

Có Chạy Đẳng Trời

Contents

Có Chạy Đẳng Trời	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Phiên Ngoại 1	50
18. Chương 17	52
19. Chương 18	55
20. Chương 19	58
21. Chương 20	61
22. Chương 21	64
23. Chương 22	67
24. Chương 23	71
25. Chương 24	74
26. Chương 25	77
27. Chương 26	81
28. Chương 27	85
29. Chương 28	88
30. Chương 29	92
31. Chương 30	95
32. Chương 31	99
33. Chương 32	102
34. Chương 33	106
35. Chương 34	109
36. Chương 35	113
37. Chương 35	118
38. Chương 36	123
39. Chương 37	128
40. Chương 38	131
41. Chương 39	136

42. Chương 40	140
43. Chương 41	143
44. Chương 42	147
45. Chương 43	151
46. Chương 44	154
47. Chương 45	159
48. Chương 46	163
49. Chương 47	166
50. Chương 48	169
51. Chương 49	173
52. Chương 50	176
53. Chương 51	179
54. Chương 52	183
55. Chương 53	186
56. Chương 54	190
57. Chương 55	193
58. Chương 56	196
59. Chương 57	199
60. Chương 58	203
61. Chương 59	206
62. Chương 60	210
63. Chương 61	213
64. Chương 62	217
65. Chương 63	222
66. Chương 64	228
67. Chương 65	232
68. Chương 65	237
69. Chương 66	242
70. Chương 67	244
71. Chương 68	249
72. Chương 68	252
73. Chương 69	255
74. Chương 70	260
75. Chương 71	264
76. Chương 72	269
77. Chương 73	275
78. Lời Cuối Sách	279

Có Chạy Đang Trời

Giới thiệu

Thiếu nữ xinh đẹp vì để thoát khỏi bàn tay của bọn buôn người mà không thể không kí khế ước ma

1. Chương 1

Chương 1 – Ngã rẽ vận mệnh

Trên sân khấu hoa lệ, một thiếu nữ nhỏ nhắn thanh lệ đang dùng tư thái trang nhã cúi chào khán giả dưới đài, sau đó ngồi xuống trước cây đàn dương cầm.

Cô hơi nghiêng đầu, những ngón tay thon dài lướt trên phím đàn. Trong đại sảnh, bản nhạc “Lâu đài trên không” vang lên cùng giai điệu du dương và âm luật tuyệt mỹ khiến mọi người phải cảm động rơi nước mắt.

Khi tiếng đàn vang lên theo từng ngón tay của thiếu nữ, vài giám khảo sắc mặt nghiêm túc ngồi dưới hàng ghế đầu tiên cũng không khỏi khẽ gật đầu.

Một người phụ nữ trung niên xinh đẹp ngồi trong góc khê nâng cằm lên, nhìn chăm chăm vào mỗi một động tác của thiếu nữ trên sân khấu, đến khi cô bé hoàn thành khúc nhạc, tiếng vỗ tay dưới sân khấu nhiệt liệt vang lên thì vẻ mặt căng thẳng của người phụ nữ mới thả lỏng, khoe miệng khẽ cong lên một nụ cười thỏa mãn.

“Mẹ” Thẩm Sơ Vân trở về hậu trường, trông thấy mẹ mình đang đợi thì nở một nụ cười, thầm nghĩ hẳn là hôm nay mẹ rất hài lòng với màn biểu diễn của mình.

Mẹ Thẩm vui vẻ cầm lấy bàn tay của con gái, da thịt non mềm vô cùng mịn màng, mái tóc dài đến eo, mới mười lăm tuổi nhưng đã trở mã trở thành thiếu nữ thuần khiết trang nhã, yêu kiều duyên dáng, mặc dù đường nét trên gương mặt chưa thật sự trưởng thành nhưng cũng có thể nhìn ra sau này nhất định sẽ rất xinh đẹp. Mà được giáo dục tốt khiến cho cô thoát nhìn có phần xuất sắc hơn những thiếu nữ cùng tuổi.

Cho nên mẹ Thẩm dạy dỗ rất nghiêm khắc đứa con gái này của mình. Đây là bảo bối của bà, cũng là niềm tự hào của bà.

Nhà họ Thẩm cũng thuộc tầng lớp thượng lưu, ba Thẩm mở nhà hàng Tây, hôm nay nhà hàng cũng đã có hơn hai mươi chi nhánh.

Mẹ Thẩm dạy dỗ một trai một gái vô cùng tốt, trong mắt người ngoài thì đây là một gia đình vô cùng hoàn mỹ, mà cho tới bây giờ mẹ Thẩm luôn là đối tượng rất được hâm mộ trong mắt bạn bè.

Chỉ có Thẩm Sơ Vân cùng em trai Thẩm Cát An thường xuyên cảm thấy ngột ngạt dưới sự đòi hỏi mọi chuyện phải hoàn hảo của mẹ Thẩm, nhưng bất kể thế nào thì Thẩm Sơ Vân cũng cố gắng làm thật tốt, bởi vì cô tin tưởng mẹ yêu thương cô không hề ít hơn những người mẹ khác.

Nếu như ngày đó số phận không đột ngột chuyển hướng thì cuộc sống của Thẩm Sơ Vân vẫn đi theo quỹ đạo của một cô gái hoàn hảo, người vợ hoàn hảo, người mẹ hoàn hảo.

Đó là một buổi chiều nắng ấm, ba Thẩm đưa con trai đi câu cá cùng mấy người bạn, Sơ Vân tan học đứng trước cổng trường trung học nữ sinh hơn 15 phút cũng không thấy xe tới đón cô, cô thấy hơi lạ nên vừa lục tìm điện thoại trong cặp sách vừa chào hỏi bạn học đi qua.

Điện thoại đã có người bắt máy, giọng nói của mẹ Thẩm vang lên, “Sơ Vân à, mẹ không đến đón con được rồi, bà ngoại bị tức ngực nên mẹ phải sang đó một lát, con tự đón xe về nhà được không?”

“Mẹ, con cũng đến thăm bà ngoại được không ạ?” Sơ Vân sốt ruột hỏi.

“Không được, con ngoan ngoãn về nhà trước đi, không được đi đâu hết, làm xong bài tập thì luyện đàn hai tiếng cho mẹ, phải vào được vòng bán kết biết không?” Giọng nói của mẹ Thẩm dịu dàng nhưng rất kiên quyết.

“Mẹ, con biết rồi.” Sơ Vân khẽ trả lời, đối mặt với uy quyền của mẹ cho tới bây giờ cô luôn ngoan ngoãn nghe lời.

Nghe mẹ Thẩm dặn dò xong, Sơ Vân cất điện thoại vào cặp sách.

Không có xe đến đón, cô phải tự gọi xe về nhà, nhưng mà cô nhìn trái nhìn phải, trong lòng lại thấy khá thoải mái. Hai mắt Sơ Vân sáng lên lấy ví tiền ra, tìm được vài đồng xu sau đó cùng với bạn học đi về hướng nhà ga.

Chưa từng đi tàu điện ngầm, hôm nay rất vất vả mới có cơ hội này khiến cô rất thích thú.

Dưới sự hướng dẫn của bạn học, cô bỏ đồng xu vào máy bán vé tự động gần cửa nhà ga.

Lúc này đang là giờ cao điểm nên trạm dừng đông nghịt người.

Sơ Vân theo bạn học chen vào trong, cô nắm chặt tay vịn, trống ngực đập liên hồi. Lần đầu tiên to gan không chịu nghe lời mẹ nhưng tâm trạng lại thoải mái chưa từng có, thoải mái đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô không tự chủ được hiện lên vẻ nghịch ngợm vui vẻ.

Thiếu nữ xinh đẹp đã thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, có nhiều người mượn cớ chen đến gần cô, từ từ đứng phía sau cô, thân thể nóng hổi tiến đến càng lúc càng gần. Sơ Vân bắt đầu cảm thấy bối rối, ôm cặp sách cố gắng trốn vào góc.

Cũng may một bà lão ngồi trước mặt cô thấy không vừa mắt nên bế đứa cháu chừng sáu bảy tuổi lên, sau đó bảo Sơ Vân ngồi xuống bên cạnh bà.

Sơ Vân ôm cặp sách ngồi xuống bên cạnh bà lão có khuôn mặt hiền lành, gã đàn ông vốn muốn thừa cơ sàm sỡ khẽ chửi bới vài tiếng rồi xuống tàu.

“Phù!” Sơ Vân thở phào một hơi rồi tranh thủ quay đầu lại cảm ơn bà lão đã giúp mình.

“Cảm ơn cái gì chứ, chuyện nhỏ mà!” Bà lão mỉm cười nói với Sơ Vân.

“Cô bé bao nhiêu tuổi rồi?” Bà lão hiền lành hỏi Sơ Vân.

“Mười lăm ạ” Sơ Vân hé miệng khẽ cười cười, có hơi thẹn thùng trả lời, khuôn mặt nhỏ trắng nõn của cô hơi ửng đỏ, hàng lông mi thật dài khẽ rung động, bà lão nhìn gần mới phát hiện ra cô bé này đẹp đến kinh người, không nhận được mà thất thần.

“Chị này xinh quá!” Bé trai nằm sấp trong lòng bà lão nhìn thẳng vào Sơ Vân, sau đó vừa uống sữa chua vừa nói với bà lão.

“Ha ha ha, thằng nhóc này.” Bà lão cười cười vỗ lưng đứa bé.

Quần áo bà lão tươm tất, thái độ hòa ái, đứa bé trai cũng ngoan ngoãn đáng yêu khiến tâm trạng căng thẳng của Sơ Vân cũng dần thả lỏng.

Khoang xe dần dần ít người hơn, bé trai cũng quẩn lấy Sơ Vân hỏi lung tung nửa ngày, vô cùng yêu thích vẻ đẹp của Sơ Vân, bà lão cười nhìn hai người, sau khi ngoan ngoãn gọi mấy tiếng chị, đứa bé trai lấy một hộp sữa chua từ trong túi ra đưa cho Sơ Vân.

“Chị à, cho chị này.” Vẻ mặt hồn nhiên của bé hiện lên một nụ cười đáng yêu làm cho người ta không đành lòng từ chối.

“Cảm ơn em” Sơ Vân nhận hộp sữa chua, cười nói cảm ơn.

“Chị uống đi.” Bé trai vụng về xé bọc ngoài lấy ống hút ra, cắm vào hộp sữa chua, sau đó đưa sữa chua lên miệng Sơ Vân.

Sơ Vân muốn từ chối nhưng lại không chịu nổi ánh mắt trong sáng của đứa bé nên đành phải cúi đầu nhấp một ngụm nhỏ. Khuôn mặt hiền lành của bà lão hiện lên một nụ cười sâu sắc, đứa bé trai cũng cười vui vẻ.

Vài phút sau, Sơ Vân bắt đầu cảm thấy đầu óc choáng váng. Cô cảm thấy chân tay mềm nhũn, toàn thân không còn sức, tất cả mọi thứ trước mắt đã nhòe đi.

Bà lão hiền lành lấy một chiếc áo choàng từ trong túi ra đắp lên người Sơ Vân.

“Đứa bé ngoan, ngủ một lát đi.” Bà lão dùng ánh mắt trìu mến nói với Sơ Vân. Sau đó dùng tay nhẹ nhàng vịn đầu cô tựa vào vai mình.

Rất tối, đưa tay lên cũng không thấy năm đầu ngón tay. Bốn phía đều đung đưa như đang trên thuyền hoặc trên xe.

Không khí tràn ngập mùi vị khó ngửi, còn có cả tiếng gia cầm kêu. Đây là đâu?

Tại sao mình lại ở trong này?

Sơ Vân thấy toàn thân mềm như một đồng bùn, cô khẽ mở mắt ra, bởi vì tác dụng của thuốc nên đầu óc cô trống rỗng, mất một lúc lâu mới mơ hồ nhớ tới một chuyện.

Không gian tăm tối ngọt ngào khiến cô cảm thấy sợ hãi bắt đầu giãy giụa, nhưng trên thực tế cô dùng lực toàn thân cũng chỉ có thể làm cho ngón tay nhúc nhích nhẹ mà thôi.

Bốn phía hôi hám, cũng nóng hừng hực, rất khó chịu. Trong bóng tối, Sơ Vân cảm thấy hình như không thể có một mình cô đang thở.

Cô có thể cảm giác được bên cạnh mình còn có tiếng hít thở nhẹ nhàng. Lông mao toàn thân cô lập tức dựng đứng! Sợ hãi khiến cho hơi thở cô ngừng lại.

“Cứu mạng!” Dùng toàn lực cũng chỉ có thể phát ra tiếng kêu cứu thâm thì từ yết hầu, sợ hãi cực điểm khiến Sơ Vân chảy nước mắt, không ngừng nhấp môi phát ra tiếng kêu cứu, nhưng âm thanh yếu ớt này lại bị che giấu bởi tiếng gia cầm phía dưới. Đột nhiên Sơ Vân cảm thấy mình bị đập vào cái gì đó, sau đó cô nghe thấy tiếng động cơ tắt hẳn, bốn phía ngừng lắc lư. Trong bóng tối, cô kinh hoàng trừng lớn đôi mắt xinh đẹp.

Bên ngoài truyền đến tiếng nói âm ỉ, hình như có người đang cò kè mặc cả, sau đó có người chuyển toàn bộ lồng sắt nhốt gia cầm ra khỏi thùng xe.

Đột nhiên nghe thấy tiếng người, Sơ Vân như người không biết bơi nhìn thấy một thanh gỗ nổi trên mặt nước. Cô bắt chập tiếng kêu khiến cho người ta sờn tóc gáy bốn phía, nuốt nước miếng vào yết hầu khô khốc, sau đó gắng sức phát ra tiếng kêu cứu thật lớn, “Cứu mạng! Cứu mạng!”

Người đang vận chuyển hàng bên ngoài không có bất kì phản ứng nào, chỉ có tiếng lồng sắt bị kéo đi.

“Rầm!” Bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, cũng nhốt tiếng kêu cứu yếu ớt của Sơ Vân vào bóng tối.

“Mẹ à con sợ quá, mau cứu con.”

Nước mắt không ngừng lăn dài xuống, cảnh tượng chưa bao giờ trải qua khiến cho cô gái nhỏ bắt đầu khóc nức nở.

Xe tiếp tục đi, không khí vẫn tràn ngập mùi hôi thối của phân và nước tiểu cùng tiếng kêu lú rú của gia cầm.

Không gian tăm tối càng lúc càng làm cho người ta ngọt ngào, ngọt ngào đến mức làm cho người ta không thể thở nổi. Toàn thân Sơ Vân đổ mồ hôi, tóc ướt đầm đán vào cổ, cô bắt đầu hé cái miệng nhỏ nhắn để thở. Đến khi Sơ Vân cảm thấy chóng mặt mê man thì bên ngoài lại một lần nữa truyền đến tiếng mở cửa.

Lúc này, tiếng bước chân không đảo qua đuôi xe nữa mà đi thẳng đến chỗ Sơ Vân đang bị nhốt.

“Cách cách!” Sơ Vân thoang thoáng nghe thấy tiếng mở khóa cửa, sau đó là âm thanh khóa sắt bị kéo ra. Sơ Vân nằm trên mặt đất cố hết sức quay đầu lại, nhìn về phía phát ra âm thanh.

“Rầm!” Cửa sắt nhỏ bị kéo ra rồi bắn ngược lại thùng xe.

Theo tiếng cửa mở ra, một mùi hôi thối của phân và nước tiểu của gà cũng mãnh liệt xông vào nhưng lại làm cho người đang bị nhốt trong không gian kín mít gần như không thể hít thở nổi có được cơ hội thở dốc.

Sơ Vân yếu ớt nằm trên mặt đất, miệng mở rộng, tham lam hít thở không khí mang theo mùi hôi hám.

Trong ánh sáng yếu ớt, cô mơ hồ trông thấy một gã đàn ông thấp bé chui vào theo khe cửa chật hẹp.

Đầu tiên gã này đi tới trước mặt Sơ Vân, đưa tay dò xét hơi thở của cô rồi sau đó lại quay sang kiểm tra hơi thở của những cô gái xung quanh.

Sơ Vân chậm rãi quay đầu lại, nhìn theo động tác của gã này, lúc này mới phát hiện thì ra cách cô khoảng vài chục centimet còn có ba bốn cô gái đang nằm bất tỉnh.

“Đứa này hình như không còn thở nữa!” Gã đàn ông kiểm tra xong quay đầu lại nói với người đang chờ ngoài kia, giọng nói thô thiển.

“Cút! Đứa nào không còn thở?” Gã đàn ông ngoài kia khễ mắng còi câu.

“Mẹ mày! Nhóm này đều là hàng có nhan sắc! Bên kia còn đang chờ giao hàng đấy!”

“Lôi ra ngoài nhìn thử xem còn cứu được không!” Gã đàn ông bên ngoài nhúu mày.

Gã đàn ông thấp bé lên tiếng rồi xoay người nâng cô gái tóc dài khoảng mười bảy mười tám tuổi nằm trên sàn lên, nửa ôm nửa kéo người ra ngoài, lúc đi ngang qua người Sơ Vân, gã đàn ông không nhịn được đưa tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô một cái.

“Mẹ nó chứ, mấy đứa con gái này đứa nào cũng ngon miệng thế này, ông đây sắp nhịn không được rồi đây!” Gã đàn ông thấp bé cười dâm loạn.

“Mẹ mày! Giờ mà còn tâm tình nghĩ đến mấy cái này à! Trước 4h chúng ta phải giao hàng đến cho anh Trần, đến muộn anh Trần cắt cái kia của mày vứt cho chó ăn đấy!” Gã đàn ông bên ngoài hùng hổ nhận lấy cô gái kia sau đó bế ra ngoài, vừa đi vừa dặn gã kia: “Con đường đằng sau không có ai, mày mở cửa thông gió ra, sau đó dứt một ít nước, đừng cho uống nhiều quá, cũng đừng có làm cho chúng nó hôn mê, vậy không bán được giá cao đâu!”

2. Chương 2

Chương 2 – Thiếu nữ vô tội

Gã đàn ông bên ngoài vác cô gái kia trên vai, xuyên qua từng dãy lồng sắt nhốt gia cầm dơ bẩn đi đến chỗ thông gió phía đuôi xe rồi để cô gái nằm ngang đầu hướng ra ngoài, gã vỗ hai cái thật mạnh vào mặt cô gái, thấy không có phản ứng gì thì nhúu chặt mày.

“Xoạt!” Gã đàn ông dùng sức xé vạt áo của cô gái ra, để lộ bộ ngực trắng nõn nhưng đã không còn bất kì dấu hiệu phập phồng nào, sau đó gã dùng bàn tay thô ráp ấn lên vùng ngực non nớt, thuần thục giúp cô gái tỉnh lại, đồng thời gã cúi xuống dùng miệng hô hấp nhân tạo cho cô gái.

Nhưng hai phút trôi qua mà thiếu nữ mặc chiếc váy hoa kia vẫn im lặng nằm đó, không có bất kì phản ứng gì.

Gã đàn ông thấp bé bên trong gắt lên, hùng hùng hổ hổ dùng chân đạp vào hai bên thùng xe, dùng sức đẩy cửa thông gió trên trần xe ra, nói là cửa thông gió nhưng thực chất chỉ bé bằng bàn tay, cửa thông gió mở ra, một tia sáng yếu ớt rọi vào, chút không khí trong lành hiếm hoi theo lỗ nhỏ thổi vào, gã đàn ông buông tay ra nhảy từ trên xuống, nhìn bốn thiếu nữ vẫn hôn mê trong không gian nhỏ hẹp chặc lưỡi, ra vẻ không cam lòng chui ra từ cửa nhỏ.

Ngoài cửa truyền vào âm thanh đóng cửa nhưng cửa sắt nhỏ cũng không bị khóa, còn lộ ra một khe hở, xem ra gã đàn ông thấp bé kia đang đi lấy thêm thuốc mê.

Sơ Vân nhắm chặt hai mắt, căn bản không dám mở mắt ra. Đến khi bên ngoài truyền vào tiếng bước chân đã đi xa của gã đàn ông cô mới từ từ mở mắt ra, chậm rãi quay đầu dò xét bốn phía.

Đây là không gian nhỏ hẹp cỡ một hai thước vuông, ngoại trừ Sơ Vân cuộn mình nằm trên mặt đất còn có ba cô gái khác cũng đang chèn chúc nằm dựa vào khắp ngõ ngách trong thùng xe, Sơ Vân nhìn lướt

qua có thể trông thấy một cô bé khoảng chừng hơn mười tuổi đang cúi thấp mặt xuống. Sơ Vân nhìn thấy mà kinh hoảng, hàm răng khẽ run rẩy.

Dù có đơn thuần đến mấy thì cô cũng biết mình và mấy cô bé trong xe đã bị đám đàn ông này bắt cóc, không biết các cô sẽ bị đưa đến đâu đây!

Sơ Vân chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy.

“Tĩnh táo lại, tĩnh táo lại, nhất định sẽ có cách.” Cô run rẩy tự nói với mình.

“Cút thật! Tắt thở quá lâu! Đứa này không xong rồi!” Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng chửi rủa của gã đàn ông đã khiêng thiếu nữ kia ra.

Bởi vì cửa vẫn chưa khóa, còn chừa lại một khe hở nên Sơ Vân nghe thấy rất rõ ràng.

“Chuyện này không thể trách chúng ta được nha! Hiện giờ kiểm tra nghiêm ngặt như vậy, chúng ta lại không thể khiến cho kẻ khác chú ý được, cái này làm sao mà giống như vận chuyển hàng hóa bình thường được chứ? Trên đường đi làm sao mà dám mở ra!” gã đàn ông thấp bé vừa rồi lầm bầm.

“Mặc kệ! Mày cứ ấy đứa trong kia uống nước trước đi! Cũng đừng có dùng mấy cái phếu gì nữa!” Gã đàn ông trung niên không kiên nhẫn phát tay.

“Biết rồi ạ! Mấy đứa bên trong vẫn còn ngủ, đại ca, phải làm sao bây giờ?” Gã đàn ông thấp bé liếm liếm miệng, nhìn cô gái đã mất đi sự sống trong xe hỏi.

“Đợi tí nữa tìm một chỗ mà chôn, vùi sâu một chút.”

“Aizz, thiếu một đứa là con mẹ nó thiếu mất một khoản tiền!” Gã đàn ông trung niên có vẻ tiếc nuối.

“Aizz, đại ca à, đã không bán được vậy thì để chúng em chơi một lần được không?” Gã đàn ông thấp bé nhìn chăm chăm về phía cô gái bị xé vạt áo lộ ra vùng ngực trắng nõn đang nằm trong xe, vãi vốc bị xé nát bị gió thổi, hai núm hồng cùng bộ ngực nõn nà như ẩn như hiện, mấy gã đàn ông không nhịn được phải nuốt nước bọt.

“Đại ca à, anh xem anh không cho bọn em đụng đến mấy đứa con gái kia, nhưng còn đứa này?” Gã đàn ông thấp bé vừa tham lam nhìn cô gái vô tội vừa mang theo giọng điệu tiếc nuối cùng khấn cầu đại ca mình.

“Mẹ mày, người đã không còn thở nữa mà mày cũng có hứng à?” Gã đàn ông trung niên được gọi là đại ca kia nghiêng đầu nhìn mấy gã đàn ông đang rục rịch.

“Vẫn còn hơi ấm mà! Anh xem vẫn chưa bị đông cứng mà!” Gã đàn ông thấp bé bị hấp dẫn, hưng phấn cầm bàn tay của thiếu nữ trên mặt đất sau đó buông ra, bàn tay bé xíu rơi trở lại trên thùng xe.

“Mẹ mày, để tao lái xe vào sát trong một chút rồi ông đây cho chúng mày dùng, làm gọn gàng một chút!” Gã đàn ông trung niên lắc đầu, nhảy xuống xe rồi đi, đi được vài bước gã lại quay đầu dặn dò.

“Nhất định phải gọn gàng! Không được để lại bất kì dấu vết gì đó!”

“Cảm ơn đại ca! Cảm ơn đại ca!” Ba gã đàn ông hì hì gạt đầu rồi nhảy lên xe, đóng cửa xe lại.

Gã đàn ông trung niên bước vào ghế lái, khởi động xe lái vào một khoảnh rừng vắng vẻ bên đường.

Xe dừng lại, ba gã đàn ông trong xe mở hé cửa ra ra, sau đó nhanh như khỉ đã vạch chiếc váy hoa của thiếu nữ đã không còn thở ra.

“Hi hi, tuy không còn thở nhưng ông đây chỉ cần nhìn gương mặt này đã cứng lên rồi nha!”

(quá dã man, thứ lỗi cho editor lướt bỏ vài đoạn hu hu)

Cô nằm khá gần cửa, cô dùng sức cố lê thân mình lên nhìn trộm ra ngoài theo khe cửa, xuyên qua lối đi nhỏ bên ngoài thùng xe, cô nhìn thấy một cảnh tượng khiến cho cô liên tưởng đến địa ngục.

Thiếu nữ đã mất đi sự sống vẫn không thể tránh được sự vũ nhục của những tên cầm thú này, thân thể trắng nõn bị bọn chúng tàn nhẫn chà đạp. Cô tựa như một đóa hoa mới nở vị vô nát không thương tiếc sau đó rơi xuống mặt đất.

Nước mắt của Sơ Vân không nhận được tuôn trào, sợ hãi khiến cho toàn thân cô run rẩy, nhưng cô chỉ có thể liều chết cần môi, không dám tiếng ra tiếng động.

Một lúc sau mấy gã đàn ông rút cuộc cũng thỏa mãn bò lên từ thân thể thiếu nữ vừa bị chà đạp, mà trên mặt đất đã rải đầy đồng bao đã dùng qua.

Gã đàn ông thấp bé kéo quần lên, đẩy cửa khoang xe ra, dò xét bên ngoài một lúc lâu sau đó quay đầu lại gật gật đầu với mấy gã kia. Một gã đàn ông còn đang đắm chìm trong hoang lạc, nhắm mắt liếm láp dư vị trong miệng. Một gã khác dí đầu hẳn xuống mắ, “Không có tiền đồ! Lần sau nếu có thêm đứa này tất thử thì lại ày chơi tiếp được chưa!”

Gã đàn ông bị đánh toát cái miệng đầy răng vàng ra cười, lấp bắp trả lời, “Aizz! Chỉ là em chưa bao giờ chạm vào đứa con gái nào xinh đẹp như vậy thôi mà!”

Gã đàn ông thấp bé đã nhảy xuống xe nghe thấy thì cười hì hì, “Thằng nhóc này đúng là số hưởng, mấy đứa này đều được mụ Long chọn lựa, cực phẩm cả đấy, bán được giá cao hết! Nếu không phải không còn thử thì đại ca cũng chả cho chúng ta đụng vào đâu!”

“Được rồi! Mau kéo nó xuống đi, thừa dịp không có người mang nó đi chôn đi!” Gã đàn ông thấp bé cười nhạo ra lệnh.

Hai gã kia lấy một chiếc chăn lông dơ bẩn quấy thiếu nữ đã chết vào rồi kéo xuống xe, đi thật nhanh vào trong rừng, Sơ Vân chảy nước mắt mở to hai mắt nhìn, cố gắng nhìn ra ngoài thùng xe ngoài khe hở. Nhưng ngoài thùng xe chỉ là một cánh rừng tăm tối, không thể nhìn thấy gì nữa.

Bên ngoài chiếc chăn bông bẩn thỉu lộ ra một cánh tay trắng nõn, Sơ Vân nhìn theo cánh tay dần dần đi xa mà yên lặng rơi nước mắt. Vốn là đối tượng yêu thầm của vô số bạn học nam, là học trò cưng của thầy cô mà hiện giờ lại bị bắt cóc, bị những kẻ như thế làm nhục, chà đạp, thậm chí cứ yên lặng chết đi như vậy, bị bọc bởi chiếc chăn lông dơ bẩn, bị chôn vùi.

Em sẽ nhớ rõ chị, nếu như một ngày nào đó có cơ hội, em nhất định sẽ tìm được chị, sẽ không để cho chị bị chôn vùi một cách oan khuất như vậy.

Sau khi cố nhìn theo, Sơ Vân tựa đầu quay đi khỏi khe cửa, cô cắn răng cố sức lê thân mình trở về vị trí nằm, khôi phục lại tư thế nằm rồi nhắm mắt lại.

Lại có người lên xe, đi về phía cửa nhỏ. Tim Sơ Vân đập thình thịch, dùng sức cắn đầu lưỡi của mình, ép mình bình ổn lại hơi thở hỗn loạn.

“Rầm...” khóa sắt bị kéo ra, gã đàn ông thấp bé vừa rồi chui đầu vào cửa nhỏ. Trong không gian nhỏ hẹp, bốn cô gái vẫn giữ tư thế lúc này, hơi thở vững vàng, không có gì thay đổi.

Trong tay người đàn ông cầm một bình nước khoáng đã mở nắp, gã đi vào trong góc, đưa tay kéo một cô gái phía dưới gã lên, dốc bình nước vào miệng cô gái, tưới vào mấy ngum sau đó nâng đầu cô gái lên, cô gái vô thức nuốt toàn bộ nước xuống, cứ như thế, gã đàn ông thuần thực dứt nước cho hai cô gái khác.

Đến lượt Sơ Vân, gã đàn ông tóm lấy Sơ Vân từ trên mặt đất, để nửa người cô dựa vào mình sau đó từ phía sau bắt lấy cầm cô, để bình nước vào sát miệng cô và rót vào, sau đó lại nâng đầu cô lên, bịt mũi lại. Toàn thân cô gái mềm nhũn, vô thức nuốt hết nước trong miệng vào.

Gã đàn ông hài lòng để cô xuống mặt đất, đứng dậy thuận tay vịn về bộ ngực non mềm của cô, sau đó liếm láp môi chui ra khỏi cửa.

“Két két” bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, sau đó là tiếng khóa cửa.

Gã đàn ông lui ra ngoài kéo mấy lồng sắt nhốt gà ngăn trở cửa nhỏ, dần dần phía sau thùng xe chỉ còn lại mấy lồng sắt nhốt gà được sắp xếp chỉnh tề, khắp nơi trên sàn đều là thức ăn gia cầm cùng phân và nước tiểu, ai cũng không ngờ tới đằng sau những chiếc lồng sắt bẩn thỉu này lại giam giữ mấy thiếu nữ bị tẩm thuốc mê.

Đến khi bên ngoài thùng xe vang lên một tiếng “rầm”, sau khi cửa xe bị đóng lại Sơ Vân bắt đầu nôn mửa liên tục. Cô cuộn mình trên mặt đất, nâng cánh tay mềm nhũn lên cố gắng nhét ngón tay vào cổ họng mình.

“Oe!” Mỗi một lần nôn mửa trong cổ đều tuôn ra một ít nước mang theo vị thuốc. Sơ Vân khó chịu đến chảy cả nước mắt, cô dùng sức nghiêng đầu nôn hết nước xuống đồng rơm trên mặt đất. Đến khi không nôn ra nước nữa cô mới rút ngón tay ra khỏi cổ họng, chảy nước mắt thở gấp.

Xe nhanh chóng khởi động, lắc la lắc lư rời khỏi rừng cây vắng vẻ, xóc nảy vài cái rồi chạy ra đường lớn.

Tuy đã nôn hết đại bộ phận nước ra nhưng thuốc mê còn lại vẫn làm cho Sơ Vân cảm thấy đầu mơ mơ màng màng. Mấy cô gái còn lại bởi vì tác dụng của thuốc mê mà vẫn còn ngủ.

Chiếc xe tải lớn nhìn bên ngoài rất giống xe vận chuyển gia cầm đang dần dần đi về phía thành phố lân cận.

3. Chương 3

Chương 3 – Cuộc kiểm tra đáng sợ

Rạng sáng, một chiếc xe tải cũ màu xanh chậm chậm chạy vào thành phố K.

Nhân viên trạm thu phí nhìn thoáng qua người đàn ông ngồi ở ghế lái có gương mặt thật thà, gã đàn ông bởi vì lái xe đường dài mà có vẻ mệt mỏi, mắt gã thấp bé ngồi ở ghế phó lái cũng nổi lên tơ máu, ngồi phía sau còn có hai người đàn ông mặc quần áo lao động, thỉnh thoảng lại ngáy một tiếng.

Nhân viên thu phí đồng tình lắc đầu, vội vàng thu phí rồi đưa biên lai sau đó cho đi.

Xe chậm rãi tiến vào con đường quốc lộ của thành phố, sau đó lại đi vào một con đường lớn khác dẫn ra ngoại thành. Xe càng ngày càng ít, thỉnh thoảng trên con đường lớn chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu của gia cầm. Thỉnh thoảng gã đàn ông thấp bé lại quan sát bốn phía qua kính chiếu hậu xem có chiếc xe nào đang theo dõi phía sau không.

Xe tải chạy qua mấy con đường rồi rẽ vào con đường có treo tấm biển Khu nông trường XX.

Rốt cuộc sau vài lần xóc nảy, xe rẽ vào cánh cửa lớn ghi chữ Nông trường XX, sau đó ngừng trên một khối đất trống, xe mới vừa vào thì cửa sắt to lớn đã tự động đóng lại.

“Đến rồi” Gã đàn ông trung niên lái xe thở phào một hơi. Hai gã đàn ông ngủ phía sau lập tức ngừng tiếng ngáy. Bọn chúng nhảy xuống xe, gạt đầu ý bảo người trong kia đi ra.

“Không bị ai đi theo đấy chứ?” Một lão già gầy còm nghiêng người đánh giá bốn gã đàn ông lái xe suốt đêm.

“Không có! Tuyệt đối không có! Cả đoạn đường em đều quan sát rất kĩ!” Gã đàn ông trung niên vội trả lời.

“Ừ, gần đây kiểm tra cực kì chặt, rất nhiều nhóm trong nước đã bị bắt, sau này chúng mày phải cẩn thận một chút.” Lão già cảnh giác nói.

“Mang hàng vào đi, mất công đêm dài lắm mộng, đêm nay phải đi từng nhóm một.” lão già bảo gã đàn ông trung niên dỡ hàng.

“Vâng!” Gã đàn ông trung niên vội vàng nhận lệnh, gã chà xát bàn tay rồi quay đầu sang gọi người bắt đầu mở cửa xe tải chuẩn bị dỡ hàng.

Tác dụng của thuốc đã hết dần nên Sơ Vân cố quay đầu nhìn về phía ba cô gái đang hôn mê, “Này, tỉnh lại, tỉnh lại mau.” Tay cô vẫn mềm nhũn, chỉ có thể nhẹ nhàng thúc vào cánh tay một cô gái để gọi.

Nhưng ba cô gái vẫn còn đang ngủ say nên không có bất kì phản ứng nào.

Sơ Vân gọi vài tiếng rồi đành từ bỏ, trong bóng tối, cô ngẩng đầu lên nhìn lỗ thông gió trên trần xe.

Quá nhỏ, hơn nữa lại nằm trên mũi xe, bây giờ là buổi tối, muốn dựa vào cửa thông gió này để kêu cứu là không thể.

Làm sao bây giờ?

Một cảm giác sợ hãi lại dâng lên trong lòng, Sơ Vân cuộn chặt mình lại. Giờ này chắc mẹ và mọi người đã biết cô mất tích, nhất định đã báo cảnh sát tìm cô. Cô chỉ có thể chờ đợi người đến cứu, chờ đợi cơ hội chạy trốn.

Đến khi xe dừng lại, lòng Sơ Vân nhảy dựng lên, tranh thủ nằm lại chỗ cũ.

Cửa khoang xe nhanh chóng truyền đến tiếng mở cửa, tiếp theo là âm thanh vận chuyển lồng sắt. Sau đó, cánh cửa nhỏ gần trong gang tấc phát ra tiếng mở khóa.

Sơ Vân dần xuống tâm trạng thấp thỏm lo âu, cố cuộn mình giữ nguyên vị trí.

Gã đàn ông thấp bé chui vào, ôm lấy từng cô gái đang nằm trên mặt đất, sau đó đưa ra ngoài. Gã đàn ông bên ngoài nhận lấy rồi truyền xuống cho người đang chờ dưới xe.

Sơ Vân căng thẳng nhắm mắt lại, giống như mấy cô khác đang hôn mê khác, không có bất kì phản ứng nào khi bị đưa xuống xe.

Dưới ánh sáng yếu ớt, mấy gã đàn ông hoặc bế hoặc vác mấy cô gái nhanh chóng đi vào cửa chính của nông trường.

“Rầm” một tiếng, cửa xe bị đóng lại, bọn chúng đi thật nhanh vào khu nhà máy.

Đi qua khu nuôi gà 24h đều không tắt đèn, từng người theo cầu thang đi xuống căn hầm bí mật nằm khuất trong góc nhà máy.

Sơ Vân lặng lẽ mở hé mắt ra, nhanh chóng nhìn lướt xung quanh xuyên qua mái tóc dài rủ xuống, cầu thang rất chật cũng rất khó xoay người, hai bên đều là xi măng, gã đàn ông vác cô phải dùng một tay chống vách tường hơi nghiêng người mới có thể từng bước một đi xuống cầu thang.

Bọn họ vào một gian phòng được chất đồng thứ gì đó, hàng loạt khung hàng dựa vào tường đã bị kéo ra, lộ ra sau khình hàng là một cánh cửa sắt đã rỉ sét, lão già gầy còm đang đứng trước cửa sắt. Thấy người đã được mang đến, lão đưa tay đẩy cánh cửa sắt ra.

Ánh sáng chói mắt bắn ra, Sơ Vân lập tức nhắm hai mắt lại.

Cô cảm thấy mình bị vác vào cánh cửa sắt vừa rồi, gã đàn ông vác cô vừa chào hỏi hai người bên trong cánh cửa.

Sau khi nghe thấy tiếng mở cửa lần nữa, Sơ Vân lại nghe thấy từng tiếng hít thở thông thả.

Gã đàn ông vác cô đến tấm thảm dày trải trong góc phòng rồi ném xuống, Sơ Vân cố gắng ngăn chặn tiếng hét suýt nữa đã phát ra trong cổ họng, cô lăn hai vòng vì động tác ném xuống sau đó khẽ nhú mào rồi giả vờ ngủ thật say.

Ba gã đàn ông phía sau cũng ném mấy cô gái khác xuống sau đó kiểm tra bốn phía, thấy không có gì khác thường mới đóng cửa lại rồi trở ra gian ngoài.

Một lúc sau, thấy không có động tĩnh gì Sơ Vân mới mở mắt ra.

Đây là một căn phòng rất lớn, trên tường dán giấy màu đậm, mặt đất được trải thảm dày, một chiếc đèn tường nhỏ nhỏ phát ra ánh sáng yếu ớt, mà trên mặt thảm đều là những cô gái trẻ tuổi đang nằm ngổn ngang.

Sơ Vân sợ ngây người, cô mở to mắt nhìn bốn phía, trong phòng chỉ ít cũng phải có đến ba bốn mươi cô gái trẻ!

Lúc này sau cánh cửa dày đặc mơ hồ truyền đến tiếng người. Sơ Vân bò về phía trước, cố dán tai vào cánh cửa sắt nghe người bên ngoài nói chuyện nhưng âm thanh vẫn không rõ ràng. Cẩn cẩn môi, cô lo lắng nhìn một vòng quanh cửa, lúc nhìn thấy khe hở cạnh tấm thảm thì hai mắt sáng ngời. Cố lấy tay ngả vào mép thảm, dùng sức xốc tấm thảm lên, hai ngón tay kẹp lấy tấm thảm dày xốc lên, ánh sáng yếu ớt truyền vào theo khe hở, cô tranh thủ nằm sấp trên mặt đất, dán lỗ tai sát vào khe hở dưới đất.

“Anh Trần, lần này mang tới tổng cộng bốn mươi bảy đứa, trên đường đi đã chết mất hai đứa, hiện giờ trong phòng có tổng cộng bốn mươi lăm đứa.” Giọng nói khàn khàn của gã đàn ông hơi mập đang báo cáo với người đàn ông gọi là anh Trần.

“Hai đứa đó đã xử lý chưa?” Anh Trần mặc một chiếc áo khoác màu khaki, vẻ ngoài chất phác thật thà, nhìn thì giống như một nông dân, người ngoài khó mà tưởng tượng được con người này gần như không chế hơn phân nửa thị trường buôn người ở Đông Nam Á.

“Anh Trần yên tâm đi, đã xử lý sạch sẽ rồi ạ!” Gã đàn ông hơi mập khẽ trả lời.

“Ừ, mục Hồ đã đến chưa?” Anh Trần quay đầu lại hỏi lão già gầy còm.

“Đến rồi, đang đợi bên ngoài phòng chờ.” Lão già trả lời.

“Gọi bà ấy vào, để bà ấy kiểm tra thật kỹ nhòm hàng này xem có tìm được món hàng cực phẩm mà khách chỉ định không.” Anh Trần nhíu mày, giọng nói có vẻ căng thẳng.

“Không phải lần trước mới đưa đến một đứa sao? Sao lại...” Gã đàn ông hơi mập có vẻ khó xử.

“Vô dụng thôi, đưa đến chỗ lão Côn không đầy một tháng thì cô nàng kia đã bị hành hạ đến tắt thở.” Anh Trần càng nói càng bực bội.

“Mẹ, mấy vị khách kia yêu cầu rất cao, thân hình phải đẹp, tuổi còn nhỏ, nhưng mà tuổi nhỏ lại không chịu được hành hạ, nếu không trả thù lao nhiều thì mục Long cũng không mạo hiểm mà đưa vài đứa đến đây như vậy đâu.” Anh Trần càng nói càng điên tiết.

“Anh Trần, mục Hồ đến rồi.” Ngoài cửa ra vào vang lên hai tiếng gõ cửa ngắn.

Anh Trần nén cơn giận gật đầu lão già gầy còm lập tức lên tiếng: “Để cho bà ấy vào đi.”

“Kéo kẹt...” cửa bị đẩy ra, một bà già đầu hoa râu vâng dạ bước vào phòng.

“Đừng lãng phí thời gian nữa, mau vào đi.” Anh Trần phát tay, ý bảo mục Hồ đi vào căn phòng đang giam giữ mấy cô gái.

Mục Hồ chậm rãi đi vào phòng, vừa đi vừa lấy từ trong túi một chiếc bao tay cực mỏng ra đeo vào.

Chốt đèn trong phòng được mở lên, ánh sáng chói mắt chiếu rọi từng ngõ ngách trong phòng. Ngoài phòng có người đưa vào một cái chậu, mùi thuốc sát trùng gay mũi tản ra.

Cô gái đầu tiên được bế lên giường, mục Hồ duỗi tay đã đeo bao tay luồn vào trong quần áo của thiếu nữ, bắt đầu từ trên xuống dưới, kiểm tra thân thể thiếu nữ từ trong ra ngoài.

“Đứa này đã bị phá thân rồi, không được.” Mục Hồ thu hồi ngón tay đang thăm dò trong chỗ kín của thiếu nữ, kéo váy thiếu nữ xuống, mặt không cảm xúc nói.

Thiếu nữ trên giường bị bế ra khỏi phòng, một thiếu nữ khác được bế lên giường, mục Hồ nhúng tay vào chậu thuốc khử trùng rồi kiểm tra người kế tiếp.

Anh Trần ngoài cửa bắt đầu theo lời nói của mục Hồ chỉ định những thiếu nữ này sẽ bị đưa đi đâu.

“Đứa này đưa đến thành phố X.”

“Đứa này quá bình thường, đưa đến YY.”

“Những đứa này chất lượng cao, đưa vào quán bar của đại ca Chu.”

Từng thiếu nữ bị đưa lên giường, sau đó lại bị đưa ra ngoài.

Các cô gái đang hôn mê nên không biết gì, những kẻ này chỉ nói vài câu đã quyết định số phận của họ sau này.

Đến lượt cô bé bị đưa đến đây cùng Sơ Vân, mục Hồ chậm rãi vươn tay vuốt ve cơ thể cô bé kia. Sau đó khuôn mặt đầy những nếp nhăn của bà ta hiện lên một nụ cười.

“Đứa này không tệ, vẫn còn nguyên vẹn, xương nhỏ thịt nhiều, hơn nữa...” Mụ Hồ dừng lại một chút, mấy người đằng sau không nhịn được hiếu kỳ nhìn về phía cô bé đang nằm trên giường.

“Tử cung chặt khít, nhiều xuân thủy, ***. Năm nay tuổi còn nhỏ, qua vài năm nữa, đàn ông mà đụng vào nó sẽ phải nổi điên.” Mụ Hồ rút ngón tay đang nhẹ nhàng cắm vào thân thể của cô bé.

Người sau lưng mụ Hồ tỏ vẻ vui mừng, tranh thủ cúi đầu bế cô bé xuống giường, ra ngoài báo cáo với anh Trần.

Sơ Vân vẫn nằm sấp trên mặt đất, nghe thấy tất cả mọi chuyện đang diễn ra, đến khi tiếng bước chân đến gần cô, cô dùng hết sức khống chế sự run rẩy của mình, khiến cho toàn thân mình không có phản ứng nào, cơ thể mềm như chăn bông được bế lên giường.

Cũng may mái tóc dài xõa xuống đã che đi ánh mắt của cô, che lại hàng mi đang run run của cô.

Một bàn tay đã mang bao tay từ từ bò lên thân thể cô cởi ra vài cái nút, sau đó bắt đầu từ cổ rồi thông thả sờ soạng phía dưới.

4. Chương 4

Chương 4 – Cô gái xinh đẹp

Thả lỏng, thả lỏng chính mình. Sơ Vân thở thật chậm, trong đầu tưởng tượng ra mình đang nằm trên bờ cát Bạch Vân, gió biển thổi nhàn nhã. Đối với tất cả những gì đang xảy ra, cô tự nhủ mình không biết, không có cảm giác gì.

Đôi tay đeo bao tay mỏng kia lúc sờ nắn lúc lại vân vê, trước ngực, dưới nách, bụng, hông, thậm chí ngay cả bàn chân cũng bị sờ soạng. Sau đó, càng sờ càng chậm, “Hả?” Đôi mắt già nua của Mụ Hồ hiện lên một vẻ kinh ngạc.

“Sao thế mụ Hồ?” người đang chờ ngoài cửa lên tiếng hỏi.

“Không có gì, để tôi xem kĩ lại.” vẻ mặt già nua của mụ Hồ hiện lên một nụ cười không dễ nhận ra.

Bà ta chậm chậm cởi bao tay ra, lấy một lọ thuốc mang theo người ra xịt lên tay phải, sau đó xoa vào tay cô.

Đôi tay kia rất gầy, ngón tay rất nhỏ, móng tay cũng cắt tỉa rất tỉ mỉ. Điều khiến cho người ta kinh ngạc phía trên mu bàn tay vô cùng trơn bóng, không hề phù hợp với thân thể gầy gò của cô.

Xoa xong ngón tay, tay trái của mụ Hồ vịn lấy eo cô, từ từ dùng ngón tay phải đưa vào chỗ kín. Trong nháy mắt khi tiến vào, Sơ Vân như sắp hết lên nhảy xuống giường, bên trong cơ thể không tự chủ được mà co rút lại. Mồ hôi lạnh tuôn ra, cô khẽ nhíu mày lại. Sau đó cô mơ mơ màng màng rên lên một tiếng, dường như đang rất khó chịu.

Mụ Hồ thấy thế thì động tác trở nên nhẹ nhàng hơn, “Đúng là đã nhiều năm chưa từng gặp được.” ngón tay mụ Hồ nhẹ nhàng thăm dò, miệng thì thào nói.

“Mụ Hồ, cuối cùng thì thế nào?” Người sau lưng không nghe rõ bà ta nói gì, vô cùng nóng vội.

“Ngọc môn nhỏ hẹp, hành lang gấp khúc, núi non trùng điệp, 90% là một cực phẩm vô giá.” Mụ Hồ nghiêng đầu qua, giọng nói kích động.

Người sau lưng nghe thế thì tỏ vẻ không hiểu, “Loại hàng tuyệt diệu này chỉ có của quý to dài của đàn ông mới lĩnh hội được, đàn ông bình thường chỉ sợ chưa đụng tới đã bắn mất rồi.” Gương mặt già nua đầy nếp nhăn của mụ Hồ giật giật, nụ cười hết sức hài lòng.

“Đúng là tuyệt vời, hơn nữa ngoại hình này nếu ở thời cổ đại làm hoàng hậu quý phi thì quá chuẩn, quả nhiên mụ Long có mắt nhìn.”

Mụ Hồ khó khăn rút ngón tay ra, bà ta vươn tay vén mấy sợi tóc xõa trên mặt cô ra, nhìn đáng ngủ gật tình của cô rồi khen tấm tắc.

Biết được nhóm hàng này có hai cực phẩm, một phần ba số cô gái còn lại cũng có ngoại hình cùng thân thể thuộc loại thượng hạng thì mặt anh Trần vốn tấm tối bỗng thay đổi hẳn, khóa miệng đang xụ xuống cũng khẽ nhếch lên, không khí trong phòng cũng không còn căng thẳng nữa, khi gã đàn ông hơi mập xoay người lại hỏi những món hàng này phân phối thể nào hẳn cũng chỉ dựa vào ghế nhắm mắt nghĩ nửa ngày cũng không lên tiếng.

Mấy gã đàn ông chuẩn bị đứng lên chuyển hàng cũng không dám quấy rầy hẳn, chỉ kiên nhẫn chờ đợi hẳn ra lệnh.

Mà lúc này trong phòng chỉ còn lại hơn mười cô gái trẻ, cửa sắt lại đóng lại lần nữa.

Mụ Hồ rửa tay xong thì dùng khăn sạch lau hai tay.

“Gọi điện thoại cho lão Côn, nói hàng lão muốn chúng ta đã có, nhưng mà...” ngón tay của anh Trần gõ nhẹ, nửa ngày sau mới quyết định, “Nhưng mà giá tiền không thể giống như lần trước, đứa nhóc kia giá tiền gấp đôi lần trước, còn đứa này, tao muốn gấp ba, chỉ cần lão đồng ý với cái giá này thì trong vòng ba ngày sẽ đưa đến trên giường lão.”

Mụ Hồ vừa lau tay xong nghe thấy cũng không khỏi tỏ vẻ tiếc nuối, không nhịn được mà lên tiếng, “Thật là đáng tiếc.” Với tính háo sắc đặc thù của vị khách kia thì hai cô bé này không tới hai tháng sau sẽ biến mất khỏi thế giới này.

“Chỉ cần lão trả nổi thì chúng ta cũng cung cấp người nổi.” anh Trần nhàn nhạt trả lời.

Mụ Hồ bất đắc dĩ gật đầu, không nói gì nữa đi theo lão già gầy còm rời khỏi tầng hầm.

Sơ Vân nằm sấp trong phòng nghe thế chỉ thấy toàn thân rét run, giống như mùa đông bị giội nước lạnh vào đầu.

“Ngày 7 tháng 6, Trương Huệ Vân 19 tuổi mất tích tại trạm xe lửa.”

“Ngày 12 tháng 6, Lâm Tĩnh 17 tuổi trên trường từ nhà đến trường bị mất tích.”

“Ngày 20 tháng 6, Tăng Kỳ 17 tuổi đi dạo trong trung tâm thương mại cùng bạn bị mất tích trong toilet.”

“Tháng bảy”

Màn chiếu trên tường lần lượt chiếu ảnh chụp của những thiếu nữ, một người đàn ông anh tuấn mặc đồng phục cảnh sát màu đen vừa xem đồng hồ sơ dầy cộm vừa nhìn chân dung của những thiếu nữ trên màn hình, giọng điệu nghiêm trọng, “Còn người nữa vừa mất tích, Thẩm Sơ Vân 15 tuổi.”

Người đàn ông nhấp chuột, tấm hình của thiếu nữ được phóng to. Khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ khiến ấy người cảnh sát đã nhìn quen tội phạm không khỏi thở dài tiếc nuối.

“Bạn học của cô bé nói lần cuối cùng nhìn thấy là khi cô bé lên trạm tàu điện ngầm xx, trong ba tháng nay, số thiếu nữ bị mất tích đã vượt hơn 270 người, người mất tích đều ở độ tuổi chưa tới hai mươi, nhỏ nhất vẫn chưa được mười tuổi, mà tất cả thủ đoạn gây án phần lớn đều giống nhau, đây là một nhóm những bọn buôn người vô cùng ngang ngược hung hăng, vô cùng chuyên nghiệp và có tổ chức.”

“Mấy năm nay số lượng tội phạm buôn người trên thế giới tăng mạnh, lợi nhuận bọn buôn người đạt được hàng năm đã đạt hơn bảy tỷ đô la, bọn chúng đã trở thành những tên tội phạm internet chuyên nghiệp, tôi có thể khẳng định sau khi những thiếu nữ này được đưa tới biên giới thì tập đoàn tội phạm này có thể rải ra khắp các nước Đông Nam Á trong vòng hai ngày, nhất định bọn chúng có một nhóm những tên chuyên phụ trách việc săn mồi cùng vận chuyển con mồi, một khi những thiếu nữ này đã bị bọn chúng xuất cảnh trái phép thì sẽ rất khó tìm về.”

Người đàn ông trẻ tuổi nói rất trôi chảy, từng chữ được nhấn mạnh rõ ràng, giải thích đầy đủ tình tiết của vụ trọng án này, sau đó đưa ra tất cả chứng cứ mạnh mẽ thu thập được, người phía dưới thỉnh thoảng lại gật đầu ghi chép.

“Căn cứ mạnh mẽ phân tích được, bọn buôn người hẳn là đã xuất cảnh trái phép người qua biên giới ở thành phố Y và thành phố G.”

Sau đó tay phải của người đàn ông đưa xuống vùng dưới, làm tư thế chặt đứt.

“Lần này bộ công an đã thống nhất chỉ huy giám sát tổ hợp năm thành phố Hà Bắc, Tứ Xuyên, Vân Nam, Sơn Đông cùng Hà Nam, công an 15 tỉnh đồng bộ triển khai, mở rộng phạm vi truy bắt, hành động giải cứu, cấp trên đã chỉ thị lần này phải triệt để phá hủy tập đoàn buôn người này!”

Hộp xong Chu Cảnh Diệu cầm xấp hồ sơ dày cộm quay về văn phòng, sau khi ngồi trở lại vị trí anh bắt đầu vùi đầu vào nghiên cứu tư liệu trong tay. Lúc mở túi tài liệu ra một tấm ảnh rơi xuống sàn nhà. Chu Cảnh Diệu xoay người nhặt lên, sau đó đặt ảnh chụp lên bàn công tác. Trong tấm ảnh là gương mặt tuyệt sắc cùng nụ cười ngọt ngào ngây thơ trong sáng của thiếu nữ.

“Thẩm Sơ Vân” Chu Cảnh Diệu nhìn ảnh chụp chậm rãi xoay xoay cây bút bi, đột nhiên lại nghĩ tới người phụ nữ xinh đẹp cố gắng giữ vẻ mặt tỉnh táo khi nhà họ Thẩm đến báo án. Bà rất kích động, cũng rất tuyệt vọng, nhưng lại cự tuyệt không cho cảnh sát dán ảnh chụp của con gái bà ở trạm tàu điện ngầm để tìm kiếm manh mối, còn cầu xin cảnh sát không được để lộ cho người ngoài biết chuyện Thẩm Sơ Vân mất tích, kiên quyết yêu cầu cảnh sát giữ bí mật về vụ mất tích của con gái bà.

Anh đã từng gặp rất nhiều nhà đến báo án, nhưng đây là lần đầu tiên anh gặp một người mẹ của nạn nhân như vậy.

Nhìn thiếu nữ cười tươi như hoa trên ảnh chụp, Chu Cảnh Diệu không khỏi thở dài trong lòng, một cô gái xinh tươi như vậy rơi vào tay những kẻ kia, chỉ sợ cuộc đời đã bị hủy hoại.

“Cốc cốc” cửa phòng làm việc bị một nữ cảnh sát xinh đẹp gõ.

“Đội trưởng Chu, tư liệu anh cần đây.” Nữ cảnh sát dùng ánh mắt đưa tình nhìn anh, trên tay ôm túi hồ sơ dày cộm.

“Để xuống đi” Khuôn mặt anh tuấn của Chu Cảnh Diệu hiện lên nụ cười, nữ cảnh sát thấy thế thì mặt đỏ ửng.

Nhìn đồng hồ, đã đến giờ về, anh nhét tấm ảnh vào túi hồ sơ, nửa thật nửa đùa hẹn người đẹp đi dùng cơm tối.

Đồn biên phòng tại huyện X, một chiếc xe chở đầy những món hóa phẩm bị ngăn lại, mấy chiến sĩ biên phòng cẩn thận kiểm tra từng ngóc ngách trên xe, mấy con chó nghiệp vụ cao bằng nửa người cũng không ngừng ngửi ngửi sàn xe.

Đến khi hai chiến sĩ gõ nhẹ mọi nơi trong xe xong, sau đó vội vàng kiểm tra hàng hóa trên xe, chiếc xe được cho đi.

“Mẹ, nghiêm quá, không có cách nào qua được rồi.” xa xa, một gã đàn ông trung niên dùng ống nhòm để quan sát tình hình kiểm tra.

Chiếc xe đã vượt qua chốt kiểm tra gọi điện thoại lại cho gã, sau khi nhận điện thoại gã nhứ chặt mày lại.

“Quay đầu lại” Gã căn nhắc nói.

Sắc mặt gã đàn ông thấp bé căng thẳng, không nhận được mở miệng hỏi, “Đại ca, anh Trần yêu cầu trong vòng 3 ngày chúng ta phải đưa hàng sang bên kia, làm sao bây giờ?”

“Ông mày làm sao biết? Mẹ nó, ai mà biết lại kiểm tra nghiêm như vậy, đã đổi vài chỗ cũng không qua được!” Gã đàn ông trung niên chửi ầm lên, mấy gã đàn ông trong xe cúi đầu không dám nói gì nữa.

“Vào trấn trên trước đi!” Gã đàn ông trung niên nặng nề áp chế cơn tức nói.

“Đại ca.” gã đàn ông thấp bé khởi động xe, chiếc xe tải quay đầu lại chạy thật nhanh.

Thấy mấy tên đàn em trên xe có vẻ căng thẳng, sắc mặt gã đàn ông trung niên cũng dịu lại, “Chúng mày yên tâm đi, chỉ cần tìm được tên kia thì trong vòng 3 ngày chúng ta nhất định có thể sang bên đấy!”

Lời vừa nói ra thì sắc mặt mấy gã đàn ông trong xe cũng dịu lại theo.

Đôi mắt gã đàn ông thấp bé sáng lên, không nhịn được hỏi: “Đại ca, người anh nói là ai thế?”

Hình như gã đàn ông trung niên không muốn nhắc tới người này, trùng mắt với gã kia, “Mày lo mà chạy xe đi! Đến lúc đó mày sẽ biết!”

Đối với “tên kia” trong miệng gã đàn ông trung niên, mấy người trên xe đều vô cùng hiếu kỳ.

5. Chương 5

Chương 5 – Thiếu niên ma quái mê hoặc lòng người

Trong thùng xe tải nhỏ hẹp, Sơ Vân như một con sâu nhỏ bị rơi vào mạng nhện độc ác, không ngừng thở dốc giữa những mỗi một lần giây giụa chỉ một sự dả kích thật nặng.

Trước mắt cô chỉ có một mảnh tăm tối, ngọt ngào, chỉ nghe thấy tiếng tim đập bình bịch trong lồng ngực. Tiếng tim đập đâm vào thính giác của chính mình, ngoại trừ cảm giác lo sợ còn có một cảm giác khó chịu khi bị nhốt. Cô vẫn đang chờ cơ hội kêu cứu.

Đêm đó cô vừa sợ hãi vừa căng thẳng nghe trộm nhóm người kia nói chuyện, những kẻ kia nói đang chuẩn bị đưa cô và cô bé kia đi, trên đường đi dừng chân nghỉ ngơi ở đâu, gặp nhau ở đâu, đi qua cửa khẩu nào cô đều nhớ rất rõ. Cô không ngừng tự nói với mình những kẻ này không biết cô đang giả vờ bất tỉnh, chỉ cần rời khỏi tầng hầm này, ra đến bên ngoài có nhiều người thì cô sẽ có thể tìm cơ hội kêu cứu.

Nhưng mà cô đã quá ngây thơ rồi, những kẻ này có kinh nghiệm nhiều hơn so với tưởng tượng của cô, hơn nữa còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Bởi vì tác dụng của thuốc kéo dài ít nhất cũng phải mười mấy tiếng, cũng sợ thuốc mê làm tổn hại đến não của các cô nên bọn chúng cũng không cho các cô uống thuốc mê nữa mà trói hai tay, hai chân và bịt cả mắt các cô lại, miệng cũng bị dán mấy tầng băng keo. Sơ Vân và cô bé kia lại bị vứt vào thùng xe lần nữa, bị nhốt trong cánh cửa nhỏ bí mật. Lòng Sơ Vân cũng chìm xuống vực sâu tăm tối, cô phát hiện ra dù ỉn có tỉnh táo, dùng hết sức cũng không có cách nào vùng ra khỏi dây thừng đang trói chặt tay chân mình.

Cô chỉ có thể thở hổn hển ngửa đầu nằm trên sàn nhà, dùng bàn tay sau lưng cùng hai chân dùng sức chống đỡ mới có thể từng chút từng chút một nhích về phía trước như một con sâu.

Bộ đồng phục vốn đã nhàu nát lại càng trở nên dơ bẩn không thể chịu nổi, mái tóc dài bị mồ hôi làm ướt nhẹp, từng sợi từng sợi dán trên chiếc cổ trắng mịn.

Không nhìn được, không gọi được, loại cảm giác bất lực cùng sợ hãi này khiến ột thiếu nữ mới mười mấy tuổi muốn điên lên.

Sau đó, lúc cô dựa theo trí nhớ mà lê đến vách thùng xe, cô không thể kiềm chế được niềm vui, xe càng chạy càng chậm, lúc cửa thông gió trên đỉnh đầu truyền đến tiếng động lớn, hơi thở của cô cũng trở nên dồn dập.

Nếu là cảnh sát thì nhất định sẽ có người lên xe kiểm tra, lúc đó cô phải liều chết mà kêu cứu, cô chỉ có một cơ hội này!

Nhưng cô tuyệt đối không thể ngờ được những kẻ này giống hệt như những con sói gian xảo, chúng nó không trực diện chống lại mũi súng của thợ săn mà trước tiên trốn một chỗ thật xa để quan sát, một khi gió thổi cỏ lay thì quay đầu chạy trốn.

Cần bản bọn chúng không hề để cho cô có bất kì cơ hội kêu cứu nào.

Rạng sáng yên tĩnh, trăng cao gió lạnh.

Một chỗ đất trống đằng sau trạm xăng dầu, chiếc xe tải màu xanh đậm lẳng lặng đỗ tại một góc rừng.

Bốn gã đàn ông bực bội đứng đợi trước đầu xe.

“Đại ca, hần có đến không?” Gã đàn ông thấp bé cực kì thiếu kiên nhẫn, thỉnh thoảng gãi gãi cái đầu dính đầy dầu mỡ, rốt cuộc cũng không nhịn được mà hỏi nhỏ.

Về mặt gã đàn ông trung niên nghiêm nghị, gã đứng dưới một gốc cây, ánh trăng xuyên qua phiến lá chiếu rọi lên gương mặt gã, lúc sáng lúc tối, nhìn vào thì có vẻ như sắc mặt gã vẫn bất động.

“Sẽ đến, hần thiếu mụ Hồ một nhân tình, nhất định sẽ đến.” nhưng có thể thuyết phục người này dẫn bọn họ xuất cảnh hay không thì rất khó nói.

Nghĩ đến cái tên có tiếng thủ đoạn, tính tình lại trước sau như một thì gã đàn ông trung niên bắt đầu cảm thấy đau răng, bánh mì khô lúc tối mới nuốt vào đường như cũng đang bốc lên từ bụng, khiến trán gã đổ mồ hôi lạnh.

“Đại ca à, tên này có địa vị thế nào mà làm giá quá vậy? Chúng ta đã đợi sáu tiếng rồi!” Hai gã đàn ông khác cũng thiếu kiên nhẫn lại có hơi tò mò, dù cho ai bị người khác bắt ngoan ngoãn đợi lâu như vậy cũng đều thấy tức giận thôi!

Gã đàn ông trung niên yên lặng, đưa tay xoa xoa thái dương, bắt đắc dĩ trả lời, “Có thể nói, nếu như chỉ có một con đường để xuất cảnh thì tên này biết rõ đến 11 con đường.”

“Đưa người xuất cảnh trái phép cũng không chỉ có một mình hần mà, sao chúng ta nhất định phải tìm hần chứ? Cùng lắm thì tìm người khác đưa chúng ta xuất cảnh, đoạn đường còn lại chúng ta tự đi.” Gã đàn ông thấp bé không nhịn được càu nhàu.

Gã đàn ông trung niên lạnh lùng liếc nhìn gã kia, “Hiện giờ không thể đi mấy con đường kia, anh Trần nói không biết chuyện gì sẽ xảy ra vì tất cả các con đường đều bị chặn hết rồi! Chúng ta đưa hàng đi bằng đường khác mà biết phải đi qua bao nhiêu khu vực vũ trang không? Không có người quen dẫn đường thì mà sẽ rơi vào bao nhiêu khu vực có mìn, bao nhiêu ao đầm hả?”

“Nếu như hần đồng ý nhận chuyển này thì chúng ta có thể thành công mang hàng đến bên kia, anh Trần nói nhiệm vụ lần này chúng ta sẽ được gấp ba lần trước!” Gã đàn ông trung niên chỉ tiếc rên rỉ không thành thép trừng mắt với ba gã kia sau đó nói thật khế.

Mấy gã kia nghe thấy đều cười hưng phấn, chỉ vận chuyển có hai đũa con gái mà kiếm được gấp ba, vụ làm ăn này được đây!

Gã đàn ông thấp bé cười hì hì, cũng không thấy chờ đợi có gì mệt mỏi nữa.

Gã lấy bao thuốc lá từ trong túi ra, đưa cho đồng bọn một điếu, hai gã lấy bật lửa chuẩn bị đốt thuốc.

“Đến rồi!” Đột nhiên gã đàn ông trung niên nhìn về phía trước, ba gã khác lập tức đứng dậy nhìn theo hướng gã kia chỉ.

Một bóng dáng màu đen không nhanh không chậm đi về khoảng đất trống chỗ chiếc xe tải đang đỗ.

Người này rất cao, mặc một chiếc áo T-shirt màu đen cổ chữ V, chiếc quần jean có hơi bạc, trên đầu đội một chiếc mũ màu đen, vành nón kéo xuống thật thấp che khuất hoàn toàn gương mặt của hần.

Hai tay hần đút vào túi quần, chân mang đôi dép kẹp, dáng đi có phần lười biếng.

Dáng vẻ kia, giống như vừa mới thức dậy đi mua đồ ăn sáng. Ngoại trừ gã đàn ông trung niên thì ba gã khác đều sưng sốt.

“Là tên này sao?” Gã đàn ông thấp bé không kìm được vẻ kinh ngạc, tuy không nhìn rõ mặt nhưng xem ngoại hình thì hần là còn rất trẻ tuổi.

“Ừm, chính là hần, tao chỉ mới gặp hần có một lần nhưng tuyệt đối không thể nhận lầm được.” gã đàn ông trung niên không chớp mắt nhìn về phía người đang đi về phía chiếc xe tải.

“Các người tìm tôi à?” Người này đi đến cách bọn họ vài met thì ngừng lại, hai tay vẫn đút vào túi quần, dáng vẻ hờ hững, âm thanh phát ra từ cổ họng mặc dù hơi khàn khàn nhưng vẫn nghe thể nhận ra đây rõ ràng là một thanh niên tuổi không lớn lắm.

Gã đàn ông thấp bé há hốc miệng, điều thuốc ngậm trong miệng cũng suýt rớt xuống.

Gã đàn ông trung niên cười một cách thật thà chất phác, hơi xoay người lại, “Đúng! Là tôi sai người mời cậu đến đây, cách liên lạc là mụ Hồ cho tôi!”

Tuy không thấy rõ nhưng gã đàn ông trung niên có thể cảm giác được khóe miệng của người này đang ẩn dưới vành nón đang khẽ cười, dường như có vẻ khinh thường.

“Nói đi, có mấy người qua? Mang theo hàng gì?”

Gã đàn ông trung niên khom thấp lưng, gương mặt thật thà hiện lên một nụ cười tươi.

“Chúng tôi có bốn người, mang theo hai cô gái.”

“Dẫn người qua biên giới? Hai cô gái?” Đột nhiên người kia ngắt lời gã.

“Tôi không vận chuyển phụ nữ bị bán, không vận chuyển chất độc, không ai nói cho các người biết à?” Giọng nói của người kia đột nhiên trở nên lạnh lẽo, gã đàn ông trung niên lập tức thấy ngọn gió thổi qua người như một con dao nhỏ.

“Lần này thật sự không còn cách nào khác mới tìm đến cậu, nếu là chuyện tiền thì dễ thôi, chúng tôi trả gấp đôi, thế nào?” Dường như eo gã đã khom đến mặt đất, một vài giọt mồ hôi như gạt đầu từ thái dương gã rơi xuống đất.

“Lần này cho qua, nhưng lần sau đừng để cho tôi gặp lại các người nữa.” Đột nhiên người này đứng lên, thân hình của hắn thon dài cao ngất nhưng trông hắn lại có vẻ kiêu căng lạnh lùng, so với dáng vẻ lười biếng vừa rồi thì quả thật là hai người khác nhau.

“Con mẹ nó mày đừng có rượu mời không uống...” Gã đàn ông ngậm thuốc lá mở miệng mắng.

Mẹ nó, đợi vài tiếng đồng hồ mà thằng nhóc này chỉ một câu đã cự tuyệt bọn chúng? Mình chưa từng bị người ta làm mất mặt như thế!

Lời còn chưa nói hết thì gã chỉ cảm thấy trước mắt loáng một cái, ánh sáng bạc lóe lên, từ chóp mũi đến miệng đều mất lạnh. Gã đàn ông thấp bé nháy nháy mắt mấy cái, môi bỗng nhúc nhích, trong miệng gã vẫn còn ngậm thuốc, nhưng mũi gã đã bị người khác dùng chủy thủ gạt mất.

Một ít da trên chóp mũi bị gạt bay, một dòng máu nóng từ từ chảy từ mũi vào trong miệng.

Người kia vẫn đứng chỗ cũ, hai tay vẫn đút vào trong túi quần. Hắn ra tay như vậy giống như một con rắn độc đột ngột cắn đối phương một cái sau đó lập tức giữ nguyên trạng.

Mấy người kia căn bản không kịp ra tay ngăn cản, cũng không kịp né tránh.

“Á!!!!” Lúc này gã đàn ông thấp bé mới cảm giác được đau đớn truyền đến từ chóp mũi, gã đưa tay sờ sờ sau đó vừa đau vừa tức mà la lên.

“Chát!” Mà gã đàn ông bên cạnh vừa mới chuẩn bị rút con dao bên hông ra đã bị người khác đánh ột bạt tai.

“Đàn em không hiểu chuyện, thật sự xin lỗi!” Gã đàn ông trung niên thu tay lại, cười lớn xoay người cắn răng thỉnh cầu: “Kính mong nể mặt mụ Hồ mà giúp chúng tôi một lần! Chuyện tiền...”

Lời còn chưa dứt thì nhaoáng cái người kia đã đi đến trước mặt, xoay người lại gần cơ hồ như dán vào lỗ tai gã nói, “Tôi thiếu bà ta một nhân tình cho nên mới đến đây, nhưng mà chuyện của các người tôi không giúp được.”

Người này từ tốn nói, bởi vì tới gần nên dưới chiếc nón rộng vành màu đen lộ ra khuôn mặt nhợt nhạt mà quái mê hoặc lòng người.

Khuôn mặt này hơi nhợt nhạt, khóe mắt hẹp dài khẽ nhếch lên, dưới sống mũi cao thẳng là đôi môi không chút huyết sắc.

Người này nhìn vẻ ngoài cùng lắm chỉ mới mười tám mười chín tuổi, là một thiếu niên có khuôn mặt cùng ngoại hình lạnh lùng anh tuấn đến cực điểm!

Thiếu niên nói dứt lời rồi chậm rãi lùi về phía sau, khóe miệng khẽ cười.

Trong nháy mắt gã đàn ông trung niên hơi run run như bị rần rần, không nói nên lời.

Thiếu niên lạnh lùng liếc nhìn mấy gã kia, xoay người bỏ đi.

“Thùng thùng thùng...” sau khi tiếng đôi dép kẹp vang lên được vài tiếng thì chiếc xe tải màu xanh đột nhiên vang lên tiếng gõ nặng nề.

Tiếng động không lớn nhưng giờ phút này mọi thứ đều đang trong trạng thái yên tĩnh của buổi sáng sớm nên lại giống như những giọt mưa rơi trên tấm nhựa lúc nửa đêm, vô cùng rõ ràng.

6. Chương 6

Chương 6 – Khế ước ma quỷ

Khi xe quay đầu rời khỏi trạm kiểm tra, âm thanh bên ngoài thùng xe ngày càng xa xôi, nỗi tuyệt vọng trong lòng Sơ Vân đã dâng lên như thủy triều.

Một cơ hội cầu cứu tuyệt vời đã vụt mất!

Hiện giờ xe rầm rập chuyển động trên đường cái, cho dù cô có gọi to đến đâu thì ai có thể nghe thấy âm thanh phát ra từ trong xe chứ? Còn có thể làm gì được đây?

Cuối cùng xe cũng dừng lại, bốn phía chỉ còn một mảnh yên tĩnh.

Sơ Vân không biết mình lại bị mang đến đâu, không biết đến tột cùng những kẻ này sẽ mang cô đến địa ngục nào.

Nỗi tuyệt vọng cùng sợ hãi bắt đầu khiến cho cô gái nhỏ không đè nén được cảm xúc của mình mà khẽ bật khóc.

Một lúc sau ngoài thùng xe truyền đến tiếng người nói. Có lẽ bởi vì bị che mắt nên thính giác của cô trở nên càng linh mẫn hơn, cũng có lẽ cô cũng vừa khéo dựa đầu vào chỗ vách thùng xe có một vài lỗ nhỏ để thông gió.

Sơ Vân phát hiện mình nín thở có thể nghe thấy tiếng cầu nhàu của mấy gã đàn ông ngoài kia! Sơ Vân lập tức tỉnh táo lại, dù chỉ còn một tia cơ hội thì tuyệt đối cũng không thể từ bỏ!

Đợi thật lâu, rốt cuộc bên ngoài cũng vang lên giọng nói lãnh đạm của một người đàn ông lạ lẫm.

Dường như người kia đứng cách thùng xe không xa, giọng nói không lớn nhưng thật là một kì tích khi Sơ Vân có thể nghe thấy từng chữ hắn nói!

Hắn đang từ chối thỉnh cầu của bọn chúng, dường như có vẻ khinh ghét bọn chúng. Liệu đây có nghĩa là cô có thể cầu cứu hắn không?

Có lẽ là một loại trực giác, có lẽ bị sự tuyệt vọng thôi thúc, rốt cuộc khi người kia đang bỏ đi cô dùng hết sức làm một hành động cực kì nguy hiểm!

“Thùng thùng” âm thanh vừa phát ra thì mấy gã đàn ông ngoài kia cũng biến sắc.

Thiếu niên vốn vẫn mặt lạnh bỏ đi đột nhiên khẽ dao động nhìn gã đàn ông trung niên!

“Ngu xuẩn! Chúng mày lại làm ra chuyện tốt gì đây!” Gã hung dữ trừng mắt nhìn gã đàn ông thấp bé.

Sao người bên trong có thể tỉnh lại được chứ?

Thứ đã nắm trong lòng bàn tay rồi mà cũng gặp chuyện xui xẻo như vậy được à!?

Nếu không phải thuốc của mụ Hồ có vấn đề thì chính là đám ngu xuẩn ở đây làm việc không tốt! Cũng may giờ này mới xảy ra chuyện! Nếu như lúc ở cửa khẩu mà bị phát hiện thì mấy người bọn chúng làm gì còn cơ hội chạy trốn!

“Chát” Gã đàn ông thấp bé đang dùng khăn tay lau vết thương thì bị gã kia tát ột cái thật mạnh.

“Còn đứng ở đây làm gì! Không mau đi xem có chuyện gì đang xảy ra!” Gã đàn ông trung niên chửi ầm lên, trút hết toàn bộ cơn phẫn nộ cùng nhục nhã bị thiếu niên cự tuyệt lên người gã. Gã đàn ông thấp bé sờ lên gò má nóng bừng, hung hăng ném chiếc khăn đã thấm đầy máu xuống, gã cũng tụ một bụng tức giận mà không có chỗ giải tỏa, nhưng giờ phút này gã chỉ có thể nghiêng răng mà đi về phía chiếc xe.

Mẹ, mấy đứa con gái này! Để xem gã sẽ trừng trị hai đứa này thế nào!

Thiếu niên vốn đã đi về xe nghe thế thì dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía thùng xe phát ra tiếng động.

Hình như người bên trong cũng biết tiếng gõ đã khiến người bên ngoài chú ý nên bất cứ giá nào cũng dùng sức đánh vào thùng xe.

“Thùng!”

“Thùng!”

Từng tiếng động nặng nề vang lên, dường như đang khấn cầu điều gì đó với thiếu niên.

Gã đàn ông thấp bé đi qua đầu xe, đứng trước xe nghiêng mắt nhìn sang thiếu niên kia, ánh mắt híp ríp kia lập tức lóe lên một vẻ sợ hãi cùng thù hận, nhất thời chần chừ không dám lên xe.

“Này” Đột nhiên thiếu niên quay đầu lại khẽ hát cảm với gã đàn ông trung niên.

Gã đàn ông trung niên đang nổi giận trông thấy động tác của hắn thì lập tức trở nên thật thà hiền lành, vội vã bước đến, dáng vẻ kính cẩn nghe lệnh.

“Mở cửa ra, tôi muốn nhìn người bên trong.” Thiếu niên lười biếng xoay người đi vài bước về phía trước, hơi tựa người vào thân xe của mình.

Không biết là vô tình hay cố ý mà vừa vặn đối diện với gã đàn ông thấp bé, làm cho gã dừng lại ngay, không dám bước lên nửa bước.

“Chuyện này...” Gã đàn ông trung niên nhất thời không hiểu rõ tên ranh này muốn làm gì nên hơi chần chờ.

“Quy tắc chuyển hàng, xem hàng trước.” Thiếu niên dựa vào thân xe, khoanh hai tay, lười biếng nói.

“Còn chuyện tiền bạc thì để tôi xem xong rồi bàn.” Hắn chậm rãi bỏ thêm một câu.

Vốn gã đàn ông trung niên cho rằng đã không còn hy vọng, đang sút đầu mẻ trán suy nghĩ thì giờ phút này thấy thiếu niên nói vậy nên giọng điệu cũng thả lỏng, lòng không khỏi nở hoa gặt đầu, “Được! Cậu xem đi rồi ra giá!”

Nói xong không đợi thiếu niên trả lời, gã bước thật nhanh về phía trước vài bước, sau đó cười vô cùng thật thà với thiếu niên, vươn tay mở cửa phía sau thùng xe ra.

Sau đó gã lưu loát bước lên thùng xe, hai đầu gối quỳ trên xe, vươn tay lật ghế sau lên, kéo chốt mở, cuối cùng dùng sức kéo ra, chỗ ngồi phía sau lật sang hai bên, lộ ra một con đường hẹp khoảng 70cm phía sau đi thông vào cánh cửa nhỏ trong thùng xe.

Gã đàn ông trung niên dùng chìa khóa mở cánh cửa nhỏ ra, cánh cửa màu đen hé ra, một mùi tanh tưởi đánh úp lại khiến cho ngay cả mấy gã đàn ông đứng dưới xe cũng phải nhăn mặt.

Người bên trong đã nghe thấy động tĩnh nên ngừng gõ vào thùng xe.

“Người đang ở bên trong.” Gã đàn ông trung niên có hơi không yên lòng xuống xe nói với thiếu niên.

Thiếu niên nhú mày, đưa tay ngăn động tác rọi đèn pin tới cửa gã đàn ông, đôi chân dài nhảy lên xe, sau đó nửa ngồi nửa quỳ gối ngoài cánh cửa nhìn vào bên trong.

Không gian nhỏ hẹp, chỉ có vài lỗ thông gió nhỏ bằng ngón tay dẫn không khí vào, vài tia nắng cũng thừa dịp mà xuyên qua.

Bên trong được trải một tầng rơm rạ đã thối rữa, trong góc còn để lại một bãi nôn vẫn chưa được lau dọn sạch sẽ. Mùi tanh tưởi tích tụ lâu ngày khiến cho người đi vào không thể thở nổi, nhưng thiếu niên hình như không cảm nhận được gì, chỉ giương mắt quét một vòng vào trong.

Một cô gái nhỏ tuổi nghiêng người dựa vào góc, không hề nhúc nhích, chân tay cùng hai mắt bị vải đen trói lại, ngoài miệng cũng bị quấn vài vòng băng keo đen, chỉ chừa lại mũi để thở, không thấy rõ mặt mũi nhưng chỉ nhìn da thịt trắng nõn lộ ra ngoài cũng biết là một cô gái xinh đẹp.

Ánh mắt lạnh lùng của thiếu niên đảo qua cô gái nhỏ rồi nhanh chóng nhìn về phía cô gái đang chật vật thở hổn hển dựa trên vách xe bên kia.

Bởi vì không ngừng dùng đầu đánh vào thùng xe nên cái trán trắng như tuyết của cô đã hơi sưng lên, ngay mép tóc có chỗ bị thương, một dòng máu tươi từ trán uốn lượn chảy xuống, sau đó bị hút mất trong lớp vải che mắt.

Cô gái như cảm nhận được ánh mắt của hắn, dường như biết người này đang nhìn mình nên thân thể nhỏ bé của cô cũng đang run run nhưng ham muốn sống sót khiến cô nhanh chóng dùng hết sức phát ra tiếng cầu cứu “ừm ừm” với người đi tới.

Thiếu niên neho mắt lại, nhìn từ đỉnh đầu của cô gái xuống đến quần áo học sinh cùng chiếc vớ đã rất bẩn ở đầu gối, cuối cùng tầm mắt nhìn chăm chú vào ngay chỗ mắt cá bị trói của cô.

Giờ phút này Sơ Vân vô cùng căng thẳng, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, đột nhiên cô nghe thấy một tiếng “roạt”, dường như có thứ gì đó đã nứt ra, sau đó mắt cá chân của cô mát lạnh, thả lỏng, mấy tầng dây trói cột vào chân đều bị cắt đứt hết!

“Bỏ lại đây.” Thiếu niên nhàn nhạt lên tiếng sau đó dùng ngón tay vuốt lưỡi dao mỏng rồi hợp với phần chuôi cắt thanh chùy thủ vào trong túi.

Sơ Vân cảm thấy thân thể nhỏ bé của mình run lên nhưng cũng phản ứng rất nhanh, lập tức nửa quỳ trên mặt đất bò về phía người phát ra tiếng nói. Cô rất căng thẳng, cũng rất kích động! Chính là âm thanh này, chính là người này, mặc kệ thế nào cũng đã có người nghe thấy cô cầu cứu mà lên xe đi đến đây!

Trong xe tăm tối, quần áo mất trật tự, chật vật vô cùng, mắt không thể nhìn thấy, miệng không thể nói chuyện, thiếu nữ đang run rẩy bò về phía thiếu niên đang đánh giá mình.

Bởi vì lúc này giầy giũa nên nút áo trước ngực thiếu nữ đã bung ra vài cái, quần áo xộc xệch có thể nhìn thấy hai nụ hoa non mềm đang lấp ló, càng bởi vì hai tay đang bị trói ra sau người, lúc quỳ gối không thể không nhòm người lên, tư thế này trong mắt thiếu niên tựa như cô đang cố gắng khơi gợi dục vọng trong hắn, nụ hoa tình tế kia cũng vậy. Ánh mắt thiếu niên trở nên tỉnh mịch.

Lúc đầu cô gần tiến sát vào lồng ngực của hắn, hắn duỗi năm ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng chiếc cằm nhỏ của cô lên.

Hai người dán sát vào nhau, gần đến mức Sơ Vân có thể ngửi thấy hơi thở của đối phương. Cô cuồng quýt lùi về phía sau nhưng lại bị hai ngón tay của đối phương nắm lấy cằm nên không thể động đậy được.

Thiếu niên dùng tay kia vuốt mái tóc dài của cô, sau đó tháo miếng vải đen che mắt cô ra. Miếng vải bị tháo ra, hàng lông mi đen nhánh, cong vuốt như phiến quạt khẽ run run, sau đó cô chậm rãi mở mắt ra.

Bị bóng tối bao trùm quá lâu khiến cho trong nhất thời cô có cảm giác mờ mịt không biết mình đang ở đâu, cộng thêm vừa rồi dùng đầu đánh vào thùng xe nên đầu óc trở nên hỗn loạn, cô chỉ có thể cố gắng nháy mắt, cất lực bắt mình nhìn thật kĩ dáng vẻ của người đang nắm lấy cằm mình. Nhưng người này lại quay lưng về phía ánh sáng nên cô chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ.

Trong nháy mắt khi cô mở mắt ra, thiếu niên hơi ngơ ngẩn một chút, sau đó hắn khẽ hít một hơi. Bởi vì đôi mắt này rất đẹp, đôi mắt ướt át sáng ngời như một viên ngọc đen, hàng lông mi cực dài bởi vì sợ hãi mà rung động. Hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vô cùng cẩn thận nhẹ nhàng.

Thiếu nữ bị ép ngẩng chiếc cổ đầy đặn mà xinh đẹp lên, khiến cho người khác vừa nhìn thấy đã muốn hôn một cái. Theo góc độ của hắn nhìn xuống vừa vặn có thể trông thấy phía dưới chiếc cổ nhẵn nhụi là bộ ngực nhỏ đang cố gắng nhô lên. Ngực không lớn, nhưng rất thanh tú, cũng rất đẹp làm cho người ta hận không thể luồn tay vào sờ nắn ngay lập tức xem đến tột cùng nó nhỏ nhắn xinh xắn, non mềm bao nhiêu.

Toàn thân Sơ Vân run rẩy nhận lấy sự dò xét của hắn. Cô cảm thấy rất khó chịu, dường như ánh mắt của người này mang theo một ngọn lửa, có thể thiêu cháy toàn bộ cơ thể cô. Lúc này Sơ Vân vẫn chưa hiểu loại ánh mắt đầy rẫy cảm giác xâm phạm này chính là biểu hiện trực tiếp nhất cho tham muốn giữ lấy nguyên thủy nhất của giống đực đối với giống cái.

Thiếu niên thoát khỏi dòng suy nghĩ, không tiếng động thu ngón tay về.

“Có muốn tôi dẫn em đi không?” Hắn nhàn nhạt hỏi.

“Ừm ừm...” Sơ Vân không nói ra lời, chỉ có thể liều mạng gật đầu, hận không thể quỳ xuống mặt đất mà dập đầu với hắn.

“Vậy em có thể dùng cái gì để trao đổi đây?” Thiếu niên vẫn nhìn chằm chằm vào đôi mắt to của cô, hỏi.

Sơ Vân ngẩn ngơ, dùng cái gì để trao đổi đây?

À, đúng rồi, nếu người này có thể cứu cô ra ngoài thì nhất định cô sẽ nói ba mẹ cho hắn một số tiền lớn!

“Tôi không cần tiền.” dường như đã biết rõ suy nghĩ của cô, thiếu niên dùng giọng nói ôn hòa trả lời cô.

Sơ Vân nghe vậy lại ngơ ngẩn, cô mờ mịt nhìn đối phương, lắc đầu tỏ vẻ không biết phải trả lời thế nào.

Thiếu niên vươn tay từ từ xé băng dính trên miệng cô ra, băng dính rất chặt, hắn cẩn thận xé từng lớp một, dường như sợ băng dính sẽ làm tổn thương đến da thịt non mềm kia. Rốt cuộc băng dính cũng được xé ra hết, khuôn mặt của thiếu nữ chính thức lộ ra. Không ngoài dự đoán, đôi mắt sáng, hàm răng trắng tinh.

Tay phải của thiếu niên cũng không thu hồi lại mà thuận theo bản năng rơi khỏi gáy của thiếu nữ, nhẹ nhàng vuốt ve. Cô sợ đến phát khóc nhưng vẫn cố gắng kìm nén nước mắt, vì vậy đôi mắt to lại càng trở nên ướt át.

Thiếu niên nhìn xuống thấy đáng vẻ muốn khóc mà không dám khóc của thiếu nữ, vô cùng mãnh mai, vô cùng yếu đuối không nơi nương tựa khiến cho hắn muốn dùng lực thật mạnh ôm cô bé này vào trong lòng, sau đó liếm mút chà đạp cô, thậm chí nuốt trọn cô! Nhưng hắn lại chậm rãi thu hồi cánh tay làm cho cô sợ hãi lại. Hắn cũng không biết vì cái gì nữa.

“Em có đồng ý đi theo tôi không?” Thiếu niên cúi đầu xuống ghé sát vào cô, nhìn cánh môi non nớt của cô hỏi.

Sơ Vân hơi bĩu môi, không hiểu rõ ý của hắn. Lúc này cô đã dần dần thích nghi với ánh sáng yếu ớt trong xe, nhưng vì người này đội mũ nên cô không nhìn rõ khuôn mặt của hắn, chỉ có thể cảm giác được người này có đôi mắt cực sáng.

“Nói đi.” Thiếu niên có vẻ mất kiên nhẫn. Sơ Vân theo phản xạ vội vàng gật đầu. Mặc kệ là điều kiện gì, bây giờ cô cũng chỉ có thể đồng ý.

Cô đã bị lộ, không thể quay đầu lại nữa, nếu người này không dẫn cô đi thì kết quả của cô chỉ sợ sẽ không khá hơn thiếu nữ bị chôn vùi trong rừng cây kia chút nào.

Nhớ tới cảnh tượng xảy ra trong chiếc xe dơ bẩn kia đêm hôm đó, cánh tay mảnh khảnh rơi xuống từ chiếc chấn bần thiếu, còn có ham mê khủng bố của “người mua” mà cô nghe lén được khiến cô không nhịn được mà rung mình.

Bất kể thế nào trước tiên cô cũng phải thoát khỏi bọn cầm thú đáng sợ này đã.

Thấy cô gật đầu, thiếu niên khẽ nở nụ cười.

“Em phải nhớ cho kĩ, tôi đã nói rõ là phải vĩnh viễn ở bên cạnh tôi, vĩnh viễn cũng không được rời khỏi tôi.” Thiếu niên dùng giọng nói ôn hòa nhấn mạnh lần nữa.

Hơi thở của hắn nhẹ nhàng quét qua mặt cô, những sợi tóc dán trên mặt bị thổi lên khiến ặt cô ngửa ngửa. Sơ Vân cắn môi, gật đầu thêm một lần nữa. Mặc kệ thế nào, giờ cứ rời khỏi đây rồi nói sau.

“Nhớ kĩ lời hứa của em, nếu như em dám phản bội tôi...” Thiếu niên ghé sát vào tai cô khẽ nói, “Tôi sẽ dùng từng dao từng dao một cắt lấy thịt của em, khiến cho em phải nhận hết mọi sự đau khổ đáng sợ nhất trên đời này...” Đôi môi mỏng của thiếu niên lướt qua mặt cô, sau đó mỉm cười dịu dàng với cô, lộ ra hàm răng trắng.

Không hiểu vì sao nụ cười này lại làm cho Sơ Vân không nhìn được phải rừng mình một cái.

7. Chương 7

Chương 7 – Tính tình tàn bạo

Thấy thiếu nữ mềm mại lại biết điều như vậy nên sau khi thiếu nói ra câu uy hiếp đáng sợ kia xong lại rất hài lòng nói thêm một câu: “Tôi tên là Lục Tiến, từ nay về sau em là của tôi.” Nói xong lại dùng mu bàn tay sờ nhẹ qua gò má mềm mịn của cô.

Khi hắn tới gần, mũi Sơ Vân ngửi thấy một luồng hơi thở nam tính mát lạnh, cô lớn như vậy nhưng chưa bao giờ tiếp xúc một cách mập mờ với đàn ông như thế nên ngực lập tức đập rộn ràng, cảm thấy có chút mờ mịt không yên lòng. Cô cảm thấy hình như mình vừa đồng ý một chuyện không nên đồng ý. Nhưng không đợi cô suy nghĩ đến việc này thiếu niên đã dán băng dính trở lại trên miệng cô sau đó xoay người đóng cửa lại rồi xuống xe.

Sơ Vân lập tức trừng mắt, bắt đầu hoảng sợ, sao anh ta lại bỏ đi chứ? Không phải vừa rồi đã đồng ý dẫn cô đi sao? Vừa bị dọa sợ nên cô đã sớm quên mất do dự vừa rồi của mình.

Cô kinh hoàng quỳ trên mặt đất không ngừng phát ra âm thanh “ưm ưm” khẩn cầu người kia quay lại mau chóng dẫn cô rời khỏi đây, hắn có muốn gì cô cũng tình nguyện làm hết!

Một lúc sau, bên ngoài truyền đến tiếng nói khiến cho cô nhận ra thì ra người tên là Lục Tiến vẫn chưa đi. Hắn chỉ xuống xe bàn điều kiện với mấy người kia.

Mấy người kia đi vào trong rừng, khoảng cách quá xa, dù cô cố gắng dán vào vách xe cũng không nghe thấy bọn họ nói gì. Cô chỉ có thể lo lắng bất an tiếp tục chờ đợi. Cô cũng không phải chờ quá lâu, sau khi mấy người kia nói chuyện xong, cô nghe thấy tiếng động cơ chiếc xe đang mở cũng dừng lại. Động cơ cũng chưa tắt hẳn, chỉ phát ra âm thanh trầm thấp. Sau đó, cánh cửa nhỏ mở ra, người tên Lục Tiến lại xuất hiện lần nữa. Hắn nhìn đôi mắt to kinh hoàng của cô, xoay người vươn tay đưa cô ra khỏi thùng xe, bế xuống xe tải. Mà gã đàn ông trung niên đang đứng trước cửa xe sau khi mặt không cảm xúc liếc nhìn cô một cái cũng không nói một lời chui vào xe bế cô bé còn lại trong xe ra.

Vừa xuống xe, ánh sáng của mặt trăng đã khiến cho tầm mắt của Sơ Vân trở nên rõ ràng, cô bắt chập cái nhìn đầy sát ý của gã đàn ông trung niên, lúc bị bỏ vào một chiếc rương nhỏ trong chiếc xe bán tải, cô gấp gáp nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn về phía người đang bế mình.

Nhọt nhạt, tuân tú, trong vẻ điển trai còn có thêm một chút sát khí. Thì ra anh ta còn trẻ như vậy, cũng không lớn hơn cô là bao. Thì ra trông anh ta...lại đẹp trai như vậy.

Thiếu niên nhẹ nhàng bỏ cô vào chiếc rương, thấy cô đang nhìn mình không chớp mắt thì khóe môi hiện lên một nụ cười tà khí. Nụ cười làm cho người ta rét lạnh khiến Sơ Vân sợ tới mức bắt đầu giãy giụa, cô bé kia cũng bị đưa vào chiếc rương, nắp rương đóng lại.

Xe chạy không lâu bắt đầu từ từ lên dốc, con đường phía sau trở nên vừa dốc vừa xóc nảy, cô bé kia bị xóc nảy ngã vào người Sơ Vân, cô không thể không dùng cả vai chống vào thùng xe mới giữ cho cô bé đang ngã trên người cô không bị lăn xuống dưới đựng vào nắp rương. Đến khi cô như sắp bị cô bé kia đè đến tắt thở thì rốt cuộc xe cũng dừng lại.

Cửa xe mở ra, cô bé kia được nâng lên, khối thịt đè lên người Sơ Vân đột nhiên nhẹ hẳn, sau đó một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy cô từ trong rương đi vào một gian phòng cũ nát làm bằng cỏ tranh.

Căn phòng rất tối, ánh trăng xuyên qua cánh cửa sổ trên tường chỉ có thể làm cho cô miễn cưỡng nhìn thấy chiếc phản cứng ngắc cùng một chiếc ghế trúc trong phòng.

Lục Tiến đặt cô lên chiếc phản gỗ, tay phải vung lên, chiếc chủy thủ cắt đứt dây trói trên tay cô.

“Á”, tay bị trói đằng sau quá lâu nên hai cánh tay vừa buông xuống đã bắt đầu cảm thấy rất đau nhức. Sơ Vân nhăn nạy xoa nắn hai cổ tay đang run lên vì đau.

“Thay đi” Lục Tiến ném một bộ quần áo sắc sỡ vào trong ngực cô, sau đó lui về vài bước ngồi xuống ghế trúc, duỗi thẳng đôi chân dài. Trong ánh sáng yếu ớt, cô có thể cảm nhận được hắc đang nhìn chằm chằm vào mình.

Hắc vẫn ngồi đó đã làm cho cô căng thẳng đến nỗi toàn thân run rẩy, bị cảm giác áp bách tra tấn. Vừa rồi nhìn thoáng qua cô đã trông thấy hắc có một đôi mắt màu xám thần bí, mà giờ khắc này đôi mắt ấy giống như một con sói đang nhìn chằm chằm vào cô. Mặc dù căn phòng nhỏ khá tối nhưng ánh trăng xuyên qua cửa sổ lại vừa vắn chiếu lên người cô.

Phải làm sao bây giờ? Hắc muốn cô thay quần áo trước mặt hắc như vậy sao? Cô rất sợ, đôi tay ôm bộ quần áo bắt đầu run lên.

“Nhanh lên, tôi không thích phải chờ ai.” Một tiếng than nhẹ vang vọng trong căn phòng nhỏ, thiếu niên nheo mắt lại. Hắc đã bắt đầu không kiên nhẫn.

Thân thể nhỏ nhắn của Sơ Vân run lên, băng dính trên miệng không có cách nào tháo ra, cô chỉ có thể dùng ánh mắt khẩn cầu hắc. Ít nhất hắc hãy xoay người sang chỗ khác mà không phải nghênh ngang nhìn cô cởi quần áo như vậy.

Sự chần chừ của cô khiến cho thiếu niên nhướng mày, đột nhiên xông lên nhanh như điện, đẩy ngã cô lên chiếc phản gỗ. Một giây sau, chiếc váy dài của cô đã bị hắc cởi ra!

“Hu hu...” Cô gái trẻ phát ra tiếng kêu hoảng sợ giống như một con thú bị sập bẫy của thợ săn, tuyệt vọng phí công giãy giụa! Nhưng hắc chỉ nhẹ nhàng vuốt ve bên hông của cô một chút thì cô như vừa bị người khác rút sạch xương cốt, toàn thân bủn rủn nằm trên phản gỗ.

“Á...” đôi chân trắng nõn xinh đẹp của thiếu nữ bị một đôi tay nóng hổi đè lại, chỉ kịp phát ra một tiếng gào thét. Nhưng đôi tay này chỉ mặc chiếc quần dài vào cho cô, ống quần bó rất chặt. Sơ Vân biết mình đã hiểu lầm, cô bị dọa cho ghen ngào, dùng mũi không ngừng thút thút, trên gương mặt nhỏ nhắn đã ngập nước mắt.

“Câm miệng!” Thiếu niên nhú mày dùng lực thật mạnh kìm lấy khuôn mặt cô, sau đó hắc ghé sát vào gương mặt đẹp bị kìm chặt, dịu dàng than nhẹ bên tai cô, “Em hãy ghi nhớ lấy lời tôi, tôi muốn em làm gì thì em phải làm, đừng để tôi phải tức giận!”

“Còn nữa, lát nữa lúc xuất cảnh em phải ngoan ngoãn, đừng thử phát ra bất kì âm thanh gì, nếu không tôi sẽ cắt đứt cái cổ xinh đẹp này của em trong một giây đồng hồ, hiểu chưa?”

“Hu hu” Sơ Vân cảm thấy cằm sắp rớt ra.

“Tôi hỏi em đã nghe rõ chưa?” Đôi môi mỏng của thiếu niên khê lướt qua vành tai nhỏ nhỏ của cô, nói ra từng chữ lạnh như băng.

“Ừm ừm” Sơ Vân cố gắng hết sức gật nhẹ đầu, vô cùng hoảng sợ.

Ngoài phòng, mấy gã đàn ông cũng đang dùng băng dính quấn lấy ống quần của mình, gã đàn ông thấp bé vừa kiểm tra những vật dụng tùy thân vừa phẫn hận phàn nàn, “Đại ca à, sao anh lại chấp nhận điều kiện tên nhóc kia đưa ra vậy?”

Đưa bọn họ đến nơi giao hàng lại muốn dẫn một cô gái đi, điều kiện như vậy mà đại ca cũng gật đầu sao!? Lúc đến chỗ lão Côn mà hàng bị thiếu mất một đứa thì bọn họ sẽ có kết cục gì đây? Gã ngấm lại mà thấy không rét mà run.

“Chúng ta chỉ có thể chấp nhận mà thôi.” Ánh mắt gã đàn ông trung niên âm trầm nhìn lướt qua ngôi nhà cổ tranh, khê trả lời, “Vừa rồi khi hắc lên xe xem hàng xong thì tao nhận được một tin tức bên kia đã xảy

ra chút chuyện, rất nhiều anh em đã bị bắt!” Gã tự tay lấy tin nhắn trong điện thoại di động ra đưa cho ba gã đang kinh hoàng kia. Mấy gã đàn ông nữa tin ngửa ngờ nhìn vào tin nhắn sau đó hoàn toàn biến sắc!

“Anh Mập và mụ Hồ đều đã gặp chuyện không may, chúng ta phải tranh thủ thời gian trốn ra nước ngoài một thời gian.” Gã đàn ông trung niên nhìn về dãy núi phía xa, cắn răng nói.

Đạo này cảnh sát quốc tế đang lùng sục, trong vòng vài ngày đã phá tan mạng lưới bọn chúng đã giăng ra nhiều năm nay, tình cảnh của bọn chúng đang bất ổn. Nếu như gã đoán không sai thì giờ phút này cảnh sát đang chờ bọn chúng ở biên giới. Hiện giờ chỉ có thể xem người này có khả năng đưa bọn chúng ra nước ngoài thuận lợi không hay thôi!

“Nhưng mà đại ca à, chúng ta muốn đến chỗ lão Côn tránh nạn, đã nói giao hai đứa con gái giờ lại thiếu một đứa vậy lão ta có tha cho chúng ta không?” Một gã đàn ông có thân hình to béo kinh hoàng hỏi.

Gã đàn ông trung niên quét mắt sang bên kia sau đó nháy mắt ra dấu với ba gã kia, tay phải cũng làm động tác cắt ngang cổ một cái, gã nhẹ nhàng phun ra một chữ “Giết”

Mụ Hồ nói tên kia trời sinh tính tình tàn bạo, người chọc tới hắn sẽ không có kết cục tốt, về phần lai lịch của tên thiếu niên kia cũng không một ai biết. Hai năm trước khi đưa hàng qua Thái Lan gã chỉ mới gặp tên kia một lần. Khi đó hắn nhét vào miệng hai gã đàn ông sớ soạn hắn hai túi bột mì có lẫn kim may đồ sau đó lột người ta trần truồng treo lên tầng thượng khách sạn, tiếng gầm rú thảm thiết khiến cảnh sát khi chạy đến cũng phải tái mặt.

Lúc kéo xuống thì thể đã rướm máu ra lỗ tai, lỗ mũi, méo mó không còn nguyên dạng nữa. Nghĩ tới mà gã đàn ông trung niên phải nhú nhú mày, ánh mắt thâm trầm nhìn ba gã kia dạn dò: “Trên đường đi chúng mày đừng chọc tới hắn, tất cả hãy để sang bên kia rồi nói sau.”

Người tất nhiên không thể giao cho hắn, cô bé này đủ để bọn chúng sống an nhàn vài năm, làm sao gã có thể đem cô bé kia mà cho không chứ? Sang tới bên kia thì tất cả đã không còn do hắn định đoạt nữa, muốn mang người đi à? Lão Côn nhất định sẽ giải quyết hắn. Hắn có lợi hại mấy thì cũng chỉ là một thằng nhóc, làm sao có thể chống lại cả một đội quân chứ?

Sơ Vân nơm nớp lo sợ nghe theo lời Lục Tiến nói dùng miếng vải cột mái tóc dài lên, nhét vào trong mũ. Trên người cô mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, ống tay áo cùng ống quần đều bó chặt lại, nhìn vô cùng buồn cười. Nhưng mà Sơ Vân lại không bất mãn chút nào, so với bộ quần áo bó sát của con gái thì bộ quần áo này khiến cô thấy an toàn hơn nhiều.

Lục Tiến cũng thay một bộ quần áo khác, vai rộng chân dài càng tăng thêm gương mặt điển trai của hắn, trông rất giống một người mẫu thời trang.

“Đi thôi.” Hắn cầm theo một cái bao lòi từ gầm giường ra rồi bảo Sơ Vân theo sau hắn, sau đó xoay người ra khỏi nhà tranh.

Đến khi bị dẫn vào cánh rừng rậm rạp gần biên giới Sơ Vân vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. Cô vẫn không biết hiện giờ mình đang ở đâu.

Dãy núi xa xa vô cùng yên tĩnh, rừng rậm chung quanh cũng hoàn toàn không một tiếng động, chỉ có mấy người đang đi xuyên qua cánh rừng tăm tối phát ra tiếng thở.

Thiếu niên vừa tiến vào rừng sâu tăm tối đã thay đổi đáng kể, thân hình trở nên quý mị bí ẩn, không còn cảm giác lười nhác như trước nữa. Thậm chí nghiêm khắc mà nói thì giờ phút này hắn giống như một con rắn, một con rắn độc đang lẩn trong bụi rậm. Phía trước là rừng cây, bụi cỏ, những tảng đá gồ ghề, kể cả đêm tối đường như cũng không hề ảnh hưởng đến hắn.

Hắn nhanh chóng dẫn theo mấy người phía sau đi xuyên qua rừng cây, cổ tay trái của Sơ Vân bị hắn nắm lấy đã đau nhói nhưng cô không có bất kì phản kháng nào. Sau khi rời khỏi nhà tranh, ánh mắt mấy gã đàn ông khác nhìn cô khiến toàn thân cô run sợ, nhất là ánh mắt dâm tà của gã đàn ông thấp bé xấu xí kia làm cho cô cảm thấy toàn thân bị một chất lỏng sền sệt chảy qua, loại cảm giác này khiến cho người ta

chán ghét vô cùng, thậm chí là nổi cả da gà. Vì tránh né ánh mắt này cô chỉ có thể đi theo sau lưng Lục Tiến, mấy gã đàn ông mang theo cô bé kia cũng yên lặng bám theo sau, một bước cũng không dám rời.

Ở đây lúc nào cũng có thể có trạm gác ngầm của bộ đội biên phòng, không muốn bị phát hiện nên mọi người đều cố nén tiếng hít thở thật thấp.

Đột nhiên thiếu niên đi đầu dừng bước, sau đó dẫn theo Sơ Vân yên lặng trốn sau lùm cây, mấy người phía sau cũng ngồi xổm xuống, nằm sấp trên mặt đất nín thở, không dám lộn xộn. Sau đó, xa xa có một chiếc đèn pin đang chiếu về chỗ này.

“Ai đó? Ra đây!” Theo ánh sáng của đèn pin chiếu đến là một tiếng quát chói tai.

8. Chương 8

Chương 8 – Địa bàn của Lục Tiến

Mấy gã đàn ông phía sau nghe thấy đều không khỏi chấn động toàn thân, gã đàn ông thấp bé cắn răng nhìn về phía gã đàn ông trung niên, tay chống trên mặt đất chuẩn bị nhảy lên chạy trốn.

Trán gã đàn ông trung niên toát mồ hôi lạnh nhưng nhìn về phía thiếu niên phía trước tay vẫn nắm lấy tay cô gái không chút sụt mề nằm sấp trên mặt đất thì gã chỉ khẽ lắc đầu, ngăn mấy tên đàn em mặt đang xám ngoét lại.

Sơ Vân bị một bàn tay to lớn ôm sau đầu, khuôn mặt gần như bị dán vào mặt đất thô ráp. Giờ phút này, cô có thở cũng không dám thở mạnh, cô không chút nghi ngờ một khi cô dám phát ra tiếng động nào thì bàn tay lạnh buốt phía sau cổ đáp lại cô sẽ là một phát bẻ gãy cổ cô trong nháy mắt!

Chiếc đèn pin quét tới quét lui về phía này, nhiều lần Sơ Vân cảm thấy chùm sáng kia đang chiếu trên mặt mình nhưng lại không có bất kì ai tới.

Sau đó chùm sáng chiếu về một hướng khác, rồi binh lính đồng loạt chạy về phía người phát ra tiếng quát chói tai. Mấy gã biết vừa rồi chỉ lo sợ thừa nên không khỏi đồng loạt thở phào, cảm thấy quần áo toàn thân đều ướt mồ hôi lạnh. Nằm thêm một lát, lính gác rời khỏi, thiếu niên đứng dậy yên lặng không tiếng động dẫn mọi người đi khỏi chỗ này.

Đoạn đường này mọi người nối đuôi nhau đi theo hẩn, không dám lên tiếng, cũng không dám mở đèn pin. Trong rừng cây tối âm u, mấy gã đàn ông gian nan theo đuôi hẩn, một lúc sau mấy gã cũng thở hồng hộc, không thể không thay phiên nhau khiêng cô bé kia.

Sơ Vân bị trượt chân nhiều lần sau đó được thiếu niên xóc nách dẫn đi, mà thiếu niên dù mang theo cô tốc độ đi vẫn rất nhanh.

Dường như hẩn có thể nhìn thấy như bình thường trong bóng tối, dễ dàng tránh đi những nhánh cây chằng chịt, xuyên qua bụi cỏ tìm được con đường mòn thợ săn hay đi, hẩn đi đến đâu thì những bụi cây kia đều bị chặt xuống, chỗ gãy bằng phẳng, thậm chí hẩn còn có thể cảm giác được các trạm gác ngầm từ xa, dẫn theo mọi người lặng lẽ tránh đi.

Một lúc sau, xuyên qua rừng rậm, trước mắt mọi người đột nhiên thoáng sáng. Lúc này đã gần sáng, ánh trăng mờ dần, không trung tối mịt cũng dần dần hiện lên hình dáng. Một con sông thanh tịnh uốn lượn hiện lên trước mắt mọi người.

“Sông giáp ranh!” Mắt gã đàn ông trung niên sáng rực lên. Qua khỏi con sông này chẳng khác nào đã xuất cảnh! Mấy gã đàn ông đẩy nhánh cây trước mặt ra, mặt cũng hiện lên sự ngạc nhiên vui mừng.

Gã đàn ông trung niên quay đầu lại nhìn cánh rừng rậm sau lưng, những dãy núi tầng tầng lớp lớp rồi lại nhìn con sông cạn có thể vượt qua chỉ còn cách vài bước, không khỏi thở phào một hơi. Gã đã hiểu vì sao mục Hồ nói với gã chỉ cần có người này thì bọn họ tuyệt đối có thể xuất cảnh một cách an toàn!

Biên giới gần ngay trước mắt, tâm trạng mấy gã đàn ông vô cùng kích động, nhanh chóng đi theo thiếu niên vượt sông. Con sông nhỏ thanh tịnh nhanh chóng bị người ta lội qua làm bắn tung những bọt nước, gã đàn ông thấp bé khiêng cô bé kia cũng bị nước bắn lên ướt đầu. Qua sông xong mọi người cũng không hề dừng lại mà chạy như điên về rừng cây đối diện. Đến khi đã chui vào rừng cây thiếu niên dẫn đầu mới dừng bước, quay đầu lại ý bảo đã an toàn, mấy gã đàn ông đi theo hoặc ngồi hoặc co quắp trên mặt đất.

“Khụ khụ”, Sơ Vân bị thiếu niên thả trên mặt đất, suốt đoạn đường cô bị hấn bẻ xóc lên chạy đi nên vẫn nhin hơi thở trong ngực, giờ đột nhiên yên tĩnh trở lại nên không nhin được mà xoay người khó chịu ho vài tiếng.

“Rất khó chịu à?” Thiếu niên thấy cô ho đến đỏ cả mắt nên rút cuộc mở lòng từ bi đưa tay mở băng dính trên miệng cô ra. Dù sao giờ đã đến được đây, cô muốn khóc muốn la muốn hét gì cũng không có ai để ý đến.

“Kẹp chết tôi rồi!” Rốt cuộc Sơ Vân cũng lên tiếng, cô ho đến chảy cả nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng đỏ bừng, nước mắt chảy ròng ròng trông rất đáng thương lại đột nhiên khiến cho thiếu niên cảm thấy tâm trạng rất tốt, nghe cô nói xong thì khẽ bật cười, cúi xuống ghé vào bên tai cô dùng giọng nói mập mờ nói, “Hay là tôi cho em kẹp lại một lần được không?”

Về mặt vốn lạnh lùng của hắn đột nhiên hiện lên vẻ tà khí khiến cho thiếu nữ phải nuốt ngược sừng sốt một lúc. Cô kinh ngạc phát hiện ra đôi mắt màu xám xanh kia giờ phút này đột nhiên trở thành màu đen. Cô đang nhìn làm sao?

Nếu xa xa không truyền đến tiếng nói chuyện của mấy gã đàn ông thì Sơ Vân cũng không chú ý đến thiếu niên đã đưa tay lau đi vết bùn nhỏ dính trên mặt cô sau đó chậm rãi vuốt ve. Khi phục hồi lại tinh thần Sơ Vân chỉ cảm thấy mỗi chỗ hắn đụng vào đều như đang bắt lửa! Cô sợ tới mức nhanh chóng lùi về phía sau né tránh ngón tay của hắn.

“Đây là...đâu?” Sự sợ hãi tuyệt của cô sẽ làm cho hắn không vui nên cô nhanh chóng lấp bấp chuyển đề tài. Tuy câu hắn vừa nói cô không hiểu có ý gì nhưng trực giác nói cho cô biết câu trả lời cũng không khảm khá là mấy.

“Ở đây à?” Thiếu niên khoanh hai tay trước ngực, thưởng thức vẻ chân tay luống cuống của cô bé trước mặt mình. Thật sự cô còn quá non nớt, tinh khiết như một nụ hoa vẫn còn hơi sương. Hai cánh môi hồng nộn khi căng thẳng sẽ cắn chặt lại, chúng nó giống như được bôi mật, tỏa ra hương vị ngọt ngào trong nắng sớm, một hương vị mê hoặc lòng người. Thật đúng là vận số của hắn cũng không tệ, một cô bé xinh đẹp như vậy giờ là của hắn, nhưng hình như cô vẫn chưa hiểu rõ sự thật này.

“Đây là phía bắc của Myanmar, là nơi tôi lớn lên.” Lục Tiến đứng thẳng lên, thân thể vươn ra, ngẩng đầu nhìn về phía xuất hiện hai rặng mây đỏ. Sau đó hắn nghiêng đầu nhìn về phía Sơ Vân nở một nụ cười tuần mĩ, “Hoan nghênh đến với thế giới của tôi, công chúa nhỏ đáng yêu.”

Tam Giác Vàng, trên thế giới không có chỗ nào như mảnh đất này, biệt lập hoàn toàn nhưng lại là tâm điểm chú ý của toàn thế giới. Hoa anh túc nở rộ kiêu diễm lại tạo ra một tội ác kinh khủng nhất. Cuộc sống nghèo khó nguyên thủy kéo dài lại đầy dẫy lửa đạn, lòng tham cùng tài phú...

Sông Selween chảy điên cuồng ngăn cách nơi này với toàn bộ thế giới bên ngoài, những dãy núi trùng điệp ôm lấy mảnh đất thần bí này.

Sự quyến rũ của nó là có một không hai, tràn ngập hấp dẫn. Cảnh sắc trong khu rừng rậm hoang sơ vô cùng đa dạng. Thật ra cũng không có gì khác biệt với nơi khác, cũng có núi cao, rừng rậm, những cây đại thụ che cả bầu trời ngăn cách nơi đây với ánh nắng, dưới chân giẫm phải hòn đá chi chít cùng rễ cây cực to trải dài, rêu bám dày đặc, cỏ dại cao bằng nửa người có thể làm cho người bước vào mất đi phương hướng, mờ mịt không biết nên đi đâu.

Ngay cả gương mặt của Sơ Vân và cô bé kia cũng bị Lục Tiến phủ khăn mỏng lên, bàn tay nhỏ bé cũng mang bao tay, có thể nói toàn thân không còn chỗ nào lộ ra ngoài.

Xuyên qua bụi cỏ lớn cô chỉ nghe thấy mấy gã đàn ông phía sau thỉnh thoảng lại giậm bình bịch lên mặt đất cùng tiếng chữ rủa. Sơ Vân hốt hoảng theo sau Lục Tiến, cô cảm thấy mình sắp điên lên. Vài ngày trước

cô còn ngồi trong căn phòng rộng thênh thang luyện đi luyện lại khúc nhạc piano buồn của Beethoven, mà giờ khắc này cô lại mặc một bộ quần áo thô ráp theo sau thiếu niên đáng sợ này, lảo đảo bên ba vượt qua khu rừng rậm. Cùng lắm cũng chỉ là một lần buông thả mà cuộc sống của cô đã bị nghiền nát không thành hình, không còn được quay về cuộc sống bình yên trước kia nữa.

Phía sau còn gặp phải những chuyện gì cô cũng không dám suy nghĩ nữa. Cô chỉ biết là từ khi cô bị những kẻ này bắt đi thì cô đã bước vào một thế giới đã man đáng sợ hoàn toàn xa lạ với cô.

Giữa trưa, Lục Tiến dừng chân nghỉ ngơi bên một dòng suối nhỏ, mấy gã đàn ông phía sau đã gần chết khát, vừa nhìn thấy dòng suối nhỏ đã không quan tâm gì lao đầu vào dòng suối hết lớn.

Sơ Vân tháo khăn trùm đầu và bao tay xuống, cầm cái bình quân dụng Lục Tiến đưa cho cô đi đến bên bờ suối, xuyên qua mấy tảng đá bên dòng suối tìm chỗ nước xoáy rút đầy bình nước. Nước suối lạnh buốt, cô không nhịn được dùng bàn tay nhỏ bé nâng lên uống vài ngụm. Sau khi dùng nước rửa mặt, cô dùng khăn lụa lau khô nước.

Bên cạnh bờ suối, Lục Tiến dựa vào thân cây khoanh đôi chân dài lại nhắm mắt nghỉ ngơi. Hắn chỉ tùy tiện dựa vào một chỗ, không cần lên tiếng cũng đã tạo thành một cảnh đẹp.

Sơ Vân ôm bình nước, cẩn thận chuẩn bị bước trên đá đi về phía hắn. Mấy gã đàn ông đã uống no nước đi ngang qua cô, gã đàn ông thấp bé đằng sau dè dặt nhìn cô rồi vuốt vuốt miệng cô.

“A!” Sơ Vân kinh hãi kêu lên một tiếng, ôm chặt bình nước trong tay, vừa sợ vừa giận dữ né tránh.

“Cô bé à, một ngày nào đó anh sẽ ****” Ghé sát lại, gã đàn ông thấp bé nói nhỏ bên tai cô một câu, ánh mắt thâm tà của gã lưu luyến không rời nơi chiếc cổ còn dính nước của cô, khuôn mặt vốn xấu xí lại bị muỗi cắn chằng chịt khắp nơi đều đỏ ửng, trông vô cùng đáng sợ.

Sơ Vân cắn chặt môi, cố nén không cho nước mắt rơi xuống, ôm bình nước chạy tới Lục Tiến, hắn cũng không phải người tốt, nhưng so với mấy kẻ này thì ở bên hắn vẫn an toàn hơn.

9. Chương 9

Chương 9 – Cô gái nhỏ

Đến khi chạy về bên cạnh Lục Tiến, gương mặt nhỏ nhắn của Sơ Vân vẫn còn trắng bệch, tim cũng đập thình thịch.

“Nước đây” Cố gắng khụt khịt mũi, nén nước mắt lại, cô nửa ngồi bên cạnh hắn, vừa sợ hãi vừa nín nọt đưa nước cho hắn. Có phải chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời thì hắn sẽ thả cô về nhà không?

Lục Tiến dùng ngón tay nâng vành nón của cô lên, nhìn đôi mắt đỏ hồng của cô, “Sao thế?” Hắn nhíu mày hỏi. Hắn hỏi không hề nhẹ nhàng, bị hắn hỏi như vậy nên gương mặt vốn bị dọa trắng bệch ngay lập tức uất ức mà rơi nước mắt. Lục Tiến quét mắt nhìn gã đàn ông thấp bé nham hiểm đứng cách đó không xa, đáy mắt hiện lên vẻ sát ý tàn nhẫn.

“Đừng khóc” Hắn nheo đôi mắt đẹp lại, tiếng khóc nghẹn ngào của cô bé khiến hắn cảm thấy lòng phiền loạn.

Sơ Vân không dám chọc giận hắn, dùng tay lau nước mắt nhưng đôi vai nhỏ vẫn không thể khống chế được mà hơi run run, trông cô đáng thương không nói nên lời.

Đột nhiên “bộp” một tiếng, bình nước đầy trên tay cô rơi xuống mặt đất. Thiếu niên kéo cô thật mạnh vào trong lòng! Sau đó một tay ôm chặt thân thể run rẩy của cô, một tay nắm lấy gáy cô hôn một cách thô bạo! Hắn dùng lực thật mạnh cắn hai cánh môi yêu kiều, sau đó dùng đầu lưỡi cạy mở đôi môi của cô ra, xoắn lấy cái lưỡi không biết phải làm sao của cô, mạnh mẽ liếm mút hương vị ngọt ngào trong miệng cô. Đồng thời hai tay hắn bắt đầu dùng sức xoa nắn lưng cô cùng chiếc mông nhỏ ngọt ngào.

Sao hắn lại đưa cả đầu lưỡi vào trong miệng cô chứ? Loại cảm giác mềm mại ướt át khiến cho cô cả người cô run rẩy là thế nào đây?

“Ưm ưm!” Sơ Vân hoảng sợ giãy giụa, dùng tay đấm đá tránh thoát sự chà đạp khó hiểu của hắn! Nhưng đôi cánh tay kia lại trói chặt khiến cô như sắp tắt thở!

Hắn đã muốn làm vậy từ lâu. Phản ứng ngây dại như vậy đã nói lên hắn là người đầu tiên chiếm giữ cô bé ngọt ngào này! Thật là ngọt, đúng như hắn từng tưởng tượng.

Lục Tiến không đếm xỉa đến vẻ mặt hít thở không thông khổ sở của cô, hắn chỉ biết liếm cắn bừa bãi tham lam hút hết vị ngọt. Cái hôn thô bạo, cái vuốt ve thô bạo khiến tất cả những cô gái trên thế giới đều phải choáng váng.

Khoảng cách về thể lực khiến cho con mồi nhỏ chỉ có thể xui xẻo mặc cho người ta chiếm lấy, độc quyền hưởng thụ. Khi hắn bắt đầu dùng đầu lưỡi vẽ một vòng quanh cánh môi xinh đẹp của cô thì tiếng nghẹn ngào run rẩy của cô đã không còn rõ.

“Thật đáng thương.” Hắn khẽ cười, liếm hết nước mắt trên mặt cô vào trong miệng mình sau đó buông cô ra, để cho cô yếu đuối khóc trong lòng mình.

Sơ Vân khóc nức nở, không biết vì sao tay chân mình lại trở nên mềm yếu như vậy, không, thậm chí chúng nó còn đang run lên! Cô nửa quỳ toàn thân run rẩy nằm sấp trong lòng hắn, sao cô lại trở nên như vậy chứ?!

“Vẫn còn sợ sao?” Lục Tiến lười biếng ôm cả người cô dựa vào gốc cây đại thụ, vỗ nhẹ đôi vai gầy yếu của cô, tay kia vén tóc cô ra sau gáy rồi lại đùa bỡn vành tai trắng nõn của cô cho đến khi cô từ từ ngừng khóc.

“Đừng sợ, từ nay về sau hắn tuyệt đối sẽ không còn cơ hội đụng vào em nữa đâu.” Hắn dùng giọng nói dịu dàng thì thầm lời cam đoan bên tai cô.

Sơ Vân cố gắng ngoi lên từ trong lòng hắn, đang vừa xấu hổ vừa giận dữ né tránh bàn tay quái ác đang đùa nghịch tai mình thì đột nhiên nghe thấy hắn nói câu này, cô không khỏi sửng sốt, “Hửm?” Vừa định hỏi cho rõ thì bị gã đàn ông trung niên ngắt lời.

“Người anh em này, chúng tôi cần giao hàng gấp, có đường tắt nào không?” Dường như gã không nhìn thấy cô bé đang quỳ giữa hai chân thiếu niên, đi tới cười hỏi, thái độ nịnh nọt hết chỗ nói, chỉ tiếc khuôn mặt thật thà của gã giờ cũng xuất hiện đầy những vết muỗi cắn đỏ hồng, trông rất buồn cười.

Người vừa tiến lại gần thì thân thể nhỏ nhắn của Sơ Vân lại run rẩy thêm một chút, thiếu niên cầm lấy cổ tay cô một chút rồi rút tay ra vỗ nhẹ gương mặt nhỏ nhắn của cô để trấn an, “Đi đi.” Hắn bảo Sơ Vân rời đi.

Sơ Vân vội vàng bò dậy từ trên mặt đất, nhặt bình nước dưới đất lên rồi chạy đi.

“Có, chỉ là không dễ đi cho lắm.” nhìn cô bé chạy đi trông như chạy nạn đến chỗ cô bé đang nằm cách đó không xa mớ nước, thiếu niên hơi nhú mồm, giọng nói có vẻ mỉa mai nhìn về phía gã đàn ông trung niên đang đứng chờ.

“Không sao cả! Chúng tôi có thể đuổi kịp!” gã đàn ông trung niên nở nụ cười. Có khó đi thì cùng lắm cũng chỉ là một con đường, liều mạng đuổi theo là được rồi, nhưng mà nếu không giao hàng kịp thì bọn họ sẽ chết cực kì thảm! Vả lại biết thêm một con đường nữa không phải cũng rất tốt sao? Nếu đến lúc đó giết chết tên này thì con đường này cũng chỉ có bọn họ biết!

“Yên tâm đi, chỉ cần anh vượt qua được thì tôi cam đoan nhất định có thể đến bên kia đúng giờ.” Thiếu niên nhìn gã, khóe miệng đột nhiên hiện lên một nụ cười kì dị.

“Nhưng nếu không qua được thì cũng không liên quan đến tôi.” Hắn ngẩng đầu lên nhìn trời, sau đó nhắm mắt, từ từ nói.

Sơ Vân cẩn thận mớm nước vào trong miệng của cô bé sau đó dùng khăn lụa lau sạch nước trên đôi môi khô nứt kia, đang lau thì đột nhiên tay ngừng lại. Cô bé mở to đôi mắt đen nhánh ra, bình tĩnh nhìn cô.

“Chị à, chúng ta đang ở đâu vậy ạ?” Nửa ngày sau cô bé mới dùng giọng nói khàn khàn hỏi cô.

Mũi Sơ Vân cay cay, trong phút chốc nước mắt đã rung rung, cô cầm khăn tay khẽ lau bên ngoài miệng cho cô bé, “Đừng sợ, đừng sợ, nhất định chúng ta có thể chạy thoát, đừng sợ.” cô lắp bắp an ủi cô bé.

“Ừm, em không sợ, thật ra sáng nay em đã tỉnh lại rồi.” cô bé khẽ trả lời cô.

“Chú cảnh sát sẽ đến cứu chúng ta phải không?” Cô bé mở to đôi mắt tràn ngập chờ mong nhìn Sơ Vân. Sơ Vân đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn kia, rưng rưng nước mắt không ngừng gật đầu. Sau đó cô khẽ trấn an, dặn dò, cổ vũ cô bé.

Thật ra thì cô cũng rất sợ hãi, cô không biết hai người sẽ bị đưa đi đâu, nhưng cô biết biết cô bé này còn sợ hãi hơn cả cô bởi vì cô bé vẫn còn quá nhỏ! Mấy người này đúng là những tên khốn trời đánh!

Thấy hai cô gái nhỏ khóc xong đang nắm tay chụm đầu co lại một góc, Lục Tiến cười cười nhạo nếm hai chiếc bánh quy đến cho Sơ Vân, hai người lập tức co lại dưới gốc cây gặm chiếc bánh, thỉnh thoảng cầm bình nước bên cạnh rót vào miệng, nhiều lần bị sặc đến nước mắt lưng tròng.

Hai cô quá đói bụng, lúc không nhìn thấy đồ ăn thì không cảm thấy nhưng thức ăn đưa vào miệng mới biết thật ra bụng đã đói đến không còn cảm giác. Tuy bánh quy nhỏ nhưng nước rót vào dạ dày thì bụng lại có cảm giác căng phình, mặt của Sơ Vân và cô bé kia cuối cùng cũng hơi hồng hào trở lại, Lục Tiến nhìn nhìn ánh mặt trời, kêu hai cô gái sau đó bảo gã đàn ông trung niên tiếp tục đi.

Khu rừng nhiệt đới ẩm ướt oi bức, thỉnh thoảng khu rừng rậm yên tĩnh lại nghe thấy vài tiếng chim hót và âm thanh trốn chạy của những con vật nhỏ, có khi còn có tiếng kêu chít chít của vài loại côn trùng nhỏ không biết tên. Tầng cây rậm rạp hoàn toàn ngăn cách ánh mặt trời khiến cho độ ẩm cao không thể thoát lên được, mới đi không được bao xa mà tất cả mọi người đã bắt đầu toát mồ hôi vì nóng.

Lục Tiến vẫn lưng đeo ba lô tay cầm một con dao dài đi đầu, có khi đi ngang qua mấy bụi cây quả dại tiện tay hái xuống ném cho hai cô gái phía sau, sau đó mình cũng hái vài quả gặm thoải mái đi trước dẫn đường.

Đường không hề dễ đi, Sơ Vân nắm chặt tay cô bé, một bước cũng không dám rời. Mồ hôi không ngừng trượt dọc theo cổ áo cô, nhưng cô không có thời gian dùng tay lau đi, quả dại thiếu niên ném tới cô cũng không kịp ăn, chỉ lo theo sát phía sau hẩn. Mà gã đàn ông trung niên và vài gã khác lại mang vẻ mặt khó lường theo phía sau.

Không biết đã đi bao lâu, Lục Tiến đi trước dẫn đường rút cuộc cũng nghỉ chân tại một tảng đá to dưới chân núi. Ở đây có một cửa động không lớn lắm, cao khoảng ba bốn thước, rộng khoảng hai thước, bên ngoài động, từng khối đá trải rộng rũ xuống vài cành cây leo, trông giống như một chiếc màn tự nhiên, nhưng trong động dường như rất tĩnh mịch, còn có vài làn gió thổi ra.

“Đây là đâu thế?” Gã đàn ông trung niên nhíu mày hỏi.

“Đường tắt” Lục Tiến cười khẽ trả lời.

“Đi qua chỗ này có thể tránh phải vượt qua hai ngọn núi, còn có thể tránh được không ít rắn độc, các người muốn đi đường kia à?” Thiếu niên nở một nụ cười khiến người ta phải rùng mình, trong vẻ thoải mái còn mang theo một cảm giác lạnh lùng khó hiểu. Chỉ là một chữ rắn đã khiến cho Sơ Vân và cô bé kia toàn thân rét run, không kim được mà nép sát vào Lục Tiến.

Gã đàn ông trung niên cũng đang tưởng tượng ra con đường chết lúc nào cũng có thể nhìn thấy một con rắn độc trắng làm cho da đầu người ta run lên, sắc mặt không khỏi tái đi, “Được, đi đường này đi!” Gã cắn răng gật đầu. Mấy gã phía sau cũng không dám có ý kiến gì, trước kia vừa ra khỏi biên giới đã có xe tới nhận hàng, lần này lại phải dựa vào đôi chân của mình mà đưa hàng! Mảnh đất này không biết còn có bao nhiêu chỗ khủng bố như vậy nữa đây? Mấy người đều nhất trí đi con đường tắt băng qua sơn động này.

Lục Tiến lấy mấy cái đèn pin nhỏ ném cho bọn họ, tay phải túm lấy cổ tay Sơ Vân đi vào trong hang động. Sơ Vân vội vàng dắt theo cô bé kia, ba người dính vào nhau chui vào sơn động.

Sơn động dài đưa tay ra không thể nhìn thấy năm ngón tay, càng đi vào trong càng rộng lớn, ngọn đèn pin yếu ớt thỉnh thoảng xẹt qua vách đá trong hang, chỉ thấy hai bên vách đá trải rộng thạch nhũ màu xám trắng, hình thù khác nhau, có khi còn có thể nghe thấy vài giọt nước nhỏ xuống mặt đất.

Sau khi vào sâu trong hang, đột nhiên vang lên âm thanh “phạch phạch”, vô số bóng đen bay qua trước mắt, Sơ Vân cùng cô bé kia sợ tới mức thét chói tai rúc vào nhau, Sơ Vân bắt lấy cánh tay Lục Tiến không dám buông ra. Mấy gã phía sau cũng lắp bắp kinh hãi, cẩn thận chiếu vào xem xét, thì ra là vô số con dơi

bị bọn họ hù dọa. Mặc dù không sao nhưng cũng dọa hai cô gái sợ run, tay phải của Sơ Vân nắm chặt tay cô bé, tay trái túm chặt lấy góc áo Lục Tiến, hận không thể leo lên lưng hắn mà đi.

Càng đi thì dưới chân càng ẩm ướt, đằng sau dường như ngập nước. Khi bọn họ đi đến một dòng sông ngầm dưới mặt đất, Lục Tiến ngừng lại.

“Bơi qua đây sẽ đến bên kia cửa hang.” Hắn quay đầu lại nói với gã đàn ông trung niên phía sau, sau đó đưa tay kéo bàn tay đang nắm lấy góc áo hắn của Sơ Vân xuống, dùng ngón tay xoa nắn vân vê những ngón tay bé xíu đã bắt đầu run rẩy của cô.

Mấy gã đàn ông phía sau nghe thế cũng đồng loạt dùng đèn pin chiếu về phía trước. Trong hang động sâu tăm tối chỉ nhìn thấy một con sông ngầm kéo dài sâu hun hút, mặt sông yên tĩnh bị ngọn đèn chiếu sáng tỏa ra từng gợn sáng lắt lắt.

10. Chương 10

Chương 10 – Món quà của Lục Tiến

Phải bơi qua chỗ này sao? Nhìn qua dòng sông ngầm lạnh lẽo trong hang động sâu u ngạo ngạo, gã đàn ông trung niên có vẻ chần chừ, mấy gã đàn em cũng ngần cả người.

Lục Tiến không thèm để ý đến sắc mặt khó coi của mấy gã, chỉ mãi mê thứ mảnh mai trong tay, bàn tay nhỏ bé kia được bàn tay cứng rắn của hắn xoa nắn nên dần dần trở nên mềm mại, nhiều lần Sơ Vân muốn rút tay ra nhưng lại không rút ra nổi, mọi người không ai dám phản kháng hắn nên chỉ có thể cúi đầu để mặc hắn vuốt ve, khuôn mặt nhỏ nhắn trở thành màu hồng dưới ánh sáng yếu ớt.

“Có biết bơi không?” Lục Tiến trêu đùa bàn tay nhỏ bé trắng nõn, hồ hững hỏi hai cô bé.

“Chút chút” Sơ Vân không biết trả lời thế nào, cô chỉ từng bơi trong hồ bơi tại biệt thự vùng ngoại ô của nhà họ Thẩm không biết có tính là biết bơi không nhỉ? Hơn nữa thật sự phải bơi qua đây sao?

Sơ Vân ngẩng đầu nhút nhát nhìn về phía trong động, dòng sông ngầm thần bí xinh đẹp luôn sâu vào trong động. Nhìn vào trong thật là tối đến đáng sợ!

“Em ở trong hội bơi lội.” cô bé co lại sau lưng Sơ Vân, khẽ trả lời Lục Tiến.

Thấy dáng vẻ cần mẫn buồn rầu của Sơ Vân, Lục Tiến khẽ cười thành tiếng, buông bàn tay nhỏ bé của cô ra rồi lấy một sợi dây thừng từ trong ba lô, một đầu quấn quanh hông mình, đầu bên kia tách ra thành hai cái thòng lọng nhỏ đưa cho hai cô bé.

“Tự thắt vào đi.” Hắn bảo Sơ Vân cột thòng lọng vào cổ tay sau đó buộc chặt lại.

“Lát nữa phải theo sau tôi, không bơi được nữa thì thả lỏng ra.” Thấy Sơ Vân nghe lời buộc thòng lọng vào, hắn kiểm tra mọi thứ của mình rồi đánh giá cô từ trên xuống dưới sau đó hài lòng gật đầu.

Việc đã đến nước này, mấy gã đằng sau cũng chỉ có thể kiên trì đuổi theo. Sau khi dùng túi nhựa bó chặt mấy thứ quý giá của mình lại, mấy gã bắt đầu hùng hục hổ hủ bắt đầu chuẩn bị theo sát phía sau.

Hai cô gái cũng rất nghe lời tranh thủ thời gian thắt chặt dây thừng trên cổ tay mấy lần. Lúc này, ngoan ngoãn, nghe lời chính là lựa chọn duy nhất của hai cô.

Lục Tiến đi vào chỗ nước cạn chuẩn bị bước vào sông, Sơ Vân cùng cô bé kia cũng theo xuống. Gã đàn ông trung niên nhìn thấy thiếu niên dẫn theo hai cô bé từ từ bước đi, hình như cũng không có nguy hiểm gì nên cũng yên lòng, theo xuống nước.

Mặt sông tĩnh lặng lại lạnh buốt, dường như mới chảy ra từ lòng đất, không có chút tạp chất nào. Sau khi đi qua một đoạn đường gập ghềnh, dần dần mặt sông trở nên rộng lớn, mấy gã duy trì khoảng cách bơi sau Lục Tiến, trong hang động tối tăm chỉ nghe thấy tiếng nước phát ra, có khi ánh sáng của đèn pin chiếu vào

đỉnh hang, đỉnh hang cách mặt nước mấy met nhìn qua như một bầu trời đêm huyền bí, một số phiến đá hơi lóng lánh, lóe sáng lên khiến ặt nước sông yên tĩnh bao phủ một tầng sắc thái thần bí.

Sau khi bơi chậm chậm khoảng vài chục met, Sơ Vân cùng cô bé kia bắt đầu không bơi nổi nữa, thậm chí nước sông lạnh buốt khiến cho hàm răng Sơ Vân bắt đầu đánh vào nhau, cô thở hổn hển, cảm thấy tay và chân đau nhức. Mà lúc này, Lục Tiến vốn đang chuyển động chậm chậm bắt đầu đẩy nhanh tốc độ. Đột nhiên hấn bơi nhanh trong nước. Thật đáng sợ, tốc độ bơi trong nước của hấn còn nhanh hơn cả đi trên mặt đất!

Sơ Vân cảm thấy dây thòng lọng buộc trên cổ tay bỗng chốc bị kéo căng, sau đó cả người nhanh chóng bị kéo về phía trước! Sự tăng tốc đột ngột khiến cho hai cô gái hơi bất ngờ, không thể không dùng hết sức đuổi theo!

Đến khi gã đàn ông trung niên và mấy gã kia phát hiện Lục Tiến đang tăng tốc thì khoảng cách của hai bên đã bị kéo rất xa. Lục Tiến dẫn theo hai cô gái bơi qua một chỗ chỉ rộng chừng hai thước, đưa tay ra là có thể sờ được tảng đá trơn trượt. Lúc đến gần sát vách đá, Sơ Vân như cảm thấy nước chảy bên người có hơi dao động, hình như đang có một mạch nước ngầm bên dưới đã bắt đầu từ từ khởi động.

Đến khi bị Lục Tiến kéo qua khỏi chỗ này, Sơ Vân nhìn thấy một khối đá hình tròn rất to nổi lên trên mặt nước cách đó chừng chục met, mà không xa phía sau tảng đá có một luồng sáng nhỏ chiếu vào. Nơi đó chính là cửa sông!

Lúc này bởi vì thời gian bơi quá lâu nên Sơ Vân đã bắt đầu kiệt sức, chỉ có thể kiệt lực dùng hai chân đạp nước để ỉnh ngoi lên, sau đó dựa vào dây thừng cột bên tay trái du động về phía trước, tình huống của cô bé kia đỡ hơn cô một chút, còn có thể tự mình di chuyển nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã trắng bệch. Nhưng động tác của Lục Tiến lại càng lúc càng nhanh, lúc này dường như đã trở thành một người cá kéo hai theo cô gái bơi tới tảng đá.

Vừa lên bờ Lục Tiến đã nhanh chóng tháo dây thừng bên hông ra, đẩy cô bé kia lên tảng đá lớn sau đó vác Sơ Vân vẫn còn nổi trên mặt nước hàm răng đã đánh cảm cập bờ lên tảng đá hình tròn.

Mặt tảng đá rộng lớn bóng loáng, bảy tám người ngồi lên cũng không sao, cô bé kia thấy Lục Tiến đặt Sơ Vân xuống, đang muốn tiến tới dựa vào Sơ Vân để sưởi ấm thì lại bị Lục Tiến trừng mắt sợ hãi lùi lại, chỉ có thể ngồi trên tảng đá ôm lấy mình co lại thành một cục.

Lục Tiến thấy cô bé ngoan ngoãn nên thu hồi vẻ hung ác lại, ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn, sau đó kéo Sơ Vân ôm thật chặt để cho cô ngồi dựa vào trong lòng mình.

Sơ Vân không ngừng thở, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch, tay chân bủn rủn như không còn là của mình nữa, quần áo trên người vừa ướt vừa lạnh không ngừng nhỏ nước, quần áo người sau lưng cũng ướt hết nhưng lồng ngực lại ấm như một cái lò sưởi làm cho cô không tự chủ được mà dựa sát vào sau lưng, thân thể nhỏ nhắn co lại trong lòng Lục Tiến.

“Lạnh không?” Lục Tiến thổi luồng khí ướt át bên tai cô, sau đó mút vành tai non mịn lạnh buốt vào môi mình, cô bé trong lòng đã mềm nhũn, hoàn toàn nằm trọn trong lòng hấn, điều này khiến cho hấn không khỏi nảy sinh ý đồ xấu, tay phải linh hoạt chui vào chiếc áo ẩm ướt của cô, bàn tay nóng hổi sờ soạng trong vạt áo cô.

“Anh đang làm gì thế...” Thân thể nhỏ bé đang co vào trong lòng hấn của Sơ Vân theo bản năng thiếu chút nữa đã nhảy lên nhưng lại bị cánh tay buộc chặt hai bên.

“Dừng tay lại, đừng mà...” Cô tranh thủ dùng bàn tay nhỏ bé qua lớp quần áo đè bàn tay đang du ngoạn trên bộ ngực ngạo nghễ của mình, xấu hổ giận dữ vô cùng.

“Đừng nhúc nhích, để tôi sờ một lát, đợi tí nữa sẽ có một món quà cho em.” Lục Tiến ngậm lấy vành tai cô khẽ nói, sau đó răng hơi dùng sức cắn một cái khiến Sơ Vân không khỏi kêu lên một tiếng, đôi mắt to đau đớn ứa nước mắt.

“Tôi không cần quà của anh, anh buông tôi ra, tôi van xin anh, anh bỏ tay ra đi mà.” Sơ Vân vô cùng xấu hổ, nhưng bàn tay to lớn luồn vào nội y của cô đã bắt đầu nắm lấy hai núm hồng cao nhọn của cô, ngón tay

thô ráp xoa nắn đỉnh nụ hồng, một cảm giác run rẩy khó chịu khiến da đầu người ta run lên làm cho thiếu nữ phải túm chặt lấy bàn tay đang tàn sát bờ bãi, muốn hẳn phải dừng động tác đáng sợ này lại.

Cảm xúc trơn mềm trên tay quả nhiên tuyệt diệu như trong tưởng tượng, bộ ngực tròn trịa lại tỉnh tể làm cho Lục Tiến vốn chỉ đùa một chút phải nheo mắt lại, không nhìn được xoa nắn thật mạnh, mà lực đạo kia lại làm cho bộ ngực đang phát triển của thiếu nữ đau đớn không thôi.

“Dừng mà, đau quá.” Cô bị xoa nắn nên phát ra tiếng nắc nhủ sở, ngực phập phồng kịch liệt, dùng sức lực toàn thân muốn thoát khỏi tình cảnh nhục nhã này, cô bé bên cạnh mở to đôi mắt xinh đẹp, sợ hãi nhìn cảnh tượng này, mà đôi mắt trong vắt của cô bé lại khiến cho Sơ Vân có cảm giác nhục nhã.

“Xuyết, món quà của em sắp tới rồi, ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, nhìn sang bên cạnh xem.” Lục Tiến không hề để ý đến sự chống cự không có chút lực sát thương nào của cô gái trong lòng, chỉ đưa tay nắm lấy cái cằm nhỏ chuyển khuôn mặt nhỏ nhắn của cô về hướng dòng sông ngầm bọn họ vừa bơi qua.

Lúc này mấy gã đàn ông phía sau đang bơi qua con đường hẹp, gã trung niên bơi nhanh nhất nên đã ra khỏi cửa sông, nhưng gã lại cảm thấy nước chảy phía dưới không ổn lắm, quay đầu lại chiếu đèn pin ngâm trong hàm răng về chỗ sông vừa bơi ra, sau đó gã kinh hãi phát hiện mặt sông vốn rất yên ả đang bắt đầu nổi lên từng đợt dao động!

“Bơi đi!” Gã đàn ông trung niên nhổ đèn pin trong miệng ra kêu thật lớn với hai gã đàn em vẫn chưa bơi ra được. Gã đàn ông thấp bé đang bơi phía trước nghe thấy đại ca nghiêm nghị thét lên cũng rùng mình trong lòng, liều mạng bơi về phía trước.

Hai gã phía sau nghe thấy tiếng la cũng tăng tốc nhưng sóng đã bắt đầu nổi lên trên mặt nước, vẩn nước vốn chỉ hơi dao động bắt đầu xoắn thành hình đỉnh ốc, mà vẩn nước này đang không ngừng xoáy quanh chỗ sông phía trong động.

Hai gã chỉ cảm thấy mặt nước bốn phía chảy mãnh liệt, còn mình đang bị dòng nước xoáy tròn vào bên trong!

“A! Cứu mạng! Đại ca cứu mạng!” Hai gã hoảng sợ kêu to, hai chiếc đèn pin nhỏ đã sớm bị rơi vào trong nước rồi bị xoáy vào dòng nước, xa xa chỉ thấy ánh sáng đèn pin nhanh chóng bị nước cuốn lấy!

“Bơi ra đi! Mau!” Phạm vi xoáy nước mở rộng thêm, gã đàn ông trung niên căn bản cũng không dám tới gần, chỉ có thể từ xa gọi hai gã đàn em thật to, gã đàn ông thấp bé cũng dần cách xa phạm vi xoáy nước nhưng vẫn kinh hồn táng đảm vùi đầu cố bơi.

Hai gã đàn ông đang bị xoáy sâu vào dòng nước thò đầu ra khỏi mặt nước, một gã nhìn qua gã mập kia đang kinh hoàng, tay chân bắt đầu bối rối quờ quạng, bơi không đúng cách, trong nháy mắt đã bị dòng nước xoáy hút vào một vòng rồi lại một vòng cho đến khi chìm hẳn, trong chốc lát chỉ còn tiếng kêu thảm thiết rồi biến mất trong dòng nước!

Gã kia sợ tới mức kêu oai oái, liều mạng bơi ngược hướng dòng xoáy, gã có liều mạng dùng hết sức mà bơi cũng chỉ có thể chèo chống đến đầu dòng xoáy rồi lại bị dòng xoáy hút vào, vẫn không thể rời khỏi khu vực đáng sợ này! Đến khi gã đã không thể chống đỡ nổi tuyệt vọng mà lùi dần về sau thì dòng xoáy trên mặt nước lại dần dần nhỏ đi, lực hút của nước cũng yếu dần, áp lực lên tứ chi cũng nhẹ hơn nên đã có thể di chuyển về phía trước! Gã lập tức dùng hết sức thở phì phò bơi thực mạng về phía trước, dường như sau lưng đang có mười vạn con ác quỷ đang truy đuổi gã.

Dòng xoáy tới rồi lại đi, không đến một phút đồng hồ, mặt nước vừa rồi vẫn đang quay cuồng giờ đã khôi phục lại vẻ bình lặng vốn có, ai cũng không thể tưởng tượng nổi vừa rồi có một tính mạng đã bỏ lại nơi này, mà trên mặt nước yên tĩnh chỉ còn lại một chiếc đèn pin nhỏ nổi lênh bênh.

“Chắc chắc, sao chỉ chết một tên thôi nhỉ.” Lục Tiến nhẹ nhàng vắn về vành tai đã bị hẳn cắn đến sưng đỏ, giọng điệu có vẻ tiếc nuối, dường như cảnh tượng vừa rồi với lắm chỉ là một thước phim nhảm chán.

“Có thích món quà này không?” Một tay hẳn ôm chặt vòng eo nhỏ của cô, một tay luồn vào nội y xoa nắn bộ ngực mềm mại trắng nõn như chim bồ câu. Mà Sơ Vân nằm trong lòng hẳn cùng cô bé đang bò trên tảng đá đã sớm bị cảnh tượng vừa rồi dọa cho há hốc miệng.

11. Chương 11

Chương 11 – Đầm lầy ăn thịt người

“Sao...sao có thể như vậy chứ?” Sơ Vân nhìn vào mặt nước chỉ còn lại gợn sóng phía trước kinh hãi lên tiếng.

“Chúng ta vừa mới bơi qua...chỗ đó.” Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vì vừa chứng kiến một bữa tiệc tử vong, dường như đã quên mất mình đang bị người sau lưng ôm rất chặt, mà bàn tay quái ác kia vẫn đang vôn về ngực cô. Cô bé bên cạnh hai người sợ hãi ôm lấy đầu gối co quắp người, toàn thân run rẩy không ngừng.

“Bảo bối à, hang động này tên mà động Ma Quỷ. Người không hiểu rõ về nó sẽ chết cực thảm.” bên tai Sơ Vân truyền đến giọng nói yêu mị trầm thấp của Lục Tiến.

“Đừng nói với tôi là em đang thương hại cho bọn họ đấy.” Đôi môi của Lục Tiến gần sát bên tai cô, khe thì thầm.

“Tôi không có.” Bàn tay của hắn chỉ khe vuốt ve một chút thì đã có cảm giác khó chịu làm cho người ta không nói nên lời, đột nhiên Sơ Vân duỗi thẳng lưng, không dám động đậy chút nào nữa.

“Tôi không có thương hại bọn họ, bọn họ đều là người xấu.” cô không phản kháng vô ích nữa, môi run rẩy trả lời.

Trong thùng xe tắm tối, cô tận mắt chứng kiến hành vi bạo ngược man rợ của những kẻ này, thiếu nữ vô tội bị mấy gã đàn ông chôn vùi sâu trong lòng đất vẫn còn chờ người có thể lôi nổi oan khuất của cô ấy ra ngoài ánh mặt trời thì làm sao cô có thể thương hại bọn chúng chứ?

Cô càng hy vọng bọn chúng gặp quả báo hơn so với bất kì ai, cô đã từng vô số lần cầu nguyện cảnh sát sẽ bắt được những kẻ xấu xa này sau đó bắn chết hết bọn chúng!

Cô ngây thơ nghĩ bị cảnh sát bắt sau đó bị bắn chết chính là kết cục nên có của những kẻ này, mà khi cô nhìn thấy cái chết chính thức tiến đến, lúc dòng xoáy như một con ác ma trong nháy mắt nuốt chửng một mạng người thì cô vẫn còn thấy sợ hãi.

“Không cần phải đồng tình với bọn chúng, bởi vì việc bọn chúng làm chính là hành động bất công, hèn hạ, dơ bẩn nhất trên thế giới.” Lục Tiến ngừng động tác, bàn tay chậm rãi rút ra khỏi vạt áo của cô, nhìn vào hang động tĩnh mịch, vây lấy Sơ Vân lạnh lùng nói.

Trong hang động sâu u, xuyên qua ánh sáng yếu ớt mong manh, Sơ Vân giương mắt lên nhìn chỉ có thể thấy được hình dáng anh tuấn của hắn. Hắn lẳng lặng nhìn ba gã đàn ông buồn người đang bám lấy nhau bơi về phía bên này, không nói câu nào nhưng không biết vì sao Sơ Vân lại bị hơi thở lạnh lẽo trên người hắn dọa tới mức không dám cử động.

“Đừng sợ tôi.” Lục Tiến bình thường trở lại, cúi đầu dán sát vào khuôn mặt mịn màng của cô khe nói, “Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, tôi cam đoan không ai có thể làm tổn thương em.” Hắn nắm chặt hai tay, chui vào hõm vai cô, hít lấy hương thơm non nớt, trẻ trung lại thanh mát làm say lòng người.

Sơ Vân bị cánh tay hắn siết chặt chỉ có thể gật đầu, không dám có bất kì phản kháng nào. Mấy lần giãy giụa không có kết quả, cô càng giãy thì đôi tay sắt trên người cô lại càng dùng thêm lực, tựa như một con rắn khổng lồ đang từ từ thắt cổ con mồi đến khi đối phương không còn động đậy được nữa, chỉ có thuận theo mới có thể tìm được cơ hội mà hít thở, mới có khả năng giãy giụa.

Lúc này ba gã kia đã rất chặt vật bơi về phía tảng đá lớn, gã vừa thoát ra từ dòng nước xoáy nằm co quắp trên tảng đá, há to miệng phát ra tiếng “ôi...ôi...”, rõ ràng đã mệt rã rời. Sau khi chống hai tay lên tảng đá thở dốc, gã đàn ông thấp bé ngẩng đầu lên hung dữ nhìn thiếu niên ngồi đối diện mặt không chút cảm xúc nào.

“Ông đây phải giết mày!” Gã cắn răng chuẩn bị phóng tới tảng đá lớn nhưng lại bị gã đàn ông trung niên ngăn lại.

“Đại ca à! Thằng nhóc này đã hại chúng ta mất một người! Hắn đang cố ý!” Gã thấp bé không kìm nén được điên cuồng hét lên.

“Vì sao không nói cho chúng tôi biết trước?” Gã trung niên ngăn đàn em lại, ngẩng đầu nhìn Lục Tiến hỏi, giọng điệu có vẻ âm độc. Chẳng lẽ tên này đã biết âm mưu của bọn họ nên chuẩn bị trên đường đi không để ý mà ra tay trước?

“Tôi đã từng nhắc nhở rồi, chỉ là anh không thèm để ý mà thôi. Nếu như vừa rồi các người có thể đuổi kịp thì đã không có chuyện gì xảy ra rồi.” Lục Tiến miễn cưỡng xoa nắn bàn tay nhỏ bé của cô gái trong lòng, bình thần ung dung trả lời, không để ý chút nào đến ánh mắt ngoan độc của gã thấp bé.

Gã đàn ông trung niên nghe thế thì cứng người, không nói được lời nào nữa, nếu lúc này không phải đang kẹt trong cái hang động khủng bố không có mặt trên bản đồ này, tiến không được mà lui cũng không xong thì gã thật sự hận không thể rút dao ra mà đâm cái thằng nhóc luôn mang theo nụ cười nhạt nhẽo trào phúng này mấy dao!

“Người anh em này, hãy chừa lại cho người khác một đường sống chứ, làm gì phải tuyệt tình như vậy!” Hơn nửa ngày sau gã trung niên mới cắn răng nói một câu.

“Tôi dẫn đường của tôi, có theo kịp hay không là chuyện của các người.” Lục Tiến lên tiếng ngắt lời gã, giọng điệu trào phúng.

“Vốn cũng không có giao tình gì, khi sang đến bên kia thì giao dịch cũng xong, mọi người cũng không còn bất kì quan hệ nào nữa.” Hắc nhú mày lạnh lùng nói. Chỉ là sang đến bên kia rồi những kẻ này sẽ không hối hận vì đã nhờ hắc dẫn đường đấy chứ?

Gã trung niên đứng dưới tảng đá nhìn chằm chằm vào hắc, không nói một lời, ánh mắt của gã thấp bé hung ác đến mức muốn khoét cho Lục Tiến máu me đầm đìa. Một lúc sau gã trung niên mới khẽ gật đầu nói “Đi thôi.”

Mỗi người mang một suy nghĩ khác nhau vừa rời khỏi hang động được vài phút thì trời cũng tối sầm lại, cũng không phải gần đến mà hoàng hôn mà là vì mảng trời không thể nhìn tới đang bị mây đen kéo tới che lấp.

“Đi nhanh lên!” Lục Tiến nhíu mày nhìn sắc trời âm u, đột nhiên dắt lấy tay Sơ Vân chạy gấp vào trong rừng, đương nhiên mấy người phía sau một bước cũng không dám rời.

Mấy phút sau trong rừng đột nhiên nổi lên một trận gió lớn, mây trên bầu trời quay cuồng rồi truyền đến một tiếng sấm rền, những hạt mưa thưa thớt như những hạt băng nhỏ bắt đầu rơi xuống lá cây, phát ra tiếng rào rào.

Sơ Vân chỉ cảm thấy mỗi chỗ mưa đá xuyên qua lá cây đánh vào đều run lên, cô vừa chạy vừa tháo mũ xuống ném cho cô bé đang co ro chạy theo sau lưng, Lục Tiến nhíu mày nhìn cô một cái rồi nhanh chóng tháo mũ của mình xuống đội lên cho Sơ Vân.

Mưa bắt đầu dày đặc, chỉ chốc lát con đường dưới chân đã biến thành con đường bùn nước, ngoại trừ Lục Tiến còn có thể dẫn theo một người quẹo trái quẹo phải trong cánh rừng thì mọi người phía sau đều mờ mịt đuổi theo sau từng bước một.

Đi ra khỏi đoạn rừng này, khoảng đất trống phủ đầy hoa cỏ xanh tươi phía trước dần dần bởi vì cơn mưa mà biến thành một ao nước, thậm chí bị mưa đánh nằm rạp xuống một bên.

Hai bên bãi cỏ là hai hàng cây tùng thâm thấp, một bên cành lá tươi tốt còn bên kia lại trụi lủi, dường như không có bất kì nhánh cây nào, Lục Tiến lắc lắc nước mưa chảy từ tóc xuống trán, dùng sức vuốt mặt một cái, một khắc cũng không ngừng dắt theo Sơ Vân chạy dọc theo chỗ không có cành lá.

Tuy Sơ Vân không biết giờ phút này mấy người bọn họ nguy hiểm bao nhiêu nhưng cô biết chạy theo Lục Tiến an toàn thoát khỏi cánh rừng rậm này là lựa chọn duy nhất, vì vậy cô không hề do dự chạy sau hắc, bàn tay nhỏ bé bị hắc nắm chặt cũng bất chấp siết chặt lấy tay hắc.

“Tiểu Huyền chạy nhanh lên!” Sơ Vân dúi tay dắt theo cô bé phía sau lưng.

Một gã đàn ông sốt ruột chạy thật nhanh, đột nhiên dưới chân mềm nhũn, dường như mặt đất dưới chân không ổn lắm, cả người gã nghiêng ngã rồi thoáng chìm vào mặt đất xôm xốp! Bãi cỏ vốn xanh mơn mẫm bị ngập nước mưa lại biến thành một đầm lầy!

“Cứu mạng!” Gã đàn ông vốn còn chưa định thần lại kinh hoảng kêu lên thảm thiết! Hai tay vùng vẫy muốn trở lại chỗ lúc nãy nhưng gã càng giẫy giụa lại càng chìm xuống, chỉ cảm thấy bốn phía đều là bùn nhão, cần bản không có bất kì cái gì để bám leo lên! Hai gã phía trước muốn quay lại kéo gã lên nhưng lúc này cả khoảng đất trống đều bị mưa bao phủ, liếc nhìn lại giống như một biển nước, ai mà dám trở lại chứ?

Sống chết mong manh, hai gã phía trước không dám quay lại, chỉ theo sát cô bé kia chạy về phía cây đại thụ!

“Đại ca! Đại ca cứu em!” gã đàn ông bị sa vào vũng bùn hoảng sợ tuyệt vọng giơ hai tay lên gào thét nhưng không gian tăm tối tựa như một con quỷ từ lòng đất mang tên “Quả Báo” nuốt lấy hai chân gã làm cho gã không ngừng chìm xuống, nước bùn không hề khách sáo bao phủ lấy ngực, bụng, cổ, miệng gã, sau đó hai lỗ mũi của gã phun ra hai vệt nước bùn. Sau khi phát ra tiếng kêu đau đớn, gã bị đắm lầy vô tình nuốt chửng, mà tất cả chỉ diễn ra trong khoảng chưa tới mười giây.

Lúc gã đàn ông phát ra tiếng kêu thảm thiết thì Lục Tiến dẫn theo Sơ Vân cùng cô bé kia đi xuyên qua khoảng đất trống tới dưới một gốc cây đại thụ rậm rạp lá, lá cây dày đặc ngăn cản đại bộ phận nước mưa, mưa rất to nhưng xuyên qua phiến lá cũng chỉ còn từng giọt nhỏ rơi xuống người.

Lục Tiến nghe thấy tiếng kêu nên quay đầu lại, cách một màn mưa nhìn gã đàn ông đang giẫy giụa kêu la thảm thiết trong vũng bùn, mặt hiện lên một nụ cười lạnh lẽo âm độc. Ánh mắt hắn nhìn về phía đầm lầy như một con chim ưng đang kiên nhẫn chờ xé xác tử thi.

“Nhìn xem, lại chết thêm một tên rồi.” Hắn kéo Sơ Vân qua, khẽ cười hôn lên gò má cô một cái.

Nương theo tiếng kêu thảm thiết cùng nụ hôn dịu dàng kia, Sơ Vân cảm thấy toàn thân run lên, rung mình một cách khó hiểu, suy nghĩ muốn tháo chạy từ lòng bàn chân xâm chiếm đến linh hồn.

Hang động quỷ dị, đầm lầy đáng sợ. Đến tận cùng nơi này là nhân gian hay là địa ngục đây?

12. Chương 12

Chương 12 – Chàng trai trẻ tuổi

Mưa rơi dày đặc, tiếng sấm mỗi lúc một lớn, rừng rậm càng trở nên nguy hiểm. Lục Tiến dẫn theo mọi người tìm được một hang động nhỏ dưới vách núi tạm thời có thể trú mưa, lúc có thể nhìn thấy hang động trong màn mưa to làm cho người ta khó chịu thì tất cả mọi người đều thở ra một hơi!

Mưa quá lớn, hơn nữa còn có sấm rền cuộn cuộn, trong ngày này mà bị kẹt trong rừng cây thì không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết. Lúc này ngoài hang chỉ còn một màn mưa mênh mông, nước mưa tích tụ trên mặt đất do địa thế nên không ngừng chảy xuôi xuống chỗ thấp, đất đỏ đặc trưng của bán đảo phía trung nam làm ưa tụ lại nơi khe núi dần trở thành một dòng suối nhỏ màu đỏ nhạt.

Chỉ trong chớp lát, con đường vừa đi qua đã hoàn toàn thay đổi, đưa mắt nhìn lại chỉ còn lại một màn trời mênh mông, làm gì còn nhìn ra phương hướng? Khu rừng rậm trong vùng Tam Giác Vàng mà gặp mưa to thì chỉ có thể hình dung bằng hai chữ đáng sợ mà thôi.

Hang động hẳn là chỗ ở của một số loại động vật nhỏ, trên mặt đất trải đầy những lá cây bị răng động vật cắn nát cùng một ít cành khô, Sơ Vân cùng Tiểu Huyền co lại một góc, quần áo ướt sũng dán lên người, vừa ẩm ướt vừa lạnh, vô cùng khó chịu. Lục Tiến nhìn dáng vẻ thê thảm của hai người nên dùng chân gom lá khô trên mặt đất thành một đống, sau đó lấy ra một khối màu đen sẫm trong túi để đốt lửa.

Ném than vào đám lá cây chồng chất, bật lửa lên rồi khẽ thổi, một đám khói đen thoát ra, ngọn lửa nhỏ bùng cháy khiến cả hang động lạnh lẽo được sưởi ấm, Sơ Vân vội vàng dẫn Tiểu Huyền đến gần đám lửa để sưởi ấm, những ngày này mà quần áo bị ướt lâu rất dễ sinh bệnh, mà hiện giờ thứ hai người không thể mắc phải chính là bệnh tật.

Hai gã đàn ông vừa rồi bị mất một tên đồng lõa không nói lời nào ngồi trước cửa hang, mưa ướt hết mặt và đầu, vẻ mặt lạnh lùng, lạnh đến mức có thể dùng tay vắt ra nước. Bọn họ rất luống cuống nhưng lại không thể tìm thấy ai để chửi bới bởi vì tình huống vừa rồi không ai mong muốn cả.

Gã đàn ông trung niên dựa vào tảng đá nhắm mắt nghỉ ngơi, khi ánh mắt hung tợn đảo qua thiếu niên đang ngồi trong hang thì cơ thể co rúm lại.

Ngày mai, ngày mai là có thể thoát khỏi cái nơi quỷ quái này!

Hiện giờ gã hận không thể bay đến nơi giao hàng ngay lập tức, giao hàng xong gã sẽ kêu người dùng súng xử lý cái thằng nhóc vô lễ ngạo mạn từ đầu tới đuôi này.

Dưới ánh sáng yếu ớt, khuôn mặt xấu xí âm độc của gã đàn ông thấp bé trông rất đáng sợ, sau khi lửa sáng gã bắt đầu dùng sức cởi cái áo ướt sũng ra, lộ ra thân hình trắng kiện ngăm đen, hai cô gái nhìn thấy đều quay mặt sang chỗ khác không dám nhìn gã, khóe miệng của gã hiện lên một nụ cười ác độc.

Nghe nói những đứa con gái lão Côn chơi chán rồi sẽ để ấy con thú nuôi của mình chơi, không biết có phải thật không? Vừa nghĩ đến hình ảnh kia thì phía dưới của gã lại không nhịn được mà cứng lên. Hai đứa nhóc này, đến khi bọn họ giao cho người mua xong thì hai cô mới chính thức biết cái gọi là địa ngục. Thật đáng tiếc, nếu hai đứa con gái trắng nõn non mềm hơn cả đậu hũ này mà để cho gã chơi trước thì tốt biết mấy nhỉ?

Đồng lửa quá nhỏ, cành lá cũng không đủ, không bao lâu đã cháy sạch chỉ còn lại một đồng bụi than và khói trắng, mà quần áo mới hong được một nửa dính dính vào da thịt làm cho người ta thấy rất khó chịu. Ngoài động gió thổi lạnh ngắt, Tiểu Huyền liên tục hắt xì, Sơ Vân lại gần ngồi cùng với cô bé, Lục Tiến nhìn cô một cái rồi nghiêng người dựa vào vách đá, chặn lại đại bộ phận gió thổi vào. Mọi người vượt qua đêm nay trong không khí trầm mặc quỷ dị.

Mọi người sáng sớm đã bị Lục Tiến gọi dậy chỉ ăn qua loa một chút lương khô rồi bắt đầu đi tiếp, cơn mưa to quét qua khu rừng khiến không khí đặc biệt trong lành, chỉ là mặt đường có hơi trơn, Lục Tiến dẫn theo mọi người giẫm lên lá cây trên mặt đất mà đi, tránh đi chỗ bùn xộp nhão, cứ đi chậm chậm như vậy không bao lâu thì nhiệt độ trong rừng cao dần, rừng rậm ẩm ướt bị ánh nắng chói chang chiếu vào bắt đầu nóng bức, người đi bên trong như đang bước qua một cái lò hấp.

“Còn lâu nữa không?” Hình như gã đàn ông trung niên bị nóng không chịu nổi nữa, toàn thân đầm mồ hôi, không nhịn được mở miệng hỏi thăm.

“Không” Lục Tiến không quay đầu lại trả lời ngắn gọn.

Bởi vì oi bức nên hắn đã cởi áo khoác quần quanh hông, chỉ còn mặc một chiếc áo thun màu xám, mồ hôi ỉm ướt thấm vào áo thun, dán vào thân hình gầy gò cực kì rắn chắc của hắn, không ngờ cánh tay lộ ra sau chiếc áo ngắn tay lại hình thành một đường cong uyển chuyển như vậy.

Gã trung niên không nói thêm nữa, không dám nháy mắt nhìn chằm chằm vào dưới chân thiếu niên, một bước cũng không dám nhìn đi chỗ khác. Hai người anh em đã chết một cách không thể giải thích được, con đường phía trước tuyệt đối gã sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa.

Không biết có phải vì quá oi bức không mà Sơ Vân cảm thấy mình choáng váng, từng bước đi giống như giẫm lên bông vậy, bóng lưng Lục Tiến đi phía trước mờ lung, dường như đang chồng chất lên nhau.

Hơn hai mươi phút sau, mọi người chui vào một bụi cỏ thấp bé, gã đàn ông trung niên đột nhiên kinh ngạc sung sướng kêu lên, “Là ở đó! Đến rồi! Chính là chỗ đó!” Gã chạy tới vài bước, trượt xuống sườn dốc thoải, sắc mặt kích động nhìn về phía ngôi nhà gỗ cũ kĩ cách đó không xa. Gã đã từng tới đây, chỉ là lúc trước vòng theo đường xe chạy đi tới, còn bây giờ vòng qua sườn núi đi đến ngôi nhà gỗ.

Nơi đây vốn là đồn điền của quân du kích nhưng giờ đã bị bỏ hoang, chỉ còn lại mấy ngôi nhà gỗ cũ nát, đài cao trên trạm gác cũng đã sụp xuống. Bởi vì nơi đây rất gần với đại bản doanh của trùm thuốc phiện hùng cứ một phương lão Côn nên bọn họ thường đưa hàng tới đây sau đó giao người cho đàn em của lão Côn.

“Đại ca à, bên kia có rất nhiều xe, có phải người tới nhận hàng không ạ?” Gã đàn ông thấp bé cũng đi theo xuống sườn núi, có vẻ nghi hoặc nhìn xe quân dụng hạng nặng đang đỗ trước căn nhà gỗ.

“Cũng gần đến giờ rồi, may mà chúng ta tới kịp!” Gã đàn ông trung niên cười cười thở phào một hơi, hình như lần này có nhiều người tới hơn một chút, chắc là không phải chỉ chuyên đến đón người mà còn có việc khác, nhưng mà mấy việc này không liên quan gì đến bọn họ, bọn họ chỉ cần giao hàng, lấy tiền rồi biến.

Anh Trần đã nằm trong danh sách truy nã của nước A, không biết trốn có thoát không, lỡ không may thì bọn họ cũng có thể mang số tiền kia trốn sang nước nào hưởng thụ vài năm!

“Còn thằng nhóc này” Đã đến nơi, gã thấp bé bắt đầu không kìm nén được tính khí bạo ngược, rất muốn trả lại gấp bội bao nhục nhã trên đoạn đường này. Đợi lát nữa gã muốn từng tấc một bóp nát xương thẳng nhai kia.

“Chờ một chút, dừng để cho nó dẫn theo con bé kia chạy mất, lát nữa hãy nhờ người của lão Côn chiêu đãi nó thật tốt.” gã trung niên âm trầm nói nhỏ.

Sơ Vân vừa chui ra khỏi lùm cây đã thấy đầu óc choáng váng, không còn lá cây che nữa, ánh nắng gay gắt chiếu thẳng lên người cô, những chùm sáng chói mắt làm cho cô không khỏi nhắm mắt lại, mà lúc mở mắt ra chỉ nhìn thấy tất cả đang lóe sáng.

“Chị Vân à, chị làm sao vậy?” Tiểu Huyền đi phía sau có hơi sợ hãi nhìn sắc mặt ửng hồng của Sơ Vân.

“Chị không sao.” Sơ Vân lắc lắc đầu, khàn khàn đáp lại, cố gắng đuổi theo Lục Tiến đến sườn núi.

“Em bị bệnh rồi.” mới đi được hai bước cô đã đụng đầu vào lồng ngực của Lục Tiến, sau đó bị hắn ôm chặt vào lòng, hai cánh môi dán lên cái trán đầm mồ hôi của cô, sau đó nhiệt độ nóng hổi của cô khiến cho hắn nhú mày.

Mới có một ngày mà đã sốt đến như vậy, thật sự là quá mãnh mai. Hắn hơi cúi người ôm lấy cô, bước đi từng bước xuống sườn dốc, tiến về phía hai gã đàn ông với sắc mặt âm trầm.

Lúc này người trong căn nhà gỗ kia đã phát hiện ra bọn họ, mấy tên binh lính vũ khí đầy đủ cảnh giác đi về phía bọn họ.

“Người một nhà! Người một nhà mà!” Gã trung niên giơ cao hai tay, mặt tươi rói quát lên. Gã đàn ông thấp bé phía sau cũng giơ hai tay lên, mặt hiện lên một nụ cười nịnh nọt.

Lục Tiến lại không có bất kì dấu hiệu dừng lại nào, ôm lấy Sơ Vân đi thẳng về phía căn nhà gỗ.

Thằng nhãi này muốn hại bọn họ bị súng bắn nát mặt à?

Gã đàn ông trung niên biến sắc đang muốn quát dừng lại thì mấy tên lính đã nhận ra Lục Tiến. Sau đó điều làm cho người ta cứng lưỡi là hai tiếng “xoạt xoạt” vang lên, mấy tên lính cầm súng lập tức đứng lại dùng nghi thức chào hỏi của quân đội để chào Lục Tiến!

“A Tiến à, tôi tự mình đến đây đón cậu đây, đủ nể mặt rồi chứ nhỉ?”

Người nằm trên chiếc ghế gỗ cao quý chậm rãi ngồi dậy, nghiêng đầu bẻ bẻ cổ sau đó vươn vai một cái, gân cốt toàn thân phát ra tiếng kêu rắc rắc.

“Ồ, trên tay cậu đang ôm cái gì thế?” chàng trai đứng lên, bước ra khỏi chỗ tối trong căn nhà gỗ. Người này vừa bước qua thì ánh nắng mãnh liệt cũng như lạnh lẽo đi một chút.

Anh ta mặc một chiếc quần tối màu, trên người mặc một chiếc áo may ô màu trắng, thân hình cực kì cường tráng, làn da đen hơn người thường nhưng gương mặt với đôi mày kiếm là rất sáng. Chàng trai trẻ tuổi vừa xuất hiện thì không khí lập tức mang một hương vị tà ác không nói nên lời.

Anh ta mỉm cười nhìn Lục Tiến sau đó nheo mắt nhìn về phía cô bé đứng phía sau, còn có hai gã đàn ông về mặt lo sợ không yên.

13. Chương 13

Chương 13 – Kết cục đáng có

Lục Tiến gật đầu với anh ta, ôm Sơ Vân chuẩn bị đi vào nhà gỗ.

Chàng trai trẻ tuổi khoanh hai tay, nghiêng người muốn nhìn hình dáng của thiếu nữ trong lòng hắt.

“Euler, đây là của tôi.” Lục Tiến dùng ánh mắt cảnh giác nhìn liếc anh ta một cái.

“OK, cô gái của cậu, tôi không nhìn.” Chàng trai trẻ tuổi khoa trương giơ hai tay lên kéo dài giọng nói.

Lục Tiến hoàn toàn không có phản ứng nào trước nụ cười ngả ngớn phóng đảng của anh ta, cẩn thận bế cô vào nhà.

Thấy Lục Tiến bế người vào nhà gỗ, chàng trai trẻ thu hồi nụ cười lại, ngồi trở lại chiếc ghế trước nhà gỗ thoáng mát.

“Cô bé, tới đây.” Anh ta vẫy vẫy tay với cô bé đứng trước căn nhà gỗ, dùng giọng nói tiếng trung kì lạ nhưng cũng không quá khó nghe. Tiểu Huyền nhìn trái nhìn phải một lát mới hiểu được anh ta đang gọi mình nên nhút nhát đi về phía trước.

“Hi hi hi, nhỏ như vậy ngực còn chưa phát triển hết ấy nhỉ? Chơi như vậy thì có ý nghĩa gì? Các người tìm thấy ở đây thế này?” Euler bắt lấy cái cằm nhỏ của cô bé, quay vài vòng, vẻ mặt có hơi thất vọng lắc đầu.

Gương mặt của cô bé này kia khá được nhưng vì còn nhỏ tuổi, thân hình cũng còn nhỏ nên vẻ mặt còn mang theo chút ngây thơ. Bởi vì trên đường lại vất vả nên tóc tai lộn xộn lại rất bẩn, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ mệt mỏi, cánh môi vốn hồng nộn cũng bắt đầu khô nứt.

Thật không hiểu vì sao có một số tên trong doanh trại này lại có khẩu vị như vậy?

Muốn anh ta nhìn đến thì vừa phải là phụ nữ lại còn phải chân dài ngực bự mới có cảm giác.

Cô bé bị anh ta dò xét như hàng hóa, cặp mắt của anh ta lộ ra vẻ tà khí khát máu khiến cô bé không nhịn được phải run lên nhưng vẫn nhớ lời Sơ Văn dặn cố gắng trấn định. Chỉ vì sợ hãi nên giờ khắc này đôi mắt to như đang có một dòng nước chảy qua, giống hệt như ngọc lưu ly khiến đàn ông ai thấy cũng phải giật mình.

“Đứa này, chúng tôi chỉ giao hàng theo đơn đặt hàng thôi.” Mấy tên lính vác súng trên vai, đạn lên nòng đứng canh chung quanh căn nhà gỗ, gã đàn ông trung niên không dám lên tiếng, chỉ đứng trước bãi đất trống chần chờ trả lời anh ta nhưng trong lòng lại không ngừng bồn chồn. Vùng đất trống này thuộc phạm vi cai quản của lão Côn, nhưng mấy người đến nhận hàng này gã lại không nhận ra một ai cả! Vì sao thiếu niên dẫn đường lại có vẻ rất quen thân với đám người này? Chuyện gì đang diễn ra đây?

“Chỉ cần lão Côn thích thì dù có còn nhỏ đi nữa cũng có thể đưa đến.” gã miễn cưỡng kìm nén vẻ hoảng sợ, xoay người qua tỏ vẻ rất có thành ý với đối phương.

“À, mấy người cũng rất biết làm việc đấy, có thể khiến A Tiến đồng ý dẫn mấy người đến đây thật sự cũng không phải chuyện nhỏ đâu.” Euler thu tay lại, phất tay gọi người đến mang cô bé mặt mũi đã trắng bệch sang một bên, nhìn lướt qua gã trung niên nheo mắt cười thành tiếng. Rõ ràng là lời tán thưởng nhưng anh ta nói ra lại vô cùng âm trầm.

Gã trung niên chỉ cảm thấy huyết thái dương giật giật, có cảm giác không ổn. Gã thấp bé thấy người mua hình như không hài lòng với cô bé kia, sợ không thu tiền được nên vội vã tiến lên một bước.

“Hai con bé này đều do chúng tôi tuyển chọn trong cả nghìn đứa, cực phẩm cả đấy!” Chưa nói hết câu sau thì đã bị gã trung niên kéo lại.

“Vậy thì vất vả cho các người rồi!”

“Chỉ là món quà của các người lão già kia không có phúc cũng không còn mạng mà hưởng nữa rồi, à, bây giờ lão còn thừa lại bao nhiêu nhỉ?” Euler nghiêng đầu suy nghĩ, người bên cạnh lập tức nói tiếp: “Lão già này nhiều thịt, Tiểu Sài ăn đến sáng hôm nay mà cũng mới gặm được có hai cái đùi.”

Hai chân gã trung niên run lên, chỉ cảm thấy một luồng khói từ đỉnh đầu từ từ chạy dọc xuống xương sống. Gã giương mắt lên nhìn chàng trai đầy tà khí ngồi trên ghế, khóe miệng không ngừng run rẩy. Gã thấp bé dữ tợn phía sau gã đang chờ đối phương trả tiền, nghe vậy cũng tròn tròn hai mắt.

“Tin tức truyền đi hơi chậm cho nên rất nhiều người vẫn chưa biết, hôm nay quân đồng minh đã đổi chủ rồi. Thật là khó cho các người, còn vượt sông vượt núi mà đưa món điểm tâm này đến cho lão, hiện giờ thì mặt của lão đã bị chó sói gặm hết rồi, muốn ăn à, chỉ sợ là có lòng mà không đủ lực thôi.” Euler cười tủm tỉm nhìn hai gã từ từ nói, ánh mắt mang theo vẻ đắc ý không nói nên lời.

Trong mơ màng, Sơ Vân bị bế vào căn nhà gỗ rách nát, sau đó bị đặt lên sàn nhà đầy bụi bẩn trong phòng. Một đôi bàn tay mạnh mẽ đưa đến phần cổ của cô, cởi từng cái nút áo được cài kín đáo của cô xuống. Sau đó bàn tay kia hơi dùng sức giật vạt áo trước ngực cô ra, bắt đầu cởi quần cô ra. Cô mở to mắt, hoàn toàn không còn sức ngăn cản. Bàn tay kia bắt đầu dùng khăn ướt chà lau thân thể cho cô, đầu tiên là cổ, rồi đến ngực, dưới nách, sau đó bàn tay kia lại đi xuống dưới, đi vào trong bụng.

“Đừng mà” cô phát ra lời cự tuyệt yếu ớt. Da thịt nóng hổi đụng phải nước mát nên thư thái rất nhiều, nhưng khăn mặt thô ráp lại khiến da thịt non mềm đỏ lên. Cô bỗng dưng khó chịu uốn éo eo.

Hắn nửa quỳ trên sàn nhà, tay cầm khăn ướt, hơi thở dày đặc. Cô gái bị hắn làm cho quần áo lộn xộn nằm trên mặt đất. Bộ quần áo thô ráp không thể che hết vẻ trẻ trung xinh xắn của cô, vòng ngực tinh tế, nụ hoa hồng hồng, từ vạt áo nhìn xuống dưới dường như có thể nhìn thấy vùng cấm địa của thiếu nữ khiến cho người ta miệng khô lưỡi đắng, thêm khát đôi môi bởi vì sốt à kiều điểm mềm mại của cô. Đây đã tinh tế lại mềm mại thanh khiết, phẳng phất như nhắm nháp vào sẽ rất mê người.

Bởi vì khăn mặt thô ráp nên cặp ngực bị lau qua bắt đầu đỏ ửng lên, cực kì giống như vừa bị người khác xoa nắn thật mạnh.

Ngực Lục Tiến phập phồng, ánh mắt như sói tham lam nhìn thiếu nữ xinh đẹp nằm dưới, trong đầu không ngừng cuộn cuộn một ý niệm cuồng dã. Hắn muốn chà đạp cô! Muốn mở tung hai chân cô ra, nắm lấy vòng eo nhỏ của cô mà làm chuyện phóng đảng! Cuồng nhiệt rong ruổi, phóng đảng chà đạp! Khiến cho cô phải giãy giụa, rên rỉ, cầu khẩn!

Hắn cúi người, nhẹ nhàng ngậm lấy cánh môi của cô, cẩn thận mút nhẹ, xúc cảm mềm mại như đang hôn hai cánh hoa.

Cô phát ra tiếng ngậm khê, phản ứng yếu ớt cho hắn biết cô đang bị bệnh, không thể chịu nổi sự nhiệt tình của hắn. Cánh tay cứng rắn cùng cơ thể căng chặt của Lục Tiến buông lỏng, bàn tay nắm chặt khăn mặt cũng nổi gân xanh. Sau đó hắn ảo não than nhẹ, gắng gượng tiếp tục nhẹ nhàng lau chùi cho cô công chúa đang sốt cao bên cạnh hắn. Sau khi tiến hành hạ nhiệt xong, hắn bế cô ra khỏi nhà gỗ.

“Euler, tôi cần bác sĩ.” Cô gái trong lòng mềm như bông vải, khiến hai tay hắn nhẹ như không.

“Không thành vấn đề.” Euler hơi nhướn mày, kinh ngạc nhìn hắn. A Tiến chơi phụ nữ cũng quen thuộc như nghịch súng mà cũng đưa phụ nữ đi khám bác sĩ à? Hắn bị cái quỷ gì nhập vào thân rồi à? Nhưng anh ta không hỏi gì, chỉ gạt đầu sai người đi thông báo để bác sĩ trong trại chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc Tiến quét mắt qua hai gã đàn ông đầu đầy mồ hôi đứng trên bãi đất trống, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn. Hắn bế cô đến gần một chiếc xe sau đó xoay người lại nhìn hai gã, có vẻ mỉa mai, cũng có vẻ tính toán.

Gã trung niên đứng yên một chỗ, không dám động dấy chút nào, trong lòng thầm kêu khổ. Cứ tưởng rằng lần này mặc dù mất hai đứa đàn em nhưng tốt xấu gì mang hai đứa con gái này tới cũng lấy được một món tiền lớn. Ai ngờ giờ đã đưa hàng đến nhưng người mua lại đi đời mất rồi! Vốn định tìm cơ hội xử lí thằng nhãi này, mà giờ người lại là của bên nó! Lần này không phải là tự mình tìm đến cửa chết sao?

“Lên xe, trở về doanh trại.” Euler ra lệnh, binh lính ẩn chung quanh rừng cây cũng bắt đầu chuẩn bị trở về.

“Hai người có thể đi được rồi.” Lục Tiến nói với hai gã.

Gã trung niên mang vẻ mặt vui mừng ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn còn có vẻ sợ vì suýt mất mạng.

“Cho các người hai mươi giây, nếu có thể chạy vào trong khu rừng kia tôi sẽ tha cho các người.” Lục Tiến mỉm cười chỉ về phía khu rừng rậm đối diện. Hai gã đàn ông ngẩng đầu lên, thái dương lặn dài một dòng mồ hôi lạnh.

“Cậu em đúng là biết nói đùa.” Gã trung niên chỉ thấy chân nhũn ra, cố cười nói, nhưng cười còn khó coi hơn cả khóc.

“Mười chín, mười tám...” Lục Tiến căn bản không để cho chúng có cơ hội hiểu ra đã bắt đầu đếm ngược.

“Mày...cái thằng chó đẻ này!” Gã thấp bé nổi giận gầm lên.

“Chạy đi” Gã trung niên tuy không biết vì sao thằng nhãi này muốn giết mình nhưng gã biết hiện giờ tuyệt đối không phải đang đùa giỡn nên kéo gã thấp bé một cái rồi xoay người chạy như điên về phía rừng cây! Bóng lưng chạy trốn chết của hai gã khiến binh lính phải cười ồ lên.

“Mười, chín, tám” Trên mặt Lục Tiến vẫn giữ nụ cười tàn nhẫn, tay duỗi ra bên cạnh, cầm trong tay một cây súng bắn tỉa XM19.

“Năm, bốn...” aizz, xử lí tên nào trước đây?

“Được rồi, mày trước đi.” Người đã bị hấn dọa cho phát khóc, thật là đáng chết.

Hắn tránh đi bộ vị trọng yếu, nhắm vào gã đàn ông thấp bé.

“Bụp!” Khẩu súng đã gắn thiết bị giảm thanh nặng nề vang lên, viên đạn mang theo mùi vị tử vong gào thét xuyên qua giữa hai đùi gã. Gã đàn ông bị cường lực của viên đạn hất bay lên, giữa không trung chân bị bắn gãy, cả người bay xa mấy mét, sau đó nặng nề rơi xuống mặt đất, thối tung một tầng bụi trên mặt đất. Đến lúc này máu mới chảy ra, phun trào như một thác nước rầm rì chảy ra ngoài. Trong nháy mắt cả người dưới của gã thấp bé đầm máu tươi! Gã bị rớt xuống mặt đất miệng mở to, nửa ngày sau mới phát ra tiếng kêu thảm thiết, “Á....”

“Tao chửi con mẹ này chứ!!!!” Gã trung niên bị phản quay đầu lại la to! Khẩu súng nhắm ngay vào gã trung niên vừa rỗng giận vừa chạy trốn.

Thằng nhãi này muốn giết gã, vậy mà gã còn ngu ngốc chửi hắn, gã đã quên mất thánh lực của tên này rất tốt.

“Bụp!” Lại một tiếng súng vang lên.

Gã bị viên đạn xuyên qua bụng, nặng nề văng vào một gốc cây đại thụ xanh rờn, sau khi lưng bị nổ tung nội tạng văng khắp mặt đất chung quanh cây. Trước khi chết gã thốt lên lời chất vấn, gã đã nghĩ mà không ra đã đắc tội với tên này chỗ nào mà ngay cả đường sống hắn cũng không cho bọn họ?

Vì sao à? Từ ngày các người làm cái việc buôn người này thì đã tự chú định sẽ có ngày các người chết không được yên lành.

Lục Tiến thỏa mãn nhìn hai người đầm máu nằm trên mặt đất, nghe thấy âm thanh kêu gào thảm thiết yếu dần, ném khẩu súng lại cho tên lính phía sau rồi kéo cửa xe nhảy lên xe.

Binh lính đã quen nhìn thấy mấy trò này nên đều lần lượt lên xe, vài chiếc xe quân dụng nhanh chóng chuyển hướng đi về phía doanh trại.

Lục Tiến nâng đầu cô đặt lên trên đùi mình. Cô gái trên xe vẫn đang ngủ say, hồn nhiên không hề biết vừa rồi ngoài kia đã diễn ra một màn giết chóc tàn khốc.

14. Chương 14

Chương 14 – Cô bé ngoan

Chiếc xe quân dụng hạng nặng chạy như bay trong rừng sau đó gầm thét nhanh chóng quay ngược trở lại con đường cái hiểm trở. Con đường uốn quanh vách núi trong rừng, núi hơi dốc, vách núi dựng đứng, phía dưới là nước sông đang chảy mãnh liệt. Con đường gập ghềnh khó đi mà lại không có bất kì thanh chắn

bảo hộ nào, lái xe nếu không thuộc hàng lão luyện hoặc hơi mất tập trung một chút cũng rất dễ dàng lao xuống vách núi chết mất xác.

Euler ngồi hàng ghế phó lái trong xe, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến con đường hiểm trở bên ngoài dựa vào mặt ghế, khoanh cánh tay, hai chân thẳng thoi duỗi về phía trước xe.

“Cho nên mấy tên loi chơi đáng thương kia đã xem cậu như hướng dẫn viên du lịch mới tìm tới cậu à?” Sau khi hiểu kì hỏi Lục Tiến nguyên nhân dẫn người tới đây xong anh ta không nhịn được bật cười ha hả, vừa ngu xuẩn lại vừa tham lam, mấy tên kia đúng là không chết oan mà.

Lục Tiến lạnh lùng hừ một tiếng không thèm trả lời anh ta. Nhiệm vụ lần này làm trên lưng hắn có một vết thương nhỏ, vốn muốn về nghỉ ngơi vài ngày rồi mới trở lại, ai ngờ còn chưa ngủ được bao nhiêu đã có người dùng danh nghĩa của mục già kia nhờ hắn giúp đỡ, lại còn là bọn buôn người hắn ghét nhất.

Mười năm trước thiếu bà ấy một món nợ nhân tình, vốn định tha cho bọn chúng một lần, ai ngờ những tên này không biết sống chết, muốn chạy tới đây chịu chết, vậy thì hắn sẽ không khách khí mà thu nhận. Nhưng mà...ngược lại hắn rất hài lòng với thù lao làm hướng dẫn viên du lịch lần này.

Lục Tiến dựa vào ghế sau xe nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, ngón tay thon dài thỉnh thoảng lại vô thức khẽ vuốt thiếu nữ đang đầm mồ hôi.

Đột nhiên xe xóc nảy kịch liệt, dường như khiến thiếu nữ đang hôn mê phải run lên, Lục Tiến lập tức vòng tay bảo vệ người.

“Mẹ ơi” Đột nhiên thiếu nữ thều thào lên tiếng, khuôn mặt nóng bừng đỏ ửng khó chịu dụi dụi vào đùi hắn vài cái.

Ngón tay Lục Tiến dừng lại một chút, hơi rũ mi mắt xuống nhìn cô bé đang ngủ mơ nhíu mày khóc nức nở.

“Mẹ ơi...về nhà...” Sơ Vân phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào yếu ớt, một dòng nước mắt trong suốt chảy ra, xệt qua gò má trắng nõn, từng giọt một lăn xuống bên đùi.

“A Tiến à, con mèo nhỏ đáng thương của cậu hình như vẫn chưa dứt sữa ~” Euler ngồi phía trước quay đầu lại chỗ ngồi phía sau cười nhạo.

Ngón tay chậm rãi rời khỏi hàng mi của cô, nắm lấy quai hàm trắng như tuyết, bởi vì hơi dùng sức nên hai gò má của cô hơi lõm vào trong, môi hơi cong lên.

“Ưm” cô khó chịu nhíu mày đồng thời phát ra tiếng than khẽ.

Ngón tay cứng đờ siết chặt rồi mở ra, sau đó phủ lấy khuôn mặt lớn cỡ một bàn tay của cô, ngón cái thô ráp lau đi vệt nước nơi khóe mắt.

“Không sao, nuôi một thời gian sẽ nghe lời thôi.” Lục Tiến nhàn nhạt liếc anh ta một cái, hai ngón tay duỗi ra nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt non mịn của cô.

Mặc kệ cuộc sống trước kia của em có hạnh phúc thế nào, từ nay về sau em chỉ có thể ở trong thế giới của tôi, cũng chỉ có mình tôi.

“Tôi thật sự không hiểu nổi sao cậu lại thấy hứng thú với mấy cô gái gầy trơ xương này nhỉ? À, vậy thì bọn A Mạn sẽ đau lòng đến chết mất!” Euler tiếp tục trêu chọc, khuôn mặt tuấn tú khiến phụ nữ vừa yêu vừa hận ra vẻ đồng cảm.

“Bọn họ sẽ không đau lòng đâu, bỏ sang giường của anh ngay thôi mà.” Lục Tiến dịch lại chỗ ngồi để cô thấy thoải mái hơn sau đó lười biếng trả lời anh ta.

“A Tiến này, cậu thật sự không ở lại nữa à?” Euler trêu chọc vài câu rồi lại bắt đầu nghiêm túc, “Lúc trước cậu dẫn người cắt đứt viện trợ của lão Côn chúng tôi mới có thể đánh bại hang ổ của lão, ý của tổng tư lệnh là sẽ giao nơi này cho chúng ta, cậu có biết nhà xưởng của lão Côn hàng năm thu được bao nhiêu tiền không? Có biết đang có bao nhiêu kẻ đang đổ mắt dòm ngó chúng ta không?”

“Tôi không có hứng thú.” Lục Tiến vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm trả lời anh ta.

“Tôi biết cậu không có hứng thú với mấy cái công xưởng kia nhưng muốn thiêu hủy toàn bộ số hàng kia thì trừ cậu và tôi ra sẽ không ai đồng ý cả.” Euler giảm thấp âm thanh nói.

“Sau khi mọi người bàn bạc đã nói nhà xưởng thì có thể thiêu hủy nhưng mà hàng thì hãy giữ lại, số tiền kia có thể dùng để mua thêm đạn dược cho quân đội.” Thấy Lục Tiến ra vẻ không có phản ứng gì, Euler nhú mày. Lục Tiến không hề dính đến mấy chuyện buôn bán thuốc phiện anh ta có thể hiểu nhưng hàng hóa chất thành núi nhỏ trong kho hàng của lão Côn trong mắt tất cả mọi người không thể nghĩ ngờ là đồng giá trị với vàng bạc, ai mà đồng ý thiêu hủy tiền bạc bằng một mối lửa chứ?

Kế hoạch cấm triệt để khu vực thuộc trồng và buôn bán thuốc phiện, trồng thay thế bằng những loại cây khác không phải một sớm một chiều có thể làm được. Lợi ích trước mắt quá lớn, mắt của mấy lão già trong quân đội cũng đã đỏ như mắt thỏ. Bọn họ gây áp lực xuống dưới, cho dù là ai cũng phải tạm thời thỏa hiệp.

Anh ta giương mắt nhìn Lục Tiến qua kính chiếu hậu, chỉ một chiêu thức, một đầu óc, một dáng vẻ. Tư lệnh quân đồng minh 11 vùng Tam Giác Vàng trên tay chỉ một thanh đao. Lúc đó chỉ dẫn theo một tiểu đội đã chặn đứt hành động tiếp viện của đội quân tinh nhuệ bên lão Côn, thuận lợi giết chết vài tên thủ hạ đặc lực chuẩn bị vỗ đến cửa lão. Nhưng mà khi tổng tư lệnh chuẩn bị cho hắn một phần thưởng thật lớn thì hắn lại chẳng thêm ngó tới.

Lục Tiến lạnh lùng liếc nhìn anh ta một cái, “Ngày mai tôi sẽ đi, chuyện ở đây không liên quan đến tôi. Tổng tư lệnh có hỏi tới anh cứ nói tôi dẫn người phụ nữ của tôi về ra mắt người nhà.”

Euler nghe thấy thì mới chân chính kinh ngạc, thậm chí anh ta kinh ngạc đến mức nửa ngày sau cũng không thể ngậm miệng lại, trên mặt không còn vẻ tà khí khiến phụ nữ vừa yêu vừa hận nữa mà thay thế bằng vẻ ngu ngốc.

“Cậu nói thật không? Cậu dẫn con mèo nhỏ cậu nhặt được về nhà?” Anh ta không nhận được đánh giá cô gái đang nằm trong lòng Lục Tiến lần nữa, đúng là vừa nhỏ vừa yếu, không có mông cũng chẳng có ngực, đến tốt cùng là có điểm gì hấp dẫn cái tên mặc dù nhỏ hơn anh ta mấy tuổi nhưng mấy năm trước đã không ai trong vùng Tam Giác Vàng này dám động đến chứ? Từ khi Lục Tiến hiểu chuyện năm 12 tuổi thì những đứa con gái xinh đẹp muốn bò lên giường của hắn chắc còn nhiều hơn số súng hắn đã từng chơi nữa ấy chứ.

Thấy anh ta không ngừng nhìn cô gái của mình, Lục Tiến giơ chân lên đá vào thành ghế của anh ta bắt anh ta an phận lại một chút sau đó dựa đầu vào ghế tựa đầu mỉm cười.

Euler sẽ không hiểu đâu. Một sinh mệnh cô độc, phiêu bạt, lang thang đột nhiên xuất hiện một người tới từ một thế giới hoàn toàn khác biệt, xinh đẹp tới cực điểm, nhỏ bé yếu đuối tới cực điểm, một thiên sứ tự nguyện thuần phụ hắn hơn nữa sau này cũng sẽ hoàn toàn thuộc về hắn. Người luôn phải chứng kiến một thế giới tràn ngập giết chóc đen tối lại đột nhiên xuất hiện một loại ánh sáng tinh khiết ấm áp, đó là một niềm vui sướng bất ngờ như thế nào chứ? Làm sao có thể khiến cho hắn không từ thủ đoạn chiếm lấy rồi cất thật kĩ chứ?

Xe chạy thẳng một đường đến lưng chừng núi, lổ vào sơn trại lúc trước bị hủy đang được lính gác tu sửa. Binh lính trong trạm gác được dựng tạm cầm súng máy hạng nhẹ. Các ẩn binh trong trạm gác trông thấy Euler thì nghiêm chào sau đó nhanh chóng mở thanh chắn ra. Xe chỉ có thể chạy bên ngoài quảng trường của binh doanh, bốn phía đều là hài cốt bị nổ tung, phòng xá cháy đen, tường vách xiêu vẹo. Có thể nhận ra không lâu trước đây nơi này vừa diễn ra một trận chiến tàn khốc.

Euler nói với Lục Tiến mấy câu rồi đến tổng bộ tạm thời xử lý vấn đề tù binh. Lục Tiến bế Sơ Vân xuống xe, đi về phía căn nhà có sàn bằng gỗ tếp trên cao trong sơn trại không bị lửa đạn ảnh hưởng đến. Đi được một đoạn thì hắn quay lại sai người mang cô bé kia đi sang tòa nhà bên kia trước.

Thiếu nữ đang cuộn mình trong lòng Lục Tiến được đặt lên một tấm chăn lông mông trên sàn nhà gỗ tếp nhẵn nhụi đột nhiên bừng tỉnh, mơ màng nhìn bốn phía một lượt, hoàn cảnh lạ lẫm làm cho cô yếu ớt nắm chặt lấy vạt áo hắn.

“Buông ra nào, lát nữa sẽ có bác sĩ đến khám cho em.” Lục Tiến cúi xuống, nhìn dáng vẻ kinh hoàng của cô.

Một lúc sau Sơ Vân mới kịp phản ứng lại, thở nhẹ một hơi rồi chậm rãi buông bàn tay đang nắm lấy vạt áo của hắn ra. Cô cảm thấy đầu mình đau nhức choáng váng, toàn thân khô nóng khó chịu, hơi thở thoát ra

đều thấy cay cay. Mình bị bệnh không biết có làm cho hấn không vui không nhỉ? Đau đầu quá, muốn ngủ quá, nhưng có một chuyện nhất định mình phải hỏi hấn trước.

“Tiểu...Tiểu Huyền” Cô mấp máy khóe môi khô nứt khắn trưng nhìn về phía hấn.

“Cô bé đó à?” Lục Tiến nhìn cô, lạnh lùng lắc đầu.

“Tiệc rượu đêm nay cô bé sẽ bị đưa đến cho người ta chọn lựa, về phần thuộc về ai thì phải xem vận may của cô bé đã.”

“Van xin anh.” Sơ Vân bắt lấy cánh tay hấn, giẫy giụa muốn đứng lên từ trên sàn nhà nhưng lại bị Lục Tiến đè xuống.

“Đừng để cho người tên Côn kia mang em ấy đi.” Cô vẫn chưa biết gã kia đã chết, nghĩ đến lời đồn đáng sợ kia, đôi mắt xinh đẹp của cô tràn ngập vẻ sợ hãi.

Lục Tiến yên lặng nhìn cô đau khổ cầu khẩn, dường như đang cân nhắc kỹ lưỡng, “Yên tâm đi, cô bé sẽ không rơi vào tay một tên biến thái.” Trông thấy đáng vẻ đáng thương của cô, rốt cuộc Lục Tiến lên tiếng.

Cô nghe xong thì thở phào, đôi mắt to ngập tràn vẻ cảm kích.

“Nhưng em phải cho tôi lợi ích gì đó.” Hai tay Lục Tiến chống lên sàn nhà, cúi người nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hồng nhuận của cô, nụ hôn không sâu, chỉ không ngừng dùng đôi môi mỏng mơn trớn nhẹ lên môi cô, ánh mắt thâm thúy lảng lảng nhìn phản ứng của cô.

Hai gò má Sơ Vân đỏ bừng, khe thở hổn hển, không khí nơi chóp mũi đều là hơi thở của hấn. Do dự vài giây, cô vươn cánh tay vòng qua cổ hấn, đôi môi phẫn nộ cũng run rẩy mở ra với hấn.

Một tiếng than khẽ bật ra từ sâu trong lồng ngực Lục Tiến. Hấn thỏa mãn từ từ buộc chặt cánh tay, nhốt chặt lấy thân thể nhỏ xinh của cô gái bên dưới. Cô thật nhỏ bé, nhỏ đến mức làm hấn cảm thấy thân thể mảnh mai trong lòng chỉ như một con mèo con. Hấn trần trọc hôn cô gái bên dưới, đôi môi non nớt của cô, lỗ tai bé nhỏ của cô, da thịt non mềm trắng nõn sau cổ cô, mồ hôi ẩm ướt hai bên thái dương, khuôn mặt phủ một màu đỏ của cô, sau đó quay lại tấn công đôi môi khẽ mở ra của cô, trầm mê nếm mứt.

Cánh môi vốn đỏ tươi của cô như được điểm thêm màu, cảm nhận hơi thở mềm mại tinh tế của cô, một chút ấm áp, một mùi hương dịu dịu.

Đến khi cô không chịu nổi sự cuồng nhiệt của hấn nữa, bàn tay đặt trên vai hấn bắt đầu mềm yếu chống đỡ hấn mới thu hồi sự cuồng dã, đè nén dục vọng, thân mật giấu kỹ cô vào trong lòng.

Thật là ngoan, nếu sau này cô vẫn ngoan ngoãn như vậy thì nhất định hấn sẽ đối xử thật tốt với cô.

15. Chương 15

Chương 15- Euler đáng thương

Quân y mặc áo trắng chân tay như nhũn ra dưới ánh mắt soi mói lạnh băng rút kim tiêm ra, sau đó lấp bấp giải thích nguyên nhân làm cô gái kia chóng mặt là do dinh dưỡng không đủ chứ không phải do bệnh tình trở nặng với Lục Tiến đang ngồi xếp bằng trên sàn nhà. Lục Tiến không kiên nhẫn phất tay bảo anh ta đi xuống, quân y như trút được gánh nặng tranh thủ thời gian xoay người lui ra khỏi phòng.

Sau khi được tiêm thuốc hạ sốt, Sơ Vân ngủ thật say, đôi môi anh đào sưng lên, bên gáy vẫn còn lại dấu vết vừa rồi bị hấn tàn sát bừa bãi.

Mặt trời ngoài cửa sổ đã ngã về tây, ánh tà dương xuyên qua phiến lá thưa thớt in bóng lên sàn nhà gỗ, bóng ảnh loang lổ. Bên kia trời đã dần dần biến thành màu xanh đậm, lộ ra vài đóa mây trắng đẹp đến mức làm cho người ta nghẹt thở. Xa xa truyền đến tiếng người xôn xao mà bên trong nhà gỗ lại vô cùng yên tĩnh, chỉ có một thân hình trắng kiện ngồi xếp bằng đối diện với cô gái đang ngủ, lặng lẽ bảo vệ.

Màn đêm buông xuống, sơn trại đã được chỉnh đốn dần dần khôi phục lại nguyên khí. Trên bãi đất trống cách tòa nhà chính không xa, một bó củi dài gần hai thước bị đốt thành một ngọn lửa khổng lồ. Một vạc rượu gạo cũng được bày đầy trên mặt đất. Sau khi thắng lợi đám lính bắt đầu một bữa tiệc cuồng hoan.

Đang lúc Lục Tiến lão đảo đi lên tầng hai của căn nhà nhỏ cách bãi đất trống không xa thì bên trong đã nâng ly cạn chén, ăn uống linh đình. Trong căn phòng rộng rãi, đèn treo xa hoa, vài chiếc bàn vuông thấp đặt đầy thức ăn. Chính giữa là những cô gái ăn mặc diễm lệ đang biểu diễn một điệu múa Xiêm La, kỹ thuật múa mềm mại, thần sắc vũ mị.

Trên vị trí trung tâm, Euler đang nửa nằm nửa dựa vào ngực một cô gái mặc chiếc áo voan mỏng màu đen, một cô gái xinh đẹp khác đang dùng môi mớm một miếng thịt đỏ vào trong miệng anh ta. Bên dưới lớp voan mỏng, đường cong kinh người từ bộ ngực của cô gái thần bí như ẩn như hiện.

Thấy Lục Tiến tới, Euler kéo cô gái vừa mớm cho anh ta xong thì vươn đầu lưỡi liếm liếm yết hầu anh ta, đẩy cô ta sang một bên rồi ngoắc Lục Tiến ngồi vào bên trong, vài chỉ huy mặc quân trang khác cũng hoặc nóng hoặc lạnh chào hỏi Lục Tiến.

Thấy Lục Tiến ngồi vào, mấy cô gái xinh đẹp quỳ xuống đất dùng mu bàn tay đặt lên đầu gối hành lễ với hắn, sau đó lui sang một bên, đợi hắn ngồi xuống mới quỳ ở phía sau, thân thể đẹp đẽ tràn ngập sắc dụ chuẩn bị đưa ra cho hắn làm chỗ dựa.

Chóp mũi truyền đến mùi hương nồng đậm làm cho Lục Tiến nhúm mày, hắn không kiên nhẫn phát tay bảo cô ta tránh ra, cô gái xinh đẹp chỉ có thể lùi sang một bên rót rượu cho hắn.

“A Tiến này, con mèo nhỏ của cậu được dỗ ngủ rồi à? Tôi cứ nghĩ cả đêm nay cậu sẽ không để cho cô bé ngủ chứ.” Euler nhả hột trong miệng vào tay cô gái phía sau, cười hì hì nhận lấy ly rượu cô ta đưa cùng ly với Lục Tiến, sau đó uống cạn ly rượu.

Lục Tiến cũng uống cạn, nhắm mắt lại, đợi dòng rượu mạnh đi qua, hắn nghiêng người nhìn chỗ nổi lên cao cao dưới đũng quần, “Cứ lo chuyện của anh trước đi, chuyện của tôi tạm thời chưa cần quan tâm.”

Euler nhún vai, nhìn sang phía dưới của mình, cũng lưỡi che giấu, cứ như cậu ta nói vậy.

“Tổng tư lệnh nói cậu về nhà cũng được nhưng xong việc phải đến thủ phủ đưa tin.” Euler nhìn Lục Tiến, dặn dò: “Đừng ở đó quá lâu, trở về giúp tôi sớm một chút.”

Lục Tiến nhướn mày cười, hai người cùng ly lần nữa.

Lúc này tiếng nhạc ngoài quảng trường tạm dừng, sau đó đột nhiên truyền đến tiếng hoan hô náo nhiệt.

“Hôm nay là ngày hội để binh lính càn quét chiếm lợi phẩm, mấy cô gái trong kho hàng của lão Côn đều rất không tồi.” Euler kéo cô gái bên cạnh sờ soạng dưới đùi vài cái, cười tà mị với Lục Tiến.

Lục Tiến cười nhạt, giương mắt nhìn từ lầu hai về khoảng sân rộng cách đó không xa. Được sự đồng ý ngầm của cấp trên, ngoại trừ binh lính tuần tra ra, tất cả binh lính còn lại đều tụ tập trong sân rộng.

Sau khi rót hết vạc rượu gạo lớn, mấy trăm gã đàn ông bắt đầu hóa thân thành thú tấn công về phía mười mấy cô gái đẹp vừa vợ vệt được trong sơn trại. Trong lúc nhất thời, tiếng hoan hô, tiếng hét nổi lên bốn phía.

Trong nháy mắt quần áo của các cô gái bị xé thành mảnh nhỏ, thân thể cũng bị vô số những bàn tay ngăm đen đè chặt lại không thể động đậy, sau khi giãy giụa không có kết quả thì chỉ chết lặng thừa nhận sự tấn công điên cuồng mà hưng phấn từ những gã đàn ông.

Có mấy cô gái xoay người muốn chạy vào rừng nhưng vừa chạy được vài bước đã bị một gã đàn ông chặn ngang nâng lên tiến vào rừng sâu, sau đó mấy gã khác cũng cười ha ha chui vào theo. Bãi đất trống to như vậy lập tức chỉ còn những cảnh man rợ.

Các chỉ huy cao đang uống rượu mua vui trên lầu đều bị cảnh tượng này kích thích đến nghẹt thở. Mấy gã đàn ông chiến đấu xong đều có nhu cầu cấp bách về phụ nữ để giải tỏa dục vọng bị máu tươi kích thích. Mà tình dục cùng giết chóc cho tới bây giờ đều là bản năng nguyên thủy nhất.

Sau vài tiếng gõ nhẹ, cửa phòng lầu hai bị đẩy ra, bốn năm cô gái trẻ đang run rẩy được đưa vào phòng. Các cô gái bị đưa đến dưới ánh đèn thủy tinh mang vẻ mặt kinh hoàng, trong đó có một cô bé mặt vẫn còn ngây thơ, đúng là Tiểu Huyền.

Sau khi người dẫn mấy cô gái vào quỳ xuống dùng giọng điệu dịu dàng giới thiệu mấy cô bé này đều là xử nữ thì không khí vốn nhiệt liệt trong phòng trở nên nóng bỏng. Một gã quan quân trung niên ngồi trong một góc không cần phụ nữ phục vụ trông thấy Tiểu Huyền thì đôi mắt âm độc bỗng lóe sáng, khuôn mặt gầy còm cũng hiện lên một nụ cười thỏa mãn, hắn ta đưa tay chuẩn bị gọi Tiểu Huyền đến bên cạnh mình.

“Nhóc, tới đây.” Lục Tiến ngoắc ngoắc ngón tay bảo người đưa cô bé tới, sau đó chỉ vào vị trí trống bên cạnh nói: “Ngồi ở đây đi, hầu hạ anh ta cho tốt.”

“Khụ khụ khụ...” Euler nuốt ực ngụm rượu xuống sau đó ho khan, rượu còn theo chớp mũi xông lên sặc đến mức nước hình như cũng phun ra từ lỗ mũi anh ta.

“Cậu...” anh ta nhìn về phía Lục Tiến, ánh mắt chỉ đầy một dấu chấm hỏi.

Cô bé với vẻ mặt đầy kinh hoàng trông thấy hai người không mấy xa lạ trong số những người xa lạ thì lập tức chạy vòng qua lưng cô hầu gái đến bàn của Euler, sau đó dưới ánh mắt sai bảo của Lục Tiến ngoan ngoãn rụt rè ngồi bên cạnh Euler.

Gã quan quân trung niên chậm một bước nên mi tâm hiện lên sát khí như đao, híp đôi mắt lại nhìn về phía Euler, “Euler, tôi nghĩ chắc cậu không thích thưởng thức loại này đâu nhỉ.” Hắn ta nhìn cô bé đang co lại sau lưng Euler chậm rãi lên tiếng, đáy mắt hiện lên vẻ tham lam.

Một cô bé thuần khiết biết bao! Cặp mắt to như mắt nai, thanh tịnh không thấy dấy, thuần khiết động lòng người, hắn ta trông thấy mà lòng ngứa ngáy khó kìm, trong đầu hiện lên thân thể non nớt của cô bé sau khi bị lột sạch sẽ mê người cỡ nào, tiếng kêu đau đớn lại càng động lòng bao nhiêu.

“Tôi...hôm nay tôi cũng muốn thử xem sao.” Euler dùng tay xoa xoa mi tâm, giọng điệu có vẻ cứng nhắc trả lời. Dưới bàn đôi giày lính của Lục Tiến đã giẫm lên đôi chân trần của anh ta, lúc nào cũng có thể nghiền nát.

“Vậy à?” Gã quan quân trung niên có vẻ không cam lòng nhưng cấp vị khác nhau nên hắn ta chỉ có thể âm thầm. Đợi nửa ngày mà không thấy Euler có chút ý tứ nhường lại nào nên chỉ có thể chọn một cô bé lớn hơn Tiểu Huyền một chút.

Thấy Euler lên tiếng, Lục Tiến thu chân lại, rót cho anh ta một ly rượu.

Euler ai oán nhìn Lục Tiến, đại khái cũng đoán được Lục Tiến làm vậy là để nịnh nọt người phụ nữ của hắn. Nhưng mà tại sao phải kín đáo đưa cho anh ta chứ?! Toàn quân ai mà không biết anh ta chỉ thích loại mông to ngực bự chứ?

Euler oán giận uống ly rượu Lục Tiến đưa qua, nheo mắt nghiêng đầu liếc nhìn cô nhóc phía sau lưng. Sau đó anh ta lại sững sốt một lát. Anh ta chưa bao giờ mắt thấy một cô bé phần điều ngọc mài như vậy ở khoảng cách gần.

Khuôn mặt sau khi được tẩy rửa vô cùng sạch sẽ, không có bất kì phần son nào, gương mặt tinh tế khéo léo, đặc biệt là cặp mắt to trong veo kia mang theo một chút khiếp sợ lên nhìn anh ta rồi sau đó bị dọa phải dời tầm mắt sang chỗ khác, thật là đáng yêu. Nhưng mà, dù cô bé có đáng yêu thế nào thì cũng chỉ là một đứa nhóc chưa phát dục hết thôi mà!

Lục Tiến không đợi anh ta đổi ý đã ngoắc người đưa Tiểu Huyền vào thẳng phòng của Euler, việc này đã triệt để cắt đứt ý niệm trong đầu gã đàn ông vẫn đang nhìn chằm chằm vào Tiểu Huyền.

Euler chỉ có thể cười gượng nhận rượu mọi người mời, trong lòng đang buồn bực đến chết. Đêm nay anh ta còn đang chuẩn bị chơi song phi (2 cô cùng lúc @@), giờ lại nhét đứa nhóc này vào phòng thì anh ta còn làm ăn gì được nữa?

Sơ Vân từ từ mở đôi mắt tràn ngập sương mù ra, dụi dụi hai mắt, sau khi ngủ một giấc cơn đau đầu tra tấn cô đã mất nhưng toàn thân vẫn mềm nhũn không có sức sống. Cô cố gắng hết sức ngồi dậy, tẩm chăn

mỏng trên người trượt xuống eo, mà quần áo trên người cô không biết đã được thay bằng chiếc váy trắng bằng vải bông.

Quan sát bốn phía, một chiếc đèn tường hình dáng tinh xảo trên tường phát ra ánh sáng nhu hòa, rèm cửa màu trắng bị gió thổi bay phất phới. Những tiếng động nhốn nháo xa lạ truyền đến, mà trong căn phòng rộng lớn chỉ có một mình cô.

Cô yên lặng chờ đợi nửa ngày vẫn không có ai xuất hiện, vì vậy cô bò lên khỏi sàn nhà, đôi chân nhỏ trần trụi đi tới song bảo hộ bên cửa sổ. Vừa đi đến gần song bảo hộ thì trong rừng cây cách đó không xa đã có bóng người nhúc nhích như cảnh báo cô không được lộn xộn. Sơ Vân cắn môi, chỉ có thể ngoan ngoãn quay người vào phòng.

“Cộc cộc cộc...” bên ngoài cầu thang truyền đến tiếng bước chân mất trật tự xen lẫn tiếng cười đùa của nam nữ, sau đó cửa phòng cách vách bị mở ra, tiếng cười phóng đăng của đàn ông cùng tiếng kêu yêu kiều của phụ nữ mơ hồ truyền đến từ phòng cách vách. Loại nhà sàn này bốn phía đều là gió lùa, cơ bản không hề có tác dụng cách âm gì, mà âm thanh từ phòng bên dần dần khiến cho người ta phải đổ mặt tới tận mang tai.

Đang lúc Sơ Vân nhặt lên một tấm thảm đen định che lỗ tai mình lại thì cửa phòng bỗng bị người ta mở ra thật mạnh, một mùi rượi nồng nặc bổ nhào đến.

“Á!” Sơ Vân càng hoảng sợ hơn, sau khi thấy rõ là Lục Tiến mới thở phào, bàn tay nhỏ bé siết chặt tấm chăn cũng thả lỏng.

Nhưng Lục Tiến cũng không vào phòng ngay, hắn chỉ dựa vào vách cửa, nhìn về phía cô gái đang ôm chăn lông thật chặt. Ánh mắt kia có chút tài khí, có chút cuồng dã cùng nóng bỏng. Hơn nữa nụ cười nơi khóe miệng hắn cũng cực kỳ xấu xa.

Sơ Vân không hiểu điều này đại biểu cho cái gì nhưng cảm thấy đáng sợ này cực kỳ đáng sợ. Cô dần dần trở nên căng thẳng bởi loại ánh mắt cùng nụ cười này.

Lục Tiến chậm rãi đi tới, chậm rãi khép cửa phòng lại. Dưới ánh đèn mờ mờ, hắn không hề nháy mắt nhìn chăm chú vào cô gái của riêng một mình hắn. Khuôn mặt điển trai của hắn khẽ co lại như đang đè nén gì đó, lại vừa như đang hừng hực lên cái gì đó. Sau đó hắn từ từ cởi áo thun trên người vứt sang bên, bước chân chậm chậm đi về phía cô gái đang lúi sút vào trong góc. Đường cong trần trụi hoàn mỹ, cường tráng lại dã tính, tràn đầy cảm giác xâm lược mãnh liệt.

Sơ Vân không phải người hiểu chuyện nhưng cũng biết hắn đang muốn gì.

16. Chương 16

Chương 16 – Địa ngục chân chính

Trong nháy mắt khi cánh cửa gỗ được mở ra, Lục Tiến cho rằng thiên sứ đã giáng xuống phòng mình. Trong căn phòng vắng tanh, thiếu nữ mặc một chiếc váy trắng thuần ngời trên sàn nhà gỗ tẻch loang lổ những bóng sáng. Mái tóc dài xõa ra sau lưng, gương mặt xinh đẹp ngây thơ thuần khiết chưa bao giờ nhiễm bụi trần, nhìn qua là biết lớn lên trong gia cảnh giàu có, được che chở cẩn thận, được dạy dỗ rất kỹ. Đúng là đáng yêu động lòng người.

Thiếu nữ đột nhiên thấy hắn xông tới lại càng hoảng sợ, vẻ mặt lo lắng không yên nhìn về phía hắn, đôi con ngươi ướt át mỗi lần chớp động đều mang theo sóng nước long lanh.

Lục Tiến cảm thấy một luồng khí nóng không ngừng chạy từ lòng bàn chân lên, mỗi tế bào toàn thân đều đang kêu gào: Tôi muốn cô ấy! Tôi nhất định phải có được cô ấy! Tôi nhất định phải hoàn toàn có được cô ấy! Kéo cô gái không thuộc thế giới của mình này vào lòng bàn tay!

Loại cảm giác này vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức khiến toàn thân hắn đều đang căng cứng đến cực điểm!

Theo bước chân tới gần của hắn, thiếu nữ bắt đầu không ngừng lui về phía sau rồi nhanh chóng áp vào tấm ván gỗ sau lưng.

Thân hình trắng kiện đã hoàn toàn phủ lấy bóng dáng nhỏ nhắn đang hoảng sợ. Cô sợ hãi mở to hai mắt không tiếng động cầu khẩn hắn, trong đôi mắt đẹp phản chiếu gương mặt điển trai mịn màng của hắn, nhưng đôi mắt kia lại không thèm đến nỗi cầu khẩn của cô mà lóe lên một vẻ quyết tâm. Đôi mắt chấp nhất nhìn cô chằm chằm như đang muốn nuốt chửng cô vào.

“Mở mắt ra” Hắn dùng sức nắm lấy đầu vai của thiếu nữ đang sợ tới mức nhắm chặt hai mắt, thân thể dán lên ván gỗ như sắp khóc thành tiếng.

“Ngoan, mở mắt ra.” Hắn gần như đã dán lên môi cô nói, nhưng hắn không vội hôn cô, chỉ đến gần cô, hơi thở từ mũi mang theo hơi rượu thật nồng, nhiệt khí nóng bỏng phun lên da thịt cô, khiến cô phải rung mình, tiếng nói trầm thấp ách nghẹn của hắn tuy dịu dàng nhưng lại mang theo một sự cưỡng chế không cho cự tuyệt.

Sơ Vân bị ép mở mắt ra, chống lại đôi mắt ma mị đã chuyển thành màu lam xám dưới ánh đèn. Cô dính sát lên ván gỗ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Hắn vẫn chưa đụng vào cô, hoàn toàn không đụng vào bất kì bộ phận nào trên người cô, hắn chỉ chống hai tay bên người cô, nhốt trọn cô vào trong lồng ngực, gần như biến thái dùng mũi cần thận ngửi hương vị của cô, sau đó dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ vào gương mặt cô, còn có cả phần xương quai xanh ít ỏi lộ ra. Cuối cùng hắn cúi đầu xuống, dùng hơi thở khiêu khích vành tai cô, dùng hơi thở nồng đậm vị đàn ông của hắn bao phủ lấy con mồi.

Dưới thủ đoạn bậc thầy của hắn, thiếu nữ không nhịn được mà run rẩy. Thật là đáng sợ!

Đáng vẻ muốn hôn mà lại không hôn của người khác phái khiến cho thiếu nữ đang mê mê tỉnh tỉnh không biết phải làm sao, chỉ cảm thấy mỗi tác da thịt đều cảm nhận được cái nhìn lớn mật trắng trợn cùng xích lửa của hắn. Điều này khiến cô sồn tóc gáy, thậm chí toàn thân đều nổi da gà.

Cuối cùng đôi môi mỏng gợi cảm cũng chậm rãi chiếm lấy cánh môi cô. Chiếc lưỡi nóng ướt mang theo hơi rượu từng chút một xâm nhập vào từng kẽ răng cô, thoải mái liếm láp, có khi dùng đầu lưỡi khiêu khích đầu lưỡi của cô, khi lại dùng răng mút kéo cánh môi non nớt của cô, nhiệt tình ngấu nghiến, lưu luyến quên đường về.

Thân thể mềm mại từng cố gắng phản kháng nhưng hắn chỉ hơi dùng sức siết lại, khe mút lấy thì cô đã bị hôn đến ưm thành tiếng, cả người xụi lơ. Theo từng nụ hôn dịu dàng, từng lần liếm mút không sợ phiền đến ai của hắn, cô gái nhỏ trong khuỷu tay hắn càng lúc càng mềm mại, càng lúc càng miễn cưỡng, cũng dần dần học được cách thích ứng với tiết tấu của hắn.

Hắn bắt đầu trở nên bạo dạn hơn, hai tay cũng khờ rảnh rồi nữa, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng kéo dây váy bông của thiếu nữ xuống, bàn tay nóng bỏng chậm rãi trượt xuống bắp vai mượt mà, trườn lên hai gò ngực ngao nghê dưới lớp nội y, dùng bụng ngón tay thô ráp đẩy vết chai của hắn vuốt ve nụ hoa non.

“Không” cô gái bị hắn hôn đến choáng váng thở dốc kinh hãi kêu lên thành tiếng.

“Không, xin anh buông tha cho tôi.” Ngực bị chơi đùa mang đến cảm giác lạ lẫm đáng sợ, loại cảm xúc này đã vượt xa sự hiểu biết của một thiếu nữ, cô không nhịn được khó chịu cầu xin.

“Đừng sợ, đi theo tôi, tôi sẽ khiến cho em sung sướng.” Bàn tay non mềm khiến hắn phải trầm mê, hắn mút lấy nước mắt trên mặt cô, dán sát vào vành tai ẩm ướt mồ hôi của cô khẽ dụ dỗ.

“Tôi không muốn...” Khi hắn cúi người ngậm lấy hai nụ hoa thì thiếu nữ hoảng sợ hét lên, hoảng loạn như đang muốn đá văng hắn ra nhưng lại bị hắn nhẹ nhàng linh hoạt áp chế.

“Tôi van xin anh! Đừng làm như vậy, hãy cho tôi một chút thời gian, tôi rất sợ, tôi thật sự rất sợ.” Thiếu nữ cô gắng kháng cự nhưng thân thể non nớt cũng đang dần trở nên nóng bỏng dưới sự trêu đùa lão luyện của hắn.

Không biết là vì sợ hãi thủ đoạn của hắn hay sợ hãi với phản ứng của mình mà rốt cuộc cô cũng không chịu đựng được nữa mà khóc thành tiếng.

Lục Tiến dùng hết khí lực toàn thân mới khiến ình ngẩng đầu lên, thả đầu lưỡi đang quấn lấy nhụy hoa của cô ra.

“Đừng sợ, tôi sẽ đối xử với em thật tốt.” Hấn kiệt lực đè nén dự vọng, trấn an cô bé bị lửa tình lạ lẫm dọa sợ.

“Hu hu anh đừng làm vậy mà.” Cô ghen ngào không thôi, bàn tay nhỏ bé đẩy lồng ngực trần trụi của hấn ra, toàn bộ lòng bàn tay đều ướt đầm mồ hôi của hấn.

“Nhớ cho kĩ em là của tôi! Em phải sinh con cho tôi, ở bên cạnh tôi, vĩnh viễn cũng không được rời khỏi tôi!” Lục Tiến thở hổn hển, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, nhìn chăm chăm hai đôi mắt xinh đẹp đắm lệ của cô, nặng nề nghiêng răng nghiêng lợi nhấn mạnh từng chữ.

“Tôi hix hix tôi ngay cả đi cả còn chưa có, tôi chưa thể sinh con cho anh được, anh hãy cho tôi một ít thời gian, tôi xin anh!” Sơ Vân đã sợ không nói nên lời, chỉ cầu xin hấn buông tha cho cô.

Cô bị hấn ép sát vào tường, mỗi một tác da thịt đều cảm nhận được sự vội vàng của hấn. Đôi cánh tay mạnh mẽ siết chặt lấy cô cùng phần nhô lên trước bụng của hấn nói cho cô biết thân thể người này đang trong trạng thái hưng phấn, lúc nào cũng có thể nuốt cô vào bụng, ngay cả xương cũng không chừa.

Lục Tiến nhìn cô chăm chăm, mũi không ngừng thở hổn hển, phần dưới bụng căng cứng sắp nổ mạnh. Từ trước đến nay hấn chưa bao giờ phải đè nén dự vọng như vậy. Nhưng cô thật sự quá non nớt, thậm chí đi cả còn chưa có.

Trong không khí nặng nề lại mập mờ, phòng cách vách truyền đến một tiếng kêu đau đớn! Sau đó là tiếng kêu, tiếng khóc, tiếng ghen ngào của cô bé kia, còn có cả tiếng trấn an mơ hồ của đàn ông.

Sơ Vân lập tức mở to mắt! Đó là tiếng của Tiểu Huyền!

“Tiểu Huyền!” Sơ Vân kinh hãi gọi, đẩy ra thật mạnh cánh tay đang chắn ngang tai định chạy ra ngoài!

“Anh làm gì thế! Anh thả tôi ra!” Cánh tay sắt của Lục Tiến thoải mái chụp tới, kìm chế thân thể cô.

“Anh là đồ khốn...rõ ràng anh đã hứa với tôi, anh đã hứa với tôi...” Sơ Vân nước mắt đầy mặt, như đang nổi điên không ngừng đánh hấn.

“Chỉ có như vậy con bé mới có thể sống sót ở đây, hiểu chưa!?” Lục Tiến kìm lấy cánh tay cô, nhú mào trả lời.

“Không!!! Con bé chỉ là một đứa trẻ! Các người đều là súc sinh! Các người không phải là người!” Cô khóc ghen ngào, từng giọt nước mắt lăn xuống gò má, đôi mắt to vốn chỉ có ảnh ngược của hấn giờ phút này hoàn toàn biến thành thống hận cùng tuyệt vọng.

“Thả tôi về nhà! Tôi ghét nơi này, tôi ghét anh...”

Một bàn tay to lớn kìm lấy nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, dường như đã kéo cô lên khỏi mặt đất, “Tôi cho em một cơ hội thu hồi lại lời vừa rồi.” Lục Tiến dán lên gương mặt kiêu diễm đau đớn của cô, âm trầm găm nhẹ.

Cô chảy nước mắt, cắn chặt môi sau đó nhắm mắt lại không nhìn hấn.

Cánh tay sắt buông ra thật mạnh, cô lao đảo ngã trên mặt đất, sau đó một bàn tay to lớn từ phía sau nắm lấy mái tóc dài của cô, ép khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ngẩng lên. Khuôn mặt điển trai của hấn dán lên mặt cô, đôi môi mỏng phun ra hơi thở âm trầm bên tai cô, “Cô bé ngoan, tôi dẫn em đến đi địa ngục chân chính.” Nói xong, Sơ Vân bị hấn xách lên, mang xuống lầu hai.

Bình lính canh giữ bên ngoài còn chưa kịp chào hỏi thì Lục Tiến đã mang theo cô rời đi thật nhanh, toàn thân bao phủ bởi khí tức bạo lực làm cho hai gã lính phải nuốt nước miếng, sau đó khẩn trương biến mất trở lại vào bóng tối.

Sơ Vân nuốt tiếng kêu sợ hãi xuống cổ họng, thất tha thất thểu bị hấn đưa đến hành lang của một tòa nhà. Sau đó hấn tới gần một căn phòng.

“Biết bên trong này là cái gì không?” Hấn đè gáy cô lại, ghé sát vào cô cùng cô nhìn vào bên trong.

Trong hàng rào tắm tối truyền đến một âm thanh gầm gừ khủng bố xen lẫn tiếng răng cắn nuốt khiến cho người ta phải ghê người. Hoảng sợ nhìn thoáng qua, cô trông thấy trên sàn nhà là một con quái vật bị khóa sắt xích lại vẫn còn đang nhúc nhích. Một con chó to như sói đang quỳ rạp trên mặt đất gặm cắn gì đó, mùi máu tanh tươi khiến cho người ta đặc biệt không thể thờ nổi làm cô không nhận được phải nôn ra.

“Có thấy đồng thịt kia không?” Lục Tiến ghé sát vào mặt cô lạnh lùng hỏi khẽ, “Đồng thịt kia chính là lão già thối đã mua hai em.”

“Ngẫm lại xem, các em vốn phải bị lão già đầy thịt béo hơn ba trăm cân này đè dưới thân, bị hành hạ cho chết đi sống lại.”

“Lão thích những cô bé nhỏ tuổi nhưng lại ngại ngực bé gái nhỏ quá sờ không đã cho nên lão sẽ tiêm thuốc vào ngực họ, làm cho ngực của họ trưởng lên thật to.” Lục Tiến ôm lấy thân thể run run của cô, cẩn thận miêu tả bên tai cô.

“Có biết khi bị chơi chán các em sẽ thế nào không?” Cô bé trong ngực đã kinh hãi co rúm lại nhưng hẳn không buông tha.

“Lão sẽ nhốt các em vào trong cái lồng này để cho con chó lão nuôi gặm nhấm, nếu vẫn chưa chết sẽ ném cho đàn em chơi tiếp.”

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa...” Cô hét âm lên, bàn tay nhỏ bé bưng kín lỗ tai, toàn thân run rẩy không thành hình.

“Cái này mà đã không chịu được rồi à? Đằng sau vẫn còn nhiều lắm.” Lục Tiến khinh miệt liếc nhìn cô một cái. Hắn đứng dậy, kéo cô lên rồi mang ra khỏi địa ngục tanh tươi, bước đi về chỗ đang cuồng hoan náo loạn phía trước. Lục Tiến đá văng cánh cửa gỗ ngay tòa nhà hai tầng hình tháp, tóm lấy cô gái đang nằm sắp nghẹn ngào lên lan can ra ngoài.

“Nhìn cho kĩ đi! Nhìn xem những cô gái này như thế nào!” Hắn kéo cô tới, kim lấy khuôn mặt của cô chuyển hướng về phía khoảng sân hào khí cuồng nhiệt dưới lầu.

Lúc này không khí trong sân đã đến lúc gay cấn, các binh sĩ giải tỏa xong bắt đầu các trò chơi trắng đêm của bọn họ. Mấy cô gái xinh đẹp trần truồng tay bị trói rồi bị cột vào những cái cọc thô to, bên dưới hai chân mở rộng, trước người ai cũng có một gã đàn ông đang chơi đùa. Đến khi có một gã toàn thân run rẩy đầu hàng thì những gã xung quanh sẽ cười ầm lên, đưa đến một chén rượu gạo để phạt.

Cô gái bị trói dường như đã ngất đi, toàn thân đều có vết thương, giữa hai chân đang mở rộng vô cùng dơ bẩn.

“Cô bé kia, nếu Euler không nhận thì kết cục em nghĩ thế nào?” Lục Tiến nghiêng đầu nhìn Sơ Vân đang trừng hai mắt nhìn, hạ giọng nói, “Cô bé sẽ bị lũ biến thái kia chơi đùa đến chết, hoặc là bị ném vào cái nơi gọi là doanh kĩ.”

“Với cái thân thể nhỏ bé kia của con bé thì không tới vài ngày sẽ bị ném vào cho chó ăn.”

“Em hy vọng kết cục của cô bé sẽ thế nào?” Lục Tiến lạnh lùng nhìn cô, khóe miệng hiển hiện một nụ cười mỉa mai.

Cô ngơ ngác nhìn hắn, môi run run. Đến tận cùng đây là cái nơi quái quỷ gì thế này? Là địa ngục sao?

Điên cuồng, đáng sợ, tàn khốc như vậy thì chỉ có địa ngục mới có sao?

Đây là một thế giới cô chưa từng nghe thấy, cũng không thể tiếp nhận và chịu đựng được.

Mà người đang bắt lấy cô đây toàn thân đều mang theo một sức mạnh đen tối cô chưa từng trải qua cũng không có cách nào thừa nhận được.

Kích thích mãnh liệt khiến cho cô cảm thấy muốn khóc lớn lên. Cô nhìn Lục Tiến, khuôn mặt bị những ngón tay thon dài của hắn bắt lấy, môi khẽ nhúc nhích, cô muốn la lên thật to nhưng không thể phát ra một tiếng nào. Cuối cùng, thân thể cô mềm nhũn, ngã xuống vòng tay đang ôm lấy cô.

17. Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại – Euler và Tiểu Huyền

Bức màn dày cộm ngăn cách căn phòng với ánh nắng sớm tươi mát ngoài kia. Trong căn phòng u ám, từ cửa ra vào đến bên cạnh chiếc giường – chiếc sa mỏng bị xé nát, thắt lưng, quần dài, quần lót rải rác mất trật tự trên sàn nhà. Khắp căn phòng đều tràn ngập hương vị mập mờ dâm loạn.

Trên chiếc giường rộng lớn, một người đàn ông toàn thân trần trụi đang ôm gối ngủ thật say. Thân thể cường tráng không chút thịt thừa, đường cong đã tính, tấc tấc không chút nhỏ nhả, cực độ phóng dăng.

Trong góc cũng có một cô bé đang ôm chiếc gối xóp co ro thành một cục. Thật ra em đã tỉnh dậy từ sớm nhưng người trên giường vẫn chưa tỉnh nên em cũng không dám động dậy.

“Nước” Dần dần bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng người đi đi lại lại. Rốt cuộc người đàn ông trên giường cũng giật mình tỉnh dậy, từ trong gối đầu bật ra tiếng gọi gọi cảm.

Tiểu Huyền sợ hãi lộ mặt ra, thấy người đàn ông trên giường vì say mà khát nước rầm rì gọi, em cuống quýt thả chiếc gối ra nhảy dựng lên. Đôi chân trần chạy đến bên cạnh chiếc bàn vuông trong góc phòng, có hơi cố sức rót một ly nước lạnh sau đó cẩn thận bưng ly nước đến bên giường.

“Nước đây ạ.” Em nửa quỳ trên mặt đất nhút nhát e lệ đưa ly nước lên, khẽ gọi. Giọng nói mềm mại ngây thơ làm cho người ta yêu thương.

Người đàn ông chậm rãi xoay người tựa vào giường, một góc ga giường mỏng nửa rơi ra nửa quấn quanh hông người đàn ông, căn bản không thể che hết thứ trước sau như một vẫn đang đội lên vào lúc sáng sớm, đáng tiếc tuổi của cô bé quá nhỏ nên bức tranh gợi cảm trước mắt không hề có sức sát thương với em, em chỉ chuyên tâm đưa ly nước tới, sợ vì tay mình đang bị đau mà không cẩn thận làm đổ ly nước.

Euler mơ mơ màng màng lấy tay nhận lấy ly nước cô bé đưa tới, uống từng ngụm một. Nước tràn ra khỏi khóe môi trượt xuống chiếc cằm mạnh mẽ rồi đến phần cổ gợi cảm, sau đó chảy xuống cơ ngực dày đặc, thật đúng là hình ảnh khiến cho phụ nữ phải miệng khô lưỡi đắng.

Sau khi uống xong anh ta tiện tay chuẩn bị ném ly nước trở lại, cô bé vội vàng vươn tay đỡ lấy.

Euler miễn cưỡng dùng tay day day mi tâm đau nhức vì say rượu, sau đó vắn vắn cái cổ trắng kiêu và thư giãn gân cốt. Đang vắn người được một nửa thì bỗng dưng anh ta ngừng lại, “Sao nhóc lại ở đây?” Anh ta quay đầu lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô bé.

Cô bé quỳ bên cạnh giường, đôi mắt to sợ hãi nhìn anh ta. Euler dùng tay bóp bóp đầu sau đó chậm rãi nhú mày.

Đ** chịu nổi!

Ngày hôm qua uống high quá, sau khi kết thúc thì kéo một em ngực to eo nhỏ về phòng, cô ả kia quá phong tình, trên đường đi đã mờ mắt khiến toàn thân anh ta cứng ngắc, đũng quần sưng tấy như sắp không đi nổi nữa.

Một cước đá văng cửa phòng rồi đặt cô ả kia lên ván cửa, hai người quấn lấy nhau từ ván cửa đến sàn nhà rồi lại từ sàn nhà lên giường. Đến khi cô ả đang cười trên anh ta toàn thân run rẩy, anh ta cũng hưng phấn ôm lấy eo cô nàng dùng sức đè xuống sau đó chuẩn bị lùi về phía sau giường hưởng thụ cao trào trong nháy mắt thì...anh ta đột nhiên đè lên một đũa nhóc nóng hằm hập!

Lúc này con mèo nhỏ này giờ không phát ra tiếng kêu lên!

Trong nháy mắt anh ta đẩy cô gái trắng nõn ngồi trên bụng bắn ra mãnh liệt mà trong đầu vẫn đầy nghi vấn đó là thứ gì?

Bản năng cảnh giác nói cho anh ta biết thứ này không có bất kì lực sát thương nào, nhưng mà bị quấy rầy nên khoái cảm đã rút đi phân nửa! Vì vậy sau khi anh ta bắn ra hết cũng không kịp thở mà thẹn quá hóa giận một cước đá văng thứ đó xuống giường!

Cô bé bị đá bay ra xa vài mét, va vào chân bàn, phát ra tiếng kêu đau thảm thiết.

Anh ta thở hổn hển nửa ngày mới nhớ ra thứ này chính là cô bé Lục Tiến sai người đưa tới phòng anh ta!

Cả cánh tay cô bé đập vào cạnh bàn, đau đớn không chịu nổi, vừa sợ lại vừa tủi thân khóc âm lên. Tiếng khóc kia vừa mềm lại vừa đáng thương. Tiếng khóc yếu ớt này khiến cho người đàn ông đang say rượu bực bội vô cùng, chỉ muốn xách cô bé ném ra khỏi cửa! Nhưng cô nhóc mà bị ném ra ngoài thì đêm nay sẽ bị người ta xé nát!

Nhớ tới ánh mắt của Lục Tiến, Euler ai oán vô cùng đá đá cô nàng xinh đẹp đang còn ngu ngơ trên giường, ngực và bụng loang lổ thứ dịch màu trắng sữa, bảo cô nàng mau chóng lăn ra khỏi phòng.

“Được rồi! Đừng khóc nữa!” Cô ả kia vẫn chưa lấy lại tinh thần nhặt chiếc sa mỏng vẫn còn có thể miễn cưỡng che đậy thân thể mặc lên rồi rời đi, anh ta ôm đầu nằm lại trên giường, đầu đau vô cùng.

“Hu hu hu đau quá.” Cô bé không ngừng thút thít, không chế không nổi nước mắt của mình.

“Còn khóc nữa tôi sẽ đưa nhóc ra ngoài đấy.” Euler không còn dằn vế say rượu, miễn cưỡng dọa.

Cô bé lập tức đưa tay che cái miệng nhỏ của mình lại, núp vào một góc bàn.

Thấy thân ảnh đáng thương trong góc bàn còn đang run run, rốt cuộc Euler không chịu được kéo ra một cái gối rồi ném qua, “Nhóc cứ ở đây cho tôi, đừng có chạy lung tung.”

Cô bé nhặt gối lên, ôm nó rúc vào một góc. Cả căn phòng an tĩnh, Euler thỏa mãn mấp máy miệng rồi ngã nhào xuống giường.

Mẹ nó, tối nay không làm gì được, chỉ có thể ngủ thôi.

Nhớ tới ngày hôm qua miệng Euler há hốc, cùng với cô bé đang quỳ dưới giường mắt to nhìn mắt nhỏ nửa ngày. Tiểu Huyền sợ hãi bưng lấy ly nước nhìn anh ta.

Chị Sơ Vân nói dù có gặp phải chuyện gì cũng phải bình tĩnh, nghĩ cách để mình được an toàn nhất. Vậy bây giờ em đã xem như là được an toàn chưa?

Tối qua trong bữa tiệc rượu ánh mắt của những người kia nhìn em khiến em thấy rất sợ hãi, ánh mắt ấy giống y như ánh mắt của người cha kẻ nhìn em trong đêm em bỏ nhà trốn đi, đều giống như muốn nuốt chửng em vậy.

Về sau cái anh khùng bố mang chị Sơ Vân đi sai người đưa em tới căn phòng này, em hoảng sợ gặm lấy móng tay hồi lâu, cuối cùng mơ mơ màng màng cuộn trong góc giường ngủ gật. Sau đó đến nửa đêm em bị hai người xông vào phòng đánh thức sau đó nhanh chóng bị hù chết!

Hai người kia hoàn toàn không biết em đang nằm trong góc, ở trước mặt em vô tư bắt đầu một trận yêu tinh đánh nhau làm cho em chỉ biết trợn mắt há hốc miệng ngơ ngác nhìn. Âm thanh của bọn họ thật là lớn, cái chị kia lúc thì rên lúc thì khóc lúc lại hét lên giống như rất thoải mái mà cũng rất khó chịu. Cái chú tên là Euler càng tỏ mạnh hơn, chú ấy dùng tay nắm chặt bộ ngực trần kia tạo thành các loại hình dáng, lúc lại phát mông của chị ấy, em chỉ nghe thấy từng tiếng “bốp bốp”, thật là khủng khiếp!

Em sợ tới mức chỉ có thể núp dưới chăn đơn, lúc bị người ta đá xuống em vốn nghĩ sẽ nhịn khóc nhưng cánh tay thật sự rất đau đớn, đau đến mức em cho rằng cánh tay mình sắp đứt ra vậy! Cơn đau này làm cho nước mắt của em lập tức chảy xuống, có muốn ngăn lại cũng không được. Tuy em không biết mình làm sai cái gì nhưng em biết người kia rất bực bội. Em nghĩ nhất định người kia sẽ xuống giường đánh em, nhưng cuối cùng chú ấy chỉ bảo em cầm miệng lại, thấy em sợ hãi còn ném một cái gối mềm cho em gối đầu. Ôm cái gối đầu kia em thấy yên tâm rất nhiều, hình như người này cũng không đáng sợ lắm, ít nhất so với cái anh khùng bố đã giết thật nhiều người kia mà nói thì hình như chú ấy không đáng sợ đến vậy.

Mặt Euler không chút biểu cảm nhìn cô bé, trong lòng có một chút kinh ngạc, cô bé không sợ anh. Cô bé chỉ dùng đôi mắt ướt át to tròn nhìn anh, anh có thể trông thấy ảnh ngược của mình trong đôi mắt đen lấp lánh kia.

“Có biết giặt quần áo không?” Euler hỏi.

Tiểu Huyền chớp chớp mắt, gật đầu. Chắc là giặt quần áo rất đơn giản nhỉ?

“Có biết dọn phòng không?” Euler lại hỏi.

Tiểu Huyền lại chớp chớp mắt, lại gật gật đầu. Cái này chắc là cũng rất dễ làm nhỉ?

Euler sờ lên cằm một chút. Tuy hơi nhỏ nhưng biết làm mấy việc anh nói chắc là có thể giữ lại nhỉ? Ít nhất cũng có khả năng giúp anh giặt quần áo còn gì?

“Từ nay về sau nhóc nằm ngủ bên kia.” Euler chỉ vào cái góc ngày hôm qua Tiểu Huyền đã trốn vào.

“Nhưng mà tôi không cho phép thì nhóc phải ở ngoài kia chờ, hiểu chưa?” Giọng điệu nặng nề của Euler vang lên. Chuyện hôm qua mà lặp lại lần nữa thì nhất định anh sẽ không nhận được mà bóp chết cô bé này mất!

Lần này Tiểu Huyền gật đầu nhanh hơn một chút. Dáng vẻ ngoan ngoãn của em khiến cho Euler rất hài lòng, anh ta ngáp một cái thật to, phiền muộn gãi gãi cơ bụng. Anh ta bảo em đi rót một ly nước nữa, em cẩn thận bưng ly nước tới. Euler uống nước xong thì sáng khoái đuổi thẳng người, sau đó vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của em như đang dỗ một con chó nhỏ.

“Chỉ cần nhóc ngoan ngoãn thì ở đây sẽ không ai dám động đến nhóc.” Anh ta hào phóng đưa ra lời hứa.

Lòng có hơi sợ hãi của cô bé lập tức được lời nói này trấn an, em dùng sức gật đầu, đôi mắt to sáng lán cảm kích nhìn Euler. Trên đời này chắc không có dáng vẻ nào hồn nhiên động lòng người hơn vậy nữa, đôi mắt to xinh đẹp của cô bé tràn ngập sự tín nhiệm cùng tin cậy. Trong nhất thời, ánh mắt này làm cho anh tràn đầy cảm giác được người khác cần cũng được người khác ý lại, ngực dâng lên một luồng nhiệt lớn.

“Tối hôm qua đã đi mất rồi?” Euler tiện tay mặc một cái quần đùi vào rồi kéo cửa ra nghe binh lính ngoài kia báo cáo, gương mặt vốn điển trai tà khí cuối cùng không giấu được biểu lộ kì quái.

A Tiến đi rồi sao? Giữa đêm qua đã lái xe mang theo đứa con gái của hắn xuống núi mất rồi? Ừm, xem ra con mèo nhỏ kia cũng phải phải biết điều lắm nhỉ.

“Nhìn cái gì hả? Còn không mau cút đi!” Tên lính đứng trước cửa ra vào trộm liếc nhìn vào cô bé đang dọn dẹp đồng bữa bọn trong căn phòng, hình như rất kinh ngạc cô bé còn có thể xuống giường, Euler nhú mày quát khế, một cước đá bay gã!

Sau khi đá người đi, anh ta sờ cằm nhìn vào trong phòng, cô bé đang dùng hai tay “xoạt” một tiếng kéo bức màn dày cộm ra.

Ánh nắng sáng rực thoảng cái đã chiếu sáng căn phòng âm u, sau khi đẩy cửa sổ ra, mùi vị dục vọng nồng nặc trong căn phòng cũng nhanh chóng được thay thế bằng không khí tươi mát bên ngoài.

Nhìn cô bé kiễng chân, hai tay nắm lấy lan can, mắt nhắm lại hít một hơi thật sâu không khí tươi mát bên ngoài, Euler không nhận được khế nhờn miệng cười.

Nô lệ nhỏ bé này của anh thật đúng là làm cho người ta yêu thương.

18. Chương 17

Chương 17 – Lời dặn của Lục Tiến

Sáng sớm, mây mù lượn lờ trên đỉnh núi, một vầng thái dương đỏ rực nhảy ra khỏi đường chân trời, xuất hiện trên biển mây mênh mông. Dãy núi vô cùng yên tĩnh, biển mây bắt đầu phập phồng khởi động, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng chó sủa.

Mặt trời dần dần lên cao, từ biển mây tỏa ra những tia nắng chói mắt, mây mù tràn ngập ngọn núi yên tĩnh bắt đầu bò ra khỏi đỉnh núi.

Trong rừng rậm sum xuê, rải rác vài căn nhà bằng gỗ tranh hoặc nhà trúc cũ nát ẩn hiện trong rừng sâu, có vài ngôi nhà tranh mái hiên thấp bé như sắp rũ xuống mặt đất.

Dưới chân núi, căn nhà trúc cũ nát nghênh đón vị chủ nhân chưa từng xuất hiện. Sau căn nhà trúc, từng cây gậy trúc nối liền nhau, dẫn dòng suối sau núi đến lầu một của căn nhà.

Lục Tiến đứng trước miệng nước chảy, dùng tay rút ra nút nhựa cũ nát ngăn dòng nước chảy. Một dòng nước suối lạnh buốt chảy thẳng xuống từ gậy trúc, xối trên thân thể chỉ còn lại một chiếc quần của hắn.

Trong phòng ngủ lầu hai, đột nhiên Sơ Vân ngồi bật dậy từ chiếc giường gỗ! Cô thở hổn hển, thái dương toát mồ hôi lạnh, vẫn chưa thể phục hồi lại tinh thần từ cơn ác mộng vừa rồi. Cơn ác mộng quá kinh khủng, một bóng đen còn đang nhúc nhích trong vũng máu, một con vật đang gặm khối thịt vẫn không ngừng phát ra tiếng gặm. Sau khi thở dốc, cô dần tỉnh táo lại, bắt đầu vận vẹo cái cổ cứng ngắc nhìn về bốn phía.

Đây là một căn phòng rất lớn nhưng có thể nhìn ra đã lâu không có ai sử dụng. Phòng trống không, ngoại trừ cái giường gỗ dưới người cô và chiếc bàn vuông bên kia cũng chỉ có một cái thùng gỗ đã bị khóa đặt sát góc tường. Chiếc giường chỉ có một màu và hoa văn cổ xưa, có một mùi long não rất nặng. Trên sàn nhà phủ một tầng bụi, từ trên giường tới cửa là một chuỗi những dấu chân mất trật tự.

Đây là đâu? Tại sao mình lại ở trong này?

Sơ Vân ngơ ngác đánh giá căn phòng một lúc lâu, cuối cùng, cô chậm rãi ngồi lên, cánh tay nhỏ bé ôm chặt lấy đầu gối, sau đó chôn đầu vào hai chân. Bên chân là chiếc áo nhạ màu vừa mới che trên người cô, là áo của người kia. Thì ra những cảnh kia không phải là ác mộng.

“Cộp cộp cộp...” bên ngoài truyền đến tiếng bước chân đang đi lên lầu.

Cửa phòng bị đẩy ra, Sơ Vân chậm rãi ngẩng đầu lên nhưng cô nhanh chóng dời tầm mắt đi. Người kia đứng trước cửa ra vào, mái tóc ẩm ướt rồi bù, mấy giọt nước từ trên róc chảy xuống khuôn mặt điển trai tà mị, mười phần dã tính. Thân thể với tỉ lệ cân xứng làm cho người ta kinh tâm động phách, chỉ mặc một chiếc quần lót đã ướt. Sau chiếc quần lót bị nước thấm ướt là thứ khỏe mạnh đầy đặn không hề che giấu, đỉnh đặc lộ ra vẻ ngạo nghễ của chủ nhân nó với cô bé trên giường.

Sơ Vân chỉ nhìn qua rồi không dám nhìn nữa. Lục Tiến thấy cô đã tỉnh thì đáy mắt hiện lên vẻ vui mừng. Thấy cô vùi đầu không dám nhìn hắn, hắn khẽ cười một tiếng, cứ như vậy đi vào phòng, đến gần bên giường.

Cô thấy hắn tới gần lại bắt đầu không tự chủ được nhìn thẳng về phía sau. Lục Tiến đến bên giường, cúi người vươn tay mở khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ra, bắt cô đối mặt với mình.

“Nếu như tôi muốn làm gì em, em cảm thấy em có thể tránh được sao?” Hắn khàn khàn lên tiếng.

Hàng mi dài cong vuốt của cô run rẩy, chậm rãi rủ mi mắt xuống, không dám đáp lời. Lục Tiến nhìn khuôn mặt nhỏ hồng hào của cô, trong lòng quả thật rất yêu thích nhưng vẻ sợ hãi trên mặt cô khiến cho hắn cực kì không vui.

“Đã là người của tôi rồi thì ngoan ngoãn một chút cho tôi.” Hắn nhíu mày cảnh báo.

“Chuyện ngày hôm qua tôi không hy vọng sẽ có lần tiếp theo.”

Thân thể cô run rẩy, nhớ tới hôm qua, ngón tay đang nắn lấy áo khoác của cô cũng không tự chủ được mà run lên. Lục Tiến đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nắm trong lòng bàn tay dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve. Bàn tay nhỏ bé của cô trắng nõn mềm mại giống như được chạm ngọc. Lục Tiến cúi đầu xuống, nhìn bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay thô ráp của mình, nửa ngày sau, rốt cuộc hắn cũng nhàn nhạt lên tiếng, “Tôi sẽ cho em thời gian từ từ quen với tôi, nhưng đừng có để cho tôi phát hiện ra em không nghe lời, rõ chưa?”

Ngày hôm qua đã làm cho cô sợ hãi nhỉ?

Khi hắn chạy như bay trên con đường núi đã nghe thấy tiếng nước nổ nghẹn ngào của cô vang lên vô số lần, ngay cả nằm mơ cũng rơi nước mắt, có lẽ hắn không nên nóng vội như vậy.

Trong phút chốc cô giương mắt lên nhìn hắn, xác định hắn không nói đùa cô mới cắn môi khẽ gật đầu.

“Ng ngoan lắm.” Lục Tiến khẽ mỉm cười, hai tay chống hai bên mép giường, cúi người hôn nhẹ lên chóp mũi cô một cái sau đó dán khuôn mặt tuần tú lên mặt cô, nhẹ nhàng cọ cọ vài cái.

Thân thể vừa mới tắm rửa của hắn tỏa ra một mùi hương đàn ông thanh mát, cô bị bao phủ bởi mùi hương gợi cảm, cực kì không được tự nhiên nhưng lại sợ khiến hắn không vui nên chỉ ngồi ngoan ngoãn trên giường tiếp nhận sự đụng chạm của hắn.

Thấy cô hai mắt nhắm nghiền tiếp nhận nụ hôn của hắn thì tâm trạng Lục Tiến rất tốt, sau khi hôn một cái thật mạnh lên gương mặt nhỏ nhắn của cô, rồi cuộc hôn thả cô ra, vươn tay túm lấy cái ba lô quân dụng trên đầu giường, lấy quần áo ra ném lên giường. Sau đó hắn không hề cố kị cởi chiếc quần lót ướt đầm ra trước mặt cô, thứ bị bao vây trong quần lót đang ở trong trạng thái ngủ say nhưng đã rất hưng phấn.

Sơ Vân nuốt xuống tiếng kinh hô trong cổ họng, nhanh chóng dời tầm mắt sang chỗ khác. Lục Tiến cười khẽ chậm rãi thay quần trước mặt cô, đến khi vành tai trắng nõn của cô đã hiện lên một màu đỏ ửng hắn mới lấy từ trong túi một cái khăn tắm sạch sẽ ném cho cô.

“Xuống dưới lầu tắm sau đó đến phòng bếp ăn chút gì đi.”

“Lâu rồi không về, trong nhà không có gì cả, mấy hôm nữa tôi sẽ cho người mang đến, trước mắt em chịu khó một chút.” Hắn tự tay khẽ vuốt tóc cho cô, giọng điệu có chút áy náy nói. Để cho công chúa nhỏ được chiều chuộng phải ở trong căn nhà đơn sơ này thật sự đã làm khó cho cô.

Trên mặt cổ phế tích, xác chết chất đông hắn cũng có thể ngủ ngon lành, vốn căn nhà này với hắn cũng không quá cũ nát như vậy nhưng một khi cô xuất hiện trong căn nhà này thì nó lại có vẻ vô cùng đơn sơ. Cô đã quen với sân nhà trải thảm dày chôn thành thị, những vườn hoa hồng tinh xảo cổ điển, tất cả mọi thứ ở đây không hề hợp với cô. Nhưng như thế thì sao chứ? Lục Tiến cười lạnh lùng. Đơn sơ cũng được, sa hoa cũng được, dù cho hắn có ở đâu thì bọn họ cũng chỉ có thể ở bên nhau.

Lục Tiến vừa ra khỏi cửa phòng thì tấm lưng cứng còng của Sơ Vân sụp xuống ngay. Cô dùng bàn tay run rẩy nhẹ nhàng xóa đi ấn kí sau tai cùng chóp mũi. Sau đó cô cầm chiếc khăn mặt trên giường, mang đôi dép nam Lục Tiến để lại ra khỏi phòng.

Cả căn nhà đều dùng cây trúc và ván gỗ tạo thành, đã lâu năm không tu sửa nên rất nhiều chỗ đã rách nát, lúc xuống lầu thanh trúc dưới chân phát ra tiếng kêu kệt, chùng xuống như đang giẫm đạp trên mặt người, lúc nào cũng có thể vỡ ra.

Dép lê dưới chân quá lớn, đôi chân ngọc nhỏ nhắn như muốn rơi ra khỏi đôi dép, Sơ Vân không thể vịn vào lan can đi từng bước một xuống lầu. Đi xuống lầu rẽ qua phía sau đã trông thấy chỗ có thể tắm mà Lục Tiến vừa nói. Sơ Vân mang theo váy từ từ đi đến chỗ những cây trúc, ở đó đã đặt một cái chậu chứa nước cũ kĩ cùng đồ dùng để rửa mặt mới tinh.

Dòng nước suối trong veo lạnh buốt phủ lên mặt vô cùng thanh mát, Sơ Vân thở nhẹ một hơi rồi nâng chiếc khăn mặt lạnh buốt lên.

Sau khi rửa mặt xong cô bắt đầu nhìn quanh đánh giá chỗ này. Trong nắng sớm, thỉnh thoảng truyền đến một tiếng chim hót, không khí tươi mát như có thể rửa sạch phổi. Từ căn nhà trúc nhìn lại có thể thấy vô số ngọn núi cao vút phía xa xa, đỉnh núi mây mù lượn lờ, đẹp như một bức tranh. Đi xem hết ngôi nhà trúc thì thấy trước cửa ra vào là một bãi đất trống đầy đá vụn. Chiếc xe việt dã tối qua Lục Tiến đã lái đến đang nằm lẳng lẳng trên bãi đất trống. Mà phía trước bãi đất trống là một con đường phía dài hẹp uốn lượn dành qua xe quân đội. Nhìn dọc theo con đường có thể nhìn thấy lác đác vài chục căn nhà trúc xây dựng hai bên sườn núi.

Sơ Vân ngơ ngác nhìn về phía những dãy núi không thấy đỉnh, khu rừng rậm sâu không thấy đáy, nửa ngày sau cũng không lên tiếng. Cái thế giới mà mình đã quen thuộc kia đã ngày càng trở nên xa xôi. Ba, mẹ, bà ngoại, em trai, bây giờ họ thế nào? Cô còn có thể gặp lại họ chứ? Trong phút chốc, hai mắt Sơ Vân đã nhòa lệ. Cô vươn tay vịn lấy tay vịn cầu thang bên cạnh, mềm nhũn trượt người xuống, ngồi chồm hổm trên cầu thang trúc vùi mặt vào chiếc khăn mặt. Cô cố gắng nhịn tiếng khóc xuống nhưng lại càng không ngăn nổi nên chỉ có thể dùng khăn mặt lau đi tất cả uất ức. Một lúc sau, cuối cùng cô cũng ngừng đầu lên. Cô trở về chỗ ống trúc, dùng nước suối lạnh buốt rửa sạch mặt mình một lần nữa, sau đó tìm một mảnh trúc mỏng quấn mái tóc dài của mình lên.

Theo lời dặn của Lục Tiến phải ăn cái gì đó cũng chỉ là hai gói mì tôm lấy từ trên xe xuống, rửa sạch cái nồi thiết nhỏ trong nhà bếp rồi nấu mì lên ăn tạm thôi. Nhưng thứ này đối với Sơ Vân đã vài ngày chưa ăn

no thì lại vô cùng ẩm dạ.

Lần đầu tiên cô cảm thấy thì ra mì tôm rác rưởi mà mẹ thường khinh bỉ nói lại ngon đến vậy, cô ăn hết sạch sẽ cả tô to.

Lục Tiến ngồi xếp bằng đối diện, sau khi ăn xong thật nhanh thì chống cằm ngồi nhìn cô không chớp mắt. Mái tóc đen nhánh quần sau gáy, chỉ có vài sợi rủ xuống hai gò má, càng làm nổi bật lên gương mặt ngọc trắng nõn. Khóe miệng Lục Tiến hiện lên một nụ cười vui vẻ nhàn nhạt, cẩn thận nhìn ngắm cái miệng nhỏ nhắn của cô gái đang ăn, làm như không thấy khóe mắt đỏ ửng của cô.

Đợi đến khi cô đã ăn xong, hắn tự tay lấy khăn tay chòm qua mặt bàn lau vết mỡ trên môi cô.

“Cảm ơn, để tự tôi.” Sơ Vân đỏ mặt, đưa tay nhận lấy khăn tay.

“No rồi hả?” Hình như khẩu vị của mèo nhỏ cũng không tệ lắm, điều này làm cho Lục Tiến thấy khá hơn một chút.

“Ừm” Sơ Vân gật gật đầu, định dọn dẹp bàn ăn. Hắn đã nấu thì hắn là cô phải dọn dẹp nhỉ?

“Đừng nhúc nhích” Lục Tiến dè tay cô lại.

“Mấy việc này không cần em làm.” Hắn vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của cô, ý bảo cô ngồi bên cạnh mình.

Sơ Vân mím môi, đứng dậy chậm rãi ngồi gần lại hắn. Lục Tiến nghiêng người dùng một tay kéo cô qua, để cho cô ngồi lên đùi mình.

“Trước mắt phải ở lại đây một thời gian, em chịu khó một chút.” Hắn ôm lấy cô, nhìn căn nhà đơn sơ nói khẽ với cô.

“Ừm” Sơ Vân nháy nháy đôi mắt to, khẽ gật đầu.

Lục Tiến như ban thưởng ấn xuống một cái hôn, sau đó tiếp tục dặn dò, “Các phòng trong nhà em có thể tự do đi lại nhưng bên ngoài thì không được chạy lung tung.”

Hắn nhìn dáng vẻ giật mình của cô, mỉm cười, “Không phải muốn giam giữ em mà vì bên ngoài quá loạn lạc.” hắn giải thích.

Thống trị những vùng rừng núi thế này phải dùng đến lực lượng vũ trang và quy tắc thông dụng của quân dân chính quyền, các tổ chức liên minh và chủ nghĩa dân tộc ở đây. Mà chính quyền các dân tộc thiểu số ở đây lại rất lộn xộn không ngừng tranh đấu, thù hận liên miên.

Ở đây lúc nào cũng có khói thuốc súng, khắp nơi đều đầy rẫy tội ác cùng bạo lực. Cô gái của hắn làm sao hiểu được những hiểm ác ở đây chứ?

Lục Tiến nhìn gương mặt ngọc của cô, ôm lấy cô nhẹ nhàng dặn dò vài việc nhỏ nhặt. Đây là con mèo nhỏ hắn muốn nhét vào đôi cánh của mình để yêu chiều bảo vệ, hắn có thể không phá lệ để ý trông chừng sao?

19. Chương 18

Chương 18 – Bắt đầu sự săn sóc

Cục công an tỉnh Y

Trong phòng tiếp khách lầu hai

Một đôi nam nữ trung niên quần áo chỉnh tề chậm rãi đi qua thiếu nữ thần sắc chết lặng co rúc trên mặt ghế. Những thiếu nữ này là nạn nhân được cảnh sát giải cứu trong chuyện án “8.19” lần này, đây đã là nhóm thứ hai.

Người phụ nữ trung niên dùng chiếc khăn dường như đã bị nước mắt làm ướt che miệng lại, sắc mặt của người đàn ông trung niên đứng kế bên cũng tiêu tụy, đau khổ. Thật ra bọn họ đã xem qua danh sách nhưng cũng không có tên con gái mình, nhưng hai người không từ bỏ ý định, họ phải đích thân đến xác nhận từng người một.

Đi một vòng, không có ai là Sơ Vân, hai mắt tuyệt vọng của mẹ Thẩm nhắm lại, nước mắt nơi khóe mắt lăn xuống. Nữ cảnh sát đứng gần đó nhìn đôi vợ chồng thống khổ không thôi cũng tỏ vẻ đồng tình.

“Không còn nữa sao? Toàn bộ đều ở đây cả sao?” Mẹ Thẩm lau vệt nước mắt nơi khóe mắt đi, quay đầu lại nhẹ giọng hỏi thăm nữ cảnh sát.

“Còn sáu người nữa đang ở trong bệnh viện, trong đó có hai người đang được cấp cứu, tạm thời không thể xác định danh tính.” Nữ cảnh sát trầm mặc một lát rồi khẽ trả lời.

Hai cô gái được cứu về cơ bản đã phải trải qua sự hành hạ cực kỳ tàn ác, nhất là một người mất tích được cảnh sát quốc tế phối hợp cứu về nước. Lúc ghi chép, nhiều nữ cảnh sát đều phải run rẩy mà làm bản ghi chép.

Có một cô gái khi bị bán vẫn còn là xử nữ, bị bọn buôn người bán qua biên giới lại bị chuyển đến qua ông chủ của một kỹ viện. Đêm đó cô gái bị kỹ viện ra giá cao bán cho khách phá thân, sau đó mỗi ngày đều phải tiếp mấy mươi lượt khách, tận lực tiếp khách còn không ngừng bị đánh đập, hành hạ và sẩy thai, phải ở trong tầng hầm vĩnh viễn đều là bóng tối, chỉ có khi tiếp khách mới có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Khi cô gái được cảnh sát cứu đã bị lây nhiễm bệnh nghiêm trọng qua đường tình dục và bệnh phong thấp. Mà theo ghi chép, cô gái vẫn chưa tới 18 tuổi này cho cảnh sát biết nếu như bọn họ không đến thì về sau cô sẽ bị ông chủ kỹ viện bán trao tay bọn chợ đêm hoặc ném ở đầu đường chờ chết. Mà đó chỉ là một phần trong những cảnh tượng bi thảm của những cô gái bị bán mà thôi.

“Không...” Mẹ Thẩm run rẩy khẽ la lên một tiếng!

Không đâu, mấy cô gái trong bệnh viện không phải là con gái của bà!

Bà gặp vài cô gái bị hành hạ không còn hình dạng, gầy gó như quỷ, bên dưới tản ra mùi tanh tưởi nồng đậm, từ vành tai đến ngón tay đều không còn trọn vẹn, nghe nói khi tiếp khách đã bị những tên khách biến thái cắn mất!

Sơ Vân của bà sao có thể rơi vào hoàn cảnh bi thảm như vậy được?!

“Tôi không đi, mấy người kia nhất định không phải là con gái của tôi.” Mẹ Thẩm hít một hơi thật sâu, dùng khăn lau khóe mắt.

“Tôi chờ tin của mọi người, hy vọng lần sau mọi người sẽ không làm cho tôi thất vọng.” Mẹ Thẩm cất khăn vào túi xách, khẽ nâng cằm lên kiên trì giữ dáng vẻ lạnh lùng nói.

Chu Cảnh Diệu ngồi trầm mặc trên chiếc ghế xoay trong văn phòng, bắt tay vào lật xem những chồng hồ sơ dày cộm.

Lần này chuyên án “8.19” đã phá hủy được tập đoàn buôn người trong nước lớn nhất từ trước tới nay, ba ngày trước người đứng đầu tổ chức là “anh Trần” đã bị bắt về quy án, đến giờ tổ hành động đã bắt được gần 300 tội tượng nghi ngờ, giải cứu tổng cộng 187 thiếu nữ bị bán. Chuyện còn lại chính là hợp tác với cảnh sát quốc tế tìm hiểu nguồn gốc, giải cứu các cô gái đã bị đưa sang biên giới về. Lật hồ sơ đến cuối cùng, tấm ảnh thiếu nữ anh đã kẹp ở trang cuối hiện ra. Góc dưới tấm ảnh ghi tên cô gái bị mất tích: Thẩm Sơ Vân.

Nhóm buôn người cuối cùng bị chặn lại ở biên giới cũng không có cô bé này. Mà căn cứ theo lời khai của bọn buôn người thì cô và cô bé tên Chu Huyền bị đưa đi cùng nhau, bị bán sang thế giới thần bí bên kia biên giới, cái nơi mà không ai quản lý, cái nơi mà khói thuốc súng tràn ngập núi rừng, cái nơi không có luật pháp, không có nhân quyền, một vùng đất hỗn loạn lộn xộn.

Cảnh sát ba nước căn bản đã bắt lực đối với nơi đó, dù cho biết được hướng đi của các cô thì cảnh sát cũng không có cách nào giải cứu được các cô. Trên cơ bản, hai cô gái này khó có thể trở về.

Chủ Cảnh Diệu nhú mày nhìn thiếu nữ xinh đẹp trong tấm ảnh, tâm trạng có chút nặng nề. Không biết tại sao anh không hề có cảm giác vui sướng vì đã phá hủy thành công tập đoàn phạm tội này. Điều thuốc lá trong tay phải đã cháy hết, bụi thuốc rơi xuống, Chu Cảnh Diệu ném mảnh thuốc đã làm phỏng ngón tay xuống. Lúc này anh mới phát hiện ra mình đã ngăn người trước tấm hình này được một lúc, “Haizzz” anh khẽ thở dài, cất tấm ảnh vào ngăn kéo.

Thắm Sơ Vân, hy vọng số mệnh của em sẽ đỡ hơn những cô gái ngoài kia.

Lục Tiến không chút cảm xúc nhìn bóng dáng nhỏ bé đang đắp chăn nằm trên giường, lông mày của hắn nhăn lại dường như có thể kẹp chết một con ruồi. Cô gái của hắn lại bị bệnh.

Tối hôm ấy hai binh sĩ mặc quân trang lái một cỗ Pieca chuyển mười mấy thùng giấy tới căn nhà trúc, còn nhanh chóng quét dọn căn nhà. Trong thùng cái gì cũng có, ngoại trừ thức ăn nước uống thì đại bộ phận những cái khác đều là đồ dùng phụ nữ. Quần áo, váy giày, bút tất và cả nội y, mấy bộ đồ dùng bằng da nhập khẩu, thậm chí còn có mấy thứ chuyên để cho con gái giết thời gian.

Lục Tiến cũng không giúp đỡ, chỉ để Sơ Vân từ từ thu dọn mấy thùng giấy của mình. Ngày hôm sau, căn nhà trúc chào đón một bảo mẫu khoảng hơn năm mươi tuổi.

Lúc bà thấy có một cô gái đứng trước nhà trúc thì rõ ràng đã giật mình sửng sốt, như đang nhớ lại cái gì đó nhưng đã nhanh chóng khôi phục lại tinh thần đi đến chấp tay trước ngực chào hai người, sau đó đi vào bếp nấu cơm.

Tay nghề của vú rất tốt, những thứ rau khô thịt muối bình thường cũng có thể nấu thành món ngon. Đêm đó Lục Tiến thấy Sơ Vân ăn bữa cơm rất ngon lành cũng hết sức hào hứng, dùng thứ tiếng mà Sơ Vân không hiểu nói vài câu với vú, vú rất kích động không ngừng hành lễ với Sơ Vân khiến cho cô đỏ mặt không biết làm sao, vô cùng xấu hổ.

Lục Tiến làm mọi cách để con mèo nhỏ thích nghi với hoàn cảnh nhưng hắn lại quên mất thân thể của cô rất mảnh mai. Khí hậu ở đây ẩm ướt mà dân bản xứ bất kể nam hay nữ đều tắm gội bằng nước lạnh.

Sau khi ăn cơm xong vú sẽ mang chậu gỗ chuyên dùng cho cô tắm rửa đặt vào dòng nước suối, mà căn bản Sơ Vân cũng không dám yêu cầu gì nên chỉ cần rửa tắm rửa gội đầu bằng nước suối lạnh buốt. Hậu quả chính là thân thể mảnh mai của cô sau khi tắm rửa xong sang ngày hôm sau đã sinh bệnh.

Lúc sờ vào cái trán nóng hổi của cô thì Lục Tiến tức giận đến nổi đá cái bàn gỗ bên cạnh gây tan tành! Dáng vẻ lúc nổi giận đã dọa vú nuôi đang ngây người trong góc nhà sợ chết khiếp!

Sơ Vân cũng rất sợ hãi nhưng thấy sắc mặt trắng bệch của vú nuôi nên cô cố lấy dũng khí kéo cánh tay Lục Tiến, sau đó cô bị hắn bế lên chạy như gió lên lầu hai rồi bị nhét vào chăn bông.

“Xin lỗi...” Sơ Vân ngoi lên từ chiếc chăn bông thật dày, uống viên thuốc Lục Tiến đưa rồi nhấp mấy ngụm nước ấm từ tay anh, sau đó ngẩng đầu lên cẩn thận nói lời xin lỗi với Lục Tiến. Toàn thân cô lúc nóng lúc lạnh, mũi nghẹt cứng, mắt cũng nhức, dùng ánh mắt rưng rưng nhìn hắn trông rất đáng thương.

Lục Tiến đặt lại cái ly lên bàn, nhét cô vào lại chăn sau đó ngồi trở lại ghế nhìn cô không chút cảm xúc.

Nửa ngày sau cô gái nằm trong chăn bông lại lạnh run. Lục Tiến nhú mày đứng dậy, xốc chăn lên chui vào.

Cô lạnh đến nỗi hàm răng đánh vào nhau nên không kịp phản ứng đã bị ôm chặt bằng một vòng ôm rộng lớn, tựa vào lồng ngực ấm áp. Một đôi cánh tay rắn chắc vòng qua eo cô, khuôn mặt cô dán lên lồng ngực hắn, mũi tràn đầy hương vị của hắn. Thật là ấm! Sơ Vân không kịp được càng nhích lại gần nguồn nhiệt hơn.

“Đừng động đây nữa.” cánh tay Lục Tiến dùng sức siết lấy cô gái trong lòng, không cho cô vận vẹo.

Thân thể mềm mại của cô vừa vận chống vào nơi cứng rắn của hắn, thứ đang ngủ say nghe thấy hương vị ngọt ngào nên bắt đầu hưng phấn. Cánh tay Lục Tiến như đang trừng phạt mà siết chặt lại, cô mà cử động nữa hắn sẽ không khách khí, bất kể cô có đang bị bệnh hay không.

Sơ Vân tựa đầu vào lồng ngực hắn, cái miệng nhỏ nhắn thở phì phò. Người hắn thật là nóng, nóng hơi hổi khiến cô thấy buồn ngủ.

“Ngủ đi” Về mặt Lục Tiến bình tĩnh nhìn khuôn mặt dần trở nên hồng nhuận của cô, bỗng nhúc nhích người để cho thứ đang sưng lên ở giữa háng rời xa thân thể mềm mại của cô, sau đó cúi người đặt một nụ hôn trấn an lên trán cô.

“Bị bệnh như vậy rồi làm sao tôi dẫn em đi gặp ba mẹ tôi được đây?” Nhìn dáng vẻ ngủ say của cô, hắn than nhẹ.

20. Chương 19

Chương 19 – Người nhà của Lục Tiến

Ngày hôm sau, Sơ Vân đang sốt như cũ bị Lục Tiến bắt uống hết chén thuốc đen sì nhưng cũng không đáng do vú nuôi nấu rồi nhanh chóng hạ sốt. Mà không biết từ khi nào Lục Tiến đã cho người mang tới một cái thùng gỗ thật lớn.

Đến tối, vú nuôi một nồi nước ấm rót vào thùng gỗ sau đó thêm một chút nước lạnh để Sơ Vân tắm rửa. Có người ở bên nên cô cũng không quen nhưng cô vừa bệnh dậy, người còn thấy mềm nhũn, ngâm trong nước nóng không muốn cử động, thật sự rất tiếc phải từ chối mệnh lệnh của Lục Tiến bảo vú nuôi gội đầu cho cô.

“Tóc của cháu thật là dày.” Vú nuôi ngồi trên chiếc ghế trúc ngoài thùng tắm, dùng những ngón tay phủ kín bởi những vết chai sần nhẹ nhàng giúp cô gội mái tóc mềm mại đen nhánh. Hơi nóng bốc lên, cô gái hai má đỏ ửng ngồi trong thùng tắm bị hơi nước hun nóng càng thêm yêu kiều hồng nhuận, vú nuôi vừa dùng nước dội bọt trên những sợi tóc vừa nói chuyện.

Sơ Vân không hiểu gì, chỉ quay đầu lại hé miệng cười với bà. Hai tay của vú nuôi lập tức ngừng lại, kinh ngạc nhìn dung nhan của thiếu nữ vừa quay lại, trên khuôn mặt già nua hiện lên một vẻ hoảng hốt.

“Vú à?” Vì không nghe thấy tiếng nước xối nên Sơ Vân có hơi khó hiểu quay đầu lại nhìn bà.

“À, sao thế?” Vú nuôi phục hồi lại tinh thần, cuống quýt tiếp tục dùng gáo nước gội đầu cho cô.

“Vú à, có phải trông cháu giống ai đó không ạ?” Sơ Vân nghi hoặc hỏi. Đây đã là lần thứ hai cô trông thấy biểu lộ như vậy trên gương mặt của bà rồi.

Vú không nói gì, yên lặng gội sạch mái tóc đen dài cho cô, sau đó cầm lấy chiếc khăn mềm mại từng chút một lau khô tóc cho cô. Lau xong lại dùng một cái khăn khác quấn tóc lại cho cô.

Thấy vẻ nghi hoặc của Sơ Vân, trên gương mặt đen gầy gò của bà hiện lên một nụ cười, “Cháu gái hãy sống thật tốt với A Tiến, nghe lời một chút.” Bà từ ái sờ lên mái tóc của cô sau đó xoay người thu dọn mấy thứ trên mặt đất rồi ra khỏi phòng tắm.

Câu nói này Sơ Vân hiểu được. Cô ngăn người một lúc rồi hạ rèm mi xuống, cắn môi thu mình vào trong làn nước ấm áp.

Nghỉ ngơi hai ngày, thấy cô đã thật sự không sao nữa rồi cuộc Lục Tiến mới gạt đầu cho cô xuống lầu đi đi lại lại, mà hắn lại ngồi trên lầu hai chà lau bảo dưỡng các loại vũ khí cái dài cái ngắn tản ra về u lãnh trên mặt chiếu. Lúc tâm trạng tốt hắn còn có thể nắm tay cô đi dọc theo phiến đá tản bộ một vòng trong thôn.

Đây là một thôn rất nhỏ, rất nghèo, rất thuần phác. Trong thôn có rất ít thanh niên, đại bộ phận thanh niên đều đã tham gia quân ngũ hết. Ngoài việc bởi vì tinh thần dân tộc còn là vì tham gia vào quân ngũ thì mỗi tháng sẽ được lĩnh vài chục kg gạo cùng vài chục nguyên tiền trợ cấp.

Phần lớn phụ nữ đều đen sạm gầy teo, làn da thô ráp. Các cô mặc những chiếc váy không hề kiểu diêm, có khi miệng còn ngậm tẩu thuốc, trên đầu đội một cái giỏ trúc đựng đầy quần áo ra bờ sông giặt.

Mọi người trong thôn trông thấy Sơ Vân đều vô cùng ngạc nhiên, bọn họ chưa bao giờ gặp một cô gái nào xinh đẹp như vậy. Hơn nữa cô gái xinh đẹp này còn được A Tiến dẫn về đây.

Nhưng Sơ Vân phát hiện ra tuy người dân trong thôn đều rất tò mò với cô nhưng không ai dám tới gần cô, mọi người đều e ngại Lục Tiến. Mà có mấy người già sẽ vừa hút tẩu thuốc vừa nói thầm thì gì đó khi bọn họ đi qua.

Lúc đi ngang qua những cây dong đại trong thôn có thể nhìn thấy rất nhiều những làn da ngăm đen, đôi mắt đen nhánh mở to hiếu kì nhìn cô gái của hắn nhưng cùng lắm cũng chỉ là những đứa trẻ khoảng bảy tám tuổi, vác trên lưng một giỏ trúc, mà trong giỏ lại có một đứa trẻ nhỏ hơn.

Lúc này Lục Tiến móc trong túi ra một đồng kẹo ném qua, bọn nhỏ hét chói tai bỏ xuống nhặt lên rồi bỏ chạy, sau đó trốn ở một góc rất xa cầm kẹo nhìn hai người cười. Mà khi Sơ Vân trông thấy ven đường dưới cây đại thụ có một đứa trẻ một hai tuổi đang hết sức chăm chú khám phá khẩu súng trường còn to hơn cả người bé thì kinh ngạc đến mức không nói nên lời. Đó là thật sao?

“Bọn nhỏ không có đồ chơi, đối với bọn nó mà nói thì cái này chính là thứ đồ chơi tốt nhất.” Thấy dáng vẻ không thể tin được của cô, Lục Tiến buông tay cô ra, vén mấy sợi tóc rơi xuống gò má cô ra sau tai.

“Chờ khi bọn chúng lớn lên, lúc biết rõ mấy loại súng này giống như lòng bàn tay của mình sẽ có thể gia nhập quân ngũ.” Hắn nhìn qua đứa trẻ sau khi hoàn thành việc lắp súng thì vui vẻ vỗ tay, nhàn nhai giải thích với cô.

Sơ Vân kinh ngạc nhìn đứa trẻ, một lúc lâu sau cũng chưa lấy lại tinh thần được.

Đêm nay, Lục Tiến vẫn ôm cô trong lòng ngủ. Cho dù không làm gì nhưng hắn cũng muốn cô quen thuộc với lồng ngực của hắn, quen thuộc với hương vị của hắn, quen thuộc với sự hiện hữu của hắn. Đến một ngày, cô sẽ không thể quên được thói quen này.

Một tay hắn đặt dưới gáy cô, một tay vòng tay qua hông cô, bàn tay to lớn vuốt ve bàn tay thon dài của cô một lúc lâu sau đó mười ngón tay giao nhau, triển miên quấy lầy. Đến khi tiếng hô hấp sau lưng đã vững vàng Sơ Vân mới lặng lẽ mở mắt ra. Nhìn qua hai cánh tay đang vấy lầy mình trước mắt, cô lại giật mình, đôi mắt đen nhánh có vẻ mê hoặc không nói nên lời.

Tất cả của người này đều làm cho cô bị mê hoặc. Cô có thể cảm thấy hắn có một loại chấp nhất khó nói nên lời, gần như là biến thái với cô. Nhưng hắn cũng chưa từng làm tổn thương đến cô. Đến tột cùng hắn là hạng người gì đây?

Hắn lớn hơn cô vài tuổi nhưng hoàn toàn không giống với những nam sinh tinh thần phần chấn mà cô đã từng gặp. Hắn tà khí, lạnh lùng khát máu, tàn bạo, kiêu ngạo bất tuân, có vô số chuyện quá khứ.

Đến tột cùng quá khứ đó là thế nào? Hắn cũng giống như những đứa trẻ cô đã thấy ngày hôm nay, từ nhỏ đã lớn lên cùng súng ống sao?

Cô lặn lộn khó ngủ trong lồng ngực ấm áp, một lúc lâu sau mới không chịu nổi nữa mà ngủ thật say.

Sáng sớm, phía chân trời hiện lên những tia sáng bạc.

Hôm nay vú nuôi tới rất sớm, Sơ Vân bị âm thanh quét dọn của bà đánh thức, đôi mắt buồn ngủ kèm nhèm đứng dậy khỏi giường. Bên cạnh giường đặt bộ quần áo Lục Tiến đã chọn cho cô nhưng hắn đã đi từ sớm.

Sơ Vân yên lặng thay chiếc váy dài màu trắng vào, cột mái tóc dài sau gáy sau đó xuống lầu. Rửa mặt xong, cô lên lầu dùng cơm dưới mái hiên. Trên bàn cơm không có cháo thịt bình thường chuyên nấu cho cô mà là hai chén đồ hộp. Lục Tiến cũng nhanh chóng trở lại, toàn thân đều đầm mồ hôi, chiếc áo T-shirt cũng ướt nhem, chắc là vừa mới vận động nặng.

Sau khi thay quần áo xong hắn yên lặng ăn sáng với Sơ Vân, không biết tại sao Sơ Vân mãi cảm thấy được hôm nay tâm tình của hắn không được tốt lắm, mà vú nuôi tuy vẫn thu dọn nhà cửa như bình thường nhưng lại nhìn về phía trên dáng vẻ có chút bất an. Vì vậy, cô cũng không dám lên tiếng, chỉ vùi đầu vào ăn. Mì sợi có bỏ chút muối, hương vị thật sự không hề ngon, mà vì ngủ không đủ giấc nên cô chỉ ăn một ít rồi ăn không vô nữa.

Lục Tiến nhìn qua cô, vươn tay kéo chén của cô qua, ào ào vài ngụm đã ăn hết phần thừa trong chén của cô, sau đó đưa nước nóng còn lại trong chén cho cô, ý bảo cô uống một chút. Khuôn mặt trắng nõn của Sơ Vân phút chốc đã đỏ ửng. Cái này, thật sự là quá thân mật. Nhưng dưới ánh nhìn soi mói của hắn, cô không dám từ chối, chỉ phải bưng chén lên uống vài ngụm nước.

Tâm tình Lục Tiến cũng tốt hơn một chút, khoe miệng mang theo nụ cười nhạt giống như bình thường. Ăn sáng xong, hắn nhận từ vú nuôi một chiếc giỏ trúc phủ một cái khăn trắng lên, sau đó nắm tay Sơ Vân ra khỏi cửa.

“Đi đâu vậy?” Sau khi đi qua hai con đường đá, hai người lên núi, con đường núi dốc hẹp gấp ghe, mặc váy dài thật sự rất khó đi, một tay Sơ Vân nhắc váy lên chú ý dưới chân mình, không nhin được lên tiếng hỏi hắn.

“Đi gặp người nhà của tôi.” Lục Tiến phóng lên một tảng đá lớn sau đó đưa tay nâng cô lên.

“Hả?” Sơ Vân mở to mắt nhìn hắn.

“Nhìn đường” Lục Tiến dắt tay cô đi tiếp. Sơ Vân nén kinh ngạc, vội vã đuổi theo.

Sau khi đi qua khu rừng rậm rạp, tầm mắt trở nên khoáng đạt, gió nhẹ lướt qua mang đến hương hoa nhàn nhạt.

Sau khi Lục Tiến nắm tay cô đi qua khe núi, Sơ Vân bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc la lên, “Đẹp quá!”

Hoa dại mọc khắp đồi núi rất tự nhiên nối tiếp nhau, theo gió chập chờn, cứ như vậy xâm nhập vào tầm mắt cô. Đỏ, vàng, tím, như thơ như vẽ làm cho người ta phải hoa mắt mê đắm. Cô không nhin được thả tay Lục Tiến ra, xách váy lên chạy lên sườn núi, đi về phía biển hoa.

“Thật là đẹp! Thật sự quá đẹp!” Mặt trời vừa lên chiếu ánh vàng rực cả một biển hoa, đẹp không gì sánh nổi.

Lúc chạy đi dây buộc tóc đã rơi xuống, mái tóc dài bị gió nhẹ nhàng nâng lên, cô không nhin được mở rộng hai tay, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu không khí mang theo hương hoa tươi mát.

Lục Tiến mỉm cười, đi đến triền núi, quỳ gối ngồi xuống một mỏm núi nhỏ, ánh mặt trời chiếu lên mặt hắn, vô cùng điển trai, hắn đưa tay ngăn trở ánh sáng, neho mắt nhìn cô gái đang nhắm mắt hít thở phía trước.

Trong biển hoa, cô gái mặc váy trắng như đang tắm gội bằng ánh nắng màu vàng kim, kinh hãi than lên thiên nhiên thật kì diệu. Cô không nói gì, trước ánh mắt người khác nở một nụ cười mừng rỡ mới là hình ảnh đẹp nhất.

Một lúc sau, Sơ Vân hoàn hồn từ trong sự kinh ngạc. Quay đầu lại nhìn bốn phía, thấy Lục Tiến đang đứng trên triền núi đợi cô, cô bất an mấp máy miệng, cẩn thận xách váy đến gần hắn.

“Xin lỗi, tôi chỉ...” Cô khẽ nói xin lỗi, nhất thời ham vui nên đã làm cho hắn đợi đến mất kiên nhẫn phải không?

Lục Tiến không nói gì, chỉ duỗi bàn tay phải về phía cô gái có đôi gò má ửng hồng, đôi mắt ướt át của cô nháy nháy, tiến lên một bước đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào tay hắn. Bàn tay to lớn nắm lấy, bao quanh đôi tay ngọc của cô, kéo cô ngồi xuống cạnh mình.

“Ồ đây đẹp không?” Hắn lặng lẽ nhìn cô.

“Ừm” Cô vui vẻ thoải mái nhìn biển hoa, không chút do dự gạt đầu.

Lục Tiến mỉm cười, cùng cô nhìn về phía biển hoa. Nửa ngày sau, hắn buông cô ra, đứng dậy.

“Ồ, còn đi đâu nữa sao?” Sơ Vân cũng đứng dậy theo.

“Không cần, đến rồi.” Lục Tiến khẽ lắc đầu, cầm giỏ trúc vú nuôi đã chuẩn bị lên.

“Ồ?” Sơ Vân sửng sốt, không phải nói đi gặp người nhà của hắn sao?

“Ba, mẹ con đã về.” Lục Tiến lấy từ trong giỏ ra hai cái chén, đặt trên gò núi cách hai người không xa, sau đó chậm rãi đặt điểm tâm trong giỏ lên.

“Lão già thối, con đã về.” hần đi đến gò núi thứ ba, lấy một bình rượu để từ giỏ trúc ra, mở nắp bình rót đầy ba chung rượu, sau đó đặt lên sườn núi.

“Lão nghiện thuốc, con đã về.” hần mang giỏ đến gò núi thứ tư, lấy một bao thuốc lá ra, sau đó một vài điều trong bao ra, dùng bật lửa đốt ba điều thuốc thơm, đặt từng cây lên phiến đá nhỏ trên sườn núi.

Cuối cùng, hần hần lùi về sau vài bước, lẳng lặng nhìn về sườn núi phủ đầy hoa dại xanh tốt.

Bàn tay nhấc váy của Sơ Vân thoáng cái buông lỏng ra. Cô nhìn về phía Lục Tiến đang lẳng lặng nhìn về mây nằm mờ phía trước, sắc mặt lạnh lùng nhưng mang theo một vẻ cô đơn không nói nên lời, nước mắt rơi xuống, chảy đầy mặt.

Chươn

21. Chương 20

Chương 20 – Nguy hiểm tới đột ngột

“Vú à, vì sao người nhà của anh ấy lại như thế?” Thân thể cô hoàn toàn ngâm trong nước ấm trong thùng tắm, hai tay ôm đầu gối tựa vào thùng. Hàng lông mi dài hạ xuống, ánh mắt dán vào những gợn nước trong thùng, khóe mắt đỏ ửng, kinh ngạc hồi nhỏ.

Bên ngoài vú nuôi chậm rãi dùng gáo rót nước ấm vào thùng. Sau khi nghe thấy cô hỏi vậy, tay cầm gáo của bà dừng lại một chút.

Nửa ngày sau, bà thở dài một hơi, đổ hết chỗ nước vào lại vào sau đó chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế trúc bên cạnh thùng.

“Vú, có phải cháu rất giống mẹ của anh ấy không?” Sơ Vân quay đầu lại lẳng lặng nhìn bà.

“Không, không phải.” vú nuôi khẽ lắc đầu.

“Cái này...không giống.” bà khoa chân múa tay nghiêm mặt, dùng tiếng phở thông cứng nhắc trả lời. Nhìn bếp lò còn đang đốt củi, gương mặt đen gầy gò của bà có vẻ như đang nhớ lại, “Nhưng hai người khá giống nhau, đều là người phương khác tới.” Vú nuôi nhìn gương mặt xinh xắn của cô, có vẻ giật mình. Thật sự rất giống, đều có nụ cười ngọt ngào, còn đẹp hơn cả hoa trong núi, nhìn qua là biết không nên thuộc về nơi này.

“Bà ấy là do ba của A Tiến mua về.” vú nuôi thì thào nói. Sau đó thấy cô trừng mắt nhìn mới giật mình hoàn hồn, biết mình đã nhiều lời.

“Mua về?” Sơ Vân sững sờ.

“Cháu gái chớ hỏi nữa, nếu A Tiến đồng ý thì vú sẽ nói cho cháu biết, aizz, nghiệp chướng mà.” Vú nuôi khẽ thở dài, cầm lấy chiếc váy trắng của Sơ Vân, cẩn thận nhặt mấy cọng cỏ dính trên đó.

Lại là như thế sao...

Sơ Vân kinh ngạc nhìn vú nuôi cúi đầu không chịu nói, ngu ngơ một lúc.

Sau khi trở về từ chỗ nằm mờ, Sơ Vân không còn trông thấy vẻ mặt cô đơn trước đó của Lục Tiến nữa. Lúc trở lại căn nhà trúc, hần đã khôi phục lại dáng vẻ ngày thường, ngược lại Sơ Vân sau khi cùng hần trở về từ biển hoa thì đôi mắt không thể khống chế được sóng triều. Cô cũng không biết gì cái vì lại như vậy, có lẽ là vì thần sắc trong ánh mắt hần quá thê lương.

Đến tối, cô bị Lục Tiến ép buộc thân mật trên giường nửa ngày, từng nụ hôn nhẹ nhàng, chiếc lưỡi phách đạo hôn nhập vào chỗ sâu nhất trong khoang miệng cô. Đến khi cô không thể chịu nổi nữa, dùng sức vùi đầu dán vào lồng ngực hắn run rẩy thở dốc, hắn mới cúi đầu nỉ non thở dài bên tai cô, “Bảo bối à, sau này em hãy sinh con cho tôi, tôi muốn em sinh con cho tôi.”

Sơ Vân chôn mặt trong ngực hắn, không muốn bị hắn hôn đến toàn thân xụi lơ ý thức mơ hồ nữa, cũng không muốn hắn trông thấy vẻ lo sợ không yên cùng áy náy tràn ngập trong đáy mắt cô.

Hắn cứu cô, làm cho cô không bị rơi xuống địa ngục bi thảm. Hắn đối tốt với cô, đến bây giờ cũng chưa từng chính thức đụng vào cô. Nhưng mà, cô thật sự không thể vĩnh viễn ở lại đây. Cô nhớ nhà, cô muốn về nhà.

“Cháu gái à, cháu chớ đụng vào, để đây cho vú.” Trong nhà trúc, vú nuôi sốt ruột đi đến đành lấy đồng quần áo bẩn trong tay Sơ Vân.

“Vú, cháu muốn đi với vú.” Sơ Vân cầm quần áo bỏ vào giỏ trúc, đoạt lấy giỏ vú đã giặt lấy trước đó.

“Vú à cháu ở trong nhà mãi cũng rất buồn, cho cháu đi với vú đi mà.” Cô lôi kéo cánh tay vú nuôi nũng nịu cầu khẩn.

Lục Tiến ăn cơm trưa xong thì lái xe đi mất cũng không mang cô theo. Hắn nói hắn đi thăm một trong những ông già đã dạy dỗ hắn còn sót lại, sau đó dặn cô không được chạy lung tung mà phải ở nhà ngoan ngoãn đợi hắn.

Nhưng mà cô chỉ theo chân vú đi giặt quần áo thôi, hắn là được nhỉ?

Bà vú bị cô lay đến choáng váng, càng không chịu được ánh mắt rưng rưng đầy khát vọng của cô gái, cuối cùng đành phải gật đầu đồng ý. Vú nuôi giặt lấy cái giỏ, đặt lên đầu sau đó dẫn theo Sơ Vân đi đến một dòng suối nhỏ trong thôn. Mà mấy bé trai đang vác súng chơi đùa gần ngôi nhà trúc trông thấy hai người ra ngoài cũng hi hi ha ha đuổi theo phía sau hai người.

Sơ Vân học theo dáng vẻ của Lục Tiến đưa kẹo ấy đứa trẻ nhưng bọn trẻ cũng chỉ đứng từ xa nhìn cô cười chứ không dám đến cầm. Đến khi đứa bé lớn nhất vẫy vẫy tay thì vài đứa trẻ còn lại mới ngại ngần lại gần Sơ Vân, dùng sức lau đôi tay bẩn vô cùng vào quần áo rồi mới nhận lấy kẹo từ tay cô. Sơ Vân không nhìn được mỉm cười, vừa lần lượt đưa kẹo vừa tò mò nhìn đứa trẻ dẫn đầu, nhất là khẩu súng AK sau lưng thằng bé khiến người ta nhìn thôi cũng thấy rợn người.

Vú nuôi cho là cô đang sợ nên cười vỗ vỗ vào tay cô, chỉ vào cậu bé cao cao dẫn đầu gầy teo kia nói với Sơ Vân, “Đừng sợ, nó là cháu của vú, Nham Đường.”

Cậu bé xa xa nhìn Sơ Vân cười cười, lộ ra hàm răng trắng.

Trước cửa thôn là những cây ngô, cây ngô đã trở bông, tua tua những dây tua hoặc đỏ hoặc trắng, giữa hai bên đồng ruộng được tận dụng để trồng một ít cây đậu, có vài ông già đang loay hoay dọn cỏ cho đồng ruộng.

Đến khi hai người đến bên bờ sông nhỏ thì đã có rất nhiều cô gái đang ngồi xổm giặt quần áo, nhìn thấy hai người tới có mấy người phụ nữ chào hỏi vú nuôi sau đó bắt đầu tò mò nhìn Sơ Vân.

Sơ Vân có hơi kinh ngạc không được tự nhiên đi theo vú nuôi ngồi xổm xuống bờ sông, muốn học người khác giúp vú giặt quần áo. Vú vội vàng đoạt lấy quần áo trong tay cô, nhìn bàn tay nhỏ nhắn của cô không ngừng lắc đầu khoát tay. Cuối cùng đẩy Sơ Vân ngồi sang một bên không cho cô cử động, Sơ Vân chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trên một tảng đá.

Xa xa, Nham Đường dẫn theo mấy đứa trẻ lẫn vào trong một bụi cận gần đó, không biết đang chơi trò gì.

Mấy người phụ nữ vừa giặt quần áo vừa nói cười, thỉnh thoảng trộm ngắm cô gái đang tò mò nhìn quanh. Sơ Vân cố gắng lờ đi những ánh mắt không ác ý xung quanh, chú ý nhìn quanh bốn phía.

Nơi này cách thôn không xa, đi trở về theo những ghềnh đá chỉ mất vài phút là có thể quay lại con đường đi qua thôn nhỏ. Mà xung quanh bờ sông là những bụi chuối tây trải rộng. Cây cối cao cao pha lẫn những

bụi cỏ thâm thấp, liếc nhìn lại cũng không thấy có con đường mòn nào. Đôi mắt nhìn về nơi xa chỉ có thể trông thấy những dãy núi mờ lung. Sơ Vân cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Quá khó khăn.

Nơi này ngay cả phương hướng cô cũng không biết, muốn rời khỏi đây trừ khi cô mọc cánh bay đi. Nhưng đang thâm lo lắng thì xa xa trong bụi cỏ truyền đến một tiếng rống rõ to.

“Nghĩ...”

“Nghiêm...”

Tiếng rống cao vút, vang vọng núi rừng. Nhưng những người phụ nữ đang ngồi giặt quần áo chỉ ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng hô một cái, thấy cách đó cực kì xa nên không để ý tới nữa, sau đó tiếp tục giặt.

Sơ Vân ngồi trên tảng đá bị tiếng rống này làm cho hoảng sợ, không tự chủ được nhìn về phía trước. Theo tiếng bước chân nặng nề cùng tiếng bụi cỏ bị bẻ gãy truyền đến, chỗ hạ du con sông xuất hiện một đám trẻ.

Bọn chúng không đếm xỉa đến mấy người đang giặt quần áo ở thượng du, những bước chân thô to giẫm trên nước sông, dùng thứ giống như ống hút để hút nước sông lên đưa lên miệng uống hoặc hắt lên đỉnh đầu tạo thành vòi sen ỳnh.

Mấy tiểu quỷ vây quanh chiếc ống hút nước lên chơi đùa giống như vây quanh mẹ, vô cùng sung sướng.

Ánh mặt trời xuyên qua lá cây chiếu vào những đứa trẻ và mặt nước gợn sóng lăn tăn, tạo thành một bức tranh phong cảnh hoàn mĩ.

Sơ Vân cảm thấy vui vẻ thoải mái, không nhịn được đứng lên khỏi hòn đá, đứng từ xa nhìn cảnh tượng chưa bao giờ được nhìn thấy. Đoàn người giặt quần áo, bày trẻ chơi đùa, mặc kệ lẫn nhau, ai làm việc nấy. Đây thật sự là một vùng đất thần kỳ.

Tuy ý niệm muốn về nhà chưa bao giờ biến mất trong đầu nhưng Sơ Vân không phải không thừa nhận đây chính là nơi nguy hiểm nhất, nguyên thủy nhất cũng xinh đẹp nhất mà cô từng thấy.

Bầy trẻ cũng không chơi quá lâu trên sông, sau khi uống nước xong thì nhanh chóng biến mất trong lùm cây. Sơ Vân nhìn theo bầy trẻ đã biến mất, tiếc nuối thở hắt ra, cảm thấy chưa thỏa mãn.

Vú nuôi cười tủm tỉm nhìn vẻ mặt ngây thơ của cô, đứng dậy cầm chiếc giỏ trúc đã đầy quần áo được giặt sạch.

“Có thể đi được rồi.”

“Aizz” Mặt Sơ Vân hơi đỏ, ngượng ngùng trượt xuống khỏi tảng đá, vươn tay giúp vú xách chiếc giỏ trúc nặng trĩu.

Cậu bé lên vào trong rừng nghe thấy tiếng vú nuôi kêu thì cả đám thoáng cái đã xông ra từ trong rừng, sau đó lác đác đi theo sau hai người vào trong thôn.

Quần áo dính nước nên rất nặng, giỏ trúc rất nặng tay, Sơ Vân và vú nuôi mỗi người cầm một bên, chậm rãi đi theo bờ sông tới con đường cái cách đó không xa, đi hết con đường đá đất đỏ có thể đi vào con đường đá trong thôn. Lúc này phía cuối đường vang lên tiếng động cơ xe hơi, chỉ chốc lát hai bên đã xuất hiện xe của quân đội ở cuối đường. Mỗi đầu xe đều có người tay cầm vũ khí, mặc trang phục binh sĩ màu xanh lá.

Vú nuôi lập tức dừng bước, buông giỏ trúc trong tay xuống sau đó kéo Sơ Vân vẫn chưa hiểu gì ra sau lưng.

“Xoay người, cúi đầu, cháu gái đừng nói gì cả.” Vú nuôi nói thật nhỏ, dùng thân hình không cao lớn của mình che chắn cho cô.

Sơ Vân thâm rùng mình, lập tức trốn sau lưng vú, cố gắng co người lại.

Mấy ngày nay cô cũng đã hiểu được một ít tình hình ở đây. Cái thôn chưa tới 20 vạn km vuông này được bố trí đến trên một trăm lực lượng vũ trang lớn nhỏ, dường như cứ cách một đỉnh núi lại là một phân giới, mà những thế lực vũ trang này lại thường xuyên tranh giành địa bàn hoặc nguồn cung cấp thuốc phiện làm

nảy sinh xung đột vũ trang. Tuy mảnh đất này thuộc phạm vi thế lực của Lục Tiến nhưng cũng chỉ giới hạn ở lĩnh vực kinh tế cùng chính trị, cho nên những thế lực vũ trang thỉnh thoảng cũng đến nơi này.

Vú nuôi cầm lấy tay Sơ Vân, yên lặng cúi đầu, nghiêng người đứng che chắn cho cô gái phía sau. Gương mặt đầy những nếp nhăn lão luyện của bà có hơi run rẩy, không sớm không muộn lại vừa vặn gặp phải vào lúc này, thật đúng là không xong rồi. Hy vọng những kẻ này chỉ đi ngang qua, không chú ý tới cô gái phía sau bà. Bằng không chỉ với khuôn mặt của cô gái này cũng có thể khiến ấy tên binh sĩ vốn không có thú vui nào khác điên cuồng! Không thể để cho cô gái sau lưng mình gặp chuyện không may, bằng không đứa bé kia sẽ làm nên những chuyện đẫm máu như năm đó!

Đội quân đi dọc theo con đường cái, binh lính trên xe lướt qua mấy thôn phụ đứng thẳng hai ven đường rồi không thèm để ý nữa. Mắt thấy chiếc xe trước mặt đã đi qua, chỉ còn sót lại những làn bụi, vú nuôi thở phào một hơi, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Sơ Vân ý bảo cô dừng căng thẳng.

Đến khi hai người quay lại xách giỏ trúc lên chuẩn bị đi về con đường phía trước thì chiếc xe cuối cùng trong đoàn lại bắt đầu lùi về phía sau, một chiếc khác thấy thế cũng ngừng lại, sau đó cùng lùi về sau.

“Cháu gái, chạy mau!” Vú nuôi khẽ kêu một tiếng, kéo tay Sơ Vân chạy vào một bên rừng cây, chiếc giỏ trúc rơi bịch xuống mặt đá vụn, quần áo còn ướt rơi ra đầy đất.

Một tên binh sĩ da ngăm đen không đợi xe ngừng lại đã nhảy xuống khỏi đuôi xe.

“Này, đứng lại!” Mấy tên khác quát lớn hai người đang xoay người bỏ chạy. Sau đó bọn chúng trông thấy thân hình nhỏ bé đang chạy trốn thì tất cả đều hưng phấn.

“Tao xem nào! Tao chỉ nhìn nghiêng cũng thấy là một đứa cực kì xinh đẹp rồi! Đợi lát nữa tao sẽ lên trước!” Gã hưng phấn cực kì dùng tay đập mạnh gã đứng cạnh, lớn tiếng cười nói.

Lúc Sơ Vân thấy vú nuôi kêu chạy thì đã thấy không ổn rồi! Vú nuôi đẩy cô xoay người chạy về phía sau ghềnh đá vào sâu trong rừng cây! Vừa chạy vú nuôi vừa dùng thổ ngữ nói gì đó.

Binh lính mặc quân phục đuổi theo, chiếc xe quân dụng phía sau cũng dừng lại hẳn, binh lính trên xe cũng không xuống xe, đồng loạt kích động gõ vào tấm thép hai bên, hưng phấn rống to!

Sơ Vân được vú nuôi kéo vào rừng cây nhưng đối với những tên lính đã được huấn luyện vượt qua mọi địa hình mà nói thì tốc độ của cô chậm như đi đường. Hai tên lính đã nhanh chóng đuổi theo, bọn lính cười ha ha tạo thành hình cung vây quanh.

Sơ Vân thở gấp quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy vài tên chỉ còn cách cô chừng vài mét thì sắc mặt lập tức trắng bệch!

Mấy tên lính yên tĩnh một giây khi cô quay đầu lại rồi sau đó rống lên một tiếng, mấy tên kia cũng phát ra tiếng cười hưng phấn đến cực điểm! Hấn phần khởi đầu nhanh tốc độ, trong nháy mắt đã vọt đến sau lưng cô, một tay đẩy ngã vú nuôi, một tay bắt lấy đầu vai nhỏ nhỏ của cô!

“Đoàng!” Thái dương của tên lính chạm vào đầu vai cô tuôn ra một bông hoa tuyết!

Một viên đạn bay thẳng vào thái dương của gã, xuyên qua cả sau đầu, sau đó bay qua bên kia thái dương của gã, mang theo màu đỏ cùng óc trắng!

Xa xa sau một cây đại thụ, Nham Đường chưa tới mười tuổi giơ khẩu AK47 lên, bình tĩnh nhắm đến mục tiêu thứ hai. Phía sau cậu, mấy đứa trẻ còn lại cũng tìm chỗ che chắn, thuần thục giơ súng lên.

22. Chương 21

Chương 21 – Cuộc giết chóc bắt đầu

Tiếng súng vang dội phá vỡ sự yên lặng trong thôn, cũng chấn chỉnh những tên lính đang cười.

Chưa đến một giây, tên lính bị trúng đạn vẫn chưa ngã xuống mặt đất thì mấy tên đang đuổi theo cô gái đã tỉnh lại ngay, lập tức trốn vào phía sau gốc cây giờ súng về phía Nham Đường bắn trả.

“Đoàng đoàng đoàng...” Vô cây cùng những phiến lá bị bắn vào văng ra bốn phía.

Những viên đạn dày đặc như mưa đá nện vào thủy tinh, trong nháy mắt đã biến thân cây che chắn cho cậu bé thành tổ ong vò vẽ! Nhưng cậu bé đã sớm chuyển đến sau một thân cây đại thụ khác.

“Đoàng đoàng đoàng...” những đứa trẻ còn lại cũng không cho kẻ xâm phạm có quá nhiều thời gian chuẩn bị, dường như đồng loạt bóp cò!

Viên đạn lập tức ngăn chặn sự phản kích của mấy tên lính trong rừng cây! Một gã “á” lên một tiếng đau đớn, cổ tay bắn súng đã bị đạn bắn trúng.

Sắc mặt mấy tên lính trong xe lập tức căng thẳng nhanh chóng phản ứng lại trực tiếp dùng súng tự động trên xe, những viên đạn như mưa bắn về phía rừng cây!

Sự yên lặng trong thôn bị đánh động bởi tiếng súng! Bất kể là về hỏa lực hay súng đạn, bọn nhỏ cũng không thể chống lại bọn lính thân kinh bách chiến.

Dưới sự bắn phá của lửa đạn, những thân cây thấp cùng bụi cỏ bị bắn nát, những tảng đá cũng bị bắn vỡ từng mảnh, mấy đứa trẻ trốn sau tảng đá bị đá bắn lên đầy người lại không thể làm gì để đánh trả, chỉ có thể co lại tránh né viên đạn.

Thấy đối phương chỉ là những đứa trẻ, chúng cũng đã dùng hỏa lực áp chế đối phương, mấy gã lính trong rừng cây thuần thục thủ thế, ngoại trừ mấy gã tự bằng bó vết thương ỳnh, mấy gã khác ở lại yểm hộ, còn lại thì tiếp tục chạy vào rừng đuổi theo cô gái!

Cái nhìn vừa rồi của cô đã triệt để khơi dậy dự vọng điên cuồng của bọn lính. Một cô gái xinh đẹp như vậy sao bọn chúng có thể để chạy thoát chứ? Dù có thể nào cũng phải bắt được cô.

Nham Đường dựa lưng vào một gốc cây to gấp hai lần cậu, nghiêng tai lắng nghe âm thanh bọn lính chạm vào lá cây phát ra, sau đó cậu lại liếc nhìn vị trí của mấy người vừa rồi. Cậu thở sâu một hơi, quay người, giờ súng lên, bàn tay nhỏ bé vững vàng bóp cò “đoàng” một phát. Đây là kỹ xảo bắn tỉa Lục Tiến đã dạy cậu. Sau khi bóp cò cậu lập tức giống như một con mèo nhỏ lên trốn vào một chỗ khác. Quả nhiên, cậu nghe thấy tiếng rên rỉ, còn có tiếng người ngã xuống đất.

Đồng bọn thứ hai ngã lăn ra đã triệt để chọc giận những gã quân nhân khát máu này! Trong nháy mắt cơ hồ như tất cả hỏa lực đều bắn về phía Nham Đường đang trốn. Chỗ rừng cây nơi một cậu bé bị bắn phá mãnh liệt cơ hồ như đã biến thành một nơi thu hoạch, một chiến trường thu hoạch mạng người.

“Aizz!” Nham Đường cuộn tròn mình vào sau một tảng đá lớn, hòn đá bị đạn bắn vào bay sượt qua trán cậu, mà cánh tay trái của cậu đã bị đạn xuyên thủng, miệng vết thương đang tuôn ra dòng máu đỏ tươi!

Dưới sức mạnh của hỏa lực, hai cậu bé trai bị thương, phát ra tiếng kêu đau đớn!

Nham Đường dùng tay phải xé một miếng vải áo đã cũ xuống, sau đó tay cùng miệng quấn miếng vải quanh vết thương bên cánh tay trái rồi siết chặt lại, một tiếng kêu đau đớn qua đi, miếng vải bị máu nhuộm đỏ nhưng máu đã ngừng chảy.

Sau khi băng chặt vết thương, gương mặt đen gầy nhỏ nhắn của Nham Đường đã hơi trắng bệch, vết thương dữ tợn trên trán đang rướm máu. Cậu thở phì phò, cánh tay máu nhuộm đỏ tươi ghì chặt bắt đầu lên đạn.

Tiếng súng vang lên, đá văng ra bốn phía, còn có đầu đạn bị đẩy lùi nói cho cậu biết chỉ cần cậu vừa lộ mặt thì cậu cũng sẽ bị làn đạn dày đặc quét thành một đồng thịt vụn!

Làm sao bây giờ?

Bà đã dẫn người trốn vào trong rừng, nhưng vừa rồi đã có người đuổi theo.

Lúc này cậu không thể nhúc nhích được, còn mấy đứa bạn thì ngay cả năng lực đánh trả cũng không có! Dù cho người trong thôn có biết tin mà chạy tới cũng không phải đối thủ của những kẻ này. Cậu đã không thể bảo vệ tốt người Lục Tiến đã giao!

Cậu phải lao ra! Cậu phải tìm được bà và chị kia, không thể để cho hai người gặp chuyện không may được. Không ai quen thuộc cánh rừng này hơn cậu, xông vào cậu sẽ có cơ hội cứu người!

Máu tươi chảy dọc theo cánh tay nhỏ bé, lòng bàn tay bị thương đã trắng bệch. Nham Đường đưa tay xé toạc vạt áo, nhắm mắt hít thật sâu, giờ súng lên chuẩn bị phóng ra ngoài!

Tiếng súng vừa vang lên thì vú nuôi đã đẩy Sơ Vân vào một bụi cỏ. Mu bàn tay lộ ra ngoài của Sơ Vân lập tức bị lá cỏ nhọn đâm vào rướm máu, nhưng cô không dám ngừng lại một khắc nào, chỉ liều mạng chạy vào trong những bụi cỏ thấp bé!

Sau lưng hai người truyền tiếng súng dày đặc, sắc mặt vú nuôi trắng bệch, bà mặc chiếc váy truyền thống nên căn bản không thể chạy được!

“Chạy vào trong đó! Chạy xa một chút rồi tìm chỗ mà trốn! Nếu không có gì tôi sẽ gọi Nham Đường tới tìm cháu!”

Bà giật váy của mình xuống quần quanh hông Sơ Vân, sau đó cởi áo khoác ngoài cùng áo thun bên trong của cô xuống.

“Đi đi, chớ sợ, sơn thần sẽ phù hộ cho cháu!” bà duỗi những ngón tay gầy còm già nua chạm nhẹ vào trán Sơ Vân cầu nguyện, Sơ Vân rưng rưng nước mắt dùng sức gật gật đầu.

“Đừng đi về hướng bên trái, ngàn vạn lần không được đi phía bên trái!” Dặn dò lần nữa, vú nuôi đẩy cô vào rừng cây âm u. Sau đó bà nhìn lùm cây phía sau, lấy quần áo trên tay mặc vào người, xoay người chạy về một hướng khác.

Chỉ trong chốc lát trong lùm cây đã có vài tên lính chui ra, một tên nhìn dấu vết trên mặt đất sau đó hai tên khác chỉ về hai hướng một trái một phải phía trước, một gã khác nhảy lên tảng đá, trèo lên một cây đại thụ kế bên nhìn về hai hướng, chỉ thấy cả hai hướng đều có bóng người chạy, nhất thời không thể phân biệt được đâu là cô gái trẻ đâu là bà lão.

Tên lính nhảy xuống khỏi cây đại thụ, liếc mắt ra hiệu cho nhau rồi chia làm hai hướng nhanh chóng đuổi theo.

Thật sự không ngờ một cái thôn nhỏ như vậy mà cũng có người dám phản kích bọn chúng, chỉ thoáng cái mà bọn chúng đã tổn thất mất hai chiến hữu!

Bọn lính đồng loạt nhắm về phía bãi sông mãnh liệt bắn phá, chuẩn bị quét mấy đứa nhóc đáng chết kia thành đồng thục nát!

“Ầm...” dưới tiếng súng cực lớn, một chiếc xe việt dã từ cuối đường gầm thét rồi phóng tới dừng giữa hai bên hàng xe quân dụng!

Lúc xe việt dã dừng vào hàng xe quân dụng thì một thân ảnh hùng hổ như một con báo đen đã nhảy thẳng ra khỏi cửa sổ xe việt dã, nhanh chóng đạp lên trần xe, nhảy ra giữa không trung đánh thẳng vào chiếc xe quân dụng!

“Bùm!” chiếc xe việt dã đụng vào một chiếc xe quân dụng! Lực đạo cực lớn đánh lui chiếc xe quân dụng về phía sau, sau đó chiếc xe phía sau lại bị đụng thêm một cú nữa!

Chiếc xe quân dụng bị đụng biến hình, tên lính ngồi trên vị trí lái đang định ra ngoài xem không tránh kịp nên cũng bị kẹp cho biến hình! Mấy tên lính xạ kích trên xe không kịp đề phòng cũng bị chấn động té nhào vào nhau.

“Xoẹt” một tiếng, ánh sáng bạc lóe lên, tên lính một tay cầm súng một tay giữ chặt lấy thanh bảo hộ trên xe còn chưa biết người vừa nhảy vào khoang điều khiển trong chiếc xe quân dụng là ai đã cảm thấy cổ mát lạnh, bị vật gì đó quấn một vòng sau đó cả cái đầu của gã đột nhiên bay lên. Một mảng máu tươi phun ra giữa không trung!

Người kia “xoẹt” một tiếng, thu lại lưỡi dao rồi nhảy từ khoang điều khiển trên trần xe xuống đuôi xe! Mấy tên lính không còn đứng vững kinh hãi, gấp gáp dùng tay bóp cò bắn vào người trước mặt! Nhưng động tác

của gã đã chạm một giây, người kia dùng thứ mát lạnh trong tay quấn lấy cánh tay dùng súng của gã, tay kia bắt lấy yết hầu gã, hai tiếng “rắc rắc” vang lên, yết hầu và cổ tay của tên lính đã bị bóp nát! Hai mắt tên lính trợn lên mềm nhũn ngã về phía trước, người kia xoay người né gã sau đó dùng cây súng tự động trong tay quét qua một vòng.

“Đột đột đột...”

“Á á á...”

Trong tiếng súng cực lớn, đồng thịt nát cặn bã bay tán loạn, phun ra đầy xe! Bắn trong khoảng cách gần nên mấy tên lính bị quét thành đồng thịt nát!

Tất cả xảy ra quá nhanh, mấy tên lính trên xe quân dụng vẫn chưa kịp hoảng hồn trong cơn chấn động đã bị đạn bắn gục, viên đạn phản kích bắn ra trước khi chết đều bắn vào thi thể tên lính bị người kia lấy làm tấm chắn!

“Bịch” người kia tiện tay ném thi thể tên lính đi, nắm lấy thanh bảo hộ ở đuôi xe nhảy xuống!

“Đột đột...” Hắn kéo cửa chiếc xe quân dụng thứ hai ra, bắn phá khoang điều khiển một lần nữa, bắn bù thêm vài phát cho hai tên lính vừa rồi bị đạn quét qua nhưng chưa chết.

Nham Đường đang cẩn rặng trốn sau tảng đá như một con mèo rừng bay vào phía sau một cây đại thụ cách đó không xa bắn tới! Sau khi cậu dựa vào thân cây thở dốc mới phát hiện ra không còn ai bắn về phía này nữa!

Mà mấy tên lính núp trong rừng còn kinh ngạc hơn cả cậu, thế cho nên khi cậu nhắm vào chúng mà nổ súng lần nữa thì chúng vẫn chưa phục hồi lại tinh thần!

“Đoàng!” Xử lí xong một tên lính trong nháy mắt Nham Đường lại nhanh chóng lần đi.

“Á!!!” Tên lính còn lại cổ tay đang bị thương cảm thấy hoa mắt, dưới nách đột nhiên truyền đến một cơn đau như cắt, sức lực toàn thân dường như bị cơn đau này rút mất, chân tay mềm nhũn, cây súng trên tay rơi bịch xuống dưới chân!

Người cầm lưỡi dao hình móc câu dừng lại một giây, đợi tên lính chuẩn bị hít một hơi lại rút con dao ra. Lưỡi dao lại “roẹt” một tiếng, thoáng cái máu tươi từ cổ phun ra! Tên lính kêu lên một tiếng thảm thiết rồi yếu ớt ngã trên mặt đất.

Nham Đường bắn vào lưng một tên khác rồi từ phía sau cây đại thụ chạy bộ ra.

“Cho cậu này!” Người kia cầm trên tay thanh chủ thủ ánh sáng bạc lóe ra lạnh băng, trên lưỡi dao còn có vết máu vút cho cậu nhóc.

“Nham Đường, cô gái của tôi đi đâu rồi?” Lục Tiến vừa tàn sát quân địch vài phút trước dùng chân đá khẩu súng trên mặt đất lên rồi dùng tay bắt lấy sau đó khiêng lên vai, lạnh lùng hỏi Nham Đường.

23. Chương 22

Chương 22 – Lục Tiến khôn khéo

“Phù phù...” Sơ Vân cố sức chạy vào trong rừng. Khu rừng yên tĩnh khiến cô chỉ có thể nghe thấy nhịp thở cùng tiếng tim đập của chính mình. Sau khi vượt qua một đoạn rêu xanh mọc khắp nơi, cô trốn sau một gốc cây đại thụ rồi tựa lưng vào thân cây cúi người, hai tay chống lên đùi không ngừng thở dốc.

Chạy xa như vậy rồi, chắc là không đuổi nữa đâu nhỉ? Thở hổn hển mấy hơi xong, cô nuốt nước miếng, mở to mắt kinh hoàng nhìn bốn phía, đây là chỗ rất sâu trong rừng rậm. Ở đây có cây cao trăm mét, vỏ cây phủ bởi rêu xanh dày đặc, ngay cả tiếng chim hót cũng không có, mặt đất phủ bởi một tầng lá mục, tỏa ra hơi thở ẩm ướt nguyên thủy của rừng rậm nhiệt đới.

Lúc đang cẩn thận quan sát xung quanh, đột nhiên cô cảm thấy mắt cá chân của mình ngứa ngứa, hình như có cái gì đó đang nhúc nhích! Cô đưa tay định kéo ống quần của mình lên.

“Hả á...” Tuy tiếng kêu sợ hãi đã bị tay mình bịt lại nhưng cả người cô lại không kìm được mà nhảy dựng lên từ phía sau thân cây.

Mắt cá chân bên phải trắng nõn của cô dính một con con sâu rừng đen ngòm, vừa mềm lại vừa nhũn! Hơn nữa con vật này còn đang uốn éo trên da thịt cô, bò lung tung bốn phía!

“Hơ hơ hơ...” Sơ Vân sợ tới mức muốn nhảy trên mặt đất để con sâu rơi xuống. Nhưng con vật kia đã ngửi thấy mùi vị ngọt ngào của máu nên đã chuẩn bị hút lấy thức ăn đặc biệt này, làm sao mà cam lòng rời đi chứ?

“Hu hu hu Lục Tiến ơi Lục Tiến.” Cô không ngừng khê nức nở nghẹn ngào, kêu tên người kia, cố lấy dũng khí nhặt một cành cây trên mặt đất lên chọc vào người con sâu. Con sâu mềm nhũn bị cành cây chọc vào nên uốn người kéo dài thân ra, trông vô cùng tà ác đáng ghét, sau đó nó thật sự không chịu nổi cành cây nên chỉ có thể buông vòi hút ra, bị ném vào trong một bụi cây xa xa cùng cành cây.

Sơ Vân dùng tay gạt đi nước mắt, sau đó dùng vớ cổ định ống quần mình lại, ôm hai tay tiếp tục chạy. Một lúc sau cô tìm được một cây đại thụ giữa rừng thân cây đã gần mục nát, cẩn thận kéo phiến lá to ra, nhìn kĩ không thấy có con vật gì trong đó mới khụt khịt mũi chui vào, sau đó cắn môi kéo phiến lá cực lớn hai bên ra tạo thành một nơi che chắn.

Trong cây đại thụ cực kì oi bức, mồ hôi từ từ chảy dọc rồi trượt vào cổ áo, vừa ngứa vừa khó chịu nhưng cô không hề dám cử động chút nào.

Đột nhiên bên ngoài bụi cây có tiếng xột xoạt rất nhỏ của cành cây bị động vào. Sơ Vân dùng tay vẩy chặt lấy mình, đến thở mạnh cũng không dám, chỉ liều mạng tự nói thầm với mình đừng sợ, đừng sợ, bọn họ không tìm thấy mày đâu, nhất định Lục Tiến sẽ đến cứu mày, nhất định anh ấy sẽ đến.

Đột nhiên phiến lá to lớn xuất hiện gương mặt ngăm đen đầy hưng phấn!

“Á!!!” một bàn tay đen thu to lớn luồn xuống dưới cây đại thụ với thật mạnh bàn chân cô!

“Hi hi tao tìm được rồi!” Tên lính bắt được cô gọi một tiếng, sau đó cầm lấy chân cô kéo cô ra khỏi thân cây đại thụ.

“Đừng mà!” Sơ Vân hoảng sợ đến cực điểm, hét lên thật thê lương!

Mấy gã lính cười ha ha, kéo cô đến chỗ lá cây chồng lên nhau dày đặc sau đó tay kia bắt lấy cái chân còn lại không ngừng quấy đạp của cô, gương mặt xinh đẹp ngập nước mắt của cô khiến cho đám lính kích động đến mức mũi căng phồng lên, xúc cảm mang đến khi bàn tay vãn về mắt cá chân trắng nõn khiến gã nuốt nước miếng!

“Thả tôi ra, đừng mà...!” Tên lính bị sắc đẹp của cô gái trẻ kích thích đến mức hai mắt đỏ lên cúi đầu xuống liếm láp cặp đùi nhỏ vừa trắng vừa mịn của cô, miệng phát ra tiếng thở hổn hển, tay kia mò vào bên hông sờ lên da thịt tinh mịn của cô!

“Á!!!!” Sơ Vân bị sự động chạm khủng bố này kích thích đến nỗi phải phát ra tiếng kêu vô cùng thê thảm, hai tay cô phí công giãy giụa, thật sự hận không thể chết ngay lập tức!

Mấy tên lính thở phì phò, sự giãy giụa của cô gái trẻ trong mắt hần mềm yếu vô lực là thế, gã vừa dùng bàn tay thô ráp vuốt ve cặp đùi trắng nõn của cô, vừa dùng tay cởi bỏ quần trong rồi moi ra thứ đang căng cứng đau nhức đến nẩy lửa của mình.

Cô bé này thật là đẹp, mang về thì không biết có bao nhiêu đứa sẽ cướp đoạt, gã muốn là người đầu tiên chiếm đoạt cô ở đây!

Trong sự giãy giụa tuyệt vọng, Sơ Vân bắt lấy một nắm đất bùn trên mặt đất vung vào gã. Tên lính bị bùn ném trúng mắt không tự chủ được mà nhắm mắt lại, Sơ Vân lập tức dùng cành cây cắm trong tay bên kia đâm vào mu bàn tay đáng ghê tởm của gã.

“Á!!!” Tên lính đau đớn kêu lên, buông lỏng tay ra, cô lập tức xoay người bỏ chạy phóng vào trong rừng cây!

“Mẹ nó!” Tên lính nhỏ càn cây đâm vào mu bàn tay rồi ném đi thật mạnh, nhảy dựng lên nhét cái thứ đang đau đớn trở vào trong đũng quần sau đó đuổi theo về phía rừng cây. Một tên lính khác cũng chạy tới, cùng theo sau truy đuổi.

Lúc này Sơ Vân không còn sự lựa chọn, mặc kệ đông tây nam bắc, liều lĩnh chạy trốn vào chỗ thật sâu trong rừng! Trong đầu cô chỉ có một ý niệm duy nhất đó là dù có chết cũng không chịu nổi nhục nhã này!

Cô không nghĩ ngợi gì, chạy thật nhanh, đi qua một tấm biển được cắm xuống đất, trên tấm biển không ghi gì, chỉ vẽ một cái đầu lâu và hai khúc xương trắng chéo nhau.

Cô không nghĩ ngợi gì, cô tuyệt vọng chạy trốn vào trong rừng cây, hai tên lính đuổi theo phía sau cô bị một bóng đen đến từ địa ngục ngăn lại, ngay cả súng cũng chưa kịp giơ lên đã bị bóng đen chém đứt gân tay!

Ánh sáng từ lưỡi dao lóe lên, khẩu súng trong tay bọn chúng rơi xuống đất, máu từ cổ tay phun ra!

“Người của tao mà chúng mày cũng dám động đến à? Hừm?” Không gian truyền đến tiếng nói khê khàng u ám.

Hai tên lính há to miệng, còn chưa kịp kêu ra tiếng thì, “Á á...” Lại một luồng ánh sáng bạc hiện lên, gót chân của hai gã cũng bị chém đứt. Trong tiếng kêu gào thê lương, người kia nhúu mày.

“Thật là phiền...” Hắn dùng tay nhẹ nhàng lướt qua cổ hai gã này một vòng, tiếng kêu thảm thiết lập tức biến thành tiếng kêu ngắt quãng khấp khểnh. Cổ họng hai tên lính đồng thời phun ra máu tươi!

Tay trái của Lục Tiến nhắc cầm một tên lính lên, xoay con dao nhỏ vào rồi rút ra, một thứ máu me nhầy nhụa rơi ra khỏi cổ tên lính, rơi trên tầng lá dày đặc trên mặt đất! Gã lính đau đớn nằm co quắp trên mặt đất, miệng “phốc” một tiếng phun ra một ngụm máu.

Tay hắn lại chuyển động, hai tiếng “xích xích” vang lên, mắt của tên lính kia bị moi ra, sau đó mũi dao tiến xuống dưới chen vào đũng quần tên kia, cổ tay xoay tròn, cắt phập cái thứ tạo nghiệt kia ra! Người nằm trên mặt đất trông vô cùng đáng sợ!

Lục Tiến nheo mắt lại, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng vui vẻ. Hắn dùng tay trái nắm tóc gã nằm trên mặt đất, tay phải dùng dao cắt vào mép tóc gã, sau đó xoay một vòng quanh da đầu gã, tay kia dùng sức kéo da đầu ra, đầu gã kia đã bị mổ ra!

Chỉ vài động tác, người dưới tay hắn đã không còn nguyên dạng, biến thành một thứ máu me nhầy nhụa chỉ biết động đậy!

Một gã khác nằm trên mặt đất trợn tròn mắt!

Tên này không phải là người! Hắn là ma quỷ đến từ địa ngục!

Lục Tiến khê cười với gã, tháo khẩu súng trên lưng xuống!

“Đột đột đột...” hai tay hai chân của tên lính bị đạn bắn thành đồng thịt nát.

“Chúng mày cứ ở đây làm mồi cho côn trùng đi.” Giọng nói ôn hòa khê khàng quanh quẩn trong rừng, trong phút chốc người đã tiến vào trong rừng sâu.

Tiếng kêu thảm thiết của tên lính phía sau níu bước cô gái đang chạy đến một gốc cây, cô trừng lớn đôi mắt đầm lệ, hốt hoảng xoay người nhìn về rừng cây sau lưng.

Có phải anh ấy đã đến đây không?

Có phải anh ấy đến cứu mình không?

Đột nhiên lá cây trên đầu phát ra tiếng vang khê, không đợi cô ngẩng đầu lên, một thứ lạnh buốt trắng nõn đã từ trên cây rơi xuống vai cô, phút chốc Sơ Vân mở to hai mắt, một con rắn nhỏ màu trắng đang thè lưỡi ra, lướt qua cổ cô du động đến đầu vai phải của cô!

“Nhắm mắt lại đừng nhúc nhích.” Một tiếng ngâm khê quen thuộc truyền đến, trong nháy mắt hai mắt Sơ Vân nhòa lệ, nuốt tiếng thét sắp sửa bật ra khỏi miệng nhắm chặt mắt lại! Hai hàng nước mắt nóng hổi tuôn ra khỏi khóe mắt.

Bên tai truyền đến tiếng “vút” thật nhỏ, mặt cũng bị tung tóe thứ dịch long lỏng.

“Được rồi, mở mắt ra đi.” Một bàn tay lạnh lẽo đã phủ trên vai cô thay thế ột đoạn thân rắn, sau đó kéo cô vào một vòng ôm.

“Lục Tiến, Lục Tiến...” Sơ Vân dùng mu bàn tay lau đi nước mắt, không ngừng gọi tên hắn.

“Thật là không ngoan chút nào, vì sao không chịu ở nhà chờ tôi?”

“Cánh rừng phía trước đều được rải mìn, đi xa hơn chút nữa là cái mạng nhỏ của em cũng không giữ được đâu.” Lục Tiến dịu dàng nói nhỏ. Giọng điệu của hắn rất dịu dàng, cô biết hắn đang tức giận, nhưng cô lại cảm thấy rất an tâm.

“Rốt cuộc anh cũng tới...” cô nức nở nghẹn ngào vòng tay qua cổ hắn, vùi mặt vào trong lòng hắn, nước mắt lăn xuống thấm vào chiếc áo thun đầy máu của hắn.

Lục Tiến hạ tầm mắt nhìn xuống cô gái đang không ngừng nức nở trong lòng mình, vẻ mặt lạnh như băng dần dần nhu hòa trở lại. Đợi đến khi cô đã trút hết, hắn siết chặt cánh tay, ôm lấy cô đi thật nhanh vào con đường ngược lại.

Lúc đi qua trước rừng cây, Sơ Vân mơ hồ nhìn thấy hai vật thể gì đó.

“Đừng nhìn.” Lục Tiến nói nhỏ bên tai cô. Cô lập tức lùi vào trong lòng hắn, không dám nhìn gì nữa.

“Em có bị thương không?” đột nhiên Lục Tiến dừng bước.

“Hả?” Sơ Vân sửng sốt sau đó lắc đầu.

“Không có, tôi không có bị thương.” Ngoại trừ cánh tay có vài vết trầy, cô có thể khẳng định mình không bị thương.

Lục Tiến nhíu mày, hắn sờ lên mông cô rõ ràng thấy trơn ướt, hơn nữa ngày càng nhiều. Đột nhiên Sơ Vân bị đặt xuống đất. Cô sửng sờ nhìn hắn, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lục Tiến nhìn lòng bàn tay của mình, lòng bàn tay vốn đã được lau khô giờ đã bị nhuộm một mảng máu hồng hồng.

“Ồ...anh làm gì thế?!” Hắn tự tay tuột quần cô xuống, cô sợ tới mức la toáng lên, vội vàng níu lấy quần mình!

“Đừng nhúc nhích, em bị chảy máu.” Lục Tiến đẩy cô về sau dựa vào thân cây, không tốn chút sức nào đã cởi được quần của cô ra.

“Đừng mà...” Sơ Vân mắc cỡ đỏ cả mặt, đôi tay nhỏ bé không ngừng đẩy ra, liều mạng níu lấy quần lót của mình.

Lục Tiến dừng tay lại, quỳ một chân xuống trước mặt cô, ánh mắt tĩnh mịch.

Quần cô bị cởi đến đầu gối, cặp đùi trắng phau khép chặt lại nhau, da thịt nõn nà trơn bóng giống như thứ đồ sứ thượng hạng, quần lót trắng bao lấy vùng đất đáng yêu đang từ từ bị nhuộm thành màu đỏ.

“Bảo bối, em thành phụ nữ rồi.” Lục Tiến đã kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra đè lại đôi tay đang kéo quần lên của cô, hạ thấp giọng trầm trầm.

“Anh buông tay ra! Anh buông tay ra!” Cô vừa tức vừa vội, cái cảnh gần như đã cởi hết đứng trước mặt hắn làm cho cô cảm thấy thẹn thùng! Cô gấp đến độ nước mắt đã đảo quanh vành mắt.

Mùi máu tanh nhàn nhạt xen lẫn mùi thơm đặc biệt của thiếu nữ khiến cho Lục Tiến đang quỳ một chân trên mặt đất nắm chặt quyền lại.

“Được, tôi buông tay ra.” Đến khi hắn dùng những ngón tay thô ráp chậm chậm như đang vuốt ve mà kéo quần cô lại thì cô đã không nhịn được mà khóc òa lên.

“Lục Tiến, anh là đồ khốn khiếp!”

24. Chương 23

Chương 23

Lúc được Lục Tiến bế về ngôi nhà trúc, Sơ Vân vẫn nước mắt lưng tròng. Cô không muốn dáng vẻ này của mình sẽ dọa vú nuôi vừa được các thôn dân cứu ra sợ chết khiếp.

Cô gái trẻ khóc sướt mướt, quần áo xộc xệch, quần còn nhuốm máu. Mặc cho ai cũng sẽ hiểu lầm cô vừa bị bọn người đáng sợ kia lăng nhục. Lúc ấy mặt vú nuôi cũng đã trắng không còn chút máu. Đến khi bà đun xong nước ấm, chuẩn bị thuốc trị thương, tay run rẩy giúp cô cởi quần áo lau rửa thân thể rồi bôi thuốc bà mới biết thì ra mình đã lo lắng vô ích. Cô không sao, cô đã được Lục Tiến đưa về nguyên vẹn đầy đủ.

Bên ngoài, các thôn dân đang thu dọn cuộc chiến thảm thiết trên đường vừa rồi, những thi thể chết thảm bị chất đống một chỗ rồi thiêu cháy rụi. Bọn nhỏ được băng bó vết thương xong cũng lấy hết vũ khí mang về thôn. Nham Đường cùng các bạn nhỏ anh dũng đang ngồi chồm hổm trên mặt đất kiểm tra lại một lượt. Bọn nhỏ cực kì hưng phấn, dựa theo quy củ bọn nhỏ được tùy ý chọn lựa những chiến lợi phẩm này. Mà Lục Tiến sau khi giao người cho vú nuôi xong cũng bỏ đi.

Cuộc xung đột diễn ra hôm nay có thể khiến cho quân đội hai bên tìm được lí do khai chiến bất cứ lúc nào, hẳn phải báo cho quân địa phương chuẩn bị sẵn sàng.

Sơ Vân ngồi một mình trên chiếc ghế trúc, dùng khăn mặt và nước ấm liều mạng lau đi những dấu vết đáng ghét trên người từng bị bọn lính chạm vào, đến khi bên hông và cả hai đùi bị chà lau thành màu đỏ cô mới thở ra một hơi, bắt đầu lau đi vết máu nhàn nhạt.

Dì cả tới đột ngột làm cho cô không biết phải làm sao, bằng vệ sinh vú chuẩn bị cô cũng không biết dùng thế nào. Giăng co một lúc lâu cô mới cực kì mất tự nhiên ra khỏi nhà tắm.

Đêm nay, vì cô thấy sợ nên vú nuôi đã ôm chần đệm vào trong phòng nằm dưới đất ngủ cùng cô. Không có lồng ngực ấm áp nên chần bông hình như cũng không ngăn được cái lạnh của núi rừng.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay thật là đáng sợ. Sơ Vân nằm trên giường lật qua lật lại thế nào cũng không ngủ được, lúc thì nhớ tới câu nói kia của Lục Tiến: Bảo bối, em đã thành phụ nữ rồi. Lúc lại nhớ tới câu nói khi vú nuôi lau tóc cho cô đã nói: cũng may cháu gái không sao, nếu như chuyện năm đó lại...

Trời về khuya, bên ngoài bỗng có một cơn mưa nhỏ, tiếng mưa liên tục rơi vào lá cây như một khúc ca ru con ấm áp, rốt cuộc cô cũng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Đến nửa đêm, cô bị Lục Tiến chui vào chần đột ngột làm bừng tỉnh.

“Đừng sợ, là tôi đây.” Thân thể trần truồng của Lục Tiến dán vào cơ thể cô, làn da vẫn còn những giọt nước chưa lau khô.

“Làm tôi sợ muốn chết.” đang mơ màng ngủ nên cô không nhận được đẩy hẳn ra, sau khi bàn tay nhỏ bé chạm vào vòm ngực trần mới biết hẳn không mặc quần áo.

“Có thấy khó chịu không?” Hắn nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau.

“Ủm bụng hơi khó chịu.” nửa tỉnh nửa mê, cô đáng thương trả lời.

Lục Tiến duỗi tay chậm rãi tiến vào quần áo cô, đặt lên bụng cô nhẹ nhàng vuốt ve. Vùng bụng có hơi trướng đau được bàn tay ấm áp bao phủ khiến cô thư thái hơn rất nhiều. Sơ Vân phát ra tiếng thở dài như một con mèo nhỏ, cuộn người rúc vào trong lồng ngực của hắn.

Dáng vẻ ngoan ngoãn của cô khiến cho người sau lưng ôm càng chặt hơn, rốt cuộc bàn tay to lớn cũng không cưỡng lại được sức hấp dẫn của da thịt non mịn, bắt đầu từ từ du động lên trên. Đến khi bàn tay phủ lên hai luồng mềm mịn của cô thì cô mới kịp phản ứng lại, ngẩng đầu lên kháng nghị lại hắn.

“Anh...làm sao anh lại...ừm” chiếc lưỡi nóng hổi xâm nhập thẳng vào bờ môi của cô, ngăn chặn tiếng phản nản của cô. Tiếng mưa tí tách bên ngoài hoàn toàn che đi âm thanh của cô.

Lục Tiến ngậm lấy rồi đảo quanh chiếc lưỡi ngọt ngào, không ngừng mút vào, thân thể trong ngực càng hôn càng mềm mại cơ hồ như sắp sửa hòa vào vòng tay của hắn.

Mỗi một lần sau khi giết người hần đều có dực vọng mạnh liệt. Lúc này đây, hần thật sự hận không thể một ngụm mà nuốt chửng cô gái này.

Xúc cảm trên tay non mềm tới cực điểm, dường như hần sắp sửa bùng nổ!

Hai tay tiến vào quần áo cô tham lam vuốt ve da thịt mịn màng tinh tế, sau đó sờ vào hai nú hồng tươi mới trước ngực cô. Nú hoa ấm áp tinh tế chỉ vừa được xoa nắn vài cái đã dần dần sưng lên. Mặc dù cô vẫn chưa trưởng thành nhưng cơ thể đã cực kì hấp dẫn. Đôi nú hoa nhỏ đang phát dực bị đụng phải đã hơi sưng đau, huống chi lúc này còn bị người ta vân vê chà xát.

“Ừm...” cái miệng nhỏ nhắn đang bị chặn lại của cô phát ra tiếng kêu sợ hãi, đôi tay dùng sức đánh vào bả vai rắn chắc của hần, không ngừng lắc đầu như muốn tách ra khỏi sự dây dưa của hai người.

Lục Tiến buông đầu lưỡi cô ra, xoay người đè lên người cô, một tay bắt lấy vòng eo nhỏ mảnh mai của cô, một tay đỡ lấy khuôn mặt nhỏ kinh hoàng, chui vào hõm vai cô khẽ cảnh cáo, “Đừng nhúc nhích, em mà cử động nữa là tôi sẽ làm thật đấy.” Hần liên tục phả hơi thở vào bên tai cô, luồng khí nóng dường như sắp thiêu rụi da thịt cô. Cô lập tức dừng mọi động tác.

“Ngoan nào, gọi tên tôi.” Lục Tiến khẽ nỉ non bên tai cô.

“Lục....Lục Tiến” Sơ Vân không ngừng thở hổn hển, trống ngực đập liên hồi, run rẩy gọi tên hần.

“Không phải như vậy, phải như nước trong rừng cây ấy, thanh âm nho nhỏ, vừa yêu kiều vừa mềm mại.” Mới Lục Tiến ghé sát vào vành tai cô, giọng nói khàn khàn gợi cảm.

“Lục Tiến” nắm tay nhỏ nhắn của Sơ Vân chống lên ngực hần, run rẩy gọi tên hần lần nữa.

“Ngoan lắm, đúng là như vậy, gọi nữa nào.” Lục Tiến thở dài hôn lên cổ cô, hấp thụ hương thơm ngát tỏa ra từ da thịt cô, vừa hôn vừa thu hồi đôi tay vốn đang bắt lấy eo cô sau đó tiến vào trong quần lót.

Trong đêm tối, bên ngoài ngôi nhà nhỏ mưa bụi liên tục, tiếng mưa rơi tí tách. Trong phòng ngủ, một cô gái đang bị buộc phải gọi hết lần này đến lần khác hai chữ Lục Tiến.

“Lục Tiến, Lục Tiến.”

“Lục Tiến”

Sơ Vân cảm thấy tất cả các giác quan của mình đều nhạy cảm đến cực điểm, cô có thể nghe thấy âm thanh những giọt mưa rơi trên phiến lá ngoài kia, có thể nghe thấy tiếng gió thổi xuyên qua rừng cây, có thể nghe thấy tiếng tim đập như sấm của mình.

Lục Tiến nửa khom người quỳ trên người cô, không ngừng hôn lên môi cô. Tay hần cùng bộ phận phía dưới của hần đang làm động tác gì đó theo quy luật cô cũng không rõ lắm, thậm chí có hơi khó hiểu. Sau đó thứ gì đó nóng hổi cứng rắn chạm vào giữa hai chân cô, giống như một con quái thú đang xông tới.

Đầu óc cô nổ tung, lờm xuống xem hần đang làm gì.

“Ngoan nào, gọi thêm một lần nữa.” Cái trán đầm mồ hôi của Lục Tiến chống lên trán cô, trong bóng tối động tác ngày càng nhanh, hơi thở cũng ngày càng dồn dập.

“...” Cô chu môi ra nhưng lại không kêu được.

Hần không áp vào cô nhưng hần đang thở dốc, sự phóng dăng của hần cũng làm cho toàn thân cô mềm yếu không còn chút sức. Da thịt nóng hổi của cô run rẩy, cảm giác căng trướng này quá điên cuồng đáng sợ.

Thấy cô không gọi, một tay hần xông vào áo ngủ của cô một lần nữa vân vê hai nú hoa.

“Lục Tiến, đừng...” cô nức nở kêu lên.

Lục Tiến cúi xuống ngậm lấy thật mạnh cánh môi cô, sau đó đầu lưỡi đi vào không ngừng càn quét, bàn tay cũng không ngừng tàn sát, tiếp sau đó là tiếng rên gọi cảm nam tính vang lên.

Lục Tiến như dấn trên người cô, cả người không ngừng rung động. Một lúc lâu sau hần mới phát ra một tiếng thật dài, thỏa mãn thở dài. Sau đó hần cúi xuống hôn cô lần nữa rồi xoay người nằm sang một bên.

Sơ Vân ngơ ngẩn nằm trên giường, nửa ngày sau mới run rẩy lên tiếng, “Anh... sao anh lại có thể...” Vừa lên tiếng thì cô đã thấy hối hận, rõ ràng là lời chỉ trích nhưng vì giọng nói mềm yếu ngược lại trở thành lời hờn dỗi.

Quả nhiên, Lục Tiến khẽ nở nụ cười.

“Em giận tôi không dùng hết sức à?” Hắn tiện tay cởi chiếc quần lót đã dính đầy chất dịch nhờn trơn ướt, sau đó đứng dậy xuống giường đến tủ tìm cái sạch sẽ thay vào, trong bóng tối, Sơ Vân có thể nhìn thấy thân thể trắng kiện của hắn.

“Không phải nha!” Cô đỏ mặt trả lời, trên giường không khí phêu đẳng một hương vị kì lạ khiến cô cảm thấy mặt mình nóng đến đỏ ửng.

“Ngoan, chờ em lớn hơn một chút tôi sẽ cho em ăn no bụng.” Lục Tiến nằm lại trên giường, vươn tay kéo cô vào lòng, lười biếng nói.

Không còn cách nào khác, vú nuôi đã nói với hắn còn nhỏ quá mà sinh con sẽ không tốt, hắn chỉ có thể nhẫn rồi lại nhẫn.

Sơ Vân xấu hổ không làm được gì, giấy giữa không cho hắn ôm.

“Tôi lại cứng lên rồi đây.” Lục Tiến ôm lấy cô từ phía sau.

Sơ Vân cảm thấy thứ to lớn nào đó sau mông mình lại bắt đầu nóng hổi căng to lên.

“Đừng, đừng có lại đây nữa.” cô lập tức cứng đờ.

“Nó vừa nhìn thấy em thì lại căng lên rồi, làm sao bây giờ?” Lục Tiến mập mờ khẽ nói bên tai cô, chậm rãi vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn của cô.

“Tôi, chúng ta nói chuyện phiếm đi, chúng ta nói chuyện khác đi mà!” Sơ Vân không dám rút tay về, chỉ có thể nghĩ cách dời sự chú ý của hắn đi.

“Nói chuyện gì?” Nhìn dáng vẻ khấn trương của cô, hắn khẽ cười xòa, từ từ sờ soạn từ cánh tay của cô trở lên.

“Tùy, cái gì cũng được, nói về anh có được không?” Cô cố gắng khống chế nhịp thở của mình.

“Em muốn hỏi tôi cái gì?” Đúng là muốn giết người mà, vốn chỉ định dọa cô thôi nhưng vừa sờ đến cánh tay non nớt của cô lại không nhịn được.

“Toàn bộ, toàn bộ của anh.” Sơ Vân cắn môi, dùng tay đè chặt bàn tay đã sờ lên đầu vai mượt mà của mình.

Lục Tiến dừng lại, sau đó hắn nhẹ nhàng thu tay lại, rồi chậm rãi xoay người cô gái trong lòng ngực lại, mặt đối mặt với nhau.

“Vì sao muốn biết tất cả của tôi?” Hắn cúi đầu tỉ mỉ cảm lên đỉnh đầu cô.

“Không...không biết.” mặt Sơ Vân dán vào ngực hắn, hương vị dễ chịu của hắn không ngừng truyền đến làm cho cô không tự chủ được mà nói lắp.

Lục Tiến nâng mặt cô lên, trong bóng tối, đôi đồng tử quỷ mị của hắn đảo qua gương mặt nhỏ nhắn của cô từng chút từng chút một.

Một lúc sau, hắn ngồi dậy từ trên giường dựa lưng vào ván gỗ, ôm cả cô đang cuộn người trong chăn vào trong lòng, sau đó nhìn ra màn mưa bụi mờ mịt ngoài cửa sổ, nhàn nhạt lên tiếng, “Mẹ tôi là do ba tôi dùng toàn bộ số tiền tích góp được mua về.”

25. Chương 24

Chương 24 – Chuyện quá khứ như mây khói

Thái Ô ba của Lục Tiến từng là một thanh niên điển trai trong thôn nhưng nhà bọn họ cũng chỉ là một gia đình bình thường trong thôn.

Lúc ấy, người trong thôn chưa từng thấy cũng không trồng các loại hoa màu khác, đời đời chỉ dựa vào cây thuốc phiện để đổi lấy gạo và muối ăn mà sống. Bọn họ không cây thuốc phiện để làm ra thứ gì, chỉ biết thu hoạch chúng.

Loại “hoa màu lưỡi biếng” này có thể sinh trưởng ở bất kì nơi nào trên núi, chỉ cần đốn phạt các loại cây khác, châm lửa khai hoang, không cần phải gieo hạt giống, không cần rẫy cỏ, bón phân, đến khi thu hoạch chỉ cần cắt lấy quả là có thể giao cho người chuyên thu mua.

Một mẫu sau khi thu hoạch có thể bán được gần một ngàn nguyên, không tính là quá nhiều nhưng cũng không quá ít.

Ông nội Lục Tiến mất sớm, trong nhà chỉ có hai mẹ con Thái Ô sống nương tựa vào nhau, lấy việc trồng trọt để kiếm tiền, cũng có thể đưa mẹ già sức khỏe suy nhược đi xem bệnh.

Thái Ô là thanh niên được sinh ra lớn lên trên núi lớn, mặc dù không có tiền, chỉ dựa vào núi rừng nhưng cũng không thiếu cái ăn. Trồng hoa màu còn thời gian anh thường xuyên lên núi đốn củi săn bắn, mang một ít món ăn thôn dã về ẹ già bồi bổ sức khỏe.

Ngày đó, lúc anh lên núi săn bắn, tại một lùm cây mọc giữa bãi đất trống, anh đã nhìn thấy một cảnh tượng khiến mình phải nhú mày.

Vài gã đàn ông hung ác mang theo vũ khí đang thương lượng phải làm thế nào với “món hàng” trên mặt đất này. Mà “món hàng” kia là một cô gái trẻ vừa gầy vừa nhỏ, sắc mặt lại vàng như nền, một cô gái đã bệnh sắp chết.

Thái Ô chỉ nghe khoảng vài phút đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Cô gái bị lừa bán vì rút thuốc quá nhiều nên thần kinh tổn hại trở thành dáng vẻ ngu dại, cộng thêm không quen khí hậu nên sinh bệnh, sắc mặt vàng vọt như nền, sau khi giao hàng lại nôn ra nên người mua đã trả hàng tại chỗ.

Tất nhiên bọn buôn người vô cùng tức giận, đang chuẩn bị đưa cô đến một làng chơi khác bán với giá thấp, dù sao đối với những kẻ thừa sức kia mà nói chỉ cần không quá già là được. Hướng chi cô bé này tuy bệnh đến ngớ ngẩn nhưng cơ thể vẫn rất non mịn. Đã không bán được giá cao thì không phải gái trinh cũng chẳng sao.

Trên người, bọn buôn người hứng lên sẽ bắt đầu giày vò món hàng này hết lần này đến lần khác, cô gái trẻ vốn đang bệnh tật đây mình bị mấy thằng đàn ông thi nhau chơi đùa đã gần hấp hối.

Đương nhiên bọn buôn người sẽ không tìm bác sĩ khám cho cô, chỉ cảm thấy vô cùng xui xẻo, đang tính tìm nơi chôn cô.

Thái Ô nhìn về phía cô gái, mặt cô đã tràn ngập vẻ chết chóc. Cô nằm dưới chân bọn buôn người, không nhúc nhích. Chỉ có theo hướng Thái Ô nhìn lại mới có thể thấy rõ đôi mắt mở hé của cô vẫn còn đang nhìn những bông hoa dại đang đong đưa cách đó không xa. Toàn thân cô đều băng thủ, chỉ có đôi mắt kia là vẫn còn thuần khiết.

Cũng bởi vì ánh mắt của cô mà Thái Ô đã ra phía sau lùm cây can thiệp vào chuyện của bọn buôn người hung tàn lại cảnh giác này. Sau đó anh tiêu hết số tiền tích góp được mua cô bé trong tay bọn chúng. Lúc ấy, anh chỉ nghĩ một cô gái với đôi mắt thuần khiết như vậy không nên chết đi như thế.

Trong lúc tất cả thôn dân đều cho rằng anh bị điên, mà ngay cả mẹ của anh cũng tức giận đến nổi bò lên từ tấm ván gỗ trên giường, dùng roi trúc quất anh tới tấp. Mua về một cô gái bệnh tật trầm trọng, mọi người trong thôn đều nghĩ sau này bà già bệnh tật này sẽ không còn hi vọng gì nữa.

Thái Ô cũng không biết mình có thể cứu được cô hay không, không có thầy thuốc, anh chỉ có thể dùng một ít phương pháp cổ truyền trị bệnh cho cô. Mỗi ngày anh đều lên núi hái thuốc, nấu sẵn ấm thuốc cho cô

gái uống hết. Cứ vậy mà vài tháng sau cô gái trẻ đã vượt qua được, chỉ là do bệnh nặng lâu ngày nên nhìn qua cô có vẻ tiêu tụy, xanh xao vàng vọt. Nhưng về sau, cô gái trẻ đã khỏe lên từng ngày.

Thái Ô rất đặc ý với thành quả của mình, anh nghĩ đến khi cô gái đã khỏe hẳn anh sẽ lại bỏ ra chút tiền đưa cô về nhà, coi như là đã hoàn thành tâm nguyện của mình. Nhưng mà cô gái bị thuốc làm tổn thương hệ thần kinh đã không còn cách nào cứu chữa. Căn bản cô không hề nhớ mình tên gì, nhà ở đâu.

Cũng có lần cô tỉnh táo lại, dùng ngón tay dính nước ghi lên mặt bàn một chữ “Lục”, sau đó Thái Ô nói đây là họ của cô nhưng nhiều hơn nữa thì cô không nhớ ra.

Sau khi dưỡng bệnh, cô luôn ngồi trên chiếc ghế trúc cạnh lan can bằng gỗ, ngơ ngẩn nhìn về phía rừng rậm xa xa.

Mẹ của Thái Ô vô cùng tức giận vì con mình đã tiêu hết tiền tích góp để mua về một cô gái bệnh tật, nhưng sau khi Thái Ô ra ngoài làm việc thì bà lão lại nấu thuốc cho cô gái luôn yên lặng kia.

Dưới sự chăm sóc cẩn thận của hai người, cô gái dần dần trở nên khỏe mạnh. Điều khiến cho thôn dân kinh ngạc là cô gái khi đã thoát khỏi bệnh tật lại càng ngày càng xinh đẹp.

Vẻ đẹp này không phải vì làn da trắng nõn, đôi mắt đen láy của cô mà bất kể cô làm gì, từng động tác giro tay nhắc chân đều toát ra một vẻ trang nhã trong nói nên lời.

Nhưng cô chỉ mỉm cười với Thái Ô, cô chỉ nguyện ý ở bên cạnh anh, bất kể là đi trồng trọt hay đi săn bọ họ cũng không rời nhau nửa bước. Vì vậy ngày nào Thái Ô cũng dẫn cô theo bên mình. Anh dẫn cô đến dòng suối nhỏ trong núi bắt cá, dẫn cô đi xem mấy đứa trẻ tắm rửa, dẫn cô lên sườn núi ngắm hoa dại. Những lúc ấy, nụ cười của cô gái trẻ vô cùng xinh đẹp.

Trong biển hoa rộng lớn, cô có thể điểm mũi chân, mở rộng cánh tay, nhảy một điệu nhảy vô cùng xinh đẹp cho anh xem, Thái Ô thường xuyên xem đến quên cả giờ về nhà.

Bọn họ đã ở bên nhau một cách tự nhiên như vậy.

Mẹ của Thái Ô cũng hằng hái tự tay may cho thiếu nữ xinh đẹp một bộ đồ cưới.

Sang năm sau, Thái Ô có một đứa con xinh xắn, anh đặt tên cho con là Lục Tiến. Anh nghĩ nếu có một ngày bọn họ mất đi thì ít nhất đứa trẻ cũng sẽ nhớ mẹ của bé họ Lục.

Đứa trẻ sinh ra khiến cho gia đình nhỏ không có nhiều thành viên vô cùng vui sướng, bệnh tật cả mẹ Thái Ô vì đứa cháu mà tốt lên nhiều.

Cô gái xinh đẹp sau khi làm mẹ cũng trở nên xinh đẹp hơn, dường như người cô cũng tỏa ra ánh hào quang, Thái Ô thường xuyên nhìn vợ mình bế con trai đến gần người, mà vào lúc ấy người phụ nữ của anh sẽ ngẩng đầu lên nhìn anh dịu dàng mỉm cười. Ánh mắt đưa tình của hai người có thể làm cho các cô gái trong thôn phải đỏ mặt.

Thời gian cứ bình thản trôi qua như vậy, dưới sự cưng chiều của người nhà, cậu nhóc Lục Tiến xinh xắn được nuôi thành một đứa trẻ thôn dã.

Từ nhỏ cậu đã có hứng thú với súng ống, lúc còn chưa biết đi đã thuần thục tháo dỡ các loại súng ống, chưa đến bốn tuổi đã có thể trong hai mươi giây hoàn thành việc tháo dỡ và lắp ráp một khẩu súng. Năng lực này ở nơi Tam Giác Vàng còn quan trọng hơn cả việc có một nhà vàng bạc.

Thấy khả năng trời cho của con, rốt cuộc Thái Ô cũng được sự đồng ý của mẹ mình đưa Lục Tiến lên mấy gian nhà nhỏ ở sâu trên núi cao. Ở đó có mấy vị tiền bối cô độc vô danh đã bị lãng quên, nhưng những người này lại là bậc thầy lâu đời tại vùng Tam Giác Vàng. Bọn họ đã từng dùng mãnh thiện chiến, đã từng anh dũng trở thành truyền kỳ, có vô số chiến tích huy hoàng, khiến cho chính phủ Myanmar phải đau đầu đến vài thập niên, nhưng bọn họ lại không được chính phủ địa phương tiếp nhận, không trở về nước được, chỉ có thể ở lại nước khác làm lính đánh thuê để sinh tồn sau đó chung sống cùng cỏ cây.

Khả năng trời cho của Lục Tiến khiến cho bọn họ không hề do dự chấp thuận lời thỉnh cầu của Thái Ô. Vì vậy, sau khi Lục Tiến được năm tuổi đã đi theo mấy ông già cổ quái học tập cùng rèn luyện tác phong quân đội của bọn họ cùng các kỹ thuật khác.

Mỗi tháng cậu được về nhà một lần, Thái Ô thì hàng tháng đưa gạo, thuốc lá và rượu lên làm thù lao.

Khi Lục Tiến lên tám tuổi, người mẹ xinh đẹp của Lục Tiến lại mang thai. Tin tức này khiến cho gia đình nhỏ thuận phúc vui sướng thêm một lần nữa.

Thái Ô xót xa cho thân thể của vợ nên ôm cô trong lòng đung đưa suốt cả đêm. Bà nội của Lục Tiến sau khi uống hết cả cây thuốc phiện ngừng ốm đau về lại thôn thì nghe thấy người ta nói bà sắp được làm bà nội thêm lần nữa. Mà ngay cả Lục Tiến mỗi lúc về nhà cũng hái rất nhiều hoa dại từ trên núi về ẹ, chờ mong trong nhà sẽ có thêm một đứa em trai nữa.

Nhưng hạnh phúc tới bất ngờ thì ra đi cũng bất ngờ.

Hai tháng sau, ngày sinh nhật của bà Lục Tiến, mẹ hẩn mang theo dù đưa cơm cho Thái Ô về. Hai gã thanh niên phụ trách thu mua thuốc phiện ở đây dẫn theo vài tên lính đã say rượu lái xe vào thôn nhỏ, trong màn mưa bụi mịn mù trông thấy một người phụ nữ mặc váy truyền thống nhưng xinh đẹp khiến cho người ta phải lóa mắt. Bọn chúng lập tức quên tất cả, ép buộc kéo cô lên xe.

Đến khi Thái Ô chạy đến quán doanh tìm được người, vợ anh vì phản kháng kịch liệt nên bị bọn chúng đánh đá rất mạnh cùng với tàn nhẫn cưỡng hiếp trên mặt đất, mà đám lính xung quanh đang cười ha ha xếp hàng chờ.

Thái Ô liều lĩnh vọt vào trong, trong lúc chiến đấu anh đã trúng vài viên đạn nhưng anh đã thoát lại được vợ mình.

Người dân trong thôn vĩnh viễn không bao giờ quên ngày đó, khi Thái Ô toàn thân đầm máu ôm vợ cũng toàn thân đầm máu về cửa thôn thì không còn sức ngã quỵ xuống mặt đất. Máu của hai người hòa vào nhau, hợp thành một cơn xoáy máu tươi trên mặt đất.

Một thôn phụ chuyên đỡ đẻ chạy tới, quỳ gối bên cạnh hai người trong màn mưa, bàn tay run rẩy kiểm tra vết thương cho người phụ nữ nhưng lại bị dòng máu đỏ không ngừng tuôn ra từ người cô khiến cho kinh hãi không nói ra lời.

Bởi vì ở ngay bên cạnh, cô ấy đã chứng kiến cảnh một khắc trước khi mạng sống người phụ nữ biến mất đã nâng đôi tay đầy máu khế vuốt lấy gương mặt người đàn ông đang ôm mình, yếu ớt mỉm cười với anh, ánh mắt tinh tảo, “Gặp được anh em rất vui.” Đến khi nhắm mắt, đầy mắt cô vẫn còn mang theo một vẻ quyến luyến không rời.

Thái Ô ôm chặt lấy vợ, nghẹn ngào không thành tiếng. Mưa phùn cọ rửa vết thương trên đầu anh, chảy dọc theo gương mặt nhỏ nhắn của cô, từng giọt từng giọt một như một dòng lệ máu.

Mà Lục Tiến cùng bà nội cũng gấp gấp trở về, sau khi điên cuồng chen vào đám người chỉ thấy ba mẹ đang ôm chặt lấy nhau, sớm đã không còn hơi thở. Sau đó bà nội phun ra một ngụm máu rồi té xỉu trên mặt đất.

Mà khi bà lão tỉnh lại vì sợ liên lụy đến cháu nên đã nuốt nha phiến. Trước khi chết bà chỉ cầm lấy tay Lục Tiến nói với hẩn: rời khỏi đây, sau này hãy quay lại báo thù.

Sau khi Lục Tiến cam đoan sau này sẽ sinh thật nhiều thật nhiều cháu trai cho bà, bà lão nhắm mắt. Trong vòng một đêm, một đứa trẻ tám tuổi đã mất đi tất cả người thân.

Lục Tiến không nghe lời bà nói, sau khi gạt đi dòng nước mắt, hẩn một mình xông vào giết chết binh lính trong doanh trại.

Bọn lính đang thu dọn cục diện loạn lạc chuẩn bị đến bắt người nên thật sự không ngờ một đứa trẻ chỉ dựa vào một thanh chủy thủ, một khẩu súng đã giết chết mười mấy người anh em của bọn chúng. Nhưng dưới vòng vây của ngày càng nhiều binh lính, một mình Lục Tiến đã khó có thể chống trả.

Khi hẩn cho là mình sẽ chết ở đó thì mấy ông già thầy hẩn lại đột nhiên xuất hiện, mạo hiểm cứu hẩn ra khỏi mưa đạn.

Chỉ là sau khi tỉnh lại hẩn mới biết lão nghiện thuốc cùng với lão nghiện rượu bình thường cực kì nghiêm khắc với hẩn, một người đỡ cho hẩn một viên đạn, một người lúc lựu đạn nổ mạnh đã bổ nhào vào người hẩn.

Sau khi mất đi người thân, hắn lại một lần nữa mất đi hai người đối xử tốt với hắn.

“Về sau thì sao?” Sơ Vân ngơ ngác nhìn bóng dáng Lục Tiến in xuống trong bóng tối.

“Về sau?” Lục Tiến ngưng lại một chút, “Về sau tôi đã chôn tất cả họ ở chỗ mà mẹ tôi rất yêu thích, sau đó đường thương rồi gia nhập quân đội.” Hắn nhàn nhạt trả lời.

Về sau nữa chính là hắn thực hiện kế hoạch giết hết tất cả kẻ thù còn lại. Hai gã thanh niên bị hắn nhốt trong rừng cây tra tấn suốt một tháng.

Binh lính tìm đến cũng bị hắn quay vòng vòng trong rừng, đưa sau chết còn thảm hơn đứa trước. Những thi thể kia, cảnh máu chảy khiến cho người nhìn phải bỏ ăn mất vài ngày.

Mãi cho đến sau đó hành tung của hắn bị phát hiện, dốc toàn lực lùng bắt, trong lúc hắn bị thương nặng lần thứ hai, bà lão xưng là mẹ Hồ đã giữ hắn lại một đêm trong khi hắn chạy trốn truy binh.

Khi vết thương đã lành lại, hắn gia nhập quân đội cùng với quân chính phủ đối kháng quân đồng minh. Năm đó hắn cũng chỉ mới chín tuổi.

Nhưng bắt đầu từ lúc đó, tất cả mọi người đều biết một đứa trẻ tên Lục Tiến thủ đoạn tàn nhẫn, bắn súng siêu đẳng, giết người không chớp mắt.

Nhưng mà cô gái của hắn không cần biết nhiều như vậy, nói thêm nữa thì chắc cô sẽ khóc đến mù mắt mất.

“Sao lại thích khóc vậy nhỉ, chán mềnh đều bị em khóc ướt cả rồi.” Lục Tiến thu lại ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ, chuyển hướng sang Sơ Vân đang nước mắt đầy mặt.

Sơ Vân buông chăn ra, dùng mu bàn tay lau sạch nước mắt trên mặt, nhưng không biết vì sao nước mắt lại không nghe lời cô, một giọt lại một giọt nữa, không ngừng rơi xuống từ hốc mắt, nhỏ vào chăn bông, nhỏ xuống cánh tay Lục Tiến.

“Có cái gì đáng khóc chứ? Đều là quá khứ nhiều năm rồi mà.” Lục Tiến rũ mắt xuống nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô mà cười nhạt, nhưng cánh tay hắn lại dùng sức hơn, dịu dàng vô cùng ôm cô siết chặt trong lòng.

Sơ Vân khóc không thành tiếng dựa vào lồng ngực hắn, cảm thấy mình chưa từng khó chịu như vậy.

Nước mắt của cô chảy xuống đầu vai hắn, dọc theo vai lướt qua vòm ngực nóng hổi của hắn.

“Đừng khóc” Hắn tự tay vỗ về lưng cô.

“Chỉ cần em ở bên cạnh tôi, tôi sẽ vĩnh viễn đối xử tốt với em, giống như ba tôi đã đối xử tốt với mẹ tôi vậy.”

26. Chương 25

Chương 25 – Tâm tình thiếu nữ

Khi lần đầu có kinh nguyệt của Sơ Vân qua đi, không lâu sau Lục Tiến đã mang cô rời khỏi đó.

Xung đột lần này đã làm cho tổng tư lệnh quân đồng minh tìm được cơ để khai chiến. Là quân độc lập võ trang mạnh nhất của vùng Tam Giác Vàng, bọn họ có thể dễ dàng nhân cơ hội này tẩy trừ thế lực thù địch thuận tiện khuếch trương địa bàn. Tam Giác Vàng, lại sắp bùng nổ một cuộc chiến máu lửa.

Sơ Vân cũng không nghĩ đến những chuyện này, cô chỉ mang theo đôi mắt sưng đỏ, ôm vú nuôi hồi lâu không chịu buông ra. Trên người bà có vị cỏ xanh tạo cảm giác ấm áp khiến cho cô ghen ngào không có cách nào nói lời từ biệt.

Xe ra khỏi cửa thôn, vú nuôi vẫn đứng trước cửa thôn không chịu bước đi.

“Cháu gái hãy sống tốt với A Tiến, phải ngoan ngoãn một chút...” vú nuôi đan hai tay vào nhau, dằn dò từ xa. Sơ Vân thò đầu ra, liếc mạng phát tay về phía thân ảnh gầy gầy càng lúc càng nhỏ dần.

Xe đi xa, rốt cuộc không còn nhìn thấy thôn nhỏ nữa, Sơ Vân vô cùng buồn bã thu tay lại, chậm rãi ngồi trở lại xe. Lục Tiến liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu, khẽ mỉm cười. Nham Đường ngồi ở vị trí phó lái không hề bị ảnh hưởng bởi vẻ quyến luyến của cô, cánh tay và trán của cậu đều quần băng vải, trong lòng ôm một khẩu súng ngắm nặng trĩu, tấm lưng thẳng tắp hơi căng thẳng nhìn về phía trước, vẻ mặt như vừa mới áp đảo được một con sói.

Sau một đêm mưa nhỏ, khắp vùng núi đều bị bao phủ bởi mây mù, đỉnh núi sương khói lượn lờ, không khí ẩm ướt, ngay cả cột mốc ranh giới hai bên đường được sơn phết cẩn thận cũng sắp đâm chồi xanh.

Hai bên con đường đất đỏ chật hẹp phủ kín những bụi cỏ rừng hỗn hợp, chỗ trũng lên núi là những mảng rừng trúc hay cây chuối tây.

Trên con đường núi xóc nảy, chiếc xe việt dã miễn cưỡng có thể đi được như một con thuyền trên đầu ngọn sóng, Lục Tiến cùng Nham Đường thì không sao còn Sơ Vân ngồi phía sau lại thấy mình giống như đang hành lễ với tượng Phật phía sau xe, bị ném qua ném lại. Về sau, Sơ Vân khó chịu đến toàn thân đau nhức, sắc mặt trắng bệch.

Ra đến núi lớn, xe dần dần tiến vào con đường bằng phẳng hơn, lúc xế chiều, bọn họ vào đến một thị trấn nhỏ.

Tuy toàn thân khó chịu nhưng mấy ngày qua bị ép ở trong rừng sâu nguyên thủy nên Sơ Vân vẫn rất kích động nằm sấp bên cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài.

Đây là một thị trấn cực kì nhỏ, bởi vì rất gần tỉnh Y nên những tấm biển trên mặt đường cũng có chữ Hán.

Trong khi xe chạy, Sơ Vân còn trông thấy một ngân hàng công thương trong nước, ven đường cũng có một tấm biển thật to ghi chữ “Điện tín trung quốc”. Sơ Vân vươn tay chạm vào cửa sổ thủy tinh, mũi cay cay, nước mắt sắp rơi xuống. Nếu như người ngồi phía trước không phải là Lục Tiến và Nham Đường thì cô thật sự cho rằng mình đang ở trong một thị trấn vắng vẻ nào đó trong nước. Nhưng cô cố nén nước mắt lại, sau đó tiếp tục nhìn ngắm hai bên đường.

Người lui tới ở đây đa phần da rất đen, đàn ông lưng đeo giỏ trúc, giắt dao dài, phụ nữ mặc váy đủ mọi màu sắc, miệng nhai trầu, có khi cũng nhìn thấy thiếu nữ có làn da khỏe mạnh đáng người thướt tha.

Bên ngoài phố buôn bán, một vài bức tường bên ngoài tòa nhà viết phiên hiệu của quân đội làm cho người ta nhìn thấy mà tưởng là doanh trại quân đội.

Trên đường thỉnh thoảng lại có một chiếc xe lái qua, mà những chiếc xe ít ỏi này đều là loại xe việt dã vừa được nhập khẩu về, vừa to vừa uy mãnh. Phần lớn lái xe đều mặc quân phục, mà ngồi trên xe còn có rất nhiều cậu bé không hơn kém Nham Đường là mấy, đều mặc quân trang, ai cũng súng vác trên vai, đạn lên nòng, võ trang đầy đủ.

Sơ Vân không chớp mắt nhìn ra bên ngoài cho đến khi xe ra khỏi trấn nhỏ, chạy cách trấn khoảng hơn 10km, cả trấn bị giấu sau cánh rừng.

“Còn khó chịu không?” Lục Tiến chậm rãi cho xe chạy vào một căn biệt thự cực kì yên lặng được tường bao quanh, nhìn qua hết sức bình thường, sau đó xuống xe mở cửa bế Sơ Vân xuống. Sơ Vân khẽ gật đầu, cô cảm thấy hoa mắt chóng mặt, có hơi buồn nôn.

Nham Đường cũng khiêng vật dụng trên xe nhảy xuống, không nói một lời theo sau hai người.

Lục Tiến bế cô đi thẳng vào trong. Trước cửa lớn có một binh sĩ chạy xe vào bãi đỗ xe ngầm phía sau, cửa lớn khóa phục lại về yên tĩnh.

Bên ngoài trông mộc mạc nhưng bên trong biệt thự lại vô cùng xa hoa, có vườn hoa, bể bơi, đài phun nước, khắp nơi đều rất tinh xảo.

Con đường trong vườn hoa dọc theo biệt thự được lát gỗ, Lục Tiến bế Sơ Vân lên phòng ngủ chính trên lầu hai của biệt thự. Sau khi nhẹ nhàng đặt cô lên chiếc giường gỗ cực kì lớn rồi chấp chăn mỏng lên, hắn đi chân trần đến bên cửa sổ sát đất kéo bức màn ra, sau đó chỉnh đèn trong phòng tối lại.

Trên chiếc giường gỗ rộng thênh thang, cô ngủ thật say, thân thể được đắp dưới tấm chăn mỏng vô cùng nhỏ xinh, Lục Tiến khoanh tay nhìn ngắm rồi đóng cửa phòng lại ra khỏi phòng. Tâm tình của hắn vô cùng sung sướng. Con mèo nhỏ của hắn vẫn thích hợp với nơi này hơn.

Sơ Vân không biết tình cảnh hiện giờ của mình là gì, từ sau hôm Lục Tiến đưa cô về đây chỉ nói cô hãy ngoan ngoãn ở đây chờ hắn về.

Trong vườn hoa lúc nào cũng có thể trông thấy binh lính được trang bị vũ khí đầy đủ đi đi lại lại dọc theo tường bao. Ngay cả cửa chính của biệt thự cô cũng không được tới gần. Cô ở trong căn biệt thự xa hoa, nhưng chỉ có một mình cô. Hai cô gái người bản xứ phụ trách việc ăn mặc của cô nhưng hai người họ chỉ dám nói chút ít tiếng phổ thông với cô.

Trong biệt thự không thiếu thứ gì, cô có thể xem TV, có thể đọc sách, có thể chơi trò chơi, nhưng cô hoàn toàn không được biết tình hình bên ngoài biệt thự. Chiếc điện thoại đặt ở đầu giường cũng chỉ là số của Lục Tiến.

Lục Tiến đã hoàn toàn ngăn cách cô với thế giới bên ngoài. Cách vài ngày hắn lại lái xe về biệt thự một lần, nhưng lần nào cũng có vẻ phong trần mệt mỏi, đến đi vội vàng, trở về cũng chỉ để ăn với cô một bữa cơm.

Khi cô hỏi Nham Đường cũng chỉ gãi đầu nói hiện giờ hai bên đã khai chiến, Lục Tiến cùng vài cấp dưới tình nguyện trong quân đội đã vài lần tấn công mạnh mẽ thất cổ quân địch. Sau khi nghe xong Sơ Vân ngăn người nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ suốt cả đêm.

Chiến tranh, đã từng là thế giới cách cô rất xa xôi, nhưng mà hiện giờ mỗi ngày lại xảy ra trên mảnh đất cô đang sống. Ở đây, thuốc phiện đại biểu cho sự tài phú, vũ khí đại biểu cho quyền thế, có được hai thứ này nghĩa là đã có tất cả. Đây là khẩu hiệu của bọn họ. Ở đây, có logic riêng của bọn họ. Thế giới của hắn cuối cùng cũng không thể giống với thế giới của cô.

Thời gian sống trong căn biệt thự xa hoa mà nhàm chán, mỗi ngày Sơ Vân đều ngồi ngắm người trong vườn hoa, nhưng cuộc sống chán nản cũng không ngăn cách được sự phát triển của cô gái trẻ. Thỉnh thoảng về nhà nhìn thấy cô, ánh mắt của Lục Tiến đều tinh mịch không thấy dấy. Ngay cả cô tự nhìn mình trong gương cũng cảm thấy hình như cách vài ngày mình sẽ khác đi. Vẫn là khuôn mặt đó, nhưng càng ngày càng tinh tế, càng ngày càng yêu kiều. Cô tựa như một nụ hoa sớm mai còn đọng hơi sương chờ nở rộ, một khi đã nở rộ sẽ như đóa hoa tươi tắn, đẹp đến mức khiến người ta phải ngạt thở.

Ba tháng sau, rốt cuộc Sơ Vân cũng cầm chiếc điện thoại đầu giường lên gọi.

Tại một cứ điểm, Lục Tiến lại một lần nữa mang quân đi bình định quân địch nhưn mây móc ra chiếc điện thoại đang rung. Sau khi kêu người tiếp tục điều tra xem vài nơi hẻo lánh có còn người sống không, hắn vác súng ngồi lên đầu một chiếc xe quân dụng nhấn nút nhận cuộc gọi.

Xung quanh hắn tất cả đều tường đổ vách xiêu. Bên bờ tường, sau tảng đá, khắp nơi đều có thể trông thấy những thi thể không còn trọn vẹn.

Nghe thấy lời thỉnh cầu có thể ra ngoài dạo phố của cô được không, Lục Tiến nhíu chặt lông mày định cự tuyệt nhưng hắn nhớ tới nửa tháng trước khi về nhà, dáng vẻ của cô tuy vẫn đẹp nhưng không có sức sống, điều này làm cho hắn thấy hơi bất an.

Mặc dù nghĩ cho sự an toàn của cô nhưng con mèo nhỏ kia hình như đã bị giam đến buồn chán, hắn mở miệng định nói vài ngày nữa đẹp yên chiến trường xong sẽ trở về nhà với cô nhưng lại nghe cô nũng nịu nói ngày mai là sinh nhật của cô, cô chỉ muốn ra ngoài dạo phố một chút thôi.

Giọng nói nũng nịu mềm mại của cô trong điện thoại khiến Lục Tiến nghe thấy mà toàn thân tê dại, toàn thân thư sướng. Suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc hắn cũng phải bắt đầu đồng ý lời thỉnh cầu của cô.

Ngày hôm sau, có Nham Đường cùng vài binh sĩ đi cùng, rốt cuộc Sơ Vân cũng được bước ra khỏi cửa biệt thự.

Xe chậm rãi chạy dọc theo con đường đại lộ lái vào một trấn nhỏ, trên đường đi, thỉnh thoảng hai bên đường lại có mấy chàng trai cô gái đeo giỏ trúc nói cười đùa giỡn. Gương mặt nhỏ nhắn của Sơ Vân dán sát vào cửa sổ thủy tinh, nhìn vô cùng xuất thần.

Vào đến trấn nhỏ, bốn bề trở nên náo nhiệt hơn. Ở đây tuy không có những tòa nhà cao nhưng cái gì cũng có đủ. Ở đâu cũng có thể trông thấy biển quảng cáo của nhà hàng, trung tâm thương mại, rạp hát và thẩm mỹ viện.

Trên đường, xe lờ lững người hoặc hàng hóa vội vàng qua lại, những gánh hàng rong nhỏ đang ra sức hét lớn chào mời người qua đường.

Một vài cửa ra vào của trung tâm thương mại còn có thể nhìn thấy những cô gái cầm dù hoa ra vào.

“Tôi muốn đi dạo trong đó.” Sơ Vân chỉ tay về phía một khu trung tâm mua sắm có vẻ rất lớn. Nham Đường gật đầu, hai chiếc xe lái lại gần cửa trung tâm.

Sơ Vân xuống xe, liếc nhìn qua tấm biển “điện thoại công cộng” gần quầy bán thức ăn bên cạnh trung tâm sau đó khẽ nhếch môi rồi bị mấy tên lính vây quanh đưa vào trung tâm mua sắm.

Trung tâm mua sắm chỉ có ba tầng, người đi dạo bên trong phần lớn là con gái. Sơ Vân đi dạo qua các gian hàng, thấy thích thứ gì sẽ vào đó xem thử nhưng tâm trạng của cô càng lúc lại càng nôn nóng. Đã lâu vậy rồi mà tầm mắt của Nham Đường vẫn quanh quẩn bên người cô, mấy tên lính cũng khéo léo ngăn cản cô với người ngoài. Ngay cả cơ hội nói chuyện cùng người khác cô cũng không có, đừng nói chi là ước muốn xa vời ra ngoài gọi điện thoại.

Đi dạo một lúc lâu, Sơ Vân đi vào một gian hàng thời trang. Bên trong, một vài thiếu nữ mặc váy truyền thống hào hứng chọn lựa một chiếc váy sơ mi dài tay mỏng, sau đó ồn ào đẩy nhau vào phòng thay đồ mặc thử đồ. Sơ Vân cũng chọn lựa một chiếc váy nhạt màu.

Bất kể thế nào thì hôm nay cũng là sinh nhật của cô. Mặc dù đang ở nơi đất khách quê người nhưng tới thiếu cô vẫn còn an toàn đứng ở nơi này. Đây cũng là việc đáng chúc mừng.

Tuy mấy cô gái đã quen trông thấy đàn ông cầm vũ khí trên tay nhưng cửa hàng trang phục nhỏ nhỏ đột nhiên có nhiều người nên có vẻ vô cùng chật chội, mấy cô thiếu nữ trả tiền xong rồi cầm túi rời đi, sau đó một cô gái mới đi ra từ phòng thử đồ thấy thế cũng mau chóng chạy lại tính tiền.

Thiếu nữ xinh đẹp đi tới đâu cũng gây sự chú ý, mấy cô bán quần áo vô cùng nhiệt tình giúp Sơ Vân chọn quần áo, sau đó đưa cô đến phòng thử đồ để cô thử từng cái một.

Khi Sơ Vân bước vào phòng thử đồ nhỏ thì đã lóe lên một kế hoạch. Trong bóng tối, một chiếc điện thoại xinh xắn lại bị rơi ở chỗ đó.

Đến khi xe đến trước cửa biệt thự, tìm Sơ Vân vẫn còn đập liên hồi. Thỉnh thoảng cô lại dùng tay chặn lấy ngực như sợ bị người khác nhìn ra điểm khác thường. Bởi vì không có túi tiền nên cô chỉ có thể nhét điện thoại vào trong quần áo.

Lúc xuống xe, cô kiên trì không chịu để cho ai xách túi giúp mình, ôm theo mấy túi đồ linh tinh mua trong trung tâm chạy thật nhanh lên lầu hai, dùng bả vai đóng cửa phòng lại rồi chạy vào nhà tắm rộng thênh thang!

Sau khi mở vòi hoa sen ra, cô đứng trong một góc phòng tắm, run rẩy lấy điện thoại ra, nhấn nút khởi động máy.

Thời gian chờ đợi máy khởi động dài dằng dặc, Sơ Vân cắn chặt môi, cố nén nước mắt đang rưng rưng.

Cô mất tích mấy tháng, không biết ba mẹ có khỏe không?

Cô thật sự rất nhớ, rất nhớ nhà. Cô nhớ người thân, cô nhớ bạn bè, nhớ bạn học của mình.

Đã từng rất nhiều lần cô muốn hé miệng cầu xin Lục Tiến cho cô gọi điện thoại về nhà báo bình an. Thậm chí cô còn muốn nếu có thể, nếu như hần đồng ý, cô muốn về nhà trước. Sau này khi cô lớn hơn một chút, đến khi cô tốt nghiệp, đến khi ba mẹ đồng ý, cô nguyện ý, cô sẽ về bên hần. Chuyện cô đã hứa, cô nguyện ý thực hiện.

Nhưng vài lần định mở miệng cô lại căng thẳng không nói nên lời. Lục Tiến đối xử với cô có đôi khi là tham muốn giữ lấy gần như biến thái. Lúc động tình hần luôn cần vành tai cô nỉ non bên tai cô hết lần này đến lần khác, “Ngoài tôi ra, vĩnh viễn phải quên đi quá khứ, ở bên cạnh tôi.”

Những lời này hết lần này đến lần khác quanh quẩn bên tai cô, xuất hiện trong giấc mơ của cô. Những lời này, khiến cho tất cả dũng khí của cô đều bị nuốt hết xuống sâu dưới yết hầu.

Sau khi điện thoại phát ra tiếng chuông khởi động máy, hiện ra màn hình chờ, Sơ Vân lần lượt nhấn dãy số đã đọc thầm vô số lần. Nước mắt to như hạt đậu rơi xuống từ hốc mắt, từng giọt một rơi trên màn hình, bọt nước tung tóe.

“Xin chào”

Sau thời gian chờ đợi dài đằng đặc, đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc của một người phụ nữ, Sơ Vân dùng tay bưng kín miệng mình, sau đó phát ra tiếng khóc nghẹn ngào, “Mẹ”

27. Chương 26

Chương 26 – Ép buộc nở rộ

Đột nhiên đầu bên kia điện thoại trở nên yên lặng. Một giây sau, một tiếng kêu xé ruột xé gan truyền đến từ đầu bên kia: “Sơ Vân!!!”

Mẹ Thẩm từ trước tới nay luôn cao quý vẫn giữ vẻ tỉnh táo đối với việc đứa con gái mất tích đột nhiên gọi điện về, “Sơ Vân! Là con hả? Có phải là con không? Sơ Vân con đang ở đâu? Con đang ở đâu?” Nước mắt của mẹ Thẩm chảy dài, nói năng lộn xộn trong điện thoại.

Bởi vì sai lầm nhất thời của bà mà đứa con gái bảo bối đã biến mất khỏi tầm tay bà từ ngày đó. Con bé hiểu chuyện, ngoan ngoãn, là đứa con gái khiến cho bà luôn tự hào bây giờ không biết đang ở phương nào, thậm chí không biết sống chết ra sao. Sau khi nhìn thấy tình trạng thê thảm của những thiếu nữ được cứu ra, bà ngày đêm ăn ngủ không ngon. Dù có ngủ thì trong mộng cũng trông thấy dáng vẻ con gái ở dưới địa ngục tăm tối vươn tay cầu cứu bà. Loại tra tấn này chỉ có làm mẹ mới hiểu được. Nếu như không thể tìm thấy Sơ Vân của bà về, bà sẽ vĩnh viễn không tha thứ ỉn.

Sơ Vân nắm chặt điện thoại, bờ vai nhỏ gầy run rẩy kịch liệt.

“Con rất khỏe, con không sao, con không bị gì cả.” cô cố gắng hít thở, cố gắng khống chế giọng nói của mình để trấn an mẹ.

“Con không biết đây là đâu nữa.” cô chỉ biết nơi này là một trấn nhỏ ở miền bắc Myanmar gần tỉnh Y.

“...một căn biệt thự màu trắng.” giọng nói của cô đột nhiên ngừng lại. Vòi hoa sen phun nước rào rào xuống mặt đá cẩm thạch của nhà tắm, trong phòng tắm hơi nước lượn lờ bao trùm cả không gian. Phía trên bồn rửa mặt có gắn một tấm gương cực lớn mờ hơi nước, tất cả đều rất bình thường. Nhưng đột nhiên cô cảm thấy phòng tắm oi bức tràn vào một luồng khí lạnh, tóc gáy phía sau như nhận ra điều gì đó, đang từ từ dựng lên.

“Cạch cạch” khóa phòng tắm vốn đang khóa lại bỗng bị đẩy nhẹ ra.

“Bảo bối...em thật sự đã...khiến cho tôi quá thất vọng rồi.” Lục Tiến người đầy bụi đất dựa vào cánh cửa, một tay đẩy cửa gỗ ra, một tay đút vào túi quần, sắc mặt bình tĩnh nhìn cô gái đang co lại một góc.

“Sơ Vân? Sơ Vân? Nói gì đi! Nói ẹ biết con đang ở đâu đi? Sơ Vân?” Điện thoại không ngừng truyền đến giọng nói của mẹ Thẩm, thấy con gái không trả lời thì giọng điệu dần dần trở nên kinh hoàng.

Sơ Vân mở to đôi đồng tử, Lục Tiến đang đến gần cô, chậm rãi cúi người xuống, cầm lấy chiếc điện thoại trong tay cô, dùng giọng nói khê khàng nói vào điện thoại, “Con gái của bà bây giờ là của tôi.”

Một giây sau, hắn cầm điện thoại ném đi, một tiếng va đập truyền đến từ vách đá cẩm thạch trên đầu Sơ Vân. Chiếc điện thoại xinh xắn lập tức bị nát thành sắt vụn, vách đá cũng bị nứt vài đường.

Tiện tay hất đi thứ nhỏ nhắn trong tay xong, Lục Tiến chậm rãi ngồi xổm xuống, nhàn nhạt nhìn về phía cô gái nhỏ đang ngồi không dám nhúc nhích trong góc.

Cảm giác rùng mình toát lên từ lòng bàn chân Sơ Vân, cô xanh mặt đối mặt với hắn trong khoảng cách gần.

Hơi thở của hắn tràn ngập tính xâm lược, hết sức căng thẳng, đôi mắt sâu không thấy đáy biến hóa kì lạ tiết lộ rằng hắn đang nổi giận. Một Lục Tiến như vậy thật đáng sợ, lúc này so với khi hắn giận dữ còn làm cho cô sợ hãi hơn. Sơ Vân mấp máy môi, cố gắng lấy dũng khí nói ra tâm sự của mình.

“Lục Tiến”

“Tôi vẫn luôn nhẫn nại, chiều chuộng em, yêu thương em, muốn chờ cho em cam tâm tình nguyện đi theo tôi.” Lục Tiến ngắt lời cô, ngăm nhìn dung nhan kiều diễm của cô, trong làn hơi nước, hắn nheo đôi mắt mị hoặc lại.

“Nhưng tôi lại phát hiện thật ra tôi cũng không am hiểu việc này lắm.” Hắn chậm rãi lên tiếng.

“Nếu như làm vậy đã vô ích đối với em vậy thì cứ chiếu theo quy củ mà tôi mà làm đi.” Sơ Vân bất thành linh giường mắt lên, hàng mi tuấn mỹ của hắn miễn cưỡng nhướn lên, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười sâu xa hàm súc.

Hai tay non mịn của cô bị đôi bàn tay to lớn mạnh mẽ kẹp lấy, cả người bị cô sức mạnh to lớn kéo về phía trước!

Tiếng thét nặng nề của cô bị chặn lại ở phần môi, bị hơi thở nặng trĩu của hắn nghiền nát. Hắn hung ác ngấu nghiến lưỡi cô, không chút thương tiếc áp đảo mút thật sâu, tràn ngập dục vọng cùng sự dã man.

Bị hôn đến đầu óc ong ong, cô gái nhỏ gần như sắp ngất đi bị hắn bế ra khỏi phòng tắm trở lại phòng ngủ cũng không biết. Đến khi cô bị vứt nhẹ lên chiếc giường gỗ cực lớn, bị tấm nệm mềm mại đàn hồi tung lên mới hoàn hồn trở lại! Nhưng cô đã bị một thân thể cường tráng đè lên lập tức, dường như không thể động đậy được!

“Ưm...!” cô phát ra tiếng yêu kiều khổ sở.

Hắn nâng người cô, nắm lấy mái tóc dài của cô, thô bạo như muốn tóm nửa người cô từ trên giường lên.

“Em có biết không, từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy em đã muốn trực tiếp xé hết quần áo của em ra, tàn nhẫn chà đạp em!” Hắn dán lên gò má hồng hào của cô hung ác thì thầm, bạo lộ tâm tư của mình.

Cô định chạy trốn khỏi hắn!

Cô muốn rời khỏi hắn!

Chỉ nghĩ đến điều này thì trong lòng hắn đã tuôn ra một luồng khí lạnh cả người!

Một loại được gọi là mây đen dày đặc kinh hoàng kêu gào vây quanh hắn, loại cảm giác này quá lạ lẫm khiến cho hắn hận không thể xé nát rồi nuốt chửng người đã mang đến cho hắn!

“Lục Tiến....đừng mà!” Cô gái bị động tác xé quần áo hung tàn của hắn dọa sợ đến mức kinh hoàng hét lên!

“Xoạt...” chiếc váy dài màu trắng biến thành những mảnh vải vụn trong tay hắn, rải rác trên giường. Thân thể xinh đẹp hắn ngấp nghé đã lâu lập tức lộ ra trước mắt hắn. Trắng hoàn mỹ, da thịt tinh tế đến nỗi có thể thấy được cả những mạch máu xanh nhạt, trắng nõn giống như một loại gấm thượng hạng.

Thuần khiết mà lại khiến cho người ta phải yêu thương, vừa tinh tế vừa xinh đẹp.

Bộ ngực yêu kiều bị vây bởi bộ nội y màu trắng vô cùng xinh xắn, mà một khi chạm vào sẽ mang lại xúc cảm cực hạn.

Bờ eo nhỏ nhắn mảnh khảnh, từng đường cong lung linh động lòng người, phía sau quần lót là nơi cấm địa mà hẳn ngày đêm mơ tưởng.

Một thiếu nữ xinh đẹp, diễm lệ như hoa bây giờ đang nằm dưới hẳn, mặc cho hẳn muốn làm gì thì làm.

“Đừng mà, Lục Tiến, đừng như vậy mà.” Hốc mắt Sơ Vân rưng rưng, tay chân cô đều bị trói buộc, chỉ có thể bất lực kinh hoàng cầu xin sự tha thứ của hẳn.

“Tôi không phải muốn chạy, tôi chỉ muốn gọi điện ẹ tôi.” Cô sợ hãi nhìn Lục Tiến không giống như ngày thường, nước mắt rơi xuống, nghẹn ngào nức nở, cảm thấy uất ức khó diễn tả.

Nhưng Lục Tiến không chịu nghe lời giải thích của cô, hẳn chỉ tham lam nhìn món ăn ngon lành bên dưới.

“Đừng mà...” chỉ vài động tác mà cô đã lộ ra hoàn toàn trước mắt hẳn. Thân thể xinh xắn non mịm làm cho người ta phải hoa mắt, trong nháy mắt đã phát hủy sự tinh táo của Lục Tiến!

Hắn không chút do dự hạ người xuống, đưa bộ phận cứng rắn bên dưới lại gần cô, vùi đầu ngậm lấy bộ ngực xinh xắn khiến người ta phải trù mến mút lấy như một đứa trẻ bú sữa, dùng chiếc lưỡi nóng ẩm trên đầu nụ hoa hồng hào của thiếu nữ, ngậm xâm chiếm khiến cô phải bất lực giãy giụa.

“Ừm...” cô phát ra tiếng kêu đau, kích thích mãnh liệt lạ lẫm làm cho cô liều mạng đẩy thân thể nóng bỏng kia ra. Nhưng sau vài lần phản kháng cũng không thể dịch lại bàn tay đang giữ chặt lấy gáy mình của hẳn.

Hắn dùng toàn bộ khí lực xâm lược vào sinh mệnh cô.

Vì muốn gặp cô, muốn cùng cô trải qua sinh nhật lần đầu tiên cô ở bên cạnh hẳn nên chiến sự vừa chấm dứt hẳn đã trở về từ chiến trường. Trên người hẳn vẫn còn mang theo mùi khói thuốc súng và mùi máu tươi, một loại hơi thở mạnh mẽ lại dã man.

Hai người dán chặt vào nhau, thậm chí cô còn có thể thông qua bản thân mình mà cảm nhận được thân thể mạnh mẽ của hẳn, cơ ngực tráng kiện, cơ bụng cứng rắn như một khối sắt, còn có biểu tượng nam tính đang trong trạng thái hưng khởi của hẳn.

Hắn dùng cơ thể ma sát vào cô, dẫn dắt cô đến với nỗi sợ hãi run rẩy. Nhưng cô lại không thể tránh khỏi, không thể trốn thoát, chỉ có thể run run nhận lấy nụ hôn của hẳn.

Vành tai, cổ, ngực, bụng, mỗi tấc thịt trên người cô đều bị hẳn quét qua, khiến cho cô gái của hẳn từ kinh hoàng trở nên bị mê hoặc, rồi hẳn cực kì thông thả áp lên cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phát ra tiếng yêu kiều khe khẽ của cô. Sau đó, bàn tay hẳn chụp xuống dưới, nhẹ nhàng dò xét cấm địa ngọt ngào của cô.

Cô bé này chỉ ra một chút dịch, vẫn chưa mở rộng cho hẳn.

Hắn nặng nề thở hổn hển, chiếc lưỡi gợi cảm buông tha cho đôi môi đã bị hẳn chà đạp đến sưng mọng, dọc theo chiếc cổ mảnh khảnh xuống dưới, lướt qua vùng bụng non mềm của cô, sau đó hôn lên nụ hoa nhỏ giữa hai chân cô.

“A...” cô xụi lơ trong vòng tay hẳn co lại thật mạnh rồi thét lên, thân thể nhỏ bé bắn lên khỏi mặt giường, bàn tay hẳn lập tức kẹp lấy nụ hoa trước ngực cô cùng say mê mút liếm giữa hai chân cô, cô trở lại giường, bàn tay nhỏ bé bắt lấy đôi tay sắt đang kìm hãm mình, phát ra tiếng than khẽ.

“Đừng như vậy mà, tôi không thoải mái, tôi không muốn...” cô khóc nức lên.

“Bảo bối, em không thoải mái là vì cho tới bây giờ em vẫn chưa từng trải qua.” Hẳn vẫn không ché lấy thân thể đang giãy giụa, vùi đầu vào chuyên tâm hút nhụy hoa giữa hai chân cô. Cô vừa khóc vừa la hét muốn giãy ra khỏi cánh tay sắt của hẳn, cảm giác lạ lẫm đánh úp lại, cảm xúc này vượt qua sự hiểu biết của cô, nhưng sự liếm mút của hẳn lại khiến cho toàn thân cô xụi lơ, nằm trở lại trên giường.

Thật sự là món ngon tươi mới đến cực hạn.

Lục Tiến chuyên chú nếm lấy vị của cô. Rất nhanh sau đó, dưới sự thưởng thức mỹ vị của hẳn, cấm địa của thiếu nữ cũng tiết ra dịch ngọt vì hẳn.

Sau đó hẳn nâng người lên, nhanh chóng cởi bỏ thắt lưng, cởi bỏ quần dài hợp với quần lót giặt thật mạnh xuống!

Vật đàn ông đã sớm căng đau bỗng nhảy ra ngoài không khí, dường sức chờ vận động. Đến khi hắn áp lên người cô một lần nữa, lỗ chân lông toàn thân hắn đều bị thân thể non mềm của thiếu nữ bên dưới kích thích mà mở hết ra! Mồ hôi của hắn thấm lên da thịt cô, kết dính hai người với nhau.

Cô đã sớm mệt đến cực hạn, chỉ có thể yếu ớt thở dốc dưới không gian ngập tràn hơi thở của hắn. Thân thể cô vẫn còn lại dư vị lạ lẫm. Cô muốn trốn tránh, da thịt bóng mịn giữa hai chân cô đã cảm nhận được thứ to lớn nóng bỏng của hắn như một con thú cực lớn đang rục rịch, không ngừng nhảy lên giữa hai chân cô.

Cô cuộn bàn tay nhỏ bé yếu đuối đặt lên bờ vai hắn, đôi mắt to xinh đẹp tuôn ra một dòng lệ.

“Lục Tiến, Lục Tiến” cô khó chịu kêu đau.

Lục Tiến tiếp tục động tác tay, cúi đầu nhìn cô gái bên dưới, không nói một lời. Sau đó hắn chậm rãi cúi đầu xuống, dùng môi lưỡi phong bế miệng cô. Hắn cực kì thông thả, từng chút từng chút một đi vào.

“Á” vì quá nhỏ nên thân thể xinh xắn của cô khi bị đi vào trở nên cứng đờ. Sau đó cơ thể cô không ngừng rung động, bàn tay đặt trên bờ vai hắn cũng véo thật sâu vào da thịt hắn.

Lục Tiến chỉ mới đi vào một chút đã ngừng động tác, chống nửa người lên trên người cô thở dốc dồn dập.

Thật chặt! Cô còn non mềm, tinh tế, tuyệt vời hơn cả mong đợi của hắn, dường như muốn hắn phải bắn ra ngay lập tức! Quả thật là muốn đòi mạng hắn.

Huyệt thái dương của hắn nổi lên cuộn cuộn, trán toát ra mồ hôi ắn ắn.

“Đau quá, Lục Tiến tôi đau quá.” Cô phát ra tiếng khóc thật nhỏ, mồ hôi cùng nước mắt biến mép tóc của cô thành một mảng ướt nhẹp.

Lục Tiến hít một hơi thật sâu, ghé vào tai cô khẽ dụ dỗ, “Bảo bối à, thả lỏng một chút để cho anh đi vào, ngoan.” Vừa dụ dỗ vừa dùng sức tiếp tục chống đỡ đi vào, khiến cho cả người cô như bị kéo căng ra.

“Anh ra ngoài đi, tôi van xin anh.” Cô đau đớn khóc lóc khẩn cầu, cảm thấy mình như đang bị một lưỡi dao sắc bén bổ tung ra.

Hắn ôm lấy cô, kiên quyết không buông tha, một tay nắm chặt vòng eo của cô, một tay nâng gáy cô lên, hắn cắn vào làn môi mềm của cô, hút hết vị ngọt của cô. Sau khi vật cường tráng kia cực lực trì hoãn lại tàn nhẫn tiếp tục lên vào, bắt buộc nơi căng chặt của cô mở rộng ra vì hắn, bao lấy thứ to lớn của hắn.

Khi cơn đau đớn bén nhọn xuyên qua cô, cô đau đến mức cong đôi chân trắng nõn lên, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng khẽ mở ra nhưng lại không thể gọi thành tiếng. Ngoại trừ cơn đau xé ruột xé gan, cô không còn có thể cảm nhận được bất kì cái gì khác.

Lục Tiến ghé vào tai cô khẽ dụ dỗ gì đó cô không thể nghe được, hắn cuồng nhiệt hôn cô nhưng cô cũng quay đầu đi không muốn nhận. Cô chỉ có thể nằm dưới hắn phát ra tiếng hét đau đớn.

Nhưng người đang kìm lấy cô không hề cho cô cơ hội để thở, hắn phát ra một tiếng thỏa mãn thật dài rồi bắt đầu liên tục duy trì hành động xâm chiếm vội vã kia. Hắn đâm chọc qua lại, không ngừng vật vộn cô, bắt cô phải chịu đựng tiết tấu đáng sợ kia.

Cơ thể cường tráng của hắn theo hắn mà đánh sâu vào, dán thật chặt lên da thịt mịn màng của cô, vòm ngực rắn chắc cọ sát vào bộ ngực sữa của cô, làm cho hai nụ hoa phấn hồng bị ma xát đến đỏ bừng. Gò má đầm mồ hôi của hắn dán sát vào gương mặt nhỏ nhắn của cô, không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ bên tai cô, dường như không hề cảm nhận được sự đau đớn cùng run rẩy của cô.

Hắn kịch liệt chạy nước rút khiến cô không còn cách nào mà thở, nỗi khổ sở như tê liệt làm cho cô phải nhúu chặt mặt lại, cô buồn bã khóc lên, đôi mắt to không ngừng chảy ra những giọt nước mắt trong suốt, móng tay trên bàn vai hắn đã ghim sâu kiên cố vào cơ thể.

Nhưng mà dần dần, thân thể vốn đau đớn vô cùng lại nghe thấy âm thanh gầm rú gợi cảm của hắn mà bắt đầu run sợ, chắc là tại vì quá đau nên cô bắt đầu phát ra tiếng ngậm nga thật nhỏ. Cô cũng không nghĩ mình sẽ phát ra tiếng than vãn kêu cùng lời cầu khẩn nhẹ nhàng như thế.

Trong nháy mắt khi triệt để tiến vào cơ thể của cô, Lục Tiến đã không còn khống chế được. Hắn cảm thấy mình như sắp ngạt thở, không biết là bị sự bao vây của cô khiến cho ngạt thở hay là vì tư vị này quá tuyệt vời khiến cho hắn ngạt thở. Điều này làm cho hắn không có cách nào dừng lại, cũng không có cách nào nghỉ ngơi nữa.

Hắn nghe thấy tiếng ngậm khóc yêu kiều của cô, cũng thấy đôi chân trắng nõn treo trên cánh tay hắn vì đau mà cuộn lên, nhưng dưới sự bao vây, đè ép chặt chẽ, mút vào thật mạnh mẽ của cô, hắn không có cách nào dừng lại.

Hắn ngang nhiên dùng một tay nắm chặt đầu giường, một tay xuyên qua đôi chân mảnh khảnh của cô mạnh mẽ chạy nước rút lần nữa!

Chiếc giường to lớn nặng nề bị rung động, tấm ván gỗ khỏe khoắn cũng phát ra âm thanh “xoạt xoạt”.

“Nói! Nói em sẽ không rời khỏi tôi!” Hắn níu chặt bàn tay tinh tế, nặng nề nói bên tai cô.

“Ừm” Dưới sự tiến công phách đạo, cô khóc không thành tiếng, bàn tay nhỏ bé của cô dưới động tác kịch liệt của hắn đã bị vây chặt trong lòng bàn tay hắn.

“Nói!” Hắn tàn khốc thẳng tiến, đối mặt với cô gái toàn thân đều là mồ hôi của hắn hung hăng ép hỏi.

“Sẽ không...rời khỏi anh...sẽ không...” Cô không chịu nổi sự giày vò về thể xác lẫn tinh thần, rốt cuộc phải nói ra lời hắn muốn nghe.

Theo tiếng khóc la của cô là sự tiến công mãnh liệt điên cuồng của hắn.

Mồ hôi đầm đìa, lửa nóng bùng cháy.

Rốt cuộc hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, hai tay nắm chặt lấy vòng eo tinh tế của cô, mãnh liệt bắn ra trong thân thể tuyệt diệu đến kinh người của cô.

Sau đó, hắn nhắm mắt lại hưởng thụ dư vị, sau cảm giác sung sướng cực hạn, hắn mê muội ngã lên thân thể cô gái bên dưới, ôm chặt cô, dán vào cô không chịu buông ra.

28. Chương 27

Chương 27 – Độc nghiệm của nhau

“Bảo bối à, nhất định anh sẽ chết trên người em.” Lục Tiến dựa vào bồn tắm massage cực lớn, gối đầu lên gối da trên bồn tắm, khép hờ mắt say mê than khẽ.

Nước trong bồn tắm không ngừng cuộn cuộn chảy tạo nên từng đợt bọt nước vuốt ve thân thể hắn.

Nằm dạng hai chân bên hông đối mặt với hắn là thân thể nhỏ nhắn nằm sấp không hề nhúc nhích trên thân thể cường tráng của hắn, nghe vậy bàn tay nhỏ bé quần quanh cổ hắn chỉ hơi nhúc nhích một chút.

Mái tóc đen mượt của cô bị thấm nước, dính chặt vào tấm lưng trắng như tuyết, ôm sát lấy đường cong uyển chuyển của cô, uốn lượn dọc theo tấm lưng trần trụi xuống dưới. Đuôi tóc nhiều xuống vài giọt nước, từng giọt nước không ngừng nhảy múa trong những sợi tóc tạo thành một bức tranh đẹp mắt.

Lục Tiến miễn cưỡng động dậy người một cái thì cô gái trên người hắn đã lập tức phát ra tiếng ưm yếu ớt.

“Ừm” Thanh âm vừa yêu kiều vừa mỉa mai, đủ để làm cho bất kì người đàn ông nào hóa thành một vũng nước.

Lục Tiến nhắc khuỷu tay lên, chậm rãi ngồi dậy từ trong nước, nhắc chân lên sau đó bàn tay bắt lấy bờ vai cô đẩy lên trên để cho cô hơi ngửa ra sau một chút dựa vào đùi hắn. Theo sự loay hoay của hắn, cô cố nén vẻ khó chịu, thân thể xinh đẹp hoàn toàn hiện ra, trần trụi trước mặt hắn.

Động tác của hắn khẽ động đến bộ phận bên dưới của hai người, cô lập tức hoảng sợ co lại, bờ vai nho nhỏ cũng rúc lại, bên dưới không tự chủ được mà hút hắn vào sâu hơn khiến hắn phải phát ra tiếng thở dốc.

Lục Tiến ôm lấy đôi chân ngọc đang quấn quanh thắt lưng hắn, nghiêng đầu hôn lên cái miệng nhỏ xinh xắn của cô.

“Em xem, anh chỉ hơi vào một tí mà nó đã cắn anh như vậy rồi.” hắn dán vào gò má đầm mồ hôi của cô, thì thào khiêu khích bên tai cô.

“Lúc thì nó đẩy anh ra, lúc lại hút anh vào khiến cho anh dừng lại mà không được, làm sao bây giờ?” Lục Tiến dùng tay xoa nắn bộ ngực trắng nõn của cô, ngón tay thô ráp vân vê hai núm hồng, tùy ý để chúng nó nhấp nhô đỡ ững giữa hai ngón tay.

Trong phút chốc, thân thể cô gái trong tay hắn nhanh chóng run rẩy, cắn môi ngửa đầu ra sau, nũng nịu vừa như khóc lại vừa như ngâm nga.

“Anh sắp bị nó cắn chết rồi.” hắn thỏa mãn than nhẹ, sau đó hôn lên cái cổ cô tự mình dâng lên, vừa liếm vừa cắn, chiếc cổ che kín bởi những dấu hôn loang lổ lại tăng thêm càng nhiều ấn kí.

Hắn biết mình đã nhặt được bảo bối rồi. Quá trình trước đó đều rất mơ hồ, hắn đã hoàn toàn mất hết khống chế, chỉ có thể nhớ rõ cô đã đau đớn rên rỉ cùng cảm giác căng tràn tươi mới. Đến khi tỉnh táo lại, hắn cũng không biết tại sao mình lại điên cuồng như vậy. Đến lúc hắn bắt đầu đi vào nơi mềm mại của cô lần nữa hắn mới phát hiện ra bảo bối của hắn có một loại ma lực làm cho người ta không thể khống chế được. Mà dưới sự chỉ dạy kiên nhẫn của hắn, bản năng phụ nữ cũng thức tỉnh, cô gái của hắn đủ để thất cổ bất kì người đàn ông nào.

Lục Tiến nâng mặt cô lên, nhìn kĩ bảo bối của mình, sau đó hắn một lần nữa thông thả chạy nước rút, công kích thân thể mềm nhũn không ngừng run rẩy trong lòng mình.

Nhưng hắn lại phá lệ quan tâm đến cảm xúc của cô, hắn vừa dịu dàng lại vừa tàn nhẫn, hắn muốn bức bách công chúa nhỏ làm tù binh của hắn, sa vào dục vọng cùng với hắn, không có cách nào thoát ra được.

“Ưm” cô ngẩng gương mặt nhỏ nhắn vô cùng kiều diễm, diễm đạm đáng yêu lên.

“Đủ rồi” cô không khống chế được mà run rẩy.

“Tôi đầu hàng.” Cô bị sự xâm nhập cực kì thông thả của hắn giày vò đến choáng váng, không biết mình đang ở đâu.

“Em muốn, em muốn anh, anh biết em muốn anh.” Đường như hắn phải dùng toàn bộ sức mới có thể khống chế mình, dụ dỗ cô, liên tục duy trì sự giày vò ngọt ngào này.

“Lục Tiến” loại cảm giác không tên này như một cơn sóng lớn cuốn lấy toàn thân, thân thể xinh đẹp của cô dần phập phồng theo động tác của hắn.

“Xem này, so với mấy trước thì lần này em đã biết tự mình cử động rồi, ngoan quá.” Lục Tiến mê muội than khẽ.

“Lục Tiến, Lục Tiến” cô khóc rống, phát ra tiếng thở dốc ngay cả mình cũng chưa từng nghe thấy, cảm giác lạ lẫm thỉnh thoảng lại khiến cô kinh hoàng bất an, chỉ có thể duỗi bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy cánh tay đang quấn quýt bên hông cô.

Vật to lớn cứng rắn đâm thật sâu vào thân thể nhỏ xinh, thỏa mãn sự trống rỗng khó hiểu của cô lại mang theo một chút khó chịu. Cô run rẩy nhận lấy, không tự chủ được mà dùng sức ôm chặt lấy cổ hắn, ghen ngào cầu xin.

Lý trí của hắn đã tiêu sạch theo hành động ý lại vô thức của cô, trong nháy mắt đã trở thành thần dân của cô. Sau một tiếng gầm nhẹ, hắn dùng hết sức ôm lấy thân thể mềm mại phía trước, tiến công hung hãn!

Hắn vội vã ôm lấy cô, ra sức chạy nước rút, đâm vào cô, kích thích từng nơi mẫn cảm của cô, dẫn dắt cô bùng cháy vì hắn, ép cô không ngừng run rẩy trong lòng hắn, khiến cho cô phải phát ra tiếng ngâm tuyện diệu không gì so sánh nổi.

Cô bị hấn châm lên ngọn lửa kiều diễm, cao giọng khóc ngâm, phô ra vẻ đẹp chưa ai từng thấy. Thân thể trắng như tuyết mang đầy dấu vết, hai nhụy hoa hồng phấn ngạo nghễ nhô ra khỏi mặt nước, thân thể xinh đẹp không ngừng vụn vụn phập phồng trên người hấn.

Cô giống như một thiên sứ đang dụ dỗ ác ma, hồn nhiên lại tàn ác. Không ai có thể trông thấy vẻ phong tình ma mị của cô lúc này, nó mang theo một loại ma tính có thể phát hủy lý trí của đàn ông trong nháy mắt.

Đây chính là thiên sứ chỉ thuộc về hấn.

Hấn sa vào sự căng tràn yêu kiều của cô, bị cô hút đến hoa mắt choáng váng, đôi chân mịn màng đang quần chặt quanh hông hấn khiến hấn càng kích thích hơn, sau đó chỉ có thể thuận phục dưới chân cô, để mặc cho cô xâm chiếm, muốn nhanh muốn chậm, tùy cô sai bảo,

Hơi nước bốc lên, nước gợn sóng lay động, không ngừng tràn ra khỏi bồn tắm theo động tác mãnh liệt, tấm kính cực lớn trong phòng tắm bị hơi sương bao vây, mơ hồ phản chiếu hai thân thể đẹp đẽ đang quần lấy nhau.

Tiếng thở dốc, tiếng ngâm nga, tiếng liếm mút vừa mơ hồ lại vừa rõ rệt.

Môi kề môi, ngực chạm ngực, tiếng tim đập gấp gáp giống nhau, da thịt cũng đói khát như nhau.

Lửa tình hừng hực, ngày đêm cháy lan không dứt.

Ngoài cửa truyền đến vài tiếng gõ nhẹ sau đó dừng lại, Lục Tiến buông cô gái đang ôm thật chặt ra, xốc tấm chăn đơn bước xuống giường. Thân thể trần trụi với những đường cong hoàn mỹ, không một tấc thịt thừa, nhưng điều làm cho người ta giật mình là trên cơ thể kia khắp nơi đều là vết sẹo ngang dọc.

Hấn mở cửa phòng ra, ngoài cửa không có ai, chỉ có một khay thức ăn đầy ắp trên sàn nhà. Cầm khay lên, Lục Tiến trở vào phòng, đặt chén đĩa lên bàn gỗ rồi quay đầu đi về phía chiếc giường lớn.

Trong phòng ngủ u ám, cô gái vô cùng mệt mỏi đang cuộn mình trên giường, cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài chăn, khắp nơi đều là dấu vết bị hấn gặm mút, tràn ngập sắc thái ** làm cho người ta mơ màng.

“Bảo bối, phải ăn chút gì thôi.” Sắc mặt Lục Tiến u ám, đến bên giường, vươn tay từng chút một kéo tấm chăn màu trắng ra. Dưới chăn, thân thể trần trụi yêu kiều của cô hiện ra trước mắt hấn.

Da thịt trắng nõn toàn thân bị hấn mút đầy dấu hôn loang lổ, lan tràn đến giữa đôi chân đang kẹp lại của cô.

Hốc mắt hấn giật giật, con ngươi đen đột nhiên bùng lên một ngọn lửa. Xoay người lên giường, hấn quy giữa hai chân cô, chăm rãi kéo cặp đùi trắng trẻo của cô ra.

Trong lúc ngủ mơ, cô vô thức để mặc cho hấn xem xét nơi riêng tư không có bất kì thứ gì che chắn của mình. Phấn nộn, trơn bóng, đỏ bừng, mị hoặc, tràn ngập vẻ bất lực vì từng bị hấn bắt nạt.

Lục Tiến nuốt nước miếng xuống, hạ tầm mắt nhìn bộ phận bên dưới. Thứ cứng rắn của hấn đang từ từ ngẩng đầu lên, khát vọng kêu gào được nơi mềm mại của cô vây quanh lần nữa.

Độc nghiện của hấn lại phát tác rồi.

Từng nụ hôn nhỏ vụn từ từ theo lưng bàn chân đi lên trên gặm nhấm, không buông tha một tấc da thịt nào, ngay cả chỗ đầu gối mẫn cảm của cô cũng bị đầu lưỡi cùng hàm răng của hấn quét qua để lại ấn kí đỏ sậm.

“Ưm” Cô hừ nhẹ, chậm rãi mở đôi mắt kèm nhèm ra, cặp môi đỏ mọng, đáng vẻ kiều diễm như vừa bị người ta nếm thử.

Đầu lưỡi ướt át triền miên hôn đến giữa hai chân khiến cô phát ra tiếng ưm kiều mị, chăn mỏng được kéo lên, phủ lấy cảnh tượng mơ màng bên trong, chỉ có tiếng thở dốc yêu kiều đứt quãng, không ngừng lan ra không gian.

Dục vọng tràn ngập, ngày tiếp nối đêm.

Đây chính là quy củ của Lục Tiến. Khi cô gái của hắn còn ngây thơ non nớt phải quán triệt cho cô thói quen cùng ** cực hạn hoàn mỹ nhất.

Giam cầm cô, mỗi ngày dùng tình dục nuôi nấng công chúa nhỏ đáng yêu của hắn, làm cho cô sa vào những cơn ân ái không dừng lại được.

Ngày tiếp nối đêm, dây dưa với cô, ở bên tai cô lần lượt cường điệu bức bách, bắt cô không ngừng lặp lại lời đã hứa với hắn. Hắn cưỡng ép cô học tập, học tập cách thăm dò cơ thể hắn, thăm dò những chỗ mẫn cảm của hắn. Hắn cưỡng chế thói quen của cô, quen với phương thức của hắn, quen với hương vị của hắn, quen với tất cả của hắn.

Bất kì phản ứng nào của cô đều mang lại cảm xúc cho hắn, làm cho hắn càng thêm cố gắng gia tăng sự dạy bảo.

Cô gái nhỏ vẫn chưa biết gì về tình dục, chỉ có thể để mặc hắn không hề kiêng kị mà nhấm nháp thân thể non nớt, mờ mịt mặc cho hắn dẫn dắt, dần dần tiến vào vực sâu dục vọng ma quỷ, suốt đời không thể quay lại thế giới trắng thuần của cô.

“Vẫn còn ở trong đó à?” Trong phòng khách dưới lầu, người đàn ông điển trai tà khí nhưn mày thật cao, vẻ mặt không thể tin được. Tên lính đứng thẳng đứng để báo cáo trước mặt anh ta bình tĩnh gật đầu, làn da ngăm đen càng tăng thêm luồng khí nóng từ người anh ta.

Hai cái tên thủ đầu trên đầu dưới của cầu thang quả thật không phải là người!

Anh ta tình nguyện ra chiến trường chém giết kẻ thù cũng không muốn đứng ở đây chịu tra tấn mỗi ngày!

Hơn một tuần lễ, ngày nào bọn họ cũng thay phiên nhau canh gác, tất cả đều sống không bằng chết. Dù có được huấn luyện nghiêm chỉnh cũng không chịu được tiếng khóc ngâm kiêu diễm làm cho người sắt cũng phải bị lay động từ phòng ngủ chính trên lầu hai truyền tới cả ngày lẫn đêm.

“Đúng là người trẻ tuổi, chơi tốt như vậy, chẳng biết tiết chế gì cả.” Euler gãi gãi cằm, cười xấu xa đứng dậy đi về phía cầu thang, chuẩn bị tự thân xuất mã đi bắt lại Lục Tiến sau khi về nhà thì không có liên lạc gì với anh ta nữa.

Mới đi đến cầu thang, âm thanh đứt quãng, mập mờ trên người từ phòng ngủ trên lầu hai truyền đến, càng đến gần lại càng rõ ràng.

“Nhẹ thôi đau quá.”

“Ừm, đừng kẹp chân lại, đừng kẹp căng như vậy, sắp bị em kẹp chết rồi đây.”

“Á, chậm....chậm một chút.”

Người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi kêu rên cùng tiếng khóc khe khẽ của cô gái nhỏ làm cho Euler đứng sững lại. Chỉ trong vài giây toàn thân anh ta đã vã mồ hôi, mỗi bộ phận trên cơ thể đều căng cứng đi vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, cậu nhóc trong đống quần đã sớm ngóc đầu cao cao.

Thật sự là sống không bằng chết mà.

Euler nhìn sang cánh cửa gỗ đang đóng chặt, nghe tiếng nũng nịu cùng nức nở ghen ngào đói khát bên trong rồi nhìn lại mấy tên lính mang vẻ mặt khổ sở trên bậc thang, khuôn mặt điển trai run rẩy, phát ra một tiếng rủa thâm, “Shit!”

29. Chương 28

Chương 28 – Sự khó xử của đội trưởng Chu

“A Tiến à, không ngờ một khi đã chơi cậu lại không biết tiết chế như vậy.”

“Nghe nói suốt tám ngày cậu không ra ngoài.”

Trên bãi cỏ được cắt tỉa chỉnh tề trong vườn hoa của biệt thự, Euler không giữ hình tượng nằm co quắp trên chiếc ghế màu trắng lấm nhảm với Lục Tiến.

Tuy nói anh ta cũng từng chơi như vậy nhưng vừa rồi anh ta phải uống đến ba ly nước đá mới đè nén dục vọng được, hơn nữa bây giờ lại cảm thấy bộ phận bên dưới đang co rút đau đớn, hận không thể bay về cái ổ của mình mà tìm hai cô em ngực to để giải phóng.

Kế bên, Lục Tiến bị anh ta kéo ra khỏi cửa chỉ mặc một cái quần dài màu đen, đi chân trần nằm dựa vào ghế nhắm mắt phơi nắng, quần lót chỉ kéo đến ngay mép quần, lộ ra cơ bụng rắn chắc, vòm ngực trần còn ánh lên vài giọt mồ hôi chưa khô.

“Anh đến chỗ tôi là để thả cái rắm này đấy à?” Lục Tiến từ từ nhắm hai mắt lại mĩa mai anh ta, hiển nhiên cơn tức của hắn đang rất lớn.

“...” Euler ngẩn người, mặt mày run rẩy.

“Tôi đến đưa đồ cho cậu...” thôi, không so đó với người trẻ tuổi. Dù là đàn ông, anh ta cũng rất thấu hiểu cảm giác đau khổ khi vẫn chưa đủ sướng đã bị người ta kéo từ trên giường xuống.

“Ừ, để bên kia đi.” Anh ta vừa nhắc cảm lên thì mấy tên lính đứng giữa con đường nhỏ trong vườn hoa đã mang ba bốn cái rương vào trong biệt thự.

Lục Tiến lười biếng liếc qua, ra vẻ không có hứng thú gì.

“Lần này cậu triệt phá địa bàn của Gram, tôi đưa người vào hang ổ của hắn, mẹ kiếp, cậu có biết dưới tầng hầm của hắn chôn cất cái gì không?”

Euler nheo mắt cười khê: “Hi hi hi, cả tầng hầm đều là mấy rương tiền với tiền cả. Quá tuyệt, bọn tôi phải đếm ba ngày mới hết.”

Nhờ phúc của Lục Tiến, sự hợp tác lần này giữa hai bên đều mang lại lợi nhuận lớn.

“Một phần tôi đã đưa đến chỗ của tổng tư lệnh Lâm, mấy cái rương này là của cậu.”

“Kho vũ khí của hắn tôi đã lấy hết, một nửa đưa về bên kia, một nửa giữ lại cho cậu.” Euler tiếp tục cười tủm tỉm nói.

Lục Tiến nghe câu được câu mất, sắc mặt bình thản, hoàn toàn không cảm giác hưng phấn trước tiền tài nhận được.

Hắn không thiếu tiền. Chiến tranh chỉ là vì tranh giành hai thứ, vũ khí và tiền tài. Súng có thể giết người, nhưng tiền thì hắn không có khái niệm gì. Ăn, mặc, tiêu xài hắn cũng chẳng thiếu.

Ngoại trừ hiện giờ vì nuông chiều cô gái của hắn nên hắn mới kêu Euler chuẩn bị cho hắn một căn biệt thự xa hoa. Vừa nghĩ đến ở căn nhà cũ, cô gái của hắn ngủ không quen trên chiếc giường gỗ thì hắn đã không nhận được mà muốn sắp xếp cho cô cuộc sống tốt nhất trong khả năng, điều kiện của mình.

Euler vẫn sung sướng nói đến kế hoạch lần này, nhưng ánh mắt Lục Tiến lại xuyên qua vườn hoa, xuyên qua bể bơi, xuyên qua ngôi nhà trắng nhìn về phía lan can trên lầu. Ánh mắt hắn xuyên qua bức màn, nhìn vào trong căn phòng trên lầu hai, ngóng về phía cô gái đang ngủ say trên chiếc giường lớn.

“Này...” Euler nói nửa ngày mới phát hiện ra tâm trí của người đối diện căn bản không có đặt vào lời của mình.

Lục Tiến nhìn quá xuất thần về phía ngôi nhà xa xa, như đang bị thứ gì đó mê hoặc.

“A Tiến này, cậu có nghe lời tôi nói không đó?” Euler liếc nhìn hắn một cái, cũng lười chẳng muốn nhắc nhở hắn ánh mắt hắn nhìn sang bên kia như đang bị ma nhập.

“Mấy chuyện đó anh tự quyết đi, tôi chỉ phụ trách giết người thôi.” Lục Tiến thu hồi lại vẻ xuất thần, hờ hững trả lời Euler.

Euler nhún vai, vòng vo sang chủ đề khác, “Bên kia điện báo nói hành động lần này quy mô quá lớn đã khiến cho chính phủ Yangon đã cảnh giác, phải cẩn thận.” Euler ngồi dậy, vẻ mặt có chút nghiêm túc. (Yangon hay còn gọi là Rangoon hay Ngưỡng Quang, là thành phố lớn nhất Myanmar)

Từ trước đến nay Tam Giác Vàng là khối địa bàn nằm trong tay chính phủ ba nước. (Lào, Thái Lan, Myanmar) Mấy chục năm qua, chính quyền ở đây phân tán, chiến loạn không ngớt, chẳng bao giờ bình yên. Các thế lực kiêu hùng tre già măng mọc, biến ảo khôn lường, rông rã tranh nhau làm vua một cõi.

Mặc dù cả Euler và Lục Tiến đều là minh chủ nhưng đã quen biết nhiều năm, hơn nữa người trực tiếp lãnh đạo hai người vì mục tiêu cộng đồng nên đã sớm kết thành quân đồng minh. Quân đội hai bên bí mật hợp tác, không ngừng khuếch trương thế lực, phát triển quân đội lớn mạnh, thu gom tiền tài.

Cuối cùng, bọn họ chỉ có một mục tiêu, đó là sau khi có đầy đủ năng lực và điều kiện sẽ đàm phán với chính phủ đòi quyền độc lập – độc lập trở thành một quốc gia riêng. Khu vực trực thuộc phạm vi quản hạt, mọi người đã chịu đủ cảnh chiến tranh có thể an cư lạc nghiệp, còn có vùng đất xinh đẹp này sẽ không còn tội ác thuốc phiện nữa. Nhưng trước mắt, quân chính phủ cũng không đồng tình trước việc khu vực này hiện nay có một chính quyền được vũ trang quá mức lớn mạnh.

Euler luôn hờ hững hiếm khi nói chuyện bình thường như vậy, Lục Tiến nhíu mày, “Lần này là do bọn họ chọc tới tôi, lần sau tôi sẽ chú ý.” Hắn nhàn nhạt trả lời.

Euler hừ khẽ một tiếng, rót thêm một ly nước đá nữa. Cùng lắm cũng chỉ là một đứa con gái thiếu chút nữa là bị người của bọn Gram bắt đi, bị hoảng sợ một chút mà người này đã trút toàn bộ tức giận lên người bọn chúng. Ngay cả đối phương muốn đầu hàng cũng không để ý tới, giết hết không chừa tên nào ngoại trừ một số đã tự thắt cổ và số còn lại chạy trốn được, quân đội của Gram đã hoàn toàn bị thanh lý hết.

Quả nhiên không phụ cái tên sát tinh.

Đúng là giận dữ vì hồng nhan nha...

Hơn nữa lại còn vừa về đến nhà đã nhiều ngày không có ra khỏi phòng.

“A Tiến này, cậu xong thật rồi.” Euler cười nhạo, chỉ một cô bé vẫn chưa dậy thì hết mà đã khiến hắn mê mẩn thế này, thật đúng là người trẻ tuổi.

“Anh đi được rồi đấy.” Lục Tiến không thèm nghe lời anh ta nói, chỉ giương mắt nhìn về sân phơi nắng phía xa xa.

“Hả?” Vậy là đang đuổi người à? Euler buồn bực nhìn theo tầm mắt của hắn, sau đó không nhịn được mà nhướn mày lên.

Trên ban công rộng thênh thang, rèm cửa tung bay bị kéo ra, một cô gái mặc chiếc váy bông đơn giản dài ngang gối xuất hiện lên ban công.

Tóc đen, da trắng như tuyết, cặp môi đỏ mọng, đôi chân trần.

Gió nhẹ thổi qua mái tóc cô, ánh nắng diu dịu chiếu vào gương mặt trắng nõn của cô, dưới chiếc váy bông lộ ra cặp đùi vừa trắng vừa mịn. Dưới ánh mặt trời, da thịt không hề có tí tì vết nào, nhẵn nhụi không thể tưởng tượng nổi mang lại cảm giác trong suốt.

Mấy tháng không gặp, cô gái nhỏ bỗng nhiên lộ ra dung nhan xinh đẹp kinh người, rực rỡ đến chói mắt. Cô vừa bò xuống từ trên giường, vẻ mặt còn hơi ngái ngủ, tư thái lười biếng. Khí chất cực kì thanh thuần lại có một chút mị hoặc.

Đây chính là con nhóc nhỏ gầy mà lúc trước anh ta đã gặp sao?

Rõ ràng đây là thiên sứ ma mị câu hồn đoạt phách người ta mà.

“Hi hi hi khó trách” Euler cảm thán không thôi, khó trách nhiều ngày như vậy mà Lục Tiến không ra khỏi phòng, thì ra là bận dạy dỗ vật báu này.

“Euler, phải làm thế nào mới có thể làm ột người cam tâm tình nguyện quên đi chuyện trước kia mà ở lại đây?” Lục Tiến nhìn ngắm cô gái trên lầu, đáy mắt mang theo một chút mê hoặc.

“Cài gì?” Euler cho là mình nghe nhầm, quay đầu lại nhìn Lục Tiến, thấy trên khuôn mặt từ trước đến giờ vẫn giữ vẻ lười nhác nay lại mang theo một vẻ dịu dàng khó nói nên lời thì không khỏi há hốc miệng, nghĩ nửa ngày anh ta mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Cô nàng đã là người của cậu rồi, cậu cần gì phải khấn trương như vậy?”

“Người tôi muốn, trái tim tôi cũng muốn.” phút chốc ánh mắt Lục Tiến trở lại vẻ sắc bén.

“Chuyện này ấy à? Phụ nữ mà, cô nàng thích cái gì thì cậu cho cô nàng cái đó, trên giường xuống giường đều phải dùng một thủ đoạn, cam đoan cô nàng sẽ yêu cậu gần sống gần chết luôn!” Đây là lời tuyên bố của Euler.

“Việc này còn phải nhờ anh dạy à?” Lục Tiến liếc nhìn anh ta, mặc kệ anh ta.

Trên ban công lầu hai, cô gái duỗi bàn tay nhỏ bé ra che chắn ánh mắt rọi vào mặt, vẻ mặt mơ màng nhìn ra ngoài vườn hoa, dáng vẻ như vừa bị chà đạp quá mức, không biết đang là ngày tháng năm nào.

“Cô gái của cậu bị cậu giày vò sắp hỏng mất rồi.” Euler càng thêm hứng thú, nhìn là biết cô nàng này chắc là mấy ngày nay ngay cả ban công cũng không thể bước ra rồi.

Lục Tiến không để ý tới anh ta, nằm trên ghế nhìn về phía cô, đến khi cô quay đầu lại nhìn về phía bọn họ, thấy hai người đang nằm trên ghế thì sợ hãi mỉm cười với hần sau đó cắn đôi môi đỏ mọng giấu gương mặt nhỏ nhắn vào sau cánh cửa phòng, khóe miệng của hần cũng nhếch lên thành một nụ cười sung sướng.

Euler nói đúng, có lẽ hần đã quá khấn trương rồi.

Người đã là của hần thì trái tim sớm muộn gì cũng là của hần.

Cục công an tỉnh Y

“Đội trưởng Chu, báo cáo lần này không có duyệt vụ buôn người.” Nữ cảnh sát xinh đẹp cắn môi đặt văn kiện trên tay lên bàn làm việc.

Chu Cảnh Diệu cau mày nhìn chằm chằm vào văn kiện một lúc lâu sau đó ra vẻ buồn bực mở túi giấy ra, rút bản báo cáo mình đã đệ trình n lần ra. Chỗ để duyệt trên đó vẫn là con dấu to đùng “Không phê chuẩn”.

“Đội trưởng Chu” Nữ cảnh sát thấy đội trưởng từ trước đến giờ vẫn luôn vui vẻ giờ lại cau chặt mày nên không nhịn được an ủi.

“Tôi không sao, cô đi ra ngoài đi.” Chu Cảnh Diệu lắc đầu với cô, cười cười trấn an.

Nữ cảnh sát xinh đẹp lưu luyến rời khỏi văn phòng, nụ cười trên mặt Chu Cảnh Diệu lập tức cứng lại.

Từ khi mẹ của Thẩm Sơ Vân khóc không thành tiếng thông báo cuộc gọi kia với cảnh sát, thỉnh cầu cảnh sát giải cứu cô ra thì anh đã nhờ các chuyên gia từ số điện thoại tra ra nơi cuộc gọi này gọi tới, kết quả tra được địa điểm cô gái gọi cuộc điện thoại này là từ một thị trấn nhỏ cách biên giới tỉnh Y khoảng ba bốn mươi km.

Dựa theo trình tự thông thường thì cảnh sát Myanmar sẽ giúp đỡ phá án, nhưng khu vực này quá phức tạp, năng lực của cảnh sát căn bản không thể kiểm soát được nơi đó, thậm chí có thể nói chính phủ hoàn toàn không thể khống chế được nơi đó.

Lực lượng khống chế vùng đất này trong khoảng một năm gần đây là chính quyền vũ trang đang phát triển rất mạnh. Phức tạp hơn nữa là mấy tháng gần đây, khu vực này khởi thuốc súng nổi lên bốn phía, chiến loạn không ngớt, ánh mắt của giới truyền thông trong nước đều tập trung đến đó.

Đừng nói là cảnh sát trung quốc tiến vào phạm vi chiến tranh, dù có điều động lực lượng cảnh sát biên giới đều sẽ bị truyền thông nước ngoài nói là tập kết ngay khu vực biên cảnh để chuẩn bị triển khai các hành động quân sự này kia. Cho dù anh có lặng lẽ lên vào cứu người cấp trên cũng không chịu phê chuẩn.

Đang trong thời kì mẫn cảm, vì không muốn bị người ta bắt thóp, bị người ta hiểu lầm bên này muốn nhúng tay vào việc luân chuyển chính quyền vũ trang vùng Tam Giác Vàng khiến cho các quốc gia lân cận ngờ

vực cảnh giác vô căn cứ nên anh đã mấy lần nộp báo cáo lên xin phái người đi giải cứu thiếu nữ bị lừa bán nhưng cấp trên đều không chấp thuận.

Một bên là thiếu nữ bị lừa bán, một bên là quốc tế ảnh hưởng đến Chu Cảnh Diệu, cái gì nặng cái gì nhẹ mọi người đều biết. Chỉ là trong ba tháng nay, ngày nào anh cũng lấy tấm ảnh chụp trong ngăn kéo ra xem mà lòng đau không thôi, căn cứ vào lời khai của mẹ Thẩm, cô gái đã bị người khác phát hiện ra khi đang gọi điện về, mà từ lúc ấy đã chặt đứt hết mọi liên hệ. Không biết có thể vì vậy mà cô gái sẽ bị người mua tra tấn không?

Ngày nào mẹ Thẩm cũng gọi điện truy vấn khiến cho anh khó có thể trả lời.

Trả lời thế nào đây? Chẳng lẽ lại nói vụ án của con gái bà quá nhỏ, cấp trên cho rằng đối với việc ảnh hưởng đến biên giới mà nói chẳng đáng kể sao?

Chu Cảnh Diệu đóng bản báo cáo lại để vào ngăn bàn, dùng tay day day mi tâm, bực bội không thôi. Sau đó, anh bất đắc dĩ lấy điện thoại ra, bấm một dãy số. Điện thoại có người bắt máy, Chu Cảnh Diệu thở dài, buồn bực vò vò tóc lên tiếng với đầu dây bên kia, “Ba”

30. Chương 29

Chương 29 – Hình ảnh cuối cùng

Khoảng cách giữa các ngọn núi không có cách nào dùng bình nguyên bằng phẳng để đo được.

Xem trên bản đồ, số điện thoại của Thẩm Sơ Vân gọi tới là ở một trấn nhỏ cách biên giới khoảng chừng vài chục km, nhưng sau khi xuất cảnh tiến vào vùng núi thì trên đường đi vô cùng quanh co, đường núi rất xóc nảy, căn bản không có cách nào qua được.

Chu Cảnh Diệu ngồi ở vị trí phó lái, không ngừng ghi nhớ biển báo giao thông bắt mắt dọc theo bên đường. Giờ phút này xe đang ở lưng chừng con đường núi hình ruột dê, sườn núi cao ngất gần chạm vào tầng mây, nhìn nghiêng sang một bên là vực sâu không thấy đáy khiến người xem kinh hãi không thôi, người lái chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ ngã xuống vách núi.

Lái xe là một chàng trai đen gầy. Thấy sắc mặt mấy người trong xe có vẻ run sợ, anh ta ho nhẹ vài tiếng, vừa lái xe vừa làm dịu không khí.

“Đội trưởng Chu này, dãy núi này nhìn đường thì hiểm trở chứ thật ra đi quen rồi thì cũng không có gì, 90% Tam Giác Vàng đều là núi, lái xe ở đây mãi rồi giờ lái trong thành phố lớn à, hì hì, cũng giống như bay vậy ấy mà!”

Chu Cảnh Diệu thu hồi tầm mắt nhìn ra vách núi hiểm trở ngoài cửa sổ, gật đầu với anh ta, “Lần này giao cho anh lái xe, nếu ổn sẽ lại nhờ đến anh.”

Chàng trai đen gầy không nói thêm nữa, chuyên tâm lái xe, Chu Cảnh Diệu nhìn đồng hồ, trong lòng thầm tính toán đến lúc đó phải cứu người thế nào.

Sau khi có được phê chuẩn, anh không dừng vó ngựa chạy tới cục công an thị trấn gần biên giới. Dưới sự sắp xếp của cục công an, cục cũng đã phái điều tra viên rất quen thuộc tình hình giao thông bên kia hơn nữa cũng rất có trách nhiệm dẫn bọn họ quá cảnh. Bọn họ chỉ có thời gian ba ngày, hơn nữa yêu cầu tuyệt đối phải đổi tên xuất cảnh, không phải trường hợp bất đắc dĩ thì không được nổ súng. Nói cách khác, lần này bọn họ phải lặn lội “trộm” người về.

Thời gian cũng không đủ, mà anh đến bây giờ cũng chưa thể xác định vị trí chính xác của Thẩm Sơ Vân, hoặc có thể nói đã hơn ba tháng cô chưa từng rời khỏi căn biệt thự màu trắng kia hay là đã bị đưa đi chỗ khác?

Chỉ có thể tin vào sự may mắn.

Chu Cảnh Diệu chạm tay vào túi áo, tay phải kẹp lấy tấm hình mẹ Thẩm đã giao cho anh, là tấm hình chụp toàn thân của cô gái để bọn họ thuận tiện xác nhận cô gái có còn nguyên vẹn không. Thật ra dù không

nhìn ảnh chụp thì anh cũng ghi nhớ rõ ràng hình dáng của cô. Tấm hình trong ngăn kéo văn phòng đã bị anh nhìn vô số lần rồi.

Anh không biết vì sao mình lại rất bận tâm đến vụ án này, thậm chí không tiếc lên tiếng nhờ ba mình giúp đỡ. Có lẽ vì đồng tình với cô gái nhỏ tuổi bị hại, có lẽ vì tiếc nuối cho hai cô gái phá án lần trước.

Bất kể thế nào thì người bị hại lần này đã cầu cứu đến cảnh sát rồi, anh cũng không muốn phụ chức trách trên vai mình.

Trong biệt thự.

“Chị Sơ Vân!” Tiểu Huyền thò đầu ra từ sau tấm lưng cao lớn của Euler, vui sướng vô cùng kêu to một tiếng với người trong đại sảnh.

“Tiểu Huyền?” Sơ Vân vốn đang miễn cưỡng nằm trên người Lục Tiến, hai tay ôm gối buồn ngủ nghe thấy tiếng gọi thì kinh ngạc ngẩng đầu lên, gối ôm trong tay rơi xuống đất cũng không biết.

Tiểu Huyền nhấc làn váy lên, mừng rỡ lướt qua Euler chạy ra. Cô bé mặc một chiếc áo ngoài và chiếc váy bên dưới, căn bản rất khó chạy, lúc chạy vọt lên thì chân lảo đảo sắp ngã về phía trước, Euler đứng sau dùng tay tóm cổ cô bé, xách cô bé lên.

“Đi đứng cũng không xong thì nhóc còn làm gì được nữa?” Euler tỏ vẻ chán ghét.

Sau khi Tiểu Huyền bị anh ta xách lên thì quay đầu lại then thùng cười với anh ta, “Cảm ơn chú Euler.” Lúm đồng tiền bên khóe miệng Tiểu Huyền chợt hiện lên, sau đó quay đầu đi tiếp tục chạy vào trong sảnh.

Khóe miệng Euler giật giật, đi theo vào phòng khách.

Hai cô gái vẫn ôm chặt lấy nhau trên sofa, hốc mắt Sơ Vân đỏ lên. Mắt Tiểu Huyền vốn cũng đỏ đỏ nhưng thấy Lục Tiến liếc nhìn một cái nên cô bé lập tức ngồi dậy từ trong lòng Sơ Vân. Không còn cách nào khác, cái anh đẹp trai lại khủng bố này là người mà tâm hồn non nớt của cô bé đã nhận định là người đáng sợ nhất.

Mắt Sơ Vân rưng rưng, đánh giá Tiểu Huyền từ trên xuống dưới, thấy mặt mày cô bé hồng hào, dáng vẻ hoàn toàn không giống như đã chịu ngược đãi thì trong lòng thở phào một hơi. Sau đó cô quay đầu lại nhìn Lục Tiến ngồi trên ghế sofa, “Em muốn nói chuyện với Tiểu Huyền trong phòng, được không ạ?” Cô dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Lục Tiến, nhẹ nhàng hỏi.

Giọng nói cô nhẹ nhàng miên man, vừa mềm vừa trong trẻo, làm sao mà Lục Tiến có thể cự tuyệt được chứ?

Hắn kéo bàn tay nhỏ bé của cô qua, khẽ dùng răng và làn môi mỏng cắn lên một ngụm, thỏa mãn ngấm nhìn gò má hơi ửng đỏ của cô, “Đi đi, không cho khóc, nếu không sau này anh sẽ không cho cô bé tới thăm em nữa.” con người đen của hắn xẹt qua ý cười nhẹ.

“Ừm” đôi mắt tiếp của cô buông xuống, khẽ đồng ý sau đó rút tay về, mím môi mang Tiểu Huyền lên lầu hai.

Thấy hai cô gái đã nắm tay nhau lên lầu, Lục Tiến ngoắc tay gọi nữ giúp việc mang trái cây lên cho hai cô.

Euler vẫn luôn mặt lạnh nhìn hắn không chịu được nhử mày, “A Tiến này, có phải cậu đã quá nuông chiều cô bé kia rồi không? Phụ nữ ấy mà, cậu mà chiều họ quá là họ sẽ kiêu đến tận trời đấy.”

Cho tới bây giờ phụ nữ luôn phải trăm phương ngàn kế nịnh nọt Lục Tiến, giờ thì lại giống như một đứa thanh niên đang yêu, đúng là làm cho người ta nhìn không quen.

“Cô ấy ngoan như một con mèo nhỏ, cả ngày cũng chẳng nói đến mấy câu, tôi thật sự còn đang muốn nhìn thử dáng vẻ kiêu ngất trời của cô ấy đây.” Hai tay Lục Tiến khoanh sau đầu dựa vào ghế, hai chân duỗi ra, không thèm nhìn anh ta, chỉ nhàn nhạt trả lời anh ta.

Gần đây cô bé rất biết điều, rất nghe lời. Trên giường vừa yêu kiều vừa mềm mại, không hề phản kháng bất kì động tác nào của hắn, phải thật sự rất khó chịu mới đánh lên bả vai hắn khẽ nói không muốn, đáng vẻ đáng thương đó quả thật đã làm cho hắn yêu thích không buông tay, hận không thể nuốt chửng cô vào

trong bụng. Vô số lần hắn đã nhin dục vọng của mình lại buông tha cho cô, để cho cô dựa vào trong lòng hắn mà mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Bình thường khi hắn không ở nhà cô sẽ ngồi yên trong vườn hoa xem sách hoặc cô sẽ dùng cây đàn hắn đã chuẩn bị cho cô mà đánh ra những bản nhạc êm tai, không đề cập đến chuyện ra ngoài. Mặc dù có khi hắn tự mình lái xe đưa cô ra ngoài giải sầu nhưng cô cũng dính chặt bên cạnh hắn, tuyệt đối không hề chạy lung tung.

Cô càng ngoan ngoãn như vậy hắn lại càng thương cô. Nhưng có khi về nhà nghe thấy tiếng đàn vọng ra ngoài hắn lại thấy bất an một cách khó hiểu. Hắn không hiểu về đàn dương cầm nhưng trong tiếng đàn của cô rõ ràng đã tản ra một chút bi thương nào đó. Nhất là gần đây cô lại trở nên tiêu tụy, làm gì cũng không có hứng thú, cả ngày chỉ lười biếng rúc trong phòng ngủ hoặc ngồi ngẩn người.

Hắn phải làm thế nào mới có thể nịnh nọt cô đây? Về sau nghĩ ra có lẽ thỉnh thoảng tìm người đến chơi với cô sẽ khá hơn một chút, có lẽ cô tiêu tụy là vì quá cô đơn. Quả nhiên, hôm nay cô nhóc kia chỉ đến một lần mà cả người cô đã có sức sống hơn.

“Anh vẫn chưa ra tay với cô bé của anh à?” tâm tình khá tốt, Lục Tiến bắt đầu đùa giỡn Euler. Bọn họ đã gặp rất nhiều phụ nữ, dáng vẻ của cô nhóc kia rõ ràng là vẫn chưa bị phá thân. Nếu thật sự đã bị Euler dùng rồi thì làm sao còn dáng vẻ hồn nhiên động lòng người như vậy nữa?

“Hử...? Tôi kén ăn như vậy à?” Euler bị lời nói của hắn làm giật nảy người, nhú mày nhìn hắn. Nhóc con kia giống như một hạt mầm xanh, tuổi cũng có thể tương đương với con gái anh ta, anh ta không có hứng thú. Nhưng mà xem ra cô nhóc vừa nghe lời lại vừa đáng yêu làm cho tâm tình người ra nhộn nhạo, hơn nữa nụ cười đơn thuần kia cũng có thể tiêu trừ hết những mệt nhọc cùng mùi máu của anh ta ngoài chiến trường cho nên đã giữ cô bé lại.

“Cô nhóc gọi tôi là chú đấy!” Thấy nụ cười xấu xa của Lục Tiến, Euler tức giận nặng nề cường điệu!

Lục Tiến cười nhạo.

Chú cơ à?

Với người như anh ta thì xem ra không đến vài năm nữa cô nhóc kia sẽ nằm chết dí dưới người Euler mà gọi là chú nhỉ.

Trong phòng ngủ trên lầu hai, Sơ Vân ngồi trên ghế salon, kéo Tiểu Huyền lại nhìn, muốn nói lại thôi.

“Chị Sơ Vân à, vừa rồi thiếu chút nữa em đã không nhận ra chị rồi đấy.” Tiểu Huyền nâng gương mặt nhỏ nhắn lên, hái mắt sáng rực nhìn Sơ Vân. Cô bé cảm thấy chị Sơ Vân trở nên rất xinh đẹp, hình như cũng không giống với lúc trước lắm, đặc biệt là cặp mắt to, mờ sương như có thể hút người ta vào.

“Tiểu Huyền, còn em thế nào?” Sơ Vân cắn môi, nhìn Tiểu Huyền mà thấy khó có thể mở miệng hỏi, nhưng cô rất muốn biết Euler có làm tổn thương gì đến cô bé không.

“Em rất khỏe, chú Euler không hề hung dữ chút nào, em giật đến hư quần áo của chú ấy mà chú ấy cũng không hề tức giận.” Mắt Tiểu Huyền cong cong, nhìn Sơ Vân thè lưỡi.

“Vậy anh ta có làm gì với em không? Có làm đau em không?” Sơ Vân khẽ cắn môi, rốt cuộc cũng hỏi.

“Hả?” Tiểu Huyền nháy đôi mắt to, không biết cô đang hỏi vấn đề gì.

Hai cô gái mắt to nhìn mắt bé, nhìn nhau nửa ngày trời.

Sơ Vân ám chỉ đến nửa ngày mới biết mặc dù Tiểu Huyền và Euler ngủ cùng phòng nhưng chỉ nằm trên mặt đất ở góc phòng, cho tới bây giờ Euler vẫn chưa chạm vào cô bé. Mà trong địa bàn của Euler, tất cả mọi người đều nghĩ cô bé là người của Euler nên không ai dám có ý đụng vào cô bé.

Lúc tâm trạng vui vẻ, Euler còn kêu người mua cho cô bé một đồng sách, bảo cô bé học thêm chút ít để sau này giúp anh ta kiếm tiền. Đối với việc giao cho cô bé giặt quần áo gì đó ngược lại Tiểu Huyền rất thích, cảm thấy mình cũng không phải là ăn nhờ ở đậu. Tóm lại, Tiểu Huyền cảm thấy bây giờ rất an tâm, ít nhất không phải sợ hãi như lúc trước khi ở trong nhà cha kế.

Nghe xong lời Tiểu Huyền nói, Sơ Vân cảm thấy tâm trạng dễ chịu hơn nhiều, giữa trưa lúc ăn cơm cùng nhau, khẩu vị của cô cũng tốt hơn nhiều, không có ra vẻ cái gì cũng ăn không vô như mấy hôm trước mà ăn đầy một chén cơm cùng với rau trộn cay.

Lục Tiến hài lòng nhìn Tiểu Huyền vài lần, nghĩ thầm sau này cách vài ngày sẽ gọi cô bé tới đây một chuyến. Hắn không biết ánh mắt này của hắn lại khiến tay cầm đũa của cô bé run run.

Buổi chiều, Euler cùng Tiểu Huyền về lại ổ của mình, hai cô gái hốc mắt hồng hồng kéo tay nhau nửa ngày, sau đó rốt cuộc Euler phải xách Tiểu Huyền lên xe.

Thấy Tiểu Huyền vừa đi Sơ Vân lại trở nên không có tinh thần, Lục Tiến kéo cô qua, ôm cô dựa vào ghế sofa thân mật một lúc lâu mới quyết định đưa cô ra khỏi biệt thự giải sầu. Ai ngờ vừa mới dắt cô ra khỏi cửa chuẩn bị lên xe, tên lính sau lưng vừa nhận xong một cuộc điện thoại đột nhiên bước đến, báo cáo bên tai hắn gì đó. Mấy tên đàn em trong quân đội của Gram chạy trốn được đã lên sang trần nhờ phụ cận. Đúng là đưa tới cửa tìm chết.

Lục Tiến ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, hôm nay trời có hơi âm u, không khí cũng mang theo hương vị ẩm ướt, xem ra đêm nay sẽ có mưa, hơn nữa có thể là mưa lớn, cũng không thích hợp đưa cô ra ngoài đi dạo.

“Ngoan, anh phải đi có việc, em nghỉ ngơi cho tốt, chờ anh về.” hắn đưa Sơ Vân về biệt thự, ở dưới lầu ngầm mút môi cô nửa ngày cũng không chịu buông ra, một lúc lâu sau mới nói khẽ bên tai cô.

“Ừm” cô bị hắn hôn không thể nào nói chuyện được, chỉ có thể dựa vào ngực hắn ồm ồm một tiếng.

“Lên đi” rốt cuộc Lục Tiến buông cô ra, nhìn cô lên cầu thang. Lúc đi qua vườn hoa, đột nhiên Lục Tiến cảm thấy tim mình đập thật nhanh. Hắn quay đầu lại nhìn về phía ban công sau lưng, cô đang đứng đó, hai tay vịn lan can, im lặng nhìn theo hắn.

Dưới màn trời u ám, gió thổi tung mái tóc dài cùng làn váy của cô nổi bật trên căn nhà trắng, đẹp như một bức họa.

Cô nhìn theo hắn, ánh mắt mang theo một vẻ không nói nên lời, cô cũng không muốn tìm hiểu tình cảm phức tạp của mình.

Ánh mắt hai người quấn quýt nhau, nhìn nhau yên lặng dường như có thể vĩnh hằng như bình minh và hoàng hôn.

Một lúc nữa, anh sẽ trở về.

Lục Tiến nhướn mày cười với cô, dùng khẩu hình nói một câu sau đó quay đầu bước đi thật nhanh.

31. Chương 30

Chương 30 – Nỗi đau của Lục Tiến

“Cô ấy kia! Đội trưởng Chu, cô bé trước cửa biệt thự kia chính là Thẩm Sơ Vân!”

Xa xa trong rừng cây tùng xanh tốt, cảnh sát sau khi bí mật núp vào rừng cây cầm ống nhòm quan sát rồi không thể che giấu sự vui mừng vì phát hiện ra mục tiêu.

“Ừ, là cô ấy.” Chu Cảnh Diệu bình tĩnh trả lời, tiếp tục quan sát cánh cửa lớn của căn biệt thự trắng phía trước.

Tuy khoảng cách khá xa, thỉnh thoảng lại có người ngăn trở nhưng cũng có thể nhìn thấy mặt của cô bé qua cánh cửa biệt thự. Một cô gái xinh đẹp như vậy tuyệt đối không thể nhận lầm được, bọn họ chỉ liếc nhìn một cái đã có thể xác định cô gái kia chính là Thẩm Sơ Vân. Quả nhiên cô vẫn còn trong căn biệt thự màu trắng kia.

Chu Cảnh Diệu nheo mắt lại, dùng ống nhòm nhìn thật kĩ chàng trai trẻ tuổi đang nắm tay cô đứng cạnh chiếc xe quân dụng. Người này rất cao, cũng rất trẻ tuổi, xem ra chỉ khoảng 20 tuổi, hình như thân phận của hắn không hề thấp, chung quanh có binh lính súng vác vai, đạn lên nòng canh gác. Giờ phút này hắn đang cúi đầu xuống, dán vào tai cô gái nói chuyện. Đến khi hắn ngẩng đầu lên nghe binh lính báo cáo, Chu Cảnh Diệu mới nhìn ra mặt hắn.

Thật sự là ——

Thật sự là một gương mặt có thể làm cho phụ nữ điên cuồng. Điển trai nhưng cũng không hề nữ tính, ngược lại còn toát ra một vẻ sát khí. Xem ra cũng là một nhân vật khá hung ác.

Chàng trai trẻ tuổi như cảm giác được gì đó, ngẩng đầu lên nhìn chung quanh, Chu Cảnh Diệu lập tức thu hồi thứ trong tay lại, kéo cấp dưới bên cạnh thấp đầu xuống, phục trong bụi cây không nhúc nhích, ngay cả hô hấp cũng ngưng lại.

Những người này là binh lính ra chiến trường giết giặc chân chính, không phải những bọn cướp hay tội phạm ma túy bình thường trong nước. Bọn họ chỉ có vài người, cẩn thận một chút sẽ tốt hơn.

Người kia quét một vòng chung quanh, không phát hiện gì khác thường nên tự mình đưa cô gái về biệt thự, sau đó một lúc sau hắn mới từ bên trong đi ra, nhảy lên xe quân dụng, dẫn theo vài người lái xe như bay đi.

Chu Cảnh Diệu thở phào một hơi, dần dần thư thái hơn.

Không biết vì sao người trẻ tuổi vừa rồi khiến cho anh có cảm giác áp lực, giác quan thứ sáu cho anh biết người này vô cùng nguy hiểm, rất muốn trực tiếp chống lại hắn.

Chàng trai đen gầy do cục công an biên giới phái tới bò lên từ mặt đất, sắc mặt có hơi tối đi.

“Đội trưởng Chu, người vừa rồi không nên đụng tới đâu.” Anh ta trầm giọng nói.

Chu Cảnh Diệu nhíu mày, “Vì sao anh lại nói vậy?”

“Tam Giác Vàng không ai là không biết tiếng tăm của hắn, chỉ là có rất nhiều người đều chưa từng thấy mặt hắn, trước kia khi thu thập tin tình báo tôi chỉ nhìn thấy một lần.” chàng trai đen gầy trả lời.

“Có địa vị gì?” Chu Cảnh Diệu thấy anh ta nói vậy thật sự có hơi tò mò, người vừa rồi rõ ràng còn nhỏ hơn mình vài tuổi.

“Hắn tên là Lục Tiến, chưa đến mười tuổi đã vang danh khắp vùng Tam Giác Vàng, có tiếng là hung ác, không ngờ lần này lại cứu người ra từ trong tay hắn.” anh ta cười khổ nói.

“Lão Hắc này, ngay cả trùm ma túy lớn cậu cũng không sợ, vậy mà lần này lại sợ hắn à?” Một cảnh sát khác có vẻ không tin lên tiếng.

“Không phải tôi sợ hắn, chỉ là người này quá độc ác, chọc tới hắn thì có trốn đến chân trời hắn cũng sẽ giết sạch cả nhà anh.” Lão Hắc lắc đầu trả lời.

Làm công việc này luôn sẵn sàng để hy sinh, nhưng không ai muốn đem tính mạng của người nhà mình ra mà đùa giỡn cả.

“Lục Tiến...” Chu Cảnh Diệu chậm rãi thốt cái tên này ra khỏi miệng.

Thực sự lợi hại như vậy sao?

Anh có vẻ không tin. Nhưng hiện giờ không phải lúc để nghĩ đến chuyện này, cứu người quan trọng hơn.

“Không cần thiết phải kinh động đến hắn, cứu người ra sẽ rời khỏi đây ngay.” Anh nhìn chung quanh một vòng, hạ thấp giọng dặn dò. Bất kể thế nào cũng phải cứu cô gái kia ra trước.

Mọi người không thay đổi vị trí, sắp lại gần khe thương lượng xem phải cứu cô gái ra thế nào. Với tình hình vừa rồi, trong biệt thự hắn là có vệ binh canh gác, nếu chỉ đơn giản trèo tường vào cứu người ra thì không phải sở trường của họ.

Chu Cảnh Diệu quan sát sắc trời, lúc này đã là buổi chiều, sắc trời âm u, không khí ẩm ướt, xem ra lúc nào cũng có thể đổ mưa. Khi mưa xuống nghĩ là bọn họ có thể bí mật hành động.

Thương lượng với ba cảnh sát khác xong, anh bắt đầu từ từ khom người đi dọc theo bức tường được rùng cây vây quanh sau biệt thự.

Sau biệt thự có một bãi đỗ xe không lớn lắm, mà khi ánh mắt Chu Cảnh Diệu nhìn thấy một miệng cống bên ngoài tường bao của biệt thự thì ngừng lại, sau đó hai mắt từ từ sáng lên.

Không khí ngày càng ngột ngạt, không hề có một cơn gió nào nhưng vẫn không có mưa, ngoài cửa sổ chỉ có tiếng sấm rầm rầm.

Sơ Vân nằm ngủ chưa được bao lâu thì đã bị tia chớp trắng bệch ngoài cửa sổ đánh thức. Vươn tay ra sờ sờ, vị trí bên cạnh vẫn lạnh băng, cô quay đầu lại nhìn cái đồng hồ nhỏ đầu giường bên kia sau đó từ từ bò dậy, tiện tay cầm lấy một cái áo khoác ngoài Lục Tiến ném trên giường mặc vào, cô chậm rãi đi xuống lầu.

Dưới lầu không yên tĩnh như trên lầu, đèn vẫn sáng trưng như trước, cô dùng đôi chân trần không một tiếng động giẫm trên mặt thảm mềm mại.

Hai cô gái giúp việc vừa ra ngoài mang bữa khuya ra cho binh lính canh gác bên ngoài, ngoài kia mơ hồ nghe thấy tiếng binh lính gọi người thay ca rồi thêm đồ ăn gì đó, đèn phòng bếp đã tắt, có vẻ hơi tối, bên trong không có một ai.

Sơ Vân nhìn bốn phía, nhẹ nhàng linh hoạt nhón chân đi vào nhà bếp. Lúc này bên ngoài vang lên một tiếng sấm rền kèm theo tia chớp điện xé toạt bầu trời. Trong nháy mắt của tia chớp, mọi thứ trong nhà bếp đều tái nhợt đáng sợ. Sơ Vân giật nảy người, dùng tay vỗ vỗ ngực lấy lại bình tĩnh sau đó đi về phía góc bếp.

Cạnh chiếc kệ dựa vào tường trong góc bếp có treo một chiếc túi của nữ giúp việc. Nếu như cô nhớ không lầm thì một trong những cô giúp việc trong nhà hẳn khi nấu cơm sẽ để điện thoại trong túi.

Bên ngoài vườn hoa binh lính đã ăn sắp xong, lúc nào nữ giúp việc cũng có thể vào trong, Sơ Vân hít một hơi, chạy đến góc bếp vươn tay định mò vào trong túi lấy điện thoại ra. Đột nhiên, cô ngửi thấy một mùi tanh tưởi, tựa như hương vị của bùn nhão lâu ngày.

“Ai?!” Cô quay mạnh đầu lại! Sau đó đôi mắt cô trừng lớn, há hốc miệng phát ra tiếng thét hoảng sợ.

Không biết từ khi nào cửa sổ nhà bếp đã bị cạy ra, một thân hình đàn ông cao lớn, đen sì thối hoắc bất thành hình xuất hiện phía sau cô!

“Cảnh sát đây! Tôi tới cứu cô ra, Thẩm Sơ Vân!” Người kia cầm thẻ chứng nhận đưa tới trước mắt cô, một bàn tay vô cùng bẩn khác chuẩn bị bịt miệng cô lại.

Đúng vậy, chính là cô ấy!

Trên người cô mặc một chiếc áo khoác kiểu nam, bàn tay nhỏ nhắn vô cùng tinh tế, còn xinh đẹp hơn cả trên ảnh. Không biết là do hơi thở hay trên người cô tỏa ra mà một hương thơm nhẹ nhàng đánh úp lại phía anh, thậm chí hương vị này khiến cho anh quên mất mùi tanh tưởi trên người mình. (phá án mà con háo sắc nữa @@)

Chu Cảnh Diệu không nhận được mắt sáng rõ lên một chút, nhưng anh nhanh chóng phục hồi lại tinh thần bởi vì sau khi cô gái này nghe thấy anh nói thì ngăn người vài giây rồi nước mắt không ngừng rơi xuống.

Bên ngoài biệt thự, rõ ràng hai chiếc xe đang đi qua, thân xe gồ ghề không hề có cửa sổ, bánh xe ma sát xuống mặt đất tạo thành âm thanh chói tai, một tên lính bên trong tường đang chuẩn bị thay ca nghe thấy thế nên hơi nhú mồm, đang định ra ngoài xem có chuyện gì thì một quả lựu đạn mang theo khói xanh bay theo hình vòng cung từ bên ngoài tường vào, rơi thẳng xuống chỗ bọn lính đang ăn trong vườn hoa.

“Có bom!” Binh lính rống lên thật to!

Mấy người lính đang ăn cũng nhanh chóng phản ứng cầm lấy cái bàn chắn trước người mình.

“Oành!” Một tiếng vang thật lớn, lựu đạn nổ mạnh, lực nổ cực lớn phá tan cái bàn, mấy người lính phía sau cũng bị nổ bay!

“Oành! Oành” theo sau là vài quả lựu đạn bị ném vào trong vườn hoa.

“Oành!” lại một tiếng vang nữa, cửa chính của biệt thự bị nổ tung!

“Đột đột đột...” mấy tên cầm trên tay vũ khí hạng nặng xông vào cửa, sắc mặt chặt vật nhưng ánh mắt cực kì hung ác thù địch với binh lính!

Bọn chúng đã bị đuổi giết cùng đường, có trốn cũng sẽ chết, không bằng đến kéo cái tên sát thần kia chết cùng!

Theo sau tiếng súng cùng tiếng nổ mạnh còn có tiếng kêu thảm thiết của mấy cô gái bị đạn bắn té xuống mặt đất khiến cho Sơ Vân vừa bò tới cửa sổ vẫn chưa nhảy qua sợ ngay người.

“Xuống mau!” Chu Cảnh Diệu quát khê, nhanh chóng đuổi tay ôm lấy eo cô gái đang ngồi trên cửa sổ, dùng sức đỡ cô xuống!

“Đã xảy ra chuyện rồi! Phải đi ngay lúc này thôi!” Anh đè thấp người cô xuống, che chở trên đầu cô xoay người phóng tới bức tường sau nhà bếp.

“Giẫm lên vai tôi đi!” đến góc tường, anh nhanh chóng vịn tường ngồi xổm xuống, bảo Sơ Vân giẫm lên vai mình nhảy qua.

Lúc này phía trước căn nhà lại phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, đối phương lại bắt đầu dùng rocket cho nổ tung cả ngôi biệt thự!

Mấy lính gác dưới sự công kích hỏa lực quá mạnh của đối phương chỉ có thể trốn sau tấm chắn, vừa dùng súng trường tấn công về phía kẻ thù vừa không ngừng gọi cứu viện.

Căn nhà nhỏ bị bom đánh trúng bốc cháy trong nháy mắt, phòng ngủ lầu hai cũng phát ra tiếng nổ, mảnh thủy tinh bị vỡ rơi giữa không trung, lửa phun ra từ cửa sổ, ngọn lửa bén vào sàn nhà cùng vật dụng bằng gỗ nhanh chóng lan ra, lửa bùng cháy đỏ cả bầu trời!

Sơ Vân vịn vách tường, dùng đôi chân trần giẫm lên bả vai của người đàn ông, lúc này trên đầu tường bao xuất hiện một người đàn ông khác đang dang hai tay về phía cô!

“Đứng cho vững!” Hai tay Chu Cảnh Diệu cầm lấy đôi chân trần nho nhỏ, nhắc người đứng lên. Người đàn ông ngồi trên đầu tường vươn tay bắt lấy hai tay cô, dùng sức nhắc lên lên đầu tường.

Chu Cảnh Diệu lùi về sau vài bước, chạy lấy đà rồi đập lên thân tường dùng sức trèo lên, sau đó hai tay khê chống người bật lên trên. Anh nhanh chóng nhảy xuống khỏi tường bao sau đó đứng dưới đỡ cô nhảy xuống.

Vài giây sau, bọn họ dẫn theo cô chạy ra khỏi phạm vi bắn nhau kịch liệt, yên lặng dọc theo lùm cây đi đến chỗ đỗ xe.

Lúc này cả căn biệt thự đã chìm trong biển lửa, tiếng nổ lớn vẫn chưa ngừng lại, mấy tên lính còn sót lại phần nộ bắn xối xả về phía kẻ thù, mấy tên địch xâm phạm không ngừng ném bom về phía hẻm lách của căn biệt thự, thề phải san bằng vườn hoa tinh xảo này.

Không ai rảnh chú ý xa xa, một chiếc xe màu đen không mở đèn cứ yên lặng không tiếng động mà nhanh chóng rời khỏi khu vực này như vậy.

Đến khi Lục Tiến cấp tốc chạy về biệt thự thì trong mắt chỉ còn những mảnh tàn của căn biệt thự. Ngôi biệt thự tinh xảo xinh đẹp lúc này đã cháy sạch chỉ còn bốc lên khói xanh, ngôi biệt thự trắng đã sớm bị đốt sập.

Buổi chiều khi hán rời khỏi, cô gái với chiếc váy bông bênh đứng yên tĩnh trên ban công nhìn theo hán đâu rồi? Cô ở đâu rồi?

Bầu trời xuất hiện một tia chớp trắng lần nữa, từng hạt mưa to như hạt đậu bắt đầu rơi xuống.

Cơn mưa đã ứ đọng lâu nay rốt cuộc cũng rơi xuống.

Từng giọt mưa biến thành cơn mưa tầm tã.

“Sơ Vân.....” lần đầu tiên, Lục Tiến trầm thấp gọi tên cô.

Mưa xối lên mặt, lên người hắn nhưng hắn không có phản ứng gì. Hắn dùng tay sờ lên ngực mình, cảm thấy trái tim đột nhiên quặn đau. Chuyện gì đã xảy ra, tại sao lại có cảm giác này? Ở chỗ này trông trơn giống như bị người ta khoét ra, cũng giống như cảm giác năm đó.

“Tìm! Tìm cho tôi!” Đột nhiên Lục Tiến quay đầu lại rống to với binh sĩ phía sau hắn.

“Tìm từng tấc đất cho tôi!” Hắn thô bạo nhấn mạnh từng chữ một mệnh lệnh cho bọn lính đang chờ hắn.

Trong cơn mưa to, chiếc xe quân dụng không ngừng ra vào. Binh lính dọn dẹp chiến trường trong cơn mưa to, tìm người sống sót, mặt khác truy lùng đầu mối mà kẻ thù để lại.

Tầm lưng Lục Tiến thẳng tắp, đứng trên chỗ đất trống, con người đen nhìn chằm chằm vào ngôi biệt thự còn bốc khói.

Cô gái của hắn tuyệt đối sẽ không chết như vậy!

Hắn không tin!

32. Chương 31

Chương 31 – Cô gái quay về

Sơ Vân, em ở đâu?

Sơ Vân

Tiếng kêu vang vọng bên tai.

Là giọng nói của ai vậy?

Trên chiếc xe gian nan phóng đi trong cơn mưa to, đột nhiên cô gái đang ngủ trên xe ngồi bật dậy, làm giật mình mấy vị cảnh sát ngồi trên vốn đang cảnh giác rất cao.

“Thẩm tiểu thư?” Lão Hắc ngồi phía trước trông thấy Chu Cảnh Diệu vội vã quay đầu lại nhìn cô, thấy cô đã giật mình tỉnh giấc, đáy mắt không khỏi hiện lên một vẻ thương tiếc.

Một tay cô chống lên chỗ ngồi, vẻ mặt mờ mịt, hàng mi dài rậm ướt ướt, có thể vừa mới gặp ác mộng. Đôi chân nhỏ lộ ra dưới làn váy có dính chút bụi cát, trên người vẫn bọc chiếc áo khoác nam, nhìn về phía trước trông rất đáng thương.

Tinh thần cô gái mờ mịt nhìn anh một cái, đôi mắt to xinh đẹp trống rỗng, không có chút cảm xúc nào. Sau đó cô quay đầu nhìn cơn mưa to không ngừng đập vào cửa sổ xe, một lúc sau mới nhớ ra mình đã được bọn họ cứu ra, đôi môi tái nhợt của cô khẽ nhúc nhích, muốn mở miệng nói nhưng cuối cùng cô cũng không nói gì, chỉ từ từ nằm xuống chỗ ngồi.

Chu Cảnh Diệu bị cái nhìn của cô làm cho chấn động.

Cùng lắm cũng chỉ là một cô gái mười mấy tuổi, tại sao ánh mắt lại có thể phức tạp như vậy?

Đến khi anh quay đầu lại tiếp tục nhìn đường thì Sơ Vân đã chậm rãi cuộn thành một cục trên chỗ ngồi.

Trong bóng tối, không ai trông thấy...

Cô gái vùi mặt vào hai bàn tay, thân thể nhỏ gầy hơi run run.

Chỉ có cô mới biết giữa những kẻ tay đã dần dần bị nước mắt thấm đẫm.

Sau khi cô ôm chiếc áo nằm xuống, hai cảnh sát ngồi phía sau cảm thấy yên lòng. Hai người nhìn nhau, ánh mắt đều mang cùng một cảm xúc.

Phản ứng này của cô gái xem ra khá bình thường với bọn họ. Người bị hại vừa được cứu ra bình thường đều khép kín tinh thần và thể xác, phải cần điều trị tâm lý rất lâu.

Tuy nhìn cô bé này không có vẻ gì là đã từng chịu ngược đãi nhưng ai mà biết được? Dù sao nếu như cô gặp phải một cao thủ ngược đãi thì vết thương sẽ rất khó nhận ra.

Hai người không hện mà cùng tiếc hận thở dài, dẹp tâm trạng của mình lại, tiếp tục tập trung xem xét tình hình giao thông bên ngoài.

Thời tiết này, cơn mưa to này lại đi trên đường núi quả thật là đu dây thép mà đi qua vách núi. Đường chẳng những trơn mà còn có thể gặp phải núi lở. Bây giờ số mạng của bọn họ đều giao cho lái xe Lão Hắc.

Xe đi cực kì chậm. Mưa quá lớn, rơi lộp bộp xuống cửa kính xe, cần gạt nước có chạy hết công suất cũng chỉ có một hai giây để nhìn rõ mặt đường.

Đèn xe chiếu rọi con đường phía trước, quanh co khúc khuỷu, u ám um tùm. Ngay đến cả Chu Cảnh Diệu nhìn thấy tình hình này cũng không thể kìm được mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay. Chỉ có Lão Hắc là vẫn vững vàng cầm lái, ánh mắt trên gương mặt ngăm đen sắc bén như một con chim ưng.

Nhưng con đường phía sau ngày càng khó đi, sau khi rẽ vào con đường núi đầy cát đá, mặt đường dần dần trở nên lầy lội. Bùn đất trên mặt đường bị mưa to nhào lên, mặt đường biến thành một vùng bùn.

Xe bắt đầu xóc nảy không thôi, người ngồi trên xe cũng bị lắc lư lên xuống theo xe.

“Ôi” cô gái phía sau cũng phát ra tiếng ngậm khê.

Chu Cảnh Diệu nhanh chóng quay đầu lại, không biết từ khi nào cô gái đã co rúc người lại trên ghế.

Dưới chiếc áo khoác màu đen lộ ra gương mặt nhỏ xinh, tái nhợt không chút máu, trông có vẻ rất khó chịu.

“Thẩm tiểu thư em không sao chứ?” Chu Cảnh Diệu nhìn gương mặt tái nhợt của cô, không nhận được thấy lo lắng, đoạn đường này rất xóc nảy, không biết cô có chịu nổi không.

Nhìn qua cô là biết cô thuộc dạng thiếu nữ mảnh mai lại ít nói, sau khi được cứu ra chỉ hỏi vài câu về tình hình người nhà của mình rồi hốt mắt đờ ững ngồi vào xe, yên lặng vô cùng. Mà suốt đường đi cô ngoại trừ nói hai chữ cảm ơn với bọn họ cũng không lên tiếng nữa.

Sơ Vân nâng hàng mi dài lên nhìn anh một cái, khẽ gật đầu. Không biết chuyện gì đang xảy ra, vừa rồi khi xe vấp vào một ổ gà cô lại bắt đầu thấy bụng nhói đau.

“Có thể chạy chậm một chút được không, tôi khó chịu.” cô dùng tay xoa bụng, dùng giọng trầm thấp nói.

“Lão Hắc chạy chậm một chút!” Chu Cảnh Diệu lập tức nói với người lái.

“Cảm ơn” cô vẫn nằm ở đó, cười yếu ớt với anh.

Nụ cười này hiện lên trên gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, mảnh mai mà đáng thương dường như có thể làm cho trái tim tất cả đàn ông phải đập rộn ràng, hận không thể làm tất cả cho cô, chỉ cầu ặt cô thoải mái giãn ra một chút.

Chu Cảnh Diệu lập tức quay đầu đi không dám nhìn cô nữa. Nhưng từ từ trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh lúc ở tường vây, nhớ đến cảm xúc khi tay mình chạm vào mắt cá chân non nớt của cô, còn có khi tay anh ôm lấy vòng eo mềm mại như bông vải. Nghĩ đến đây, hai bàn tay đặt trên đùi cùng cửa sổ xe đột nhiên nóng bừng.

Quá hoang đường, Chu Cảnh Diệu không nhận được nắm chặt ngón tay. Nhất định anh bị điên rồi mới có thể nghĩ vớ vẩn với cô bé này.

Cơn mưa to vẫn không ngừng, tình hình giao thông cũng vô cùng xấu.

Nghiêm trọng ở chỗ nước cùng đất tạo thành vùng bùn, bánh xe không có cách nào trượt được về phía trước, ngoại trừ Thẩm Sơ Vân, tất cả mọi người trên xe đều xuống dưới phụ đẩy xe. Đến khi xe đã thoát

khỏi vũng bùn thì mấy người đàn ông cũng đã ướt hết, ống quần toàn bùn đất. Cũng may lão Hắc rất quen thuộc con đường này nên lái xe cũng khá an toàn.

Đến nửa đêm, rốt cuộc trong làn mưa to mọi người cũng đã tới được trạm gác ngầm cách đó không xa.

Lão Hắc ngừng xe vào một mái hiên gỗ cũ kỹ, Chu Cảnh Diệu và mọi người xuống xe mang theo đồ của mình xuống. Sơ Vân khoác chiếc áo màu đen, khuôn mặt nhỏ tái nhợt đi theo mọi người đổi xe, sau khi ngồi xuống, hai tay cô vẫn che trước bụng.

“Thắm tiểu thư, này.” Chu Cảnh Diệu đưa chiếc áo khoác treo trên ghế sau của mình cho cô.

“Buổi tối lạnh lắm, em giữ lấy mà đắp đi.” Anh thấy sắc mặt cô không được tốt lắm nên cho rằng cô bị lạnh.

Sơ Vân ngơ ngác một lúc, “Không, không cần đâu, cảm ơn.” Khóe miệng cô miễn cưỡng hiện lên một nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu với người đàn ông đã cứu mình này sau đó kéo chiếc áo khoác màu đen lên, nằm trên chỗ ngồi lần nữa.

Cô rất khó chịu, sau khi nằm xuống, cô dùng chiếc áo khoác bọc người mình lại, hương vị quen thuộc vây quanh, hình như bụng cũng không còn đau nữa.

Chu Cảnh Diệu nheo mày, thu chiếc áo khoác lại đặt trên ghế sau đó khởi động xe chạy về phía trạm kiểm tra ở biên giới.

Ba Thắm mẹ Thắm chưa bao giờ cảm thấy thời gian trôi qua chậm chạp như vậy. Trong phòng tiếp khách của cục công an, hai người không thể ngồi yên được, cảm thấy mỗi một giây phút chờ đợi đều là dày vò.

Từ sau khi nhận được tin Sơ Vân đã được cứu ra khỏi vùng Tam Giác Vàng đang trên đường trở về thì hai người không còn tâm trạng làm chuyện gì nữa. Mà khi hai người chính thức được gặp lại đứa con gái đã mất tích nửa năm nay thì đã sớm khóc không còn nói ra lời được.

Dưới sự dẫn đường của hai nữ cảnh sát, Sơ Vân chậm chậm đi vào phòng tiếp khách.

Ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ chiếu vào thân hình gầy gò của cô khiến cho người ta nhìn thấy rõ ràng sắc mặt tái nhợt yếu ớt của cô.

Trái tim mẹ Thắm tan nát.

Hốc mắt Sơ Vân đỏ lên, che miệng rơi nước mắt, nhìn ba mẹ gầy đi rất nhiều gọi một tiếng, “Ba, mẹ.”

Đến khi mẹ Thắm chảy nước mắt, nghẹn ngào dang hai tay về phía cô thì Sơ Vân thật sự suy sụp. Cô bổ nhào vào lồng ngực mẹ Thắm, tiếng khóc đau đớn. Cô vừa khóc vừa gọi ba mẹ đến khi không còn nói nên lời nữa, nước mắt chảy ròng ròng.

Ba Thắm trước giờ vẫn luôn nho nhã lúc này cũng ôm lấy hai mẹ con đang khóc, mắt đỏ bừng không ngừng rơi lệ.

Cảnh tượng này khiến cho hai nữ cảnh sát đứng ngoài cửa cũng thấy mũi cay cay.

Chu Cảnh Diệu đứng ngoài hành lang, theo cánh cửa lớn mở rộng nhìn vào trong phòng khách. Tiếng khóc mừng rỡ nghẹn ngào không ngừng truyền ra, gương mặt điển trai của Chu Cảnh Diệu cũng hiện lên nụ cười vui mừng. Vất vả một chuyến thật sự rất xứng đáng!

Mẹ Thắm ôm chặt lấy đứa con gái đã mất đi lại tìm lại được, khóc đến đau lòng. Con gái thật là gầy, mặt mũi tái nhợt, tiêu tụy. Hơn nửa năm nay, đến tết cùng nó đã gặp phải những gì?

Ba Thắm đứng bên cạnh ổn định lại tâm trạng, ôm lấy đầu vai vợ, hạ thấp giọng nói, “Đưa Sơ Vân về trước đã.”

Còn chưa dứt lời thì ba Thắm đã phát hiện con gái nằm trong lồng ngực vợ mình mặt mũi trắng bệch, sắc mặt rất khó coi.

“Sơ Vân?” Ông lo lắng dùng tay sờ qua trán con gái nhưng thân thể Sơ Vân đã mềm nhũn trượt xuống từ trong lòng mẹ Thắm.

33. Chương 32

Chương 32 – Sự lựa chọn gian nan

Bệnh viện tư nhân ngoại ô thành phố

Trong phòng bệnh VIP tầng cao nhất, ba Thẩm mẹ Thẩm lo lắng đợi kết quả kiểm tra của con gái.

Ba Thẩm ngồi trên ghế salon, tay cầm ly trà run run, mẹ Thẩm ngồi trong một góc ghế salon, dựa mặt vào ghế salon, tay cầm khăn tay không ngừng lau nước mắt. Đôi mắt đẹp của bà đã sớm sưng đỏ lên. Bởi vì trên đường đi đều ôm lấy con gái nên tóc của bà có hơi mất trật tự, gương mặt được chăm sóc tốt cũng có vẻ tiêu tụy.

Sơ Vân té xỉu đột ngột làm cho tâm trạng vốn đã căng như dây đàn của hai người vốn đã thả lỏng lại căng lên lần nữa. Nơi này là bệnh viện tư của người thân thiết với ba Thẩm, bọn họ còn chưa tới thì bên này đã chuẩn bị xong hết các trình tự kiểm tra, chỉ là đã hơn hai tiếng trôi qua mà vẫn chưa có kết quả.

Trên đường đến đây, mẹ Thẩm đã dùng đôi tay run rẩy kiểm tra sơ lượt trên người con gái mình. Trên người cô không có vết thương nào, vành tai, ngón tay và vài chỗ khác cũng không bị tổn thương gì, trên người cũng không hề có vết bầm hay sưng đỏ do dấu răng này kia, cánh tay cũng chẳng có lỗ kim. Nhìn bên ngoài thì cô hoàn hảo không chút thương tổn.

Bà có thể nhìn ra được mái tóc con gái vẫn mềm mại mượt mà như trước, làn da nhẵn mịn trắng nõn, ngón tay mềm mại không chút thô ráp. Thậm chí ngay cả móng tay cũng rất mượt mà sạch sẽ. Nhìn qua là biết đã có người chăm sóc cô rất tốt. Nói cách khác, hơn nửa năm nay chuyện ăn ở của con gái chẳng những không thô sơ mà ngược lại rất tỉ mỉ, hoàn toàn không giống như mấy cô bé bị giày vò đến biến dạng mà bà đã gặp trước kia.

Nhưng vì sao con bé lại té xỉu? Đến tột cùng là làm sao đây? Là do sức khỏe quá yếu lại nhất thời kích động nên ngất xỉu sao? Hay còn vì lí do khác?

Mẹ Thẩm không tự chủ được siết chặt lòng bàn tay, trong lòng thấy kinh hoàng một cách khó hiểu.

Đột nhiên cánh cửa gỗ bị đẩy ra, mẹ Thẩm cùng ba Thẩm lập tức đứng bật dậy từ trên ghế salon.

“Chị dâu, anh hai, Sơ Vân sao rồi?” Người bước vào không phải bác sĩ mà là Thẩm Lan cô của Thẩm Sơ Vân định cư ở Toronto.

Thẩm Sơ Vân mất tích đã hơn nửa năm nhưng nhà họ Thẩm vẫn bịt kín mọi tin tức, chỉ nói với người ngoài Sơ Vân sang Toronto du học. Bởi vì tin tức của cảnh sát cũng được giữ kín nghiêm ngặt, ba người lại cùng nhau giấu diếm, thậm chí bà ngoại và em trai của Thẩm Sơ Vân cũng cho rằng bây giờ cô không có trong nước mà bị đưa sang chỗ Thẩm Lan du học.

Năm nay Thẩm Lan gần bốn mươi, độc thân chưa lập gia đình, từ trước đến nay đều rất yêu thương Sơ Vân. Sau khi gặp chuyện không may, cô cũng vô cùng đau xót, mấy lần bay về nước tìm hiểu tình hình nhưng lần nào cũng thất vọng bay về. Lần này nghe thấy đã có tin tức của Sơ Vân nên cô lập tức bay về, lại không ngờ rằng nơi đầu tiên mình đến lại là bệnh viện.

Ba người thấy nhau tự nhiên lại dâng lên nỗi thương cảm, Thẩm Lan ôm bờ vai chị dâu hạ giọng an ủi.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng người nói, cửa lớn của phòng bệnh bị mở ra, giường bệnh được đẩy vào phòng rồi cố định vào tường, Sơ Vân vừa được y tá đưa vào lẳng lẳng nằm mê man trên giường bệnh, trên tay vẫn còn truyền nước. Gương mặt nhỏ không chút huyết sắc của cô cùng màu với tấm ga giường và chiếc chăn màu trắng.

“Sơ Vân à!” Mẹ Thẩm lập tức chạy lại.

“Lão Thẩm à, mọi người chờ một chút.” Bạn thân của ba Thẩm là Trịnh Sinh cầm kết quả kiểm tra trong tay đi vào phòng bệnh, dùng tay ngăn mọi người đang muốn đứng dậy đi về chỗ Sơ Vân lại.

Đến khi y tá sắp xếp xong giường bệnh rồi rời khỏi phòng bệnh, ông nhìn cô gái nhỏ đang ngủ mê man trên giường bệnh, khẽ thở dài thật thấp không thể nghe được, sau đó cầm kết quả rồi mời ba Thắm sang phòng khách kế bên.

Lúc đi qua cánh cửa nhỏ ngăn cách hai phòng, ông còn cẩn thận kéo cánh cửa lại.

“Lão Trịnh này” ba Thắm lo lắng nhìn về phía ông ta, mẹ Thắm dựa vào Thắm Lan, không dám chớp mắt nhìn kết quả trong tay lão Trịnh.

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của ba người, lão Trịnh lắc đầu đưa kết quả trên tay tới, giọng điệu trầm trọng, “Sơ Vân té xỉu là vì mang thai, hơn nữa có dấu hiệu sảy thai.”

Ông ta nói xong câu đó thì phòng khách nhỏ đã trở nên yên tĩnh.

“Anh, anh nói cái gì?” sắc mặt mẹ Thắm thoáng chốc trở nên trắng bệch!

Bà bám thật chặt tay Thắm Lan, sức lực mạnh đến mức gần như muốn bóp nát xương cô, nhưng Thắm Lan cũng khiếp sợ đến mức không còn biết đau đớn, chỉ xanh mắt nhìn lão Trịnh.

Mà trong nháy mắt ánh mắt ba Thắm cũng trở nên trống rỗng, đứng ngẩn người một chỗ không nhúc nhích, chỉ sững sờ nhìn ông bạn già đưa tới xấp giấy tờ kiểm tra.

“Xóa sạch nó! Xóa sạch nó! Xóa sạch nó! Xóa sạch nó!...” Đột nhiên mẹ Thắm la lên. Sắc mặt bà vốn đã trắng bệch, nay vì kích động nên trán bà cũng đổ mồ hôi, mặt cũng đỏ bừng không bình thường khiến cho người ta vừa nhìn thấy đã biết giờ phút này bà phần nộ, hoảng sợ cỡ nào.

“Chị dâu chị yên lặng một chút đi! Anh Trịnh còn chưa nói xong mà!” Thắm Lan bị tiếng kêu sắc lạnh, the thé của bà gọi lại thần trí, lập tức ôm lấy bà, để thân thể gần như đã ngã của phía sau của bà dựa vào người mình, sau khi mẹ Thắm được cô đỡ lấy cũng vuốt ngực mà thở từng ngụm một.

“Tôi mặc kệ! Lão Trịnh, anh cũng đã chứng kiến Sơ Vân lớn lên mà! Nó còn nhỏ như vậy, làm sao có thể! Nhất định anh phải giúp tôi!” Mẹ Thắm ôm lấy ngực, sau khi thở dồn dập thì kiệt lực bình tĩnh lại khẩn cầu người bạn lâu năm.

“Lão Trịnh à” lúc này ba Thắm cũng hoảng hồn lại từ cơn khiếp sợ, nhìn bạn mình lên tiếng.

“Không làm được đâu.” Lão Trịnh khẽ lắc đầu.

“Chẳng những không thể làm giải phẫu mà còn phải bảo vệ đứa bé này trước đã.”

“Thai nhi đã gần bốn tháng rồi, cuốn rốn cũng đã dài ra, bây giờ mà bỏ đi thì chỉ có thể tiến hành phá thai.” Ông tỉnh táo lại lên tiếng giải thích.

“Phá thai thì phá thai! Đau đớn nhất thời còn hơn cả đời đau đớn!” Không đợi ông ta nói xong, mẹ Thắm đã cắn răng lên tiếng.

“Nhưng tình hình không cho phép!” Lão Trịnh nặng nề trả lời bà một câu.

Ông ta hít một hơi, nói tiếp, “Con bé bị nhau tiền đạo! Nếu tùy tiện làm phẫu thuật sẽ xuất huyết rất nhiều, có khả năng rất lớn sẽ không thể sinh nở được nữa!” (nhau tiền đạo là bánh nhau nằm trước đường đi của thai nhi khi sanh ngã âm đạo thay vì bình thường nhau thường bám ở vùng đáy hoặc thân cổ tử cung)

Căn phòng lại trở nên yên tĩnh lần nữa. Nửa ngày sau mới vang lên giọng nói run rẩy của mẹ Thắm, “Tại sao có thể như vậy chứ?”

“Thân thể Sơ Vân vẫn chưa dậy thì hết, có thai quá sớm đối với cháu nó mà nói là một rủi ro rất lớn cho nên mới tạo thành tình huống này. Thai vị cũng chưa xác định được, cuốn rốn đã dài đến thành tử cung, nếu tình hình sức khỏe của cháu tốt thì cũng không phải không thể làm phẫu thuật nhưng bây giờ sức khỏe của cháu...” Lão Trịnh đẩy mắt kính, hạ thấp giọng nói, “Cháu nó còn nhỏ tuổi, thành tử cung còn yếu, sảy thai hay phá thai đều sẽ xuất huyết rất nhiều, hậu quả thiết nghĩ sẽ vô cùng nghiêm trọng.”

“Nếu bồi dưỡng sức khỏe tốt sẽ có thể làm phẫu thuật sao?” Thắm Lan nhíu mày hỏi, cô chưa từng sinh con nên không hiểu những thứ này.

“Khi thai nhi được 28 tuần cuống rốn sẽ không phát triển dài thêm nữa nhưng đến lúc đó thai nhi đã được bảy tám tháng, nếu làm phá thai thì tổn thương đối với sức khỏe Sơ Vân còn lớn hơn sinh sản, làm bác sĩ tôi không đề nghị như vậy.”

Ba Thắm nhận lấy kết quả từ bạn rồi cúi đầu chậm rãi xem, càng xem lòng càng thấy sợ.

Thắm Lan cũng cứng họng, một câu cũng nói không nên lời.

Chỉ có mẹ Thắm im lặng một lát rồi nói như chém đinh chặt sắt, “Phải xóa sạch!” Bà hơi giương cằm lên, tỉnh táo nói.

“Bà xã” ba Thắm vươn tay vịn chặt cánh tay bà, muốn nói gì đó nhưng lại bị bà lờ đi.

“Tôi là mẹ của Sơ Vân, so với bất kì ai tôi đều không hy vọng nó bị thương tổn!” Mẹ Thắm nhìn ba người khác đứng trong phòng, hít một hơi thật sâu, “Nhưng đứa bé kia nhất định không thể giữ lại!” Trên mặt bà hiện lên nỗi thống hận cực kì.

“Con gái của tôi, bản thân nó vẫn còn là một đứa trẻ!”

“Con đường đời của nó còn dài vô số kẻ! Chẳng qua là trên đường đời nó chỉ gặp phải một ngã rẽ thôi! Tôi quyết không cho phép tương lai con của tôi để lại một vết nhơ vĩnh viễn không thể rửa sạch được!”

Mẹ Thắm liếc nhìn mọi người chung quanh, vừa tỉnh táo vừa tàn nhẫn nói với lão Trịnh, “Nếu như anh không muốn giúp tôi, tôi sẽ tìm bác sĩ khác. Đợi cho Sơ Vân tĩnh dưỡng thêm vài ngày nữa sẽ cho nó làm phẫu thuật, chỉ cần làm tốt công tác chuẩn bị thì nhất định Sơ Vân sẽ không sao!”

Lão Trịnh há hốc miệng, lắc đầu muốn nói gì đó.

“Tôi không đồng ý!” Thắm Lan nhíu mày lớn tiếng phản đối.

“Chị dâu à, em cảm thấy hẳn là phải nghĩ đến thân thể của Sơ Vân trước.” Cô nhìn về phía chị dâu sắc mặt cực kì tỉnh táo nhưng thật ra thân thể đã run rẩy, thành khẩn khuyên bảo.

“Không” Mẹ Thắm quay lại thật mạnh nhìn cô, đáy mắt nhóm lên một ngọn lửa.

“Dù cho thân thể sẽ phải chịu một ít tổn hại thì nhất định Sơ Vân cũng sẽ hiểu! Tôi tuyệt đối không cho phép...” Bà liếc nhìn ba người trong phòng, gương mặt méo mó, mỗi câu mỗi chữ nói ra đều khắc sâu ý niệm trong đầu bà.

“Quyết không cho phép con của tôi sinh ra cái thứ nghiệt chủng đó!”

Nghịch chủng.

Không biết từ khi nào cô gái nhỏ đã nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, lúc xuyên qua khe cửa nghe thấy hai chữ kia của mẹ, thân thể nhỏ gầy mặc bộ quần áo bệnh nhân thùng thình bỗng chấn động.

Cô...mang thai sao?

Cô nhẹ nhàng dùng bàn tay nhỏ bé ra xoa xoa bụng mình. Chỗ đó vẫn không mang lại cảm nhận sâu sắc gì, hơn nữa sờ vào vẫn bằng phẳng.

Nhưng mà bên trong...có một đứa trẻ sao?

Cô chậm rãi đẩy cánh cửa gỗ ra, mọi người trong phòng khách cùng đồng loạt quay đầu lại nhìn về phía cánh cửa.

Sơ Vân dùng tay vịn lấy khung cửa, sắc mặt trắng bệch khẽ gọi một tiếng, “Mẹ”

“Sơ Vân, cháu vào đây tự quyết định đi!” Lão Trịnh cầm lại kết quả rồi rời khỏi phòng bệnh. Chuyện này mặc kệ có quyết định thế nào thì đối với Sơ Vân mà nói đều là một loại thương tổn, ông không có tư cách thay nhà họ Thắm đưa ra quyết định, chỉ có thể rời khỏi đây trước.

Trong căn phòng nhỏ, mẹ Thắm kéo con gái ngồi xuống chiếc ghế salon mềm mại, ba Thắm và Thắm Lan cũng ngồi đối diện. Nếu Sơ Vân đã biết hết thì chuyện này cũng không phải gạt cô nữa.

Sau khi mẹ Thắm giảng giải một đồng đạo lý nhân sinh tương lai này kia xong đã lên tiếng bảo cô hãy quyết định số phận của mình. Đứa bé này là một sự sỉ nhục của nhà họ Thắm, trên người đứa con gái hoàn mỹ của bà dính một vết bụi, bà nhất định phải quét sạch nó. Con gái bà làm sao có thể sinh ra một đứa không rõ lai lịch, có lẽ là đứa nghiệt chủng của một thằng đàn ông đê tiện chứ!

Loại bỏ nó rồi, quên đi cơn ác mộng hơn nửa năm nay, sau đó con gái của bà có thể đi học, phát triển, kết hôn, sinh con. Bà rất chắc chắn Sơ Vân sẽ không chút do dự mà làm phẫu thuật. Đây là đứa con bà mang thai mười tháng sinh ra, bà hiểu nó nhất. Từ nhỏ đến lớn nó đều biết nghe lời, chưa bao giờ cãi lời bà, cũng tuyệt đối sẽ không có ngoại lệ.

Ở sâu trong lòng ba Thắm cũng cảm thấy đứa bé là một sự sỉ nhục nên cũng không nói gì, chỉ yên lặng ngồi đối diện con gái, không nói một lời.

Chỉ có Thắm Lan mang vẻ mặt phức tạp nhìn gương mặt nhỏ tái nhợt của Sơ Vân, muốn nói gì đó nhưng lại không mở miệng được.

Sơ Vân ngơ ngác ngồi trên ghế sa lon, ngơ ngác nhìn mặt mẹ mình. Cô mới 16 tuổi, làm sao có thể sinh con được chứ? Cô rất sợ sinh con, rất sợ đau, rất sợ ánh mắt xem thường của mọi người. Đương nhiên cô phải làm phẫu thuật, phải xóa bỏ đứa con này.

Mẹ đã nói chỉ cần ngủ một giấc, có lẽ sẽ hơi đau một chút nhưng sau khi tỉnh lại mọi việc đều sẽ được giải quyết. Sau này cô sẽ tiếp tục đi học, học tập cùng với bạn bè, cùng họ đi dạo phố, trải qua cuộc sống yên ổn vốn thuộc về cô.

Khu rừng rậm thần bí, biển hoa sáng lạn cùng lắm cũng chỉ là một giấc mơ cô từng trải qua mà thôi. Người đàn ông từng làm cho cô đau đớn, từng khiến cô phải khóc, khiến cô yêu thương cùng lắm cũng chỉ là một phút chệch đường ray trên con đường vận mệnh, chỉ từng ngẫu nhiên giao nhau với cô thôi.

Bây giờ cô đã về nhà, cuộc sống của cô đã khôi phục lại quỹ đạo, không thể giao nhau với hắn nữa.

Sơ Vân mang vẻ mặt hoảng hốt nhìn mọi người trong phòng khách, cô không nghe thấy bọn họ nói gì cả. Vì sao mặt mẹ lại căng thẳng như vậy? Miệng bà lúc đóng lúc mở, bà đang nói gì vậy?

Con không muốn sinh con, không phải con vừa nói sẽ làm phẫu thuật sao? Nhưng vì sao họ còn truy vấn cô?

“Sơ Vân? Sơ Vân? Con nói đi!” Mẹ Thắm nhìn ánh mắt mờ mịt của con gái, không nhìn được lắc lắc đôi vai gầy của cô.

“Chị dâu chị đừng ép nó.”

“Sơ Vân à con đừng sợ, mẹ sẽ tìm bác sĩ tốt nhất cho con.”

Mẹ Thắm và Thắm Lan mỗi người một câu, căn phòng nhỏ lại bắt đầu ảm ỉ.

Cô gái với vẻ mặt mờ mịt nhìn mẹ mình, cô há miệng muốn nói sẽ nghe lời mẹ nói, đồng ý làm phẫu thuật, nhưng môi mấp máy một lúc lâu cũng không thể nói ra bất kì chữ nào.

Cô nhìn mọi người, hàng mi dài có hơi rung rung, nhanh chóng trở nên ướt ướt, hơi nước đọng trên mí mắt biến thành từng giọt nước mắt lớn, mãnh liệt lăn từ hốc mắt xuống.

Mẹ Thắm và mọi người giật mình nhìn cô đau đớn khóc.

“Mẹ” nước mắt cô chảy dài nhìn ba mẹ và cô mình, đôi đồng tử hiện lên một vẻ bi thương.

“Con không làm phẫu thuật đâu.” Cô ngồi ở đó, thân thể rung động, cả người mặc một bộ quần áo bệnh nhân gần gần như lọt thỏm vào ghế salon.

“Con nói cái gì?” mẹ Thắm không thể tin được nhìn con gái.

“Con không muốn làm phẫu thuật đâu.” Môi cô run rẩy, nói thêm lần nữa.

Trước ngực áo cô sớm đã bị nước mắt thấm ướt, nhưng đôi mắt to xinh đẹp của cô vẫn không ngừng rơi lệ, từng giọt từng giọt một chạy dọc theo gò má tái nhợt chảy xuống quai hàm trắng nõn rồi thấm ướt cổ áo màu xanh.

Tiền đồ của cô, tương lai của cô có lẽ sẽ vì quyết định này của cô mà bị hủy diệt hết.

Có lẽ vĩnh viễn cô sẽ không thể đơn thuần hoàn hảo như trước nữa.

Nhưng mà...

Sơ Vân run run dùng tay sờ vào bụng.

Không phải nghiệt chủng, con của anh ấy, không phải là nghiệt chủng.

34. Chương 33

Chương 33 – Sinh mạng mới ra đời

Trong căn nhà trúc cũ kĩ tại một góc sơn trại, xa xa có thể ngửi thấy một mùi màu tươi đậm đặc. Nếu lại gần hơn chút nữa còn có thể nghe thấy bên trong truyền tới âm thanh kì quái làm cho da đầu người ta phải run lên, đó là âm thanh khủng bố của hỗn hợp lưỡi dao sắc bén gọt cắt cơ thể cùng xương cốt.

Âm thanh này xen lẫn với tiếng kêu thảm thiết đứt quãng, tiếng cầu xin tha thứ, tiếng nài nỉ, có thể làm cho người nghe liên tưởng mình đang đứng trước luyện ngục núi thầy biển máu.

Trong tầng luyện ngục đầy máu tươi, Lục Tiến đứng trước cửa sổ, hai tay chống vào khung cửa sổ, khuôn mặt lạnh lùng nhìn ra núi rừng ngoài kia. Đối với tiếng kêu thê lương dưới lầu cùng mùi máu tươi làm cho người ta muồn nôn, ngay cả chân mày của hắn cũng không hề nhúc nhích.

Tiếng rú thảm thiết dưới lầu dần dần yếu đi rồi biến thành những tiếng rên không thể nghe thấy, chỉ trong chốc lát, bên ngoài truyền vào tiếng người lên cầu thang.

Một tiếng kéo kẹt vang lên, Euler đẩy cánh cửa gỗ, xuất hiện trước cửa ra vào. Anh ta vừa đi vừa dùng khăn lông ướt lau sạch vết máu trên cánh tay, áo t-shirt trên người đã bị máu nhuộm thành màu đỏ.

“Tất cả đều khai giống nhau, bọn chúng chưa từng nhìn thấy cô gái của cậu, cũng không mang cô ấy đi.” Euler ném chiếc khăn mặt trên tay xuống cái bàn nhỏ đầy bụi, tìm một cái ghế dựa lớn nằm xuống.

“Chưa từng thấy? Anh chắc không?” Lục Tiến quay đầu lại, ánh mắt tĩnh mịch.

“A Tiến này, mặc dù tôi không có nhiều thủ đoạn như cậu nhưng người rơi vào rồi chết trong tay tôi cũng chưa từng dám nói dối.” Euler giơ hai tay mình lên, kiểm tra xem còn chỗ nào chưa lau sạch không. Quả nhiên, giữa kẽ tay vẫn còn dính một miếng thịt, anh ta nhử mày búng bay. Nếu như không phải sợ Lục Tiến không khống chế nổi mà giết hết mấy tên kia thì anh ta cũng chẳng muốn tự mình ra tay.

“Từ đầu đến cuối bọn chúng chưa từng nhìn thấy cô bé, sau khi căn nhà bị nổ trên lầu cũng không một bóng người.”

Euler dùng ngón tay gõ gõ, nhướn mày nói: “Cả vườn hoa trong biệt thự cũng bị bom tung lên, tất cả thi thể cũng đã được kiểm tra, không có cô gái của cậu. Nếu như bọn chúng không nói dối thì chắc hẳn là khi biệt thự bị tập kích cô gái của cậu đã không còn ở đó.”

Lục Tiến chống tay vào khung cửa sổ rồi siết thật chặt.

“Két” hai bên đầu gỗ cửa sổ biến thành bã vụn trong tay hắn.

“Không còn ở đó.” Hắn cúi đầu nhìn gỗ vụn trong tay,捏 đôi đồng tử u ám lại, ánh mắt không biết đang vui hay đang tức giận.

“Nói không chừng cô bé đã chạy mất rồi.” Euler gãi gãi đầu mở miệng suy đoán, nhưng sau khi trông thấy ánh mắt của Lục Tiến, anh ta nhún vai buông tay ra, ngậm miệng lại ngay. Quanh người Lục Tiến như đang sinh ra một luồng khí lạnh buốt, Euler cũng không dám động vào hắn nữa.

Lục Tiến từ từ buông tay ra, ném gỗ vụn trong tay xuống, trong đầu hiện lên từng tiếng nói cùng hành động của cô mấy tháng nay. Đáng vẻ nhỏ bé lại yếu ớt như vậy, không có ai trợ giúp thì làm sao cô có thể chạy trốn?

“Điều tra xem ba ngày trước khi gặp chuyện không may có chiếc xe nào lạ tiến vào khu vực này không.”

“Cô ấy bị người ta lừa bán, bên phía cảnh sát cũng có ghi chép về việc mất tích của cô ấy, hãy tìm địa chỉ của cô ấy, tôi muốn biết hiện giờ cô ấy có bị đưa về hay không.”

Giọng nói lãnh đạm rét lạnh vang lên căn nhà gỗ cũ nát trống rỗng, ánh nắng gay gắt ngoài cửa sổ cũng vì giọng nói lạnh lùng này mà mất khi một ít độ sáng.

Euler khẽ gãi đầu, đứng dậy đi tới cửa vỗ tay gọi người hầu lên sau đó ra lệnh những lời Lục Tiến vừa nói.

Mấy ngày sau, Lục Tiến nhận được một bản báo cáo.

Sau khi điều tra chiếc xe xác thực có phát hiện ra người của cục công an tiến vào biên cảnh nhưng theo manh mối tra được từ nhà họ Thẩm thì chẳng những không tìm được tung tích của Thẩm Sơ Vân mà chỉ nghe được tin tức cô vẫn đang ở nước ngoài du học, một tháng sau khi phái người điều tra lân cận nhà họ Thẩm thì xác thực Thẩm Sơ Vân vẫn chưa về nhà. Nhưng theo tư liệu lấy được từ cảnh sát thì vụ án của Thẩm Sơ Vân đã kết lại. Vậy đến tội cùng là cô gái của hắn đã đi đâu?

Mấy tháng sau

Trong vườn hoa nằm trên tầng thượng bệnh viện tư nhân

“Cô à, mẹ cháu không tới sao?” Cô gái nhỏ nhắn yếu ớt ngồi trên chiếc ghế dài trong vườn hoa, cắn môi khẽ hỏi Thẩm Lan.

“Chị ấy không tới, cô tới đây với cháu không phải cũng vậy sao?” Nét mặt xinh đẹp của Thẩm Lan hiện lên một nụ cười thoải mái, cô vươn tay kéo chiếc chăn trên đùi cháu gái lên, nhẹ nhàng phủ lên cái bụng đã nổi lên cao cao.

“Cô à, mẹ cháu vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho cháu sao?” Sơ Vân nâng gương mặt thon gầy lên nhìn về phía Thẩm Lan, đôi đồng tử thật to tràn ngập vẻ kinh hoàng.

Quyết định ngày ấy của Sơ Vân khiến ẹ Thẩm kinh ngạc không thôi, trong cơn thịnh nộ, bà đã tát Sơ Vân một cái thật mạnh. Nhưng cô gái dù có bị mẹ hù dọa đến mức nào cũng không chịu phá thai. Sau khi mẹ Thẩm kinh sợ đẩy cửa chạy đi, ba Thẩm cũng nhẹ nhàng khuyên bảo vài câu rồi rời khỏi bệnh viện. Chỉ có Thẩm Lan ôm lấy đứa cháu đang đau đớn khóc không ngừng an ủi.

Sau khi cháu gái nức nở nghẹn ngào kể lại những chuyện xảy ra trong nửa năm qua, rốt cuộc Thẩm Lan cũng hiểu ra một chút tâm tình của cháu mình.

Đến nay cháu gái không hiểu rõ vì sao mình lại không muốn làm phẫu thuật, nhưng Thẩm Lan thì biết. Cũng bởi vì vậy mà cô mới vô cùng lo lắng.

Người đàn ông theo lời kể của Sơ Vân là người đến từ thế giới khác, Sơ Vân cùng hắn căn bản không thể nào ở bên nhau.

Mà đứa bé này nói cho cùng cũng không nên đến với thế giới này!

Ba Thẩm giao phó Sơ Vân cho người bạn lâu năm, để Sơ Vân bí mật ở lại bệnh viện dưỡng thai, cách vài ngày ông sẽ tới thăm một lần.

Tầng thượng của bệnh viện chỉ có vài y tá và bác sĩ có thể đi vào, người ngoài căn bản không thể vào được.

Bạn bè thân thích của nhà họ Thẩm cũng không biết Sơ Vân đã trở về, vẫn nghĩ cô đang ở nước ngoài du học. Mà từ ngày hôm đó mẹ Thẩm cũng chưa từng tới bệnh viện, bất kể ba Thẩm và Thẩm Lan có khuyên nhủ thế nào bà vẫn không thể nào chấp nhận sự ngỗ nghịch của Sơ Vân.

“Cháu gái à, mẹ cháu chỉ nhất thời không thể chấp nhận được thôi, chị ấy là mẹ cháu, có một ngày sẽ thông suốt thôi.” Thẩm Lan yêu thương sờ lên gương mặt nhỏ nhắn của cháu mình, thoải mái trấn an cô.

“Vâng” Cô gật đầu, cổ gượng cười với cô mình.

Thẩm Lan nhìn chiếc cằm nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn, còn có cái bụng nhô dưới tấm chăn của cháu gái, cảm thấy chua xót trong lòng, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía những bông hoa tươi nở rộ, giọng nói nhẹ nhàng hỏi cô, “Cháu nói xem chỗ này sao lại nhiều hoa vậy nhỉ? Hình như đẹp hơn bên kia thì phải?”

“Vâng, đúng là nhiều hoa thật, nhắm mắt lại là có thể ngửi thấy mùi hoa, gió thổi qua chúng nó sẽ ngoắc tay với cháu.” Sơ Vân nhẹ nhàng gật đầu, gương mặt nhìn về tòa nhà cao tầng phương xa, ánh mắt mờ mịt không phương hướng.

“Cậu ta cũng thường dẫn cháu đến đó sao?” Thẩm Lan chạm vào vào vầng trán cháu gái, cô ngồi xuống bên cạnh, nói chuyện phiếm với cháu gái dưới nắng sớm.

“Vâng, cháu còn nhìn thấy mấy đứa trẻ thôn quê nữa, chúng chạy ra bờ sông tắm rửa.” cô dần dần nhớ lại, hàng mi dài run run, khóe miệng nhếch lên.

“Thật sao? Nhất định lúc ấy cháu hưng phấn lắm nhỉ.” Thẩm Lan mỉm cười nâng bàn tay nhỏ nhắn của cháu gái lên, nghe cô tỉ mỉ kể lại, tưởng tượng những phong cảnh xinh đẹp cô kể, sợ hãi than lên cùng cô về những phong tục kì dị kia, cảm khái trong lòng vì những hành trình mạo hiểm.

Mỗi ngày cô đều ăn cơm, tắm bộ, nói chuyện phiếm với Sơ Vân.

Lúc tâm trạng cháu gái không vui, lúc nhớ đến mẹ, cô sẽ nhắc tới “anh ấy” trong lời kể của cháu gái, để cho cháu gái quay về hồi ức, kể lại những chuyện đã qua. Chỉ có như vậy thì cháu mình mới có thể quên đi sự phần nộ của mẹ, quên đi những khó chịu khi mang thai, quên cả những ngày phiền muộn vì cả ngày phải ở trong tầng cao nhất của bệnh viện.

Thẩm Lan vỗ nhẹ mu bàn tay Sơ Vân, cổ vũ cô kể tiếp nhưng đột nhiên Sơ Vân ngừng lại. Cô trở tay dùng sức nắm chặt ngón tay Thẩm Lan, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt to kinh hoàng, “Cô à...”

“Sơ Vân cháu làm sao vậy?” Thẩm Lan vươn tay vịn chặt lấy cô, kinh hoàng kêu lên.

“Cháu...á...” gương mặt nhỏ của cô run rẩy, thở dồn dập từng hơi một.

Thẩm Lan lo lắng nhìn xuống dưới theo ánh mắt của cô, chỉ thấy dưới bàn chân sưng vù lộ ra dưới tấm chăn, một dòng máu đỏ tươi chạy xuống dọc theo da thịt trắng nõn.

Vùng Tam Giác Vàng

Ầm ầm ù ù ——

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên! Một loạt những căn nhà lầu nối tiếp nhau đổ sập xuống, tòa này đè lên tòa kia, sau đó chỉ còn tro bụi đầy trời cùng với bùn đất.

“Lùi lại! Lùi lại!” Đối phương theo những tòa nhà đổ sập bị ép phải lui về phía sau, tản ra hai bên tòa nhà lung lay sắp đổ tìm chỗ yểm hộ.

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc ——

Bọn chúng vừa lộ mặt thì quân đội bên này bắt đầu tiến công từ các điểm đã mai phục!

“Lộc cộc lộc cộc lộc cộc ——” !

“Oành!” Hai bên bị lửa đạn oanh tạc chỉ còn lại phế tích tường đổ vách xiêu.

“A Tiến! Cậu dẫn người sang bên kia...” trong tiếng súng kịch liệt, Euler thủ thế đánh bọc về phía Lục Tiến.

Sau khi chuẩn bị che chắn xong, Lục Tiến mặc quân phục, sắc mặt lạnh lùng, quỳ một chân dùng súng ngắm vào góc chết trong bãi phế tích phía xa xa.

“Phanh!” Hắn bóp cò, viên đạn gào thét bắn về phía một cái đầu màu đen chột nhô ra khỏi góc chết. Nửa cái đầu của tên đang ôm súng máy bị đạn gọt bay, những mảnh óc đỏ trắng xen lẫn bắn lên hòng súng máy trước người gã.

Hỏa lực dày đặc phía bên này lập tức biến thành khoảng không, Euler lập tức bắt lấy cơ hội xông lên. Euler nhếch khóe miệng, nhướn mày giơ ngón cái lên ý bảo Lục Tiến rất lợi hại. Nhưng thoáng cái anh ta lại ngẩn người, anh ta trông thấy Lục Tiến mới vừa rồi sắc mặt còn bình thường đột nhiên trắng bệch, chân mày nhú chặt lại.

“A Tiến? Cậu sao thế?” Euler chui ra khỏi chỗ nấp, xoay người xuyên qua mưa bom lửa đạn lách đến chỗ Lục Tiến ẩn nấp.

“Không sao...” Lục Tiến đưa tay sờ sờ ngực, vừa rồi đột nhiên cảm thấy ngực khó chịu, tim đập gấp đến độ sắp rơi ra ngoài.

Euler nhanh chóng quét qua người hắn vài lần, không thấy có gì khác thường nên gật đầu dẫn theo người mò đi theo sau tường.

Lục Tiến vuốt vuốt ngực, giơ tay lên ý bảo người hai bên hãy theo tiến độ tấn công của hắn.

Hắn không biết rằng vừa rồi trong nháy mắt...máu mủ của hắn vừa trượt ra khỏi cơ thể người mẹ, đi tới thế gian này.

Sinh mệnh nhỏ không được nhiều người chờ mong này, toàn thân đầy máu được y tá giơ lên.

Bé từ từ nhắm hai mắt lại, chân tay đập cuồng loạn chào đón thế giới lạ lẫm này, phát ra tiếng khóc rõ to.

Ngoài phòng sinh, mẹ Thẩm đoan trang vừa phải vẫn đứng trước cửa ra vào, nghe thấy con gái không ngừng phát ra tiếng rên đau đớn, gương mặt trang điểm nhạt của bà không thể che giấu được hốc mắt đỏ bừng và hàm răng cắn chặt.

Đến khi đứa trẻ vừa được sinh ra cất tiếng khóc, bà thoáng siết chặt chiếc túi trong tay, bởi vì dùng quá sức nên hai chiếc móng tay dài cũng bị gãy.

Đau đớn đấu tranh một lúc lâu, người cô đầy mồ hôi, sau khi đứa trẻ trượt ra khỏi cơ thể đột nhiên cảm giác giải thoát dâng lên. Cô cảm thấy toàn thân mềm nhũn, dường như sắp ngất đi. Nhưng trước đó, cô vẫn cố gắng giương mắt nhìn về phía cô y tá. Trong cơn mệt mỏi, cô trông thấy một đứa bé đỏ hồng.

Trước khi mê man, bên tai nghe thấy tiếng cô y tá vừa tắm rửa cho đứa bé vừa khẽ than thở, “Nhóc con thật xinh xắn.”

Lúc ấy, cô không hề biết đến khi cô được gặp lại đứa trẻ lần nữa thì đã là chuyện của vài năm sau.

35. Chương 34

Chương 34 – Linh hồn bị lạc

Năm năm sau

Canada, Toronto, tỉnh Ontario

Thẩm Lan đỗ xe, mở cửa sổ xe ra, ngoắc tay với thiếu nữ vừa mới ra khỏi cổng trường học.

Ánh mắt cô gái vốn đang bình tĩnh nhìn xe của cô mình, gương mặt trắng nõn hiện lên một nụ cười nhẹ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn từng đường nét như vẽ, khí chất thanh thuần lại mang theo một vẻ yêu mị. Cô mặc quần áo đơn giản, làn gió nhẹ quét qua, bộ quần áo bảo thủ lại không ngừng dán sát vào người, để lộ ra từng đường cong uyển chuyển ẩn hiện của thiếu nữ.

Chỉ một nụ cười mỉm chi đã hấp dẫn không ít ánh mắt nóng bỏng của những chàng trai cao lớn điển trai chung quanh không ngừng quét qua người cô, thậm chí có vài người còn ngẩn cả người, lảo đảo đụng vào người trước mặt.

Thẩm Lan cũng không trách cứ gì, chỉ mỉm cười mở cửa xuống xe, vươn tay nhận lấy cặp sách trong tay cháu gái, thuận tay vén mấy sợi tóc bị gió thổi trước trán.

“Lên xe đi, nếu không lát nữa xe lại bị mấy anh chàng nhiệt tình kia bao vây mất.” Thẩm Lan cười nhẹ vỗ tay cháu gái, giọng điệu nhẹ nhàng.

“Vâng ạ” Sơ Vân mỉm cười nghe lời đóng cửa xe lại.

Xe chạy vào con đường rộng rãi, chỗ giao nhân đi mất, chỉ để lại mấy chàng trai trẻ nhiệt huyết sôi trào ảo não không thôi vì mỹ nhân phương đông có tiếng trong trường đã đi mất.

Mỹ nhân này rất khó tiếp cận, mặc cho các chàng dùng tất cả thủ đoạn tặng hoa đánh đàn viết thư tình, cho tới bây giờ cô ấy đều chỉ lạnh nhạt mỉm cười, giữa hai hàng chân mày hiện lên vẻ sảo bi nhàn nhạt, lạnh nhạt lại ít nói, dường như giữa cô và người ngoài cách nhau bởi một khối băng, mà khối băng này vĩnh viễn cũng không có cách nào phá vỡ.

Nhưng điều này lại kích thích bản tính muốn chinh phục của đàn ông, dù sao trước mắt mỹ nhân cũng không kết bạn với bất kì ai, mọi người đều theo dõi xem ai có bản lĩnh bắt được đóa hoa yêu diễm làm cho người ta phải lóa mắt này.

Xe chạy trên con đường rộng lớn, nơi này không giống với những con đường chật chội trong nước, có rất ít tiếng ồn từ động cơ xe. Hai bên đường là rừng cây xanh tốt, không khí trong lành, lúc nào cũng có thể nhìn thấy những công viên xinh đẹp, người dân nơi đây rất nhàn nhã, khắp nơi đều có thể nhìn thấy mọi người đang ngồi vẽ tranh đọc sách trên bãi cỏ. Thỉnh thoảng cũng nhìn thấy mấy đứa trẻ đang chơi đá banh trong công viên, cũng có thể nghe thấy tiếng cười sung sướng của các bạn nhỏ.

Thẩm Lan liếc mắt nhìn về chỗ ngồi phía sau qua kính chiếu hậu. Thiếu nữ ngồi phía sau dựa cửa sổ xe, si ngốc nhìn bọn nhỏ chạy nhảy ngoài công viên. Những ngón tay bé xíu của cô dính lên cửa kính, muốn vươn tay chạm vào thứ gì đó.

Bởi mái tóc dài che khuất nên Thẩm Lan không thể nhìn thấy gương mặt cô, nhưng quanh thân cô lại toát ra một hơi thở bi thương khó nói nên lời sớm đã nói cho Thẩm Lan biết cháu gái lại bắt đầu chìm vào thế giới của mình lần nữa.

Năm năm trước, mẹ Thẩm chưa thương lượng với bất kì ai, cùng ngày hôm đó đã đưa đứa trẻ đi mất, cũng không ai biết đứa trẻ đã bị đưa đi đâu, đưa cho ai.

Sơ Vân tỉnh dậy sau giấc ngủ chỉ nhìn thấy người mẹ cao quý đoan trang đang đứng trước giường. Cô còn chưa kịp mở miệng nói gì thì mẹ cô đã lạnh lùng cao ngạo nói cho cô biết nghiệt chủng kia đã bị đưa đi, bảo cô sau này hãy quên quá khứ đi, bắt đầu lại từ đầu.

Bất kể cô có buồn bã khóc lóc thế nào thì mẹ Thẩm cũng không chịu nói ra. Cho phép Sơ Vân sinh đứa bé đã là nhượng bộ lớn nhất của mẹ Thẩm rồi. Bà tuyệt đối không có ý giữ lại đứa trẻ kia. Ba Thẩm suy nghĩ rồi cũng cho đây là biện pháp tốt nhất nên cũng không hỏi đến chuyện này nữa. Thẩm Lan đã từng nhiều lần hỏi tin tức về đứa trẻ nhưng mẹ Thẩm xem đứa trẻ như một cấm kị, không hề đề cập đến.

Sau khi thân thể Sơ Vân hồi phục lại, nhà họ Thẩm dùng tốc độ nhanh nhất đưa cô ra nước ngoài.

Thời gian như một liều thuốc tốt, dần dần trị khỏi những vết thương của thiếu nữ. Nhưng cũng chỉ có người thân bên cô mới biết trong một năm kia, mỗi tối cô đều khóc mơ đến bình tĩnh.

Về sau, cô không còn khóc nữa, bình tĩnh tiếp nhận tất cả mọi sắp xếp của nhà họ Thẩm. Cô chăm chỉ đến trường, chăm chỉ luyện đàn dương cầm, chăm chỉ làm tất cả yêu cầu của mẹ Thẩm. Dường như cô đã khôi

phục lại thành một Thắm Sơ Vân trước kia. Thậm chí khi ba Thắm mẹ Thắm bay sang thăm cô, từng cử chỉ lời nói của cô đều hoàn mỹ không chút khuyết điểm.

Mẹ Thắm vô cùng hài lòng, cảm thấy quyết định của mình rất đúng đắn. Nhưng không biết vì sao, mỗi lần Thắm Lan nhìn vào nụ cười điềm tĩnh của cháu gái thì hốc mắt lại không kìm được mà đỏ lên, ngực đau đớn khó chịu. Cô biết Sơ Vân bị thương, bị thương rất nặng, dòng máu vẫn không ngừng tuần hoàn trong cơ thể, nhưng tất cả mọi tình cảm đều bị đóng chặt lại. Nhưng cháu gái lại không nói lời nào, chỉ thỉnh thoảng tâm trạng lại yếu ớt mờ mịt, tựa như bây giờ.

Đáy mắt Thắm Lan hiện lên vẻ đau lòng nhưng không dám gọi cô, chỉ âm thầm đạp chân ga tăng tốc, chạy vội về nhà.

Lúc về đến nhà, thiếu nữ đã xóc lại tinh thần, ngoại trừ khóe mắt vẫn còn hơi đỏ, căn bản có thể nhìn ra vừa mới khóc.

Người giúp việc bưng lên một bàn thức ăn ngon, hai cô cháu như bình thường bắt đầu dùng cơm. Sơ Vân vừa ăn cơm vừa dịu dàng nói chuyện, Thắm Lan cũng nhặt nhạnh vài đề tài thoải mái nói chuyện phiếm với cháu gái.

Cơm nước xong, Sơ Vân cũng giống như bình thường bưng một ly trà lài nóng ngồi xem TV trong phòng khách cùng Thắm Lan, đến khi đi ngủ cô mới đứng dậy chúc cô mình ngủ ngon rồi lặng lẽ đi về phòng.

Đêm dài yên tĩnh, cô nằm trên giường, ôm chặt lấy chăn, vùi đầu vào gối âm thầm khóc.

Cô đau quá, ngực, bụng đều nhói đau. Mỗi lần nghe thấy tiếng cười của trẻ con thì toàn thân cô lại co rút đau đớn vô cùng. Loại đau đớn này thật đáng sợ, đầu tiên là từng bộ phận đau đớn, sau đó lan tràn đến toàn thân, mỗi một bộ phận trên cơ thể đều kêu gào. Đau đớn rất xé ruột xé gan, đau đớn đến nỗi cả người cuộn tròn lại cũng không hết, không có cách nào giảm bớt được. Loại đau đớn này đến thuốc giảm đau của bác sĩ cũng vô dụng.

Cô nhỏ bảo với cô phải mở rộng trái tim ra mà nhìn thế giới bên ngoài, thậm chí hãy thử tiếp nhận sự theo đuổi của người khác. Cô cũng từng nghĩ đến, nhưng cô thật sự không có cách nào, không phải cô không muốn trở về như xưa, mà cô cũng bất lực.

Lòng ngực của cô hình như bắt đầu từ năm năm trước đã trở nên trống rỗng.

Nhiều tình thương hơn nữa, nhiều sự che chở hơn nữa cũng không thể lấp đầy lỗ hổng này.

Làm sao bây giờ?

Ai có thể tới cứu cô không?

Sơ Vân...

Nửa đêm tỉnh lại từ cơn mộng, cô luôn bị tiếng nói quen thuộc lạnh lẽo bưng tỉnh, sau đó không có cách nào chìm vào giấc ngủ nữa. Tiếng gọi này dường như vọng ra từ khoảng không, xuyên thấu qua không khí vờn quanh, cả ngày lẫn đêm đều quanh quẩn bên tai cô, khiến cho cô có muốn quên cũng không quên được, muốn chạy trốn cũng chạy không thoát.

“Lục Tiến” chiếc gối truyền ra tiếng than khẽ.

“Lục Tiến à”

Cô ôm chặt lấy tấm chăn, cuộn mình vào, thì thào khẽ gọi.

Từng tiếng khóc ròn, đau xót không ngừng lại.

Ngoài cửa, Thắm Lan ngừng bàn tay đang định gõ cửa, yên lặng một lúc lâu rồi đi đến góc rẽ hành lang, lấy điện thoại trong tay ra gọi.

“Chị dâu, ngày mai em sẽ nói với Sơ Vân chị gọi cháu về.” cô dừng lại một chút.

“Nhưng nếu như chị thật sự muốn tốt cho con bé thì hãy để cho con bé được an tâm một chút, con bé...”

Mẹ Thắm ở đầu dây bên kia không nói gì, nhanh chóng cúp điện thoại.

Thẩm Lan giờ điện thoại lên, nghe thấy tiếng bip bip đầu bên kia mới thở phào.

Vùng Tam Giác Vàng

Một chiếc xe quân dụng chạy dọc theo con đường núi xóc nảy. Mấy giờ sau, đoàn xe dọc theo đường núi lớn lái vào một con đường nhỏ dưới chân núi. Đi vào con đường nhỏ khoảng chừng nửa giờ rồi quẹo vào giữa hai khe suối, sau khi chiếc xe đưa thể và nhận giấy thông hành tại một trạm gác có binh lính vũ trang đầy đủ gác, binh lính cúi chào rồi cho đi.

Xe tiếp tục chạy về phía trước, hai bên khe suối chạy dài những bụi cỏ gai và cỏ dại, trông vô cùng hoang vu nhưng lái xe khoảng mười phút đồng hồ thì con đường phía trước lại rất rộng mở.

Từng dãy nhà trệt thấp bé thấp thoáng trong rừng cây, nhìn qua là biết chính là doanh trại bộ đội. Bởi vì bị rừng cây dày đặc ngăn trở nên rất khó để nhìn doanh trại lớn bao nhiêu, sâu bao nhiêu.

Đến khi chiếc xe quân dụng ngừng lại, một đám lính mình đầy tro bụi vác súng nhảy xuống xe. Chiếc xe lại đi về phía trước, sau khi lái qua trạm gác lại tiến vào một tòa nhà nhỏ.

Cửa xe mở ra, Lục Tiến cũng mình đầy tro bụi đuổi đôi chân dài bước xuống xe, đi vào trong tòa nhà nhỏ.

Nơi này là căn cứ vùng núi bí mật của quân độc lập 11 phía bắc, cũng là căn cứ huấn luyện quân sự nhiều năm qua của Lục Tiến.

Sau khi rửa qua mặt xong, hắn thay một chiếc quần dài màu đen, trên cổ vắt một cái khăn mặt, để mình trần đi lên lầu hai.

Cả lầu hai đều để cho hắn dùng, vừa vào cửa là không gian gần trăm met vuông được bố trí như phòng chỉ huy, trên vách tường là màn hình bản đồ điện tử, trong phòng còn đặt một cái sa bàn cực lớn.

Lục Tiến dùng khăn mặt lau sạch tóc rồi cùi người xem sa bàn. Trong sa bàn, nhiều loại cờ nhỏ đủ màu sắc chiếm cứ một phương, tới gần mặt hắn, lá cờ nhỏ màu đỏ đã chiếm cứ phần lớn vị trí.

Ném khăn mặt xuống ghế salon, hắn xoay người rút một cây cờ trắng ra, rút cây cờ đỏ trên sa bàn ra rồi nhẹ nhàng cắm vào vị trí vừa rồi.

Điện thoại trên bàn rung lên, Lục Tiến khẽ nhăn mặt, đứng dậy nghe điện thoại.

“A Tiến, là tôi đây.” Giọng nói lười biếng Euler truyền đến từ đầu bên kia.

“Ừ nói đi.” Lục Tiến nhướn mày tiếp tục nghiên cứu các thể lực võ trang lớn trên sa bàn.

“Bên kia đưa tới vài đứa con gái rất ngon, tôi đưa tới cho cậu mấy đứa.” Euler cười khê.

“Không cần đâu, tôi không có hứng thú.” Lục Tiến nhàn nhạt từ chối, nhẹ nhàng khoa tay múa chân trên sa bàn, tiếp tục nghiên cứu mục tiêu kế tiếp.

“...” Giọng điệu lãnh đạm của hắn làm cho Euler không biết nói gì.

“A Tiến này, tôi chẳng thể hiểu nổi cậu nữa, cậu đã điều tra được cô gái của cậu đang du học ở nước ngoài rồi, vì sao còn không mau đưa cô nàng về?”

Nếu thật sự yêu mến thì cứ cướp về là được rồi. Cần gì mà phải cấm dục cho tới hôm nay.

“Chuyện của tôi tạm thời anh không cần quan tâm.” Lục Tiến nhàn nhạt trả lời.

“Có muốn tôi mời người nhà của cô bé tới không? Tuyệt đối trong vòng ba ngày cô gái nhỏ kia sẽ chạy tới trước mặt tùy cậu xử lí, thế nào?” Euler sờ cằm cười tà nghĩ kẻ.

Lục Tiến yên lặng nửa ngày, giọng trầm thấp nói: “Euler, tôi không cho phép, đừng có mà động đến bất kì người nào trong nhà cô ấy.”

“Ồ...tôi chỉ đùa một chút thôi mà.” Euler lập tức im miệng, lắc đầu nói vài câu rồi cúp điện thoại.

Lục Tiến để điện thoại xuống, ngồi thẳng người dậy, vươn tay quét hết đồng ly thủy tinh trước mặt, rũ mắt xuống quét qua chiếc sa bàn cực lớn.

Hắn rất muốn mang cô về. Cô gái nhỏ của hắn không chịu nghe lời, rời khỏi lòng bàn tay của hắn, làm cho lòng hắn như lửa đốt, hàng đêm khó ngủ.

Nhưng sẽ có một ngày, hắn sẽ thu vào lòng bàn tay, đưa cô về lần nữa.

Nhưng trước đó, hắn muốn quét sạch chướng ngại vật, không để cho cô gặp phải tình cảnh nguy hiểm lúc trước nữa.

Hắn sẽ không để cho cô có cơ hội rời đi nữa.

36. Chương 35

Chương 35 – Lời từ chối của thiếu nữ

Chiếc váy dạ hội màu hồng nhạt hở vai tinh tế, làn váy xòe ra ngang gối, tản ra khí chất thanh nhã của một tiểu thư khuê các. Bờ vai cong hoàn mỹ cùng búi tóc lỏng phía sau tô điểm không sót chút gì. Cô không đeo trang sức quý giá, chỉ có vành tai lóe lên hai đốm sáng nhỏ.

Cô gái phụ trách trang điểm có tay nghề giỏi mở chiếc rương muôn màu muôn sắc ra nhưng lại không biết phải ra tay thế nào với gương mặt tinh tế mi mục như vẽ này. Phần nền, kẻ chân mày, chải lông mi, hình như tất cả đều không cần phải dùng đến, chỉ cần quét nhẹ lên má một chút má hồng ửng đỏ rồi lại tô thêm một chút son lên đôi môi có vẻ hơi nhợt nhạt một chút là được.

Mẹ Thẩm đứng một bên mỉm cười nhìn con gái đang ngồi trước gương, ánh mắt tràn ngập vẻ hài lòng.

“Vây là được rồi, đồ trang sức trang nhã một chút thì hơn.” Con gái bà rất hoàn mỹ, ngay cả vẻ thuần khiết lạnh lùng trên gương mặt cũng đều hiện lên khí chất rụt rè của một tiểu thư.

“Đi thôi, sắp tới giờ rồi.” bà ưu nhã đứng lên.

“Vâng, mẹ.” Sơ Vân rũ mắt xuống, máy móc đáp lại.

Sau khi tiễn khách quý ra khỏi cửa, mấy người phụ nữ bắt đầu líu ríu trầm trồ.

“Đẹp thật, làn da trắng ngần, tôi cũng chẳng cần phải bôi phấn cho cô ấy.” một người phụ nữ có vẻ giỏi giang cực kì hâm mộ.

“Đẹp là một chuyện thôi, chủ yếu là do khí chất nữa, hi hi hi.”

“Nghe nói cô bé vẫn ở nước ngoài, gần đây mới về thì phải?”

“Aizzz, con người ta tốt số thế nhỉ? Gia đình giàu có, khí chất tốt, lại còn đẹp nữa! Đúng là hoàn mỹ quá mà.”

“Mấy cậu ấm trong thành phố lại phải thốn thức đây.”

Mấy giọng bàn tán líu ríu trong lưng, đầy mắt cô gái đi sau lưng mẹ Thẩm hiện lên một chút mỉa mai.

Hoàn mỹ không tì vết.

Nếu bọn họ biết cô từng bị lừa bán mất tích rồi từng sinh con thì sẽ có biểu lộ gì nhỉ? Cô đã sớm không còn là Thẩm Sơ Vân trước kia nữa, chỉ là mẹ vẫn không chịu thừa nhận điều ấy thôi.

Toàn thân mẹ Thẩm đều trang nhã cao quý, dẫu tay con gái đến dự tiệc đã trở thành tâm điểm của cả bữa tiệc.

Nói là đến để thưởng thức và giám định những tác phẩm nghệ thuật chứ thực tế chỉ là nơi để các bà các mẹ giúp nhau tìm người phù hợp với độ tuổi của tiểu thư công tử nhà mình thôi.

Trong đám người nổi tiếng gia thế này kia, các vị phu nhân thỉnh thoảng lại hạ giọng trò chuyện với nhau, kín đáo tuyển chọn đối tượng phù hợp.

Những cô con gái của chính khách, con trai của nhà giàu có, ai cũng là con cưng của trời, bằng cấp lóa mắt, khí chất lỗi lạc. Trong mấy trường hợp này, có thể nói nhà họ Thẩm cũng chỉ là một gia đình bình thường. Nhưng đối với việc tiểu thư nhà họ Thẩm vừa về thì lại hấp dẫn phần đông ánh mắt của các vị phu nhân. Nghe nói cô vừa mới đi du học nước ngoài về, trước mắt là vô cùng danh giá. Tuổi còn trẻ nhưng lại có vẻ rất điềm tĩnh, sau khi bước vào hội trường chỉ yên lặng đi theo sau lưng mẹ rồi nhẹ nhàng chào hỏi vài ông chú ông bác. Ngoại hình, khí chất, cách ăn nói, cử chỉ không thể bắt bẻ được.

Mấy vị công tử được xem là nhân vật nổi tiếng cũng đều đưa nhìn về phía sau lưng mẹ Thẩm, ánh mắt lập tức sáng rõ, rục rà rục rịch.

Mẹ Thẩm không để ý đến phần đông ánh mắt sau lưng, chỉ đưa con gái đi về phía vài người bạn lâu năm.

Người cố tình đến tìm hiểu tất nhiên là rất biết dung nạp vào những nơi thế này, không lâu sau, bên cạnh mẹ Thẩm đã có thêm vài vị phu nhân trang nhã. Các vị phu nhân càng nhìn càng hài lòng với cô gái yên tĩnh sau lưng mẹ Thẩm, chủ đề cũng dần dần chuyển đến chuyện hôn nhân của cô.

Tinh thần Sơ Vân mơ màng, chỉ nhìn đôi môi vẫn không ngừng mở ra đóng vào của họ rồi mỉm cười. Mẹ Thẩm cười khê ứng phó, nhẹ nhàng nói con gái mình vẫn còn nhỏ.

Chu phu nhân giữ lấy bàn tay cô, cẩn thận đánh giá, càng nhìn càng thích, “Aizz, cái gương mặt nhỏ nhắn này tôi nhìn vào cũng thấy thích, nếu thằng con trai tôi mà nhìn thấy chắc cũng ngắt xiú mất!”

Một vị phu nhân nghe thì hiểu ý nên lập tức cổ vũ, “Thằng con trai nhà tôi kìa, đúng là chẳng hiểu thuận chút nào! Gia đình tốt thì không chịu lại thích một đứa tăng lớp dưới, làm cho ông nhà tôi rầu muốn chết đi được!”

“Thế thì đã là gì! Có đôi khi vào chạy vào toàn những chỗ nguy hiểm, lần nào cũng làm tôi lo đến mất ăn mất ngủ!” Chu phu nhân vừa nhắc tới con đã vừa kiêu ngạo vừa phiền não. Con nhà mình rất vĩ đại nhưng lại không chịu nghe lời, đã gần ba mươi rồi mà vẫn còn một mình phong lưu thoải mái, người nhà có giới thiệu thế nào cũng không gặt đầu, thật là khiến bà lo lắng!

“Không phải đơn giản lắm sao, tìm một người trời chắt nó lại, làm cho nó có muốn chạy cũng không nỡ chạy ấy!” Vài vị phu nhân xung quanh nhìn mẹ Thẩm cười khê.

Mẹ Thẩm cũng mỉm cười theo, gương mặt nhìn nhau với mấy vị phu nhân.

“Aizz, mới nhắc mà đã tới rồi, nói nó tới sớm một chút để đi cùng bà già này mà nó lại ra sức khước từ tới giờ mới chịu đến đây!” Một tay Chu phu nhân nhẹ nhàng vẫy tay về phía lối vào, một tay vẫn nắm lấy tay cô không buông, giống như đang tuyên bố với mọi người đây là cô con dâu tương lai bà đã chọn.

Mẹ Thẩm ngẩng đầu nhìn về phía lối vào, mặt lập tức biến sắc!

Chu Cảnh Diệu ăn mặc chỉnh tề, cao lớn điển trai đang bước về phía này, vừa đi vừa gật đầu chào người quen. Còn chưa đến gần thì ánh mắt anh đã đảo qua cô gái tuyệt sắc sau lưng mẹ Thẩm cùng với bàn tay đang cầm lấy tay cô của mẹ mình. Trong nháy mắt, anh cảm thấy vô cùng kích động, giống như đang ở trong mộng.

“Cảnh Diệu này, giới thiệu với con đây mà bác gái Thẩm, còn đây là Thẩm tiểu thư.” Chu phu nhân mỉm cười kéo con trai qua, để cho anh đối diện với cô gái bên cạnh, bà không tin lần này con trai không động lòng!

Sắc mặt mẹ Thẩm trắng bệch, cố gắng duy trì vẻ trấn định, chỉ có những ngón tay đã nắm chặt đến trắng bệch là tố cáo sự kinh hoàng của bà.

Ánh mắt Sơ Vân nhàn nhạt đảo qua Chu Cảnh Diệu, căn bản không nhớ ra người này là ai.

“Xin chào bác gái! Chào Thẩm tiểu thư!” Chu Cảnh Diệu lễ phép chào hỏi mẹ Thẩm, ra vẻ như hoàn toàn vừa mới quen.

Chu phu nhân kéo Sơ Vân sang, giới thiệu tỉ mỉ con mình.

Mẹ Thẩm đứng một bên cứng đờ người, chỉ muốn dẫn con gái mình đi ngay. Ai ngờ Chu phu nhân nhìn qua ánh mắt của con mình, nghĩ lần này con đã có ý nên cứ bám lấy Sơ Vân không chịu thả ra.

Chu Cảnh Diệu vô cùng lễ phép với mẹ Thắm, thỉnh thoảng còn lấy đồ ăn thức uống giúp Sơ Vân, Chu phu nhân thấy thế vừa bực mình vừa buồn cười.

Một lúc sau mẹ Thắm mới bình tĩnh lại, ánh mắt phức tạp nhìn về phía chàng công tử xuất sắc này của nhà họ Chu.

Thấy lần này thằng con có thay đổi lớn, trong lòng Chu phu nhân đã có tính toán, chỉ lát sau đã lấy có bữa tiệc buồn chán, thúc giục con trai đưa cô bé ra ngoài vườn hoa giải sầu. Chu Cảnh Diệu được sự đồng ý của mẹ Thắm nên đưa Sơ Vân ra ngoài vườn hoa tìm chỗ ngồi.

Trong phòng Chu phu nhân mỉm cười nhìn đôi trai gái đang ngồi trong vườn hoa phía xa xa, tâm tình vô cùng sung sướng.

Nhưng thật ra hai người trong vườn hoa không hề trò chuyện vui vẻ như bà nghĩ. Chu Cảnh Diệu nhìn sang cô gái đã lâu không gặp, người rất có tài ăn nói như anh bỗng không biết phải mở miệng thế nào. Mà Thắm Sơ Vân chỉ yên lặng ngồi trên ghế, trầm mặc không nói.

Một lúc sau, Chu Cảnh Diệu mới ngượng ngùng lên tiếng, “Em...mấy năm nay sống tốt không?”

Năm đó đột nhiên cô té xỉu, mẹ Thắm và ba Thắm cấp tốc đưa cô vào bệnh viện, anh đã từng tìm hiểu bệnh tình của cô, chỉ nghe nói sức khỏe của cô yếu, tĩnh dưỡng trong bệnh viện một năm rồi được nhà họ Thắm đưa ra nước ngoài du học. Tuy không có tin tức nhưng không biết sao tấm hình trong ngăn kéo anh vẫn luôn giữ lại.

Vài năm không gặp, cô bé đã trở thành một giai nhân tuyệt sắc, chỉ liếc nhìn thôi cũng đã khiến anh trứng độc. Sờ sờ lồng ngực rung động anh mới biết thì ra mấy năm nay anh vẫn luôn nhớ đến cô.

“Tôi rất khỏe, cảm ơn anh, cảnh sát Chu.” Cô nhìn anh lẳng lặng mỉm cười.

Cô đã nhớ ra anh là ai.

Trước khi rời khỏi bệnh viện rồi xuất ngoại, cô từng nhờ bác Trịnh chuyển cho anh một phong thư, mong anh hỗ trợ tìm ra thì thể cô gái bị bọn buôn người làm nhục rồi chôn kia, về sau nghe bác Trịnh nói đã tìm thấy chỗ chôn người, cô gái cũng đã được người thân đưa về.

Sau khi nhận được tin tức đó, cô ở phương xa chấp tay trước ngực, nhắm mắt cầu nguyện. Anh đã giúp cô hoàn thành tâm nguyện cho nên cô thật sự cảm kích anh.

Chu Cảnh Diệu bị nụ cười của cô hút mất hồn, một lúc sau mới hoàn hồn lại. Biết chuyện trước kia cô không muốn nhắc lại nên Chu Cảnh Diệu cũng chuyển chủ đề.

Từ trước đến giờ anh luôn được phụ nữ ái mộ, cũng đã vui đùa nhiều năm trong rừng hoa, tất nhiên biết phụ nữ cảm thấy hứng thú với chuyện gì nên đã nhạt nhẽo một vài chủ đề vui vẻ để nói, anh thì nói còn cô thì ngồi yên lặng lắng nghe, trong nhất thời không khí vô cùng yên ắng.

Nhưng khi anh mỉm cười ám chỉ mình vô cùng hài lòng với ánh mắt của mẹ mình thì cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Cô chỉ nhìn anh như vậy, đôi mắt to ướt át như hơi sương, gần như muốn hút anh vào trong.

“Cảnh sát Chu, chuyện đó là không thể.” cô nhẹ nhàng lên tiếng.

Đôi môi xinh đẹp như vậy nhưng lời nói ra lại làm cho tâm trạng Chu Cảnh Diệu nặng trĩu.

“Vì sao?” Nụ cười nơi khóe miệng anh biến mất.

Tâm trạng vừa rồi còn tung tăng như chim sẻ bây giờ như đã bị một tảng đá lớn đè lên.

“Là vì chuyện trước kia sao? Anh không...” anh nhớ tới dáng vẻ tái nhợt của cô trong xe, trong lòng lại dâng lên một cảm xúc dị dạng, anh thật sự không quan tâm.

“Không, không riêng gì chuyện này.” Sơ Vân khẽ lắc đầu, bàn tay đang đặt trên bàn của cô vô thức vuốt ve cái ly, giống như đang dẫn đo có nên mở miệng nói ra không.

Ánh mắt Chu Cảnh Diệu chăm chú nhìn những ngón tay trắng nõn thon dài đang đặt trên cái ly, kiên nhẫn chờ đợi cô nói ra lý do. Anh không tin ngoại trừ chuyện kia còn có lý do nào khác để cô từ chối anh.

Một lúc sau, cô mới nhẹ nhàng nâng hàng mi dài lên, môi run rẩy, “Cảnh sát Chu, tôi muốn nhờ anh giúp tôi một việc.” Cô dừng lại một chút, dường như đang khổng chế tâm trạng của mình.

“Em nói đi, có gì cần anh giúp em cứ việc nói.” Chu Cảnh Diệu bị đôi mắt đen mê hoặc, lập tức gạt đầu đồng ý.

“Nhờ anh giúp tôi tìm con của tôi.” Hốc mắt cô đỏ bừng, dùng giọng nói run rẩy đưa ra lời thỉnh cầu của mình.

Vẻ dịu dàng trong ánh mắt Chu Cảnh Diệu lập tức đông lại, đôi đồng tử cấp tốc co rút, toàn thân như bị một chậu nước lạnh dội vào, không một chút hơi ấm.

Đông bắc bộ Myanmar

Trong vài năm gần đây quân độc lập 11 đã mở rộng địa bàn ra hơn vài chục ngàn km vuông, những thế lực vũ trang nhỏ lẻ chung quanh có kết hợp với nhau cũng không chống lại được.

Tranh thủ sự ủng hộ của quốc tế, mấy năm nay khu trực thuộc đã bắt đầu áp dụng chính sách cấm trồng thuốc phiện, trước mắt cơ bản đã tranh trừ được nguồn cung cấp nguyên liệu sản xuất thuốc phiện trong khu trực thuộc.

Nhưng từ ngày khu trực thuộc bắt đầu cấm thuốc phiện chính là lúc sự nghiệp của hắn quật khởi.

Trong phạm vi thế lực của hắn, trước kia cùng lắm cũng chỉ là một thôn nhỏ trên núi nhưng trong vài năm gần đây, cái thôn nhỏ nằm trên vùng cao nguyên tầng tầng những dãy núi bao quanh đã trở thành một tòa thành thị “mộng ảo”.

Những kẻ đãi vàng từ các quốc gia, nhà đầu tư chen nhau vào, đặt bút kí kết đầu tư tài chính, dường như sắp sửa biến mảnh đất hoàng kim này thành một thành phố cờ bạc của Đông Nam Á.

Gần đây trong thành phố mọc lên những khách sạn xa hoa tốn kém, nội thất cực kì hoa mỹ bên trong tăng thêm vẻ đẳng cấp cho sông bạc, nhanh chóng trở thành nơi đáng để du lịch.

Mỗi cuối tuần, dường như khách sạn, quán rượu là nơi tất cả người ngựa đến để khoe mẽ. Những chiếc siêu xe, những cô gái xinh đẹp, quần áo diêm lệ, đôi đẹp như mộng. Khách ăn chơi từ khắp các quốc gia đều trang phục lộng lẫy, điên cuồng dùng thiên đường hoa lệ này để cuồng hoan.

Trời vừa tối, nhà hàng quán bar là nơi khách đến chơi bạc bước vào để phóng túng mình. Ở đây chỉ cần anh có tiền là có thể chơi, anh muốn tưởng tượng mình là ai thì là người đó, muốn điên cuồng thế nào thì điên cuồng.

Trên sân khấu là những màn biểu diễn cuồng dã, ghế sofa nhung in hoa lisa, ngọn đèn mờ ảo cùng những chùm đèn treo kiểu Gothic, những chùm sáng laser mê hoặc... Mọi người ở đây đều phóng túng hưởng lạc.

Âm thanh vỗ tay, âm thanh cười nói, tiếng nam nữ mập mờ không ngừng truyền đến từ trong những góc tối u ám, tạo thành một thế giới kì quái.

Trong căn phòng riêng xa hoa, trên vũ đài là những vũ nữ múa cột cơ thể kiêu diễm đang biểu diễn cho người đàn ông dưới đài xem. Euler đã uống đến gần say đang dựa người vào ghế sofa, ôm lấy cô nàng đang dùng ngón tay kẹp thuốc lá đưa lên môi cho anh ta, cô gái lại lấy hộp thuốc lá trên bàn rút một điếu ra rồi để cây thuốc lên đôi môi đỏ mọng của mình, sau đó bật lửa đốt điếu thuốc lên, dùng hai đầu ngón tay nhỏ xinh đưa lên môi anh ta.

Euler tựa đầu vào tay cô ta hút một hơi thật sâu sau đó nhìn sang góc phòng bên kia, “Lâm tiểu thư này, cô ở trong này làm cho tôi và A Tiên không chơi được, làm sao bây giờ?” Anh ta quay đầu đi nhả ra một vòng khói, giọng điệu thô lỗ hỏi.

Trong một góc phòng, một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi mặc quần áo gợi cảm chiếm lấy chỗ ngồi bên cạnh Lục Tiên, đuổi hai cô gái đang vây quanh hắn vào trong góc, tự mình bưng lên chai rượu mạnh trên bàn rót vào cái ly trống rỗng cho Lục Tiên, nghe thấy Euler nói thế, cô ta bĩu môi nói với Euler, “Quan tâm đến anh làm cái rắm gì!” Cô gái trẻ thô lỗ trả lời anh ta.

Cô là con gái của tổng tư lệnh Lâm tên Lâm Bội Bội, mấy năm trước chết mê chết mệt Lục Tiến nhưng Lục Tiến lại lại thường ghé qua tổng bộ một lát rồi biến mất, hại cô nàng không bắt được người, cũng may hôm nay bắt được hắn ở đây, làm sao cô nàng chịu đi được? Lâm Bội Bội mắng lại một câu rồi cười tủm tỉm quay đầu lại nhìn Lục Tiến ngồi cạnh.

Hắn chỉ mặc một chiếc áo t-shirt đơn giản, vừa vặn bao phủ những đường cong hoàn hảo. Chiếc quần jean bó chặt đôi chân dài lười biếng gác lên bàn, một tay cầm ly rượu, một tay đặt trên chỗ dựa ghế sofa, hắn rũ mắt xuống, nhìn ly rượu trong tay, từ phương hướng của cô có thể nhìn thấy một bên mặt tà mị của hắn, nhưng toàn thân hắn lại tỏa ra hương vị đàn ông mãnh liệt, mê hoặc chết người làm cho người ta hận không thể biến thân trở thành cái ly trong tay hắn để được hưởng thụ ánh mắt lười biếng ve vuốt của hắn.

Người đàn ông này mấy năm nay đã trở nên sâu sắc thần bí, điển trai lại hiểm ác như một loài ma quỷ đến từ địa ngục chuyên dụ dỗ thiên sứ, dễ dàng thuận lợi cướp đi hồn phách của bao nhiêu thiếu nữ.

Lâm Bội Bội vừa nhìn đã thần hồn điên đảo, không nhận được phải ngang nhiên xông đến.

“Lâm Bội Bội, bây giờ tôi không có hứng thú với phụ nữ, cô đừng đến phiền tôi nữa.” hình như Lục Tiến có vẻ không kiên nhẫn với ánh mắt mờ ám của cô nàng, khẽ liếc qua cô rồi hờ hững lên tiếng.

“Em không tin!” Cô nàng lập tức phản bác.

“Là thật đấy, A Tiến đã trở thành hòa thượng mấy năm rồi, tôi cảm thấy mấy màn biểu diễn kia cũng vô dụng cả rồi.” Euler cười cợt, dập tắt điếu thuốc sắp tàn trong tay bắn về phía cô nàng.

“A Tiến này, anh xem anh ta nói anh thế nào kia.” Cô nàng tức giận trừng mắt với Euler, hai gò má khẽ ửng hồng.

Lục Tiến nheo mày, nhìn nhìn thứ nằm giữa háng mình, “Là thật đấy, hiện giờ tôi không có cảm giác với phụ nữ.” hắn nhếch nhẹ khóe miệng, miễn cưỡng nói.

Lâm Bội Bội hừ nhẹ một tiếng, cắn môi oán hận liếc hắn một cái, đột nhiên đứng dậy mở cửa phòng ra, kêu người bên ngoài rồi khẽ hạ giọng dặn dò vài tiếng.

Bên này Euler và Lục Tiến mặc kệ cô nàng, cùng ly rượu với nhau. Chỉ một lát sau, cửa phòng bị đẩy ra, một cô gái bước vào.

“Cô không được động đến anh ấy nhưng phải làm cho anh ấy có cảm giác, hiểu chưa?” Lâm Bội Bội chỉ vào Lục Tiến, sau đó cô ngồi phịch xuống ghế sofa, kiêu khích nhìn Euler.

Cô ả kia đỏ mặt, đi về phía Lục Tiến. Lúc đi đến chiếc bàn trước mặt hắn, cô ả dừng lại, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, hơi e lệ cởi quần áo của mình ra. Trong quần của cô ả lại mặc một bộ nội y bằng vải bông trắng tinh không thể nhìn xuyên thấu. Nhưng vào giờ khắc này, được sự phụ trợ của những thứ xa hoa phù phiếm ở đây, dáng vẻ bảo thủ mặc cho người ta chà đạp lại có thể làm cho đàn ông **.

Nhẹ nhàng cúi tiếp, bộ nội y trước ngực cô ả đã rơi xuống, hai khuôn ngực không quá đầy đặn cùng nụ hoa nhỏ nhỏ khá ái xuất hiện trước mắt đàn ông.

Bên này Lục Tiến dựa vào ghế sofa, vẻ mặt lãnh đạm nhìn cảnh tượng này, bên kia Euler vốn đang cười tủm tỉm không biết nhớ ra cái gì mà đột nhiên bị sắc nước, ném ly rượu xuống che miệng ho khụ khụ. (chắc là nhớ Tiểu Huyền ^^)

Cô ả che ngực, chậm rãi quỳ xuống, ngửa đầu lên nhìn hắn sau đó từ từ bò vào giữa hai chân hắn. Cô ta không đến quá gần mà chỉ nhẹ nhàng dùng gò má quét qua háng hắn.

Bộ ngực trắng nõn hấp dẫn ánh mắt mà ngay cả Lâm Bội Bội ngồi nhìn chăm chú cũng không nhận được phải thở mạnh. Nhưng Lục Tiến chỉ lạnh lùng nhìn cô ả giữa háng mình, vẻ mặt không có chút gì là phấp phỏng.

Thân thể của hắn không có một chút phản ứng nào.

Sau đó không lâu, cô ả kia nhặt quần áo u oán bỏ đi, Lâm Bội Bội cũng cực kì không tình nguyện bị Lục Tiến kêu người tiễn đi.

Bị cô nàng tiểu thư gây sự một lúc, hai người trong phòng cũng không còn tâm trạng uống rượu nữa. Euler dựa vào ghế sofa không biết đang nghĩ cái gì, vẻ mặt đen sì khó hiểu.

Một lúc sau, anh ta mới lấy lại tinh thần nói chuyện với Lục Tiến, “A Tiến này, khi nào thì cậu đi đón cô gái của cậu về? Cứ tiếp tục như vậy, tôi sợ sẽ bị phế thật đấy.”

“...” Lục Tiến uống một ngụm rượu mạnh, nhắm mắt dựa vào ghế sofa.

Chờ đến khi bọn họ đàm phán xong với chính phủ, thành lập khu độc lập triệt để, hẳn sẽ đến đón cô gái của hắn về. Euler nói đúng, nếu không mang cô về hẳn sẽ ghen đến liệt mất.

Mỗi đêm hắn đều dựa vào trí nhớ mà tưởng tượng ra thân thể yếu mị nhỏ xinh của cô mới có thể dùng tay giúp mình mãnh liệt giải phóng dục vọng.

Hắn đã trúng độc của cô, mà loại độc này chỉ có cô mới giải được.

37. Chương 35

Chương 36 – Buộc chặt trong lòng bàn tay

Sơ Vân thật sự không ngờ Chu Cảnh Diệu mới bị cô từ chối ngày hôm qua đã xuất hiện trước cửa nhà cô vào sáng hôm sau.

Chiếc xe bình thường, cách ăn mặc thoải mái, trong tay còn cầm một đóa hoa hồng vừa mới cắt xong, xinh đẹp ướt át. Dáng người kia điển trai khí chất khiến ngay cả dì bảo mẫu trên 50 tuổi của nhà họ Thẩm trong lúc vào nhà nói chuyện cũng phải cười toe toét.

Mẹ Thẩm giật mình sững sốt vài giây rồi phản ứng rất nhanh, nói bảo mẫu mặt mày đang hớn hở lên lâu gọi con gái bà xuống.

Sơ Vân hơi nhú mày, sau khi để mặc ẹ chọn quần áo ình thì ra ngoài ngồi vào xe của Chu Cảnh Diệu.

“Cảnh sát Chu, anh làm vậy sẽ khiến mẹ tôi hiểu lầm đấy.” lúc bị đưa đến một câu lạc bộ tư nhân yên tĩnh, Sơ Vân bình tĩnh nhìn anh.

“Hầy là...đã có tin tức rồi?” Đáy mắt Sơ Vân đột nhiên lóe sáng.

“Không, không phải vậy.” Chu Cảnh Diệu lắc đầu, rót cho cô một ly trà xanh mình vừa pha sau đó mỉm cười với cô gái mặt mày đột nhiên ỉu xiu, dịu dàng nói.

Bởi vì lời nói hôm qua của cô mà suốt cả tối hôm qua anh không thể ngủ yên, nhưng anh đã nghĩ thông suốt rồi. Nếu đã yêu thì cũng không nên quá để ý đến quá khứ của cô, chỉ cần sau này cô thuộc về anh là được.

“Em nói em chỉ muốn biết đứa bé có sống tốt thôi không, phải không?” Chu Cảnh Diệu hỏi cô.

Về mặt cô trở nên bi thương, cắn môi gật đầu.

“Anh sẽ giúp em tìm ra đứa trẻ, nhưng anh cũng hy vọng em hãy cho anh một cơ hội theo đuổi em.” Chu Cảnh Diệu lẳng lặng nhìn sang cô gái với tay là có thể đụng đến, thâm tình nói.

“Thật sự xin lỗi, tôi...” Sơ Vân nhẹ nhàng lắc đầu.

“Chỉ cần cho anh một cơ hội, trước tiên em có thể xem anh như một người bạn hoặc một người anh trai, cái gì cũng được.” Chu Cảnh Diệu cắt đứt lời cự tuyệt của cô.

Đây là lần đầu tiên anh nguyện ý bỏ qua lòng tự trọng, hèn mọn khẩn cầu cơ hội được tiếp cận một cô gái. Anh tuyệt đối sẽ không để cho cô cự tuyệt.

Sau khi cô ngốc nghếch giật mình một cái, anh lập tức chuyển chủ đề, dùng vẻ mặt nghiêm túc hỏi về chuyện của đứa trẻ năm năm trước. Quả nhiên cô đã quên mất lời thông báo của anh, cố gắng nhớ lại từng ly từng tí một chuyện năm đó.

Nhìn vẻ mặt đau xót cắn môi đỏ mọng mà nhớ lại của cô, Chu Cảnh Diệu khẽ cười lên. Năm năm trước, vẻ mặt lãnh đạm từ chối áo của anh khiến anh khắc sâu trong đầu, mà hiện giờ anh đã có cơ hội tiếp cận

cô. Chỉ cần cho anh chút thời gian, sớm muộn gì anh cũng có thể đánh gục trái tim cô. Nhớ nhớ thương thương mấy năm nay, cuối cùng cũng đã chờ đợi được!

Từ đó về sau, số lần anh đến nhà họ Thẩm dần dần tăng lên, ở trước mặt ba Thẩm mẹ Thẩm luôn biểu hiện rất chân thành. Việc này trong mắt nhà họ Thẩm và nhà họ Chu thì đôi trẻ đã bắt đầu chuyện yên đương.

Mà càng tiếp xúc với cô thì Chu Cảnh Diệu càng động lòng. Cô rất đẹp, nhưng so với vẻ đẹp của cô thì thứ hấp dẫn anh lại là những cử chỉ dịu dàng mềm mại, thuần khiết đáng yêu của cô.

Thấy con trai để ý như vậy, mẹ Chu đối với Sơ Vân hài lòng không thể hài lòng hơn nữa, hận không thể lập tức rước cô gái này vào nhà làm dâu. Mà ba Chu là cán bộ cao cấp trong quân đội, ít có thời gian quan tâm đến mấy chuyện này, chỉ nghe thấy con trai đang cố gắng theo đuổi tiểu thư nhà họ Thẩm cũng khá hài lòng nên không hỏi nhiều.

Mẹ Thẩm mẹ Chu rất ăn ý với nhau, bắt đầu thường xuyên gặp mặt, chưa tới hai tháng đã bắt đầu trao đổi chuyện hôn nhân, trong thành phố không ai không biết đóa hoa yêu kiều vừa lộ mặt trong bữa tiệc xã giao đã bị nhà họ Chu bắt mất.

Chỉ có Thẩm Sơ Vân là vẫn chìm đắm trong thế giới của mình, không hề biết gì.

“Có tin tức gì chưa ạ?”

Trong một góc nhà hàng, cô vẫn chưa ngồi xuống đã sốt ruột hỏi.

“Ngồi xuống trước đi.” Chu Cảnh Diệu đứng dậy kéo ghế cho cô ngồi.

“Cảm ơn!” Sơ Vân mím môi ngồi xuống, hai tay đan vào nhau đặt trên bàn, đôi mắt to tròn chờ mong nhìn anh.

Vừa rồi khi nhận được điện thoại của anh về việc này, cô gấp đến độ mặc cả váy ngủ chạy ra khỏi nhà, đến khi bị dì bảo mẫu giữ lại ngoài cửa mới nhận ra, đỏ mặt xông lên lầu thay quần áo rồi chạy đến đây.

“Đứa trẻ sống rất tốt.” Chu Cảnh Diệu nhìn cô dịu dàng cười nói, tầm mắt rơi trên những ngón tay nhỏ nhắn đang nắm chặt lại của cô, sau đó không nhịn được phủ bàn tay mình lên.

Cô hoàn toàn không chú ý đến động tác của anh, chỉ ngơ ngác nhìn anh, đôi môi căng mọng run rẩy kịch liệt, đôi mắt to trong phút chốc cũng tuôn ra hai dòng nước mắt.

“Năm đó mẹ em cho người mang đứa trẻ đi, người kia đã đưa đứa trẻ cho đôi vợ chồng giáo viên không có con cái, bọn họ rất thương đứa trẻ.” Chu Cảnh Diệu nhẹ nhàng dùng ngón cái vuốt ve lòng bàn tay trơn mềm như cỏ của cô, chậm rãi nói.

“Nhưng nhà ấy đã đưa đứa trẻ dọn đi mất rồi, lại còn chuyển nhà rất nhiều lần, bây giờ không có cách nào tra ra được địa chỉ cả.” Chu Cảnh Diệu nắm lấy hai tay cô, dùng giọng nói trầm thấp nói, giữa hai hàng chân mày hiện lên một vẻ mất tự nhiên.

“Đừng lo lắng, ít nhất thì hiện giờ con của em cũng sống tốt, cũng coi như đã hoàn thành tâm nguyện.” Anh hạ thấp giọng an ủi cô.

“Vâng, cảm ơn, cảm ơn anh!” Cô nghẹn ngào rơi nước mắt gật đầu, sau đó không thể khống chế được tâm trạng, rút hai tay ra bưng lấy mặt mà khóc thành tiếng.

Cô chỉ phát ra tiếng nấc nhỏ nhưng đôi vai gầy yếu lại co rúm lại.

Chu Cảnh Diệu muốn vươn tay vỗ vỗ bờ vai cô nhưng tay nâng lên một nửa rồi bỗng đặt xuống. Nhìn dáng vẻ nức nở không ngừng rất đáng thương của cô, anh không nhịn được siết chặt lòng bàn tay, mặt hiện lên vẻ chán ghét mình.

Thật ra anh đã tìm được đứa bé kia, hơn nữa đã cho người chụp ảnh lại. Vừa nhìn qua ảnh chụp thì anh đã biết ba đứa bé là ai.

Quá giống! Mắt, mũi đẹp đến mức làm cho người ta vừa nhìn thấy đã khó quên, quả thật giống người năm đó ở căn biệt thự kia như đúc.

Trong nháy mắt, anh đã biết nếu như anh còn muốn có được cô gái trước mặt thì quyết không thể để cho cô trông thấy đứa bé kia. Không chỉ có thế, anh còn phải giấu nhem việc này đi. Bởi vì nhà họ Chu tuyệt đối không thể chấp nhận quá khứ của Thẩm Sơ Vân.

Một lúc sau, Sơ Vân đã ổn định lại tâm trạng, hai mắt sưng đỏ hạ thấp giọng nói lời cảm ơn với Chu Cảnh Diệu.

Chu Cảnh Diệu im lặng, chỉ gọi phục vụ mang một chiếc khăn nóng tới. Đến khi lau sạch vệt nước mắt trên mặt cô, anh mới bắt đầu gọi cơm giúp cô. Lúc hai người ra khỏi nhà hàng thì tâm trạng Sơ Vân đã ổn định lại.

Sau khi đưa Sơ Vân về nhà, Chu Cảnh Diệu không lái xe về nhà riêng của mình mà quay trở về biệt thự nhà họ Chu.

Đêm nay, lần đầu tiên Chu phu nhân nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột muốn kết hôn của đứa con trai trước giờ vẫn phong lưu của mình, giấu cợt một lúc rồi bà mới cười tủm tỉm nói cho con biết hai nhà đang thương lượng chuyện kết hôn.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngẩn của con trai, mẹ Chu không nhịn được phải bật cười, trong đầu đã liên tưởng đến đứa cháu nội béo trắng đáng yêu.

Mà đêm nay, sau khi Sơ Vân về đến nhà đã khiếp sợ nghe tin hai nhà Thẩm Chu đã bàn chuyện đính hôn.

“Không, mẹ, con không muốn kết hôn.” Lần đầu tiên, cô lên tiếng ngắt cơn thao thao bất tuyệt của mẹ.

Nghe thấy cô cự tuyệt, mẹ cười trên mặt mẹ Thẩm vẫn không thay đổi.

“Việc này không phải do con quyết, Cảnh Diệu là đứa tốt, mẹ và ba con rất hài lòng, nhà họ Chu cũng rất hài lòng với con.” Mẹ Thẩm nhàn nhạt trả lời.

“Mẹ, con còn nhỏ, hơn nữa con và anh ấy...” Sơ Vân nhíu mày giải thích.

“Không sao, chỉ cần đính hôn trước, hôn lễ thì cứ chờ con học xong rồi tổ chức.” Mẹ Thẩm mỉm cười, kéo con gái đang ngơ ngẩn ngồi xuống ghế salon.

“Cảnh Diệu rất quan tâm đến con, mẹ nhìn ra được, cho nên...” mẹ Thẩm nắm bàn tay hơi lạnh buốt của con gái, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

“Mẹ, con chỉ nhờ anh ấy giúp con tìm đứa bé thôi.” Sơ Vân lẳng lặng nhìn mẹ cười mừng rỡ của mẹ, rốt cuộc cũng lên tiếng.

Mẹ cười của mẹ Thẩm bỗng dưng cứng lại.

“Bốp!” Mẹ Thẩm giận dữ đứng dậy cho con gái một cái tát!

Bà không hề khống chế lực, Sơ Vân bị đánh ngã sang một bên, lỗ tai vang lên tiếng ong ong, đầu óc choáng váng, gò má trắng nõn nhũn nhặn sưng đỏ lên, in hằn năm dấu ngón tay.

Mẹ Thẩm sưng sốt, lòng bàn tay tê tê, không ngờ mình lại không khống chế được như vậy. Bà muốn vươn tay sờ lên gương mặt còn in dấu tay của con gái nhưng Sơ Vân lại rụt lại, tránh né sự đụng chạm của bà.

“Mẹ, trước khi chưa tìm được đứa bé con sẽ không đính hôn với bất kì ai.” Sơ Vân đưa tay sờ lên má mình, vẫn bình tĩnh lên tiếng.

Mẹ Thẩm trừng mắt nhìn con gái, dường như không thể tin được những gì mình đã nghe thấy.

“Tao không cho phép! Mày hãy quên đi cái thứ nghiệt chủng ấy ngay cho tao!” Vẻ mặt bình tĩnh của Sơ Vân làm mẹ Thẩm tức đến phát run.

“Không phải nghiệt chủng” rốt cuộc hai chữ này cũng làm cho nước mắt Sơ Vân rơi xuống.

“Không phải nghiệt chủng thì là cái gì? Cô mày nói những chuyện kia với tao là thế nào? Cô mày nói mày yêu thằng kia! Mày có còn liêm sỉ không hả? Tao nuôi mày lớn đến chừng này không phải để ày chạy theo cái thằng thấp hèn kia!” mẹ Thẩm tức giận mắng mỗ, tàn nhẫn xé mở tầng ngăn cách năm năm qua của hai mẹ con.

Sơ Vân lẳng lặng rơi nước mắt, nhìn người mẹ gần như mất kiểm soát của mình, nghe những lời nói tàn khốc phát ra từ trong miệng bà.

Đó là người thân của cô, cơ thể hai người đã từng gắn liền với nhau, đứa bé đã từng được cơ thể nóng hổi của cô vây quanh.

Hai người vốn đã có quan hệ thân thiết nhất. Nhưng vì sao lại làm tổn thương nó, vì sao lại không bảo vệ người thân của cô chứ?

Mẹ à, vì sao mẹ lại không hiểu?

Người kia, có lẽ con yêu anh ấy. Nhưng mà con biết con và anh ấy căn bản là không thể, tựa như trắng và đen, vĩnh viễn thuộc hai thế giới khác nhau.

Có lẽ một ngày nào đó, con sẽ quên đi quá khứ, quên đi anh ấy, thật lòng tiếp nhận một người yêu con.

Nhưng không phải là bây giờ, cũng không phải là lúc ngay cả con của con sống chết thế nào con cũng không biết.

Vùng trung bộ Yangon phía bắc Myanmar

Con đường rộng lớn sáu làn xe chạy thừa thớt xe, hai bên đường thỉnh thoảng lại có một con đường rẽ dài hẹp, những ngôi nhà với kiểu kiến trúc không tương đồng nhau, mà từng ngôi nhà là từng bộ chính phủ và ủy ban trung ương.

Trong lối ra của một tòa nhà to lớn bề thế, một chiếc xe cảnh sát theo đi theo một chiếc xe chống đạn có rèm che rời khỏi gara. Người ngồi trong xe là quan viên cao cấp của chính phủ.

Một tháng trước, thế lực vũ trang lớn mạnh nhất vùng Tam Giác Vàng bắt đầu đàm phán với quân chính phủ, yêu cầu ngừng chiến cũng như thành lập khu vực độc lập.

Thật ra hai bên cũng đã chiến tranh nhiều năm, người không diệt được ta, ta cũng không diệt được người, đa số các quan viên cao cấp có khuynh hướng đàm phán, tán thành ý kiến ký kết hiệp nghị ngừng chiến. Nhưng đồng thời cũng có số ít ủy viên kiên trì tiến hành chiến tranh, thề tiêu diệt sạch sẽ những phần tử khủng bố vũ trang chống lại bọn họ. Mà người ngồi trên chiếc xe chống đạn vừa ra khỏi con đường cái chính là đại biểu của phái chủ chiến.

Xe nhanh chóng rẽ ra khỏi đường cái, đi vào một con đường vắng vẻ không kém.

Xe vừa rẽ vào một con đường khác thì phía sau đã có một chiếc xe máy màu đen chạy vọt qua chiếc xe con cùng xe cảnh sát. Khi đi ngang qua hai chiếc xe, người ngồi trên xe máy dán một khối màu đen lên cửa xe. Sau đó chiếc xe máy tăng tốc, vượt qua hai chiếc xe khoảng mười mét rồi phanh lại!

“Oành!” Xe cảnh sát và xe con dường như đồng thời phát ra tiếng nổ mạnh. Lực của quả bom đánh vào khiến hai chiếc xe bay lên hai ba thước rồi nặng nề nện xuống.

Lúc này chiếc xe máy quay đầu xe nhanh chóng quay trở lại, hai người trên xe đều đội mũ bảo hiểm, người lái xe một tay cầm lái một tay cầm súng bắn vài phát về chiếc xe cảnh sát, ép mấy đặc công vừa lấy lại tinh thần đang định chui từ trong xe ra.

Chiếc xe máy áp sát vào chiếc xe con. Người ngồi đằng sau cầm trên tay một khẩu súng máy, bắn vào chiếc xe chống đạn. Khẩu súng 127mm có uy lực cực mạnh, xuyên qua cửa sổ xe chống đạn một cách đơn giản, bắn tên quan viên cao cấp trên trong thành người máu!

Vài giây sau, chiếc xe máy chuyển hướng tăng tốc chạy thật nhanh!

Cả quá trình ám sát, trước sau đều không tới một phút đồng hồ!

Năm sáu đặc công chọt vật chui ra từ chiếc xe cảnh sát, ra sức bắn về phía chiếc xe máy màu đen đang chạy đi nhưng sau khi đổi phương quẹo cấp tốc vào một ngã rẽ thì viên đạn của bọn họ chỉ bắn vào góc tường, mà lúc này xa xa cũng truyền đến tiếng xe cảnh sát.

Chiếc xe máy màu đen đi vào một con đường xuyên qua một tòa nhà nhỏ, sau đó quẹo vào một đồng rúc rười hẻo lánh. Động tác của hai người trên xe rất nhanh, cởi mũ xuống rồi hất đồng rúc lên, một chiếc xe hơi đã chuẩn bị từ trước xuất hiện trong góc.

“A Tiến này, cùng ra tay với cậu thật là sướng! Vài động tác đã dọn xong.” Euler vừa lên xe vừa sảng khoái nói.

Lục Tiến mỉm cười, ngồi vào vị trí lái, nhanh chóng khởi động xe hơi chạy đi.

Đã lâu hai người không hợp tác nhưng nhiệm vụ lần này cực kì nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút cũng sẽ khiến hai bên đại chiến kịch liệt. Sau khi đã chuyển cho đối phương một lời cảnh cáo nhưng vẫn không nhận được phản hồi gì, vì vậy hai người đã nhiều năm không đồng loạt ra tay rồi cuộc đã có cơ hội hợp tác.

Sau khi trở lại địa bàn của mình, Lục Tiến cùng Euler lên tầng thượng của quán bar. Cả diện tích tầng thượng không dùng để kinh doanh, mấy tên nhà thiết kế không ngừng khoa chân múa tay, dựa theo yêu cầu của khách hàng nên đã thiết kế khá trang nhã, đồ gia dụng cũng khá phong cách. Nơi đây chính là Lục Tiến tự tay cẩn thận chuẩn bị cho cô gái sắp trở về của hắn.

Lục Tiến vốn đang nhìn mọi người bận rộn lại nhận được một bản báo cáo từ binh lính đưa lên rồi lập tức thay đổi sắc mặt. Trong nháy mắt, không khí chung quanh Lục Tiến làm cho cả Euler đứng kế cũng cảm thấy không rét mà run.

Sau khi chậm rãi vo bản báo cáo thành một cục, Lục Tiến lạnh lùng nói với Euler, “Euler, tôi đi đón người phụ nữ của tôi đây.”

“Cài gì?” Euler ngạc nhiên.

“Cậu tự đi à?” Euler nhìn Lục Tiến đang bước đi thật nhanh, kinh ngạc há hốc miệng.

Sơ Vân ngồi ngắm người trong phòng hai ngày trời.

Hai ngày nay, cô không nhận điện thoại của Chu Cảnh Diệu hay bất kì ai. Ngoại trừ đưa thức ăn lên, mẹ Thẩm cũng không cho bất kì ai quấy rầy cô. Bà vẫn hẹn gặp Chu phu nhân như trước, cũng không hề đề cập một chữ đến phản ứng của Sơ Vân. Bà nghĩ con gái chỉ cần thời gian để tĩnh táo lại sau đó tiếp nhận một cuộc sống hoa lệ chán êm đềm ấm mà bà đã sắp đặt.

Đến ngày thứ ba, bầu trời cũng bị không khí áp bức trong nhà họ Thẩm ảnh hưởng. Bầu trời được ánh mặt trời rạng rỡ chiếu sáng đến chạng vạng lại đột nhiên bị mây đen lù lợt kéo đến.

Sơ Vân gọi điện sang Toronto, thông báo cho cô mình biết cô sẽ trở về đó.

Màn đêm buông xuống, mọi người đều đã trở về phòng nghỉ ngơi. Cả ngôi biệt thự dần dần trở nên yên tĩnh u ám.

Sơ Vân ngồi trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn cơn mưa tầm tã ngoài cửa sổ.

Trong phòng không có một ngọn đèn ào, chỉ có ánh sáng trắng từ chiếc đèn điện ngoài cửa sổ tràn vào, chiếu sáng cô gái đang ôm gối ngồi trên mặt thảm.

Đêm kia khi ra đi trời cũng mưa lớn như vậy.

Sơ Vân nhẹ nhàng tựa đầu vào cửa sổ thủy tinh, hốc mắt đỏ bừng.

Mưa to ào ào xối lên bề mặt cây lá trong vườn hoa của biệt thự, làm cho cây lá phải cụp xuống hết. Thanh âm kia quá lớn, lớn đến mức làm cô gái trong phòng không thể nghe thấy gì nữa. Đến khi thân thể của cô phản ứng nhanh hơn đại não một nhịp, làn da sau cổ nổi da gà, cô mới cảm giác được có người đang đứng sau mình.

Cô vẫn chưa quay đầu lại thì một mùi hương quen thuộc mà lạ lẫm đã vây quanh cô.

Cánh tay vô cùng quen thuộc, vô cùng ấm áp đuổi ta từ sau lưng cô, nhẹ nhàng cuốn lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô.

Bên tai cũng truyền đến một giọng nói ung dung khê khàng, “Bảo bối, em nói xem tôi phải trừng phạt em thế nào đây?”

Nương theo giọng nói thanh mát lạnh lùng nỉ non, đôi môi lạnh buốt cũng dán vào da thịt non mịn sau cổ cô, ấn xuống một nụ hôn cực kì dịu dàng.

38. Chương 36

Chương 36 – Buộc chặt trong lòng bàn tay

Sơ Vân thật sự không ngờ Chu Cảnh Diệu mới bị cô từ chối ngày hôm qua đã xuất hiện trước cửa nhà cô vào sáng hôm sau.

Chiếc xe bình thường, cách ăn mặc thoải mái, trong tay còn cầm một đóa hoa hồng vừa mới cắt xong, xinh đẹp ướt át. Dáng người kia điển trai khí chất khiến ngay cả dì bảo mẫu trên 50 tuổi của nhà họ Thẩm trong lúc vào nhà nói chuyện cũng phải cười toe toét.

Mẹ Thẩm giật mình sững sốt vài giây rồi phản ứng rất nhanh, nói bảo mẫu mặt mày đang hớn hở lên lâu gọi con gái bà xuống.

Sơ Vân hơi nhúm mày, sau khi để mặc ẹ chọn quần áo ình thì ra ngoài ngồi vào xe của Chu Cảnh Diệu.

“Cảnh sát Chu, anh làm vậy sẽ khiến mẹ tôi hiểu lầm đấy.” lúc bị đưa đến một câu lạc bộ tư nhân yên tĩnh, Sơ Vân bình tĩnh nhìn anh.

“Hay là...đã có tin tức rồi?” Đáy mắt Sơ Vân đột nhiên lóe sáng.

“Không, không phải vậy.” Chu Cảnh Diệu lắc đầu, rót cho cô một ly trà xanh mình vừa pha sau đó mỉm cười với cô gái mặt mày đột nhiên ỉu xiu, dịu dàng nói.

Bởi vì lời nói hôm qua của cô mà suốt cả tối hôm qua anh không thể ngủ yên, nhưng anh đã nghĩ thông suốt rồi. Nếu đã yêu thì cũng không nên quá để ý đến quá khứ của cô, chỉ cần sau này cô thuộc về anh là được.

“Em nói em chỉ muốn biết đứa bé có sống tốt thôi không, phải không?” Chu Cảnh Diệu hỏi cô.

Về mặt cô trở nên bi thương, cắn môi gật đầu.

“Anh sẽ giúp em tìm ra đứa trẻ, nhưng anh cũng hy vọng em hãy cho anh một cơ hội theo đuổi em.” Chu Cảnh Diệu lặng lẽ nhìn sang cô gái với tay là có thể đụng đến, thâm tình nói.

“Thật sự xin lỗi, tôi...” Sơ Vân nhẹ nhàng lắc đầu.

“Chỉ cần cho anh một cơ hội, trước tiên em có thể xem anh như một người bạn hoặc một người anh trai, cái gì cũng được.” Chu Cảnh Diệu cắt đứt lời cự tuyệt của cô.

Đây là lần đầu tiên anh nguyện ý bỏ qua lòng tự trọng, hèn mọn khẩn cầu cơ hội được tiếp cận một cô gái. Anh tuyệt đối sẽ không để cho cô cự tuyệt.

Sau khi cô ngốc nghếch giật mình một cái, anh lập tức chuyển chủ đề, dùng vẻ mặt nghiêm túc hỏi về chuyện của đứa trẻ năm năm trước. Quả nhiên cô đã quên mất lời thông báo của anh, cố gắng nhớ lại từng ly từng tí một chuyện năm đó.

Nhìn vẻ mặt đau xót cắn đôi môi đỏ mọng mà nhớ lại của cô, Chu Cảnh Diệu khẽ cười lên. Năm năm trước, vẻ mặt lãnh đạm từ chối áo của anh khiến anh khắc sâu trong đầu, mà hiện giờ anh đã có cơ hội tiếp cận cô. Chỉ cần cho anh chút thời gian, sớm muộn gì anh cũng có thể đánh gục trái tim cô. Nhớ nhớ thương thương mấy năm nay, cuối cùng cũng đã chờ đợi được!

Từ đó về sau, số lần anh đến nhà họ Thắm đón Sơ Vân dần dần tăng lên, ở trước mặt ba Thắm mẹ Thắm luôn biểu hiện rất chân thành. Việc này trong mắt nhà họ Thắm và nhà họ Chu thì đôi trẻ đã bắt đầu chuyện yên đương.

Mà càng tiếp xúc với cô thì Chu Cảnh Diệu càng động lòng. Cô rất đẹp, nhưng so với vẻ đẹp của cô thì thứ hấp dẫn anh lại là những cử chỉ dịu dàng mềm mại, thuần khiết đáng yêu của cô.

Thấy con trai để ý như vậy, mẹ Chu đối với Sơ Vân hài lòng không thể hài lòng hơn nữa, hận không thể lập tức rước cô gái này vào nhà làm dâu. Mà ba Chu là cán bộ cao cấp trong quân đội, ít có thời gian quan tâm đến mấy chuyện này, chỉ nghe thấy con trai đang cố gắng theo đuổi tiểu thư nhà họ Thắm cũng khá hài lòng nên không hỏi nhiều.

Mẹ Thắm mẹ Chu rất ăn ý với nhau, bắt đầu thường xuyên gặp mặt, chưa tới hai tháng đã bắt đầu trao đổi chuyện hôn nhân, trong thành phố không ai không biết đóa hoa yêu kiều vừa lộ mặt trong bữa tiệc xã giao đã bị nhà họ Chu bắt mắt.

Chỉ có Thắm Sơ Vân là vẫn chìm đắm trong thế giới của mình, không hề biết gì.

“Có tin tức gì chưa ạ?”

Trong một góc nhà hàng, cô vẫn chưa ngồi xuống đã sốt ruột hỏi.

“Ngồi xuống trước đi.” Chu Cảnh Diệu đứng dậy kéo ghế cho cô ngồi.

“Cảm ơn!” Sơ Vân mỉm môi ngồi xuống, hai tay đan vào nhau đặt trên bàn, đôi mắt to tròn chờ mong nhìn anh.

Vừa rồi khi nhận được điện thoại của anh về việc này, cô gấp đến độ mặc cả váy ngủ chạy ra khỏi nhà, đến khi bị dì bảo mẫu giữ lại ngoài cửa mới nhận ra, đỏ mặt xông lên lầu thay quần áo rồi chạy đến đây.

“Đứa trẻ sống rất tốt.” Chu Cảnh Diệu nhìn cô dịu dàng cười nói, tầm mắt rơi trên những ngón tay nhỏ nhắn đang nắm chặt lại của cô, sau đó không nhìn được phủ bàn tay mình lên.

Cô hoàn toàn không chú ý đến động tác của anh, chỉ ngơ ngác nhìn anh, đôi môi căng mọng run rẩy kịch liệt, đôi mắt to trong phút chốc cũng tuôn ra hai dòng nước mắt.

“Năm đó mẹ em cho người mang đứa trẻ đi, người kia đã đưa đứa trẻ cho đôi vợ chồng giáo viên không có con cái, bọn họ rất thương đứa trẻ.” Chu Cảnh Diệu nhẹ nhàng dùng ngón cái vuốt ve lòng bàn tay trơn mềm như cỏ của cô, chậm rãi nói.

“Nhưng nhà ấy đã đưa đứa trẻ dọn đi mất rồi, lại còn chuyển nhà rất nhiều lần, bây giờ không có cách nào tra ra được địa chỉ cả.” Chu Cảnh Diệu nắm lấy hai tay cô, dùng giọng nói trầm thấp nói, giữa hai hàng chân mày hiện lên một vẻ mất tự nhiên.

“Đừng lo lắng, ít nhất thì hiện giờ con của em cũng sống tốt, cũng coi như đã hoàn thành tâm nguyện.” Anh hạ thấp giọng an ủi cô.

“Vâng, cảm ơn, cảm ơn anh!” Cô nghẹn ngào rơi nước mắt gật đầu, sau đó không thể khống chế được tâm trạng, rút hai tay ra bưng lấy mặt mà khóc thành tiếng.

Cô chỉ phát ra tiếng nấc nhỏ nhưng đôi vai gầy yếu lại co rúm lại.

Chu Cảnh Diệu muốn vươn tay vỗ vỗ bờ vai cô nhưng tay nâng lên một nửa rồi bỗng đặt xuống. Nhìn dáng vẻ nức nở không ngừng rất đáng thương của cô, anh không nhìn được siết chặt lòng bàn tay, mặt hiện lên vẻ chán ghét mình.

Thật ra anh đã tìm được đứa bé kia, hơn nữa đã cho người chụp ảnh lại. Vừa nhìn qua ảnh chụp thì anh đã biết ba đứa bé là ai.

Quá giống! Mắt, mũi đẹp đến mức làm cho người ta vừa nhìn thấy đã khó quên, quả thật giống người năm đó ở căn biệt thự kia như đúc.

Trong nháy mắt, anh đã biết nếu như anh còn muốn có được cô gái trước mặt thì quyết không thể để cho cô trông thấy đứa bé kia. Không chỉ có thế, anh còn phải giấu nhem việc này đi. Bởi vì nhà họ Chu tuyệt đối không thể chấp nhận quá khứ của Thẩm Sơ Vân.

Một lúc sau, Sơ Vân đã ổn định lại tâm trạng, hai mắt sưng đỏ hạ thấp giọng nói lời cảm ơn với Chu Cảnh Diệu.

Chu Cảnh Diệu im lặng, chỉ gọi phục vụ mang một chiếc khăn nóng tới. Đến khi lau sạch vệt nước mắt trên mặt cô, anh mới bắt đầu gọi cơm giúp cô. Lúc hai người ra khỏi nhà hàng thì tâm trạng Sơ Vân đã ổn định lại.

Sau khi đưa Sơ Vân về nhà, Chu Cảnh Diệu không lái xe về nhà riêng của mình mà quay trở về biệt thự nhà họ Chu.

Đêm nay, lần đầu tiên Chu phu nhân nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột muốn kết hôn của đứa con trai trước giờ vẫn phong lưu của mình, giấu cợt một lúc rồi bà mới cười tủm tỉm nói cho con biết hai nhà đang thương lượng chuyện kết hôn.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngẩn của con trai, mẹ Chu không nhịn được phải bật cười, trong đầu đã liên tưởng đến đứa cháu nội béo trắng đáng yêu.

Mà đêm nay, sau khi Sơ Vân về đến nhà đã khiếp sợ nghe tin hai nhà Thẩm Chu đã bàn chuyện đính hôn.

“Không, mẹ, con không muốn kết hôn.” Lần đầu tiên, cô lên tiếng ngắt cơn thao thao bất tuyệt của mẹ.

Nghe thấy cô cự tuyệt, mẹ cười trên mặt mẹ Thẩm vẫn không thay đổi.

“Việc này không phải do con quyết, Cảnh Diệu là đứa tốt, mẹ và ba con rất hài lòng, nhà họ Chu cũng rất hài lòng với con.” Mẹ Thẩm nhàn nhạt trả lời.

“Mẹ, con còn nhỏ, hơn nữa con và anh ấy...” Sơ Vân nhú mào giải thích.

“Không sao, chỉ cần đính hôn trước, hôn lễ thì cứ chờ con học xong rồi tổ chức.” Mẹ Thẩm mỉm cười, kéo con gái đang ngơ ngẩn ngồi xuống ghế salon.

“Cảnh Diệu rất quan tâm đến con, mẹ nhìn ra được, cho nên...” mẹ Thẩm nắm bàn tay hơi lạnh buốt của con gái, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

“Mẹ, con chỉ nhờ anh ấy giúp con tìm đứa bé thôi.” Sơ Vân lẳng lặng nhìn mẹ cười mừng rỡ của mẹ, rốt cuộc cũng lên tiếng.

Mẹ cười của mẹ Thẩm bỗng dừng cứng lại.

“Bốp!” Mẹ Thẩm giận dữ đứng dậy cho con gái một cái tát!

Bà không hề khống chế lực, Sơ Vân bị đánh ngã sang một bên, lỗ tai vang lên tiếng ong ong, đầu óc choáng váng, gò má trắng nõn nhũn nhặn sưng đỏ lên, in hằn năm dấu ngón tay.

Mẹ Thẩm sưng sốt, lòng bàn tay tê tê, không ngờ mình lại không khống chế được như vậy. Bà muốn vươn tay sờ lên gương mặt còn in dấu tay của con gái nhưng Sơ Vân lại rụt lại, tránh né sự đụng chạm của bà.

“Mẹ, trước khi chưa tìm được đứa bé con sẽ không đính hôn với bất kì ai.” Sơ Vân đưa tay sờ lên má mình, vẫn bình tĩnh lên tiếng.

Mẹ Thẩm trừng mắt nhìn con gái, dường như không thể tin được những gì mình đã nghe thấy.

“Tao không cho phép! Mày hãy quên đi cái thứ nghiệt chủng ấy ngay cho tao!” Vẻ mặt bình tĩnh của Sơ Vân làm mẹ Thẩm tức đến phát run.

“Không phải nghiệt chủng” rốt cuộc hai chữ này cũng làm cho nước mắt Sơ Vân rơi xuống.

“Không phải nghiệt chủng thì là cái gì? Cô mày nói những chuyện kia với tao là thế nào? Cô mày nói mày yêu thằng kia! Mày có còn liêm sỉ không hả? Tao nuôi mày lớn đến chừng này không phải để ày chạy theo cái thằng thấp hèn kia!” mẹ Thẩm tức giận mắng mỗ, tàn nhẫn xé mở tầng ngăn cách năm năm qua của hai mẹ con.

Sơ Vân lẳng lặng rơi nước mắt, nhìn người mẹ gần như mất kiểm soát của mình, nghe những lời nói tàn khốc phát ra từ trong miệng bà.

Đó là người thân của cô, cơ thể hai người đã từng gắn liền với nhau, đứa bé đã từng được cơ thể nóng hổi của cô vây quanh.

Hai người vốn đã có quan hệ thân thiết nhất. Nhưng vì sao lại làm tổn thương nó, vì sao lại không bảo vệ người thân của cô chứ?

Mẹ à, vì sao mẹ lại không hiểu?

Người kia, có lẽ con yêu anh ấy. Nhưng mà con biết con và anh ấy căn bản là không thể, tựa như trắng và đen, vĩnh viễn thuộc hai thế giới khác nhau.

Có lẽ một ngày nào đó, con sẽ quên đi quá khứ, quên đi anh ấy, thật lòng tiếp nhận một người yêu con.

Nhưng không phải là bây giờ, cũng không phải là lúc ngay cả con của con sống chết thế nào con cũng không biết.

Vùng trung bộ Yangon phía bắc Myanmar

Con đường rộng lớn sáu làn xe chạy thừa thớt xe, hai bên đường thỉnh thoảng lại có một con đường rẽ dài hẹp, những ngôi nhà với kiểu kiến trúc không tương đồng nhau, mà từng ngôi nhà là từng bộ chính phủ và ủy ban trung ương.

Trong lối ra của một tòa nhà to lớn bề thế, một chiếc xe cảnh sát theo đi theo một chiếc xe chống đạn có rèm che rời khỏi gara. Người ngồi trong xe là quan viên cao cấp của chính phủ.

Một tháng trước, thế lực vũ trang lớn mạnh nhất vùng Tam Giác Vàng bắt đầu đàm phán với quân chính phủ, yêu cầu ngừng chiến cũng như thành lập khu vực độc lập.

Thật ra hai bên cũng đã chiến tranh nhiều năm, người không diệt được ta, ta cũng không diệt được người, đa số các quan viên cao cấp có khuynh hướng đàm phán, tán thành ý kiến ký kết hiệp nghị ngừng chiến. Nhưng đồng thời cũng có số ít ủy viên kiên trì tiến hành chiến tranh, thề tiêu diệt sạch sẽ những phần tử khủng bố vũ trang chống lại bọn họ. Mà người ngồi trên chiếc xe chống đạn vừa ra khỏi con đường cái chính là đại biểu của phái chủ chiến.

Xe nhanh chóng rẽ ra khỏi đường cái, đi vào một con đường vắng vẻ không kém.

Xe vừa rẽ vào một con đường khác thì phía sau đã có một chiếc xe máy màu đen chạy vọt qua chiếc xe con cùng xe cảnh sát. Khi đi ngang qua hai chiếc xe, người ngồi trên xe máy dán một khối màu đen lên cửa xe. Sau đó chiếc xe máy tăng tốc, vượt qua hai chiếc xe khoảng mười mét rồi phanh lại!

“Oành!” Xe cảnh sát và xe con dường như đồng thời phát ra tiếng nổ mạnh. Lực của quả bom đánh vào khiến hai chiếc xe bay lên hai ba thước rồi nặng nề nện xuống.

Lúc này chiếc xe máy quay đầu xe nhanh chóng quay trở lại, hai người trên xe đều đội mũ bảo hiểm, người lái xe một tay cầm lái một tay cầm súng bắn vài phát về chiếc xe cảnh sát, ép mấy đặc công vừa lấy lại tinh thần đang định chui từ trong xe ra.

Chiếc xe máy áp sát vào chiếc xe con. Người ngồi đằng sau cầm trên tay một khẩu súng máy, bắn vào chiếc xe chống đạn. Khẩu súng 127mm có uy lực cực mạnh, xuyên qua cửa sổ xe chống đạn một cách đơn giản, bắn tên quan viên cao cấp trên trong thành người máu!

Vài giây sau, chiếc xe máy chuyển hướng tăng tốc chạy thật nhanh!

Cả quá trình ám sát, trước sau đều không tới một phút đồng hồ!

Năm sáu đặc công chọt vật chui ra từ chiếc xe cảnh sát, ra sức bắn về phía chiếc xe máy màu đen đang chạy đi nhưng sau khi đổi phương quẹo cấp tốc vào một ngã rẽ thì viên đạn của bọn họ chỉ bắn vào góc tường, mà lúc này xa xa cũng truyền đến tiếng xe cảnh sát.

Chiếc xe máy màu đen đi vào một con đường xuyên qua một tòa nhà nhỏ, sau đó quẹo vào một đồng rác rưởi hẻo lánh. Động tác của hai người trên xe rất nhanh, cởi mũ xuống rồi hất đồng rác lên, một chiếc xe hơi đã chuẩn bị từ trước xuất hiện trong góc.

“A Tiến này, cùng ra tay với cậu thật là sướng! Vài động tác đã dọn xong.” Euler vừa lên xe vừa sảng khoái nói.

Lục Tiến mỉm cười, ngồi vào vị trí lái, nhanh chóng khởi động xe hơi chạy đi.

Đã lâu hai người không hợp tác nhưng nhiệm vụ lần này cực kì nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút cũng sẽ khiến hai bên đại chiến kịch liệt. Sau khi đã chuyển cho đối phương một lời cảnh cáo nhưng vẫn không nhận được phản hồi gì, vì vậy hai người đã nhiều năm không đồng loạt ra tay rồi cuộc đã có cơ hội hợp tác.

Sau khi trở lại địa bàn của mình, Lục Tiến cùng Euler lên tầng thượng của quán bar. Cả diện tích tầng thượng không dùng để kinh doanh, mấy tên nhà thiết kế không ngừng khoa chân múa tay, dựa theo yêu cầu của khách hàng nên đã thiết kế khá trang nhã, đồ gia dụng cũng khá phong cách. Nơi đây chính là Lục Tiến tự tay cẩn thận chuẩn bị cho cô gái sắp trở về của hắn.

Lục Tiến vốn đang nhìn mọi người bận rộn lại nhận được một bản báo cáo từ binh lính đưa lên rồi lập tức thay đổi sắc mặt. Trong nháy mắt, không khí chung quanh Lục Tiến làm cho cả Euler đứng kế cũng cảm thấy không rét mà run.

Sau khi chậm rãi vo bản báo cáo thành một cục, Lục Tiến lạnh lùng nói với Euler, “Euler, tôi đi đón người phụ nữ của tôi đây.”

“Cài gì?” Euler ngạc nhiên.

“Cậu tự đi à?” Euler nhìn Lục Tiến đang bước đi thật nhanh, kinh ngạc há hốc miệng.

Sơ Vân ngồi ngắm người trong phòng hai ngày trời.

Hai ngày nay, cô không nhận điện thoại của Chu Cảnh Diệu hay bất kì ai. Ngoại trừ đưa thức ăn lên, mẹ Thẩm cũng không cho bất kì ai quấy rầy cô. Bà vẫn hẹn gặp Chu phu nhân như trước, cũng không hề đề cập một chữ đến phản ứng của Sơ Vân. Bà nghĩ con gái chỉ cần thời gian để tĩnh táo lại sau đó tiếp nhận một cuộc sống hoa lệ chán êm đềm ấm mà bà đã sắp đặt.

Đến ngày thứ ba, bầu trời cũng bị không khí áp bức trong nhà họ Thẩm ảnh hưởng. Bầu trời được ánh mặt trời rạng rỡ chiếu sáng đến chạng vạng lại đột nhiên bị mây đen lù lợt kéo đến.

Sơ Vân gọi điện sang Toronto, thông báo cho cô mình biết cô sẽ trở về đó.

Màn đêm buông xuống, mọi người đều đã trở về phòng nghỉ ngơi. Cả ngôi biệt thự dần dần trở nên yên tĩnh u ám.

Sơ Vân ngồi trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn cơn mưa tầm tã ngoài cửa sổ.

Trong phòng không có một ngọn đèn ào, chỉ có ánh sáng trắng từ chiếc đèn điện ngoài cửa sổ tràn vào, chiếu sáng cô gái đang ôm gối ngồi trên mặt thảm.

Đêm kia khi ra đi trời cũng mưa lớn như vậy.

Sơ Vân nhẹ nhàng tựa đầu vào cửa sổ thủy tinh, hốc mắt đỏ bừng.

Mưa to ào ào xối lên bề mặt cây lá trong vườn hoa của biệt thự, làm cho cây lá phải cụp xuống hết. Thanh âm kia quá lớn, lớn đến mức làm cô gái trong phòng không thể nghe thấy gì nữa. Đến khi thân thể của cô phản ứng nhanh hơn đại não một nhịp, làn da sau cổ nổi da gà, cô mới cảm giác được có người đang đứng sau mình.

Cô vẫn chưa quay đầu lại thì một mùi hương quen thuộc mà lạ lẫm đã vây quanh cô.

Cánh tay vô cùng quen thuộc, vô cùng ấm áp đuổi ta từ sau lưng cô, nhẹ nhàng cuốn lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô.

Bên tai cũng truyền đến một giọng nói ung dung khê khàng, “Bảo bối, em nói xem tôi phải trừng phạt em thế nào đây?”

Nương theo giọng nói thanh mát lạnh lùng nỉ non, đôi môi lạnh buốt cũng dán vào da thịt non mịn sau cổ cô, ấn xuống một nụ hôn cực kì dịu dàng.

39. Chương 37

Chương 37 – Yêu hận đan xen

Mùi vị kia, hơi thở kia.

“Lục...Lục Tiến” cô ngồi trên mặt thảm, ngơ ngác nhìn những giọt mưa đang không ngừng đánh vào cửa sổ thủy tinh. Cô không hề dám cử động, cũng không dám quay đầu lại, nhưng bàn tay nhỏ bé đang đặt trên tấm thảm của cô lại căng thẳng đến mức run rẩy.

Cánh tay đang vòng qua người cô từ từ siết lại, ôm chặt lấy thân thể cứng còng của cô vào lồng ngực dày rộng. Đôi môi mỏng lạnh băng đang dán vào chiếc cổ của cô cũng chuyển đến vành tai ngọc, phát ra một tiếng thở thật dài.

“Em cho rằng em trốn được à?” Cánh tay sắt của hắn dùng thêm sức, xoay thân thể nhỏ xinh của cô gái trong lồng ngực qua.

“Mỗi tháng tôi đều nhận được một bản báo cáo về em, tôi chờ em lâu như vậy, rốt cuộc em cũng trở về.”

“Nhưng mà em thật là không ngoan, lại còn dám để thằng khác đụng vào em.” Lục Tiến cúi đầu xuống, dán vào gò má của cô hồ hững lên tiếng, hơi thở quanh thân lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi, nhưng cô vẫn còn giật mình thất thần, không phân biệt rõ đây là mơ hay là thật.

Trong bóng tối, người đàn ông này, thật sự là anh ấy, hay không phải là anh ấy?

Dáng người cao ngất, cường tráng, tuấn mỹ. Một hương vị gợi cảm quanh quẩn nơi chóp mũi cô. Trên người hắn có một mùi vị hỗn hợp giữa xà phòng và mùi thuốc lá rất mê người, lại lẫn vào mùi mồ hôi đàn ông nhàn nhạt, cực kì dã tính.

Đây là hương vị gì mà lại mê hoặc lòng người vậy chứ?

Cô dồn dập thở gấp một hơi, môi khê run, cố gắng mở to hai mắt ra, ngẩng đầu lên nhìn gương mặt điển trai đang kề sát vào cô.

Ngoài cửa sổ vang lên một tiếng sấm, tia chớp xé rách bầu trời không, chiếu sáng gương mặt người này. Đôi mắt với hàng mi cong mỏng sáng như đao, tròn mắt xanh xám, thâm thúy mà thần bí.

“Lục Tiến” cô nhìn hắn, run rẩy khê thảm thì tên hắn, hai hàng nước mắt chảy xuống gò má.

“Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn anh.” Lục Tiến rũ mắt xuống nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, nhếch khóe miệng lên một cách yêu dị.

Cô hơi há hốc miệng, hàng mi đen cong vuốt nháy một cái.

“Bởi vì, anh vừa trông thấy em như vậy sẽ không nhịn được mà muốn...”

Đột nhiên hắn ghì chặt hai vai cô, thoảng cái đã nhấc cô gái đang ngồi trên thảm kéo lên mép giường, sau đó đẩy ngã thân thể mềm mại run rẩy của cô xuống giường!

Sơ Vân chỉ kịp hô lên một tiếng thì hắn đã nặng nề đè thân thể trắng kiện của mình xuống!

Hơi thở nam tính mãnh liệt vờn qua mũi cô, chiếc lưỡi nóng ẩm tiến vào thật sâu. Cô hít vào thật mạnh hơi thở của hắn, hai tay theo phản xạ đẩy lồng ngực đang kề sát mình ra. Nhưng hắn chỉ thoảng dùng sức

đã kéo cô vào trong lòng, chiếc lưỡi nóng bỏng khiêu khích liếm mút đôi môi căng mọng của cô, càng hôn càng kích thích điên cuồng!

“Ừm” toàn bộ phản kháng của cô đều bị hấn nuốt vào.

Lục Tiến nặng nề chà đạp đôi môi đỏ mềm mại hấn ngày nhớ đêm mong. Nói hấn hôn cô không bằng nói hấn đang nuốt chửng con mồi tươi mới vừa bắt lại được thì đúng hơn.

Hấn dã man kịch liệt, không để ý đến tiếng than khê thống khổ của cô, ngay cả thời gian để thở cũng không nỡ cho cô, dùng miệng nuốt trọn sự ngọt ngào của cô, giống như người đang sắp chết khát trên sa mạc bỗng dưng tìm được nguồn nước, điên cuồng mà uống.

Cô bị nộ hôn đầy lửa làm cho không thể hít thở được, chỉ có thể phát ra những tiếng thống khổ yếu ớt giãy dụa.

Rốt cuộc hấn cũng buông cô ra, để cho cô đã nghẹt thở đến đỏ bừng mặt có cơ hội hít thở, mở cái miệng nhỏ nhắn ra không ngừng hô hấp.

“Á!” Bàn tay nóng bỏng giật chiếc áo từ trên vai cô xuống. Hai bầu ngực trắng như tuyết bỗng dưng thoát ra khỏi lớp vải, hoàn toàn lộ ra trước tầm mắt Lục Tiến.

“Tên kia đã từng nhìn thấy tiểu bảo bối thế này chưa? Hừm? Vì sao lại để cho hấn đụng vào tay em? Hấn còn chạm qua chỗ nào của em nữa?” Hấn hung hăng xoa nắn hai bầu ngực hồng nộn, đo đạc từng đường cong còn xinh đẹp hơn cả mấy năm trước.

“Lục Tiến, anh đừng như vậy, anh hãy nghe tôi nói.” Sơ Vân giãy dụa kịch liệt, nỗi hoảng sợ khiến cho cô không khống chế được mà khóc lên.

Hấn cởi chiếc áo mỏng manh của cô ra, kéo thứ che đậy trước ngực cô ra, cô giãy dụa muốn lấy tay che đậy thân hình lại nhưng quần áo bị hấn kéo đến khuỷu tay rồi bó hai tay cô lại, khiến cô có giãy dụa thế nào cũng không thoát được, ngược lại sự vụn vẹo của cô càng làm cho ánh mắt hấn mê đắm thêm.

Hấn dùng răng cắn lên núm hoa, đôi môi mỏng như ngọn lửa nhóm lên nhiệt khí nơi bầu ngực cô, hấn tự tay cởi bỏ trói buộc trên người mình, muốn phóng xuất ra nơi đã cứng rắn đến đau đớn không chịu nổi.

“Lục Tiến, anh dừng tay lại đi.” Cô gái nằm dưới hấn liều mạng giãy dụa thét lên.

“Có còn nhớ anh đã nói gì với em không?” Lục Tiến buông miệng ra, nắm lấy mái tóc dài của cô, dùng tay nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên.

“Đau quá!” da đầu truyền đến một cơn đau làm cho cô phát ra tiếng kêu đau đớn!

“Làm sao em dám? Hừm?” Hấn cắn vành tai non mọng của cô than khê rồi lại nhìn xuống nơi đã bị khơi lên dục vọng của người đang nức nở nghẹn ngào. Hấn dùng ngón tay chen vào, khiến trách cô dám đào thoát.

Cô quá tàn nhẫn, cứ biến mất khỏi hấn như vậy, để lại một mình hấn ngày đêm đau đớn.

Còn cô thì sao? Cô có nhớ hay không? Dù chỉ một chút thôi?

“Buông tay ra! Anh buông tay ra!” Cô kịch liệt đẩy bàn tay đang tàn sát bừa bãi ra, liều chết giãy dụa, mười ngón tay điên cuồng cào cấu hấn, giãy dụa đánh hấn giống như đang nổi điên.

“Anh đã từng nói, nếu như em dám phản bội anh thì anh sẽ bắt em phải chịu mọi đau khổ đáng sợ nhất trên đời này.” Sự giãy dụa của cô bị hấn dễ dàng đè xuống, hấn dán lên gò má không ngừng có nước mắt lăn xuống nói nhỏ, thứ nóng bỏng giữa háng cách một lớp quần không ngừng mè nheo nơi non mịn giữa hai chân cô, dường như lúc nào cũng có thể xuyên thẳng vào cô.

Cô nức nở khóc lên một tiếng rồi quay đầu lại dùng sức cắn lên vai hấn một ngụm!

Lục Tiến hít một hơi thật sâu, bàn tay nhẹ nhàng sờ lên đầu cô, bắt cô nhả ra.

Môi cô hơi sưng lên, mùi máu tanh truyền đến từng kẽ răng, đôi môi mỏng của Lục Tiến dán lên cô, để ấu dử lưu luyến quần quanh đầu lưỡi hai người. Đến khi môi hấn đi đến trước ngực cô, chuẩn bị nhấm nháp món ngon lần nữa.

“Tôi hận anh! Tôi hận chết anh!” Cô gái đang bị thương tới cực điểm lên tiếng.

“Không sao, em còn có cả đời để hận anh.” Lục Tiến nhếch nhẹ khóe miệng, cúi người hôn lên bầu ngực mềm của cô.

Cô gái bên dưới hẳn đã sớm không còn sức giãy dụa, mái tóc mất trật tự, quần áo không chỉnh tề, thân thể yếu đuối lộ ra hơn phân nửa.

“Lục Tiến, tôi hận anh.” Cô không nhúc nhích, chỉ vô thần nhìn vào khoảng không tối tăm nhẹ nhàng nói, mặc cho hắn thở dài dùng ngón tay cởi bỏ thứ che đậy trên người cô.

“Nỗi đau khổ đáng sợ nhất trên đời này tôi đã từng trải qua rồi.” Cô nằm ngửa trên giường lớn, chảy nước mắt thì thào nói.

Vẻ mặt của cô vô cùng thê lương lại khiến cho người đàn ông đang nâng bờ eo nhỏ của cô lên, đang chuẩn bị nhảy vào thân thể yếu đuối, hưởng thụ niềm vui thích cực hạn đột ngột đứng dậy!

Hắn ngẩng đầu lên, gương mặt điển trai méo mó, phất chốc dùng tay nâng chiếc cằm nhỏ của cô lên, cắn răng nói: “Em có đau khổ bằng tôi không? Em biết không tôi...”

“Đứa con, Lục Tiến, anh có một đứa con.” Cô nhắm mắt lại, khẽ lẩm bẩm, nước mắt chảy ra mãnh liệt. Cô không còn sức để vùng vẫy nữa rồi, cô đã quá mệt mỏi.

Nỗi nhớ đã ép buộc phải đè xuống bởi vì sự xuất hiện của hắn mà cuộn cuộn trỗi dậy.

Cô đã từng tự mình cảm nhận sinh mệnh nhỏ kia từ từ lớn lên trong bụng mình, bé từng ngoan ngoãn cử động dưới bàn tay cô. Trong bệnh viện, cơn đau tê liệt, sự giải thoát khi đứa trẻ trượt ra khỏi thế giới này, tiếng khóc thật vang, thân thể nhỏ nhắn hồng hồng.

Năm năm.

Kí ức đau đớn kia giày vò cô, những cô độc kia đã từng làm bạn với cuộc sống của cô. Nhưng nỗi đau đớn này, xin đừng bắt cô phải chịu đựng một lần nào nữa.

“Em nói cái gì?” Ngoài cửa sổ tiếng sấm rền vang trong cơn mưa tầm tã làm cho giọng nói yếu ớt của cô như có như không, nhưng trong tai Lục Tiến thì giọng nói nỉ non vừa rồi lại giống như tiếng sấm rền bên tai, làm não bộ hắn chấn động, ong ong tác hưởng! Cả người Lục Tiến đều cứng lại, bị một cảm giác kinh hoàng không thể ức chế chấn động.

“Em vừa mới nói cái gì?” Hắn chậm rãi đến gần sát cô gái đang nằm khóc dưới hắn, nhẹ nhàng mở miệng hỏi. Giọng nói kia rất dịu dàng, như sợ mình nói quá lớn tiếng sẽ làm cho câu nói vừa nghe biến mất.

Không đợi cô nói lại lần nữa thì đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng gõ, “Sơ Vân à?”

Mẹ Thẩm đứng ngoài cửa hơi nhíu mày, mặc chiếc áo khoác ngoài bằng tơ tằm lên rồi đến gõ cửa phòng Sơ Vân.

Chiến tranh lạnh với con gái mấy ngày nay bà cũng không thấy vui vẻ gì, người ngoài vẫn nhìn thấy vẻ đẹp cao quý của bà nhưng đến tối, chất lượng giấc ngủ của bà cực kì kém. Hơn nửa đêm bà vẫn chưa ngủ được, vốn định xuống lầu vào nhà bếp lấy nước nóng uống, nhưng lúc đi qua phòng con gái bà lại mơ hồ nghe thấy bên trong có tiếng khóc và cả tiếng hét.

Bên ngoài mưa rất lớn, bà cũng không chắc mình có nghe lầm hay không nhưng nghĩ mấy ngày nay Sơ Vân đều nhốt mình trong phòng nên nhất thời có hơi lo lắng.

Đợi một lúc không thấy ai mở cửa, mẹ Thẩm nghiêng tai lắng nghe, bên trong yên tĩnh không tiếng động, âm thanh vừa rồi chỉ là ảo giác.

Mẹ Thẩm nhìn thoáng qua cửa phòng con gái rồi xuống lầu rót ly nước ấm, quay trở về hành lang vào phòng ngủ. Nhưng không biết vì sao sau khi về phòng ngủ bà lại cảm thấy lòng lo sợ vô cùng, hình như có cảm giác sắp mất đi thứ gì đó. Đến khi cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt, rốt cuộc bà không nhịn được đứng dậy xuống giường mở cửa đi về phía phòng Sơ Vân lần nữa.

Hành lang chỉ có hai ngọn đèn mờ chiếu sáng cả hành lang.

“Sơ Vân à?” mẹ Thắm chạy đến cửa phòng con gái, kinh hãi phát hiện ra cửa phòng lúc này còn đóng chặt giờ đã mở rộng ra!

“Sơ Vân à?” Bà thất kinh mở đèn phòng lên rồi lại phát hiện ra trong phòng không có người.

Lúc này dưới lầu lại truyền đến âm thanh cửa sắt chạy bằng điện bên ngoài bị mở ra, mẹ Thắm chạy như bay đến cửa sổ sát đất nhìn xuống dưới, sau đó mắt xanh lại.

Trong vườn hoa tối mịt được đèn đường chiếu sáng, bà nhìn thấy một người đàn ông mặc đồ đen thân hình cao lớn, không đếm xỉa đến mưa to gió lớn sải bước đi ra khỏi cánh cửa sắt! Mà trong tay người kia còn ôm một người mặc chiếc áo mưa quân dụng che phủ cẩn thận!

“Sơ Vân.....!!!!” Mẹ Thắm hét lên như bị tâm thần! Tiếng hét vô cùng sắc lạnh, the thé, đánh thức ba Thắm và những người khác!

“Sơ Vân! Sơ Vân!” mẹ Thắm mặc bộ đồ ngủ bằng nhung, lao đảo chạy xuống từ lầu hai, liều mạng chạy về phía cửa lớn!

Đến khi bà mạo hiểm vượt qua mưa to gió lớn chạy vọt đến cánh cửa lớn thì chiếc xe màu đen có rèm che đã chậm rãi lái qua.

Mưa to rơi xuống ào ào, xối lên người khiến mẹ Thắm ướt đẫm, vô cùng chật vật.

Chiếc xe cứ lái qua trước mặt mẹ Thắm như vậy, thấy bà đứng dưới trời mưa to liều mạng gọi tên Sơ Vân rồi xông đến, người đàn ông đẹp trai mặc đồ đen ngồi trong xe lạnh lùng nhìn bà một cái qua lớp kính xe.

Cái nhìn kia, ngạo nghễ như đao.

Thời gian dừng lại trong thời khắc này.

Mẹ Thắm bị ánh mắt lạnh như băng của người đàn ông trong xe làm cho kinh sợ, chỉ có thể há hốc miệng kêu không ra tiếng. Bà vươn tay định đuổi theo chiếc xe nhưng chiếc xe nhanh chóng tăng tốc, biến mất trước mặt bà.

Mấy người trên lầu chạy xuống nhưng chỉ nhìn thấy mẹ Thắm đứng ngây người trong màn mưa to. Mưa khiến tóc bà rũ rượi, sợi tóc dính lên mặt làm cho bà gần như không thể mở mắt ra, không còn vẻ cao quý trang nhã ngày thường nữa.

“Báo cảnh sát! Báo cảnh sát ——!” Đột nhiên mẹ Thắm quay đầu lại rống thật to với người đứng sau lưng!

Ba Thắm thất tha thất thểu bối rối chạy vào trong phòng khách, run rẩy vươn tay cầm điện thoại lên gọi cho cảnh sát.

“Tôi muốn báo cảnh sát! Tôi...con gái của tôi bị bắt cóc!”

40. Chương 38

Chương 38 – Cuộc quyết đấu của hai người đàn ông

Giờ phút này đèn đuốc trong phòng khách nhà họ Thắm sáng trưng. Cảnh sát đang tìm chứng cứ trong phòng ngủ lầu hai. Trong phòng khách lầu một còn có cảnh sát hỏi cung, mẹ Thắm đã lau sạch nước mưa trên người và thay quần áo khác ngồi dựa vào ghế salon, dùng cánh tay vây quanh mình, hạ thấp giọng miêu tả hình dáng đặc thù của người đàn ông đã mang Sơ Vân đi với nữ cảnh sát.

“Đội trưởng Chu, đã bắt được tần số của camera giám sát dọc theo con đường vào biệt thự!”

“Tra biển số xe cùng tuyến đường!”

“Vâng!”

Lấy được đoạn ghi hình, cảnh sát lập tức bắt tay nhanh chóng dò tìm vị trí trên máy tính, có chỗ bởi vì mưa to mà làm cho hình ảnh bị mờ.

Chu Cảnh Diệu bày bản đồ trên bàn trà, vẽ mặt anh vẫn tỉnh táo, rõ ràng rành mạch ra lệnh cho cấp dưới. Trong phòng khách, tất cả mọi người dưới sự chỉ huy của anh không ai hoảng hốt bấn loạn, chỉ yên lặng nhanh chóng làm nhiệm vụ của mình, nhưng thật ra Chu Cảnh Diệu biết giờ phút này trong lòng anh đang cực kì bất an!

Ngày ấy sau khi gặp nhau thì Sơ Vân không chịu nhận điện thoại của anh nữa, mẹ Thẩm chỉ nói cô không thoải mái nên ở nhà tĩnh dưỡng.

Vốn anh không kìm nén được muốn đến thăm nhưng trong cục lại có vài vụ án cuốn lấy anh nên chỉ có thể đưa hoa đến thể hiện sự quan tâm mỗi ngày. Anh thật sự không ngờ mới ba ngày không gặp Sơ Vân mà nhà họ Thẩm đã xảy ra chuyện!

Ai đã bắt Sơ Vân đi? Vì tiền hay vì thù, hoặc là....vì người?

Nghĩ đến một khả năng, hàm răng anh bỗng dưng đánh vào nhau!

“Tra được rồi! Rạng sáng khoảng 2:47 có một chiếc xe Mercedes màu đen đã đi ra từ căn biệt thự!”

“Xe chạy về phía đường cao tốc!”

“Đã điều tra ra biển số xe, là biển số bản địa!”

“Đội trưởng Chu, đây là bức vẽ gương mặt kẻ tình nghi theo như lời khai của bà Thẩm, anh xem đi.” Nữ cảnh sát đưa bản phác họa sơ lược chân dung cho Chu Cảnh Diệu đang dùng bút lông đỏ vẽ trên bản đồ.

Chu Cảnh Diệu ngẩng đầu lên, kéo bản vẽ qua.

Trên tờ giấy A4 màu trắng, nữ cảnh sát đã vẽ ra chân dung đơn giản theo lời của mẹ Thẩm, lối vẽ thành thạo, chỉ với vài nét đơn giản đã lộ ra một gương mặt điển trai.

Chu Cảnh Diệu nhìn chằm chằm vào người trên trang giấy, ánh mắt sắc nhọn như được tẩy độc.

Thì ra là hắn.

“Không cần điều tra nữa! Tôi đã biết hướng đi của bọn họ!” Chu Cảnh Diệu cắn răng nói.

“Phát biển số xe và bản vẽ chân dung kẻ tình nghi cho các cảnh sát tuần tra trên đường, thông báo với trung đoàn biên phòng tỉnh Y, tất cả các con đường dẫn đến vùng Tam Giác Vàng phải kiểm tra thật kĩ cho tới mỗi chiếc xe đi qua.”

Sau khi mẹ Thẩm ngồi trên salon nghe thấy ba chữ “Tam giác vàng” thì đôi đồng tử lập tức co rút lại, khiếp sợ nhìn về phía Chu Cảnh Diệu!

Mọi người trong phòng nhanh chóng thu dọn mọi thứ chuẩn bị hành động.

Mọi người đều biết cô gái mất tích là ai. Tiểu thư nhà họ Thẩm đã gần như là một nửa vị hôn thê của anh, hôm nay lại bị bắt đi ngay trước mặt người khác, điều này làm cho cấp dưới của Chu Cảnh Diệu đều cảm thấy tức giận.

“Bác gái, cháu sẽ đưa Sơ Vân trở về an toàn.” Trước khi đi, Chu Cảnh Diệu đi đến trước mặt mẹ Thẩm, ôn hòa trấn an.

Mọi mẹ Thẩm run run, “Người mang Sơ Vân đi là người đó.” Đáy mắt bà hiện lên vẻ hoảng sợ.

“Đúng là người đó, nhưng lần này tuyệt đối cháu sẽ không để cho hắn đưa Sơ Vân đi, bác cứ yên tâm.” Chu Cảnh Diệu biết vì sao mẹ Thẩm lại hoảng sợ. Điều này làm cho lòng anh quyết tâm phải mang cho bằng được cô trở về.

Nhưng tình hình cũng không đơn giản như Chu Cảnh Diệu đã nghĩ. Trên đường chạy tới tỉnh Y, anh nhận được một thông báo, cảnh sát tỉnh Y không phát hiện ra cỗ xe nào tình nghi. Hai tiếng sau, cảnh sát phát hiện ra một chiếc xe màu đen có rèm che tại một chỗ ven đường vắng vẻ. Sau đó trên đường tuần tra cảnh sát đã phát hiện ra kẻ tình nghi đã đổi xe nhưng đã để tuột mất.

Người kia không ngừng đổi xe, chọn những đoạn đường vắng vẻ, cảnh sát có chặn lại ở đâu cũng chỉ phí công.

Đến khi Chu Cảnh Diệu đã đến được biên giới tỉnh Y thì xe của người kia đã đi đến biên giới. Nhưng điều này cũng có nghĩ là phạm vi lòng bắt đã được thu hẹp lại. Quả nhiên, Chu Cảnh Diệu nhanh chóng nhận được báo cáo phát hiện của cảnh sát tuần tra.

Anh đạp mạnh chân ga, chiếc xe nhanh chóng chuyển hướng đi về hướng được báo cáo!

Trong nháy mắt, lồng ngực anh đột nhiên bùng lên một ngọn lửa! Sự tự chủ anh vốn lấy làm kiêu hãnh rốt cuộc cũng không thể khống chế được trái tim đập cuồng loạn của mình. Anh cảm thấy lồng ngực mình nóng lên, kích động đến mức có thể bị ngọn lửa kia thiêu rụi!

Mình nhất định phải bắt được tên này!

Mình nhất định phải mang Sơ Vân về!

Đây chính là một cuộc chiến giữa hai người đàn ông với nhau.

Tại cửa sau âm u của một khách sạn giá rẻ, trong ngõ nhỏ có thể ngửi thấy mùi tanh tưởi của rác và nấm mốc, đường ống nước bằng nhựa trên bức tường bẩn thỉu thỉnh thoảng có nước rỉ ra, thậm chí có thể nghe thấy tiếng nước tiểu hoặc tiếng xả nước trên lầu.

Xa xa là dòng xe cộ qua lại, tiếng rao hàng hỗn tạp, với nói lớn tiếng, tiếng còi kè mặc cả ồn ào.

“Thả tôi ra đi, nếu không anh sẽ không chạy được đâu.” Cô gái xinh đẹp phía sau xe nhìn Lục Tiến đang muốn bế cô ra, lảng lạng lên tiếng.

Xa xa là tiếng còi xe cảnh sát bén nhọn đang dần dần chạy về hướng này.

Lục Tiến nhìn gương mặt tuyệt sắc của cô gái trước mặt, khoe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười mê hoặc lòng người.

“Em lo lắng cho anh à?”

“Trên đường đi em đều không hề lên tiếng kêu cứu, vì sao thế?” Lục Tiến nghe thấy tiếng còi xe càng lúc càng gần, chỉ cúi người hỏi nhỏ.

“Anh nói chỉ cần tôi đi theo anh thì anh sẽ không làm tổn thương bất kì ai.” Cô rủ mí mắt xuống, nói thật nhỏ.

“Em nói láo.” Đôi mắt Lục Tiến cong cong, mặt vẫn giữ nụ cười lớn.

“Em tự nguyện sinh con cho anh, em tự nguyện đi theo anh.” Nụ cười trên mặt hần mang theo cảm giác hài lòng cùng hoang dã.

Cô kinh hoảng ngẩng đầu lên nhưng lại bị đôi mắt sáng bừng của hần mê hoặc.

“Ngoan ngoan thừa nhận sự thật đi, em đã yêu anh từ lâu rồi, bảo bối à.” Lục Tiến nhếch lên nụ cười xa xăm mà say lòng người, không đợi cô phản bác đã cúi người bế cô ra khỏi xe như một thứ quý báu.

Vài chiếc xe cảnh sát hú còi thật to, tăng tốc đuổi theo hướng người kia đã đi, còi ô tô bắt đầu thông báo mọi người hãy sơ tán. Nhưng đến khi cảnh sát xuống xe chuẩn bị kéo băng chắn ra thì bên tai bọn họ lại vang lên tiếng mô tô làm cho người ta phải kinh hãi.

Một chiếc xe YZF-R6 được giấu sau khu phố phóng ra khỏi cửa nhanh như điện!

Không khí gần như cũng bị tiếng máy xe phá tan!

Cảnh sát chặn đường vẫn chưa kịp phát ra tiếng hét kinh hãi thì chiếc xe đã như cười mây lướt qua bên người bọn họ!

Trên xe có một chàng trai hơi cúi người, lái xe xông về phía trước. Tiếng mô tơ rống giân, động cơ gầm thét!

Sau xe là một cô gái đội mũ bảo hiểm, dựa sát vào sau lưng người đàn ông, hay tay ôm chặt lấy thắt lưng hắn. Bên hông cô gái có quần một chiếc áo khoác nam, chiếc váy dài giữa hai chân bị gió thổi tung lên kéo thành một đường thật dài, lộ ra cặp đùi với đường cong xinh đẹp đến mức khiến cho người qua đường lóa mắt, mà mái tóc dài dưới lớp mũ bảo hiểm cũng bị gió thổi tung bay.

Bọn họ cùng chiếc xe, tốc độ hòa vào nhau, tạo thành một khối.

Chu Cảnh Diệu giảm phanh ngay chỗ chiếc xe phóng ra từ đám đông đang tụ tập!

Trong nháy mắt, Chu Cảnh Diệu nhanh như chớp giẫm chân ga chuyển hướng gọn gàng. Bánh xe ma sát với mặt đường tạo thành tiếng vang chói tai, thân xe cùng đuôi xe đồng loạt chuyển hướng, nhanh chóng đuổi theo chiếc xe phía trước.

Cảnh sát đằng sau giật mình tỉnh giấc cũng đuổi theo, trong nhất thời tiếng còi xe cảnh sát nổi lên bốn phía trong thị trấn nhỏ.

“Chú ý, có thể đối phương mang theo vũ khí, phải bảo vệ người bị hại an toàn, chưa có lệnh không được nổ súng!” Chu Cảnh Diệu một tay lái xe một tay cầm bộ đàm ra lệnh.

Trong lòng anh đang hừ lạnh. Tất cả các con đường ra biên giới đều bị phong tỏa, tên kia cho rằng có thể xuất cảnh được sao? Thật sự là nằm mơ.

Chiếc xe điên cuồng bay nhanh, khuôn mặt người đàn ông sau chiếc mũ càn rỡ mà lạnh lùng. Hắn cũng không mở đường đi về phía biên giới mà lại chuyển hướng chạy thật nhanh về phía trấn trên phồn hoa náo nhiệt.

Kính chiếu hậu của xe máy phản chiếu hình ảnh xe cảnh sát đuổi theo không bỏ, còn có người đàn ông đang xanh mặt kia.

Lục Tiến chỉ dùng một tay lái xe, tay kia lần sang bên hông lấy khẩu súng ngắn ra. Lúc này, xe đã đi vào khu phố náo nhiệt, khiến ọi người đang đi ngoài phố kinh hoàng! Mọi người bị chiếc xe máy chạy như bay lướt qua mà kinh hãi hét lên, tránh ra bốn phía!

Lục Tiến không thèm nhìn thứ gì, lúc xe đi qua quầy hàng, khẩu súng giảm thanh bắn một phát vào dây thừng của chiếc dù che nắng ven đường, quầy hàng lớn mất đi cột trụ, đổ sập xuống giữa ngã tư đường!

Chu Cảnh Diệu gấp gấp nheo mắt lại, tăng tốc xông qua quầy hàng!

Xe cảnh sát phía sau không kịp tránh nên bị dù che nắng đổ sập xuống mui xe, chỉ có thể phanh gấp xe lại, đuôi xe đụng vào làm ngã lẩn hàng quán ven đường, khiến ọi người kinh hoàng hét lên, tiếng trẻ con cùng người lớn khóc rống lập tức vang lên.

Kính chiếu hậu vẫn phản chiếu hình ảnh người đàn ông kia đuổi theo không bỏ, giữa hai hàng chân mày của Lục Tiến hiện lên một tia sáng lạnh.

Chính là tên này đã chạm vào người phụ nữ của hắn. Nếu như không phải vì tình hình hiện giờ thì tên đàn ông kia đã bị hắn băm vằm hai cánh tay rồi. Nhưng bây giờ hắn ta cũng đã tự mình đưa tới cửa.

Lục Tiến không quay đầu lại, chỉ nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, tay phải cầm súng đưa về sau nhắm Chu Cảnh Diệu mà nổ súng.

“Anh đã nói sẽ không làm tổn thương ai mà!” Cô gái sau lưng kinh hoàng ngẩng đầu la lớn!

“Phanh!” Lục Tiến bóp cò, viên đạn bắn thẳng lớp xe phía trước.

Lớp xe bị trúng, chiếc xe cảnh sát lập tức không khống chế được! Chu Cảnh Diệu cấp tốc giảm phanh, khống chế phương hướng chiếc xe! Đến khi anh đã khống chế được chiếc xe thì chiếc xe máy đã quẹo sang một hướng khác.

Hai phút sau.

“Két” xe máy ngừng dưới một tòa nhà mười tầng ở trần trên, đây là một khách sạn ba sao.

Sơ Vân thở gấp, buông những ngón tay đã co rút từ lâu ra.

Lục Tiến tháo nón bảo hiểm xuống, đôi chân dài duỗi ra, gạt chống xe sau đó vươn tay dịu dàng đỡ cô xuống xe.

Hai cô nhân viên phục vụ đang cười nói trước cửa khách sạn bỗng đứng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Người đàn ông cao lớn dẫn trai ôm một cô gái xinh đẹp nhanh chóng đi vào cửa chính, đi về phía thang máy. Đến khi hai người biến mất trong thang máy, thang máy cũng đã đi thẳng lên tầng thượng thì hai cô nhân viên mới lấy lại tinh thần.

Nhưng ngay sau đó, trước cửa khách sạn lại vang lên còi xe cảnh sát, tiếng phanh, tiếng còi, tiếng nói chuyện, mấy chiếc xe cảnh sát dừng lại.

Cửa khách sạn vừa rồi còn rất yên tĩnh trong tức khắc phản chiếu đầy đèn xanh, đỏ của xe cảnh sát. Hai cô liếc nhìn nhau, ghen hòng trần trối.

Cảnh sát đã phong tỏa hết mọi cửa ra vào chung quanh khách sạn, khách trọ trong khách sạn được loa thông báo nên đã rút khỏi hết, vài chục mét ngoài cửa ra vào cũng bị băng chắn của cảnh sát phong tỏa.

Chu Cảnh Diệu xuống xe, nhận lấy áo chống đạn đồng đội đưa, nhìn tòa nhà khách sạn trước mắt nheo mày.

Một cảnh sát lấy loa ra bắt đầu hướng về phía khách sạn lên tiếng.

“Đi” Chu Cảnh Diệu dẫn theo vài đặc công nhanh chóng xông vào khách sạn.

Sơ Vân bị Lục Tiến kéo tay ra khỏi thang máy trên tầng thượng, sau đó đi vào một cánh cửa nhỏ thông với mái nhà. Ánh sáng trên chiếc cầu thang chật hẹp tăm tối, cô đi chân trần chạy trên mặt đất, bàn tay non nớt đau đớn từng trận.

“Lục Tiến à, dẫn theo tôi anh không đi được đâu.” Sơ Vân thở hổn hển, túm chặt lấy bàn tay nóng hổi đang bao trùm tay cô.

Lục Tiến quay đầu lại, mỉm cười với cô rồi cúi người bế cô lên.

Ra khỏi cánh cửa nhỏ tầng thượng, một trận gió lớn thổi ồ ồ, Sơ Vân bị gió thổi ất mủ không ra, chỉ có thể vùi đầu vào lồng ngực dày cộm phía trước.

Lục Tiến ôm lấy cô, đón lấy trận cuồng phong đi về phía thành lan can, nheo mắt nhìn về phía xa xa.

Chu Cảnh Diệu chỉ huy mọi người chia làm hai một nhóm đi thang máy một nhóm đi thang bộ.

Khi anh lao ra khỏi thang máy tầng thượng, nhìn về phía cánh cửa thông ra mái nhà thì anh đã nghe thấy tiếng oanh oanh càng lúc càng rõ.

Dưới mặt đất, cảnh sát đã bố trí xong xuôi cùng với người dân hiếu kì đến xem không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trên bầu trời u tối, một chiếc trực thăng không có bất kì dấu hiệu vũ trang nào đang hạ xuống nóc khách sạn!

Đôi mắt Chu Cảnh Diệu cấp tốc giật giật, dùng một cước đá văng cánh cửa thông ra mái nhà, cầm súng lao ra! Mấy đặc công phía sau anh cũng nhanh chóng đuổi theo.

Đất đá vụn cùng tro bụi của cả tầng thượng bị chiếc trực thăng thổi qua tán loạn. Bên rìa mái nhà, Lục Tiến vươn tay nắm lấy sợi dây thừng thả xuống từ cửa trực thăng, cầm dây trói hai vòng quanh cánh tay, tay kia ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Sơ Vân.

Trước khi leo lên, hắn cúi người ấn một nụ hôn xuống vầng trán trắng nõn của cô, sau đó lớn tiếng nói với cô gái đang kinh ngạc há hốc miệng, “Ôm chặt lấy anh! Anh mang em về nhà.”

Trong tiếng nổ vang cực lớn, cảnh sát đã chạy lên mái nhà chỉ có thể trợ mắt nhìn chiếc trực thăng bay lên cao dần, mang theo hai người rời khỏi mái nhà. Bọn họ không ai dám nổ súng, bởi vì trên hai phía cửa mở ra của chiếc trực thăng là hai họng súng máy đen ngòm đang ngắm bắn bọn họ bất cứ lúc nào.

Hai tay Chu Cảnh Diệu cầm súng ngăn ngắm vào người đàn ông kia, nhưng cô gái lại đang bị hắn ôm trước ngực nên anh vẫn không dám nổ súng.

Mái tóc dài cùng làn váy của cô bị thổi bay, đẹp như một đóa hoa nở rộ giữa không trung.

Trong cơn cuồng phong, Chu Cảnh Diệu đứng giữa bầu trời, nhìn về phía cô gái đang xa rời, phát ra một tiếng gầm rú đau đớn, “Sơ Vân!!!”

41. Chương 39

Chương 39 – Thuộc giải của Lục Tiến

Chiếc trực thăng chở theo hai người bay đến một vùng rừng núi rậm rạp quanh biên giới.

Tại một bãi đất trống trải tương đối bằng phẳng, chiếc trực thăng nổ vang xoay quanh giữa không trung, sợi dây thừng bắt đầu chậm rãi hạ xuống, đặt hai người lên một bãi cỏ mềm mại.

“Người anh em, nhận lấy!” Trong buồng trực thăng, Euler thò đầu ra hô một tiếng, cũng không để ý xem người bên dưới có nghe thấy không, chỉ cười tủm tỉm rồi ném một cái bọc màu đen xuống.

Lục Tiến buông cô gái trong lòng xuống giúp cô đứng vững lại sau đó nhìn về phía chiếc trực thăng đã nhanh chóng bay lên cao.

Rõ ràng Euler đã không đưa hắn tới căn cứ như đã nói từ trước mà thả hắn xuống ngọn núi cách đó vài chục km. Hắn dẫn theo Sơ Vân, chỉ sợ là phải ở lại trong rừng một đêm, đến khi bọn họ về đến căn cứ có lẽ đã là chuyện của vài ngày nữa.

Sự tình lần này nhất định sẽ khiến cho mấy vị lãnh đạo cấp cao ở đây nổi giận. Hắn vốn cũng không muốn dùng cách này để xuất cảnh, nhưng về sau biên giới đã bị phong tỏa hết, nếu muốn đưa Sơ Vân ra khỏi thì hắn chỉ có thể làm như vậy. Nhưng cũng vì vậy chẳng những bọn họ phải tạ lỗi cùng giải thích với thể lực trước giờ đã âm thầm ủng hộ khu độc lập của bọn họ ngay lập tức mà còn phải ứng phó với sự hoài nghi của một vài chính quyền vũ trang.

Euler ném hắn ở đây là muốn cho hắn biến mất vài ngày trước, đến khi sự việc kia chìm xuống rồi mới xuất hiện, mà anh ta nhất định là muốn tự mình về chịu trận lần này.

Nhìn lên bầu trời âm u, Lục Tiến nhắm mắt nặng nề bật một hơi thở.

Người này, khi nào về nhất định phải tính sổ với anh ta.

Chiếc trực thăng đã biến mất trên lưng chừng sườn núi trống trải, một lúc lâu sau Sơ Vân vẫn không thể nén xuống cảm giác buồn nôn làm cho cô rất khó chịu này.

Lục Tiến thấy cô khó chịu nên xoay người bế cô lên, đặt lên một tảng đá lớn trên sườn núi.

Sơ Vân nhắm mắt lại thở dốc một lúc, cảm giác buồn nôn đã không còn mãnh liệt như trước nữa mới giương mắt nhìn bốn phía. Lúc này trời đã gần về đêm, sắc trời âm u, chỉ có bầu trời phía xa xa lộ ra một chút ánh sáng. Chung quanh là những dãy núi, cánh rừng rậm rạp, vô cùng yên tĩnh.

Cô mấp máy môi, đầy mắt hiện lên một vẻ phức tạp. Quanh đi quẩn lại, cô lại trở về mảnh đất này nhưng lại với một cách điên cuồng như vậy.

Tảng đá có hơi lạnh, cô không nhìn được co đôi chân bị gió thổi lạnh buốt lên.

Lục Tiến quỳ một chân trước cô, dùng chủ thủ cắt chiếc áo khoác trên người cô thành từng miếng vải. Cắt xong, hắn cúi người đặt bàn chân nhỏ của cô vào bàn tay mình, nhẹ nhàng lau sạch cát bụi trên đôi chân ngọc của cô, sau đó dùng miếng vải cột chặt bàn chân trần của cô lại.

Sơ Vân rũ mắt xuống, vẻ mặt ngơ ngác nhìn người đang quỳ trước mình, người đàn ông cẩn thận lau đi bụi cát trên lòng bàn chân cô.

Giờ phút này, cô cảm thấy vô cùng bình an, nhất định cô bị điên rồi. Bởi vì từ giờ khắc được nhìn thấy hần lần nữa thì thần trí của cô gần như đã tiến vào trạng thái mơ màng, căn bản không còn thanh tỉnh nữa. Chỉ là sau khi tỉnh táo lại, cô càng suy nghĩ lại càng rơi vào sự mù mịt vô hạn.

Sau này, sau này sẽ thế nào đây?

Hần cẩn thận cột kĩ đôi chân trần của cô lại, sau đó mỉm cười với cô gái tâm trạng đang không được ổn định.

“Đang nghĩ gì thế?” Hần duỗi ngón tay ra, dùng đốt ngón tay sờ nhẹ lên gương mặt trắng nõn của cô.

“Hả? Không có gì.” Gương mặt nhỏ nhắn của cô vội tránh né ngón tay của hần, ánh mắt cũng không tự chủ được mà chuyển sang chiếc áo khô ráo đặt bên kia tảng đá.

Có vẻ như cô không dám nhìn hần. Bởi vì nụ cười tươi tắn của hần quá nguy hiểm, khuôn mặt quá điển trai hợp cùng nụ cười yêu chiều nơi khóe miệng hần, cô gái được hần che chở chỉ có thể ngẩn người, dường như sức lực hít thở cũng không có.

Nhưng một khắc sau, cô đã bị hần kéo thật mạnh vào trong lồng ngực nóng như lửa.

“Anh đã cho người đi tìm con rồi, đừng lo lắng.” Lục Tiến ôm chặt lấy cô, cúi đầu hít một hơi thật sâu hương thơm bên cổ cô.

Giờ khắc này, hần hận không thể vò nát cô trộn lẫn với xương cốt của mình, chân trời góc biển sát cánh bên nhau.

Tin tức kia đối với hần mà nói quá mức chấn động, khiến cả đoạn đường hần kích động đến mức không có cách nào kìm chế mình. Hần hận không thể chạy đến đỉnh núi, điên cuồng gào thét với thiên địa vô ngần, phóng thích ngọn lửa gần như sắp nổ mạnh trong lòng hần.

Chưa bao giờ nghĩ tới mình lại không thể khống chế được như vậy. Mà giờ khắc này, ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, hần cảm thấy toàn thân lan tràn một cảm giác thỏa mãn không nói nên lời. Những đau khổ nhằn nặn cùng chờ đợi mấy năm nay, tất cả đã trở nên vô cùng đáng giá.

Bàn tay nhỏ bé của cô chống lên lồng ngực kiên cố của hần, hơi thở mát lạnh dễ chịu của hần khiến cô ngẩn người. Nửa ngày sau, cô mới khẽ lên tiếng, “Ừm”

Trong khu rừng mưa nguyên thủy mênh mông, cô bị Lục Tiến chậm chạp dẫn đi về phía trong rừng. Lòng bàn chân được vài bao bọc giẫm lên mặt đất lá phủ dày đặc truyền đến cảm giác rất kì lạ, có hơi ngứa, lại mềm mềm.

Cây cối che trời làm cho cánh rừng trở nên càng âm u mờ mịt, bước chân của Lục Tiến chậm dần, cẩn thận nắm tay cô đi tới. Lúc gặp phải một rễ cây to lớn trơn ướt, hần xoay người bế cô lên rồi vượt qua.

Trước khi màn trời biến thành một màu u tối, bọn họ đến một căn nhà cỏ tranh vô cùng cũ nát. Chắc hẳn căn nhà đã bị cư dân trên núi bỏ hoang đã lâu, nóc cỏ tranh đã hơi sụp xuống, chỉ còn mấy cây gỗ thô chống lấy căn nhà.

Lục Tiến tìm bên ngoài căn nhà được một ít cành lá khô héo đốt thành một đồng lửa nhỏ, sau đó bắt đầu ra ra vào vào thu dọn căn nhà.

Sơ Vân ôm hai tay vào nhau đứng cạnh đồng lửa nhỏ, cẩn mật nhìn căn nhà nhỏ xác xơ.

Màn đêm buông xuống, một chút hơi nóng ẩm ban ngày dường như biến mất trong thoáng chốc, một vài cơn gió rét thấu xương thỉnh thoảng lại kéo đến. Chỉ trong chốc lát, cơn gió rét này lại xen lẫn một chút mưa bụi.

Nhưng không gian nho nhỏ đã được Lục Tiến dọn dẹp nhanh chóng, gia cố thêm mấy cây gỗ, đồng rơm rạ thổi rửa đã bị hần ném đi, trên ván gỗ thô ráp cũng được trải một tầng phiến lá xanh dày cộm.

Lục Tiên đi tới, dặt tay cô vào căn nhà tranh, toàn thân Sơ Vân đã bắt đầu run rẩy. Không biết là vì lạnh, hay là vì cái gì khác.

Những hạt mưa mỏng manh rơi xuống đồng lửa trong phòng, phát ra âm thanh tách tách khe khẽ. Xuyên qua ánh lửa sáng bập bùng, Sơ Vân nâng hàng mi cong vút lên nhìn qua căn nhà. Căn nhà tranh vốn không lớn, còn sụp xuống gần một nửa, vài khe hở bị gió lạnh tràn vào. Tấm ván gỗ trên giường rất cũ kĩ, liếc nhìn qua chỉ thấy có thể đủ cho một người đàn ông trưởng thành nằm, trên mặt phủ kín một tầng lá dày, trong căn nhà tỏa ra một mùi hương cổ cây nhàn nhạt.

Sơ Vân nhẹ nhàng thở dài một hơi, thân thể càng run rẩy hơn.

Lục Tiên ôm lấy cô, đặt cô ngồi lên ván giường sau đó hơi cúi người xuống, nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên, vô cùng quý trọng mà cẩn thận ấn xuống trán cô một nụ hôn. Hắn dùng sức vuốt ve mái tóc của cô, bưng lấy gương mặt hồng hào của cô, trong đêm tối nhìn thật sâu vào thứ quý báu nhất của hắn.

Rốt cuộc cô cũng không chịu được ánh mắt nóng rực của hắn nữa, khẽ thở ra một tiếng trầm thấp, hai mắt nhắm nghiền. Trong vầng sáng nhạt u ám, lí trí của cô bị nhiệt độ cơ thể hắn vây hãm, một thứ nhiệt độ nguy hiểm, nghiêng trời lệch đất vây quanh cô.

Lục Tiên cúi đầu xuống, dùng môi nhẹ nhàng quét qua chiếc mũi ngạo nghễ của cô, sau đó tìm đến đôi môi nóng bỏng của cô, hôn xuống thật sâu.

Sơ Vân đóng chặt hai mắt, hé đôi môi mà thở dốc, cổ sức chịu đựng hai bàn tay mang theo ngọn lửa nóng đang chạy trên người cô. Cô vẫn ngồi trên ván giường, hai tay chống đỡ thân thể mình, không dám cử động chút nào.

Lục Tiên vô cùng chậm rãi, dịu dàng cởi áo cô ra, trong bóng tối, cơ thể tuyệt mỹ dần dần hiện lên trước mắt hắn, dưới ánh sáng yếu ớt, những đường cong cực kì uyển chuyển, xinh đẹp không gì sánh được của cô hiện ra.

“Lạnh không” Hắn ép sát vào cô, đôi môi nỉ non hỏi cô.

Cô phát hiện ra mình đang run, gật gật đầu rồi lại lắc đầu. Cô cảm thấy mình thật kì lạ, rõ ràng đang rất lạnh nhưng cũng cảm thấy rất nóng.

“Đừng sợ, bảo bối.” Hắn hôn lên hai gò má trắng nõn của cô, hôn lên cổ rồi mới xuống hai cánh môi đang run run, dùng làn môi sưởi ấm cho cô. Đây là đôi môi khiến hắn mê đắm, chỉ cần hắn hơi dính lên thì tựa như độc nghiện đang phát tác mà đói khát liếm mút.

“Lục Tiên” Lúc cơ thể cô bị cơ thể nóng bỏng trần trụi của hắn chạm vào, cô không nhịn được mà phát ra tiếng khóc ngâm trầm thấp. Thân thể trắng kiện hoàn mỹ, vừa cứng rắn lại vừa nóng bỏng, không biết tại sao lại làm cho cô càng run rẩy hơn.

“Đừng sợ, cứ đi theo anh là được.” Bên tai cô truyền đến tiếng lẩm bẩm trầm thấp, kéo thật dài, chờ đầy hơi thở ma quỷ hấp dẫn.

Môi lưỡi quấn quýt, hơi thở giao hòa, sự liếm mút biến thành cái ôm chặt chẽ, cái ôm biến thành sự thăm dò nóng bỏng.

“Nó đã lớn hơn rồi.” Hắn hơi nhồm dầy, lấy tay nâng bộ ngực mềm mại trắng nõn của cô lên, dùng đầu lưỡi khẽ liếm đỉnh núi màu hồng phấn.

Cô gái nằm dưới hắn phát ra một tiếng ngâm trầm thấp, giây giũa muốn tách ra khỏi cảm giác kì quái làm cho người ta khó chịu này, nhưng tiếng ngâm của cô bỗng nhiên biến thành tiếng ngâm ghen ngào.

“Đừng” Cô kinh hoàng run rẩy, dùng sức kẹp hai chân lại nhưng lại không cẩn thận làm cho ngón tay thô ráp của hắn bị hấp vào sâu hơn.

“Thả lỏng nào bảo bối, em cứ như vậy anh không lấy ra được.” Hắn buông đầu lưỡi trên nụ hồng của cô ra, cúi người ghé vào tai cô dụ dỗ.

“Hic” cô nức nở ghen ngào, hơi thả hai chân ra tạo thành khe hở, ai ngờ hắn lại không chịu rút ngón tay đang tác quái giữa hai chân cô ra mà lại nhẹ nhàng cắn lên vành tai cô, đầu lưỡi chui vào tai cô, khẽ phun

ra một luồng khí nóng rồi đợi đến khi toàn thân cô đã mềm nhũn ra, đột nhiên hấn đâm sâu ngón tay vào, thuận tiện dùng ngón tay xoa nhẹ viên châu ngượng ngùng bên trong.

“Lục Tiến” Cô khẽ kêu một tiếng, vui thật sâu vào cổ hấn run rẩy. Toàn thân cô căng cứng như sắp bị nghiền nát, mỗi dây thần kinh đều co lại hết cỡ, gần như sắp đứt ra.

“Hửm? Muốn gì nào? Nói cho anh biết...” hấn vô cùng dịu dàng trả lời, dường như lấy lòng cô là chuyện quan trọng nhất trên đời này. Nhưng ngón tay thon dài hấn bỏ vào cơ thể cô lại không ngừng tiến sâu vào, cẩn thận thăm dò nơi non mịn của cô.

Theo tiết tấu ngón tay hấn, cô đã hoàn toàn mất hết lí trí vui vào lồng ngực hấn đau đớn khóc nức lên, hoàn toàn không ngăn được cơn run rẩy kịch liệt toàn thân, rốt cuộc sau khi phát ra một tiếng ngậm nghẹn ngào, thân thể xinh đẹp của cô xụi lơ trong bàn tay hấn.

Lục Tiến chui vào khe hở ngát hương của cô, thừa nhận trải nghiệm thống khổ đến tận xương trên đời này. Không đợi cho cô hết run rẩy, hấn gian nan rút ngón tay đang bị cô chèn ép ra, sau đó dùng hai tay ôm lấy đôi chân yếu kiều của cô, dùng thứ trắng kiện đang đau đớn của hấn vuốt ve nơi nơi nữ tính ướt át của cô.

“Bảo bối, anh không thể tưởng tượng được thời gian không có em anh đã nhịn thế nào nữa.” Hấn nặng nề thở dốc, từng chút một đi vào nơi mềm mại đã mở ra cho hấn, bắt buộc nơi đã làm cho da đầu hấn căng ra nuốt trọn thứ khổng lồ của hấn.

Cô không thể chịu nổi mà run rẩy kinh ngạc thở gấp ngay lập tức.

“Đau quá!” cô nhíu mày than khẽ, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Hấn nhíu mày, cố nén xúc cảm khiến cho hấn muốn bắn ra. Nhìn gương mặt thống khổ của cô, hấn thương yêu dừng lại một chút nhưng sự không đành lòng này chỉ trong nháy mắt, bản tính tham lam ẩn núp sâu trong linh hồn hung mãnh cuồng dã hơn sự thương tiếc yếu kém này, hấn đã mất đi cô một thời gian quá dài, căn bản không còn cách nào khống chế khát vọng của mình nữa.

Trong tiếng kêu sợ hãi của cô, hấn xuyên qua cô một cách mãnh liệt, sau đó không cho cô hoàn hồn lại, hấn bắt đầu hung mãnh xâm chiếm cô, thức tỉnh tất cả kí ức trước kia của cô, làm cho cô phát ra những tiếng than không biết là thống khổ hay vui sướng.

Hấn ôm cô thật chặt trong lòng, da thịt vuốt ve da thịt, thiêu đốt lẫn nhau.

Tiết tấu khiến người ta mất hồn khiến cô không khống chế được phải khóc lên, cô dùng sức ôm lấy cổ hấn, đôi chân thon dài cũng run run quặp vào bờ hông cường tráng của hấn. Mà động tác của cô khiến hấn càng thêm điên cuồng, thân thể của hấn bị cô quấy lầy, bị nơi non mềm của cô vây quanh, dường như muốn hút hết linh hồn của hấn.

Hấn đâm vào một cách kịch liệt, phát ra tiếng gầm nhẹ bên tai cô, hấn rất muốn quan tâm đến cô, nhưng hấn không còn cách nào khác, bởi vì trong nháy mắt khi tiến vào hấn đã không khống chế được nữa, chỉ có thể choáng váng tập trung tiến công, mạnh mẽ điên cuồng, lực đạo lớn đến mức làm tấm ván gỗ bên dưới loạng choạng phát ra tiếng kêu kệt.

Cô khóc hu hu, khóe mắt chảy xuống từng giọt lệ trong suốt, nhưng nước mắt của cô bị hấn liếm mất ngay lập tức.

Lục Tiến vươn tay ôm cô vào trong lòng, trong vòng tay là thân thể yếu kiều không xương, da thịt mềm mịn như khiến cho bàn tay hấn hòa tan trên cơ thể cô, vì vậy hấn chỉ có thể tiến vào thật sâu, nặng nề hôn lên đôi môi ngọt ngào, không biết mệt mỏi.

Bảo vật bị thất lạc đã được hấn tìm về, cuộc đời này hấn sẽ không từ bỏ lần nữa. Bởi vì cô gái này là dòng suối hấn đã đau khổ tìm kiếm, khát khao nhiều năm nay, cũng là thứ thuốc giải duy nhất có thể cứu hấn, khiến hấn khát vọng quá lâu, quá lâu rồi.

Đống lửa dần dần bị mưa dập tắt, khu rừng rậm tăm tối biến thành một không gian u ám khôn cùng.

Bên ngoài lại bắt đầu một cơn mưa nhỏ khác, bởi vì âm thanh kia quá dày đặc, rơi trên nóc nhà cỏ tranh nên làm cho người ta liên tưởng đến tiếng gió thổi xuyên qua từng kẽ lá. Đến khi từng giọt mưa theo đám

cỏ khô rơi xuống ngọn lửa mới khiến người ta phát hiện thì ra hạt mưa đã theo mái hiên cỏ tranh rơi xuống thành một tấm màn mưa hẹp dài, ngăn cách căn nhà nhỏ gió thổi mát lạnh với trời đất rộng lớn.

42. Chương 40

Chương 40 – Phù hợp đến hoàn mỹ

Một đêm mưa gió, một căn phòng kiều diễm.

Sáng sớm tinh mơ, Sơ Vân bị tiếng chim hót thánh thót trong rừng làm tỉnh giấc mới giật mình phát hiện mình đang cuộn tròn nằm trong một lồng ngực ấm áp gọi cảm.

Sơ Vân chậm rãi nháy nháy hai mắt, phát hiện bên ngoài trời đã sáng trưng, nắng sớm xuyên qua khu rừng rậm bao phủ bốn phía căn nhà tranh, rất ôn hòa, không hề chói mắt ngược lại khiến cho cả căn nhà nhỏ bị phủ bởi một tầng sương. Sau cơn mưa, không khí khu rừng rậm vô cùng thanh mát, thơm tho như nụ hoa mới nở chờ được ngắt hái.

Trong nháy mắt cô cảm thấy mơ hồ, một lúc sau mới phát hiện ra mình không phải đang ở trong căn phòng ấm áp thoải mái trong nhà cô ở Toronto, cũng không phải đang ở trong phòng ngủ rộng rãi xa hoa nhà ba mẹ. Chỗ cô đang ở hiện tại là một khu rừng rậm nguyên thủy hoang dã, muôn trùng nguy hiểm.

Ánh sáng xuyên qua những khe hở chui vào trong căn phòng, chiếu lên bờ vai trần của người đàn ông đang ôm cô, trên người của cả hai chỉ đắp một tấm chăn lông mỏng màu đen trong chiếc bọc được ném xuống từ trực thăng hôm qua.

Cơ ngực dán vào mặt cô đang chậm rãi phập phồng, cảm xúc ấm áp cùng tiếng tim đập mạnh mẽ truyền đến làm mí mắt cô bắt đầu đánh vào nhau, dần dần trở nên mê ly.

Tối hôm qua cô đã quá mệt mỏi, mà hần lại giống như đã lâu lắm chưa chạm vào phụ nữ, lần nào cũng vội vã bọc phát hết trong cơ thể cô. Sau mấy lần ẩn ái, cô mệt không chịu được nữa, khi tay hần lại sờ lên hông cô lần nữa, rốt cuộc cô không nhịn được mà đưa tay lên đánh hần.

Về sau nữa, cô nằm trong lồng ngực hần bật khóc một cách không thể giải thích được, uất ức đến cực điểm. Những bi thương, đau khổ, uất ức đọng lại mấy năm qua, rốt cuộc cô cũng dùng nước mắt để thổ lộ hết ra.

Lục Tiến bị nước mắt cô làm cho chân tay luống cuống, sau đó hần bắt đầu dĩ phải dỗ dành cô như một đứa trẻ mới sinh, vỗ về lưng cô, dụ cô chìm vào giấc ngủ.

Lúc ấy cũng đã gần sáng, cô đã rất buồn ngủ, đau khổ những năm qua đều biến mất tăm, cơn buồn ngủ lại tìm đến cửa.

“Còn mệt không?” Lục Tiến mở mắt ra, rũ mắt xuống nhìn cô gái mặt mũi còn đầy vẻ buồn ngủ đang dán vào lồng ngực mình, khóe miệng nhếch lên một nụ cười yêu chiều, cánh tay đang ôm choàng qua tấm lưng trắng như tuyết của cô chạy dọc theo da thịt mịn màng xoa nắn phần gáy nhỏ xíu của cô, sau đó vờ vờ vành tay nhỏ nhỏ của cô.

Cô bị bàn tay hần vuốt ve khiến toàn thân nhũn ra, cuối cùng ngẩng mặt lên từ trong lòng hần. Đôi môi xưa nay trắng nhạt giờ phút này lại đỏ tươi căng mọng, kiều diễm ướt át, trong đôi mắt đẹp mê ly mà một thung lũng sâu u, gương mặt nhỏ nhắn có vẻ mệt mỏi lại yêu mị.

Lục Tiến ngừng thở, cổ họng cứng lại, ngón tay đặt trên vành tai trắng trẻo không tự chủ được rút ra, ấn lên cánh môi non mềm diễm lệ của cô. Ngón cái của hần hơi thâm nhập vào cánh môi cô, cô ưm lên một tiếng, dùng hàm răng trắng cùng đầu lưỡi chống lại sự thô lỗ của hần, nhưng cô lại nhanh chóng bị một vòng tay mạnh mẽ ôm vào lòng.

“Bảo bối, ngồi lên trên đi.” Lục Tiến yêu cầu một cách gọi cảm. Hần hần hửn thu tay lại, ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, kéo cô ngồi lên trước người, để cho cô giạng hai chân đối diện với hần, làm cho vùng đất non

mềm của cô đối mặt với thứ cứng rắn sừng sững của hắn, sau đó ấn lên đầu vai mượt mà của cô từ từ ép xuống.

Toàn thân cô lập tức run rẩy, phát ra một tiếng ngâm khó chịu. Mặc dù nhiều năm trước cũng đã làm với hắn, tối hôm qua cũng bị hắn thân mật vuốt ve nhưng thân thể mảnh mai vẫn không chịu nổi tình tục quá mạnh mẽ của hắn.

Hắn chậm rãi thẳng tiến, khiến cô căng tràn đến tận cùng, sau đó cắn răng dừng động tác, nhắm mắt thở dài, bắt đầu hưởng thụ nơi non mềm của cô chống đỡ hắn.

Cô gái của hắn, thật sự là...một cực phẩm. Loại tư vị này quả thật là mất hồn, khó tả khó vẽ. Hơn nữa, chỉ có hắn mới biết được.

“Ừm” nơi đã hơi sưng đỏ bị ép buộc mở ra cho hắn, tiếp nhận thứ to lớn của hắn. Cô khó chịu giương gương mặt nhỏ nhắn lên, khóe mắt hơi rưng rưng.

“Rất khó chịu sao? Hửm?” Hắn đứng dậy, cẩn thận kéo cơ thể mềm mại vào trong lòng, để cho đôi chân thon thả của cô quấn lấy eo hắn, đôi môi mỏng dán vào mặt cô không ngừng hôn, dịu dàng vô cùng, hai tay dọc theo tấm lưng nuột nà nắm lấy bờ vai thon nhỏ, tốt bụng giúp đỡ cô, để cho cô di chuyển pháp phồng trên người hắn.

Hắn mê muội nhìn dáng vẻ của cô, thân thể dưới nắng sớm tuyệt mỹ có vẻ càng thêm tinh tế trơn mượt hơn, khắp nơi đều bị hắn xoa nắn liếm mút hiện lên những dấu vết hồng hồng, da thịt trắng nõn trở thành màu hồng nhạt, dần dần khởi sắc theo từng động tác ra vào của hắn.

Hắn bắt đầu gia tăng động tác trên tay, bàn tay ôm lấy vòng eo nhỏ không ngừng nhấc lên rồi đè nặng xuống hơn nữa, lắng nghe cô kinh hoàng co rút lại rồi bất lực run rẩy.

“Lục Tiến!”

Cô vươn tay ôm chặt cổ hắn, khó chịu khóc trước ngực hắn, không tự giác được mà gọi tên hắn, bộ ngực trắng trẻo vì động tác của hắn mà không ngừng pháp phồng cọ xát vào lồng ngực hắn, khiến toàn thân càng trở nên mềm yếu.

“Bảo bối à, thân thể em đang lên tiếng, nó nói nó rất nhớ anh.” Lục Tiến khẽ nỉ non bên tai cô, giọng nói vui vẻ thỏa mãn.

“Hơn nữa hôm qua căn bản là anh vẫn chưa ăn no.” hắn phàn nàn.

“Chịu thôi, căng quá.” Nếu cứ như vậy, thật sự cô sẽ không chịu nổi mất!

“Em đã hứa sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh, em vẫn chưa thực hiện.” Hắn vừa dùng sức thẳng tiến như đang khiển trách vừa tức giận cắn lên lỗ tai cô.

“Không có lần nữa đâu, bảo bối.” hắn thở dài một hơi bên tai cô sau đó cầm lấy hai bờ vai của cô gái đang nằm sấp trên người mình, thoáng cái đẩy cô lên, bắt cô hoàn toàn mở rộng cho hắn, không có bất kì con đường cự tuyệt nào.

“Á” nước mắt của cô chảy xuống hai gò má, cắn môi nghênh đón sự thẳng tiến phóng đảng của hắn. Bản năng phụ nữ đã ẩn sâu của cô bị hắn thức tỉnh lần nữa, thân thể mềm mại dần dần thực hiện động tác xinh đẹp.

Cơ run rẩy căng chặt ẩn giấu trong cơ thể như cánh cáo cô một cơn sóng lớn mất hồn sắp tiến đến. Giờ khắc này, hai tay cô bắt lấy cánh tay kiên cố đang đặt trên hông mình, không thể khống chế được mà đưa ra lời khẩn cầu với hắn, giọng nói như khóc như ngâm, thân thể cũng không tự chủ được xoắn chặt lấy hắn, khiến hắn phải thốt ra tiếng gầm gừ khó chịu, bắn ra kịch liệt, trong cơn cuồng loạn, hắn mang cô trào lên đỉnh núi ân ái mãnh liệt lần nữa.

“Vì sao tối hôm qua lại khóc?”

“Bởi vì anh làm tôi đau.”

“Còn nói dối nữa, để anh xem xem vì sao cái miệng ngọt ngào này lại biết nói dối?”

“Ừm”

Quần quýt, phóng thích. Trong nắng sớm, cơ thể vuốt ve cơ thể, kể hết với nhau những nhung nhớ.

Bão tố qua đi, không gian lại yên ắng.

Thân thể mềm mại lại trở về cuộn mình trong lồng ngực nóng bỏng như làm từ cốt thép.

Linh hồn bị lạc đã tìm được một nửa kia tương thích.

Vì vậy, hoàn toàn thỏa mãn, vô cùng bình yên.

Chu Cảnh Diệu lạnh lùng nhìn thoáng qua cánh vệ đang muốn ngăn anh lại, trực tiếp đi lướt qua họ, đẩy cánh cửa văn phòng của ba Chu ra.

“Ba!” anh kìm nén tâm trạng, đứng trước cửa ra vào gọi ba anh một tiếng.

“Đã lớn vậy rồi sao còn xốc nổi thế hả?” ba Chu phát tay với cánh vệ sắc mặt ngưng ngừng đứng ngoài, ý bảo bọn họ đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Chu Cảnh Diệu cắn chặt hàm răng, bước lên phía trước, đứng trước bàn làm việc của ba Chu, xiết chặt nắm tay kìm chế lên tiếng.

“Tại sao phải dìm sự việc lần này xuống?”

“Không chế tâm trạng của con lại đi, ngồi xuống rồi nói chuyện.” ba Chu ngắt lời anh, nhìn đứa con đang lo lắng trước mặt, ông nhíu mày.

Chu Cảnh Diệu nhắm mắt lại ổn định nhịp thở, ngồi xuống ghế trước bàn, tỉnh táo nói: “Những tên kia đã kiêu ngạo đến tận đây rồi, chẳng những còn để bọn chúng tùy ý bắt công dân nước ta đi, lại còn dùng trực thăng vũ trang phi pháp xâm lấn vùng trời quốc gia nữa, vì sao không ra tay đàn áp lại còn dìm sự việc này xuống?”

Ba Chu thả cây bút máy trong tay xuống, nhìn đứa con rất giống mình khi còn trẻ ngồi trước mặt, trong lòng thở dài một hơi, “Hai tiếng sau khi xảy ra sự việc lần này, chúng ta đã nhận được điện thoại tạ lỗi của đối phương, công bố tình huống đột kích lần này hoàn toàn là ngoài ý muốn.”

“Không phải ngoài ý muốn! Bọn chúng đã đưa Sơ Vân đi!” hai tay Chu Cảnh Diệu đập thật mạnh lên bàn làm việc, gầm nhẹ một tiếng.

“Bên đối ngoại đã tuyên bố là ngoài ý muốn, sự việc lần này cũng không có bất kì ai bị thương, đối phương chỉ đến đây vì một người phụ nữ.” ba Chu hờ hững trả lời.

“Vì sao hấn lại bắt tiểu thư nhà họ Thẩm đi, ba tin con hấn là rất rõ ràng.” Ông nhíu nhìn đứa con.

“Vì con nói muốn kết hôn nên ba đã cho người đi điều tra về Thẩm Sơ Vân, kết quả khiến cho ba thật bất ngờ.” Khuôn mặt uy nghiêm của ba Chu hơi co lại, có vẻ rất tức giận cùng thất vọng vì con.

“Vì một người phụ nữ mà quên mất mình là ai! Nếu Thẩm Sơ Vân có con với người khác thì ba cũng sẽ mất nhắm mắt mở cho phép nó gả vào nhà họ Chu, nhưng con bé lại có con với một phần tử vũ trang của vùng Tam Giác Vàng! Con có nghĩ tới nhà họ Chu sẽ vì chuyện này mà bị ảnh hưởng bao nhiêu không hả!” Ba Chu giận dữ mắng mỏ nặng nề.

“Ba, cô ấy chỉ là một người bị hại vô tội!” Chu Cảnh Diệu đập bàn một cái, tức giận rống thật to.

“Mặc kệ nó có phải hay không thì ba cũng không thể để nó gả vào nhà họ Chu, mẹ của con cũng đã biết chuyện này.” Ba Chu mệt mỏi phát tay, không muốn nói đến đề tài này nữa.

“Ba!” Chu Cảnh Diệu cắn răng, cảm thấy đáy lòng lạnh buốt.

“Quân đội sẽ không vì sự kiện lần này là xuất quân phản kích, chính phủ cũng đã dìm sự việc lần này xuống, con có làm gì cũng vậy thôi. Vùng biên giới Tam Giác Vàng, phía nam phía bắc đều đã hấn hóa, chính phủ cũng hoàn toàn độc lập, quân độc lập 11 cũng đã đàm phán với chính phủ, nếu như bọn họ đã được độc lập

thì tương đương với việc thế lực vũ trang khống chế vùng cận biên giới đều là của người hoa, điều này vô cùng có ý nghĩa với trung quốc, việc này không cần ba nói chắc con cũng hiểu, đến khi cần thiết, chính phủ sẽ gây áp lực với bên đó, duy trì sự độc lập của bọn họ.” ba Chu nhìn sắc mặt khó coi của đứa con, tỉnh táo giải thích.

Chu Cảnh Diệu nhìn vẻ mặt uy nghiêm của ba Chu, ngực không ngừng phập phồng, nhưng lại không thể nói ra chữ nào.

Đương nhiên anh biết rõ khu vực đó tương đương với sân sau của trung quốc, chẳng những là động mạch chủ của giao thương giữa trung quốc và các khu vực vắng lai mà còn có mục đích chính trị, ủng hộ một số chính quyền vũ trang độc lập người hoa đồng nghĩa với việc gia tăng độ giám sát cho quân sự của mình vùng biên giới, không đến mức để trung quốc chia lưng hứng lửa đạn vùng biên giới phía nam.

Huống chi, nếu như thật sự phải tiến hành phản kích bằng vũ lực, quân đội trung ương cũng sẽ không thể dùng lí do nhập nhèm đó mà bước vào mảnh đất kia được.

Ba nước đều có chủ quyền quốc gia, bất kể là lực lượng quân sự nào tiến vào chiếm giữ cũng phải được sự đồng ý của cả ba nước, sau khi được cho phép với có thể triển khai các hành động quân sự ở đây, bao nhiêu người tiến vào chiếm giữ, mang theo trang bị quân sự gì, phạm vi hoạt động bao nhiêu, đàm phán những thứ này sẽ là một quá trình dài dằng dặc.

Chỉ vì một lần mạo phạm nho nhỏ, hoặc nói đúng hơn là vì một người phụ nữ, vậy thì cái giá quá lớn.

Bởi vậy, sau khi đối phương đã thành khẩn giải thích cùng xin lỗi, quân đội cấp cao cũng đã cho qua việc này.

Nhưng còn Sơ Vân thì sao? Sơ Vân phải làm sao bây giờ?

Cứ để cho cô bị người kia mang đi như vậy sao?

Người kia, là rào cản lớn nhất trong cuộc đời này của anh.

Anh không cam lòng.

Sau khi ra khỏi văn phòng của ba Chu, Chu Cảnh Diệu ngồi vào trong xe, nửa ngày sau vẫn chưa khởi động xe. Một lúc sau anh mới nhắm mắt lại, dựa về phía sau ghế. Sau khi mở mắt ra, anh lấy điện thoại, bấm một dãy số, “Alo, lão Trương à? Đứa bé lần trước tôi nhờ anh tìm giúp, anh hãy đưa địa chỉ cho tôi.”

43. Chương 41

Chương 41 – Đứa trẻ trầm tính

Sau khi Lục Tiến đưa cô về lại căn cứ ẩn trong cánh rừng, vẫn chưa tới hai tiếng đã nhận được cuộc điện thoại hần vẫn đang mong chờ. Trong nháy mắt khi hần nhấn nút nghe, ngón tay vẫn nắm quyền sinh sát cho tới bây giờ luôn vững như đá lại có hơi run run.

Đầu bên kia chỉ báo cáo với hần vài câu đơn giản đã khiến cho hần từ trước đến giờ vẫn luôn giữ vẻ tỉnh táo nay giữa hai hàng chân mày lại hiện lên vẻ vui mừng cùng sợ hãi.

Sau khi đối phương nói xong, hần kìm chế tâm trạng của mình lại, dùng giọng trầm thấp hạ lệnh, “Dùng tốc độ nhanh nhất đưa thằng bé về đây.”

Để điện thoại xuống, hần ngửa đầu lên, nhắm mắt lại, sau đó lại dùng lực hít một hơi thật sâu. Bàn tay phải chống trên bệ cửa đã sớm nắm thành quyền, bởi vì kích động nên đốt ngón tay còn phát ra vài tiếng rắc rắc.

Không có tin tức nào khiến cho hần kích động hơn điều này nữa. Bởi vì, con của hần...đã tìm được rồi.

Hắn trở về phòng ngủ của mình, hé mở cửa thì nhìn thấy cô gái nhỏ nhắn của hắn đang ngủ trên giường, cũng vì do mệt mỏi đến cực độ nên Sơ Vân chỉ kịp rửa mặt qua loa rồi nằm ngủ mê man trên giường.

Căn phòng cực kì nam tính vì sự xuất hiện của cô mà tràn đầy hương vị ngọt ngào nữ tính, ngay cả làn gió thổi vào cửa sổ cũng trở nên dịu dàng hơn.

Lục Tiến đi lên trước, quỳ một chân xuống sàn nhà cạnh giường, duỗi tay ra nắm chặt bàn chân nhỏ lộ ra ngoài chăn của cô. Bàn chân trắng trẻo tinh tế, lòng bàn chân hơi sưng đỏ, sờ vào cảm thấy vô cùng mềm nhẵn.

Lục Tiến dùng bụng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chỗ sưng đỏ trên lòng bàn chân cô, trong lúc ngủ cô hơi mơ màng cau mày lại, phát ra một tiếng ưm thật nhỏ.

Nhìn cô gái đang ngủ say trên giường, sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh nhưng đôi con ngươi đen lại kích động đến pháp phồng. Một cô gái mảnh mai, thân thể bé xíu xiu như vậy mà lại sinh con cho hắn. Niềm vui sướng điên cuồng trong lòng không thể khống chế được, hắn cúi đầu xuống khê hôn lên lưng bàn tay ngọc của cô.

Một lúc sau, hắn mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt dịu dàng nhìn cô gái nhỏ trên giường. Cô gái của hắn rốt cuộc cũng đã trở về, lại còn mang đến cho hắn một niềm vui bất ngờ nhất trên đời này. Chỉ vì điểm này hắn mới có thể tha thứ cho việc năm đó cô đã trốn đi, thậm chí tha thứ cho việc cô từng có ý niệm đính hôn với tên đàn ông khác trong đầu.

Từ nay về sau, chỉ cần cô tình nguyện toàn tâm toàn ý ở bên cạnh hắn, hắn cũng sẽ toàn tâm toàn ý với cô.

Phụ cận trường đại học S

Nằm giờ rưỡi chiều, cánh cửa lớn của nhà trẻ công náo nhiệt những tiếng xôn xao, người lớn lục đục tới đón tiểu bảo bối của nhà mình về.

Bọn nhỏ ở trường cả ngày được nhìn thấy người nhà bắt đầu giở các trò làm nũng, lôi kéo tay người lớn đòi cái này cái kia, các bác bảo vệ trước cửa ra vào vui vẻ hơn hờn nhìn bọn trẻ lần lượt ra về.

Trước cửa ra vào phòng bảo vệ, một bé trai lưng đeo cặp sách màu xanh nhạt đang lẳng lặng ngồi trên ghế đợi người nhà tới đón. Bàn tay nhỏ nhắn của bé đặt trên đầu gối, tư thế ngồi nghiêm chỉnh, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng và chiếc quần ngắn, các đường nét trên gương mặt có chiều sâu, hơi giống một đứa bé lai, làn gió khẽ lướt qua mái tóc đen mềm mại của bé, trông vô cùng đáng yêu.

Vì ngoại hình quá xinh xắn nên hầu hết người qua đường đều không tự chủ được quay lại nhìn bé vài lần, nhưng gương mặt nhỏ nhắn của bé trai xinh đẹp lại không hề có cảm xúc gì. Chỉ khi cậu bạn nhỏ ngồi cạnh bé lao chạy ra ngoài cửa chính lao vào trong lòng ba mẹ thì đôi mắt sâu và đen như ngọc thạch mới hiện lên một vẻ hâm mộ cùng khát vọng.

“Hạo Hạo à, ông của cháu tới đón cháu kìa!” Bác bảo vệ ngoài cửa thò đầu vào, cười ha hả ngoắc tay với bé, sau đó quay đầu ra vội vàng chào hỏi ông giáo già: “Giáo sư Trần, hôm nay tan lớp muộn ạ!”

Ông giáo già tóc hoa râm, gương mặt hiền hậu, đeo mắt kính, trên tay còn cầm một tập giáo án dày cộm cười gật gật đầu với bác bảo vệ, sau đó xoay người dắt tay cậu bé đã đi đến trước cửa.

“Đi thôi Hạo Hạo.”

“Ngay mai gặp lại nha Hạo Hạo.” bác bảo vệ vừa cười nói lời tạm biệt với cậu bé vừa không nhin được mà định dùng tay sờ đầu cậu nhỏ một cái. Nhưng cậu bé lại nghiêng đầu đi, tránh né bàn tay bác, không cho bác sờ vào, đi được vài bước rồi mới vươn cánh tay nhỏ bé vẫy vẫy với bác.

Ông giáo già xin lỗi bác bảo vệ, bác bảo vệ cười cười, ông nắm tay cậu bé rời đi.

Người dân cư trú ở đây đa phần đều là giáo viên công chức trong thành phố, mọi người rất thân thiện với nhau, dọc đường đi thỉnh thoảng lại có vài người quen biết chào hỏi nhau. Ông giáo già nắm tay cậu bé chậm rãi đi trong con ngõ nhỏ, có vài chiếc ô tô ẩn còi inh ỏi rồi lướt qua, thỉnh thoảng còn nhìn thấy một đám con nít tranh nhau khoe khoang món đồ chơi trên tay mình.

Ông giáo già nghiêng đầu nhìn cậu bé tên Hạo Hạo. Trên gương mặt nhỏ nhắn của cậu bé hoàn toàn không có vẻ hâm mộ với những món đồ chơi của các bạn nhỏ. Ông lão thở dài trong lòng. Không biết ba mẹ nhắn tâm thế nào là có thể đành lòng bỏ rơi một đứa trẻ đáng yêu thế này?

Năm đó trong lúc vô tình đã nhặt được một đứa trẻ bị người ta bỏ ngoài cửa, mà đôi bạn già bọn họ lòng đã chết từ khi đứa con gái ra đi, vì vậy bọn họ đã nhận nuôi đứa trẻ này. Không ngờ tới đứa trẻ đi theo hai người họ lại là đứa trẻ ít nói, lại còn trưởng thành rất sớm.

Từ nhỏ, Hạo Hạo đã rất ít nói, trầm mặc, không hoạt bát, không non nớt như những đứa trẻ cùng tuổi cả ngày chạy theo người lớn đòi kẹo, cũng không đáng yêu chạy đi chơi đùa với bạn cùng tuổi. Đứa trẻ không có ba mẹ bên cạnh giống như mấy ngày liền không có thức ăn vào bụng.

Đáy mắt ông giáo già hiện lên một chút thương xót, vuốt ve bàn tay của cậu bé, “Hạo Hạo, hôm nay bảo bà nội làm vằn thắn cho chúng ta ăn được không?” Ông dùng giọng nói từ ái hỏi.

Cậu bé nghe thấy thì mấp má môi, gật gật đầu, “Vâng ạ!”

Một già một trẻ nắm tay nhau, chuẩn bị quẹo vào ngã ba phía trước, đột nhiên, đầu bên kia ngõ có một chiếc mô tô đi qua, vì tốc độ cao nên ông giáo già chỉ kịp xoay người bảo vệ cậu bé, mắt thấy chiếc mô tô sắp tông vào hai người, người lái xe vội đảo tay lái để chiếc xe lệch sang bên kia.

“Rầm!” một tiếng, đối phương cùng chiếc xe ngã xuống trước mặt hai người!

“Aizzz!” Người lái xe ngã xuống đất vô cùng chật vật.

“Không sao chứ cậu trai trẻ?” Ông giáo già hoảng sợ, sau khi lấy lại tinh thần thì tranh thủ vươn tay đỡ đối phương lên.

Người kia cùng lắm chỉ là một cậu thanh niên mười mấy tuổi, tay dài chân dài, màu da hơi đen, ngoại hình cũng rất khá. Cậu ta khoát tay với ông giáo, xoa cái hông rồi từ từ đứng lên, vẻ mặt rất đáng thương.

Chắc là do đáng vẻ xoa hông của đối phương quá khôi hài nên gương mặt nhỏ của bé trai đứng một bên không nhịn được mà hiện ra vẻ vui vẻ đáng yêu.

“Cậu nhóc kia, trông thấy anh dấu vật em vui thế cơ à?” Thiếu niên ngồi xổm xuống trước mặt bé, vừa cẩn thận nhìn ngắm gương mặt bé vừa xoa xoa vai đáng thương hỏi.

Bên kia ông giáo già buống sách trong tay xuống, chuẩn bị giúp cậu ta nâng xe mô tô dậy.

Cậu bé chớp chớp mắt, nhìn thiếu niên không nói lời nào. Đôi mắt đen của thiếu niên xẹt qua một chút vui mừng, sau đó cậu ta cứ ngồi xổm trước mặt cậu bé như vậy, mỉm cười với bé, hàm răng trắng lộ ra, “Chào em, nhóc con, rất hân hạnh được biết em. Anh tên là Nham Đường.”

Xế chiều hôm đó sau khi Chu Cảnh Diệu gọi điện xong, cấp dưới đã đưa cho anh một bản điều tra về người nuôi dưỡng đứa trẻ kia. Xem hết bản tư liệu, anh trầm mặc một lúc lâu, sau đó cho người điều tra thêm nhiều hồ sơ cũ.

Vào lúc nửa đêm, anh đảo hết những hồ sơ kia xem được hơn một nửa, tâm trạng trở nên nặng nề.

Về ông giáo già, rất nhiều năm trước ông là giáo sư được các trường đại học cao đẳng tranh nhau thuê. Nhưng mười năm trước, người con gái duy nhất của hai vợ chồng, mới tốt nghiệp chuẩn bị vào cơ quan nhà nước thực tập đột nhiên rơi từ trên cửa sổ tầng cao nhất của một khách sạn H hào hoa bỏ mạng. Cùng thời gian đó trong phòng còn có một tên lãnh đạo của đơn vị cô mới vừa vào, còn có một lãnh đạo của ủy ban thị chính địa phương.

Hai vợ chồng già nghe tin chạy đến vô cùng bi thương, nhưng rồi họ còn phát hiện ra quần áo trên người con gái bị rách, ngực có vết cào, hai cổ tay có màu tím đen. Lúc ấy, người đến xem cũng chụp ảnh lại làm chứng.

Cảnh sát địa phương không tiến hành khám nghiệm tử thi, chỉ kết luận là “vụ tự sát”, cũng đưa thi thể đến nhà tang lễ cưỡng chế hỏa táng.

Hai người cả đời làm nghề giáo, mà lúc đến nhà trang lễ cố gắng đòi điều tra lại bị những tên cảnh sát đoạt thi thể đi dùng côn đánh vào đầu đến chảy máu, hai người còn bị bọn chúng kéo từ lầu ba xuống lầu một ném ra ngoài. Từ cầu thang ra đến cửa lớn của nhà tang lễ, vết máu của bọn họ đã kéo dài đến mấy chục mét. Hai vợ chồng chưa tới năm mươi nhưng trong vòng một đêm đầu đã bạc trắng, trông già đi đến gần mười tuổi.

Trong vài năm, hai người đã mấy lần khiếu kiện nhưng không hề có bất kì kết quả nào. Trong lúc đó, hai người bị trường học cho thôi việc, bị những kẻ không biết tên đe dọa, cửa nhà bị ném xác mèo chết, bị điện thoại quấy rầy, thậm chí vừa ra khỏi cửa đã vô duyên vô cớ bị hành hung.

Rốt cuộc, năm năm trước khi nhận nuôi đứa bé kia, hai người mới ngừng việc khiếu kiện lại. Lục đục chuyển nhà mấy lần, hai người đến thành phố S ở, an phận tiếp tục dạy học trong một trường đại học bình thường, trải qua cuộc sống nghèo khó.

Mà hai tên nhân viên chính phủ kia hôm nay lại càng thẳng quan tiến chức, càng ngồi càng vững. *ôi cái bọn ko bằng con chó này >:<>

Chu Cảnh Diệu nhìn tư liệu trong tay, gần một chồng dày lại ép anh đến thở không nổi.

Nhìn đồng hồ, đã là ba giờ sáng, anh thu dọn mọi thứ lại, bỏ vào túi văn kiện, định trời vừa sáng sẽ đến thành phố S. Đã không còn cách nào khác, anh chỉ hy vọng có thể thuyết phục được hai vị nhà giáo già tạm thời giao đứa trẻ cho anh, để cho anh có lí do tiếp xúc với đứa trẻ kia, tìm cơ hội cứu Sơ Vân về. Về phần vụ án thương tâm của hai người, mặc dù hai tên kia quyền cao chức trọng không thể động tới được nhưng anh cũng sẽ nghĩ cách thu thập chứng cứ, tìm cơ hội lật lại vụ án giúp bọn họ.

Tầng thượng của khách sạn hoa lệ, trong căn phòng xa hoa tại một nhà hàng xoay nổi tiếng, cửa sổ bị dùng sức kéo ra, gió thổi xôn xao, thoáng cái đã thổi vào giữa phòng, thổi rơi hết những món ăn tinh xảo trên chiếc bàn tròn sang trọng.

Cô gái quần áo rách nát, gương mặt thanh tú dùng sức đẩy những bàn tay đang định bắt lấy cô, chảy nước mắt kiên quyết xoay người nhảy xuống từ cửa sổ.

Giữa không trung, mái tóc dài của cô gái như đang nhảy múa, mỗi một sợi tóc tựa như cũng đang gào thét nổi oan khuất của mình.

“Rầm!” ngay cửa lớn của khách sạn nặng nề vang lên một tiếng rơi, bốn phía vang lên tiếng người sợ hãi kêu lên rồi dần dần xúm lại.

Cô gái hai mắt trợn lên dùng tư thế văn vẹo nằm ngửa trên mặt đất, toàn thân cùng đầu lập tức tuôn ra một dòng máu tươi, dần dần vào kẽ hở đá cẩm thạch hoa lệ.

Khóe mắt cô gái cũng chảy ra một dòng máu tươi, đôi mắt to của cô trừng lớn, chậm rãi nâng cánh tay mềm mại, há miệng gầm thét, “Ba ơi! Cứu con!”

“Tiểu Du!” Trong căn phòng ngủ nhỏ hẹp, ông giáo già tóc bạc trắng mở mắt ra.

Ngoài cửa sổ tối đen, bên ngoài mơ hồ nghe thấy tiếng mèo kêu, lúc này chỉ còn cách hừng đông vài tiếng nhưng ông đã không thể nào ngủ được nữa.

Vị trí bên cạnh lại trống không, ông lão thở dài, đeo mắt kính lên, đứng dậy đi vào một góc nhỏ trên sân thượng ngoài phòng khách.

Quả nhiên, một bà lão tóc cũng bạc trắng đang nằm trên xích đu yên tĩnh thiếp đi, ôm một khung hình nhỏ nhỏ trong lòng.

Lúc ông giáo già đắp chăn cho bà lão, bà lão tỉnh lại, không nói gì, chỉ vươn tay cầm lấy tay ông, khẽ hỏi, “Trên đời này, thực sự công lý sao?”

“Có, nhất định là có!” ông giáo già nắm lấy tay bà, vỗ nhẹ lên bờ vai nhỏ gầy của bà, khóe mắt cay cay trả lời.

“Vâng, tôi sẽ chờ, chờ bọn chúng bị báo ứng.” lão bà gật gật đầu.

“Đi thôi, về phòng ngủ thôi.” Ông giáo đỡ bà dậy, hai người dắt nhau vào phòng.

Lúc đi ngang qua căn phòng nhỏ, ông lão nhìn vào cửa phòng, ngẫm lại chắc thằng bé không có thói quen đá chân nên lắc đầu vào phòng mình.

Đến sáng sớm ngày hôm sau, hai ông bà mở cửa phòng cậu bé chuẩn bị gọi bé dậy mới phát hiện ra trong căn phòng nhỏ đã không còn bóng dáng đứa trẻ đâu.

Tất cả cửa sổ trong phòng đều đóng chặt, không hề có dấu vết bị người khác đột nhập. Chỉ có trên chiếc giường trướng trí hình thú vô cùng ấm áp dựa vào bức tường cũ kĩ là một tờ giấy, trên giấy viết hai chữ nắn nót: cảm ơn.

Đến khi Chu Cảnh Diệu cầm tư liệu đến khu nhà chung cư cũ tìm được đôi vợ chồng già thì chỉ nhìn thấy hai người già tóc trắng đang ngồi run sợ trong căn phòng trẻ em trống không.

Một khắc ấy, Chu Cảnh Diệu biết chỉ chậm một buổi tối nhưng đứa trẻ đã bị người ta đưa đi mất. Mà anh cũng đã mất đi cơ hội gặp lại Sơ Vân.

Sau khi biết đứa trẻ được người thân đưa đi, hai người già thật lòng mừng cho đứa trẻ, sau đó họ lại tiếp tục cuộc sống cô đơn.

Một tuần sau, thành phố H đã xảy ra hai vụ trọng án làm chấn động cả nước. Tên quan lớn họ Tôn khống chế toàn bộ quyền lực trong hệ thống tài chính và ngân sách thành phố cùng một tay bí thư thành ủy họ Lương trong một buổi tối chỉ khác giờ nhau đã cùng bị người ta phanh ngực mổ bụng, bụng nhẩy nhụa nằm trên chiếc giường xa hoa, mà hai tay đều bị chặt đứt.

Pháp y chứng kiến hiện trường vụ án chỉ nói ra bốn chữ: vô cùng thâm hiểm.

Vụ trọng án này làm cho tất cả quan chức cấp cao của thành phố H hoảng sợ ít nhất cả tháng, cho đến khi vụ án không tìm được manh mối để phá, Chu Cảnh Diệu lại gửi lên chứng cứ điều tra tham ô hối lộ cùng mấy lần gian dân với nữ thực tập sinh của bọn chúng đã đẩy lên một làn sóng chính đồn tác phong của các lãnh đạo ở thành phố H.

Sau khi nghe tin, hai vợ chồng đầu bạc trắng đã ở trong căn phòng trẻ em ôm nhau khóc đến chết đi sống lại.

Đêm đó, sau khi bọn họ từ thành phố H trở về ngôi nhà nhỏ ở thành phố S, dưới ngọn đèn vàng yếu ớt nhìn thấy trên bàn cơm có một chiếc cặp da màu đen, trong chiếc cặp để bốn cánh tay vô cùng tái nhợt, đường cắt gãy gọn gàng, trong một chiếc cặp khác đặt một chồng đô la Mỹ chỉnh tề. Bên trên vẫn để một tờ giấy, chữ viết vẫn như trước: Cảm ơn.

44. Chương 42

Chương 42 – Phương thức của Lục Tiến

Chiếc xe Hummer màu đen khí thế bức người rộng lớn xinh đẹp chạy thật nhanh trên đường, cửa xe dán tấm phản quang khiến cho người ngoài nhìn vào không biết ai đang ngồi trong, đằng sau còn có một chiếc xe quân dụng màu xanh lục chạy theo.

Chỉ trong chốc lát, hai chiếc xe lái vào một khách sạn xa hoa. Trước cửa chính xoay tròn bằng thủy tinh của khách sạn là hai người mặc đồng phục đen đang đứng, hai người chỉ nhìn vào biển số xe rồi lập tức đứng lại hành lễ, sau đó bước xuống bậc thang chuẩn bị mở cửa ra cho người trong xe xuống.

Không đợi bọn họ đụng tay vào cửa xe thì chỗ ngồi phía sau đã bị một người đẩy xe thật mạnh, một cô gái xinh đẹp khiến cho người qua quên cả thở bước xuống xe, sau đó lo lắng chạy vào trong khách sạn, chỉ để lại nơi chóp mũi hai người một mùi hương nhàn nhạt.

Hai gã phục vụ còn chưa nhận nhạo trong lòng xong thì đã có một người đàn ông điển trai lạnh lùng bước xuống từ ghế lái rồi đi lướt qua hai người.

Sau khi chạy vào khách sạn xa hoa, Sơ Vân lo lắng nhìn quanh, tìm kiếm bảng hướng dẫn thang máy.

“Đừng nóng vội, đi theo anh.” Lục Tiến bước lên từ phía sau cô, hai tay ấn vai cô xuống, thấp giọng trấn an cô, sau đó dắt cô ra sau một tấm bình phong được xây bằng đá lưu ly.

Hắn không dẫn cô vào bất kì một trong sáu thang máy nào mà dắt thẳng cô vào thang máy phòng cháy đi thẳng lên tầng cao nhất. Sau khi nhấn nút, thang máy chậm rãi đi lên tầng cao nhất.

Trong khi chờ đợi, thời gian như ngưng lại không thêm trôi, mỗi một phút, mỗi một giây đều trở nên dài đằng dặc.

“Lục Tiến, em rất sợ.” Trong không gian nhỏ hẹp, tiếng nỉ non của cô vang lên. Sơ Vân ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp nhìn Lục Tiến.

“Em không biết con có chịu tha thứ cho em không nữa.” cô nhẹ nhàng lên tiếng, đôi mắt xinh đẹp mở to, nước mắt dần dần hiện lên.

Lục Tiến đau xót trong lòng. Hắn buông tay đang nắm tay cô ra, sau đó dùng lực kéo thân thể nhỏ nhắn của cô vào trong lòng, vươn tay ôm gương mặt nhỏ của cô vào lồng ngực mình.

“Không đâu, anh cam đoan nhất định sẽ không như vậy, em thương con hơn bất kì ai, con sẽ hiểu mà.” Hắn nặng nề đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu cô.

Cô không nói thêm gì nữa, chỉ phát ra tiếng nấc nghẹn ngào trong lòng hắn.

Ra khỏi thang máy, đi qua hai cánh cửa thủy tinh được khóa bằng vân tay, Lục Tiến chậm rãi đẩy cánh cửa gỗ khắc hoa cực nặng ra, dẫn Sơ Vân căn phòng như mộng ảo trên tầng thượng.

Ngoài bức tường thủy tinh trong suốt hình cung, một tòa nhà đột ngột mọc lên từ mặt đất, một dãy núi yên tĩnh xanh mượt hiện lên trước mắt, phương xa bầu trời mông lung.

Tòa kiến trúc tràn ngập những đường cong xinh đẹp được đúc nên nhờ xi măng cốt thép hiện đại cang núi rừng nguyên thủy mang một màu xanh thần bí ở phía xa cùng dung hợp với nhau một cách hoàn mĩ không chút khuyết điểm.

Nhưng đối với tất cả cảnh đẹp này Sơ Vân lại không hề nhìn thấy, cô ngơ ngác đứng trước cánh cửa gỗ, ánh mắt chỉ nhìn thấy một dáng người nho nhỏ đang ngồi trên mặt thảm trước cánh cửa sổ sát đất đưa lưng về phía cô.

Mặt thảm bên cạnh bé trai trải đầy những thứ đồ chơi nhiều màu sắc cùng những hộp giấy lộn xộn trên mặt đất.

Nham Đường ngồi xổm bên cạnh cậu bé, đang nhú mào dùng sức mở hết mấy hộp đồ chơi kia ra. Cậu bé trai vẫn ngồi đó, im lặng nhìn động tác của Nham Đường. Đối với bé mà nói, nhìn Nham Đường mở hộp giấy chứa vô số những món đồ chơi kia ra còn thú vị hơn chơi chúng.

Nham Đường quay đầu lại, nhìn thấy hai người đang đứng trước cửa, sau đó đứng dậy, cúi đầu chào hỏi hai người.

Cậu bé trai cũng quay đầu lại, trong nháy mắt đột nhiên thấy xuất hiện thêm hai người trong phòng.

Lục Tiến chỉ nhìn bé một cái thì ngực đã tựa như bị một nhát búa đánh vào, máu nóng cuộn cuộn, thậm chí vẻ mặt còn có chút hoảng hốt.

Không ai hoài nghi đây không phải là con của hắn cả, bởi vì ngoại hình của hai người họ giống như đúc, ngay cả khi có cổ bối lông tìm vết thì cũng chẳng tìm được mấy điểm khác nhau.

Nham Đường cúi đầu xuống, lặng yên không một tiếng động lui ra khỏi phòng.

Sơ Vân chậm rãi bước từng bước một về phía thân ảnh nho nhỏ kia. Sinh mệnh nhỏ năm năm trước đã trượt ra khỏi bụng cô này, sinh mệnh nhỏ khiến cô ngày đêm mong nhớ năm năm nay đang yên lặng ngồi phía trước, mở to đôi mắt ra, không hề chớp mắt mà nhìn cô.

Cô không dám đến quá gần, thậm chí ngay cả thở cũng không dám thở ra quá mạnh. Cô chỉ dám ngồi xổm xuống cách cậu bé vài bước, cố gắng không chế hơi thở run rẩy của mình, sau đó run run mỉm cười với cậu bé.

“Cô là mẹ cháu sao?” Tiếng nói non nớt vang lên rành mạch trong phòng khách.

“Cái anh kia nói anh ấy dẫn cháu đi tìm ba với mẹ.” cậu bé nhìn dì xinh đẹp vô cùng đang ngồi xổm trước mặt mình, đôi đồng tử đen sẫm hiện lên một vẻ chờ mong.

Sơ Vân thoáng nghẹn ngào, nước mắt dường như sắp tuôn rơi, vội vàng cúi đầu xuống hít một hơi thật sâu.

“Ừ, mẹ là mẹ đây.” Ngẩng đầu lên, cô rưng rưng nước mắt dùng sức gạt đầu với cậu bé.

Cậu bé giương mắt nhìn về phía Lục Tiến đứng cách cô không xa.

“Chú ấy là ba.” Sơ Vân gạt đầu khẳng định với cậu bé lần nữa.

Cậu bé nhìn cô rồi lại nhìn Lục Tiến, “VẬY vì sao hai người không đến tìm con?” Cậu hỏi thật nhỏ.

“Ngày nào con cũng chờ hai người, nhưng mà hai người chẳng đến lần nào cả.” đôi mắt xinh đẹp của thằng bé hiện lên vẻ thất vọng.

Rốt cuộc Sơ Vân không thể không chế được nữa duỗi hai tay ra, bưng kín mặt mình. Nước mắt chảy vào giữa những ngón tay cô, nhỏ xuống mặt thắm màu trắng.

“Thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi.” cô vừa khóc vừa đi về phía trước hai bước, vươn hai tay ra kéo thân hình cô đơn nhỏ nhỏ của cậu bé vào lòng mình.

“Mẹ sai rồi, mẹ không cẩn thận nên đã làm mất con, xin lỗi.” cô nghẹn ngào, không ngừng nói xin lỗi với cậu bé, từng giọt nước mắt chảy dọc xuống gương mặt trắng nõn của cô rồi rơi vào bàn tay nhỏ xíu của bé.

Cậu bé đột nhiên bị kéo vào lòng mở to hai mắt ra, không biết phải làm sao. Lòng ngực mềm mại như vậy, còn ấm áp hơn cả lòng ngực của người mẹ nào trong tưởng tượng. Thân hình nhỏ nhắn của bé cũng trở nên cứng ngắc, chỉ ngồi một chỗ không dám cử động. Bé sợ vừa cử động thì lòng ngực ấm áp này sẽ biến mất.

Một lúc sau, bé mới không nhận được mà giật giật cái đầu nhỏ, nhẹ nhàng ngửi lấy hương vị của Sơ Vân. Thì ra, mùi hương của mẹ lại thơm như vậy.

Lục Tiến cũng không tới gần ôm lấy hai người, hắn chỉ đứng đó, nhìn một lớn một nhỏ trước cửa sổ, hai người quan trọng nhất trong cuộc đời hắn, tâm tình kích động đến không cách nào nói rõ.

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua khe hở của tầng tầng bức màn chiếu sáng cả căn phòng.

Trên chiếc giường lớn mềm mại ấm áp, người đàn ông bị đồng hồ sinh học đánh thức xoay người áp thân thể đang cuộn tròn trong lòng hắn xuống dưới. Hắn nhấc một cánh tay cường tráng lên, nhẹ nhàng ôm lấy rồi hôn liếm dung nhan xinh đẹp bên dưới. Xem ra gương mặt nhỏ nhắn tinh tế vẫn còn khá một mối, thậm chí hàng mi dài cong vút che phủ da thịt mỏng manh dưới mắt còn xuất hiện quảng thâm.

Lục Tiến than nhẹ, muốn buông cô ra để cho cô nghỉ ngơi thật tốt nhưng hai tay của hắn lại như có chủ kiến của riêng mình chậm rãi luồn vào quần áo bằng vải bông, khoác lên hai gò ngực non mềm diễm lệ, sau đó bắt đầu nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve.

Lớp vải bao trùm đôi chân dài trắng nõn bị hắn từ từ đẩy lên, hắn dùng đầu gối đẩy hai chân cô ra, nhụy hoa không một sợi vải, chỉ đáng thương lộ ra vẻ non nớt yêu kiều, như đang chờ mong hắn chà đạp.

Khóe môi hắn nhếch lên, cúi đầu nhẹ nhàng liếm láp cánh môi sưng đỏ của cô, sau đó cau mày khẽ hít một hơi chậm rãi đưa mình vào.

Cách mấy tiếng trước, con đường vừa bị hắn cố gắng khai phá vẫn còn căng chặt gấp khúc khiến cho hắn đi vào vô cùng gian nan. Một lúc sau, hắn mới có thể hoàn toàn đẩy mình vào.

Cô gái đang ngủ say vì thấy không thoải mái nên khó chịu than nhẹ nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Chống tay lên, hấn bắt đầu chậm rãi di chuyển. Dần dần, trong lúc ngủ mơ màng cô theo tiết tấu chạy nước rút của hấn hàm hồ phát ra tiếng kêu yêu kiều.

Lục Tiến thở dốc hơn, động tác cũng bắt đầu nhanh hơn, không khí nóng rực khiến cho cô gái mở đôi mắt kèm nhèm ra, cô chỉ ngơ ngác trong chốc lát rồi kịp phản ứng lại ngay, sau đó vừa then thùng vừa giận dỗi trừng mắt với Lục Tiến đang cúi người nằm trên người cô, cùng với đôi chân đang vất trên cánh tay cường tráng của hấn.

“Aizz sao anh lại làm vậy?” Sơ Vân nhú mày cắn môi, nhẩn nhện dưới sự dồn dập của hấn, miệng phát ra từng tiếng giận dỗi yêu kiều.

“Bảo bối à, em phải phụ trách dứt ột vật no bụng, biết là gì không?” Lục Tiến cười khê, làm chậm động tác lại, cố gắng chậm chạp ma sát tra tấn cô.

“Ừm cái gì?” cô bị động tác của hấn kích thích phát ra âm thanh run run.

“** của anh.” Lục Tiến cười khê, cúi đầu xuống chặn môi cô lại, tăng tốc động tác của mình, làm cho cô quên đi cảm giác khó chịu, quên đi bối rối, chủ động vươn tay ôm lấy cánh tay hấn, cùng hấn vui đùa vào làm công việc vận động buổi sáng tuyệt diệu này.

Phóng thích xong, tinh thần hấn sáng khoái bé cô gái đã ngủ vào bồn tắm, giúp cô chà lau thân thể rồi bế cô lên chiếc giường lớn êm ái dùng chăn đắp kín cho cô, sau đó hấn nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Mở cửa phòng trẻ em bên cạnh, bên trong không một bóng người, đứa trẻ kia vẫn như mấy ngày trước, sáng sớm đã ra khỏi phòng hơn nữa còn tự mình thay bộ quần áo tối qua Sơ Vân đã chuẩn bị sẵn cho bé, nếu như không có gì thay đổi thì lúc này hấn là bé đang ở trên bãi cỏ trong vườn hoa. Lục Tiến nhú mày, xoay người đi ra ngoài vườn hoa.

Suốt một tuần lễ hấn không rời khỏi tầng thượng khách sạn, tổng bộ đã mấy lần gọi hấn về quân khu nhưng hấn đều lờ đi. Trước mắt với hấn mà nói không có gì quan trọng bằng niềm vui của người phụ nữ và đứa con của hấn.

Tầng thượng của khách sạn được thiết kế thành một căn nhà theo phong cách cung đình, có chỗ ở, chỗ tập thể hình, rạp chiếu phim, bể bơi ngoài trời, vườn hoa ngoài trời, còn có sân chơi trẻ em thiết kế riêng cho Hạo Hạo.

Nhưng mà con của hấn lại không có nhiều hứng thú với tất cả những thứ làm cho hai mắt của một đứa trẻ tỏa sáng. Nghĩ đến việc này, Lục Tiến không khỏi khê nhăn mặt.

Có lẽ vì năm năm thiếu thốn, có lẽ vì còn chưa quen nên tuy Hạo Hạo đã chấp nhận Sơ Vân và Lục Tiến nhưng vẫn yên lặng ít nói như trước, không giống như những đứa trẻ bình thường cả ngày đều dính lấy hai người. Thậm chí bé còn không mở miệng gọi ba hay mẹ, điều này làm cho Sơ Vân vô cùng đau lòng, cả ngày quẩn lầy con, dường như muốn đặt tất cả tình thương cùng sự dịu dàng lên người con. Mà hấn cũng đã vơ vét hết tất cả đồ chơi trẻ em đưa đến trước mặt con, nhưng sau khi nhận lấy đồ chơi bé chỉ hờ hững loay hoay một chút với nó rồi bỏ qua một bên.

Về sau, bác sĩ làm kiểm tra sức khỏe cho đứa trẻ nói cho bọn họ biết đứa trẻ này có trí tuệ hơn người, hơn nữa cũng không mắc chứng trầm cảm. Bé không thích đồ chơi là vì những món đồ chơi kia đều không thể kích thích sự hứng thú của bé. Đứa bé không thân thiết với hấn và Sơ Vân chỉ là vì bé đã quen với việc thiếu thốn loại tình cảm đó.

Nói cách khác, cũng là vì bé quá thông minh, khát vọng tìm được một thứ tình cảm nào đó, khi bé chính thức tìm được thứ tình cảm đó vậy sẽ càng xa cách hấn hơn, như vậy sẽ không vì mất đi một lần nữa mà đau khổ. Muốn chính thức có được sự tin nhiệm cùng ý lại của bé, có lẽ cần một quá trình dài dằng dặc. Nhưng những lời này Lục Tiến không nói cho Sơ Vân biết, nếu không cô vốn đã rất đau lòng phỏng chừng sẽ càng đau khổ đến phát điên mất.

Đi xuyên qua hành lang bằng gỗ quanh co, rồi lại quẹo sang một đài phun nước nhỏ, Lục Tiến nhìn thấy con trai đang ngồi trên bãi cỏ trong vườn hoa.

Bé trai mặc chiếc áo thun cùng quần jean, đang ngồi xếp bằng trên bãi cỏ vẽ tranh, hai cô nữ giúp việc đang đứng bên cạnh vui vẻ trông chừng bé.

Hắn vừa xuất hiện thì đứa trẻ đã thu giấy bút lại, chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn hắn. Lục Tiển nhướn mày, phát tay bảo nữ giúp việc lui ra, sau đó hắn đi tới trước mặt con trai ngồi xếp bằng trên bãi cỏ đối diện với bé.

“Có thể cho ba xem bức tranh một chút được không?” Lục Tiển nhìn con trai chậm rãi lên tiếng. Hắn hoàn toàn không biết phải ở chung với bé thế nào, cũng không biết phải làm sao để cho con trai vui vẻ.

Hạo Hạo mím môi lắc đầu, sau đó giấu bức tranh vào sau lưng, dáng vẻ kia cực kì đáng yêu. Lục Tiển nhìn gương mặt nhỏ nhắn của bé, cảm thấy đột nhiên trái tim mềm như đậu hũ, cảm cũng không thể cầm, nắm cũng không thể nắm, mềm mại vô cùng.

Hai cha con cứ ngồi trên bãi cỏ như vậy, không ai nói gì.

Lục Tiển nhíu mày khổ sở suy nghĩ xem phải làm thế nào để gần gũi với thằng bé, đang đau đầu nghĩ, đột nhiên hắn nhớ tới lời của bác sĩ.

“Bé không thích đồ chơi kia là vì những món đồ chơi kia không kích thích được sự hứng thú của bé.”

Lục Tiển nheo nheo mắt, khuôn mặt điển trai hiện lên một nụ cười khó hiểu. Sau đó, hắn đưa tay ra sau lấy một khẩu súng ngắn giảm thanh 92F vừa cài vào hông sáng nay.

45. Chương 43

Chương 43 – Cách thức tiếp cận

Món đồ chơi nguy hiểm lẳng lẳng nằm trên lòng bàn tay Lục Tiển, tỏa ra cảm xúc âm u lạnh lẽo dưới ánh nắng sớm. Thân súng màu đen với đường cong tinh tế, được phủ một lớp nhựa vinyl clorua làm cho cả thân súng mang một màu đen cứng cáp, không hề có độ sáng bóng.

Cấu trúc cực kì gọn nhẹ bằng hợp kim nhôm khiến cả cây súng trông có vẻ lạnh lẽo nhưng cũng không quá nặng nề. Vẻ đẹp tinh tế, dã man, văn minh kết hợp một cách vô cùng hoàn mỹ.

Hạo Hạo mở to hai mắt, không hề chớp mắt nhìn thứ trên tay Lục Tiển, gương mặt non nớt tỏ vẻ hiếu kì.

Lục Tiển từ từ nhếch khóe miệng lên. Hắn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của con, hai tay bắt đầu làm động tác chậm lại.

Tay phải của hắn nắm lấy chuôi súng, dùng ngón cái nhẹ nhàng bật ra, đề lên hộp đạn làm cho hộp đạn tự động trượt ra, tay trái cầm lấy hộp đạn dung lượng 15 viên, nhìn toàn bộ phản ứng trên mặt của bé.

Sau đó, hắn đề thanh kim loại trên đầu súng, xoay tròn nòng súng theo chiều kim đồng hồ góc 45 độ, tháo đỉnh kim loại và lò xo ra.

Động tác của hắn rất chậm, giống như đang làm cho con trai xem. Dần dần, một khẩu súng ngắn mới vừa rồi còn đầy đủ đẹp đẽ nằm trên tay hắn giờ đã bị hắn tháo ra thành đủ mọi loại linh kiện lớn nhỏ. Chuôi nắm, nòng súng, cò súng, hộp đạn, lò xo, miếng sắt... đều được đặt chỉnh tề trên bãi cỏ giữa hai người.

Cả quá trình, Hạo Hạo đều nhìn không nháy mắt. Đến khi Lục Tiển đặt mọi thứ lên bãi cỏ thì bé mới ngẩng đầu lên nhìn ba, gương mặt xinh xắn hiện lên vẻ ham mê.

Lục Tiển nhìn con trai mỉm cười. Sau đó hai tay của hắn lại bắt đầu làm lại những động tác làm cho người ta hoa mắt lúc nãy. Hắn nhanh chóng lắp ráp những thứ linh kiện vụn vặt kia lại với nhau, chỉ với vài giây mà đồng linh kiện kia đã trở lại thành khẩu súng ngắn lạnh băng.

Hai mắt Hạo Hạo sáng rực lên, cái miệng nhỏ của bé hơi mở ra, nhìn qua Lục Tiển, đôi mắt bình tĩnh không hề che giấu vẻ sùng bái của bé. Lần đầu tiên, trong ánh mắt bé xuất hiện vẻ khát vọng.

“Muốn không?” Lục Tiến mỉm cười, đưa khẩu súng trên tay tới.

Hạo Hạo mấp máy miệng, do dự một chút, nhưng cuối cùng lại vươn bàn tay nhỏ bé ra, nhận lấy món đồ chơi đối với bé mà nói có vẻ rất xinh đẹp thú vị từ ba.

“Cảm ơn ạ.” Bé ngượng ngùng nói lời cảm ơn ba mình. Mà trong nháy mắt khi đôi tay nhỏ bé chạm vào khẩu súng, rốt cuộc gương mặt nhỏ không thể kìm chế được sự vui vẻ.

Lục Tiến cố gắng không chế tâm trạng kích động của mình, không tiếng động nhích người tới gần con trai, nhẹ nhàng chỉ dạy bé cách tháo súng, khi bàn tay nhỏ của bé không đủ sức thì hấn lại tiếp tục động tác, ngồi xuống phía sau bé, duỗi bàn tay ấm áp nắm lấy bàn tay non nớt, tay bắt tay cùng con trai tháo súng.

Cậu bé mê mẩn món đồ chơi trong tay căn bản không hề phát hiện ra thân thể nhỏ bé của mình trong vô thức đã dựa sát vào lồng ngực dày rộng của ba mình.

Bầu trời hửng ra một khe hở, ánh nắng mặt trời đỏ rực lộ ra từ một góc mây, trong nháy mắt ánh nắng vàng rực rơi đầy trên mặt đất.

Sơ Vân mơ màng bò lên từ chiếc giường mềm mại, chậm rãi đi từ phòng khách rộng lớn xa hoa tìm kiếm từng phòng một, lúc đứng giữa hành lang trong vườn hoa nhìn thấy hai cha con, Hạo Hạo núp trong lòng Lục Tiến đã có thể luyện tập thuần thục cách tháo sau đó lắp khẩu súng ngắn 92F lại.

Từng ngón tay ngọc đang vịn lấy hành lang gỗ của Sơ Vân nhẹ nhàng run run hạ xuống, gương mặt xinh đẹp cũng dần hiện lên vẻ bất an. Nhưng khi cô trông thấy đôi mắt cong cong lên của đứa con trầm tĩnh ít nói thì cô lại giật mình đứng trên hành lang một lúc lâu, cuối cùng, buông tay ra khỏi lan can gỗ, nhấc váy lên đi về phía bãi cỏ.

Ngày hôm sau, Lục Tiến đưa cho con trai một chiếc hộp vuông kì quái. Chiếc hộp này nhìn qua có vẻ khá lạ mắt, hơi giống hộp rubik, lại hơi giống như hộp logo, lại còn có nguồn điện giống như Transformers. Nhưng sau khi mở chiếc hộp ra, nó lại trở thành một khối hợp kim từ năm kim loại. Đồng thau, đồng xanh, đồng, magie và thép cùng hợp thành một loại linh kiện vô cùng tinh tế.

Đương nhiên, thứ này không chỉ là linh kiện. Nếu như bạn đủ kiên nhẫn cũng như đủ cẩn thận thì bạn có thể từ những khối kim loại vụn vặt này mà tìm được cách lắp ráp phù hợp, sau khi lắp thêm nòng đường kính 45 sẽ tạo thành một khẩu súng ngắn có tên là Intiidratr.

Sau khi Hạo Hạo nhận được chiếc hộp này thì lập tức ôm về phòng mình nghiên cứu, mê mẩn đến mức quên cả ăn cơm, Sơ Vân không thể không xót xa nên đã bưng cơm vào ngồi kế bên đút từng miếng cho bé ăn.

Sau khi thu phục được lòng con trai, Lục Tiến vui vẻ chuẩn bị trở về tổng bộ gặp mặt mấy lão già kia. Trước khi rời khỏi tầng thượng, hấn ôm lấy thân thể mềm mại của cô vào lòng, cúi người tình tế hôn lên khóe môi cô rồi dặn dò cô ngoan ngoãn cùng với con trai ở trong phòng chờ hấn về.

Lúc này Sơ Vân mới phát hiện ra đã đến đây mấy ngày mà cô vẫn không biết mật mã của cánh cửa chính đã khóa chặt tầng này lại.

“Ừm...em không thể đi ra ngoài một chút sao?” Cô gian nan lên tiếng trong nụ hôn vừa gợi cảm vừa nóng bỏng của Lục Tiến. Có lẽ sẽ phải ở đây một thời gian nên cô muốn đi loanh quanh nơi này một chút.

“Ngoan, bên ngoài rất nguy hiểm, chờ anh về em muốn đi đâu anh sẽ dẫn em đi.” Lục Tiến dán lên khóe môi cô một lát sau đó mỉm cười hôn lên hai thái dương rồi xoay người đi ra khỏi cửa phòng.

Cánh cửa nặng nề bị đóng lại, chiếc khóa mật mã “tít” một tiếng rồi tự động khóa lại.

Sơ Vân đứng trên mặt thảm dày cộm trong phòng khách, vuốt ve đôi môi ướt át của mình, kinh ngạc ngẩn người một lúc.

Thì ra, hấn vẫn chưa chính thức tin tưởng cô.

Ngoài dự kiến của Lục Tiến, lần này hấn và Euler dùng vũ khí hạng nặng của quân đội cho hành động cá nhân lại bị lãnh đạo hai bên dùng sấm to mưa nhỏ mà chìm xuống.

Euler cùng Lục Tiến đều được phần đông quân đội ủng hộ. Nhất là Lục Tiến, 80% quân lính trong đội lục quân của quân độc lập đều do hấn một tay huấn luyện ra, những người này có thể nói là đều tin tưởng ủng hộ hấn.

Bởi vậy, lãnh đạo quân đội hai bên vì việc này mà chia làm hai phe không ngừng khắc khẩu. Một bên nhận ra vì sự việc lần này mà ảnh hưởng đến sự tin tưởng của lực lượng ủng hộ ngầm cho bọn họ là trung quốc, phải trừng trị nghiêm khắc. Bên kia lại cho rằng mặc dù hành động lần này có vẻ hơi lỗ mãng nhưng đồng thời cũng đã phô bày được với chính phủ Myanmar rằng quân độc lập bọn họ đã có lực lượng vũ trang hùng mạnh, lúc đàm phán hấn là đối phương sẽ suy nghĩ lại các điều kiện.

Trọng tâm là sau khi độc lập, quân đội hai bên muốn xác lập quan hệ nên tất cả lãnh đạo lớn nhỏ trong quân đội hai bên sẽ có quan hệ rắc rối phức tạp, mỗi bên một ý. Vì vậy chuyện này mọi người lờ nhau ra chỉ trích, rồi tỉnh rồi mù.

Euler nghe thấy mà vô cùng đau đầu, chỉ muốn nhanh chóng chống lại mọi lời chỉ trích rồi quay trở về sơn trại có hang ổ của anh ta ở vài ngày đợi quyết định của cấp trên.

Sau đó, hai vị tổng tư lệnh Lâm – Dương không thể không chìm sự việc lần này xuống. Lục Tiến vừa về đến tổng bộ đã bị tổng tư lệnh gọi vào phòng họp nghiên cứu làm thế nào để tạo áp lực cho quân chính phủ, để bọn họ không vì chuyện kia mà ra thêm điều kiện gì với ông ta nữa. Có vài người không dám, có vài người lại không muốn. Trong hoàn cảnh rối rắm hiện này thì lỗi sai vặt vãnh này hình như đã trở nên không quan trọng nữa.

Cuộc thương thảo này kéo dài đến tận tối. Lúc Lục Tiến lái xe về đến cửa khách sạn thì đã là nửa đêm. Mà lúc này chính là lúc cánh cửa mở rộng a quỷ hấp dẫn nhân loại.

Tiết tấu mê hoặc của âm nhạc truyền đến từ bốn phương tám hướng, mặc dù là cửa sau nhưng cũng có thể bị không khí cuồng nhiệt kia lây nhiễm, không cần nhìn cũng biết sông bạc cùng quán bar đêm phía trước tối nay cuồng nhiệt cỡ nào.

Thang máy tự nhân từ từ đi lên, Lục Tiến không một tiếng động quay trở về tầng thượng. Cả vợ và con đều đã ngủ, cả tầng thượng vô cùng yên tĩnh.

Trong phòng trẻ em là gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ của con trai đang ngủ say, Lục Tiến mỉm cười, khẽ khàng đóng cửa lại rồi nhẹ nhàng tắt đèn đi.

Mà khi hấn trở về phòng ngủ chính lại trông thấy trong căn phòng rộng rãi ấm áp, một thân ảnh mềm mại với những đường cong uyển chuyển đang nằm trên ghế salon dựa vào tường. Hấn chậm rãi đi tới gần, rũ mắt xuống nhìn ngắm. Người phụ nữ của hấn đang đắp một chiếc chăn mỏng nằm trong góc ghế salon, cuộn mình giống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn. Đây là cảnh tượng đẹp nhất mà hấn từng nhìn thấy – Sơ Vân đang chờ hấn.

Hấn cúi mình xuống, thật cẩn thận ôm lấy thân thể nhỏ xinh trong lòng sau đó đi về phía giường ngủ. Từng nụ hôn nhỏ vun dọc theo thái dương xuống dưới phần cổ, khi đầu lưỡi của hấn liếm láp phần xương quai xanh tinh tế của cô, Sơ Vân khó chịu không chịu nổi mà tỉnh dậy.

“Anh về rồi à?” cô mơ mơ màng màng mở mắt ra.

“Ừ, bảo bối à, anh về rồi.” Lục Tiến hít lấy hương vị ngọt ngào bên cổ cô, gọi cảm trả lời bên tai cô.

“Nói chuyện một chút đi...” Sơ Vân đột nhiên bị kéo áo ra rồi xoa nắn bộ ngực hồng hào khiến cô càng hoảng hốt!

Lục Tiến hoàn toàn không nghe thấy lời Sơ Vân nói, chỉ xoay người đè lên thân thể yếu đuối khiến cho hấn nhớ mong cả ngày nay, chuẩn bị dùng cơn ân ái nồng nhiệt để diễn tả tâm trạng sung sướng của hấn.

Sơ Vân vội vàng quay đầu đi tránh né đôi môi gọi cảm của hấn.

“Lục Tiến, em muốn tâm sự với anh.” Cô dùng tay che miệng hấn lại, không cho hấn tiếp tục dụ dỗ cô nữa.

“Bảo bối muốn nói chuyện gì nào?” Lục Tiến chống người lên thân thể cô, hàm hồ đặt câu hỏi dưới lòng bàn tay non mịn của cô, sau đó đưa lưỡi ra liếm lòng bàn tay cô.

Sơ Vân đỏ mặt thu tay lại, trầm thấp lên tiếng, “Chuyện kia...có thể tiết chế lại một chút không.” Cô vặn vẹo quay đầu đi, không dám nhìn vào con người đen có thể làm cho phụ nữ chết chìm của Lục Tiến, chỉ nhỏ nhẹ nói lên suy nghĩ của mình. Thân thể của hắn quá mạnh mẽ, nhu cầu lại quá mãnh liệt khiến cho cô không chịu nổi.

Lục Tiến nghe vậy thì sững sốt vài giây đồng hồ, sau đó hắn nheo mắt, nét mặt điển trai mỉa mai hoặc hiện lên một nụ cười tà ác, “Em đang khích lệ anh đã làm cho em rất thỏa mãn đấy à?”

Hắn khẽ cười thành tiếng, duỗi tay ra bắt lấy hai bầu ngực trắng như tuyết, đang rung động trước mắt hắn khiến cho hắn mất hồn mất vía, sau đó cúi đầu xuống ngậm vào trong miệng, khẽ liếm mút.

“Á! Lục Tiến, anh đừng như vậy!” Cô kinh hãi kêu lên, xấu hổ vô cùng vội vã đẩy đầu hắn ra, nhưng Lục Tiến chỉ dùng một tay nhẹ nhàng đỡ lấy đã bắt được hai cổ tay bé xíu của cô, cố định chúng lên đỉnh đầu cô, sau đó tiếp tục dùng lưỡi nhiệt tình lưu luyến bên bộ ngực của cô, vật hùng tráng dán chặt lấy cô đột nhiên cũng bắt đầu nhiệt tình mè nheo nơi giữa hai chân cô.

Cách một lớp quần áo mỏng, hai vật ** kề sát nhau, làm bắn ra những tia lửa nóng hổi, xúc cảm kia làm cho Lục Tiến phát ra một tiếng than nhẹ say mê.

“Lục Tiến, anh hãy nghe em nói...” cô giãy giụa dưới người hắn nhưng lại không biết làm vậy sẽ càng khiến cho dục vọng của đàn ông dâng cao hơn, gần như sắp mất đi lí trí.

Đến khi hắn tự tay cởi lớp vải mỏng giữa hai chân cô ra, chuẩn bị dùng ngón tay đi vào thăm dò giúp cô sẵn sàng mở ra vì hắn thì rốt cuộc cô cũng không nhịn được nữa phải la lên, “Lục Tiến! Anh làm vậy khiến em cảm thấy em chỉ là công cụ làm ấm giường của anh mà thôi!”

46. Chương 44

Chương 44 – Bài trừ khúc mắc

Tiếng la mềm mại đột nhiên vang lên rồi quanh quẩn trong căn phòng rộng lớn, Lục Tiến như người bị điểm huyệt nằm trên người Sơ Vân.

“Công cụ làm ấm giường?” Lục Tiến nhíu mày nhìn cô gái nằm dưới, không hiểu vì sao cô lại lên án hắn như vậy.

Sơ Vân thở dài một hơi thật thấp, có vẻ bất an nhìn hắn. Lục Tiến đối với cô cho tới bây giờ vẫn luôn áp đặt, bất kể là việc gì hình như lúc nào cô cũng bị động. Cô muốn nói chuyện với hắn, muốn để hắn hiểu hai người ở bên nhau thì phải tin tưởng lẫn nhau, nhưng qua đôi đồng tử sâu không thấy đáy kia, cô lại thấy không biết phải làm sao.

Lục Tiến bình tĩnh nhìn vào đôi mắt to ướt át của cô gái nằm dưới mình, rốt cuộc cũng hiểu cô thật sự muốn nói chuyện mà không phải đang đùa giỡn. Xem ra, thoát khỏi lòng bàn tay của hắn mấy năm, công chúa nhỏ được chiếu chuộng của hắn chẳng những đã lớn lên mà còn bắt đầu có chủ kiến rồi.

Hắn cúi đầu xuống nhìn thứ vẫn còn đang sưng tấy của mình, nhướn mày buông cổ tay bé xíu của cô ra rồi đứng dậy ngồi xếp bằng trên giường lớn.

“Sao lại nói như vậy?” Hắn dùng giọng trầm thấp hỏi. Tuy hắn cũng chỉ ngồi như vậy nhưng khí thế bức người kia lại không giảm chút nào.

Sơ Vân thu tay lại, hơi thở không ổn định miễn cưỡng khép lại quần áo đã bị hắn kéo ra, che khuất phong cảnh diễm sắc bên trong, sau đó chống tay chậm rãi ngồi đối diện hắn.

“Có đôi khi, em...em thật sự mệt chết đi được, không muốn...” cô hơi xấu hổ lên tiếng. Trong quá khứ cô đã được giáo dục để trở thành một tiểu thư khuê các hoàn mỹ nhiều năm, một nam một nữ quần áo không chỉnh tề mập mờ ngồi trên giường thảo luận vấn đề này quả thật làm cho người ta khó có thể mở miệng.

“Mỗi lần anh vừa nhìn thấy em thì...thì đã như vậy.” cô hàm hồ cho qua từ kia, cảm thấy gò má của mình đang nóng bừng.

“Khiến cho em cảm thấy...anh...anh chỉ muốn làm chuyện ấy với em thôi.” Ánh mắt cô dán trên chiếc giường lớn lộn xộn, rốt cuộc cũng không nhận được mà lên án một cách yếu ớt.

Lời cô nói, làm cho Lục Tiến phải nheo mắt lại. Nếu như lúc này Sơ Vân ngẩng đầu lên nhìn hẳn sẽ thấy sự lên án của cô làm cho Lục Tiến vừa kinh ngạc vừa tức giận. Bởi vì, từ ngày gặp được cô, hẳn đã không để cho người phụ nữ nào quá gần gũi hẳn. Sau khi đã chạm vào cô, hẳn đã lĩnh giáo tới tận xương máu, rằng những người phụ nữ khác không thể nào khiến cho hẳn hứng thú được.

Ngay từ đầu, có lẽ là vì vẻ đẹp của cô đã khiến uốn có được cô đến điên cuồng, nhưng dần dần hẳn mới phát hiện ra mình rất yêu mến cảm giác được ở bên cạnh cô. Cô dịu dàng, hòa nhã, mềm mại như nước, khí chất trầm tĩnh thanh nhã của cô làm cho người khác thấy tĩnh lặng. Thậm chí hẳn còn có thể thả lỏng mình ngủ thật say bên cạnh cô. Bởi vì, cô khiến cho hẳn có cảm giác an tâm.

Cô và mẹ hẳn cùng một tuýp phụ nữ, xinh đẹp, dịu dàng, khí chất mềm mại khiến cho người ta phải yêu mến, lại còn dịu dàng ngoan ngoãn yếu đuối, ở nơi loạn lạc này mà ngay cả khả năng tự bảo vệ mình cũng không có. Chỉ đơn giản như vậy đã có thể khiến cho đàn ông sinh ra ý muốn bảo vệ.

Vì yêu thích cô cho nên hẳn muốn tìm được cô, muốn chạm vào cô. Nhưng người được hẳn yêu thích lại cảm thấy mình đang chịu sự vũ nhục.

Công cụ làm ấm giường ư?

Lục Tiến hẳn vì một công cụ làm ấm giường mà cảm dục đến vài năm?

Hẳn cần phải hao tâm tổn trí mà chiều chuộng một công cụ sao?

Nghĩ tới đây, tính cách lạnh lùng từ trước đến nay của hẳn có hơi không thể khống chế nổi, nhưng nhìn vào đôi mắt to mênh mông biển nước của cô, rốt cuộc hẳn lại không thể nói ra câu tức giận nào.

Cô tựa như một con búp bê thủy tinh tinh xảo sáng long lanh, vừa quý giá vừa phiền toái, trừng phạt không được mà la mắng cũng không xong, hẳn nên làm gì với cô mới phải đây?

Lục Tiến hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn lại hơi thở của mình.

“Anh chưa từng xem em là công cụ làm ấm giường, em là người phụ nữ duy nhất mà anh muốn.” Hẳn nhấn nại chậm rãi lên tiếng.

Nhịp tim đập của Sơ Vân vì lời hẳn nói mà càng tăng tốc, cảm thấy một vị ngọt đột nhiên lướt qua lồng ngực mình, vừa ngọt lại vừa ấm áp, thế cho nên chân tay có hơi nhũn ra không biết phải làm sao.

“Vậy tại sao anh lại không cho em đi ra ngoài?” Cố gắng dần về xấu hổ xuống, cô cắn môi hỏi tiếp. Đề tài vừa rồi xem như là xong, từ nay về sau chỉ cần hẳn không làm nhiều như vậy nữa thì cô cũng cho phép hẳn. Nhưng mà cô muốn giải quyết tiếp...vấn đề thứ hai. Đây cũng là điều làm cô suy nghĩ.

Từ năm năm trước tới giờ, hình như cô chưa bao giờ chính thức được tự do, bây giờ cô thấy mình như một con chim bị nhốt trong một cái lồng cực kì hoa lệ.

“Bởi vì tình thế hiện nay khá căng thẳng, bên ngoài rất nguy hiểm.” Con người đen của Lục Tiến hiện lên một vầng tăm tối.

Sơ Vân ngửa mặt lên, đôi mắt to nhìn thẳng về phía hẳn, đáy mắt mang theo một vẻ thất vọng. Cô thật sự muốn thẳng thắn trao đổi với hẳn, nhưng hẳn lúc nào cũng thế, không muốn để cô biết hẳn đang thật sự nghĩ gì.

“Không...không phải” cô nhìn hẳn, do dự không biết có nên mở miệng nói ra suy nghĩ của mình không.

“Là vì anh không tin em, anh sợ em giống như năm năm trước, đột ngột rời đi.” Rốt cuộc cô cũng lấy hết dũng khí, kéo xuống tấm màn mỏng vẫn bị lãng tránh tưởng như trong suốt nhưng lại là chướng ngại giữa hai người.

Căn phòng tĩnh lặng đột nhiên càng trở nên âm u yên tĩnh.

Một lúc sau, Lục Tiến đột nhiên hờ hững giương mắt lên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tươi. Nụ cười này, đẹp dễ mị hoặc lại lạnh lùng, làm cho người ta không rét mà run.

“Em đã muốn nói đến chuyện này...”

“Vậy thì hãy nói cho anh biết, vì sao năm đó lại trốn đi?” Đáy mắt tăm tối của hắn hiện lên một vẻ lạnh lùng.

Cô đã lỡ mẫn dụng chạm tới giới hạn của hắn, trong nháy mắt đã khiến cho hắn nhớ tới mối hận từng bị cô phản bội.

“Bảo bối, nói cho anh biết, vì sao?” Hắn đi về phía trước, hai tay chống sang hai bên người cô, dường như đang mặt đối mặt với cô dịu dàng đặt câu hỏi.

“Tại sao lại đính hôn với thằng kia? Hả?” Ánh mắt tĩnh lặng của hắn nhìn cô, phát ra từng chữ một qua kẽ răng.

“Em không có đính hôn với người đàn ông khác.” Sơ Vân bị hắn lại gần nên có chút bức bối, thân thể lùi về sau nhưng vẫn lấy dũng khí đối mặt với hắn.

“Em với cảnh sát Chu...um!” Lời giải thích của cô bị một bàn tay đột nhiên bịt lại.

“Đừng để cho anh nghe thấy cái miệng nhỏ nhắn của em gọi tên thằng khác nữa, hiểu chưa?” Lục Tiến dán sát vào gò má cô, dịu dàng dặn dò.

“Ừm ừm” Sơ Vân gật đầu trong sự kìm chế của hắn.

“Lục Tiến, em chưa từng nghĩ như vậy.” gò má được hắn buông ra nóng bừng đau nhức, Sơ Vân thở dốc một hơi, sốt ruột giải thích với hắn.

“Em chỉ nhờ anh ấy tìm đứa bé giúp em, sau đó mẹ của em...”

“Về phần chuyện trốn đi, lúc ấy em rất nhớ nhà.” Cô hơi nhúm mày, không biết phải thế nào mới có thể nói rõ tâm tình phức tạp lúc ấy.

Lục Tiến cũng không ngắt lời cô nữa, chỉ nhìn ngắm thật kĩ gương mặt nhỏ đang lo lắng.

“Nhưng mà bây giờ em đã tới đây với anh, hơn nữa còn có Hạo Hạo.” Sơ Vân giương mắt nhìn vào gương mặt điển trai của hắn, ngập ngừng nói nhỏ, dường như đang thì thầm biểu thị ý tứ của mình.

Từ trước đến giờ cô luôn là người hướng nội, đây là lần đầu tiên cô biểu đạt tình cảm của mình ra ngoài như vậy. Nhưng mà Lục Tiến lại không hiểu ám hiệu của cô.

“Em đúng là đã trở về bên anh.” Hắn hờ hững lên tiếng.

“Nhưng cũng không vì em thật sự tự nguyện.” ánh đèn mờ mờ trên đầu giường chiếu xuống, gương mặt hoàn mỹ của hắn tối sầm khó hiểu.

“Hả?” cô vốn cho rằng mình đã giải thích rõ ràng ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Em vẫn muốn trở về.” hắn lạnh lùng nói.

Cho tới nay, Lục Tiến biết rõ cô gái này là một con chim hắn cưỡng chế bắt vào lòng bàn tay, mà con chim này mà sảy ra sẽ không chút nào lưu luyến mà bay trở về.

Màu trắng của cô và màu đen của hắn vĩnh viễn đều là hai thế giới tách biệt, khó có thể giao hòa. Cô không thể quên được thế giới của mình, không muốn dung nhập vào thế giới của hắn.

“Em...” Sơ Vân há hốc miệng, không thể nói nên lời.

Cô cũng nghĩ sau này phải trở về, bởi vì cô còn có người thân, còn có việc bận lòng, nhưng mà...

“Sau này đừng nói những lời này nữa.” Lục Tiến lạnh lùng cắt đứt dòng suy tư của cô.

“Em đã là người của anh rồi, cho nên em hãy quên hết chuyện trước kia đi, ngoan ngoãn ở bên cạnh anh.”

“Lục Tiến, anh đừng như vậy, em không có, em không phải như anh nghĩ đâu.” Thái độ lạnh băng của hắn làm cô bị tổn thương, nhưng cô không biết phải làm thế nào mới biểu đạt hết được suy nghĩ tận đáy lòng mình, mà vừa rồi về ngấn người trong giây lát của cô vì sao lại khiến đáy mắt hắn hiện lên một vẻ thất vọng? Về thất vọng đó làm cho lòng cô đau đớn, rất muốn để cho hắn hiểu cô nghĩ gì.

Một dòng lệ uất ức trực trào nơi khóe mắt, cô cắn môi, hốc mắt đỏ lên, gần như sắp rơi lệ.

“Vì sao anh lại không tin em...” cô ghen ngào.

Cô còn chưa nói hết câu thì đột nhiên Lục Tiến dùng tay nâng cằm cô lên.

“Tin em? Vì anh quá tin tưởng em cho nên năm đó mới để cho em có cơ hội trốn mất!” Hắn tới gần gương mặt mịn màng của cô, nghiêng chặt rằng, đôi môi mỏng áp vào gò má cô khiển trách.

“Vì đứa con, anh tha thứ cho em, nhưng sau này anh sẽ không cho em thêm một cơ hội chạy trốn nào nữa.” mỗi một chữ hắn nói đều như một lời thề, sau đó nhìn chăm chăm vào đôi mắt to, đột ngột buông tay ra, để cô ngã xuống chiếc giường mềm mại, đứng dậy muốn xuống giường.

Nhưng động tác xuống giường của hắn lại đột nhiên bị cô giữ chặt góc áo ngăn lại. Sơ Vân chảy nước mắt nhìn về phía hắn.

“Lục Tiến, em muốn anh hiểu...” Cô nức nở lên tiếng nhưng bàn tay nhỏ bé đang nắm góc áo hắn lại giữ chặt không chịu buông.

“Từ khi 15 tuổi đến nay em chưa từng, chưa từng yêu ai khác.” Sơ Vân ghen ngào, uất ức khó nhin.

Từ nhỏ đến lớn cô được người nhà trông chừng rất kĩ, chưa bao giờ đối diện với cuộc sống hiểm ác. Thẳng đến năm 15 tuổi cô mới được trải nghiệm một cuộc sống đen tối đáng sợ.

Sự rung động cùng kinh hoàng lần đầu tiên gặp hắn cô vẫn không cách nào quên được. Dù có bị thái độ ác nghiệt khi đó của hắn dọa sợ nhưng cô vẫn cảm thấy ở bên cạnh hắn rất an toàn. Bởi vì hắn từng vươn tay trấn an tâm trạng trấn kinh của cô mỗi khi cô thấy bất lực.

Hắn từng khiến cô động lòng, thương tiếc. Hắn cũng từng khiến cô bị thương, đau đớn. Loại cảm giác này đã khắc cốt ghi tâm. Chỉ vì sự khắc cốt ghi tâm này mà cô chưa từng phản kháng lại mẹ đã ra một lựa chọn của cuộc đời mình. Lúc ấy, thậm chí cô còn nghĩ cuộc đời này còn có thể gặp lại hắn hay không.

Lúc này đây, cô đã từ bỏ cuộc sống quen thuộc của mình, từ bỏ việc học, thậm chí từ bỏ cả người nhà luôn mong đợi cô trở về. Thậm chí cô còn khắc phục bản tính hay thẹn thùng của mình, chủ động muốn thẳng thắn nói chuyện với hắn.

Nếu như, nếu như từng ấy vẫn chưa tính là yêu thì cô thật sự không biết phải làm thế nào mới có thể để cho hắn hiểu được tâm ý của mình.

Nhưng hình như trả giá như vậy vẫn không thể có được sự tin tưởng của hắn.

Cô kéo lấy góc áo hắn không ngừng nức nở, ghen ngào đến không thể nói được một câu đầy đủ nào. Dòng nước mắt cuộn cuộn không dứt, nóng bừng mắt cô, mặt cô.

“Em muốn anh hiểu rõ...”

Lục Tiến vốn muốn quay đi phút chốc vì nước mắt của cô mà dừng lại, sau khi nghe thấy lời lầm bầm uất ức của cô, hắn nheo mắt lại. Sau đó, hắn quay người lại, đơn giản dùng sức kéo cô gái đang khóc nức nở vào trong lòng ngực nóng hổi của mình.

“Đừng khóc.” Hắn dán lên gò má hơi lạnh của cô, cúi đầu mút đi nước mắt của cô, khẽ dỗ dành.

Hắn biết, hắn biết hết rồi. Tình cảm của cô thuần khiết như một trang giấy trắng, thanh tịnh thấy đấy, hơn nữa không hề để phòng hắn.

Cô dùng ánh mắt lạnh nhạt thuần túy nhìn người đàn ông kia, hẳn biết, căn bản người kia không có cơ hội chạm được đến trái tim cô.

Hắn rất may mắn, trùng hợp chiếm được cơ hội sớm hơn, bức tranh tình cảm đơn sắc thuần trắng của cô chỉ thuộc về một mình hắn. Nhưng thế giới của hắn đối với cô mà nói lại quá nhiều máu tanh cùng bóng đen, từ ngày tìm thấy cô, hắn luôn lo lắng cô gái nhỏ của hắn sẽ vì một vài nguyên nhân mà rời xa hắn. Cho dù hiện giờ bọn họ đã có với nhau một đứa con nhưng hắn vẫn lo lắng vì cô vẫn còn bận lòng mà sẽ có ý nghĩ khác.

Người không có cảm giác an toàn thật ra là hắn.

Cánh tay bé xíu uất ức ôm lấy cánh tay hắn không buông, nước mắt nóng hổi thấm ướt áo thun của hắn.

“Đừng khóc mà, bảo bối.” cô vẫn không ngừng khóc.

“Em có nguyện ý chính thức chấp nhận anh không?” Hắn dùng giọng trầm thấp nói bên tai cô.

Sơ Vân mở đôi mắt sưng đỏ ra, ngẩng đầu lên từ lồng ngực hắn khịt khịt mũi khó hiểu nhìn hắn.

Lục Tiến rũ mắt xuống nhìn cô vài giây, nhẹ nhàng kéo cánh tay mềm mại đang quấn quanh cổ mình xuống, sau đó từ từ cởi áo thun ra.

Cơ thể hắn cao lớn mà rắn chắc, mỗi một tác cơ thể, mỗi một đường cong đều hoàn mỹ đến nỗi khiến phụ nữ phải đỏ mặt hét toáng lên.

Nhưng trên cơ thể hoàn mỹ kia lại chằng chịt những dấu ấn khốc liệt của chiến đấu. Rất nhiều vết thương vì lâu năm mà trở thành vết sẹo trắng nhạt màu, nhưng cũng vì vết thương quá sâu nên biến thành vết sẹo thit màu đỏ dữ tợn, chênh lệch quá lớn với dung nhan điển trai của hắn.

“Đây chính là thế giới của anh, kẻ thắng làm vua.” Lục Tiến vươn tay xoa gương mặt xinh đẹp đang ngơ ngẩn của Sơ Vân, kéo tay cô qua đặt lên những vết sẹo dài trên ngực và trên bụng hắn.

“Với thế giới của em thì....hoàn toàn khác biệt.” Hắn hạ thấp giọng nỉ non.

“Em có tình nguyện bước vào thế giới của anh không? Sơ Vân?” Hắn lên tiếng một cách gợi cảm, giống như một câu ma chú.

Em có tình nguyện bước vào thế giới của anh không?

Da thịt dán vào lòng bàn tay cô co dãn, tiếng tim đập dưới lớp da trần ngập sức sống. Sơ Vân nhắm đôi mắt đắm lệ lại, nước mắt phút chốc lăn xuống khuôn mặt trắng nõn.

Cô cảm thấy mình thật vô dụng, đúng là mất mặt. Một bụng uất ức đã bị tiêu trừ sạch sẽ chỉ vì một câu nói đơn giản của hắn. Nhưng cô có làm thế nào cũng không thể kìm nén nụ cười trên môi mình.

Hắn tự tay bưng lấy gương mặt đột nhiên sáng rõ của cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, mút lấy cánh môi hồng nhuận kia.

Cánh tay nhỏ bé yếu ớt vòng qua cổ hắn, vừa gật đầu vừa nghẹn ngào khóc nức trong nụ hôn của hắn.

Thật ra, bọn họ có thể không e ngại mà thẳng thắn với nhau.

“Còn có cái này nữa.” ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng sờ lên một vết rạch màu trắng bên hông hắn.

“Đây là vết thương năm anh 13 tuổi đi đánh Đổng Khắc Luân bị bắn.” Giọng nói trầm thấp nỉ non vang lên.

“Cái này” ngón trở thon dài chỉ lên vết sẹo màu đỏ trên bụng hắn.

“Đây là vết thương do mảnh bom nổ bắn vào sau khi lấy hàng ở Campuchia.”

Dưới ánh đèn, Sơ Vân dùng hai tay mình từng chút từng chút một vuốt ve từng vết sẹo trên người Lục Tiến.

Lục Tiến dùng giọng trầm thấp kể hết những gì cô muốn biết, kể hết quá khứ của hắn.

Bàn tay thon thả dịu dàng như ngọc khẽ vỗ về thân thể hần nhưng lại ngoài ý muốn không hề khơi gợi dục niệm cuồng bạo của hần.

Hai mắt cô mông lung đắm lệ, dịu dàng chạm vào, đè xuống con mãnh thú trong lòng hần. Tay cô chỉ chạm nhẹ một chút thì con dã thú kia đã phần nộ nhe răng trợn mắt. Cô dịu dàng vỗ về, con dã thú kia lại phục tùng bên chân cô, ngoan ngoãn thần phục, mặc cho cô sai bảo.

Đêm nay, bọn họ không hề kịch liệt quần lấy nhau. Hần ôm lấy thân thể mềm mại thơm ngát của cô, cô dựa sát vào lồng ngực kiên cố của hần, nhỏ to tâm sự.

Chiếc đèn nhỏ đầu giường chiếu rọi bóng dáng hai con người dựa vào nhau, xa xa nhìn lại tựa như chỉ một người.

47. Chương 45

Chương 45 – Đứa trẻ hiếu kỳ

Sáng sớm, một dáng người bé xíu mặc chiếc áo thun trắng tinh cùng chiếc quần ngắn kiểu cao bồi đã tìm khắp nơi trong căn phòng lớn, kết quả tìm một vòng cũng không thấy người bé đang muốn tìm nên ngại ngừng xoay người lại hỏi hai cô giúp việc đang nín cười đứng phía sau, rồi bé lại cúi cái đầu nhỏ xuống đi đến phòng ngủ chính.

Đứng trước cửa phòng ngủ chính, bé nháy nháy đôi mắt to nhìn cánh cửa đang đóng chặt, sau đó ôm thứ trong tay ngoan ngoãn ngồi xuống sàn nhà bên cạnh cánh cửa gỗ.

Trong phòng, Lục Tiến gần như cả đêm không ngủ tỉnh lại vì âm thanh rất nhỏ ngoài cửa ra vào. Tấm rèm cửa nhiều tầng biến ánh nắng sớm thành ánh sáng nhạt mông lung, chiếu vào gương mặt của người đang ngủ say trong lòng hần, như đang khoác lên cho cô một vầng sáng nhạt màu.

Cánh môi hồng hồng căng mọng dưới ánh nắng mông lung xinh đẹp thấm đượm một vẻ sáng bóng, trong lúc ngủ khỏe môi vẫn hơi nhếch lên, hình như đang mơ thấy một giấc mơ đẹp vô cùng.

Lục Tiến vươn tay ra, dùng ngón tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa hai gò má mềm mại. Cô thật sự là người thanh thuần nhất mà hần từng gặp. Khi cô cảm thấy hạnh phúc thì quanh người cô sẽ tỏa ra một hơi thở tươi đẹp thanh nhã không nói nên lời. Loại hơi thở này khiến cho hần cũng cảm thấy tâm trạng rất vui sướng.

Lục Tiến nhìn gương mặt xinh đẹp rồi lại bất đắc dĩ yêu chiều lắc đầu. Khắp thiên hạ chắc cũng chỉ có cô mới có thể khiến cho hần cam tâm tình nguyện thỏa hiệp.

Từ từ rút cánh tay ra, hần cúi người dịu dàng hôn lên trán Sơ Vân một cái, sau đó nhẹ nhàng xoay người xuống giường.

Hần tiện tay mặc vào một cái quần dài, nửa người trên trần trụi bước ra ngoài cửa phòng ngủ, sau đó hần mỉm cười cúi đầu nhìn con trai đang ngoan ngoãn ngồi trên sàn nhà chờ người lớn thức dậy.

“Lắp xong rồi ạ.” Cậu nhóc có hơi thẹn thùng đưa đồ vật có vẻ rất quý giá đến trước mặt Lục Tiến.

Lục Tiến khẽ nhướn mày, ngồi xổm xuống trước mặt con, sau đó nhận lấy khẩu súng màu vàng kim xinh đẹp, nhìn kĩ thật nhiều lần, Hạo Hạo nháy đôi mắt to nhìn hần, đáy mắt mang theo một vẻ chờ mong.

“Lắp rất khá.” Lục Tiến mỉm cười, vươn tay sờ sờ cái đầu nhỏ của bé.

Gương mặt Hạo Hạo lập tức sáng bừng lên. Bé có vẻ rất vui sướng, cười không ngừng khiến đôi mắt cong lên, vô cùng đáng yêu. Lục Tiến nhìn thấy mà trái tim cũng mềm nhũn ra.

“Đi thôi! Ba tìm thêm cái khác cho con chơi!” Hần tự tay bế con trai lên, nâng bé ngồi lên vai mình, sau đó đi về phía nhà kho hần chuyên dùng để chứa đồ đạc.

Hạo Hạo đột ngột bị đưa lên cao hai mắt mở thật to không biết phải làm sao, đến khi bé phát hiện ra dưới cái mông nhỏ của mình là bờ vai rộng rãi của ba mới cảm thấy an toàn, cánh tay to lớn ôm lấy bé rất có lực, bé nháy nháy mắt, sau đó khẽ nhếch miệng lên, đưa bàn tay nhỏ nhắn ra nắm chặt bàn tay đang ôm hai bên hông bé.

Sau khi tỉnh dậy, Sơ Vân cảm thấy thế giới của mình không giống như lúc trước nữa. Cô cảm nhận được khá rõ ràng một cảm giác hạnh phúc. Loại cảm giác này không có từ ngữ nào để hình dung, đột nhiên cảm thấy rất thỏa mãn, nhất là sau khi nghĩ đến tương lai cùng hần. Thì ra, sau khi biết người bạn yêu mến cũng yêu bạn thì thế giới này lại trở nên tươi đẹp như vậy.

Nhìn hai dáng người một lớn một nhỏ đang ngồi trên sàn nhà gỗ trong nhà kho nghiên cứu “mòn đồ chơi” kia, Sơ Vân cảm thấy lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc. Đây là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời cô.

Nếu sau này có thể nhận được sự tha thứ của mẹ, người nhà của mình có thể chấp nhận hai người cô yêu quý kia thì sinh mệnh của cô sẽ không còn khuyết điểm nào nữa.

Cô lẳng lặng đứng ngoài nhìn hai người, vẻ mặt vô cùng dịu dàng. Lục Tiến quay đầu lại, nhìn vào thật sâu trong đôi mắt cô. Ánh mắt hai người giao nhau, yêu thương triền miên, dần dần ánh mắt Lục Tiến trở nên nóng bỏng, Sơ Vân thấy thế nên mặt cũng không tự chủ được mà đỏ ửng, đôi đồng tử ướm át nhện nhạo.

“Hư hỏng!” Làn gió khẽ vờn qua đôi gò má đỏ ửng của cô, cô khẽ thở nhẹ một tiếng, chạy trốn chết, e lệ vào phòng khách bảo người giúp việc chuẩn bị bữa sáng.

Khóe miệng Lục Tiến nhếch lên, từ từ thu hồi ánh mắt lại, chuyên tâm nghiên cứu đồ chơi cùng con trai. Không đầy mấy phút sau, không gian ấm áp của hai ba con đã bị báo cáo từ tổng bộ cắt đứt.

Sáng sớm hôm nay, tổng bộ quân độc lập được chính phủ Myanmar đưa ra điều kiện đối với yêu cầu được độc lập của bọn họ.

Đối phương dùng “Hiến pháp” đã được tỷ lệ thông qua rất cao yêu cầu quân độc lập phải rút lui khỏi hai nơi trọng yếu thuộc phạm vi quản hạt của bọn họ, cũng chấp tay chuyển nhượng những vùng đất tốt cho quân chính phủ. Mà tất cả mọi người trong vùng Tam Giác Vàng đều biết hai phân khu kia chính là tổng bộ của quân độc lập và quân đồng minh.

Quân chính phủ muốn bọn họ từ bỏ hai vùng chiến lược cùng trung tâm kinh tế mậu dịch, rõ ràng chính là bất thể lực kết minh của bọn họ từng bước một bước vào phạm vi quản hạt của chính phủ.

Tổ đàm phán đã kháng nghị quyết liệt đến quân chính phủ nhưng đối phương vẫn kiên trì giữ điều kiện này. Vì việc này mà hiện giờ Euler đang ở sơn trại cũng phải chạy tới tổng bộ.

Lục Tiến yên lặng nghe điện thoại xong, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Mấy lão già quân chính phủ này đã quá lâu không có ăn nằm với chiến trường nên mấy cái điều kiện kì quái này mà cũng nghĩ ra được. Nếu đã đàm phán không thành thì cứ tiếp tục cuộc chiến mưa bom bão đạn này vậy.

Sơ Vân không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng cô cảm thấy rất rõ ràng trong nháy mắt toàn thân Lục Tiến đã tỏa ra một hơi thở lạnh lẽo, đáy mắt cô không khỏi hiện lên vẻ lo lắng.

“Anh phải về tổng bộ một chuyến, em cùng Hạo Hạo hãy ngoan ngoãn ở trong nhà, được không?” Lục Tiến nhìn cô mỉm cười, ôm chầm lấy vòng eo nhỏ của cô trấn an.

“Đeo cái này vào, bất kì nơi nào trong khách sạn cũng có thể đi nhưng nếu không mang theo người thì không được rời khỏi phụ cận khách sạn, hiểu không?” Hần đặt một sợi dây bằng đồng tinh xảo lên lòng bàn tay cô, trình trọng căn dặn cô.

Tuy nơi này thuộc khu vực trọng điểm, chung quanh đều có bộ đội đóng quân nhưng vì đang giằng co với quân chính phủ, hôm nay lại xảy ra chuyện không hay này, vì an toàn hần chỉ có thể hạn chế phạm vi hoạt động của cô.

“Ừm” Sơ Vân nghe lời hần nhẹ gật đầu, có vẻ không nổi nhìn hần.

“Anh phải đi bao lâu?” Cô cắn môi đỏ mọng hỏi.

“Ngày nào anh cũng sẽ về.” Cánh tay Lục Tiến ôm hai bên hông cô siết chặt lại, vì cô không nổi nên hần cũng không muốn đi.

Sau một nụ hôn triền miên, hần buông cô gái đang đỏ mặt thở hổn hển ra, dặn dò thêm vài câu nữa rồi nhanh chóng rời khỏi tầng thượng.

Nhưng đêm nay Lục Tiến không về, vì sợ quấy rầy đến hần nên Sơ Vân cũng không dám gọi điện thoại cho hần.

Binh lính phụ trách bảo vệ an toàn ẹ con cô thông báo vì có lẽ sẽ tiếp tục khai chiến nên Lục Tiến đang họp cùng người trên tổng bộ cả đêm, ngay cả điện thoại cũng cực ít có cơ hội gọi, tạm thời trong vòng hai ngày không thể về được.

Không có Lục Tiến dường như một ngày trở nên đặc biệt nhàm chán, cũng may có Hạo Hạo ở cùng cô. Đứa trẻ này đến giờ vẫn chưa mở miệng gọi ba mẹ nhưng sự ỷ lại với cô và Lục Tiến lại dần dần tăng thêm, mỗi sáng sớm, cô đều cùng con trai đọc sách trong vườn hoa, kể chuyện cổ tích, giữa trưa lúc ngủ trưa Hạo Hạo đều phải có Sơ Vân ngồi bên cạnh giường một lúc bé mới chịu ngủ say.

Có hai chiếc chìa khóa, Sơ Vân dẫn theo con đi dạo từ trên xuống dưới mấy lần, đương nhiên, đằng trước đằng sau hai người đều có vô số lính mang vũ khí đầy đủ, không tới hai ngày, các quản lý từ trên xuống dưới của khách sạn đều biết trên tầng thượng có hai vị khách quý, cả khách sạn thậm chí cả quân khu đều phải cẩn thận khi cho người vào.

Tối hôm nay, nữ giúp việc đang chuẩn bị bữa tối, Sơ Vân đang ở trong phòng từ từ xem tư liệu về khu trực thuộc thu thập được trong mấy ngày qua, vì cô muốn chính thức hiểu được mảnh đất nơi Lục Tiến đã trưởng thành và chiến đấu.

Thấy mẹ tập trung tinh thần đọc sách, Hạo Hạo cũng bắt đầu thấy nhàm chán với lựu đạn hình tròn trong tay sớm đã bị khám phá hết. Sau đó, bé cầm quả lựu đạn kia lên, một tay cầm lấy chiếc chìa khóa Sơ Vân đưa cho bé, chậm rãi đi ra khỏi phòng, binh lính canh giữ trên hành lang lập tức đi theo.

Đây không phải là lần đầu tiên Hạo Hạo xuống lầu một mình, một khi thấy chán cậu bé cũng thường đi bộ vài vòng trong các tầng khách sạn cho nên nữ giúp việc thấy có binh lính theo sau nên cũng không đi theo.

Hạo Hạo nện từng bước chân ngắn ngủn, chậm rì rì đi dạo các nơi vô cùng náo nhiệt trong khách sạn.

Trong nhà hàng có tiếng dương cầm bay bổng khắp nơi, có những vị khách quý thanh thoi gấp thức ăn rót rượu, lại có một số cô ả mặc bikini màu da gần như thỏa thân, thơm lừng quyến rũ làm cho người ta chảy cả máu mũi. Quầy rượu buôn bán 24 tiếng, khách hàng ngồi đầy chung quanh quầy bar, thường thức động tác khiến cho người ta hoa mắt của chàng bartender điển trai, trong sòng bạc đèn đuốc sáng trưng, bên cạnh chiếu bạc là những đôi nam nữ vây quanh, khu vực sảnh chỉ dành cho khách VIP cũng rất hạn chế người ra vào. Dưới ánh đèn, dân mê cờ bạc không còn biết bên ngoài là ban ngày hay ban đêm mang nhiều vẻ mặt khác nhau, hoặc căng thẳng, hoặc thất vọng, hoặc mừng rỡ, hoặc điên cuồng, tựa như diễn viên mỗi người một vẻ.

Cậu bé nháy đôi mắt to hào hứng đi qua từng chỗ một, hai người lính đi theo lắc đầu cười khổ, mắt không dám rời bé chút nào. Những vị khách hoặc nhân viên lui tới vô cùng hiếu kỳ nhìn cậu bé đi dạo xung quanh giống như đang đi dạo trong vườn hoa nhà mình, trên gương mặt xinh xắn còn mang vẻ bình tĩnh vô cùng, nếu như không nhìn thấy hai người lính phía sau bé thì thậm chí ai cũng sẽ đưa tay ra sờ nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

Nhưng khi cậu bé đang chuẩn bị trở về từ sòng bạc huyền náo thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Vì không chú ý đến bậc thang dưới chân nên bé không cẩn thận bị vấp, người lão đảo, quả lựu đạn hình tròn màu đen trên tay lăn vào sòng bạc. Một cô nàng mặc áo hở lưng kinh ngạc cúi đầu xuống, muốn nhìn xem thứ đang nhấp nhô dưới gót giày cao gót là gì. Hai giây sau, sòng bạc rộng lớn vang lên một tiếng kêu vô cùng hoảng sợ, the thé mà sắc lạnh.

“Có bom ——!”

Tiếng thét này giống như gáo nước lạnh tóa vào chảo nóng, cả đại sảnh ập tức loạn cả lên, người đến người đi trong sòng bạc chồng chéo lên nhau, đẩy đưa nhau, Hạo Hạo khôn ngừng lùi về phía sau, bị ép vào một góc cửa nhỏ, đến khi hai người lính đẩy ra vài vị khách cản đường xong thì đã không tìm thấy Hạo Hạo đâu nữa.

Vì tình thế rối loạn nên người vốn đứng canh giữ trước cánh cửa nhỏ ra ngoài tra xét tình hình, bên ngoài vừa rối loạn một lúc đã bị binh lính đi ra dẹp xuống ngay, mà không ai biết lúc này Hạo Hạo đã tò mò từ cánh cửa nhỏ đi theo cầu thang hơi dốc xuống phía dưới.

Khác biệt hoàn toàn với đại sảnh xa hoa, hành lang thật dài được ánh đèn huỳnh quang trắng chiếu xuống, có vẻ vô cùng đơn sơ lạnh lẽo, nếu là đứa trẻ bình thường có lẽ đã khóc thét lên chạy đi tìm mẹ, nhưng cậu bé lại vô cùng to gan, càng xuống dưới lại càng hiếu kỳ, đi theo con đường hành lang ngoằn ngoèo tìm được một sòng bạc ngầm phía dưới.

Trong tầng hầm tối tăm, dân cờ bạc vay tiền của sòng bạc để đánh rồi lại không có tiền trả sắc mặt trắng bệch quỳ dưới mặt đất, trước mặt là mấy tấm giấy, bọn họ chỉ cần tùy ý chọn lựa một tấm, có thể dùng giác mạc, thận hoặc gan để gán nợ.

Trong góc, chiếc lồng sắt cực lớn nhốt một con gấu chó màu đen cao hai thước, bên cạnh lồng sắt còn có thể trông thấy từng mảng gì đó đầm máu, không cần tới gần cũng có thể ngửi thấy mùi tanh hôi của máu, tiếng gầm gừ khiến cho người ta run sợ bất chợt truyền ra từ lồng sắt.

Ở một góc khác lại là một chiếc lồng, đại khái bên trong một nửa là nước nhưng cũng không ai biết dưới nước đến tột cùng là thứ gì.

Sau khi cầu xin không có kết quả, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy dọc theo gò má trắng bệch của người đàn ông rơi xuống sàn nhà, nhưng đối với tấm giấy trước mặt, bọn họ không thể xuống tay kí tên vào.

Chỉ trong chốc lát, sau khi mấy tên phụ trách ra tay không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa nhận được chỉ thị, một tiếng kêu gào thê lương thảm thiết vang lên, bọn họ chọn đại hai tấm giấy.

Bọn họ nhốt một người vào chiếc lồng sắt nhốt con gấu chó, một người khác bị ném vào chiếc lồng ngập nước.

Trong lồng sắt, cửa hàng rào bị mở ra, người đàn ông sợ tới mức đái cả ra quần co lại một góc nhìn con gấu chó đang không ngừng gầm gừ đến gần.

Trong thùng nước, người đàn ông bị ném vào hoảng sợ ngoi lên từ thứ nước tanh hôi cao tới ngực, sau vài giây ngu ngơ mới phát ra tiếng kêu thảm thiết làm cho da đầu người ta run lên, trên mặt, cổ, bả vai, cánh tay, tất cả da thịt lộ ra ngoài của gã đều bị đám đĩa đen sì mềm nhũn bò lên, mà loại đĩa này là thứ hút máu người, giờ phút này chúng đang tham lam vươn cái vòi ra hút máu trên da thịt, thân thể mềm nhũn nhanh chóng tăng tốc.

Chỉ trong mười giây, người đàn ông trong lồng đã bị con gấu chó gặm nát đầu.

Người bị thả vào nước thét chói tai không ngừng giết mấy con đĩa trên đầu trên mặt xuống rồi giãy giụa bò ra khỏi đây, nhưng gã chỉ vừa bò lên một nửa thì tay chân lạnh buốt mềm nhũn lại trượt xuống, trên cánh tay, da thịt lộ ra ngoài của gã đã dần dần đổi thành màu trắng bệch của người chết.

Mấy người đàn ông còn lại đang quỳ sợ tới mức xụi lơ trên sàn nhà, thậm chí còn có người đã bắt đầu nôn mửa lên tục, mà tên lính đứng gác ngoài cửa đã quen nhìn thấy cảnh máu me kinh hãi này lại không hề có ý định làm gì, một tên khác vẫn tiếp tục ôn hòa hỏi mấy người đàn ông quỳ trên mặt đất lựa chọn thế nào.

Không ai chú ý đến bên ngoài cánh cửa sắt không đóng, một bóng người nho nhỏ đang xanh mắt thu hết tất cả vào tầm mắt.

Mấy người lính theo tín hiệu thu được trên người cậu bé chạy xuống tầng hầm tìm, mà khi bọn họ chạy đến thì đứa trẻ đứng bên ngoài cánh cửa sắt lại có vẻ rất bình tĩnh, không khóc cũng không kêu la.

Nhưng đến tối muộn, cậu bé lại sốt rất cao.

48. Chương 46

Chương 46 – Sự dịu dàng của Sơ Vân

Trên chiếc giường trẻ em nhỏ nhắn mềm mại tầng thượng, thân thể nhỏ nhỏ của Hạo Hạo thỉnh thoảng lại khó chịu lật qua lật lại trên giường, gương mặt trắng nõn vì sốt cao nên đỏ bừng lên, cái miệng nhỏ vốn phần nộn đáng yêu bắt đầu khô nứt, khỏe miệng còn có vài cái bong bóng nhỏ. Ngồi trên đầu giường, Sơ Vân mắt đỏ ửng lấy viên thuốc bác sĩ vừa cho bỏ vào một cái chén nhỏ, cẩn thận nghiền nát từng viên một, thỉnh thoảng lại dùng mu bàn tay của mình lau vệt nước mắt trên mặt.

Mấy tiếng trước con trai vẫn còn khỏe mạnh ngồi bên cạnh cô đọc sách với cô thoảng cái đã ỉu xiu như vậy rồi, từng tiếng rên rỉ khó chịu thật nhỏ khiến trái tim cô tan nát. Nhìn thấy con khó chịu như vậy mà cô lại không có cách nào, cô thật sự là một người mẹ vô dụng nhất trên thế giới này.

Đặt cái chén nhỏ lên đầu giường, Sơ Vân vừa nức nở vừa nhẹ nhàng ôm lấy con rồi dùng gối lót vào đầu bé, sau đó cô cầm chén qua cẩn thận dùng thìa đút từng muỗng thuốc vào miệng con. Nhưng vừa đút được hai muỗng thì gương mặt nhỏ nhắn của con trai đã nhăn lại rồi “ợ” một tiếng nôn hết thuốc trong miệng ra, Sơ Vân sợ con bị sặc nên bối rối nâng vội cậu bé dậy, chén thuốc trên tay không cẩn thận “xoảng” một cái, đổ hết lên chiếc đệm đơn.

Cô giúp việc đứng kế bên lập tức chạy lại giúp, Sơ Vân nghẹn ngào lắc đầu, cẩn thận cởi bộ đồ ngủ đã ướt nhẹp của con ra, thay bằng bộ đồ vải bông mềm mại, sau đó kéo thân thể nóng hổi vào lòng mình ôm thật chặt.

Cô lẽ nghĩ thấy được mùi vị ngọt ngào của Sơ Vân nên cậu bé không hề giãy giụa, miễn cưỡng uống hết chén thuốc đã được pha lại, chỉ khi rất khó chịu bé mới phát ra vài tiếng thì thảo khó có thể nghe thấy.

Cô giúp việc theo lời dặn bưng lên một chậu nước đá, Sơ Vân ngâm tay vào chậu nước đá một lúc rồi dùng chiếc khăn mềm lau khô nước trên tay, sau đó nhẹ nhàng dùng tay đặt lên gương mặt đỏ bừng cùng trán của bé.

Cảm xúc lạnh lạnh mềm mềm mang theo mùi hương truyền đến trên mặt làm cho đứa trẻ đang khó chịu toàn thân thấy thư thái hơn rất nhiều, hai tay Sơ Vân nhanh chóng trở nên ấm áp, cô thu tay lại chuẩn bị ngâm vào nước đá lần nữa nhưng đột nhiên bị mất đi sự mềm mại nên gương mặt nhỏ nhắn của bé nhăn lại, đôi tay cũng bắt đầu quờ quạng, Sơ Vân vội vàng vươn tay ra bắt lấy đôi tay nhỏ của bé.

Sau khi bắt được tay cô Hạo Hạo mới yên lặng trở lại, khi đôi tay thơm mềm kia chạm vào mặt bé lần nữa bé phát ra một tiếng kêu non nớt mềm yếu, “Mẹ”

Sơ Vân đang bưng lấy gương mặt nhỏ nhắn của bé ngây người một lát, sau đó nước mắt vốn đang rưng rưng của cô lại chảy ra.

Trên hành lang ngoài cửa lớn, mười người đàn ông cao lớn cúi đầu đứng thành hai hàng, yên lặng không tiếng động. Đến khi Lục Tiến cả người đều mang theo hơi thở lạnh lẽo ra khỏi thang máy, lúc xuất hiện trước cửa lớn, mọi người trên hành lang đều rậm rì trong cổ họng, đầu càng cúi thấp hơn, cảm như hèn.

Vài gã trai tráng cao lớn ra tay trong tầng hầm đang rủ hai tay xuống hai bên hông cũng bắt đầu khẽ run lên. Chỉ trong nháy mắt, Lục Tiến đã xông đến trước mặt bọn họ.

“Là các người dọa thằng bé phải không?” Hai con người lạnh lùng sâu thẳm, nhàn nhạt lên tiếng giống như loài quỷ đói mạng.

Tên trưởng nhóm dẫn người lên nhận tội nuốt một ngụm nước bọt, đang định mở miệng chủ động chịu phạt thì một gã đứng bên kia chưa có cơ hội được gặp Lục Tiến đã vội vã mở miệng trước, “Thật sự xin lỗi! Nhưng mà chúng tôi thật sự không nghĩ cậu chủ nhỏ lại...”

Một ngón tay thon dài nhẹ nhàng bắn về phía cổ gã, lời giải thích vội vàng của gã cao lớn đột nhiên nghẹn lại.

Gã vươn tay che cổ họng lại, hai mắt tròng lớn, trong miệng phát ra vài tiếng “ôi ôi” kì quái, sau đó xoay người “xì” một tiếng học ra một ngụm máu tươi lẫn với thịt người.

Bàn tay lạnh buốt bắt lấy phần gáy đang cúi thấp của gã, cứ như vậy mà xách cả người gã lên, quăng ra giữa hành lang, cơ thể nặng gần trăm kí bị đập vào vách tường trong hành lang, sau đó giống như một bức tượng đồng, té rầm một cái.

Một gã cao lớn khác đứng kế bên cũng bị đập một cước vào bụng phải khom lưng lại, cả người bị đá bay ra ngoài đến khi đụng vào cột trụ trong hành lang mới ngừng lại được, một ngụm máu tươi từ miệng gã phun ra, đi theo hình vòng cung rồi tóe lên sàn nhà hoa lệ.

“Thu dọn cho sạch sẽ.” mấy gã đàn ông đứng hai bên hàm răng run cầm cập không dám phát ra bất kì tiếng động nào chỉ nghe thấy bên tai truyền đến một câu ra lệnh lạnh lùng, bọn họ ngẩng đầu lên thì Lục Tiến đã đi vào trong phòng.

Trong phòng khách, bác sĩ vẫn chưa dám đi, Lục Tiến hỏi thăm bệnh tình của con trai, thấy không có gì nghiêm trọng mới xoay người vào phòng ngủ chính.

Đẩy cửa ra, trên chiếc giường lớn mềm mại là một dáng người nho nhỏ, mà Sơ Vân đang quỳ trên sàn nhà, hai tay bưng lấy gương mặt nhỏ của bé nghe thấy tiếng mở cửa thì mặt đầy nước mắt ngẩng đầu lên nhìn hấn, sau đó nghẹn ngào nói, “Lục Tiến, con gọi em là mẹ rồi.”

Đêm nay, bọn họ cùng với nhau tự tay mơn thuốc cho con, đổ nước tiểu, hạ sốt, sát cánh bên con, thay quần áo cho con. Họ không muốn bất kì sự hỗ trợ nào, bởi vì họ đã nợ đứa bé năm năm yêu thương, chăm sóc.

Rạng sáng, sau khi thay một bộ quần áo thoải mái cho con lần nữa, Sơ Vân tựa đầu vào đầu giường, nhẹ nhàng ôm lấy con, đôi môi mềm khê hôn lên gương mặt đỏ hồng của con, bàn tay thơm hương nhẹ nhàng vuốt ve vầng trán hơi nóng của con, vô cùng dịu dàng dỗ dành cậu bé uống nước. Cậu bé nửa ngủ nửa tỉnh dựa vào ngực cô ngoan ngoãn uống hết cả ly nước ấm. Bên kia Lục Tiến cũng tựa vào đầu giường, lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt sâu không thấy đáy tràn ngập sự dịu dàng.

Tối hôm qua cô dựa vào lòng hấn, khóc nói mình không phải là người mẹ tốt, bởi vì sự sợ hãi của cô đã làm cho con bị bệnh.

Cô sai rồi. Cô còn quá trẻ tuổi, nếu không phải vì hấn thì bây giờ cô vẫn còn ở trường học. Có lẽ cô không biết phải chăm sóc một đứa trẻ bị bệnh thế nào, nhưng trong mắt hấn, cô tuyệt đối là một người mẹ dịu dàng nhất, hoàn mỹ nhất.

Sáng sớm, nấn nấn xuất hiện ngoài cửa sổ, sờ lên gương mặt nhỏ hấn đã không còn nóng của con, Sơ Vân tựa vào gần con một mỗi ngủ thiếp đi, Lục Tiến đã vài đêm không chợp mắt sau khi kéo nhẹ bức màn lại cũng nằm chết dí trên giường lớn, cả căn phòng mang theo hơi thở an bình đang say ngủ.

Không lâu sau, cậu bé đang nằm giữa hai người lớn trên một chiếc giường bông đung nhúc nhích thân thể nhỏ nhắn. Trong chiếc chăn bông màu trắng, cái đầu nhỏ đen nhánh giật giật, sau đó từ từ mở mắt ra. Đầu tiên là nhìn mẹ đang ôm lấy mình rồi lại quay đầu lại nhìn ba vẫn còn ngủ bên cạnh, dần dần, đôi mắt to của bé chậm rãi hiện lên một vẻ thỏa mãn. Bé cũng không dám cử động, chỉ nháy mắt nhìn lên trần nhà.

Một lúc lâu sau, hai mắt bé nhắm nghiền, ngoan ngoãn ngủ tiếp, khuôn mặt nhỏ xinh xắn còn đọng lại một nụ cười.

Được sự chăm sóc của mọi người, cậu bé khỏe lại rất nhanh, mà sau khi khỏi bệnh, chẳng những bé còn lặng lẽ kể lại cho Sơ Vân nghe cảnh bé đã nhìn thấy hôm đó mà khi cô mang về mặt kính hải còn dùng bàn tay nhỏ bé vỗ lên tay cô nói cô đừng sợ, điều này làm cho Sơ Vân vốn đang lo cậu bé sẽ bị ám ảnh tâm lí không còn chỗ để nói, còn Lục Tiến biết việc thì lại thưởng thêm cho con trai một khẩu súng ngắn P229 của Đức.

Nhưng điều làm cho Sơ Vân ngạc nhiên vui sướng nhất là đột nhiên Hạo Hạo gần gũi hơn với cô rất nhiều, bé rất thích dính lấy cô, lúc vui còn có thể khê gọi cô là mẹ. Một tiếng gọi nhỏ rồi một tiếng đáp nhỏ, trò chơi này hai người chơi không biết mệt.

Lục Tiến vẫn đến tổng bộ họp hành mỗi ngày. Chiến sự đang hết sức căng thẳng. Quân chính phủ và quân độc lập đều mang đội quân tinh nhuệ đến thủ ở gần biên giới hai bên, gần đến mức đường như chiến sĩ hai bên có thể nghe thấy đối phương ngâm nga ca khúc đang được yêu thích.

Mà khi phía bắc vùng Tam Giác Vàng châm lên ngọn lửa chiến tranh thì phụ nữ bản địa trong vùng chiến khu đều chạy nạn khỏi chiến trường. Chiến tranh hơn mười năm, vùng đất được xưng là vùng nội chiến dài nhất thế giới dường như không còn ai ở.

Mà vùng đất gần lãnh thổ trung quốc ngày càng giằng co vũ trang gay gắt đối với người dân trung quốc nơi đây mà nói sẽ là một khảo nghiệm khó khăn.

Chính phủ trung quốc đã bắt đầu hô hào hai bên khắc chế lại. Tình hình trở nên giằng co, hai bên cũng không ai muốn bắn phát súng đầu tiên để tránh đắc tội với quốc gia hùng mạnh bên cạnh.

Dưới áp lực vô hình của bên trung lập, nửa tháng sau, đại biểu hai bên lại ngồi vào bàn đàm phán, quân đội hai bên cũng bắt đầu tự động dần dần rút lui. Mà ngọn lửa chiến tranh đã được đốt tới cửa tạm thời bị dập tắt như vậy.

Nhưng bất kể thế nào thì đối với cuộc sống của người dân nơi đây mà nói thì hòa bình như vậy, dù chỉ là tạm thời cũng rất đáng để ăn mừng.

Mấy ngày sau.

Euler cực khổ ở tổng cục lâu nay kéo Lục Tiến ra ngoài uống rượu, đã không còn chiến sự khẩn cấp nữa nên Lục Tiến cũng muốn uống rượu mua vui với anh ta, mà Sơ Vân sau khi ngồi trên giường dỗ con ngủ nửa ngày mới về phòng tắm qua một chút, cô thay một chiếc váy màu trắng ngang gối Lục Tiến mới cho người đưa tới, sau đó theo lời dặn của Lục Tiến đi cùng hai người lính vào thang máy xuống lầu hai của khách sạn.

Trên đường đi xuống đều không có người ngoài, lúc phục vụ mặc đồ đen vẫn đứng chờ ngoài thang máy nhìn thấy cô gái mặc váy trắng bước ra khỏi thang máy thì ngẩn người vài giây rồi mới giật mình nhận ra, mà hai tên lính mang vũ khí phía sau cô cũng làm cho toàn thân cậu ta lạnh toát.

“Mời đi bên này.” Sau khi hoàn hồn, cậu ta xoay người hành lễ không dám nhìn nữa, chỉ vươn cánh tay chỉ phương hướng rồi đứng thẳng lên như cũ.

Sơ Vân khẽ nói cảm ơn với phục vụ rồi đi thẳng đến bể bơi ngoài trời trên tầng hai của khách sạn.

Với kiến trúc cầu kì cùng từng dãy cây trồng xanh tốt, bể bơi bí mật này có vẻ xinh đẹp mà phóng đảng.

Đối mặt với bầu trời đen tuyền, vô số ngọn đèn hoa lệ huy hoàng tỏa sáng, bể bơi có tạo hình đặc biệt, những vị khách trong khách sạn đang nhiệt tình hưởng thụ, nước hồ trong xanh phản xạ ánh sáng kiêu diễm của ngọn đèn, không gian ngoài trời thông thoáng không ngừng tỏa ra hương vị mê hoặc, những cô gái xinh đẹp mặc bikini gợi cảm đủ màu sắc hoặc phơi bày tư thế quyến rũ trong hồ nước, hoặc đi đi lại lại trên bờ hồ tìm mục tiêu.

Một mỹ nhân váy trắng chợt xuất hiện trên con đường mòn bên cạnh hồ, những vị khách bất chợt ngừng đầu lên trông thấy còn tưởng mình đang gặp được thiên sứ trong mộng, vừa cẩn thận nháy nháy mắt vài lần đã không còn trông thấy bóng dáng mềm mại vừa rồi trong không gian xanh lá rậm rạp kia nữa.

Trong một góc khuất được che chắn bởi lính gác mang theo súng và những thảm thực vật xanh, Lục Tiến và Euler đang dựa vào ghế salon rộng thênh thang uống rượu, dưới bóng râm của cây lá, khuôn mặt anh tuấn điển trai cùng ánh mắt thâm thúy tràn ngập mỉa mai hoặc, khiến vài cô ả không thèm để ý đến binh lính cầm súng đứng cạnh, thỉnh thoảng lại đi đi lại lại quanh chỗ góc khuất này sau đó bắn ra ánh mắt đầy hàm ý.

Phục vụ dẫn cô vào cửa, mà Lục Tiến vừa thấy cô thì ánh mắt đã bị khóa vào bóng dáng của cô.

“Tối đây.” Lục Tiến vươn tay về phía cô, Sơ Vân nhẹ nhàng đi đến, đặt bàn tay mịn màng của mình vào lòng bàn tay to lớn của hắn, sau đó bị hắn kéo vào trong lòng mình.

“Ái!” cô gái ngã vào lồng ngực kiên cố của hắn đưa tay ra đâm vào khuôn ngực cứng như sắt của hắn.

“Em dâu à, lâu rồi không gặp.” một giọng nam truyền tới từ bên cạnh, mà theo sau lại là một giọng nói vui sướng vô cùng ngọt ngào, “Chị Sơ Vân!”

Còn Sơ Vân đang giãy dụa trong lòng Lục Tiến nghe thấy cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Tiểu Huyền?” cô nhìn vào trong góc.

Về mặt Euler ngồi dính trên ghế salon lười biếng mà có chút vui vẻ, đôi chân dài gác lên bàn, áo sơ mi hoàn toàn phóng khoáng không chỉnh tề, hào phóng bày ra tư thế gợi cảm mê hoặc phụ nữ.

Mà cô bé tóc dài ngồi cạnh anh ta vốn đang ngồi trên ghế dùng bàn tay nhỏ nhắn vừa trắng vừa mịn đang bóc vỏ trái cây vì sự xuất hiện của Sơ Vân mà ngạc nhiên vui mừng gọi cô thật to.

Cô bé này cùng lắm cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, mặc chiếc quần lụa mỏng màu đen, mái tóc dài xõa ngang vai, làn da trắng nõn, đôi môi đỏ mọng xinh xắn. Nhìn vào rõ ràng là một yêu nữ phong tình vong quốc khuynh thành, giọng nói vừa ngọt ngào vừa mềm mại, lại mang theo một chút ngây thơ của thiếu nữ.

49. Chương 47

Chương 47 – Báo ứng của Euler

Mặc dù gương mặt của thiếu nữ đã trưởng thành hơn những đôi mắt vẫn còn mang theo vẻ hồn nhiên ngây thơ mà Sơ Vân từng biết.

Sau khi giật mình sửng sốt, hai mắt Sơ Vân cũng sáng lên, vội vã bò dậy từ trong lòng Lục Tiến, chạy thẳng đến chỗ Tiểu Huyền rồi dính lấy nhau.

“Tiểu Huyền à!”

“Chị Sơ Vân!”

Hai thiếu nữ mấy năm không gặp ôm nhau vừa cười vừa khóc, nói năng lộn xộn hỏi nhau cái này cái kia, hơn nữa ngày cũng không chịu buông ra, hai người đàn ông ngồi bên cạnh cũng lúc nhúc mày lại.

“Sơ Vân, lại đây.” Lục Tiến nheo mắt nhìn Tiểu Huyền, dùng giọng trầm thấp gọi.

Tiểu Huyền bị ánh mắt của Lục Tiến quét qua nên lập tức ngoan ngoãn thả Sơ Vân ra, sau đó Lục Tiến duỗi cánh tay dài ra kéo Sơ Vân về lại lòng ngực của mình, bên hông Sơ Vân bị cánh tay sắt của hắn ghi chặt không thể động đậy được, chỉ có thể bất đắc dĩ dùng ánh mắt bảo Tiểu Huyền lát nữa sẽ trở chuyện tiếp.

“Nhóc con, tới đây.” Euler cũng triệu hồi vật cưng nhỏ của mình về.

Tiểu Huyền mấp máy môi, có vẻ không nỡ nhìn Sơ Vân.

“Không nghe lời hả? Có phải tôi phải dạy dỗ lại nhóc một chút không?” ngón tay Euler kẹp một miếng thuốc rồi vuốt cằm, hồ hững lên tiếng.

Lời uy hiếp của anh ta có hiệu quả ngay lập tức, Tiểu Huyền xoay người trở về chỗ ngay, vô cùng ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh anh ta, vươn tay lấy đĩa trái cây trên bàn, tiếp tục bắt đầu cẩn thận bóc vỏ.

“Nhìn cái gì?” Lục Tiến duỗi ngón tay ra, nắm lấy cằm Sơ Vân, quay gương mặt này giờ vẫn nhìn về phía Euler của cô.

“Hả? Không có gì.” Sơ Vân rũ mắt xuống lắc đầu.

“Em chỉ được nhìn anh thôi.” Lục Tiến có hơi tức giận siết chặt tay, triệt để kéo thân thể mềm mại vào trong lòng, cúi đầu phủ lên cánh môi màu anh đào của cô, lưỡi đi vào cho cô một nụ hôn ngọt ngào mà say sưa nồng nhiệt.

Ừm, đúng là vừa ngọt vừa mát, nếu không có cái tên Euler ở đây thì hẳn muốn ôm cô về phòng trắng đêm yêu thương ngay lập tức.

“Ừm ừm ừm”

Bên cạnh đang có rất nhiều người mà!

Sơ Vân giãy dụa trong lồng ngực hần mà không có kết quả, chỉ có thể phát ra tiếng kháng nghị phí công vô ích trong miệng hần, xấu hổ nín thở lại, nước mắt rưng rưng.

Rất lâu sau Lục Tiến thỏa mãn thả cô ra, cô cắn môi né tránh từng nụ hôn vụn vặt vui vẻ của hần, sau đó cúi đầu nép vào trong lòng hần, xấu hổ gần như không dám ngẩng đầu lên nữa.

Nụ hôn nóng bỏng giữa hai người làm cho Tiểu Huyền ngẩn người, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, vội vàng cúi đầu giả vờ không nhìn thấy gì, Euler thì nghiêng ngẫm rồi cười hì hì, anh ta rất nể phục người anh em đã cầm dục mấy năm của mình quả nhiên là không hề buông tha cho bất kì cơ hội nào.

“Chú à” một cánh tay mảnh khảnh đặt gần miệng anh ta, bàn tay như chạm ngọc thả hai quả nho màu xanh trong suốt vào. Bàn tay trắng nõn, trái nho xanh trong suốt làm cho người ta vừa thấy đã không kìm được mà tim phải đập thành thịch.

Euler nhắm mắt lại, vươn tay nhẹ nhàng bắt lấy cổ tay đang đứt hoa quả, đưa gần đến môi mình sau đó nhắm nháp trái nho ngọt ngào trong lòng bàn tay xinh xắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Huyền thoáng trở nên đỏ ửng, vội vã rút tay lại. Nhưng Euler lại nhẹ nhàng sờ nắn, tay cô bé giống như bị một cái kìm sắt kẹp lấy, không thể động đậy được.

Sau khi Euler nuốt trái nho vào vẫn không buông tay cô bé ra, lại bắt đầu dùng lưỡi thưởng thức năm ngón tay ngọc mảnh khảnh của cô, tỉ mỉ liếm láp, thậm chí không tha ột đốt ngón tay nào, đầu lưỡi đảo qua mỗi một tác da thịt dính hương vị trái cây, ánh mắt nhìn chăm chăm vào từng biểu hiện trên mặt nô lệ nhỏ của anh ta.

“Chú Euler!” Tiểu Huyền cắn răng khế gọi nhưng vì giọng nói của cô bé quá ngọt ngào nên lời nói tức giận lại biến thành câu hồn dỗi ngọt ngào.

Euler khế nhưn cao hàng chân mày, buông cổ tay mảnh khảnh ra, liếm láp môi rồi chậm rãi dựa lưng vào nệm phía sau, đồng thời còn không quên đảo một vòng từ trên xuống dưới qua cô nhóc đã hơn một tháng nay không gặp.

Mà ở đầu bên kia Sơ Vân không cẩn thận nhìn thấy cảnh này không nhìn được mà cắn môi hỏi nhỏ Lục Tiến, Lục Tiến liếc nhìn sang bên kia, khế cười cắn lỗ tai cô nói: “Đừng lo lắng, đó là báo ứng của Euler.”

Đây là khu vực cấm, bên ngoài không nhìn được vào trong nhưng bên trong lại có thể nhìn rất rõ hồ bơi bên ngoài.

Trên sân khấu bằng đá cẩm thạch giữa hồ bơi, một cô ả nóng bỏng đang cuồng nhiệt biểu diễn theo tiết tấu mạnh mẽ của âm nhạc, nam nữ trong nước cũng điên cuồng hoan hô, các vị khách hôn nhau nồng nhiệt, cổ vũ nhiệt liệt, không khí của bữa party ngoài trời càng được hâm nóng hơn.

Hai người đàn ông hôm nay khá hào hứng, thỉnh thoảng lại nâng ly với nhau.

Sơ Vân cùng Tiểu Huyền chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi bên cạnh uống nước trái cây xem biểu diễn, một lát sau, hai người cùng nhau đi vào phòng trang điểm, binh lính vốn đang tản ra chung quanh lập tức đi theo sau hai cô gái.

“Tiểu Huyền này, em với Euler...” trong phòng trang điểm được lắp đặt nội thất sang trọng, Sơ Vân tắt vòi nước, hỏi thật khế.

Tiểu Huyền đang cúi đầu rửa tay ngưng lại, nửa ngày sau cũng không lên tiếng, trong nhà vệ sinh trống hốc được binh lính vây quanh, chỉ nghe thấy tiếng nước rào rào xối vào hai tay Tiểu Huyền.

“Em không biết nữa, chị Sơ Vân.” Một lúc sau, Tiểu Huyền mới khế trả lời, sắc mặt phức tạp.

“Vậy còn em đối với anh ta thế nào?” Sơ Vân hỏi nhỏ.

“Đã là ông chú già gần 30 rồi mà cả ngày còn khoe khoang cái vẻ gọi cảm quyền rũ phụ nữ khắp nơi, em không thèm để ý đến chú ấy đâu!” Tiểu Huyền rũ mắt xuống, đóng rụp vòi nước lại, về mặt tức giận.

Sơ Vân trừng lớn hai mắt, miễn cảm hiểu ngay tâm tình thiếu nữ qua cử chỉ tức giận của Tiểu Huyền, khẽ thở dài một cái, cô cầm lấy tay Tiểu Huyền, “Chị chỉ lo lắng cho em thôi.” Sơ Vân dịu dàng vén tóc ra sau cho Tiểu Huyền.

Mấy năm không gặp, cô em gái nhỏ cũng đã có tâm sự riêng của mình rồi. Chỉ là đối tượng mà cô bé để ý lại là một gã đàn ông trắng hoa.

“Vâng, em không sao đâu.” Tiểu Huyền gật gật đầu, sau đó không nhìn được mà ôm chặt lấy Sơ Vân.

“Em rất nhớ chị, chị Sơ Vân.” Lục Tiến không ở đây, rốt cuộc cô bé cũng dám ôm lấy người chị mình đã mong nhớ nhiều năm, còn có thể hít thật sâu hương vị mềm mại trên người cô.

“Chị cũng rất nhớ em.” Hốc mắt Sơ Vân đỏ lên, vuốt tóc Tiểu Huyền hạ giọng nói.

Hai cô gái hiếm khi tìm được cơ hội nói chuyện nên cũng không vội quay lại, nắm tay nhau ngồi xuống ghế sofa trong phòng trang điểm, nhỏ to tâm sự, quan tâm đến tình hình mấy năm nay của nhau, mà bên ngoài, Lục Tiến đang nhíu mày nhìn cái cô Lâm Bội Bội đầy vẻ kiêu căng không mời mà đến kia.

“Chỉ có hai người các anh thôi à?” Lâm Bội Bội mặc một chiếc váy có đai lưng chặt khít nóng bỏng không hề khách sáo đi thẳng vào, mấy tên lính cô ta dẫn theo bị chặn lại, chỉ có mình cô ta đi vào, khí thế giảm hơn phân nửa, nhưng cô ta chống nạnh nhìn quanh một vòng rồi gương mặt xinh đẹp lại tỏ ra vui vẻ.

Loáng thoáng nghe được tin tức Lục Tiến đang lầu vàng giấu người đẹp cô ta vẫn không tin, nhưng vẫn không có cơ hội gặp được Lục Tiến, hôm nay cuối cùng cũng tìm được cơ hội gặp mặt, hơn nữa ở đây cũng chỉ có Lục Tiến và Euler! Xem ra trở về cô ta phải xé miếng mấy tên kia ra!

“Cô tới đây làm gì?” Lục Tiến lạnh lùng không cảm xúc liếc nhìn cô ta một cái, đáy mắt hiện lên vẻ chán ghét.

“A Tiến” Cô tiểu thư bị hấn nhìn thoáng qua thì trở nên ngoan ngoãn ngay lập tức.

Lục Tiến dùng chân đá một cái ghế đi, ý bảo cô ta ngồi sang bên kia, Lâm Bội Bội bĩu môi nhìn vị trí còn trống bên cạnh Lục Tiến, cực kì không tình nguyện ngồi xuống cái ghế đối diện hẳn.

“Nhìn cái gì mà nhìn, để cho bạn tôi vào đi!” Cô tiểu thư không dám tức giận với Lục Tiến, chỉ có thể bắn lửa đạn về phía binh lính ngăn cản bạn cô ta vào ngoài kia.

Bên này Euler sờ cằm chuẩn bị xem kịch vui, phát tay ý bảo binh lính lui ra, để ấy cô gái cũng có chút nhan sắc đi chơi cùng Lâm Bội Bội vào.

Đám con gái ùn ùn kéo vào làm náo động cả không gian yên tĩnh nơi đây, sau khi thích ứng với ánh sáng, các cô không nhìn được liếc nhìn hai lên.

Một bên là người đàn ông điển trai mi hoặc thần bí, đẹp đến nỗi ngay cả bóng tối dưới hàng mi dài cong cong cũng rất sâu sắc cuốn hút, bị hấn liếc nhìn một cái mà hai chân đột nhiên bủn rủn sắp không đứng vững được nữa.

Bên kia là người đàn ông không thể gọi là điển trai, nhìn có vẻ tục tũn ngang ngược, từng đường cong cứng cáp, cường tráng mạnh mẽ, mang theo một loại gọi cảm chết người, tỏa ra hương vị của một người đàn ông lỗ mãng.

Vì tính tình của Lâm Bội Bội nên mấy cô gái tuy rất muốn nhưng cũng không dám ngồi kế Lục Tiến, vì vậy đều ngồi về phía bên Euler. Từ trước đến giờ Euler không bao giờ muốn phụ lòng người đẹp nên tất nhiên là gật đầu hoan nghênh.

“A Tiến này, anh không biết đâu, bên ngoài truyền rất nhiều tin đồn.” Lâm Bội Bội ngoan ngoãn cầm chai rượu rót cho Lục Tiến.

“Bọn họ nói anh giấu một người phụ nữ trong khách sạn, còn nói anh có con trai nữa.” cô ta đặt chai rượu xuống, đôi mắt to xinh đẹp chờ mong nhìn về phía Lục Tiến, chờ lời phản bác hờ hững của hắn.

Khóe mắt Lục Tiến hơi giật giật. Hắn nhàn nhạt nhìn lướt qua Lâm Bội Bội, ánh mắt hàm chứa một vẻ lạnh lẽo khiến cho cô gái từ trước đến nay luôn to gan cũng thấy cả người rét run.

“A Tiến?” Cô ta có vẻ sợ hãi lên tiếng, không biết mình đã nói sai câu nào.

Lục Tiến không trả lời lại, chỉ nheo đôi mắt sâu thẳm lại, nhìn về phía lối vào. Lâm Bội Bội khó hiểu đi theo quay đầu lại.

Ngay lối vào, hai cô gái bị binh lính vây quanh nắm tay nhau, có hơi giật mình sững sờ vì sự náo nhiệt đột ngột nơi này. Ánh đèn chỗ đó có hơi tối, hơn nữa hai người lại đứng chắn ngay lối vào nên Lâm Bội Bội cũng không nhìn thấy rõ ngoại hình của hai người.

Một lúc sau cô ta mới miễn cưỡng nhận ra cô bé mặc quần lụa mỏng màu đen có làn da trắng như tuyết cùng đôi môi đỏ mọng là cô nàng mà Euler đã cất giấu nhiều năm nay.

Nhưng còn người kia là ai?

Trong ánh đèn mờ lung, tuy không thấy rõ gương mặt cô nhưng một loại hương vị thanh nhã mềm mại đáng yêu làm cho người ta phải mơ mộng, cô tuyệt đối là một cô gái rất đẹp, rất đẹp.

Cô mặc một chiếc váy ngắn màu trắng đơn giản vừa người, dưới làn váy lộ ra cặp đùi nhỏ nhắn, tinh xảo tựa như một món hàng mỹ nghệ. Bởi vì đột nhiên bị chú ý nên hình như cô có hơi bối rối, cảm dưới có hơi cúi thấp xuống một chút, trông rất yêu kiều. Về mặt bối rối này lại toát lên một vẻ ngây thơ, nhất cử nhất động đều mềm mại đáng yêu khiến cô gái nào cũng ao ước có được.

Hai cô gái này, một người kiều diễm lại mang theo vẻ thanh thuần, một người trong sự uyển chuyển tinh tế lại mang theo một chút yêu mị, nếu như không phải đây là khu vực cấm thì chỉ sợ tất cả đàn ông ở đây đều sẽ tham lam đưa ánh mắt về phía này.

“A Tiến, cô ta là ai vậy?” Lâm Bội Bội cắn chặt môi một cái, dùng giọng khàn khàn hỏi.

Đối với một cô gái từ trước đến giờ đều tự tin về vẻ bề ngoài xinh đẹp của mình mà nói thì đây là một đả kích, không phải chỉ là gặp tình địch mà là bạn biết cô ấy là tình địch của mình nhưng bạn lại không thể không thừa nhận khí chất cùng nhan sắc của mình so ra còn kém người ta một nửa.

Nhưng Lục Tiến cũng không trả lời cô ta. Hắn nhìn thoáng qua Euler, đứng dậy đi lướt qua Lâm Bội Bội, vươn tay giành lấy bàn tay đang được Tiểu Huyền nắm lấy, sau đó cứ như vậy mà nghênh ngang dắt cô bỏ đi thẳng.

Lâm Bội Bội há hốc miệng, ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng hai người, hai mắt đột nhiên cảm thấy vừa chua vừa xót, ngực bị cảm giác đố kỵ thiêu đốt, gần như muốn nứt ra. Một lúc sau, cô ta dùng sức vùng tay lên, toàn bộ bình rượu cùng ly rượu và mâm trái cây trên chiếc bàn thấp đều đổ xuống mặt đất, sau đó khóc òa lên.

Mấy cô nàng xinh đẹp đang rót rượu cho Euler cũng kinh hãi lập tức vây quanh, lôi kéo tay cô ra trấn an.

Mà Tiểu Huyền vẫn đứng ngoài lối vào nhìn thấy mấy cô gái kia rồi lại nhìn sang Euler đang lười biếng ngồi dựa vào ghế salon xem náo nhiệt, hai mi mắt rủ xuống, lạnh nhạt vút lại một câu, “Cháu mệt rồi, về trước đây.” Rồi xoay người bỏ đi.

Euler nhướn mày, khuỷu tay phải gác lên thành ghế salon, khóe môi cong lên một nụ cười khó hiểu, như đang có điều suy nghĩ nhìn về phía cô nhóc bỏ đi.

Nhóc con lại nổi bão rồi à? Tiếc thật, đáng vẻ yêu kiều kia lại làm cho anh ta tê dại từ đầu đến chân.

Tiểu yêu tinh này, cứ ngọt lịm như vậy mà bắt lấy trái tim anh ta.

50. Chương 48

Chương 48 – Bóng đêm mê ly

Bóng dáng mặc quần lụa mỏng màu đen nhanh chóng đi qua con đường lớn của câu lạc bộ đêm, ánh mắt mọi người dọc theo con đường sáng ngời nhìn khuôn mặt kiều mị nhỏ nhắn nhưng bóng dáng xinh đẹp kia đã bước vào thang máy được phục vụ nhẵn sẵn, biến mất trước mắt mọi người.

Đẩy cánh cửa phòng xa hoa của khách sạn ra, Tiểu Huyền đá văng giày trên chân trước cửa ra vào, kiễng mũi chân lên cho lòng bàn chân được nghỉ ngơi một chút rồi đi chân trần về phòng mình.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước ào ào, trong khe cửa của cánh cửa không đóng, hơi nóng dần dần lan ra tràn ngập.

Sau khi cô gái mặc chiếc áo ngủ mềm mại lau sạch tóc rồi bước ra khỏi phòng tắm lại nhìn thấy Euler mang vẻ mặt vui vẻ đang ngồi trên chiếc ghế sofa cạnh bên cửa sổ sát đất trong phòng.

“Chú Euler” Động tác của Tiểu Huyền cứng lại rồi bình tĩnh chậm rãi lau khô tóc, để cho chiếc khăn bông lớn lộ ra mảnh da thịt trắng nõn trên cổ.

“Vì sao lại tức giận? Sao không được sự đồng ý của tôi đã một mình bỏ về hả?” Euler duỗi đôi chân dài, miễn cưỡng tựa vào ghế, nhìn thật kĩ từng đường cong mê người dưới lớp áo mỏng của cô bé.

Tiểu Huyền cắn cặp môi đỏ mọng, đứng một chỗ không lên tiếng.

“Không nói à, có phải muốn tôi phạt cháu không?” Trên mặt anh ta lại hiện lên một nụ cười tà khí thâm trầm.

“Cởi áo ra.” Euler nhướn cằm lên khế nói.

“Cháu không muốn!” Tiểu Huyền phát ra tiếng nói nũng nịu không thể che giấu sự rung động.

“Hừ, hôm nay cháu đã không ngoan hai lần rồi, xem ra vẫn phải dạy dỗ lại một chút mới được.” Euler nhăn mày như đang rất buồn rầu.

“Cháu muốn ngoan ngoãn tự mình cởi hay là muốn tôi ra tay đây?” Ánh mắt anh ta nhìn tròn trọc vào cô nàng chỉ cần không nghe lời sẽ bị xử ngay, liếm liếm môi chậm rãi nói: “Thật sự thì tôi rất có sở trường cởi quần áo của phụ nữ đấy.”

Bàn tay nắm lấy chiếc khăn của Tiểu Huyền khẽ run lên, hận chết cái vẻ mặt đào hoa vô lại của anh ta, nhìn ánh mắt đang rất chờ mong được ra tay kia, cô bé cắn chặt răng, từ từ buông chiếc khăn ra.

Đồ ngủ mỏng manh tự động rời khỏi thân thể trắng như tuyết rơi xuống mặt thảm mềm mại, tạo thành hình cung.

“Ngồi lên mặt bàn đi.” Ánh mắt tà khí của Euler lướt qua thân thể xinh đẹp của thiếu nữ chỉ còn mặc một chiếc quần lót mỏng manh, ** đến mức gần như muốn lột lớp da thịt non mịn kia xuống.

Đáy mắt Tiểu Huyền hiện lên vẻ thẹn thùng nhưng lại cố tỏ ra gan lì, kiên quyết không chịu tỏ ra mềm yếu chút nào, dùng đôi chân trần lúi về phía cạnh bàn phía sau, chống tay ngồi lên, để cho cặp đùi trắng nõn vô tội rũ xuống bàn.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa hít một hơi thật sâu.

Thật sự là quá hoàn mỹ.

Thân thể mịn màng trắng như tuyết, thiếu nữ không còn mặc bất kì lớp áo nào được nội y bao quanh đường cong tròn tròn căng mọng, bờ eo mảnh khảnh chặt vật lộn ra dưới lớp vải mỏng, hoàn toàn tạo thành tư thế mê người với anh ta, ánh mắt quật cường hiện lên một chút hơi nước. Anh ta đã để cho thiếu nữ mà anh ta luôn đặt trên lòng bàn tay để yêu chiều bày ra tư thế dâm dăng mê hoặc lòng người nhất.

“Chú không thể động vào cháu.” Tiểu Huyền giương mắt nhìn người đàn ông cao lớn đang len vào giữa hai chân mình, không có cách nào phân biệt sự run rẩy toàn thân là vì sợ hãi hay vì cái gì khác.

“Tiểu yêu tinh này, suốt ngày chỉ biết dụ dỗ tôi.” Euler chống hai tay trên mặt bàn, vây khốn thiếu nữ kiêu diễm đang bị anh ta ép buộc, rú mắt xuống, khe hở giữa hai bầu ngực tròn tròn trắng nõn của cô bé khiến cho anh ta miệng đắng lưỡi khô, da thịt vừa mới được tắm rửa còn hơi nước bóng loáng lóe lên, bất kì một loại hương liệu nào cũng không thể sánh được với mùi thơm tự nhiên của thiếu nữ xông vào mũi anh.

“Cháu làm gì có!” Rốt cuộc cũng vẫn còn quá non, Tiểu Huyền không chịu nổi tiếng oan này, tức giận nũng nịu.

“Cháu có, mới vừa rồi cháu tắm mà không đóng cửa chính là đang đợi tôi vào.” Euler nhếch đôi môi mỏng lên, tán thưởng ngắm nhìn thiếu nữ càng ngày càng **, vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa tà ác.

“Nhóc con hư hỏng này, năm đó mới mười ba tuổi đã cố ý để tôi xem cháu tắm rồi.” Anh ta dùng giọng khàn khàn nói, bàn tay to lớn đột nhiên phủ lên bộ ngực xinh xắn, áp người mình tới.

“Chú nói bậy!” Tiểu Huyền tức giận lấy tay ông chú đã dính chặt lên ngực mình ra, thân thể giãy dụa né tránh sự tập kích của tên mặt dày này, thật là vô lại!

“Tôi nói bậy sao? Hửm? Vậy để tôi cho cháu xem ai đang nói bậy.” Anh ta dùng một tay khống chế thân thể đang uốn éo bên dưới khiến anh ta nổi điên, tay kia phủ lên khu vực giữa hai chân cô bé, không để ý đến tiếng thét của cô, ngón tay cách một lớp vải mỏng không ngừng khéo léo xoa nắn viên bi nhỏ, càng trêu chọc thì nơi thần bí kia càng hưng phấn, chỉ trong chốc lát, dòng mật ngọt của thiếu nữ đã bị kĩ xảo của anh ta hấp dẫn, xuyên thẳng qua lớp quần lót, đầu ngón tay anh ta chạm vào cảm xúc ướt át, dòng nhiệt trong suốt thấm qua lớp quần bông, khiến chiến với sự tự chủ vốn đã rất thiếu thốn của anh ta.

“Xem này, cháu có cảm giác rồi.” đáy mắt Euler có vẻ rất hứng thú.

“Chú tránh ra! Chú đã thua cuộc nên không được động vào cháu! Chú đi mà tìm mấy người phụ nữ kia đi!” Tiểu Huyền dùng sức đẩy cánh tay kiên cố của anh ta ra, cố gắng khống chế sự run rẩy kì dị trên người mình.

“Ai nói tôi thua hả?” Euler ngẩng đầu lên, cười mà không cười nhìn chằm chằm vào đôi mắt tràn ngập hơi nước trong suốt của Tiểu Huyền.

“Cháu đã tận mắt nhìn thấy!” Cô bé tức giận lên án, hốc mắt rưng rưng rồi cuộc cũng bắt đầu từ từ trào nước mắt.

Euler nhìn dáng vẻ tức giận đến nỗi đôi mắt to cũng ướt nhẹp của cô bé mà trái tim đã hận đến nghiến răng nghiến lợi lại yêu đến chết.

“Chú không có mà, tiểu bảo bối.” anh ta thở dài, cầm lấy đôi tay nhỏ bé đang chống lên ngực mình của Tiểu Huyền, lần mò xuống dưới, ấn lên đũng quần đã nhô cao của mình, đột nhiên sôi lên như muốn nổ tung ra.

“Chuyện lần trước cháu nhìn thấy chỉ là hiểu lầm thôi, nó đã ngoan ngoãn từ rất lâu rồi.” anh ta tà ác khê dụ dỗ, giọng điệu thổ lộ chở đầy nhu tình đã lập tức tấn công trái tim non nớt của thiếu nữ.

“Cháu không tin.” Tiểu Huyền dùng sức rút tay về, yêu kiều hừ một tiếng.

“Chú Euler của cháu mặc dù có hơi bại hoại nhưng lại chưa từng lừa gạt cháu nha.” Euler chậm rãi thu tay lại, cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng trong suốt làm cho anh ta miệng đắng lưỡi khô.

Một bàn tay nhỏ bé trắng nõn chặn ngang giữa hai đôi môi đang sắp dán vào nhau. Euler dừng lại, nheo mắt nhìn nửa thân trần bên dưới mình, hai chân dang rộng kẹp lấy cô gái vào giữa hai chân mình.

“Chú Euler yêu dấu à, cho dù lời chú nói là thật thì bây giờ cũng không được động vào cháu.” Đôi mắt to diễm lệ của cô bé hiện lên một vẻ tà ác không kém.

“Động vào cháu thì chú sẽ thua nha.”

Trong nhà tắm tầng thượng, chiếc bồn tắm massage cực lớn được xả đầy nước ấm, Lục Tiến không hề để ý đến lời kháng nghị yêu kiều của Sơ Vân, tự tay xoa đẩy bọt xà bông lên người cô, tà ác ép cô dùng thân thể xinh đẹp mềm mại của mình vuốt ve cơ thể rắn chắc đang nằm ngửa ra của hắn, tắm rửa cho hắn.

Bộ ngực mềm mại bị hắn dùng hai tay nắm lấy, bị ép buộc trượt lên toàn thân hắn, vòm ngực rắn chắc, cơ bụng rõ ràng, cặp đùi dài mạnh mẽ, còn có thứ cứng rắn đang dựng thẳng lên giữa hai chân hắn.

Một cảnh tượng quá mức tuyệt hảo, làm cho ngọn lửa dục vọng càng bùng cháy mãnh liệt hơn.

Lục Tiến xoay người lại áp cô gái mặt đỏ ửng dưới thân, để cho cô dựa vào đệm da, dùng tay kéo đôi chân vừa trắng vừa mịn ra thật rộng rồi quần quanh hông mình, trán tựa vào trán cô, bất chấp dịu dàng này kia, cắn răng dùng sức đẩy mình vào vùng đất chật khít kia.

Sơ Vân ngẩng mặt lên, phát ra âm thanh run run khó chịu, lồng ngực hần nóng hổi, mồ hôi chảy xuống ngực cô, vật cường tráng hưng phấn tiến thật sâu vào cơ thể cô, mang theo sức mạnh to lớn đánh vào thật sâu, từng cơn đau xen lẫn khiến cô cảm thấy choáng váng, khiến cô phải phát ra tiếng rên kiều diễm không thể tưởng tượng được.

Lục Tiến mê muội nhìn cô, cô gái ngượng ngùng dần dần để lộ ra trước mắt hần một vẻ ma mị khác của cô, cảm giác sung sướng khiến hần phải điên cuồng.

Hần đẩy mạnh động tác, mãnh liệt xâm nhập cô, mút vào mỗi tác hơi thở ngọt ngào của cô, bàn tay to lớn xoa nắn bộ ngực mềm mại đầy đặn hơn trước kia, ngón giữa tàn bạo xoắn lấy nhụy hoa hồng hồng, dùng miệng nuốt trọn tiếng rên mất hồn của cô, mang theo cô cùng tiến vào thiên đường cuồng dã mà vui vẻ.

Cơn ân ái mãnh liệt qua đi dành chỗ cho thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, hần kéo cô gái đầm đìa mồ hôi nép vào lồng ngực mình, khiến cho toàn thân cô bị bao phủ bởi hương vị của hần, cẩn thận vén vài lọn tóc của cô ra khỏi gương mặt ướt nhem.

Sơ Vân cực kì mệt mỏi, cơ thể trắng như tuyết bị che kín bởi những dấu vết phóng túng của hần, trên môi cùng trước ngực đều là hơi thở của hần. Lục Tiến duỗi cánh tay dài ra vịn mở vòi nước, dòng nước ấm áp lập tức xối xuống, từ từ vây quanh hai người.

Lục Tiến dùng tay vịn về vành tai cô, ý đồ không để cho cô ngủ.

Bóng đêm dài dằng dặc, dục vọng của hần cùng lắm cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

Sơ Vân nhũu mày hừ một tiếng, bất đắc dĩ vươn tay ôm lấy hần, nhỏ nhẹ xin tha.

“Buồn ngủ quá.” Cô yêu kiều nén giận nói.

“Còn sớm mà.” Lục Tiến than khẽ, xòe bàn tay ra hứng nước ấm, chậm rãi tẩy rửa bọt xà phòng trên người cô.

Hai người cứ ngâm trong bồn nước ấm như vậy, thỉnh thoảng lại nỉ non vài câu, một lúc sau Sơ Vân mới hỏi chuyện của Tiểu Huyền và Euler.

“Vì sao lại nói Tiểu Huyền là báo ứng của Euler?” Sơ Vân ngẩng đầu lên từ lồng ngực Lục Tiến, ra vẻ không hiểu hỏi.

Khuôn mặt trước giờ vẫn luôn lạnh lùng của Lục Tiến hiện lên vẻ buồn cười.

“Nhóc con kia cũng rất tinh quái, hai năm trước cô bé đã đánh cược với Euler, nếu như Euler có thể trong vòng hai năm quản lí tốt nửa người dưới của mình không đụng vào người phụ nữ khác thì muốn làm gì cô bé cũng được.” Lục Tiến nâng mặt Sơ Vân lên, mỗ nhẹ lên môi cô.

“Cái tên Euler ngu ngốc kia đã tự đặt mình vào bẫy, anh ta đã quên mất nhóc con kia cũng là một trong những người phụ nữ đó.” Nói đến đây, Lục Tiến cũng không nhịn được mà phì cười.

“Nếu như Euler không quản lí được thì sao?” Sơ Vân kinh ngạc hỏi.

“Thì sau này Euler không được đụng vào cô bé.” Lục Tiến nở nụ cười.

Không quản lí cậu em được thì không thể đụng vào cô bé, mà quản lí được cũng không được đụng vào, cậu em này của anh ta rõ ràng bị nhốt chặt như vậy, thật đúng là ngu hết chỗ nói, nhưng mà rõ ràng anh ta đã thật sự vì cô nhóc trước kia anh ta thấy chướng mắt mà nhẫn nhịn đến hai năm, thật đúng là vượt qua dự liệu của tất cả mọi người nha.

Sơ Vân nằm sấp trên người Lục Tiến, kinh ngạc nửa ngày cũng không khép cái miệng nhỏ nhắn lại được, đôi môi mỏng của Lục Tiến khẽ chạm vào, vẽ một vòng quanh cái lưỡi thơm mềm của cô, cuốn vào trong miệng mình mà mút.

“Ít quan tâm đến chuyện người khác đi, ngày mai anh dẫn em và Hạo Hạo ra ngoài chơi.” Hần hàm hồ nói bên tai Sơ Vân.

“Ngoan nào, mở chân ra để anh đi vào.” Bàn tay nóng bỏng theo tấm lưng non mịn mê người trượt xuống, xoa nắn cái mông tròn trịa, dụ dỗ cô tự nguyện chứa chấp vật thể trắng kiêu của hần.

“Ôi...” một tiếng than khẽ truyền ra từ trong lồng ngực hần, một màu sắc mê ly hiện lên trên người cô.

Màn đêm bên ngoài phòng xa xăm mà thần bí, trong phòng lại tiếp tục cháy lên ngọn lửa tình mãnh liệt.

Trong căn phòng tắm tối, chỉ có nhà tắm là vẫn còn ánh sáng yếu ớt xen lẫn tiếng nước gợn sóng cùng âm thanh nỉ non.

51. Chương 49

Chương 49 – Doanh trại năm xưa

Sáng sớm, ánh nắng ấm áp xuyên qua lớp cửa thủy tinh chiếu vào trong phòng, trong phòng khách cô giúp việc đang thay hoa tươi, nhà bếp thỉnh thoảng lại vang lên tiếng dụng cụ khẽ chạm vào nhau. Bên ngoài vườn hoa, cậu bé đã dậy từ sớm đang chăm chú nghiên cứu xem món quà ba cho ngoại trừ có thể bắn bể khối gỗ một cách đơn giản còn có thể bắn tan tảng đá ngoài vườn hoa không.

Tất cả đều rất tốt đẹp.

Nhưng trong phòng khách, Sơ Vân đang ngồi trên ghế salon mềm mại sắc mặt trắng bệch cầm microphone, vẻ mặt lo lắng. Từ ngày tìm được con trai, chìm đắm trong tình yêu, cô cảm thấy cuộc đời của mình đã gần như viên mãn.

Nhưng, sâu trong lòng vẫn còn một cảm giác tiếc nuối, thỉnh thoảng cô thấy ngực mình lại nhói lên, khi cô càng cảm thấy hạnh phúc thì cảm giác tiếc nuối này càng rõ ràng.

Dưới sự đồng ý ngầm của Lục Tiến, cô đã gọi điện thoại cho cô mình ở Canada. Sau khi nghe hết mọi chuyện về cô, cô nhỏ chỉ thở dài một hơi rồi nói cô nhất định phải hạnh phúc.

Theo cô nhỏ nói thì sau khi cô mất tích, nhà họ Thẩm đã nói với mọi người cô đã về Canada du học tiếp, chuyện đám hỏi giữa hai nhà Thẩm Chu trước kia giờ chỉ còn là chuyện trà dư tửu hậu của mọi người, theo thời gian sẽ không còn dấu vết.

Tin tức dù có bí mật đến đâu cũng không thể qua mặt được những kẻ cố tình tìm hiểu, có mấy vị phu nhân đã biết rõ nội tình, tuy nể mặt nhà họ Chu không nói ra nhưng ánh mắt nhìn Chu phu nhân cũng đã khác trước. Mà hai nhà Thẩm Chu cũng đã không còn bất kì lui tới nào.

Hôm nay, rốt cuộc cô cũng cố lấy dũng khí gọi điện thoại về nhà.

Điện thoại đã thông, bên kia mẹ Thẩm nghe thấy giọng nói của cô một lúc lâu sau cũng không mở miệng nói gì.

Khi cô bất an khẽ nói ẹ Thẩm biết mình đã tìm thấy con trai, mong bà đừng lo lắng thì mẹ Thẩm ở đầu bên kia lạnh lùng lên tiếng.

“Thì ra cô còn nhớ tôi là mẹ cô cơ đấy.” mẹ Thẩm hờ hững nói, giọng nói của bà không chút cảm xúc, giống như đang nói chuyện với một người xa lạ.

“Nếu như cô bị người ta ức hiếp thì nhà họ Thẩm có liều mạng cũng sẽ cứu cô về, nhưng cô lại không phải vậy.”

“Cô đã đắm chìm vào đấy, cam chịu thân phận thấp hèn.”

“Chưa lập gia đình đã sống chết không danh không phận đi theo cái thằng dê tiện đó, còn có gì mà cô không làm được nữa hả?”

“Cô từ bỏ tương lai, gia đình cũng không thèm, tôi đã nuôi cô lớn ngần này, cô làm vậy là để báo đáp tôi đấy à?”

Câu sau còn tàn nhẫn hơn câu trước, giống như một lưỡi dao sắc nhọn nhất trên thế gian liên tiếp đâm vào ngực Sơ Vân, moi hết máu thịt của cô ra, khoét trái tim cô đã dựa vào mà sống, làm cho vết thương càng thêm sâu, máu tươi đầm đìa.

“Mẹ à” Môi Sơ Vân run run, há miệng muốn nói chuyện nhưng lại không thể nói nên lời.

“Vì cô mà hai nhà Thẩm Chu đã bị mất mặt.” Mẹ Thẩm như không nghe thấy tiếng gọi kia.

“Tôi và ba cô đã quyết định coi như chưa hề sinh ra cô rồi.”

“Từ nay về sau, nhà họ Thẩm chỉ có một mình Thẩm Cát An, không còn Thẩm Sơ Vân nữa, cô tự mà giải quyết cho tốt đi.”

“Cụp” một tiếng, mẹ Thẩm đã cúp điện thoại.

Nhà họ Thẩm...không còn cô nữa sao?

Sơ Vân cầm điện thoại, ngồi phịch xuống ghế salon, sắc mặt trắng bệch, ngực như bị một con dao đâm thật mạnh vào. Một nhát dao cắt rời từng bộ phận trong trái tim, khiến ối chỗ đều trống rỗng, đau đớn đến tê liệt. Nước mắt từ từ chảy dọc xuống hai gò má, để điện thoại xuống, cô bụm miệng khóc thành tiếng.

Chỉ một lát sau, cô đã bị kéo vào một vòm ngực ấm áp thân thuộc, bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp nam tính, “Đừng khóc, em còn có anh, có Hạo Hạo.”

Sơ Vân dùng tay nắm chặt lấy vạt áo Lục Tiến, vùi mặt vào ngực hắn, khóc thật lớn.

Lục Tiến ôm cô, vừa vỗ về lưng cô vừa hạ thấp giọng dỗ dành, vô cùng dịu dàng. Nhưng không ai phát hiện ra đôi đồng tử trên gương mặt điển trai của hắn lại có vẻ sâu xa khó hiểu, khóe miệng hơi nhếch lên, mang theo một nụ cười vui vẻ lạnh lẽo.

Như vậy cũng tốt. Không cần hắn ra tay mà nhà họ Thẩm đã chủ động từ bỏ. Từ nay về sau, cô chính là bảo bối chỉ thuộc về một mình hắn.

Lời nói của mẹ Thẩm làm cho Sơ Vân buồn bã một lúc, đến khi cô nhỏ gọi điện cho cô, cô nhỏ đã an ủi cô một thời gian sau, khi ba mẹ cô nguôi giận thì mọi người trong nhà họ Thẩm nhất định sẽ tha thứ cho cô thì Sơ Vân mới lấy lại tinh thần được.

Thấy cô cuối cùng cũng không còn vẻ cô đơn nữa, Lục Tiến cũng sắp xếp đưa cô và Hạo Hạo ra ngoài giải sầu.

Tại cửa sau của khách sạn, ba chiếc xe quân dụng được kiểm tra như thường lệ, Nham Đường mới tới từ quân doanh đang chuẩn bị xuất phát cùng Lục Tiến, thấy Lục Tiến vẫn chưa xuống nên vươn tay nhận lấy dụng cụ dò quét từ tay binh lính, nằm sấp người tự mình kiểm tra mọi ngõ ngách trên xe.

Chẳng ai ngờ rằng khi kiểm tra tới chiếc xe màu đen Lục Tiến thường đi thì dụng cụ dò quét dò đến đáy xe lại phát ra tiếng cảnh báo bip bip.

Khóe mắt Nham Đường nheo lại, ra lệnh cho binh lính nâng xe lên sau đó cúi người chui vào đáy xe. Sau khi quét lại lần nữa, Nham Đường luồn người vào một góc khuất phần sau chiếc xe việt dã thì tìm được một khối nhựa nhỏ đen sì lớn bằng lòng bàn tay, một điểm sáng màu đỏ cách vài giây lại nhấp nháy.

Trên tầng thượng, sau khi nhận được điện thoại báo cáo của Nham Đường, Lục Tiến mặt không đổi sắc nhét điện thoại vào túi quần.

Hạo Hạo lưng đeo chiếc ba lô nhỏ nhỏ đã mang xong giày, ngoan ngoãn ngồi kế bên chờ mẹ đi ra. Lục Tiến mỉm cười sờ lên cái đầu nhỏ của bé, xoay người dắt tay bé sau đó kéo Sơ Vân đã thay quần áo trong phòng xong ra ngoài, dắt hai người ra ngoài cửa chính.

Trong thang máy, hắn hời hợt nói cho Sơ Vân biết vài ngày tới sẽ ở doanh trại.

“Hả? Phải ở đó bao lâu nữa?” Sơ Vân ngạc nhiên nhìn hắn, cô còn tưởng rằng chỉ ra ngoài dạo chơi ở gần đây nên không mang theo thứ gì cả.

“Đến đó ở một thời gian thôi, cô bé của Euler nói nhớ em, hơn nữa bên đó có rất nhiều thứ Hạo Hạo thích chơi.” Lục Tiến mỉm cười.

“Mọi thứ anh sẽ bảo người đưa tới, không cần quan tâm đến chúng.”

“À” Sơ Vân không nghi ngờ gì, chỉ cười gật đầu.

Mấy phút sau, Nham Đường đưa mắt nhìn ba chiếc xe quân dụng màu xanh rời khỏi khách sạn. Chiếc Hammer lúc nãy được để lại chỗ cũ, bom cũng đã bị Nham Đường dỡ bỏ, Lục Tiến vừa đi thì cậu lập tức xem lại camera ghi hình, bắt đầu điều tra vụ ám sát nhằm vào vị tướng cấp cao của quân độc lập lần này.

Đối với tất cả việc này Sơ Vân không biết gì, cô chỉ ôm Hạo Hạo nhìn cảnh sắc phồn hoa ngoài đường phố qua lớp cửa kính.

Đường lớn được trải nhựa, xe hơi nhập khẩu, nhà cao tầng, không thể nhận ra năm đó nơi này từng là trấn nhỏ mà cô đã đi qua. Nhưng sau khi rẽ ra khỏi con đường lớn trong thành phố, con đường nhựa lại từ từ trở thành đường đất giống như năm đó.

Một lát sau, thành thị phồn hoa đã dần dần bị bỏ lại sau lưng, cảnh sắc bốn phía cũng trở thành núi non trùng điệp, rừng rậm xanh ngắt, không còn vẻ văn minh lúc nãy nữa.

Từ thành thị xi măng cốt thép đến rừng rậm nguyên thủy, sự chuyển biến này làm người ta cảm thấy cái thành thị bọn họ đã khai phát sừng sững hiện đại hóa kia cùng lắm cũng chỉ là một ảo ảnh.

Sơ Vân vươn tay dán vào tấm kính thủy tinh, kinh ngạc nhìn những dãy núi liên tiếp nhau ngoài cửa sổ xe, đột nhiên lại nhớ tới trước kia. Trong nháy mắt, cô cảm thấy dường như đã qua một kiếp.

“Chỉ có vài nơi thay đổi lớn, còn vài nơi khác cơ bản không có thay đổi gì cả.” Lục Tiến thấy cô vẫn nhìn ra bên ngoài, cho rằng cô kinh ngạc vì sự thay đổi hoàn cảnh nên lên tiếng giải thích với cô.

“Em biết rồi.” Sơ Vân hoàn hồn, gật đầu nhẹ. Trong thời gian này, cô đã xem rất nhiều tài liệu về nơi này. Vì sự hạn chế của giao thông và địa hình nên nhiều nơi ở đây vẫn bị núi lớn vây quanh, ngoại trừ khu trung tâm trong vài năm nay đã nhanh chóng phát triển thì đa số những nơi khác vẫn là vùng núi, mọi người vẫn trải qua cuộc sống nghèo khó như trước, bị tụt hậu, sống một cuộc sống kém văn minh, hơn nữa kế hoạch trồng trọt hoa màu thay thế đang dần dần phổ biến, thu nhập của dân bản xứ chủ yếu dựa vào trồng thuốc phiện bị suy giảm.

Vùng đất cằn cỗi này đã sinh ra những đóa hoa anh túc xinh đẹp, nhưng loài hoa xinh đẹp kia lại khiến cho vùng đất này trải qua nhiều gian khó cùng chết chóc.

Y tế nơi đây khá lỗi thời, bệnh sốt rét, thương hàn cùng kiết lị là căn bệnh khá phổ biến ở đây. Từng trận chiến tranh giành giật lợi ích diễn ra liên miên đã tạo ra không ít cô nhi nơi đây. Ở đây, 90% số trẻ em không được ăn học đầy đủ.

Người dân nơi đây vì từng trồng thuốc phiện nên bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, bị tụt hậu, rất khó phát triển. Lãnh đạo nơi này trong tương lai muốn cải thiện được tình trạng hiện tại chỉ sợ không phải trong tám năm mười năm là có thể làm được.

Xe dần dần đi vào một con đường gập ghềnh, Hạo Hạo ngoan ngoãn ngồi trên đùi Sơ Vân không biết tâm sự của mẹ, bé chỉ cảm thấy hết sức hứng thú với ngọn núi càng lúc càng cao cùng cảnh rừng rậm ngoài cửa sổ, đến khi một thác nước dựng thẳng đứng giữa rừng núi xuất hiện trước mắt bé, thậm chí gần thác nước còn có vài chú khỉ con màu vàng đang rượt đuổi nhau khắp nơi, bé mở to hai mắt nhìn gần như không chớp mắt.

Thấy gương mặt nhỏ nhắn đầy hưng phấn của con trai, Lục Tiến có hơi kinh ngạc nhướn mày. Thì ra cậu nhóc thích nơi này.

Lúc chạng vạng tối, bọn họ tiến vào phạm vi quản lý của doanh trại. Vẫn là con đường núi với vách núi dựng đứng hiểm trở, nhưng năm đó khi đi vào Sơ Vân đang trong trạng thái chóng mặt hoa mắt, lúc này đã có sức tò mò quan sát hai bên trái phải, Hạo Hạo nằm sấp vào cửa sổ xe, mê mụi nhìn cảnh sắc thần kỳ trên đường.

Xa xa nhìn lại, con đường núi này vô cùng ngoạn mục, nhưng Sơ Vân cũng không biết ở đây đã khác trước rất nhiều.

Tại góc rẽ dưới núi đã có thêm hai gian nhà gỗ giản dị được dựng lên, hai bên nhà gỗ đều được xây trạm gác. Vị trí của trạm gác được đặt rất tài tình, vừa vặn nằm ở vị trí ngã rẽ, nếu có kẻ thù xâm nhập, từ dưới

núi đi qua ngã rẽ này sẽ bị núi non ngăn cản không nhìn thấy trạm gác này, mà sau khi rẽ vào binh lính có thể quan sát rõ ràng kẻ địch, lúc nào cũng có thể dùng súng máy đi theo khe suối phong tỏa con đường phía trước.

Nơi này của sơn trại có thể nói đã được Euler cùng Lục Tiến biến thành một cấm địa, Lục Tiến cũng đã để một đoàn quân trấn giữ ở đây.

Nơi này lưng dựa vào vách núi hiểm trở, dễ thủ khó công, hỏa lực đều tấn công vào góc chết, pháo xạ đối với doanh trại trên núi của bọn họ mà nói thì không có chút tác dụng nào, dù cho quân chính phủ có đến đây cũng không thể đánh vào được.

Muốn lên núi cũng chỉ có con đường này, mà hàng rào chung quanh ngọn núi đều là rừng sâu hiểm trở, một khi xảy ra biến động phải lui vào trong rừng mười ngày nửa tháng thì quân địch cũng chẳng có cách nào.

Sáng nay Lục Tiến cũng không nghĩ sẽ đưa Sơ Vân và Hạo Hạo đến đây, nhưng sau khi xảy ra chuyện lúc sáng, đã không còn đảm bảo an toàn trăm phần trăm như trước nữa, hẳn không thể để cho Sơ Vân và Hạo Hạo ở lại trong khách sạn được nữa.

Xe đi qua vài trạm gác dọc theo con đường, tới gần cánh cửa chính trong doanh trại nay đã được đổi thành cửa sắt cực lớn. Từ xa Sơ Vân đã trông thấy Euler với vẻ mặt lười nhác cùng Tiểu Huyền bị anh ta nắm tay vô cùng hưng phấn đứng chờ.

“Chị Sơ Vân!” Tiểu Huyền dùng sức hất tay anh ta ra, chạy thẳng về phía chiếc xe quân dụng, chạy được một nửa thì cô bé trông thấy một cậu nhóc vô cùng xinh xắn được Lục Tiến dùng một tay bế xuống xe.

“Trời ạ! Trời ạ! Trời ạ!” Tiểu Huyền há hốc miệng, mắt không ngừng đảo quanh Hạo Hạo đang trốn sau lưng Sơ Vân, vẻ mặt vô cùng đáng thương vì muốn vươn tay ôm lấy nhưng lại sợ Lục Tiến nên không dám ra tay, thấy thế Sơ Vân không ngừng nhoẻn miệng cười.

Không khí bên này vô cùng ấm áp vui sướng, bên kia Euler nháy mắt với Lục Tiến mấy lần.

“Đã điều tra ra rồi.” Euler bắt đầu dĩ lắc đầu, tỏ vẻ mặc niệm cho cái cô tiểu thư đầu óc toàn bã đậu kia.

“Là Lâm Bội Bội làm.”

52. Chương 50

Chương 50 – Sự trừng phạt của Lục Tiến

Biệt thự nhà họ Lâm trong tổng bộ quân khu

Lâm Bội Bội cắn môi đảo quanh phòng mình nhiều lần, rốt cuộc vẫn phải ngồi lại trên giường, không có dũng khí xuống thư phòng thảo luận thành khẩn về việc mình đã đặt bom dưới đáy xe Lục Tiến.

Không biết Lục Tiến có điều tra ra là mình làm không đây?

Nghĩ đến khuôn mặt lạnh như băng của Lục Tiến, Lâm Bội Bội không nhịn được mà rụt vai lại. Đối với người đàn ông mình đã yêu mến từ mười mấy tuổi, cô ta vừa thương lại vừa sợ, yêu đáng về lạnh lùng của hắn nhưng lại sợ thủ đoạn tàn nhẫn của hắn, cô ta thật sự quá tức giận mới làm ra chuyện này. Thật ra quả bom kia là thật nhưng căn bản cô ta không mở điều khiển từ xa trên tay mình.

Cô ta chỉ muốn dọa cô gái nũng nịu kia mà thôi! Cô gái kia ngoại trừ gương mặt xinh đẹp thì còn có cái gì nữa chứ? Nhìn là thấy yếu ớt nhu nhược, giống như gió thổi một cái sẽ sinh bệnh, nhìn là biết ngay là một cô ả ông à ông ọ làm cho người ta phát ngán, chắc là A Tiến đã bị cái vẻ diễm dạm đáng yêu làm cho tâm hồn điên đảo rồi. Nhưng ở vùng Tam Giác Vàng này, cô gái kia vốn không phải là người có thể tồn tại được ở đây!

Cô ta sai người gài bom nhưng chỉ muốn nhìn thấy cái dáng vẻ khi mình thiếu chút nữa bị nổ chết mà thôi, không biết sẽ sợ tới mức vừa khóc vừa la hay là ngất đi nhỉ? Bị hoảng sợ một lần rồi bỏ đi sau đó khiến cho A Tiến nghĩ căn bản cô nàng không thích hợp với hắn, cùng lắm thì chỉ có thể dùng để đùa giỡn thôi!

Chỉ tiếc là binh lính lại báo cáo quả bom kia đã bị tên nhóc thối Nham Đường kia gỡ mất rồi, căn bản A Tiến không để cho cô gái kia trông thấy mà đưa thẳng cô gái ấy đến doanh trại.

Đúng là tức chết cô ta mà!

Bây giờ không biết A Tiến có tra ra cô ta không nữa, à, hay là ngày mai nói với ba một tiếng nhĩ, có ba thì hẳn cũng không dám làm gì cô ta cả!

Nghĩ tới đây, Lâm Bội Bội thả ngón tay vẫn bị găm cắn này giờ ra, bò lên giường chui vào ổ chăn ấm áp, vươn tay chậm rãi vịn nhỏ ngọn đèn ngủ trên bức tường phù điêu lại, sau đó thoải mái tiến vào mộng đẹp.

Sáng ngày hôm sau, cả biệt thự nhà họ Lâm bị một tiếng kêu sợ hãi sắc lạnh, the thé làm chấn động. Mà vài giây sau, mọi người chạy tới căn phòng của Lâm Bội Bội đều bị dáng vẻ của cô ta dọa sợ run.

Tối hôm qua Lâm tiểu thư vẫn còn xinh xắn giờ không biết sao lại bị người ta cạo mất mái tóc đen nhánh mà không hề hay biết! Không chỉ thế, hàng chân mày xinh đẹp của cô ta cũng bị cạo mất một bên! Đỉnh đầu bị cạo gồ ghề, trái bóng loáng, phải còn thừa lại vài sợi tóc, tăng thêm hàng chân mày chỉ còn lại một bên làm cho thiếu nữ vốn xinh đẹp giờ trông vô cùng quái dị, mà trên chiếc bàn đầu giường còn vứt lại một đồng tóc đen bị cạo!

Lâm Bội Bội khóc đến chết đi sống lại gần như tập phá hết tất cả đồ đạc trong phòng, mà tổng tư lệnh Lâm sáng sớm đã đến tổng bộ xử lý công việc sau khi nghe tin thì sắc mặt khó lường nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó gọi điện thoại nghiêm khắc ra lệnh cho Lâm Bội Bội dừng lại, bắt cô ta phải ở trong nhà suy nghĩ lại hành vi của mình không được ra khỏi nhà.

Về phần Nham Đường một mình đến thi hành hình phạt thì bị cảnh cáo, bị phạt cấm túc trong phòng tới bảy ngày hồi lỗi.

Ba ngày sau, biệt thự nhà họ Lâm thay đổi toàn bộ hệ thống an ninh cùng cảnh vệ.

**

Trong doanh trại bên này, Lục Tiến và Euler chiếm giữ hai căn nhà nằm ở trung tâm, ở đây không khí trong lành, hoàn cảnh yên tĩnh thoải mái, ngoại trừ vài cảnh vệ thì gần như không có người lạ nào được vào, Sơ Vân vốn có bóng tối tâm lý với nơi này được “tự thể nghiệm” sự trấn an nóng bỏng của Lục Tiến đã không còn nhớ gì chuyện mấy năm trước nữa, mà Tiểu Huyền quả thật vô cùng yêu thích Hạo Hạo ngoan ngoãn, cả ngày đều quấn lấy Hạo Hạo, nhưng mỗi lần cậu nhóc kia không chịu được nữa sẽ hờ hững nói mình muốn đi tìm ba, bởi vì như vậy sẽ khiến cho bản thân được yên tĩnh trước chị gái xinh đẹp này.

Hôm nay, từ rất sớm Lục Tiến đã dẫn Hạo Hạo ra khỏi nhà chính, bảo là muốn đưa bé đi thăm xưởng đồ chơi, Sơ Vân bị hần giằng co đến nửa đêm phải một lúc lâu sau mới thức dậy theo Tiểu Huyền ra sau núi tìm bọn họ được.

Doanh trại hình như cũng không thay đổi nhiều lắm so với mấy năm trước, con đường vẫn được lát đá xanh như cũ, nhưng mấy hòn đá lớn đã được trải lên thêm làm con đường trở nên gồ ghề hơn. Khác với trước kia, hai bên đường cách vài chục mét lại có nhà gỗ giản dị, mà trên lầu của từng ngôi nhà đều có hai người lính tay cầm vũ khí cổ đeo móc lựu đạn.

Bãi đất trống từng làm cho Sơ Vân run sợ trước kia giờ đã biến thành binh doanh chỉnh tề, đến khi Tiểu Huyền nắm tay Sơ Vân đi qua binh doanh, phía sau doanh trại chỉnh tề, Sơ Vân nhìn thấy một loạt nhà trệt nhỏ, còn có mấy người phụ nữ đang ngồi trước cửa nhà nói chuyện phiếm. Mấy người phụ nữ này đều có chút nhan sắc, nhưng nhìn mỗi người đều mang vẻ mặt mệt mỏi, không có chút sức sống nào. Mà điều làm cho Sơ Vân khiếp sợ là những người phụ nữ này ngoại trừ áo ngoài thì bên trong đều hở ngực, không mặc bất kỳ nội y nào!

“Bọn họ đều là doanh kỹ, nhưng đều tự nguyện.” Tiểu Huyền hạ giọng giải thích với Sơ Vân.

“Những binh lính kia không nhịn nổi sẽ đến nhưng phải trả tiền.” Ánh mắt phức tạp của Tiểu Huyền liếc nhìn sang, sau đó nắm chặt tay Sơ Vân.

Năm ấy, nếu không phải có chị Sơ Vân thì có lẽ cô bé cũng đã giống như những người phụ nữ kia, không, có thể cô bé còn thảm hơn cả họ, chắc là đã mất mạng rồi.

Mấy năm nay, dưới sự bảo vệ của chú Euler gần như không có kẻ nào trong vùng Tam Giác Vàng dám động vào cô, nhưng cô cũng đã thấy rất nhiều những cô bé bị mấy tên tướng cấp cao kia chơi đùa, đáng về bị thảm của những bé gái kia thường xuyên làm cho cô phải bình tĩnh giữa đêm vì ác mộng, đến khi chú Euler nói sẽ vĩnh viễn bảo vệ mình thì cô mới không mơ thấy ác mộng nữa.

“Đi thôi.” Tiểu Huyền lay lay tay Sơ Vân, nghĩ thầm phải tranh thủ thời gian rời khỏi chỗ này.

“Ừm” Sơ Vân khẽ thở dài một hơi, trong lòng vẫn còn sợ mà gật gật đầu, đi theo Tiểu Huyền rời khỏi đó, mấy người phụ nữ xa xa mang vẻ mặt hồ hững nhìn theo hai cô gái bị đám lính vây quanh, lạnh lùng nhếch khóe môi, chỉ chốc lát sau, mấy người phụ nữ xinh đẹp đứng lên, buông lỏng bả vai, để cho áo khoác trên người trượt xuống, hào phóng lộ ra thân thể trần truồng với mấy tên lính vừa được nghỉ vội vàng lao tới từ dãy nhà trệt, sau khi bọn lính đã lựa chọn xong, từng đôi chui vào căn phòng nhỏ sau lưng, rất nhanh sau đó, trong phòng đã truyền ra tiếng kêu ư ư cùng tiếng rên rĩ.

Tại một hang động phía sau ngọn núi, bên ngoài cửa động, sau khi binh lính đứng gác hai bên nhận được lệnh thì mở cánh cửa sắt ra để cho Tiểu Huyền và Sơ Vân đi vào.

Trong động khá rộng rãi, vách tường bằng bùn đất được san phẳng, đèn dẫn đường sáng ngời, còn có cả thiết bị thông gió hiện đại.

Theo lời Tiểu Huyền, Sơ Vân biết trong này vốn là một xưởng chế biến thuốc phiện rất lớn, năm đó sau khi bị người của Euler chiếm được thì nơi này trở thành căn cứ chuyên để cất trữ vũ khí của quân đội, mà mấy năm nay, nơi này thậm chí đã biến thành một xưởng chế tạo vũ khí nhỏ, dùng nguyên liệu nhập về từ nước ngoài để chế tạo ra một số vũ khí hạng nhẹ, mà xưởng sản xuất nhỏ này đã từng bước trở thành nguồn cung cấp vũ khí chủ yếu cho chính quyền vũ trang ở vùng Tam Giác Vàng, mà nguồn thu lợi từ buôn bán vũ khí mới là trụ cột chính chống đỡ cho cả vận người trong đội quân của Lục Tiến.

Đi vào trong vài chục met dọc theo con đường, hai bên vách tường cứ cách vài met lại có một cánh cửa sắt đóng chặt, bên trong loáng thoáng nghe thấy tiếng kim loại va chạm, đi thêm vài bước, Lục Tiến bước ra từ một kho hàng chứa đầy các loại vũ khí nhỏ.

“Bảo bối nhớ anh có phải không?” Vừa nhìn thấy Sơ Vân thì hai cánh tay Lục Tiến đã không tự chủ được mà vươn ra, Tiểu Huyền nhanh chóng buông Sơ Vân ra chạy vào kho hàng tìm cậu nhóc kia.

“Ừm...” Sơ Vân bị hân ôm thật chặt, chỉ có thể ngẩng đầu lên trừng mắt với hân tỏ vẻ kháng nghị.

Đôi môi ngọt ngào đỏ mọng đã tự mình đưa đến tận môi thì làm sao mà Lục Tiến buông tha cho được? Đương nhiên cánh tay trắng kiện của hân siết chặt lại, triệt để cuốn thân thể mềm mại vào trong lòng, hôn xuống thật nồng nhiệt.

Binh lính thỉnh thoảng đi qua đều rẽ sang đường vòng mà đi, Sơ Vân bị Lục Tiến ôm hôn cuồng nhiệt khiến toàn thân run rẩy mềm nhũn.

“Làm sao bây giờ, mấy ngày nữa anh phải ra ngoài làm việc, phải vài ngày không được hôn em, thật là muốn nhét em vào trong túi mang theo.” Lục Tiến nặng nề cuốn lấy môi cô, sau đó dán vào cánh môi trơn bóng khẽ nói.

“Anh phải đi đâu?” Sơ Vân bị hôn đến chảy nước mắt dựa vào lồng ngực hân thở hổn hển, một lúc sau mới hỏi.

“Đi mua một vài thứ.” Lục Tiến ngậm lấy vành tai cô khẽ nói.

“Có gặp nguy hiểm gì không?” Sơ Vân ngẩng đầu lên nhìn hân.

“Đương nhiên là không.” Lục Tiến cúi đầu xuống, thấy cô lo lắng nên hôn lên mặt cô vài cái sau đó nắm tay cô vào trong kho hàng.

Trong kho hàng, mấy chiếc thùng gỗ dựa vào tường chất đống lên nhau, chỗ trống ở giữa có một cái bàn trúc, Hạo Hạo mặc quần cao bồi ngồi trên bàn buông hai cái chân ngắn xuống, đang lắp ráp mấy cây súng cũ đã bị bỏ Lục Tiến đưa cho bé, mà Tiểu Huyền ngồi chồm hổm bên cạnh thấy cậu bé say mê như vậy cũng không ngừng lải nhải bên tai bé, dùng bộ sưu tập Colt, Nagant và Enfield (tên các loại súng ngắn) của Euler dụ dỗ cậu bé cho cô hôn vài cái.

Hạo Hạo hoàn toàn không nghe thấy mấy lời bên tai mình, bé chỉ chôn cái đầu nhỏ vào mấy thứ trong tay, sau đó đặt lên bàn, nghiên cứu linh kiện của từng loại súng.

Khi bé đã lắp ráp xong lại học theo tư thế của ba ba dùng hai bàn tay nhỏ nhắn nhắm về phía Lục Tiến đang dắt tay Sơ Vân vào.

53. Chương 51

Chương 51 – Chuyến du lịch ngọt ngào

Lục Tiến không biết cô gái của hắn một khi đã quyết định thì sau này sẽ cố chấp như vậy, bất kể ai nói ra lý do nào cô ấy cũng không chịu nghe. Cô ấy chỉ dùng đôi mắt to ướt át kia không một tiếng động nhìn về phía hắn mà thỉnh cầu. Hắn không thể chịu được, nhưng hắn thật sự không thể dẫn cô theo. Bởi vì, lần này hắn đến Campuchia là để mua vũ khí.

Cả khu vực châu Á Thái Bình Dương, Campuchia là vùng trọng yếu của hoạt động vũ khí phi pháp, bởi vì nơi đây thiếu một chính phủ đủ mạnh, buôn bán vũ khí đã trở thành một món lợi kếch sù của quốc gia.

Trong hai năm 1992 và 1993, chính quyền chuyển tiếp của Liên Hợp Quốc tại Campuchia đã thu giữ được 320 ngàn vũ khí hạng nhẹ cùng rất nhiều tấn đạn dược từ cuộc chiến tranh trong hai thế kỷ tám niên đại, mà đó chỉ là một phần nhỏ số vũ khí mà Việt Nam, Trung Quốc, Mỹ và Liên Xô cũ đưa đến Campuchia mà thôi, hiện nay thị trường giao dịch vũ khí ở Campuchia vẫn có thể mua được số lượng lớn vũ khí đủ mọi loại.

Mấy năm qua, Lục Tiến và Euler đã nhập vào rất nhiều vũ khí buôn lậu theo hai con đường thủy bộ của Thái Lan, hoặc là để lại dùng, hoặc là bán qua tay đầu cơ trục lợi, hôm nay trên tay bọn họ đã có một cơ sở buôn bán vũ khí khá vững chắc.

Nhóm hàng lần này là trên trăm khẩu súng trường, vài chục khẩu súng máy thông dụng, lựu đạn có tính sát thương lớn, đạn hỏa tiễn và ngàn vạn viên đạn súng trường. Đàm phán thành công, những thứ này một khi bán qua tay sẽ mang lại lợi nhuận kinh người lên đến mười lăm lần, nếu đàm phán không thành công, những thứ này có thể tăng cường sức mạnh chiến đấu cho quân đội.

Đây là lần vận chuyển bí mật phải vượt qua biên giới của ba nước, mà vì hành trình lần này rất bí mật nên hắn phải đích thân đi một chuyến. Nhưng mà Sơ Vân lại không biết những điều này, cô chỉ biết nếu như Lục Tiến vẫn còn sinh tồn và chiến đấu trên mảnh đất căn cứ đầy máu tươi này thì cô và con trai cũng không thể né tránh việc chạm mặt với những mặt tối chung quanh hắn.

Cô chán ghét chiến tranh, sợ hãi mùi máu tươi. Nơi đây hoàn toàn không giống với thế giới cô đã sinh trưởng, ngay cả loài hoa tươi xinh đẹp cũng cất giấu nọc độc nguy hiểm.

Nhưng Hạo Hạo lại yêu mến nơi này. Phụ tử thiên tính, huyết mạch di truyền. Trong cơ thể đứa trẻ này đang chảy dòng máu hiếu chiến của Lục Tiến, vừa mạnh mẽ lại vừa dã tính. Mà cô đã sớm nằm trong lòng bàn tay hắn, có mà chạy đằng trời.

Lục Tiến nói, một ngày nào đó, loạn lạc chấm dứt, cuộc sống của mọi người trở về quỹ đạo thông thường thì sẽ không còn hiểm nguy, xung đột cùng phiêu bạt nữa. Đây là tín ngưỡng của hắn, vậy thì hãy để cô hiểu rõ tất cả về hắn đi!

Lần đầu tiên Lục Tiến vì sự cố chấp của một người phụ nữ mà phải đau đầu, hết lần này tới lần khác có đánh không được mà chửi cũng không xong.

Ngày hôm sau, Euler từ bên ngoài trở về doanh trại, sau khi biết chuyện này anh ta ngồi đối diện Lục Tiến cười to một lúc, đến khi một thanh thủy thủ lóe lên tia sáng lạnh lẽo lướt qua tai anh ta cắm thẳng vào bức tường phía sau ghế thì anh ta mới thu hồi lại dáng vẻ hờ hững, ngồi thẳng lưng tỏ ra nghiêm túc nói, “Cậu mang cô ấy đi đi, coi như đi hưởng tuần trăng mật cũng được.” Anh ta chớp chớp mắt với Lục Tiến.

“Không phải còn muốn làm việc kia sao? Khi hai người trở về cũng có thể làm, tôi sẽ sắp xếp tất cả cho hai người.”

Lúc Tiến nhú mồm nhìn anh ta, chờ anh ta nói tiếp.

“Cậu chỉ cần lộ mặt thôi, chuyện còn lại hãy giao cho cái con sói nhỏ mà cậu đã dạy dỗ kia làm là được.” Nhắc tới Nham Đường, ánh mắt Euler nheo lại, giọng điệu có vẻ hơi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hàng vừa đến tay sẽ để cho Nham Đường áp tải về nước, tôi sẽ ở biên giới tiếp ứng cho cậu ta.”

“Cậu ta đã theo cậu nhiều năm như vậy rồi, con đường kia cũng không phải chưa từng đi qua, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Về phần cậu, chỉ cần chạm mặt với người cầm đầu bên kia là được, sau đó cứ mang theo em dâu mà hưởng thụ sự ngọt ngào.” Euler vỗ hai tay vào nhau, chấm dứt lời đề nghị, xem đi, thật là viên mãn.

Lục Tiến nhún mồm, ngón tay khẽ vịn lấy tay vịn ghế. Đây cũng là một cách hay, hàng không nằm trên tay hắn, hệ số nguy hiểm sẽ giảm đi rất nhiều, hắn và Nham Đường tách nhau ra mà đi cũng có thể dời đi sự chú ý của bên kia, để cho Nham Đường có thể bí mật hoàn thành nhiệm vụ ở bên đó, thuận tiện dẫn Sơ Vân đi chơi một chuyến, khi trở về sẽ làm nốt chuyện má hắn vẫn tâm tâm niệm niệm kia, nhất cử tam tiện.

Chỉ là... Hạo Hạo phải làm sao đây? Để một mình cậu nhóc ở lại đây, cậu nhóc có quen không?

Từ khi Hạo Hạo vào kho hàng thì quả thật là như cá gặp nước. Mà đến tối Nham Đường làm việc xong chạy về doanh trại, thấy Hạo Hạo thích nghiên cứu súng ống nên cậu ta đã khoe ra cho Hạo Hạo xem khẩu AK mình đã cải tiến có tính năng rất ổn khiến cho Hạo Hạo cực kỳ hứng thú, ngày hôm sau, cậu nhóc đã lôi ra một đồng súng trường cùng súng ngắn cũ, chuẩn bị tự mình tạo ra một “món đồ chơi”, mê mẩn đến nỗi quên cả việc dính lấy mẹ.

Đêm trước ngày xuất phát, Sơ Vân thương lượng với Hạo Hạo chuyện mình và Lục Tiến sẽ ra ngoài làm việc vài ngày. Cậu nhóc mặc đồ ngủ dựa vào lòng Sơ Vân đầu tiên là hơi sững sốt một lúc, sau đó cúi đầu không nói gì, đến khi Sơ Vân giải thích nhiều lần mình sẽ trở về bé mới ngẩng đầu lên, giương đôi mắt đen láy ra nhìn mẹ.

“Hai người sẽ trở về phải không?” Bé nhẹ nhàng hỏi.

“Mẹ sẽ về mà, bởi vì có con ở đây.” Sơ Vân kim nén cơn đau rút trong ngực, mỉm cười nói.

Cảm giác không an toàn của Hạo Hạo cần tiêu trừ dần dần, cho nên bọn họ ra ngoài vài ngày rồi trở về cũng có thể từ từ tăng cường sự tin nhiệm của bé với ba và mẹ.

“Hai người sẽ về phải không?” Hạo Hạo lại tiếp tục hỏi.

“Về chứ, vì bảo bối quý báu nhất ở đây mà.” Sơ Vân nắm bàn tay nhỏ nhắn của bé, nhẹ nhàng lung lay.

“Bảo bối quý báu?” Hạo Hạo vẫn không hề chớp mắt nhìn cô chăm chăm.

“Chính là con đó.” Sơ Vân ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé trong lòng, hôn lên mái tóc mềm mại của bé.

“Con là bảo bối bị mất mới vừa tìm lại được nha.” Cô mỉm cười trả lời.

Giọng nói dịu dàng như nước của mẹ cùng lồng ngực thơm thơm mềm mềm đã trấn an nỗi lo sợ của bé, bé hơi thẹn thùng cúi đầu xuống, yên tâm khẽ gặt đầu trong lòng ngực Sơ Vân, sau đó phát ra tiếng trả lời nhỏ, “Vâng”

Sau khi đã xác nhận ba mẹ chỉ đi vài ngày rồi về, cậu nhóc rất yên lòng, ngủ thật say trong lòng ngực ấm áp của Sơ Vân.

Sau khi cẩn thận đắp chăn cho con trai rồi tắt đèn đi, Sơ Vân dùng mũi chân rời khỏi phòng Hạo Hạo.

Lúc cô đóng cửa lại chuẩn bị về phòng ngủ thì đột nhiên nghe thấy một tiếng thét to tức giận truyền tới từ ngoài hành lang, hơn nữa âm thanh này rõ ràng là của Euler, rồi lại là âm thanh lời kéo, còn có cả tiếng khóc nức nở của Tiểu Huyền.

Đã xảy ra chuyện gì?

Sơ Vân vô cùng kinh ngạc nhanh chóng chạy vào phòng khách, kéo cửa chính ra chuẩn bị xem đã xảy ra chuyện gì.

“Đừng đi, việc này không liên quan tới em.” Một cánh tay từ sau lưng Sơ Vân cản lại, Lục Tiến vừa bước ra khỏi phòng ngủ nghe thấy âm thanh kia đã biết ngay chuyện gì, lắc đầu vươn tay ôm lấy Sơ Vân.

Sơ Vân kinh ngạc quay đầu lại nhìn hấn rồi lại quay đầu nhìn về phía hành lang.

Trên hàng lang bằng gỗ, Nham Đường bị Euler dùng quyền đánh ngã nhào vào lan can gỗ đang khom người, dùng tay lau đi vết máu nơi khoe miệng, mà Euler từ trước đến giờ luôn mang vẻ mặt lười nhác giờ phút này lại đang cực kì giận dữ đầy sát khí, một tay nắm thành quyền, một tay bắt lấy cánh tay nhỏ xíu của Tiểu Huyền, ánh mắt lạnh băng, giống như một ông chồng vừa bắt được bà xã của mình hồng hạnh vượt tường.

Tiểu Huyền cánh tay bị anh ta nắm thật chặt không dám kêu đau, chỉ dùng bàn tay nhỏ bé hoảng sợ bụm lấy miệng, trong miệng phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào, vẻ mặt lo sợ không yên.

Chuyện này, chuyện này là thế nào đây?

Sơ Vân há hốc miệng, há đến hết cỡ.

“Sau khi cô nhóc đi theo Euler anh ta hay nói đùa sau này sẽ gả làm vợ Nham Đường, mấy năm nay Nham Đường hay nhắc lại với anh ta.” Lục Tiến cúi đầu ghé vào tai Sơ Vân giải thích tình cảnh hỗn loạn trước mắt.

“Chuyện ngu xuẩn Euler làm ra thì cứ để anh ta tự mình giải quyết, chúng ta đừng xen vào.” Lục Tiến liếc nhìn qua cục diện rối rắm trong hành lang, quyết định có đánh chết cũng không bước vào cái ghềnh nước đục này. Hấn tự tay đóng cửa phòng tắt đèn, một tay ôm lấy Sơ Vân vẫn chưa lấy lại tinh thần.

“Bảo bối à, hôm đó em thật là nhiệt tình, hôm nay làm lại một lần nữa được không?” Hấn vừa đi về phía phòng ngủ vừa cúi đầu ngậm lấy vành tay cô phả hơi nóng nỉ non bên tai cô.

Một đêm đẹp trời như vậy, ôm lấy cơ thể mềm mại yêu kiều của Sơ Vân mà hăng hái vận động mới là chuyện quan trọng.

Về phần Euler à? Để cho anh ta chết đi!

(keke đêm nay Euler xơi tái Tiểu Huyền, chi tiết sẽ có trong ngoại truyện)

Thủ đô Phnom Penh, Campuchia

Phnom Penh nằm ở sông Mekong, trên chỗ giao nhau giữa sông Tonle Sap và sông Interchange, Phnom Penh là một thành phố lớn, là trung tâm kinh tế, chính trị, văn hóa và giao thông của cả nước.

Đây là một thành phố xinh đẹp vô cùng.

Con đường rộng rãi in bóng rừng xanh, cảnh sắc xuôi theo sông Tonle Sap vô cùng mê người, khắp nơi trong thành phố đều có thể trông thấy những ngôi biệt thự kiểu Pháp trang nhã xinh xắn, trong thành phố cũng có khá nhiều di tích lịch sử và danh lam thắng cảnh, lúc nào cũng có thể thấy được những ngôi chùa với kiến trúc tinh xảo, làm người xem phải hoa mắt.

Lục Tiến không đưa cô vào ở trong khách sạn mà thuê một căn nhà.

Ngôi nhà được xây dựng chủ yếu bằng gỗ, có một giếng trời thông gió, phòng ngủ ẩn sau bụi cây dừa cùng cây tiêu, ban công cùng vách tường dây leo chằng chịt, vừa yên tĩnh vừa đẹp mắt.

Sơ Vân vốn tưởng rằng hành trình này sẽ phải đi trong bí mật, kết quả Lục Tiến lại thoải mái dẫn cô đi dạo chơi khắp nơi ở Phnom Penh, hấn để cho cô mặc một chiếc quần jean rộng thùng thình nhìn không ra kích cỡ cùng áo khoác ngoài dài đến mông, búi tóc trên đầu còn phải đội một cái mũ chụp, mà hấn lại ăn mặc y như năm đó lần đầu gặp gỡ, một cái quần jean cũ nát cùng một chiếc áo thun giá rẻ mua ở vỉa hè và một chiếc mũ thể thao. Hai người nhìn vào trông như một nam nữ yêu nhau có ít tiền đi ra ngoài du lịch.

Bọn họ ngẩng nhìn cung điện hoàng gia ở Phnom Penh, tráng lệ rực rỡ, nóc nhà cao vút lên tận mây làm cho Sơ Vân kinh ngạc không thôi. Bọn họ tham quan những ngôi chùa hoa lệ, tất cả tượng Phật lớn nhỏ đều được đúc bằng vàng, bên trong còn có quốc bảo của Campuchia, một tượng Phật cao nửa thước, dùng một khối phi thủy trong suốt màu lục đúc thành.

Tất cả chùa miếu, tháp Phật trong thành phố đều có dấu chân của bọn họ, mà mỗi một ngôi chùa Sơ Vân đều vô cùng thành kính quỳ lạy cầu nguyện, sau khi vái lạy, Lục Tiến bắt đầu cười nhạo cô ngốc nghếch, nói ở đây quan đến bái Phật, thương nhân đến bái Phật, quân nhân bái Phật, ngay cả sát thủ cũng bái Phật, bây giờ thì đến lượt cô, vậy thì đức Phật nhất định sẽ bận bịu vô cùng, Sơ Vân nghe xong liền dùng tay che miệng hắt lại không cho hắt khinh nhờn thần Phật nhưng những ngón tay ngọc lại bị hắt nắm lấy rồi hôn hít không ngừng trước mặt đức Phật trang nghiêm.

Đến đêm, Lục Tiến nắm tay cô đến một chợ đêm ăn quà vặt. Ven đường, cứ cách vài bước lại có một quán quà vặt, các loại “nguyên liệu nấu ăn” làm cho người ta phải trợn mắt há mồm, trứng vịt vẫn còn trông thấy lông và xương bên trong ăn kèm với lá tía tô và hồ tiêu, cả một sọt để mèn chiên vàng óng, mấy con nhện đen bày đầy trên mặt quầy, còn có một thứ gì đó giống như da gà, Sơ Vân nhìn sát vào mới biết thì ra là bọ cánh cứng mà mọi người vẫn gọi, mà bốn phía thỉnh thoảng còn trông thấy những cô gái xinh đẹp vừa nói cười vừa gặm bọ cánh cứng nướng đi dạo phố. Những thức ăn vô cùng khủng bố làm cho Sơ Vân chưa đi được mấy hàng đã kéo Lục Tiến mau chóng rời khỏi con phố này đi về phía quảng trường. Hai tay Lục Tiến đút vào túi quần, vừa cười ha ha vừa miễn cưỡng bị cô kéo đi.

Người đi trên đường tấp nập, khoảng sân rộng lớn được bày biện rất nhiều gian hàng nhỏ, mọi người ngồi trên mặt đất, hàng quán bên vỉa hè bày biện đủ mọi loại đồ vặt, Sơ Vân lạ lẫm nhìn bốn phía, Lục Tiến dẫn cô đến một cửa hàng thủ công mỹ nghệ, vài người lính vẫn đi theo hai người chia ra đứng trước cửa hàng, chặn tầm mắt của mọi người lại. Sơ Vân ngồi xuống bắt đầu chọn đông chọn tây, Lục Tiến thì dùng tiếng địa phương nói chuyện phiếm với ông chủ cửa hàng có làn da ngăm đen, trong lúc đó cũng có vài người ra vào cửa hàng, lúc Sơ Vân chọn xong vài thứ thì Lục Tiến cũng đã giao dịch xong.

Sau khi trở về căn nhà thuê, vừa bước vào nhà đã thấy bóng dáng Nham Đường xuất hiện trong phòng, gương mặt tuấn tú góc cạnh vẫn còn lại vài chỗ xanh tím. Nghe xong lời dẫn dò của Lục Tiến, Nham Đường rời khỏi phòng ngại ngùng bắt chuyện với Sơ Vân, sau đó từ trên lầu hai phi thẳng xuống đất rồi biến mất trong bóng tối.

“Không phải anh nói tới đây để mua thứ gì sao?” Thấy Nham Đường thần thần bí bí Sơ Vân mới phát hiện ra hình như mình vẫn chưa biết rõ Lục Tiến tới đây để làm gì nên không khỏi mang vẻ mặt ngờ ngác đến hỏi Lục Tiến.

“Hửm? Mua, ngày mai đi mua, mua xong sẽ trở về.” Lục Tiến nhướn mày cười, thứ nên mua cũng đã mua xong, ngày mai đi mua quà cho con trai thôi.

“Hả? Chỉ vậy thôi sao?” Sơ Vân kinh ngạc nhìn hắn, chuyến đi này chỉ là đến đây chơi vài ngày thôi sao? Cô còn tưởng rằng hắn phải đi làm rất nhiều việc chứ.

“Mọi việc đã giải quyết xong xuôi rồi, ngày mai sẽ về, anh đã nói với em là chẳng có việc gì rồi mà.” Lục Tiến lắc đầu cười khê, vươn tay kéo cô từ trên ghế salon lại.

“Hai ngày nay có vui không?” Hắn ôm vòng eo nhỏ của Sơ Vân, hạ thấp giọng hỏi bên tai cô.

“Ừm” Sơ Vân gật đầu, hé miệng mỉm cười, mấy ngày nay là thời gian vui vẻ nhất trong bao lâu nay.

“Vui là tốt rồi, sau này sẽ dẫn theo cả Hạo Hạo đi chơi nữa.” Lục Tiến cúi đầu ấn xuống một nụ hôn nơi khóe miệng cô, sau đó dán vào tai cô nói, “Anh mệt quá, em vào kì lưng cho anh đi.” Hắn kéo Sơ Vân đang đỏ mặt tới tận mang tai vào nhà tắm nhỏ hẹp.

Trong không gian chỉ có thể đứng được đúng hai người, nước ấm phun ào ào trên mặt đất, hơi nóng lan tràn khắp nhà tắm, lỗ thông gió trên trần vẫn ra sức làm việc nhưng căn bản nó không thể hút hết hơi nước bên trong.

Cô gái nhỏ đang bị đè lên mặt tường bằng gạch men sứ lạnh buốt, hai chiếc đùi trắng nõn bị quấn quanh bờ hông màu mật ong của người đàn ông, hai bàn tay to lớn ôm lấy chiếc mông ngạo nghễ ưỡn ra của cô

không ngừng vuốt ve, vật đàn ông không ngừng căng to, kịch liệt xâm nhập vào nơi thần bí non mềm của cô.

“Bảo bối, có thích không? Hửm?” Hấn ác ý chen vào cơ thể cô.

Làm gì có, cô đang khó chịu gần chết đây! Sơ Vân phát ra tiếng khóc khê.

“Em rất thích, em xem, nó đang hoan nghênh anh vuốt ve nó.” Giọng Lục Tiến khàn khàn, vừa dùng ngón tay tàn bạo tra tấn nụ hoa hồng hào của cô vừa không ngừng nỉ non bên tai cô.

“Sơ Vân, có muốn anh không?” Ngọn lửa dục vọng cuồng nhiệt của hấn tàn nhẫn tra tấn, ép hỏi cô gái đã lâm vào mê loạn.

“Muốn” cảm giác trống rỗng không ngừng đánh úp về phía Sơ Vân.

“Lục Tiến!” Cô khóc lóc cầu khẩn hấn.

“Có yêu anh không? Sơ Vân?” Lời dụ dỗ của hấn gần như đã chạm đến cực hạn, ngay cả mình cũng không chịu được nữa.

“Yêu...!” cô nằm trong lòng hấn cam tâm gật đầu, nghẹn ngào lên tiếng, bàn tay nhỏ bé bám chặt cánh tay hấn rung động cầu xin.

Lục Tiến buông thả bản thân mình, hoàn toàn tấn công, mạnh mẽ chạy nước rút, hưởng thụ tư vị thắng lợi. Hấn muốn cô phải nói, muốn cô ngoan ngoãn ôm cổ hấn, muốn cô chủ động di chuyển hoan nghênh sự xâm nhập của hấn. Hấn đã chìm đắm, cô cũng phải chìm đắm cùng hấn. Bất luận là thiên đường hay địa ngục, cô chỉ có thể ở bên cạnh hấn.

Cô bị tiết tấu mãnh liệt của hấn đánh sâu vào khiến hai mắt mờ đi, chỉ có thể đưa tay không ngừng đánh vào cánh tay rắn chắc của hấn, cái miệng nhỏ bị hấn chà đạp đến sưng đỏ không ngừng phát ra tiếng kêu yêu kiều hàm hồ, đến khi thân thể đang phủ phục trong lòng hấn bị hấn dùng lực đạo mạnh mẽ xâm nhập, cô khó chịu khóc thành tiếng, dùng hàm răng trắng tinh cắn vào cơ thể rắn chắc, khóe mắt chảy ra một dòng nước mắt không biết là vì khó chịu hay sung sướng, hàng lông mi bị hơi ướt làm ướt đầm không ngừng lăn xuống vài giọt nước, rơi xuống mặt đất hòa vào dòng nước đang chảy cuộn cuộn.

Suốt một đêm Lục Tiến đều lấn lộn Sơ Vân như vậy. Hấn công kích cô một cách hung ác, không hề thương tiếc, nhưng sự xâm chiếm mãnh liệt của hấn lại không hề tổn hại gì đến cô, ngược lại còn khiến cho cô thuần thực đến đáng sợ. Cô rên rỉ, khóc lóc trong lồng ngực hấn, lên tiếng kêu la tên hấn, khiến cho hấn yêu thích không buông tay.

Trong bóng tối, chỗ sâu nhất trong căn phòng nhỏ chỉ còn lại tiếng thở thô ráp gấp gáp cùng tiếng rên yêu kiều.

Cơn ân ái mãnh liệt qua đi, bọn họ hôn môi, thở dốc, mê mẩn. Sau đó, bọn họ ôm lấy nhau, bình yên ngủ thiếp đi.

Vòng ôm này hài hòa như vậy. Bởi vì giờ khắc này, giữa bọn họ đã không còn sự chênh lệch về tư cách, địa vị, đã không còn sự ngăn cách của cha mẹ, đã không còn sự phiền nhiễu thế tục gây trở ngại.

Chỉ có tình yêu.

54. Chương 52

Chương 52 – Nguy hiểm bất ngờ

Sau một đêm bị Lục Tiến hành hạ, Sơ Vân cạn kiệt sức lực ngủ thẳng đến trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại, sau đó Lục Tiến lại bắt cô thân mật một lúc lâu mới kéo cô xuống giường.

Đến chiều, hai người tới Dutra gần Phnom Penh, ở đây khá bí ẩn, là một trung tâm của thị trường bán lẻ các loại vũ khí phi pháp, nơi này thú vị ở chỗ chính là có những mô hình súng lục, chỉ cần tốn 100 đến 120 đô la là có thể mua được. Lục Tiến kéo Sơ Vân biếng nhác dạo một vòng, cuối cùng chọn hai thanh chủy thủ quân dụng giá khá cao, sau đó bảo người ta gói vào một cái hộp nhỏ để hẩn mang về làm quà tặng con trai, mà sau khi dạo một vòng xong, bọn họ lên đường trở về.

Capuchia và Myanmar không có biên giới chung, phải đi từ Capuchia qua Thái Lan theo hướng tây bắc khoảng 250km mới tới Myanmar.

Binh lính vốn vẫn đi theo hai người đại bộ phận đã bị Nham Đường dẫn đi mất, bởi vậy từ Bangkok đến đường trở về biên giới chỉ còn có hai người trên chiếc xe việt dã. Ven đường dân cư khá thưa thớt, cảnh thôn quê trải dài suốt con đường, cảnh sắc đơn điệu ngoài cửa sổ xe làm cho Sơ Vân rơi vào trạng thái buồn ngủ, cô ghé vào đùi Lục Tiến mơ mơ màng màng ngủ, thỉnh thoảng lại bị Lục Tiến hôn trộm vài cái. Không biết qua bao lâu, ngón tay Lục Tiến nhẹ nhàng véo má cô một cái, dịu dàng đánh thức cô, “Bảo bối à, sắp sửa nhập cảnh rồi.”

“À” Sơ Vân mơ màng bò lên từ trên đùi hẩn, ôm lấy cổ hẩn ngồi dậy, mái tóc dài như nước đổ xuống, Lục Tiến dùng hai ngón tay chậm rãi chải vuốt những lọn tóc mượt mà quăn trên cánh tay hẩn.

Sơ Vân úp sấp bên cửa sổ xe nhìn, sắc trời đã tối, nhìn ra ngoài thấy có một ít sương mù. Bây giờ bọn họ đang đi trên một con đường núi uốn lượn, ngoài cửa sổ chỉ còn rừng cây cùng những dãy núi xa mờ lung, xa xa có thể trông thấy lờ mờ những ngọn đèn dầu lốm đốm. Sau khi xuống núi, con đường lớn dần dần trở nên náo nhiệt, thỉnh thoảng sẽ có một chiếc xe tải đi qua, mà những trạm kiểm tra dọc đường có vẻ rất lạ, nhắc nhở Sơ Vân bọn họ đã đi xa khỏi biên giới Thái Lan – Myanmar.

Biên giới Thái Lan – Myanmar dùng núi để ngăn cách, dùng sông làm giới tuyến, mà ngay giữa bờ sông Mekong ngăn cách Thái Lan và Myanmar lại có một “cây cầu hữu nghị Thái Lan – Myanmar”, hai bên đầu cầu có trạm gác của hai nước.

Lúc không có nguy cơ xâm nhập biên giới nghiêm trọng, mặc dù là biên giới hai nước nhưng người dân vẫn được tự do lai vãng, cư dân hai bờ sông lúc nào cũng có thể quá cảnh sang nước kia cung cấp rau xanh, nhưng vào thời điểm căng thẳng thì quân đội hai bên lại khá giương cung bạt kiếm, trọng binh bố phòng, thậm chí còn mang cả xe tăng và pháo hạng nặng đến bờ sông.

Đứng ở đầu cầu chỗ thượng du nhìn về phía hạ lưu có thể nhìn thấy rõ đường cong, thỉnh thoảng có vài chiếc thuyền nhỏ chui ra rồi lại nhanh chóng biến mất bên kia bờ tường. Có vài người đặt chiếc bàn lớn bên bờ sông để thu phí người quá cảnh, những kẻ không muốn làm thủ tục quá cảnh hoặc không tiện làm nhờ bọn họ là có thể thuận lợi vượt qua được biên giới đi sang nước bên kia, mang những thứ hàng hóa buôn lậu trái phép bị pháp luật cấm vượt biên một cách tốt đẹp.

Trên đường đi, Lục Tiến dừng phải vài binh sĩ kiểm soát dọc đường, mà sau khi tiến vào biên giới thì bọn họ lại mang theo súng trường tấn công, lái chiếc xe việt dã chạy trên đường lớn mà không cần che giấu gì, bởi vì những binh sĩ kiểm soát cũng làm như không thấy những việc này, chỉ cần đưa phí đi đường là có thể vượt qua. Sơ Vân vẫn luôn thắc mắc không biết bọn họ kiểm tra cái gì nữa, Lục Tiến thấy cô thắc mắc thì ôm lấy cô vuốt ve một lúc rồi nói cho cô biết ở vùng Tam Giác Vàng này có một đặc điểm lớn nhất đó là không bị hạn chế vũ khí.

Vũ khí cùng thuốc phiện trên thế giới bị coi như là con mãnh thú và dòng nước lũ, mang theo hai thứ này đều là trái pháp luật, mà ở đây, vũ khí cùng thuốc phiện lại là thứ dễ được thông qua nhất, về phần những trạm kiểm soát trên đường thì cũng lắm cũng chỉ là mảnh khéoe đòi hỏi phí đi đường mà thôi.

Đến đầu cầu, binh lính Thái phụ trách kiểm tra ngăn chiếc xe việt dã của bọn họ lại, người của Lục Tiến ngồi phía trước thò đầu ra, cười nói với bọn họ mình đến Mandalay mua đá quý, vừa nói vừa đưa bao thuốc lá ra, đương nhiên phía dưới hộp thuốc lá đã giấu sẵn một tờ đô la Mỹ.

Tên lính Thái ngầm hiểu nhận lấy bao thuốc nhét vào túi áo, kiểm tra đơn giản hết những chiếc xe sắp sửa quá cảnh rồi phất tay bảo bọn họ đi.

Xe chậm rãi lái qua trạm kiểm tra, đi về phía những trạm kiểm tra kế tiếp.

Cây cầu kia không hề dài, cũng không rộng, chỉ có bốn đường xe chạy, bề mặt được tráng xi măng tự chế, không hề có khí thể của một cây cầu nối liền biên giới, vì sắc trời đã tối nên người lui tới hai bên cũng không nhiều lắm, xa xa nhìn lại có thể trông thấy lính gác súng vác vai, đạn lên nòng đang đi tuần tra ở trạm kiểm soát Myanmar.

Khi xe của bọn họ vừa rời khỏi trạm kiểm soát được vài chục met thì một chiếc xe tải màu đen trông khá bình thường ở phía sau đột nhiên tăng tốc, thoảng cái đã vượt lên chiếc xe việt dã, lúc hai chiếc xe đi sát qua nhau, Lục Tiến đang nhắm mắt vân vê bàn tay nhỏ bé của Sơ Vân trong phút chốc mở choàng mắt ra!

“Rầm” một tiếng, bánh xe trước của chiếc xe việt dã đột nhiên không khống chế được, đầu xe rẽ ngang ra, thiếu chút nữa đã nhảy lên con lươn giữa đường!

Mà chiếc xe tải đã vượt qua chiếc xe việt dã được chừng hai ba chục mét bỗng nhiên thắng gấp lại!

Bị ảnh hưởng bởi chiếc xe phía trước đánh tay lái, chiếc xe đằng sau cũng theo đó mà phanh gấp lại.

“Làm sao thế?” Khi xe phanh lại, thiếu chút nữa Sơ Vân đã đụng đầu vào thành ghế phía trước, Lục Tiến nhanh chóng chống tay bảo vệ cô, Sơ Vân kinh ngạc nhìn Lục Tiến bỗng dưng mặt lạnh băng.

Sau khi xe đã ngừng lại, Lục Tiến buông Sơ Vân ra, ngồi thẳng dậy dùng hai tay chống vào thành ghế phía trước nhìn chiếc xe dừng lại đột ngột phía xa.

Sau khi khống chế được chiếc xe, binh lính nhanh chóng xuống xe sau đó chuẩn bị kiểm tra bánh xe.

Lúc này, cửa xe tải đột nhiên mở ra, hai người đàn ông mặc đồ đen nhanh chóng nhảy xuống, quỳ nửa người trên mặt đất đặt một cái giá ba chân nho nhỏ trước chiếc xe việt dã, tên còn lại đặt một vật hình cung màu xanh lên chiếc giá ba chân.

Sắc trời tối mịt, binh sĩ đã xuống xe vẫn chưa thấy rõ động tác của đối phương thì Lục Tiến đã nheo mắt lại, giật bộ đàm rống lên, “Mau chạy đi! Bom định hướng!”

Sau khi rống lên một tiếng, Lục Tiến ném thật mạnh bộ đàm đi rồi bắt lấy cánh tay Sơ Vân!

“Theo sát anh!” Hắn dùng một cước đá văng cửa xe ra rồi túm lấy Sơ Vân kéo xuống chiếc xe việt dã.

Sau vài bước vượt qua rào chắn, Lục Tiến không chút thương tiếc kéo Sơ Vân bay qua rào chắn rồi chống tay lướt qua! Nhưng tên lính khác cũng phản ứng rất nhanh lập tức theo sau phóng qua rào chắn!

Tuy động tác của bọn họ vô cùng nhanh nhạy nhưng gã áo đen ở xa cũng đã cho nổ quả bom FFV-013R được xưng là “Cơn ác mộng”!

“Oành!”, trong tiếng nổ, vô số những đường đạn hình bó quạt với tốc độ 1700m một giây xi ra đánh úp về phía chiếc xe việt dã! Những mảnh vỡ theo hình cung cách mấy chục mét bắn lại tạo thành một màn đạn giết người cực kì khủng bố!

“Rầm rầm rầm!” Mật độ hỏa lực tương đương với mười mấy khẩu súng máy bắn tới trong nháy mắt đập tan nát hai chiếc xe việt dã dày dặn.

Mảnh vỡ có thể đục thủng tấm thép dày đến 10mm từ khoảng cách hơn mười thước đã đánh vỡ cửa sổ xe tạo thành càng nhiều mảnh vỡ hơn, bắn về phía đám người của Lục Tiến!

Cả quá trình diễn ra chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Sơ Vân hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra bên tai vang lên tiếng nổ mạnh đồng thời bị Lục Tiến kéo vào lòng ngực hắn.

“Ngừng thở!” Lục Tiến dùng tấm lưng dày rộng của mình bảo vệ cho cô, đồng thời dẫn theo cô nhảy xuống cây cầu xi măng cao hơn mười thước.

“A!” Binh sĩ không kịp bay qua lan can phát ra tiếng kêu thảm thiết rồi bị vô số mảnh vỡ xuyên qua cơ thể.

Màn đạn bắn về phía xe việt dã có phạm vi quá lớn, người dân vô tội vội vàng đi qua cây cầu bị mảnh đạn bắn vào cũng chết một cách bi thảm.

Mấy gã áo đen trên xe tải nhanh chóng xuyên qua rào chắn giờ súng bắn về phía con sông, viên đạn quệt vài vòng trên mặt nước nhưng trên mặt sông ngoại trừ có vài vằn nước nhộn nhạo thì đã không còn thấy mục tiêu mà bọn chúng muốn ám sát đâu nữa!

Bọn chúng khẩn trương nhìn chăm chú vào mặt nước, ước chừng khoảng mười giây say, dọc theo hạ du con sông xuất hiện vài vằn nước.

“Đuổi theo!” Sau khi tìm được mục tiêu, mấy gã áo đen xoay người nhảy xuống cầu.

Một số cư dân tận mắt chứng kiến thảm kịch hoảng sợ thét chói tai rồi chạy tán loạn, hiện trường vô cùng hỗn loạn không thể khống chế được, trận tập kích bằng bom cũng đồng thời dẫn tới sự dè phòng của binh lính có vũ trang hai bên, mà đến khi binh lính mò mẫm tiếp cận đến hiện trường vụ nổ thì chỉ nhìn thấy một chiếc xe tải mở rộng cửa cùng hai chiếc xe việt dã bị bắn nát hoàn toàn, hàng rào chắn bên cạnh vất vèo vài thi thể chết thảm, mà trên cây cầu nhỏ cũng không còn bóng dáng của kẻ tập kích hay người bị tập kích nữa.

Lục Tiến vừa nói xong câu “ngừng thở” thì Sơ Vân cùng dùng lực hít một hơi thật dài. Tuy cô vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng với sự tín nhiệm từ trước đến giờ với Lục Tiến thì thân thể cô phản ứng nhanh hơn đại não một chút. Cô bị Lục Tiến kéo nhảy xuống cầu, rơi thẳng xuống nước sông.

Lạnh buốt, đen kịt, đục ngầu.

Dưới áp lực của nước, nước sông đục ngầu lập tức chui vào tai vào mũi Sơ Vân, thiếu chút nữa cô đã sặc đến khoang mũi, sau khi dùng sức nín thở, cô không dám mở mắt ra, chỉ cố gắng ngừng thở.

Khi đã chìm trong nước, Lục Tiến cũng không kéo cô lên khỏi mặt nước mà vẫn ở trong nước nhanh chóng kéo cô bơi đi.

Vài phút đồng hồ sau, sau lưng truyền đến âm thanh viên đạn xuyên vào nước, một tên lính bơi theo sau Lục Tiến bị đạn xuyên qua đùi phát ra tiếng kêu đau đớn rồi vẫn bơi theo sau bọn họ, còn Lục Tiến vẫn kéo Sơ Vân bơi trong nước.

Bơi theo nước sông cũng không mất quá nhiều sức, mà mặt sông nhìn khá phẳng lặng nhưng thật ra tốc độ dòng chảy lại không hề chậm, khi Sơ Vân nín thở đến sắp sửa nghẹt thở thì Lục Tiến kéo cô ra khỏi mặt nước, sau đó hai người leo lên bờ tại một khu vực khá rộng lớn ở Myanmar.

Sau khi chột vật leo lên tới bờ, Sơ Vân thở hổn hển nhanh chóng quay lại nhìn phía sau, lúc này bọn họ đã cách rất xa chỗ sông đã nhảy xuống lúc này, nhưng vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy đầu người nhấp nhô trên sông.

“Đi mau!” Lục Tiến hít một hơi thật sâu rồi kéo Sơ Vân đi.

Bất chấp quần áo ướt đầm dính vào người, Sơ Vân nhanh chóng theo sau hắn.

“Á!” Sau khi đã đứng vững ngẩng đầu lên nhìn Lục Tiến, phút chốc Sơ Vân phát ra tiếng kêu sợ hãi!

“Lục Tiến, lưng của anh...”

Bờ sông hắt lên ngọn đèn từ bờ đối diện, dưới ánh sáng yếu ớt, Sơ Vân tròn tròn hai mắt!

Giờ phút này chiếc áo thun dán phía sau lưng Lục Tiến đã bị nhuộm thành một màu đỏ tươi, vài chỗ trên cánh tay, lưng đã hiện ra vết thương thật sâu!

55. Chương 53

Chương 53

“Anh không sao! Rời khỏi đây rồi nói sau!” Lục Tiến không quay đầu lại, kéo Sơ Vân chạy thật nhanh qua bãi sông tiến vào một rừng chuối tây âm u, theo mỗi bước đi tới của hắn, vết thương sau lưng hắn lại không ngừng chảy máu, tạo thành giọt nước dần dần theo vạt áo nhỏ xuống mặt đất.

Sơ Vân thấy lưng hắn không ngừng chảy máu mà nước mắt lăn chả không tiếng động không ngừng chảy xuống gò má, nhưng cô không để tiếng khóc phát ra từ cổ họng, chỉ cắn chặt môi, dốc sức chạy sau hắn.

Vì thỉnh thoảng sẽ có thôn dân trèo đèo lội suối đi qua nên tạo thành một con đường gập ghềnh uốn lượn dẫn xuống chân núi, lúc ẩn lúc hiện trong khu rừng rậm rồi biến mất phía sau dãy núi.

Đi xuyên qua vài hộ dân sinh sống ven bờ sông, hai người dọc theo con đường núi nhỏ chui vào một khu rừng rậm mênh mông.

Khi đã tiến vào rừng, Lục Tiến dẫn Sơ Vân rời khỏi con đường mòn cỏ mọc bị cư dân nơi đây giẫm trụi lủi. Đi thêm khoảng mười phút, Lục Tiến ngừng lại trước một tảng đá ẩn sau lùm cây.

“Nghỉ ở đây một chút rồi phải đi ngay bằng không sẽ bị những kẻ kia đuổi kịp.” Lục Tiến buông tay Sơ Vân ra nhìn thoáng qua hoàn cảnh chung quanh, sắc mặt bởi vì không còn chút máu mà trở nên trắng bệch.

“Lục Tiến à, vết thương của anh...” Sơ Vân dùng tay lau nước mắt trên mặt rồi vịn lấy cánh tay hắn muốn hỏi han về vết thương của hắn, nhưng trong rừng cây không trăng không sao tầm tối, hai mắt cô như bị bôi đen, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy hình dáng của Lục Tiến.

“Ngoan nào, chỉ là vết thương nhỏ thôi, đừng sợ.” Lục Tiến vỗ vỗ bàn tay cô khê trấn an cô một câu, sau đó quay đầu về phía bụi cỏ bắt đầu tìm kiếm. Chỉ một lát sau, hắn nhổ tận gốc vài cành hoa thảo được màu tím từ một góc ẩm thấp ẩn sau núi đá.

“Giúp anh xử lý mấy cành cây đó.” Lục Tiến ném bó thảo dược ẩm ướt xuống mặt đất, đưa lưng về phía Sơ Vân ngồi xếp bằng lại, rút cây chủy thủ mang theo bên mình ra, nhanh chóng bắt đầu cắt chiếc áo thun trên người từ phía trước.

“Xử lý thế nào đây? Em phải làm thế nào đây?” Sơ Vân quỳ sụp xuống sau lưng hắn, rưng rưng nước mắt cẩn thận lột bỏ chiếc áo đã bị cắt trên người hắn xuống.

“Ngắt nó ra sau đó dùng loại thuốc này đắp lên miệng vết thương.” Đối với cơn đau đớn kịch liệt khi lớp vải chạm vào cơ thể, Lục Tiến không hề nhíu mày, hắn phủi đại bùn đất dưới rễ cây xuống sau đó ngắt một đoạn thân bỏ vào miệng nhai, chỉ một lát sau, hắn nhả cây thuốc vừa nhai ra thả vào lòng bàn tay đưa cho Sơ Vân.

“Em...em không nhìn thấy rõ.” Trong rừng quá tối, Sơ Vân mở mắt thật to cũng chỉ có thể miễn cưỡng trông thấy vài vết thương sau lưng Lục Tiến, nhưng cô không thấy rõ lắm hình dáng cụ thể của từng vết thương, trong lúc sốt ruột, cô không nhịn được mà nức nở lên tiếng, nước mắt lăn xuống mặt đất, cảm thấy mình rất rất vô dụng!

“Ngoan nào, đừng khóc, có lửa ngay đây.” Nghe thấy tiếng khóc ử rử của cô, Lục Tiến xoay người lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của cô dỗ dành, thăm mắng mình đã quên mất cô không thể nhìn rõ mọi vật trong bóng tối như mình, trong tình trạng thế này mà bắt cô xử lý vết thương ình thì thật là làm khó cô rồi.

Hắn nhanh chóng lấy một chiếc bật lửa quân dụng từ trong túi quần ra,捏o mắt nhìn qua, ừm, không bị hư, hắn là còn dùng được. Đánh lửa vài cái rồi dùng sức thổi vài cái, Lục Tiến thử vài động tác, sau hai tiếng “phật phật” ngọn lửa đã sáng lên, cánh rừng u ám lập tức có một chút ánh sáng nhàn nhạt.

Có ánh sáng, hai mắt Sơ Vân lập tức sáng lên, bắt đầu kiểm tra vết thương sau lưng Lục Tiến. Lúc này toàn bộ quần áo trên người Lục Tiến đã bị cắt bỏ, cơ thể rần rần lộ ra, nhưng cả tấm lưng hắn đã bị máu nhuộm thành màu đỏ. Vết thương rên vai phải, trên lưng, trên cánh tay trái đều bị động tác bơi cấp tốc lúc nãy động vào mà trở nên máu me đầm đìa, mà theo từng nhịp thở phập phồng của hắn, miệng vết thương cũng không ngừng chảy máu!

Khi đã chính thức nhìn thấy rõ vết thương của hắn, ngược lại Sơ Vân thấy trấn định hơn một chút, sau một hồi thở dòn dập, cô với tay nhận với mớ thảo dược đen sì trong tay Lục Tiến, tay kia khê chạm vào vết

thương ghê rợn trên vai.

“Anh hãy chịu khó một chút!” Sau khi run rẩy cất giọng, cô hít thở, tay dùng sức rút mảnh võ ra.

“Xích!” Một dòng máu phun ra từ vết thương. Sơ Vân lập tức cầm lấy chiếc áo đã cuộn tròn chặn miệng vết thương lại, sau đó lau máu tươi đi rồi trong nháy mắt dùng lòng bàn tay đắp thảo dược lên.

“Đừng sợ, cứ làm từng bước một.” Lục Tiến vững vàng trấn an Sơ Vân đã toàn thân run rẩy, bàn tay cầm bột lửa không hề lay động.

“Đưa thảo dược cho em.” Sơ Vân mừng rỡ phát hiện ra sau khi đắp thứ đen sì trong tay vào thì vết thương sẽ không chảy máu nữa.

Lục Tiến khẽ cười một tiếng, vươn tay lấy một mớ thảo dược khác vò lại đưa cho cô. Lúc này Sơ Vân cũng bất chấp hình tượng, học theo Lục Tiến bỏ thuốc vào trong miệng nhai thật nhanh! Thứ cây này nhai vào miệng có cảm giác vừa đắng vừa trơn, chỉ chốc lát đã hòa thành một cục.

Vừa rồi đã có kinh nghiệm nên lần này Sơ Vân làm nhanh hơn. Chỉ lúc rút mảnh võ trên cánh tay trái của Lục Tiến, vì cầm quá sâu mà ngón tay nhỏ xíu của Sơ Vân vốn đang nhuộm đầy máu đã trắng bệch, thử nhiều lần không rút ra được, trong lúc quỳnh lên cô đã dứt khoát quỳ xuống bên cạnh Lục Tiến, cúi người dùng môi phủ lên miệng vết thương, đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng tìm kiếm vị trí của mảnh võ rồi lại dùng hàm răng trắng tinh rút nó ra.

“Hừm!” Trong ánh sáng yếu ớt, Lục Tiến bị động tác của Sơ Vân khiến cho không nhận được phải nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy trong lòng nhộn nhạo, miệng vết thương bị đầu lưỡi non mềm chạm vào đột nhiên trở nên vừa nóng vừa ngứa.

Thoa thuốc xong, miệng vết thương dần dần ngừng chảy máu, Sơ Vân cầm quần áo đã bị máu tươi nhuộm ướt, miễn cưỡng tìm được một chỗ sạch sẽ chuẩn bị xé quần áo băng bó vết thương, nhưng lớp vải này khá mỏng, cô dứt khoát dùng dao cắt vạt áo ra, sau đó xé thành từng mảnh, băng bó vết thương sau lưng Lục Tiến lại.

Toàn bộ vết thương của Lục Tiến đã được xử lý, Sơ Vân cũng thở dài mềm người ngồi trên mặt đất, cho đến lúc này hai cánh tay của cô mới chính thức bắt đầu run rẩy.

Lục Tiến vẫn không lên tiếng theo động tác của cô gơ bột lửa lên, nhìn chăm chăm vào cô gái đang sợ sệt ngồi trên mặt đất. Toàn thân cô ướt đầm, những sợi tóc tán loạn dán trên gò má và phần cổ, dưới lớp áo thun ẩn hiện da thịt mịn màng nơi vòng eo, những ngón tay ngọc trắng trẻo giờ phút này trở nên hồng hồng, mà ngay cả khoe miệng cũng vì vừa rồi xử lý vết thương giúp hấn mà dính một vết máu đỏ tươi.

Cô trông có vẻ rất chật vật, nhưng không biết vì sao hấn lại cảm thấy giờ phút này cô xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi.

“Những kẻ kia là ai vậy? Vì sao lại làm thế?” Tắt bột lửa đi, khu rừng rậm đột nhiên trở nên u ám tối tăm, Sơ Vân khoanh hai tay hạ thấp giọng hỏi.

“Nhắm vào anh, nếu không phải quân chính phủ phái tới thì là kẻ phản đồ trong quân đội.” Lục Tiến vừa trả lời vừa kiểm tra khẩu súng trong tay.

Người muốn Lục Tiến hấn chết ở vùng Tam Giác Vàng rất nhiều, nhưng kẻ có thể thì chỉ có mấy lão già trong quân chính phủ. Đánh trận nhiều năm như vậy, hấn đã sớm trở thành cái đinh trong mắt những kẻ lãnh đạo của chính phủ.

Hành động ám sát tinh vi như vậy, chỉ sợ không phải là kế hoạch ngày một ngày hai. Còn với việc đối phương nắm giữ trong tay hành trình không ngừng biến hóa của hấn, xem ra trong đội quân độc lập đã có kẻ phản bội.

Sh**, súng không dùng được nữa. Vừa rồi nhảy xuống sông quá mau chưa kịp chuẩn bị, nước sông lại quá đục, nòng súng đã bị bùn cát chui vào, trước khi chưa được rửa sạch sẽ không thể nổ súng được, nếu không sẽ gây nổ. Lục Tiến sờ sờ trên người, chỉ có thanh chuỷ thủ luôn mang theo bên mình này là dùng được. Nhưng khi về sau khi cần từng bước từng bước xử lý kẻ địch thì đao mới là vũ khí tốt nhất.

“Sợ à? Bảo bối?” trong bóng tối, Lục Tiến vuốt ve gương mặt hơi hồng của Sơ Vân, tối gần in một nụ hôn dịu dàng lên mặt cô.

“Có anh rồi, không sợ nữa.” Sơ Vân lập tức lắc đầu.

Cô cũng không biết vì sao giờ phút này thậm chí cô vẫn còn ở trong trạng thái mờ mịt đối với sự việc đột ngột này, nhưng từ nhiều năm trước tới giờ, chỉ cần có Lục Tiến bên cạnh thì cô sẽ có cảm giác an toàn một cách khó hiểu.

“Vậy bây giờ phải làm sao đây?” Sơ Vân cắn môi dưới khẽ hỏi.

Lục Tiến mỉm cười, kéo bàn tay nhỏ bé của cô sang, đi vào sâu trong rừng.

“Làm gì bây giờ à? Đương nhiên là xử lý bọn chúng, sau đó sẽ về nhà.”

Trong rừng rậm sâu u, tầm tối không có ánh sáng, vỏ cây đại thụ cao trăm thước dày đặc rêu xanh, từng đám rêu xanh lại phát ra ánh sáng xanh.

Chiếc giày quân dụng nhẹ nhàng linh hoạt giẫm lên lá cây, không phát ra tiếng động. Xuyên qua ống nhắm của khẩu súng nhắm bằng tia hồng ngoại, những tay súng vũ trang đầy đủ cảnh giác tìm kiếm mục tiêu trong bóng tối. Bọn chúng lần mò truy đuổi tung tích đối phương đến tận nơi thâm sơn cùng cốc này, không ai dám xem thường, bởi vì mục tiêu của bọn chúng là sát thần khét tiếng của vùng Tam Giác Vàng.

Mặt đất dưới chân trơn ướt, trong rừng không có lấy một tia sáng, tối đến mức khiến người ta cảm nhận được một loại chết chóc, không khí vừa nóng vừa ẩm, khu rừng rậm nhiệt đới còn mang theo hương vị ẩm ướt nồng nặc đặc trưng, thỉnh thoảng còn phiêu tán một mùi máu tươi, lòng bàn tay cầm súng khẽ run lên, bọn chúng càng cẩn thận tìm kiếm hơn.

Đi chưa được vài bước thì qua ống nhắm nhìn xuyên qua cây đại thụ phải đến vài người mới ôm hết khắp thân đầy dây leo, gã phát hiện ra một miếng băng vải dính máu. Giơ súng lên quét bốn phía một vòng không phát hiện ra điểm gì khác thường, gã đập trên lá cây không gây một tiếng động đi tới, dùng mũi giày quân dụng gầy gầy miếng vải trên mặt đất. Bốn phía xung quanh băng vải còn sót lại vài vết máu, xem ra người kia từng thay thuốc ở đây, hơn nữa cũng vừa rời đi không bao lâu.

Không đúng! Tên kia lão luyện như vậy làm sao mà để lại dấu vết gì được?!

Nghĩ tới đây, tay súng lập tức lui về sau, khẩu súng trong tay nhanh chóng giơ lên ngắm bắn.

“A...!” Tay súng đột nhiên phát ra tiếng kêu kinh hãi khi giẫm vào một sợi dây!

Sợi dây Lục Tiến đã bí mật cột bên trên cây đại thụ bị gã giẫm vào trong nháy mắt bỗng nhiên chìm xuống dưới, cây dây leo mềm dẻo quấn trong tay bị hấn kéo một cái, trong phúc chốc, tay súng kia đã bị kéo lên!

Một nhát nhảy xuống rồi lại một nhát bay lên!

“Đột đột đột...” tay súng kinh hoàng bóp cò loạn xạ, viên đạn bay vút găm vào thân cây thô to bốn phía! Nhưng mà gã cũng chỉ kịp hành động một lần.

Trong nháy mắt khi giao nhau, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên trong đêm tối, chiếc đầu lâu màu đen đột nhiên bay khỏi thân, chỗ bị Lục Tiến cắt rời bắn ra một dòng máu tươi rồi văng xa cách đó vài mét.

“Bịch!” chiếc đầu người rơi xuống lăn ra vài mét phát ra một tiếng vang.

“Đi thôi bảo bối.” Lục Tiến lau vết máu trên chủy thủy, cầm cây súng ngắm trong tay gã kia, xoay người tới sau thân cây, kéo lấy Sơ Vân đang ngồi chồm hổm dưới cây bịt lỗ tai lại tiếp tục đi vào trong rừng.

Mấy phút sau, hai gã áo đen nghe thấy tiếng súng chạy tới trông thấy một thi thể bị chặt đầu nằm trên mặt đất thì hung hăng nhổ nước miếng chửi thề vài câu, sắc mặt hung ác đuổi theo vào trong rừng.

56. Chương 54

Chương 54

Vị đêm thanh mát, sắc hương nồng đậm, gió khẽ lay động. Hơi ẩm đặc quánh trong rừng báo hiệu một cơn mưa tươi mát sắp sửa trút xuống khu rừng rậm nhiệt đới vùng Đông Nam Á luôn có nhiệt độ cao thường niên này.

Không gian tăm tối dường như khiến cho thính giác của người ta được phóng đại thêm vài lần, động tĩnh dù rất nhỏ bốn phía cũng trở nên rõ ràng vô cùng. Loài côn trùng không biết tên phát ra tiếng kêu xèo xèo, tiếng những con sâu thật nhỏ bò qua bụi cỏ, tiếng những phiến lá rơi xuống mặt đất, còn có tiếng tim đập như trống đánh.

Lúc hai gã áo đen đuổi theo mục tiêu tới một bãi cỏ lầy lội thì đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác không yên. Cảm giác này rất khó hình dung bởi vì bọn họ đã nhận rất nhiều nhiệm vụ như vậy nhưng chưa bao giờ có. Bọn họ cảm thấy bốn phía của khu rừng già như đang có một cái miệng rộng màu đen đang mở ra chuẩn bị nuốt chửng tính mạng. Đối tượng mà bọn họ đuổi giết hình như đang ẩn nấp ở một nơi tăm tối nhất trong rừng sâu lạnh lùng quan sát bọn họ.

Lòng bàn tay đang ôm súng của hai gã đổ mồ hôi, dùng kính nhìn ban đêm bí mật cẩn thận xuyên thấu qua những thân cây đại thụ quan sát bốn phía lần nữa. Hai bên cây mọc san sát nhau, phía trước là một bãi cỏ lầy lội, còn xa xa là lùm cây bụi gai. Không thấy điểm gì khác thường, không thấy bóng dáng người trốn trong rừng cây, thậm chí không hề nghe thấy tiếng người thứ ba hít thở. Hết thấy đều rất bình thường. Hai gã áo đen thở dài một hơi, xem qua bọn họ đã quá mức căng thẳng rồi.

Trong hoàn cảnh tối đen như mực, không có kính nhìn ban đêm thì chẳng khác gì bị mù, người kia có lợi hại mấy cũng không dám châm lửa chiếu sáng, mà bọn họ chẳng những có thể trông thấy mục tiêu một cách rõ ràng lại còn được trang bị vũ khí đầy đủ, dường như hai bên không thể nào so sánh được với nhau. Hai gã liếc mắt nhìn nhau, khẽ gật đầu, chuẩn bị tiếp tục đuổi giết mục tiêu.

Bãi bùn nhão này hẳn là nơi đám trẻ con thường lăn lộn chơi đùa, rất nhiều thảm cỏ đã ngã trái ngã phải, chỉ đạp xuống một bước thì bùn đã ngập đến đùi.

Hai gã cảnh giác nhìn bốn phía, giẫm vào bùn nhão chậm chậm đi tới, ngón tay đặt lên cò súng chuẩn bị nổ súng bất kì lúc nào. Chỉ là khi hai gã đi đến giữa rừng thì rừng cây phía trước lại truyền đến tiếng khóc sớ hãi của một cô gái.

“Lục Tiến! Lục Tiến, anh đang ở đâu? Anh đừng bỏ em lại mà! Em sợ lắm! Hu hu...” Âm thanh kia rõ ràng là tiếng khóc nức nở, ngoại trừ yếu đuối thì còn có vẻ hoảng sợ khi bị bỏ lại.

Yếu ớt, run rẩy, xót thương, mềm mại đến nỗi khiến cho đàn ông nghe thấy đều phải dâng lên một cảm giác ** bạo ngược không nói nên lời!

Chính là người con gái mà tên kia đã dẫn theo! Cô gái kia vừa đẹp vừa yêu kiều, trong đêm tối mà trông cô nàng vẫn trắng nõn như ngọc! Tên kia quả nhiên là độc ác, vì bỏ chạy mà một cô gái đẹp như vậy cũng ném lại!

Âm thanh hoảng sợ nức nở nghẹn ngào đứt quãng, hình như cô gái đang trốn trong bụi cỏ mờ mẫm bốn phía tìm đường. Hai gã đàn ông hơi thả lỏng hạ thấp súng liếc nhìn nhau, khóe miệng đồng thời nhếch lên một nụ cười dâm tà. Đến khi giết chết được tên họ Lục kia, bọn chúng có thể sướng vài ngày rồi!

Trong nháy mắt khi hai người liếc nhìn nhau, Lục Tiến vẫn luôn phục ở bãi bùn nhão dưới chân bọn họ cách đó không xa đột nhiên xông lên. Hắn dùng năm ngón tay xò rộng chống trên mặt đất, mũi chân hơi dùng lực nẩy lên, cả người như một cung tên bắn ra.

Từng bộ phận trên cơ thể dẻo dai linh hoạt đã thấm bùn đều phối hợp đến hoàn mỹ vô khuyết, cả người hắn giống như một viên đạn bắn về phía trước, trong nháy mắt đã vọt đến chính giữa hai tên sát thủ!

Hai gã áo đen kinh hãi giơ súng lên nhưng khẩu súng máy của bọn họ đã không nghe lời bọn họ nữa, bởi vì đôi tay lạnh như băng đã bắt lấy cánh tay đang cầm súng của bọn họ, sau đó nhanh chóng bẻ quặt. Cánh tay của hai người đồng thời bị đứt đoạn!

“Á...!” Hai gã đàn ông cùng nhau phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết!

Lực bẻ đáng sợ như vậy khiến hai gã chỉ cảm thấy cánh tay của mình như bị tháo xuống, mà xương cốt của cánh tay đã đứt đoạn!

Thật đáng sợ!

Đôi tay đã phể bỏ cánh tay của bọn họ chỉ là của một người! Mà bọn họ lại hoàn toàn không có cách nào nổ súng!

Kiếp sống sát thủ nhiều năm nay khiến bọn họ đang trong cơn đau đớn cũng dùng cánh tay kia móc khẩu súng ngắn bên hông ra! Nhưng tay vừa mới đưa ra trước mặt thì một ánh sáng bạc đã lóe lên, ngón trở bóp cò của gã đã bị gọt đứt!

Ngón trở vừa đứt, máu chảy như rót, không đợi gã kịp đổi ngón tay khác thì bàn tay đầy sức mạnh của Lục Tiến đã cắt đứt động mạch chủ của gã. Gã đàn ông mềm nhũn ngã xuống mặt đất, giống như một con rắn bị rút gân.

Mà gã đàn ông khác kinh hãi giờ súng lên nhưng trong phút chốc lại bị một bàn tay dính đầy bùn nhão ghì chặt lấy cổ. Một tiếng “rắc” vang lên, phần cổ của gã áo đen đột nhiên bị bẻ 180 độ về phía sau! Cánh tay Lục Tiến buông lỏng, “phịch” một tiếng, mặt của gã kia hướng xuống, hai tay buông thõng chìm vào trong bùn nhão.

Cái đầu kia không thể nào bẻ lại được nữa!

Ném thi thể trong tay đi, Lục Tiến chống tay nhảy ra khỏi mặt bùn, sau đó không hề quay đầu lại nhìn thi thể dưới chân mà đi về phía lùm cây, trước khi rẽ vào chỗ hõm nho nhỏ phía trước, hẩn cúi người lau sạch bùn nhão trên tay.

Vừa mới đứng lên, Sơ Vân của hẩn dùng ống nhắm tia hồng ngoại kia nhìn thấy đã vội chạy ra khỏi lùm cây, nhào đầu vào trong lòng hẩn.

“Có bị hoảng sợ không?” Lục Tiến tiếp được thân thể đang chủ động sà vào mình kia.

“Vết thương của anh có sao không?” Sơ Vân sốt ruột hỏi hẩn, bắt chập nửa người trên trần trường của hẩn đã dẫm nước, vươn tay sờ vào băng vải phía sau lưng hẩn. Vừa mới băng bó xong đã ngấm nước bùn, cô thật sự sợ vết thương của hẩn sẽ nhiễm trùng.

“Không sao đâu, lát nữa rửa qua rồi bôi thuốc là được rồi.” Lục Tiến ôm sát cô, hạ thấp giọng dỗ dành.

“Ừm” Sơ Vân thở nhẹ một hơi, rốt cuộc cũng yên lòng.

“Vừa rồi em khóc chân thật như vậy, anh nghe thấy mà cũng phải đau lòng đấy.” Lục Tiến nhìn gương mặt nhỏ nhắn dính bùn khê nở nụ cười.

Trong bóng tối, đôi đồng tử của hẩn như một chấm nhỏ sáng ngời, không đợi Sơ Vân lên tiếng trả lời hẩn đã duỗi hai tay ra nâng gương mặt nhỏ của cô lên, sau đó cúi đầu hung hăng táp một ngụm lên gương mặt bần vô cùng.

“Bảo bối à, về nhà thôi.”

Tần sáng, một tia sáng xuyên qua lá cây chiếu vào rừng. Bên cạnh một dòng suối nhỏ trong rừng, Lục Tiến đứng ngay chỗ nước chảy mạnh tẩy rửa thân thể.

Hẩn chặn dòng chảy, cứ như vậy mà để nước gội lên mặt, da thịt trần trụi trên người đụng vào nước lạnh tỏa ra từng đợt khí nóng, mấy vết thương sau lưng chịu tác dụng của lực quá mạnh mà bắt đầu rướm máu.

“Lục Tiến anh đã xong chưa?” Sau khi rửa sạch bùn đất trên băng vải, Sơ Vân sốt ruột đứng bên dòng suối chờ Lục Tiến đến thay thuốc.

Lục Tiến vẩy vẩy mái tóc ướt đầm leo lên bờ, cười với Sơ Vân rồi ngồi xuống.

Quanh vết thương bị bùn đất xâm nhập đã hơi trắng nhợt, từng cử động cũng làm cho vết thương rướm máu, Sơ Vân cẩn mồi dùng vải khê lau nước đọng, theo lời chỉ của Lục Tiến dùng chủy thủ khoét chỗ thịt

đã bị nhiễm trùng quanh vết thương, sau đó lại đắp loại thảo dược cầm máu kháng viêm lúc trước lên. Sau khi băng bó xong, hốc mắt này giờ vẫn đỏ ửng của cô bắt đầu rơi nước mắt.

“Lục Tiến” cô nói thật nhỏ.

“Hửm?” Lục Tiến hơi nghiêng đầu sang nhìn cô.

“Từ nay về sau đừng để mình bị thương như vậy nữa, được không?” Sơ Vân rưng rưng ngẩng đầu lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt sâu thẳm của Lục Tiến.

Lục Tiến xoay người lại, dịu dàng kéo cô vào trong lòng.

“Sao thế?” Hắn khê hôn lên tóc cô.

“Em rất khó chịu, tận mắt nhìn thấy anh bị thương em thấy rất khó chịu.” Sơ Vân khịt khịt mũi, dịu dàng vào lồng ngực hắn, nghẹn ngào nói.

“Mỗi ngày anh đều phải đối mặt với những chuyện nguy hiểm như vậy mà em thì không thể giúp gì cho anh.”

“Nhưng mà nhất định anh phải nhớ kĩ, nếu như anh bị thương thì cả ngày lẫn đêm em sẽ phải chịu đựng sự đau khổ như anh vậy.”

Đôi tay đang ôm lấy vai cô của Lục Tiến đột nhiên siết lại. Dòng nước mắt ấm áp chậm rãi chảy ra từ khóe mắt Sơ Vân rơi xuống vòm ngực trần của Lục Tiến, Lục Tiến cảm thấy nước mắt nóng hổi như muốn tan ra chảy vào tim hắn.

Hắn tự tay nâng mặt Sơ Vân lên. Đôi mắt to xinh đẹp ngập nước mắt càng khiến ắt cô thêm trong suốt. Đôi đồng tử trong suốt ấy thật giống như hòn ngọc màu đen, nước mắt chảy xuống long lanh trong suốt khiến cho người nhìn không nhìn được mà cảm thấy thương xót.

Làm sao có thể để cho gương mặt xinh đẹp như vậy vương lại vệt nước mắt chứ?

“Hãy cho anh thêm chút thời gian đi, bảo bối à.” Lục Tiến nhìn thẳng vào cô, ánh mắt chứa đầy tình cảm dịu dàng như muốn hòa thành nước chảy ra.

“Anh cam đoan sau này sẽ không để xảy ra chuyện này nữa.” Hắn nhìn chằm chằm vào cô, đưa ra lời thề.

“Anh cam đoan sau này sẽ mang đến cho em và Hạo Hạo một thế giới hạnh phúc.”

Sơ Vân lặng lẽ nhìn hắn, chậm rãi vươn tay ra lau đi vệt nước mắt trên mặt mình, sau đó nhìn thật sâu, thật sâu vào đáy mắt hắn, “Ừm, em chờ anh.”

“Nóng quá” Sau khi đi qua một gốc cây đại thụ, Sơ Vân không nhìn được dùng tay lau đi mồ hôi trên trán, sau đó ngẩng đầu lên nhìn bầu trời âm u qua khe hở giữa những nhánh cây. Bây giờ chỉ mới giữa trưa nhưng sắc trời đã âm u như đang chạng vạng.

“Trời sắp mưa, cơn mưa kia có thể sẽ rất lớn.” Lục Tiến cũng dừng lại nheo mắt quan sát sắc trời, vì oi bức nên da thịt toàn thân màu mặt ong của hắn đã dầm mồ hôi, mà sau khi mồ hôi thánh thót rơi lại không ngừng chảy dọc theo từng đường cong rắn chắc trên cơ thể hắn xuống lưng quần.

“Qua bãi sông phía trước rồi hãy đi tìm chỗ tránh mưa.” Lục Tiến kéo tay Sơ Vân tăng tốc đi về phía lòng sông phủ kín đá cuội cách đó không xa.

Mưa to trong rừng rậm có thể trở nên cực kì nguy hiểm, trước khi cơn mưa kéo đến, bọn họ phải tìm được một chỗ tránh mưa.

Mới vừa đi chưa được mấy bước thì trong bụi cỏ cách đó không xa truyền đến tiếng xột xoạc, Lục Tiến nhíu mày buông tay Sơ Vân ra, tiến lên vài bước dùng chân nhẹ nhàng đẩy bụi cỏ sang một bên, chỉ thấy một con rắn hổ mang dài khoảng hai ba mét giống như được buộc một cái lò xo đang chuẩn bị tấn công bọn họ.

Lục Tiến dùng thanh chủy thủy màu bạc trong tay quét qua sau đó thu lại. Đầu rắn bị chém đứt văng sang một bên, thân thể thô to của con rắn không ngừng giãy dụa trên mặt đất.

Sơ Vân đứng kế bên hiều kì nhìn ngầy người thân rần đang không ngừng ngo ngoáy trên mặt đất vài giây, sau đó không nhìn được mà nôn ọe.

Thấy Sơ Vân có vẻ ghê tởm, Lục Tiến vốn định dùng thân rắn làm bữa trưa hôm nay chỉ đành buông tha ón ngon sắp đến miệng.

Sơ Vân nôn ọe một lúc mới hết rồi tranh thủ thời gian đứng dậy chuẩn bị cùng Lục Tiến rời khỏi rừng cây, đi về phía bãi sông xa xa. Sau khi mất thấy chỉ còn hai ba mươi mét là có thể ra khỏi rừng cây, Lục Tiến đột nhiên biến sắc, dừng bước dưới một gốc cây đại thụ.

“Sao thế?” Sơ Vân túm lấy tay hắn, khó hiểu hỏi.

Lục Tiến không trả lời cô, chỉ xoay người cúi xuống, lấy tay nhẹ nhàng đẩy cây cỏ dại sang một bên. Sau khi cỏ dại bị đẩy ra, bên dưới lộ ra một biển báo hình vuông loang lổ, trên biển báo lại khắc một chiếc đầu lâu màu đen và hai khúc xương bắt chéo nhau.

Lục Tiến chậm rãi đứng lên, nhìn rừng cây tĩnh mịch sau lưng rồi lại nhìn sang bãi sông cách đó vài chục mét, sau đó lắc đầu nói thật thấp, “Bảo bối à, chung quanh cánh rừng này đều có mìn, chỉ sợ phải đi qua khu vực gài mìn dài vài chục mét này mới đến được bãi sông bên kia.”

Sơ Vân trừng lớn mắt.

Lúc này, trời âm u, trên không trung đã có một hồi sấm mờ mờ ảo ảo. Bầu không khí không có một chút gió. Những loại sâu nhỏ trong bụi cỏ bốn phía cũng không phát ra tiếng kêu.

Mưa to đã kéo tới.

57. Chương 55

Chương 55

Chuôi thanh chủ thủ bị cột chặt vào nhánh cây không ngừng nhẹ nhàng đâm sâu vào mặt bùn đất, đến khi mũi dao chạm vào một vật cứng khác thường mới chuyển hướng đâm vào chỗ khác, khi mò ra chỗ lớn bằng một bàn chân mới có thể an toàn đặt chân vào thì Lục Tiến mới nhẹ nhàng giẫm lên khối đất đó.

Dưới sự thăm dò của Lục Tiến, Sơ Vân cẩn thận giẫm lên dấu chân của Lục Tiến đi về phía trước. Quay đầu nhìn lại, bọn họ đã đi được một hai chục mét, sau lưng là con đường nhỏ uốn eo dấu chân đi tránh mìn, mà chỉ còn khoảng hơn mười mét là bọn họ có thể vượt qua bãi mìn đi đến bờ sông.

Lục Tiến hết sức tập trung, mở từng tắc đường một. Tốc độ của hắn rất chậm, vì không có dụng cụ thích hợp, hơn nữa mấy lần vận động đã xé rách miệng vết thương trên vai, ngón tay như đang run lên, bởi vậy mỗi lần tiến thêm một bước đều gian khổ lạ thường.

Không khí trong rừng đã oi bức đến cực điểm, mồ hôi của hắn không ngừng chạy qua thái dương nhỏ xuống bùn đất, nửa người trên trần trụi đã đầm mồ hôi, Sơ Vân đi theo sau hắn cố gắng không quấy rầy hắn, cái trán trắng nõn đã đầm đìa mồ hôi, không biết là vì không khí quá oi bức hay vì căng thẳng mà cô khó chịu đến nỗi không thở nổi.

Chỉ chốc lát sau, một đám mây đen dày đặc đã ùn ùn kéo đến. Trời tối cực nhanh, cánh rừng vốn đã không có ánh sáng càng trở nên âm u, bầu không khí oi ả bỗng có một làn gió, một chuỗi tiếng sấm ầm ầm oanh tạc tựa như đang đánh bên tai, chấn động tâm lí con người.

Thời gian không đợi người, Lục Tiến ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, buông nhánh cây đã bị mồ hôi làm ướt sũng trong lòng bàn tay ra, dặn dò Sơ Vân theo sát hắn lần nữa rồi hắn lại tập trung tiếp tục mở đường.

Đi thêm vài mét nữa, bầu trời bắt đầu trút xuống một cơn mưa, từng giọt mưa lớn như hạt đậu nện xuống lá cây trên đỉnh đầu hai người, phát ra âm thanh rào rào, Sơ Vân ngoan ngoãn theo sau Lục Tiến, vươn tay lau đi hạt mưa rơi trên mặt mình, đôi mắt to có vẻ lo lắng nhìn về phía Lục Tiến đang ngồi xổm dò đường. Không phải cô lo lắng mưa to sắp kéo đến, cũng không phải sợ hãi có thể giẫm phải mìn, cô chỉ đang lo cho vết thương đang rướm máu của Lục Tiến.

Lục Tiến chọc nhẹ vào mặt đất rồi dừng tay, bởi vì vừa rồi cảm giác từ mũi dao chạm vào đã nói cho hắn biết khu rừng rậm phía trước đặt rất nhiều mìn, hắn dùng chủy thủ thử thăm dò hai bên, vẫn có mìn. Mắt thấy chỉ còn vài bước sẽ ra khỏi rừng cây, lui về không được, vậy chỉ còn cách vượt qua bãi mìn phía trước để ra ngoài.

“Chịu khó một chút, lát nữa là ổn rồi.” Lục Tiến quay đầu lại khẽ cười với Sơ Vân, dặn dò cô đứng một chỗ đừng nhúc nhích sau đó hắn chậm chậm ngồi xổm xuống.

Sau khi dùng chủy thủ dò ra phạm vi của mìn, hắn bắt đầu lấy tay nhẹ nhàng đào bùn đất chung quanh ra. Chỉ một lát sau, trong bùn đất đỏ sẫm đã thò ra đầu mìn màu đen hình tròn, vì bên ngoài có chất chống phân hủy kim loại nên nhìn qua quả mìn không quá cũ cũng không đến mức quá gỉ. Loại mìn có bán kính sát thương cũng không lớn nhưng muốn gỡ cũng không phải chuyện dễ, hơn nữa đã bị chôn dưới đất nhiều năm, nếu không cẩn thận sẽ bị nổ.

Lục Tiến không dám làm bậy, chỉ ngồi xổm trên mặt đất dùng tay tiếp tục cẩn thận đào đất chung quanh, muốn dùng tay tìm được chốt bảo hiểm cuối cùng của quả mìn. Thăm dò một lúc, hắn khẽ thở ra một hơi, thu tay về rồi nhúc nhích ngón tay lần nữa.

Vết thương trên vai vỡ ra mấy lần ảnh hưởng đến độ chính xác của ngón tay hắn, nhưng hắn không còn nhiều thời gian hoạt động ngón tay của mình nữa, mưa đã bắt đầu rơi dày hơn kéo theo vài tiếng sấm chớp kinh thiên động địa rồi nhanh chóng chuyển thành cơn mưa to, cũng may đang ở trong rừng nên có cây cối che bớt, bằng không màn mưa dày như vậy có thể rửa trôi tất cả, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, bãi đất trống trước mặt bọn họ đã trở nên vô cùng lầy lội.

Từng giọt mưa không ngừng đánh vào hai người, mưa bắt đầu dọc theo mặt chảy xuống quần áo, quần áo mỏng manh trên người Sơ Vân nhanh chóng ướt đầm.

Ngay lúc Lục Tiến đang chuẩn bị tăng tốc độ gỡ mìn thoát thân thì một bàn tay mềm mại đã kéo cánh tay đang định tiếp tục của Lục Tiến lại.

“Để em thử xem.” Trong tiếng mưa ào ào, Sơ Vân lớn tiếng nói phía sau hắn.

“Không được, quá nguy hiểm, em lùi về sau một chút đi, đừng dựa gần như vậy.” khuôn mặt ẩn hiện trong màn mưa của Lục Tiến lắc đầu, nhúu mày từ chối.

“Để em thử xem, anh đang bị thương, anh dạy em đi, tay của em vẫn còn tốt.” Sơ Vân dùng mu bàn tay quét đi nước mưa làm nhập nhèm hai mắt, sau đó duỗi tay đến trước mặt Lục Tiến. Đôi tay này thon dài xinh xắn, mềm mại không xương, không có chỗ nào bị chai, đẹp như ngọc được mài dũa.

“Trước kia vì luyện đàn mà ngày nào cũng phải chăm sóc, ngón tay của em rất linh hoạt, anh để cho em làm đi!” Sơ Vân nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của Lục Tiến, không để ý hạt mưa đọng trên hàng mi cong dài nữa, chỉ hít một hơi thật sâu giải thích với Lục Tiến.

Không ai không sợ chết, càng không có ai tình nguyện chạm vào bãi mìn lúc nào cũng có thể đưa người ta vào chỗ chết. Cô cũng sợ, nhưng đây là con đường cô đã lựa chọn, đây là người cô yêu mến, hơn nữa bọn họ cũng đã đi tới đây rồi. Vì hắn, cô tình nguyện lấy hết sức bình sinh để thử một lần.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, nước mưa tụ lại bắt đầu theo địa hình mà chảy xuôi về phía bãi sông đã phủ kín đá cuội. Nếu không nhanh lên, nước sông sẽ chảy càng xiết hơn, bọn họ sẽ không vượt qua bãi sông được nữa!

Lục Tiến nhìn chăm chăm vào Sơ Vân, không nói một lời đứng lên để Sơ Vân thế chỗ mình, sau đó dán vào tai cô chậm rãi chỉ cô phải làm thế nào. Mưa kèm theo gió lớn đánh vào hai người, Sơ Vân đã không còn phân biệt được nước trên đầu mình là mưa hay mồ hôi nữa. Hai người nép sát vào nhau, vì nhiệt độ cơ thể Lục Tiến mà thân thể đang run run của Sơ Vân từ từ ổn định lại.

Dưới sự chỉ dạy của Lục Tiến, Sơ Vân dùng đôi tay mềm mại cẩn thận sờ soạng thăm dò bãi mìn dưới lớp bùn nhão, động tác vô cùng chậm rãi, lúc sờ được vị trí trung tâm ngòi nổ, cô từ từ cài then bảo hiểm theo lời chỉ của Lục Tiến, sau đó Lục Tiến mới dùng chủy thủ nạy mìn ra rồi để sang một bên.

Mấy phút sau, hai người cùng phối hợp khăng khít đào được ba quả mìn chính cản bước tiến của họ, đến khi hai người toàn thân lầy lội đội mưa tầm tã bước lên tảng đá trên bãi sông, Sơ Vân không nhịn được quay lại nhìn con đường bùn đất đầy nguy hiểm mà bọn họ vừa đi qua trong màn mưa. Mà Lục Tiến chỉ tập trung ôm lấy cô rồi kéo cô xuyên qua màn mưa vượt qua lòng sông đã bắt đầu sâu hơn.

Mưa to gió lớn giăng khắp khu rừng, biến trời đất thành một vùng trắng xóa, những động vật nhỏ trong rừng đã sớm ẩn mình trong ổ, tránh đi trận mưa to dai dẳng này. Mà trong một hang đá nhỏ hẹp ẩn trong rừng trúc, người đàn ông cơ thể đã đỏ ửng đang cuồn cuộn nhiệt hôn cô gái bị hấn đặt lên trên một tảng đá. Toàn thân bọn họ đều ướt sũng, trên cơ thể người đàn ông thậm chí còn quấy băng vải chẳng chặt.

Bên ngoài mưa rất to, sấm rền vang dội, gió lớn xen lẫn mưa thậm chí còn không ngừng đánh vào cửa hang động có thể miễn cưỡng che chắn mưa, giội vào thân thể hai con người đang hôn nhau nồng nhiệt. Nhưng hình như bọn họ không hề hay biết mưa gió ngoài kia, thậm chí không thể cảm giác được mặt lầy lội đất dưới chân. Bọn họ đang điên cuồng hôn nhau, điên cuồng ôm lấy nhau.

Lục Tiến chưa bao giờ gấp gáp giữ lấy Sơ Vân như vậy, thậm chí hấn chỉ vừa bước vào hang động đã dùng một tay đẩy cô vào tảng đá mà hôn hít.

Một cô gái yếu đuối, thích khóc như vậy mà lại tình nguyện đối mặt với cái chết cùng hấn. Một cô tiểu thư lớn lên trong nhung lụa, mang một tâm hồn tinh khiết tuyệt đối, tư thái trang nhã tuyệt diệu, nhan sắc khó ai sánh bằng, tính cách còn mềm dẻo hơn cả dây leo trăm năm trong rừng. Thế giới này không có người đàn ông nào may mắn hơn hấn nữa, hấn vốn đã có thứ vượt xa với khao khát của hấn.

Thân thể trắng nõn làm cho người ta hoa mắt của cô bị hấn vùi vằng đầy ngả trên mặt đất, cơ thể dính một chiếc bùn nhão lại càng thêm gợi cảm, dục vọng trong ánh mắt Lục Tiến như một nén hương bị cả thùng dầu giội vào, bốc cháy một cách cuồng bạo!

“Sơ Vân, Sơ Vân.” Trán hấn chống lên cô, miệng triển miên khẽ gọi tên cô, sau đó hấn dùng thứ to lớn của mình sọt ruột chen vào giữa hai chân cô mèo nheo, chỉ dừng lại vài giây hấn đã nặng nề mà mạnh mẽ xâm nhập vào linh hồn cô, dùng sức mạnh to lớn nóng bỏng của mình bắt đầu yêu thương cô.

Sơ Vân vươn cánh tay ôm chặt lấy cổ hấn, nhắm mắt lại phát ra tiếng rên rỉ đau đớn mềm mại yêu kiều.

Nước mưa lạnh lạnh thỉnh thoảng lại bị gió lớn thổi vào hang động, đập vào gò má nghiêng mang theo vẻ hoảng hốt của cô, sau đó lại lại chảy dọc theo cần cổ trắng như bạch ngọc rơi xuống đất, quần áo trải dưới người cô đã bị động tác mãnh liệt của Lục Tiến đưa đẩy nhàu nát, dường như bọn họ đang quăn quýt lấy nhau trong bùn đất nhưng Sơ Vân vẫn không hề nghĩ đến vấn đề này. Vì người cô yêu quá dũng mãnh, khiến cho toàn bộ thể xác và tinh thần cô đều tràn ngập hấn, không hề có một khe hở để nghĩ ngợi hơn nữa. Mà thân thể của cô lại quá tùy hứng, chỉ tình nguyện nghe lời hấn, còn ngoan ngoãn phụng phỡn hòa theo từng động tác của hấn.

Trong hang động nhỏ nhỡ ngăn cách màn mưa, hai thân thể hoàn mỹ đang quấy lấy nhau, vô cùng kịch liệt, triệt để, hoàn toàn giữ lấy đối phương, cho đến khi thịt nát xương tan, dài đằng đẳng.

Một lúc lâu sau đó, Lục Tiến nhấc thân thể cao lớn lên dựa vào tảng đá hơi nghiêng, để cho cô gái đang nằm sấp trên người hấn được nghỉ ngơi thoải mái hơn, hấn không muốn tách ra khỏi cô, vì vậy hấn tiếp tục dung túng cậu em của mình an giấc trong nơi non mềm của cô, hấn dịu dàng đẩy vài lọn tóc dính bết trên gò má cô, chìm đắm trong tiếng khản cầu nức nở thỉnh thoảng lại vang lên của cô, để cho cô ngoan ngoãn tựa vào lồng ngực dày rộng của mình, sau đó nhếch khóe miệng lên, cùng với cô nhìn ra màn mưa trắng xóa mênh mông ngoài kia.

Đến chiều, mưa đã không còn lớn như trước nữa, sắc trời cũng bắt đầu tắt đèn chuyển sang cảnh sáng.

Sơ Vân đỏ mặt đứng ngay cửa động dùng nước mưa chảy xuống từ trên đỉnh động rửa sạch bùn nhão trên người, quần áo cũng được giặt sạch sẽ, Lục Tiến đứng bên cạnh nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của cô không nhịn được kéo cô lại nhẹ nhàng nắn bóp một lúc.

Đợi đến khi mưa chuyển thành cơn mưa nhỏ tí tách, Lục Tiến nói không thể nào qua đêm ở đây nên kéo cô tiếp tục chạy đi.

Đến tối, bọn họ tìm được một sơn thôn nhỏ trong rừng, Lục Tiến dùng khẩu súng mang theo bên mình đổi lấy thức ăn cùng quần áo sạch sẽ với thôn dân, vì súng ống có giá trị đặc biệt nên đêm nay thậm chí các thôn dân còn nhường một ngôi nhà trúc sạch sẽ nhất cho hai người qua đêm.

Cứ đi một chút rồi lại ngừng như vậy, đến ngày thứ ba, Sơ Vân vô cùng kinh ngạc nhìn lại phía sau phát hiện ra Lục Tiến lại dẫn cô về thăm lại cái thôn nhỏ kia.

Đây chính là sơn thôn đã chôn cất người thân, bạn bè của Lục Tiến. Sơn thôn nhỏ này hình như cũng giống như năm đó, chỉ là cây cối càng thêm cao lớn hơn, núi non bốn phía càng thêm xanh ngắt.

Sơ Vân bị Lục Tiến nắm tay đi vào cửa thôn.

“Lục Tiến, anh trở về để thăm ba mẹ anh sao?” Sơ Vân ngẩng đầu lên khẽ hỏi hần.

“Ừ” đôi mắt lạnh lùng của Lục Tiến hiện lên một chút dịu dàng.

“Nhưng mà không riêng gì việc này.” Khóe miệng của hần hơi nhếch lên, nghiêng đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn tinh tế của cô, nói khẽ.

“Đến để tổ chức lễ cưới đây, Sơ Vân.”

58. Chương 56

Chương 56

“Vốn anh muốn đợi đến khi tất cả đã ổn định sẽ dành cho em một hôn lễ long trọng nhất, hoàn mỹ nhất.”

“Để cho cả thế giới này biết Thẩm Sơ Vân là vợ của Lục Tiến.”

Sơ Vân ngơ ngác quay đứng lại, quay đầu nhìn Lục Tiến đang nắm chặt tay cô.

Phía sau hai người, bầu trời trong xanh không gợn mây, liếc nhìn lại mà thấy bao la vô ngần, gió nhẹ nhàng vờn nghịch qua lá cây trong rừng, vờn nghịch qua mặt sông thanh tịnh, vờn nghịch qua mái tóc dài như mây của Sơ Vân, sau đó đưa từng câu chữ vừa trầm vừa thấp của Lục Tiến vào trong tai cô.

Lục Tiến cúi đầu nhìn chăm chú vào gương mặt nhỏ nhắn hơi giật mình của cô, khuôn mặt điển trai hiện lên một nụ cười bất đắc dĩ, tình nguyện sa vào tình yêu với bảo bối của mình.

“Nhưng hiện giờ chúng ta không thể được.” Lục Tiến nhìn cô thật sâu, ánh mắt tĩnh mịch khiến cho tim cô đập thật nhanh.

“Tiệc cưới sau này sẽ bổ sung sau, nhưng mà bây giờ anh muốn kết hôn với em trước.”

“Em có đồng ý gả cho anh không? Sơ Vân?” Lục Tiến chậm rãi vươn tay xoa nắn gương mặt nhỏ nhắn của cô, thành kính hỏi nhỏ.

Sơ Vân ngơ ngác nhìn vào khuôn mặt tuấn mỹ đang đến gần mình, nửa ngày sau cũng không thể lên tiếng. Chóp mũi cô tràn ngập hơi thở đầy nam tính mát lạnh say lòng người của Lục Tiến, đôi mắt thăm thẳm kia như đang nhìn thấu cả linh hồn của cô.

“Sơ Vân?” Lục Tiến không nhận được câu trả lời nên khẽ gọi lần nữa, giọng nói như có ma chú muốn dẫn dắt cô ngoan ngoãn gật đầu.

Giờ phút này đôi mắt to tròn của Sơ Vân đang ngơ ngác nhìn hần, trong ánh mắt rõ ràng đang tràn ngập khuôn mặt hần. Cô đưa lưng về phía mặt trời, ánh nắng ấm áp chiếu tới từ sau lưng cô, toàn thân của cô đều đang được ánh mặt trời tỏa sáng.

Lục Tiến khẽ nín thở, mê muội nhìn vào ánh mắt Sơ Vân. Hắn yêu thích cảm giác trông thấy ảnh ngược của mình trong ánh mắt cô, càng ưu thích tình cảm không hề che giấu trong đáy mắt chăm chú khát vọng cô nhìn hắn.

Nhưng vì sao cô còn chưa chịu trả lời hắn?

“Sơ Vân, em không muốn sao?” Lời thúc giục của Lục Tiến rốt cuộc cũng khiến cho cô gái đang ngần người hồi phục lại tinh thần.

Cô nhìn vào chỗ sâu nhất trong đôi mắt đen của hắn, sau đó liếm liếm đôi môi khô sấp, khẽ lên tiếng, “Em cho rằng, em đã trở thành vợ anh từ lâu rồi chứ.”

Sơ Vân vươn tay cánh tay ra, kéo hắn cúi người xuống ôm nhau thật chặt.

Thật ra căn bản không cần phải hỏi cô nha.

Lục Tiến, Lục Tiến.

Năm 15 tuổi Lục Tiến từ trên trời rơi xuống xuất hiện trước mặt cô, Lục Tiến khiến cho cô nếm trải cái gì gọi là tư vị tình yêu, Lục Tiến đảo lộn cuộc sống của cô, làm cho sinh mệnh của cô bị phá vỡ, Lục Tiến khiến cô phải nhớ thương thật nhiều năm...

Còn có cả Lục Tiến trước mắt đang cười lớn ôm chặt cô trong lòng nữa.

Làm sao cô có thể không muốn được chứ?

Khuôn mặt tuấn mỹ của Lục Tiến trong nháy mắt hiện lên một nụ cười đẹp đến nỗi làm cho người ta choáng váng, dường như đã nhanh chóng mê hoặc tâm mắt Sơ Vân. Hắn cười dùng lực thật mạnh ôm thiên sứ trước mắt vào trong lòng.

“Ừ, đúng vậy.”

“Em đã là vợ anh từ lâu rồi.”

Đây là một hôn lễ rất đơn giản.

Chỉ có biển hoa, vú nuôi, Lục Tiến và Sơ Vân.

Không có sảnh tiệc tùng huy hoàng, chỉ có bầu trời xanh mênh mông.

Không có thảm hoa sa xỉ, chỉ có biển hoa xinh đẹp mọc khắp núi đồi.

Không có khách khứa đông đúc, chỉ có vú nuôi hai tay bưng chậu bạc, còn có người thân của Lục Tiến đã ngủ yên trong lòng đất.

Trên triền núi mọc đầy hoa tươi, vú nuôi đã tự tay làm một cái bàn trúc mới tinh, trên mặt bàn đặt hoa tươi biểu tượng hạnh phúc hòa thuận, trái cây, thuốc lá và cả lá cây cọ.

Sau khi dẫn theo Sơ Vân quỳ lạy hết mọi người rồi khắc tên Hạo Hạo vào một tấm thẻ trúc đặt trước móm núi, Lục Tiến nắm tay Sơ Vân đến bên chiếu, sau đó hai người ngồi đối diện nhau trên mặt đất.

Vú nuôi mặc một chiếc áo sơ mi dài tay nhiều màu sắc, mái tóc dài hoa râm cuốn lên thành búi, trang phục lộng lẫy làm “người chứng giám hôn lễ” cho hai người.

Bà quỳ xuống đất, chắp tay trước ngực, đối mặt với mặt trời mọc phía đông tụng kinh bái Phật, khuôn mặt già nua vô cùng thành kính.

Dưới sự dẫn dắt của vú nuôi, Lục Tiến và Sơ Vân úp lòng bàn tay vào nhau, sau đó vú nuôi dùng dây ruy băng trói hai người lại với nhau, để hai người cùng bỏ tay vào chậu bạc chứa nước hoa đã chuẩn bị sẵn, miệng thì thảo chúc phúc, chúc cho hai người trong tương lai có thể như hương thơm của hoa, thanh khiết như nước.

Cuối cùng, bà đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mộ phần của ba mẹ Lục Tiến, xoay người tháo xuống một đóa hoa tươi đang nở rộ. Sau khi nhúng hoa tươi vào chậu bạc, bà mỉm cười dùng hoa đi về phía hai người

đang ngồi trên chiếu trúc rắc nước lên. Bà dùng đôi tay của mình thay thế ba mẹ Lục Tiến chúc phúc cho Lục Tiến và Sơ Vân sẽ có nhiều con cháu, phúc đức viên mãn.

Một cơn gió khẽ vờn qua, lá cây giữa núi rừng lay động nhẹ, phát ra âm thanh xào xạc, hoa tươi trên triền núi cũng lay động theo cơn gió giống như đang vẫy tay hoan hô.

Trong quá trình diễn ra hôn lễ đơn giản, tầm mắt của Lục Tiến và Sơ Vân đều không rời khỏi đối phương. Bọn họ dựa theo lời chỉ dẫn của vú nuôi, cùng nhau hoàn thành từng bước một.

Mãi cho đến khi vú nuôi tuyên bố hôn lễ chấm dứt Lục Tiến mới quỳ một chân dậy, ánh mặt trời chiếu rọi dưới rặng mây đỏ, hoa tươi trên triền núi lác lác theo gió tỏa ra hương thơm quanh quẩn, hân hoan người dùng nụ hôn như lời tuyên thệ hôn lên cô gái xinh đẹp mặc váy lụa mỏng rực rỡ.

Gương mặt như bạch ngọc của Sơ Vân hơi ửng đỏ, cô hơi nhắm mắt lại, mỉm cười nhận lấy nụ hôn của chồng mình.

Một đôi vợ chồng ôm hôn nhau trong biển hoa mênh mông, một cảnh tượng tốt đẹp như vậy khiến cho đôi mắt vú nuôi hoeen đỏ. Bà lặng lẽ nhìn bọn họ rồi nước mắt rơi như suối trào.

Trong thoáng chốc, bà cảm thấy như mình đang xuyên qua thời gian, trở về hơn hai mươi năm trước chứng kiến một đôi vợ chồng khác.

Hai người nhiều năm không gặp nên mắt cũng đầm lệ, sau khi ôm nhau một lúc, Sơ Vân cùng Lục Tiến đi vú nuôi chậm rãi theo con đường nhỏ quay về sơn thôn, vốn tưởng rằng hai người họ sẽ ngủ lại ngôi nhà cũ của Lục Tiến một đêm nhưng không ngờ khi bọn họ vừa đi tới đầu thôn thì xe Euler phải tới tiếp ứng cho Lục Tiến đã đứng chờ sẵn.

Lục Tiến cũng không có quá nhiều thời gian để lo chuyện yêu đương nữa. Bởi vì ngay hôm sau khi hân bị tập kích thì đã nhận được tin Euler đã tra ra người ra tay chính là quan viên cấp cao của quân chính quyền. Mà cùng thời gian đó, đối phương lại đưa ra yêu cầu hòa đàm, bọn họ yêu cầu giao nộp vũ khí cũng như chấp nhận cho quân chính phủ điều chỉnh biên giới. Nói cách khác thì là bọn họ muốn quân độc lập đầu hàng cũng như tiếp nhận sự lãnh đạo của bọn họ, mà quân độc lập chỉ có thể hưởng sự quản hạt của mình trong phạm vi đặc quyền nhất định. Điều kiện hà khắc hơn so với mấy lần trước đã khiến cho quân đội dấy lên sóng to gió lớn.

Euler vừa phải người chạy tới tiếp ứng vừa gia tăng gấp đôi binh lực ở biên giới. Trong mắt anh ta, đối phương đã mất thành ý hòa đàm, trận chiến này khó mà tránh khỏi.

Lục Tiến dẫn theo Sơ Vân trở về doanh trại suốt đêm. Đến khi bọn họ về tới doanh trại thì đã là nửa đêm, Euler vẫn đứng chờ dưới lầu cho đến khi người đã đứng trước mặt anh ta, sau đó anh ta quét qua hai người từ trên xuống dưới một vòng mới yên lòng.

Lúc anh ta nhận được tin xe của Lục Tiến đã gặp chuyện không may quả thật trong lòng vô cùng bất an, nếu là trước kia thì anh ta có thể khẳng định không tới hai ngày A Tiến sẽ an toàn đứng trước mặt anh ta, nhưng lúc này A Tiến còn dẫn theo một cô em dâu yếu ớt đến mức một con kiến cũng không đành lòng giẫm lên, anh ta thật sự lo lắng A Tiến sẽ vì che chở cho cô gái kia mà xảy ra chuyện gì. Cũng may hai người đều không sao, nếu không nhất định anh ta sẽ bị cái tên nhóc kia suốt ngày ôm súng đi theo sau mông anh ta, sau đó không ngừng nhảy cẫng mắt to mà hỏi anh ta khi nào thì ba mẹ về bức điên mất.

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi” Euler thở ra một hơi, vẻ mặt như thật sự trút được gánh nặng, chỉ kém phần không có lau mồ hôi mà thôi.

“Anh vào phòng họp trước đi, tôi tới ngay.” Lục Tiến gật đầu với anh ta, dắt tay Sơ Vân đi vào căn nhà của mình.

Hắn đưa Sơ Vân lên lầu hai, vốn định nhìn Hạo Hạo một cái rồi mới đi nhưng liếc thấy phòng trẻ em yên ắng không có tiếng động gì nên nghĩ hắn là con trai đang say giấc nồng, hắn kìm nén ý nghĩ muốn vào ôm lấy con, chỉ nhẹ nhàng hôn lên mặt Sơ Vân bảo cô đi ngủ trước, sau đó đi thật nhanh xuống phòng họp.

Sơ Vân nhìn theo bóng lưng Lục Tiến, buổi chiều ngực còn tràn đầy hạnh phúc chợt trở nên nặng nề giống như một tảng đá ép lên. Xem dáng vẻ của hắn, có phải chiến tranh sắp tới rồi không?

Mảnh đất đã nghèo khổ nhiều năm nay lại bắt đầu chiến tranh nữa rồi sao?

Trên đường về gặp bọn họ đã đi qua rất nhiều sơn thôn nhỏ, cũng đã chính thức được chứng kiến cuộc sống chân thật của dân bản xứ.

Nghèo quá!

Sơ Vân hồi tưởng lại cảnh tượng đã chứng kiến mấy ngày nay, ngực rút lại, nếu như không tận mắt nhìn thấy cô sẽ không tin bức họa cuộc sống từ mấy trăm năm trước lại tồn tại đến ngày hôm nay.

Vì không đủ rau dưa nên chỉ có thể ăn rau dại bổ sung dinh dưỡng.

Một tháng chỉ được ăn 10 ngày cơm khô, 20 ngày còn lại phải húp cháo.

Bọn họ dựa vào săn bắt thu hoạch để kiếm thịt ăn, lúc bị bệnh phần lớn đều dựa vào hút thuốc phiện để đấu tranh với bệnh tật, sau đó bởi vậy mà bị nghiện.

Việc làm cho người ta đau lòng nhất chính là những sơn thôn kia không hề có ngoại lệ, chủ yếu chỉ có người già và trẻ em, có rất ít thanh niên trai tráng.

Chiến tranh làm cho những người già kia mất con con cái, khiến cho những đứa trẻ mất đi cha mẹ, thậm chí có vài đứa trẻ còn chưa bao giờ được thấy mặt ba nó một lần.

Nếu như có thể không có chiến tranh thì tốt biết bao nhỉ?

Chỉ là hiện trạng này không phải một cá nhân hay lực lượng nào có thể thay đổi được.

Sau khi thương cảm một lúc lâu Sơ Vân mới xốc lại tinh thần về phòng.

Khê đóng cánh cửa gỗ lại, cô khoát tay với hai cô giúp việc, bảo hai cô không cần lên tiếng, sau đó cô rón rén đi vào phòng Hạo Hạo, muốn thừa dịp cậu bé ngủ say hôn trộm con vài cái tiện thể ngửi mùi sữa thơm thơm trên người cậu bé cho thỏa mãn nỗi nhớ nhung đối với con mấy ngày nay.

Hạo Hạo đang ngủ say.

“Hạo Hạo à, mẹ về rồi đây.” Sơ Vân không tiếng động thầm nói một câu, nhẹ nhàng cúi người hôn một cái lên mặt con trai, khi cô đứng dậy, cô thấy trong ngực Hạo Hạo đang ôm cái gì đó.

Không phải món đồ chơi nào, cũng không phải thú nhồi bông.

Mà là hai bộ quần áo của cô và Lục Tiến treo trong tủ.

59. Chương 57

Chương 57

Ừm, cảm giác giống như đang nằm trên một đồng kẹo đường mềm, còn có một mùi hương rất thơm nữa. Chỉ là cái kẹo này hơi nóng nóng, lại còn chen chúc bên cạnh bé nữa chứ.

Trên chiếc giường trẻ em không lớn lắm, thân thể nho nhỏ dưới lớp chăn bông có hơi khó chịu nảy lên. Chỉ lát sau, một cái đầu đen thò ra từ chăn bông, gương mặt nhỏ nhắn có vẻ buồn ngủ, còn há miệng ra ngáp một cái thật dài.

Hạo Hạo vừa thức giấc dùng bàn tay nhỏ bé từ trong chăn dụi dụi mắt, sau đó đột nhiên cảm thấy hơi kì kì, vì vậy bé khó hiểu quay đầu lại nhìn về phía bên cạnh giường vừa có thêm một người lớn nữa.

“Mẹ, mẹ à?” Cậu nhóc lập tức bị dọa hết hồn. Bé đã nhớ mẹ vài ngày nay rồi, sao đột nhiên mẹ lại xuất hiện trên cái giường nhỏ xíu của bé vậy? Đáng ngủ lại còn ngọt ngào như vậy nữa? Thì ra bé nằm mơ thấy kẹo đường là vì mẹ đang ôm bé nha.

“Ừm” Sơ Vân cũng tỉnh lại vì động tác của bé.

“Hạo Hạo mẹ buồn ngủ lắm.” Cô nheo đôi mắt nhập nhèm vươn tay vuốt ve mái tóc đen mềm của Hạo Hạo.

“Con không biết mấy ngày nay mẹ thăm thể nào đâu, ngay cả ngủ cũng không được ngon giấc.” Sơ Vân vừa ngáp vừa kể khổ, ra vẻ vô cùng thiết thòi, sau đó mới phát hiện ra mình đang lấn con trai nên tranh thủ dịch sang một bên.

“Xin lỗi nha bảo bối, mẹ ngủ một mình rất sợ cho nên đã chạy qua phòng con ngủ.” Cô đáng thương nói.

Dường như trông thấy vẻ mặt này của mẹ khiến Hạo Hạo cực kì kinh ngạc, lần đầu tiên người mẹ xinh đẹp dịu dàng lại dùng giọng nói nhỏ nhẹ như vậy phàn nàn với bé, nhưng không biết vì sao bé lại thấy cực kì vui vẻ! Tuy trong chăn có hơi nóng nhưng bé không nở chui ra, vì vậy bé từ từ rụt lại trong chăn, ngoan ngoãn dựa trở lại trong lòng Sơ Vân.

“Không sao đâu ạ.” Bé trả lời thật nhỏ, gương mặt nhỏ nhắn cũng không thể giấu vẻ mừng rỡ.

Sau khi lúi vào trong lòng Sơ Vân, bé lặng lẽ dùng sức hít hà hương thơm trên người mẹ, đôi mắt to cong cong như trăng lưỡi liềm.

Là thật, ba và mẹ đã thật sự trở lại rồi.

“Vì sao mẹ lại sợ hãi?” Một lúc sau Hạo Hạo nháy nháy mắt hiếu kì hỏi Sơ Vân.

Sơ Vân vẫn đang chờ con trai mở miệng nói chuyện phiếm thử phào một hơi, sau đó cô lại thử dài thật to, bắt đầu khoa tay múa chân kể lại sinh động như thật với Hạo Hạo, kể cho bé nghe chuyện xe của mình là Lục Tiến bị hư giữa đường, sau đó vì để về nhà sớm một chút mà bọn họ phải băng qua rừng rậm giữa đêm tối, còn phải vượt qua con sông ngập ngềnh trong cơn mưa to, giữa đường còn gặp phải một con rắn hổ mang.

“Lúc ấy rất sốt ruột, muốn trở về với con thật là nhanh nhưng mà mẹ lại rất sợ rắn hổ mang.” Sơ Vân ra vẻ sợ hãi.

Hạo Hạo mở to hai mắt lên nghe chuyện, vẻ mặt rất hưng phấn.

“Nếu có con ở đây thì tốt rồi.” Bé đưa tay ra khỏi chăn nắm bàn tay nhỏ lại ra oai.

“Con mà ở đó là có thể bảo vệ ẹ rồi!” Bé nhìn Sơ Vân, rất chân thành nói.

Hốc mắt Sơ Vân nóng lên, dường như sắp rơi lệ. Cô hít vào một hơi, ngực hơi xót xa nhưng lại ngập tràn yêu thương ngọt ngào, sau đó gật đầu thật mạnh, “Ừ! Mẹ cũng nghĩ vậy đấy! Cho nên lần sau nếu lại đi qua rừng rậm nữa nhất định phải dẫn con theo, như vậy thì sẽ không sợ hãi nữa! Mẹ với ba cũng sẽ không vì nhớ con mà ngày nào cũng ngủ không yên giấc!”

Thoáng chớp mắt Hạo Hạo sáng rõ lên!

“Thật không, có thật là sẽ dẫn theo con không?” Vì kích động nên khuôn mặt của bé đỏ bừng, dường như không dám tin mà hỏi lại Sơ Vân.

“Thật chứ, mẹ nói thật đấy.” Sơ Vân dùng tay kéo con trai vào trong lòng, hôn bé một cái thật mạnh, sau đó cô tỳ cằm lên đỉnh đầu của con, thành thật trả lời bé.

“Vâng, con sẽ dùng cái này đi diệt rắn hổ mang!” Vì chứng thực mình có thể bảo vệ mẹ, Hạo Hạo để Sơ Vân ôm đã rồi bò dậy từ trên giường rồi nhảy xuống, sau đó chạy sang phòng đồ chơi của mình lấy ra một thứ làm cho Sơ Vân há hốc miệng.

“Pằng!” Hạo Hạo mặc bộ đồ ngủ hoạt hình đáng yêu giơ thứ trong tay lên, nhắm một mắt lại ngắm bắn vào góc phòng, miệng còn giả bộ phát ra tiếng đạn.

“Mẹ à con sẽ dùng cái này để bảo vệ mẹ!” Bé chạy trở về giường, có vẻ kích động đưa thứ trong tay về phía Sơ Vân.

“Đây là thứ con liều mình bảo vệ đấy! Chú Euler tìm con bắt con đưa cho chú ấy mãi.” bé nháy đôi mắt to nhìn mẹ, chờ mong vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng của cô.

Sơ Vân há hốc miệng ngẩn người vài giây sau đó chậm rãi vươn tay lấy của quý trong tay con trai. Được rồi, lúc này cô không thể không thừa nhận đứa con trai này của cô thật sự không có điểm nào giống với những đứa trẻ cùng tuổi. Bởi vì người không hiểu rõ những thứ này cũng có thể nhận ra “món đồ chơi” màu đen có vẻ rất lạnh lẽo, tản ra ánh sáng lạnh, linh kiện đầy đủ, gọn gàng tinh tế mà Hạo Hạo mang tới chính là...một khẩu súng tự động nho nhỏ.

“Loại súng The Glock do Isreal sản xuất ra có báng súng dài hơn, nòng súng dài hơn, băng đạn bắn được 33 viên, ức chế đèn flash, có điểm nhắm đỏ, sử dụng chiến thuật đèn pin.” Euler vừa sờ vài linh kiện vừa lắc đầu, sắc mặt phức tạp nói không nên lời.

“Nòng súng dài hơn sẽ cải thiện được độ chính xác, đạn khi được bắn ra từ nòng súng dài hơn cũng sẽ cải thiện được tốc độ bắn, áp lực từ viên đạn cũng mạnh hơn, có đầy đủ ưu thế để phát huy tốc độ đạn cao nhất.”

“Cò súng khá nhẹ cùng dung lượng 33 viên đạn một lúc khiến cho hỏa lực của nó không thua kém bất kì loại súng nào.”

“Mà nó lại còn thuận tiện linh hoạt hơn bất kì loại súng nào! Thuận tiện mang theo bên mình, lắp ráp nhanh chóng! Tôi đã thử rồi, ở bãi bắn chẳng những có thể dùng nó để luyện bia 25m đến 30m mà ngay cả bắn hình bia xích 100m cũng không thành vấn đề.”

“Thằng bé đã cải thiện khẩu súng lục này! Phạm vi bắn mở rộng ra khoảng 50m! Tuy phí cải tiến không phải là thấp nhưng thằng bé mới có năm tuổi thôi! Năm tuổi đấy! Nào có ai dạy nó đâu!” Tay Euler chống lên cột, vừa đứng giám sát binh sĩ phía trước chuyển vũ khí lên xe vừa nghiêng răng nghiêng lợi, vừa ghen tị vừa hâm mộ nhìn Lục Tiến.

Vận may của người anh em này làm sao mà tốt đến vậy chứ? Người phụ nữ cậu ta yêu mến vừa ngoan ngoãn vừa nghe lời lại chẳng bao giờ giận dỗi với cậu ta, mấy năm trước còn sinh con trai cho cậu ta nữa! Đứa con này, đứa con này lại còn thông minh đến vậy nữa!

“A Tiến này, con của cậu đúng là một thiên tài.” Euler oán hận đưa ra kết luận, chỉ hận mình không thể sinh ra ngay một đứa con thiên tài cho anh ta nở mày nở mặt, nhưng mà ý nghĩ ấy chỉ quanh quẩn trong đầu anh ta vài giây rồi lập tức âm ỉ bay mất tăm. Cô nhóc kia giận dỗi với anh ta từ đêm hôm đó đến giờ, chuyện sinh con để sau này hãy nói vậy.

“Ừ, con của Lục Tiến tôi trời sinh ra là để nghịch súng mà.” Lục Tiến đang ngồi xếp bằng trên ghế cẩn thận kiểm tra vũ khí tùy thân nhoèn miệng cười, ánh mắt xẹt qua một vẻ kiêu ngạo, không hề khách sáo đồng ý với kết luận của Euler.

Euler vuốt cằm hừ vài tiếng, quyết định không thảo luận vấn đề khiến cho anh ta buồn bực không thôi này nữa.

Không lâu sau, binh lính tới báo cáo tất cả quân bị vũ khí đã chuẩn bị xong, có thể ra tiền tuyến bất cứ lúc nào. Bọn họ có thể xuất phát được rồi.

“Có muốn hôn hít người phụ nữ của cậu vài cái không?” Euler nghiêng đầu nhìn Lục Tiến.

“Sáng nay đã nói rồi, người phụ nữ của tôi nói sẽ ngoan ngoãn chờ tôi về, con tôi nói sẽ giúp tôi chăm sóc cô ấy.” Lục Tiến “két” một tiếng gắn hộp đạn vào, sau đó gài khẩu súng vào bên hông, quay đầu lại nhướn mày nhìn về phía Euler.

“Ngược lại anh có muốn nói lời chào hỏi gì với cô gái của anh không? Hả chú Euler?” đôi đồng tử của hắn hiện lên một chút vui đùa.

Tối hôm qua vừa mới về đã nghe nói mấy ngày nay cô nhóc kia đang chiến tranh lạnh với Euler, khó trách cả ngày anh ta đều mang cái dáng vẻ chưa thỏa mãn dục vọng.

“...” Khuôn mặt điển trai của Euler cứng đờ, nửa ngày sau cũng nói không ra lời.

“Lên xe! Xuất phát!” Euler buồn bực không thôi quay đầu rống thật to với binh sĩ đang đợi lệnh sau đó cấn răng kéo lái xe ra khỏi cửa, nhảy vào khoang lái.

Lục Tiến khẽ cười nhảy vào vị trí phó lái, vươn tay ra khỏi cửa sổ ra hiệu lệnh xuất phát, mấy chiếc xe quân dụng phía sau lập tức khởi động, hơn mười chiếc xe quân dụng màu xanh nhanh chóng rẽ ra ngoài, đi xuyên qua doanh trại lái về phía cửa chính.

Trên ngôi nhà trúc cách đó không xa, ba người hai lớn một nhỏ đứng trên lầu hai xuyên qua khe hở của cây lá nhìn đoàn xe đang chậm chậm lái qua con đường đá. Lúc tới gần ngôi nhà, đoàn xe giảm tốc độ lại một chút, Lục Tiến hạ cửa sổ xe xuống, nhìn về phía ngôi nhà cười với Sơ Vân và Hạo Hạo, sau đó dùng khẩu hình nói với Sơ Vân hai chữ “chờ anh”.

Sơ Vân kéo Hạo Hạo tiến sát vào rào chắn, gật đầu nở một nụ cười dịu dàng với hắn, Hạo Hạo dùng bàn tay đang vẫy vẫy ba bông nắm chặt lại, tỏ vẻ mình nhất định sẽ chăm sóc ẹ thật tốt, khiến cho Lục Tiến không nhịn được phải bật cười.

Tiểu Huyền mặc quần áo kín đáo lúc xe dừng lại khẽ liếc vào trong xe, sau khi đối diện với tầm mắt nóng rực kia cô lập tức thu tầm mắt lại, xoay người rời khỏi rào chắn.

“Nhóc con, còn đến chết không chịu thừa nhận quan tâm tôi à.” Euler cười khẽ vài tiếng, đột nhiên cảm thấy tâm trạng trở nên rất tốt.

Chiếc xe quân dụng chở đầy vũ khí và binh lính dần dần ra khỏi cửa chính của doanh trại, cuối cùng sau khi chiếc cuối cùng vượt khỏi phạm vi tầm mắt, Sơ Vân buông bàn tay đang đặt lên lan can ra, sờ cái đầu nhỏ của Hạo Hạo, “Vào thôi.”

Đến khi cậu nhóc đã ngoan ngoãn đi vào phòng, Sơ Vân quay đầu nhìn về phía Tiểu Huyền chỉ mấy ngày không gặp mà đã có thêm một chút hương vị kiều mị.

“Tiểu Huyền này, em đang lo lắng cho Euler sao?” Cô khẽ hỏi cô bé còn đang mang vẻ giật mình nhìn về phía cửa chính.

“Vâng, còn chị Sơ Vân thì sao?” Tiểu Huyền khẽ gật đầu.

“Lo lắng chứ, nhưng chị tin anh ấy sẽ bảo vệ tốt ỳnh.” Sơ Vân mỉm cười.

“Bởi vì anh ấy đã hứa với chị, chị tin tưởng anh ấy.”

Tiểu Huyền ngơ ngác nhìn nụ cười đẹp đến hoa mắt mà cô thích nhất trên gương mặt của chị Sơ Vân, đột nhiên như đã nghĩ thông suốt vấn đề mình vẫn còn vướng mắc lâu nay. Niềm tin, thì ra giữa hai người quan trọng nhất chính là niềm tin.

Cô bé nhìn theo hướng đoàn xe rời đi, rồi lại nhìn qua nụ cười dịu dàng trên mặt Sơ Vân, phút chốc gương mặt nhỏ nhắn cũng đỏ ửng, nửa ngày sau mới cúi đầu lí nhí trả lời Sơ Vân, “Vâng, em nghĩ em cũng tin tưởng chú ấy.”

Từ sáng sớm khi thức dậy thì tổng thư kí của quân đội lập miền bắc Myanmar đã cảm thấy tinh thần bất an không tập trung. Từ sau khi biết Lục Tiến bình yên trở về, hai ngày nay ông ta không hề có một giấc ngủ yên lành.

Lúc thông báo lịch trình của Lục Tiến với bên kia ông ta cũng không hề để lại bất kì dấu vết gì, lẽ ra không thể tra ra được là do ông ta mật báo mới phải, nhưng không biết vì sao ông ta lại căng thẳng như vậy, căng thẳng đến mức vừa nhắm mắt lại là có thể trông thấy ánh mắt ngoan độc của người trẻ tuổi kia.

Đúng là già thật rồi, hít thở một hơi, An Trí thầm mĩm mai mình đã là ông già mấy chục tuổi rồi mà lại vì tin tức người kia đã trở về an toàn mà mất ngủ hai đêm liền, tốt xấu gì ông ta cũng là lãnh đạo cấp cao

của quân độc lập, nếu có tìm ra thì chắc người kia cũng chẳng thể ra tay với mình nhỉ? Mặc kệ hắn đi, cứ chiếu theo bình thường mà làm, đừng để cho người ta đem lòng sinh nghi là được.

Suy nghĩ một hồi thấy yên tâm rồi, An Trí thay quần áo tập thể dục buổi sáng, chuẩn bị dẫn theo cảnh vệ ra ngoài chạy một vòng luyện công buổi sáng.

Trước lúc ra khỏi cửa, vừa khéo người hầu cũng mang đến một khẩu Fuji được nhập khẩu đã qua cọ rửa sạch sẽ, ông ta cười vươn tay ra nhận lấy rồi ra khỏi nhà.

Sáng sớm, con đường nhỏ ngoài biệt thự vô cùng vắng vẻ, thỉnh thoảng có vài người cưỡi xe ô tô đến đây tập thể dục buổi sáng, ông ta vừa ra khỏi nhà rẽ vào một con đường nhỏ vừa gặm một quả táo chuẩn bị ăn xong sẽ bắt đầu chạy bộ như bình thường.

“An Trí!” Đột nhiên cách đó không xa truyền đến một tiếng gọi khẽ, giọng nói bình tĩnh không cảm xúc, chỉ giống như một người hàng xóm chào hỏi ông ta.

An Trí ngạc nhiên quay đầu lại, bất thành linh nhìn thấy một người lái xe mô tô giơ họng súng đen nhắm vào mình...

60. Chương 58

Chương 58

Tiếng súng trong vườn hoa vào sáng sớm rất rõ ràng, sau khi tổng thư ký quân độc lập An Trí cùng cảnh vệ đi theo bị người ta dùng súng tự động bắn chết ở cự ly gần, phơi thây ngoài cửa biệt thự riêng, mà điều làm cho người đứng từ xa chứng kiến khiếp sợ là hai gã diện mạo bình thường cầm súng bắn chết mục tiêu rồi cũng không bỏ đi ngay lập tức mà còn không chút hoang mang tới gần thì thể kiểm tra xem đã thật sự chết hay chưa. Trước khi đi, thậm chí bọn họ còn dùng súng tự động tiến hành bắn phá một lúc rồi mới nghênh ngang bỏ đi.

Mọi người đã khiếp sợ tới cực điểm rất lâu sau cũng không dám tới gần xem xét, để mặc hai thi thể thê thảm cứ bày ra ở đó, mà bên cạnh thi thể vẫn còn sót lại quả táo ông ta mới ăn hết một nửa cùng với điện thoại.

Khi còn sống An Trí luôn dẫn đầu những quan viên cấp cao trong quân đội, chủ trì nhiều cuộc đàm phán với chính phủ, ngay sau hôm bị bắn chết, trong biệt thự của ông ta đã tìm ra hai rương vàng thối được tình nghi là dùng để mua chuộc ông ta.

Từ lúc Lục Tiến trở về Euler đã tra ra người tiết lộ bí mật là ai, nhưng từ trước đến giờ Lục Tiến vẫn không để người khác nhúng tay vào việc của mình, vì vậy Euler mới để cho An Trí nhìn thấy mặt trời thêm vài ngày nữa.

Hai thuộc hạ đi theo Lục Tiến nhảy xuống sông trên cây cầu “đại sát khí” kia ngay sau hôm Lục Tiến trở về cũng mang theo thương tích quay về doanh trại, tất nhiên Lục Tiến đã giao nhiệm vụ báo thù rửa hận này cho hai cảnh vệ đã tìm được đường sống trong cái chết này.

Lục Tiến bình an quay về, thuộc hạ lại tàn nhẫn trả thù cộng thêm tên phản đồ An Trí chết đi đã khiến cho người trong quân đội không còn ai dám đề cập đến vấn đề đầu hàng.

Cùng thời gian với An Trí bị bắn chết, hai gã quan viên cấp cao trong quân chính phủ lên xe rời khỏi tòa nhà của quân chính phủ, chuẩn bị tới tiền tuyến. Đến khi mấy chiếc xe quân dụng đang chuẩn bị qua cầu thì một loạt ngòi nổ được đặt sẵn dưới cầu đã bị người ta cho nổ.

Trong tiếng nổ kinh thiên động địa, mọi người đứng xa trăm mét trở mắt ra nhìn cây cầu tan thành mây khói, cả mặt cầu bay lên, mặt đường xi măng rộng hơn mười thước quay cuồng nhiều lần trên không trung, sau đó nứt ra rơi xuống mặt sông bên dưới, mà dưới tác dụng của lực nổ mãnh liệt, hai bên thành cầu cũng giống như quân bài domino lần lượt sụp đổ.

Hai chiếc xe quân dụng chở nhân vật đại biểu của phái chủ chiến trong quân chính phủ bị nổ. Từ trước đến nay phái chủ chiến luôn duy trì quan điểm “Một dòng máu, một ngôn ngữ, một lãnh đạo”. Đối với bọn họ

mà nói, việc chiêu an vũ trang của đối phương là đồng đẳng với việc “Phân liệt quốc gia”, trong mắt bọn họ, đồng ý để quân độc lập duy trì tình trạng hiện tại mà không tước vũ khí là tương đương với việc làm cho quốc gia chia cắt, một khi tiền lệ này bị mở ra thì Liên bang Myanmar sẽ giống như Xô Viết cũ, dọc theo biên giới tất cả các bang sẽ nhanh chóng bị chia cắt thành từng quốc gia nhỏ. Bởi vậy chủ trương của bọn họ là nếu đối phương không đồng ý điều kiện đàm phán sẽ dùng vũ lực chinh phục Bắc khu, kiên quyết chủ chiến không chủ hòa.

Sự kiện cài bom này giống như một giọt nước tràn ly, đàm phán của song phương nhanh chóng bị phá vỡ, quân chính phủ nhanh chóng bắt đầu tập trung hỏa lực khổng lồ chế chiến tuyến, hình thành thế giằng co với quân độc lập.

Trong phòng chỉ huy tổng bộ quân độc lập

“Tôi không có ra tay.” Đối diện với nghi vấn của tổng tư lệnh Lâm Chí Hiền, Lục Tiến hơi nhíu mày lắc đầu.

Sau khi xảy ra sự kiện nổ cầu kia, toàn bộ thế giới đều nhận định vụ ám sát lần này là đòn phản kích với điều kiện đàm phán hà khắc của quân chính phủ đối với quân độc lập, mà ngay cả quan viên trong bộ cũng cho rằng đây là biểu hiện quyết tâm không chịu đàm phán chuẩn bị dùng vũ lực của quan viên cấp cao.

Trong phòng chỉ huy, hai lãnh đạo tối cao nghe xong câu trả lời từ miệng Lục Tiến thì đều không hện mà cùng thở dài một hơi. Bọn họ không hề ra lệnh như vậy, mà Lục Tiến cũng không tự tiện hành động thì chắc chắn là có một thế lực khác đang muốn thêm dầu vào lửa. Nếu có thể điều tra ra thế lực kia thì tình hình có thể dịu lại.

“Ngồi đi” Lâm Chí Hiền chỉ vào chiếc ghế dài bên cạnh bàn hội nghị, ý bảo Lục Tiến đang đứng trong phòng báo cáo tình hình ngồi xuống.

Lục Tiến đứng nghiêm, thực hiện nghi thức chào hỏi tiêu chuẩn của quân đội rồi đi đến bên chiếc ghế dài.

Lâm Chí Hiền nhìn người có thân hình cao lớn khuôn mặt lạnh lùng ngồi cách mình vài mét, đáy lòng cảm khái. Cậu nhóc năm đó chưa tới mười tuổi hôm nay đã trở thành một quân nhân hung hãn khát máu, giống như một con hổ dữ có móng vuốt lợi hại, không ai có thể áp chế được loại sát khí dã tính trong con người hắn, cho dù hắn đã kìm chế bớt nhưng trên người hắn vẫn còn loại hơi thở khiến cho người ta sợ hãi.

Nhiều năm nay, nhiệm vụ qua tay hắn chưa từng thất bại, cũng là hắn đã dẫn dắt quân đội phá tan từng doanh trại một trên địa bàn này, cuối cùng khuếch trương phạm vi đến ngày hôm nay.

Lục Tiến, trời sinh ra đã là một cỗ máy chiến tranh hình người hoàn mỹ.

“Cho dù có thể chứng minh không phải chúng ta làm thì việc hòa đàm cũng không thể tiếp tục nữa, điều kiện tước vũ khí điều chỉnh biên giới chúng ta không thể chấp nhận.”

Một ông già tóc bạc ngồi bàn khác uy nghiêm lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Chí Hiền. Ông già vừa mở miệng nói này là tổng tư lệnh Dương, lãnh đạo tối cao nhất của quân đồng minh.

“Đã đánh gần nửa thế kỷ mà chúng ta cũng không thể lật đổ được chính phủ Yangon, chính phủ Yangon cũng không có cách nào tiêu diệt được chúng ta, nếu có đánh thêm 50 năm nữa thì cũng chỉ có cục diện này thôi, cho nên lúc đầu mới chủ động đề nghị ngừng chiến với quân chính phủ, hy vọng tranh thủ được hưởng quyền tự trị của chúng ta. “

Tổng tư lệnh Dương vừa nói vừa nhíu đôi mày rậm: “Nhưng điều kiện của bọn họ quá hà khắc! Chúng ta quyết không được buông vũ khí! Buông vũ khí đồng nghĩa với việc chấp tay dâng mạng của mình lên! Đến lúc đó chính phủ nói chúng ta là bọn thổ phỉ phải tiêu diệt sẽ lập tức giơ súng lên, vậy chúng ta lấy gì mà đánh đây?”

Tư lệnh Lâm nghe vậy cũng gật đầu đồng ý: “Đúng! Đồng ý với điều kiện này không bằng hãy tiếp tục chiến đấu, bọn chúng đã muốn đánh thì chúng ta sẽ đánh, bọn chúng yêu cầu làm đến nơi đến chốn thì chúng ta sẵn sàng tiếp chiêu.”

Hai lãnh đạo tối cao vừa nói vài câu đã đi đến thống nhất.

Trong nháy mắt khi nhận được mệnh lệnh, đáy mắt Lục Tiến vẫn ngồi yên lặng này giờ xuất hiện một tia sáng máu lửa, hắn đứng dậy, cùng với Euler vẫn đứng sau lưng tổng tư lệnh Dương không lên tiếng thực hiện nghi thức chào hai vị lãnh đạo rồi quay bước ra khỏi phòng chỉ huy.

“Vùng Tam Giác Vàng sau này sẽ là thiên hạ của hai người trẻ tuổi.” Nhìn bóng lưng khuất hẳn của hai người trẻ tuổi bừng bừng sức sống, tổng tư lệnh Dương đã lớn tuổi lắc đầu cảm khái không thôi.

“Người trẻ tuổi ấy mà...chính là quá hiếu chiến.” Lâm Chí Hiền mỉm cười, không đưa ra lời bình luận cho câu nói vừa rồi ông ta.

Quân độc lập cách khu vực biên giới với quân chính phủ phát động một cuộc tấn công mãnh liệt, sau đó triển khai chiến dịch đánh du kích cùng tập kích quấy rối toàn diện trên toàn vùng núi thuộc phạm vi thể lực của đối phương.

“Đoàng đoàng đoàng...” Binh lính quân chính phủ vừa lộ đầu ra đã bị bắn ngã quỵ xuống, số binh lính che chắn phía sau lập tức dùng súng phản kích!

“Á!” Bên này, một binh sĩ chưa kịp ngồi xổm xuống hoàn toàn đã bị một viên đạn bắn trúng đỉnh đầu, cả đầu bị đạn bắn thành khối vụn, máu cùng óc văng đầy đất.

Hai bên bắt đầu mãnh liệt dùng hỏa lực tấn công, không ngừng có người nổ súng cũng không ngừng có người bị thương, mưa đạn bay tán loạn, không ngừng bắn về phía đối phương, rào chắn do binh sĩ hai bên dựng lên bị vỡ vụn, cây cối đổ nghiêng đổ ngã. Rất nhanh sau đó, nhiều súng máy hạng nặng gia nhập vào hàng ngũ tấn công.

“Hỏa lực của bọn chúng quá mạnh! Hai cánh lui lại!” Tên tướng bên quân chính phủ dùng giọng khàn khàn rống to.

Vốn chỉ dùng vài người tương đương với một cuộc chiến nhỏ, nhưng chẳng ai ngờ đối phương lại dùng nhiều súng máy hạng nặng đến vậy! Nhưng tốc độ rút lui của bọn chúng xem ra kém xa tốc độ tấn công của đối thủ, xe tăng chở hỏa tiễn nhắm ngay vào binh lính quân chính phủ mà bóp cò.

“Ầm ầm!” Một tiếng vang thật lớn, một đóa mây đen bốc lên cùng với ngọn lửa bùng bùng, một mảng đá lớn cùng với thi thể bị nổ banh rơi vào không trung, cuối cùng trở thành một lớp tro bụi nặng nề rơi xuống!

Không đợi quân lính kịp phản ứng, hơn mười quả lựu đạn bị ném vào rào chắn của bọn chúng tạo ra những mảnh vụn không toàn vẹn bao trùm cả khu vực binh lính của quân chính phủ đóng.

Ngoài tiếng súng bắn phá cùng tiếng nổ lan khắp không trung còn có tiếng kêu thảm thiết, cuộc chiến thảm thiết trên đỉnh núi cũng gần đến hồi kết. Bên bại trận sẽ không còn một ai được sống sót, bởi vì tất cả quân địch còn sống đều bị bên chiến thắng dùng súng máy giết chết không còn một tên.

Vùng núi vốn rực hoa hồng chốc biến thành địa ngục Tu La, sau khi quân lính rút lui chỉ để lại trước mắt chiến trường hoa máu đỏ thẫm chói mắt.

Hơn mười ngày tiếp theo, số lần chiến đấu giữa hai bên càng thêm dày đặc, pháo hạng nặng của quân chính phủ cùng những cuộc tập kích trên không và những trận đánh trên mặt đất chưa bao giờ gián đoạn, nhưng vì quân độc lập quá quen thuộc địa hình vùng núi cộng thêm Lục Tiến và Euler nhiều năm chinh chiến đã huấn luyện ra những người lính có năng lực chiến đấu mạnh mẽ nhất, trải qua mấy lần chiến đấu với địch vài ngày qua cũng không mất đi bao nhiêu địa bàn.

Hai bên cứ anh đánh tôi lại đi cướp về, trận chiến dần dần đã lâm vào tình thế giằng co. Mà từ khi chiến tranh bộc phát, cư dân trên những vùng đất bị lửa đạn ảnh hưởng đã chuyển nhà tránh né, dừng mảnh lao tới biên giới của nước lớn, dần dần hình thành tình thế dân tị nạn làm các nước trung gian đau đầu, hơn nữa tình trạng này đang không ngừng gia tăng.

Trong doanh trại, Sơ Vân không hề biết ngoài kia là một cảnh tượng mưa máu gió tanh. Ngoại trừ cách vài ngày sẽ có một đoàn xe lên núi vận chuyển vũ khí quân bị, cô hoàn toàn không có bất kì liên quan gì đến

chiến tranh.

Cách mấy ngày Lục Tiến sẽ gọi một cuộc điện thoại báo bình an về cho cô và Hạo Hạo, lúc có thời gian hẳn còn ở trong điện thoại khẽ nói vài lời khiến cho Sơ Vân đỏ mặt hoặc là kiên nhẫn nói vài câu chuyện phiếm với Hạo Hạo.

Tiểu Huyền, cô và Hạo Hạo, ba người được hai người đàn ông dùng một vách ngăn trong suốt bảo vệ trong lòng bàn tay của họ, cuộc sống vẫn bình yên như trước.

“Chị Sơ Vân à, chị tới thử cái này đi.”

Tiểu Huyền vừa nói vừa chạy ra từ nhà bếp cầm thứ gì đó trên tay đặt “cạch” xuống chiếc bàn gỗ, sau đó rút ngón tay bị nóng vào miệng thổi thổi.

“Đây là cái gì?” Sơ Vân buồn cười nhìn động tác của cô bé, sau đó ghé sát vào bàn nhìn kiệt tác của cô bé.

Trong chiếc mâm trắng, khối thịt bị hầm nát bét bay ra một mùi hương lạ lùng.

“Cháo thịt đó, rất ngon đó nha! Hạo Hạo đi bắt với em đó!” Thời gian trôi qua khá nhanh rồi, cậu nhóc kia bây giờ cũng đã đồng ý nể mặt cô mà nói với cô vài câu, vì vậy lúc Sơ Vân đọc sách cô đã dẫn Hạo Hạo đến rừng cây sau núi chơi, chuyện này thì không nói, hôm nay rất may mắn, bọn họ đã bắt được vài con rắn dài nặng hai ba cân.

Cháo thịt rắn rất ngon, từ trước đến giờ đều là món ăn chính trên bàn cơm của người dân tộc ở vùng Tam Giác Vàng, mấy năm qua cô đã ăn không ít nên ít nhiều gì cũng học được cách làm, hôm nay cố ý tự mình xuống bếp trở tày cho chị Sơ Vân xem.

“À” vốn Sơ Vân định nói mình không muốn ăn nhưng đôi mắt to trong suốt kia của Tiểu Huyền đã khiến cô bại trận, chỉ có thể cầm thìa gắp một miếng thịt nho nhỏ bỏ vào miệng.

“Thế nào?” Tiểu Huyền chớp chớp mắt nhìn cô chằm chằm, vô cùng chờ mong lời khen của cô.

Sơ Vân từ tốn cắn hai miếng. Chất thịt tươi non, nước cháo rất ngon. Nhưng một giây sau trên mặt cô lại có vẻ cực kỳ khó chịu, sau đó cô nhanh chóng che miệng lại chạy thật nhanh vào trong toilet.

“Oe!” Trong phòng tắm lập tức truyền ra tiếng nôn mửa khó chịu.

“Khó...khó ăn đến vậy sao?” Tiểu Huyền ghen hòng nhìn theo hướng Sơ Vân chạy đi, gương mặt xinh xắn phút chốc thất vọng nhăn nhúm lại, ỉu xiu.

Chư

61. Chương 59

Chương 59

Sơ Vân cảm thấy mùi hương vừa rồi bỗng dừng biến thành một mùi vị khiến cô ghét cực kỳ, cô không có cách nào kìm chế mình không ghé vào bồn rửa tay nôn ra một trận, dường như tất cả chất dịch trong bụng đều nôn hết ra cũng không thể ngăn được cơn buồn nôn.

Tiểu Huyền với vẻ mặt ỉu xiu đứng ngoài cửa nhìn cô, xót xa muốn chết.

“Chị không sao, không sao đâu.” Sơ Vân vốc nước súc miệng, kìm nén cảm giác khó chịu sau đó thở gấp khoát khoát tay với Tiểu Huyền.

Thấy sắc mặt của cô trở nên trắng bệch, Tiểu Huyền càng thấy tự trách hơn, nhíu mày đến gần dìu cô ra ngoài nghỉ ngơi. Đúng lúc này, xa xa dưới núi truyền đến một tiếng vang, mà âm thanh này càng lúc càng lớn, lúc truyền đến trạm gác ngay gần doanh trại, còi hú trên tất cả hàng rào đều vang lên.

Đôi mắt to xinh đẹp của Tiểu Huyền tròn tròn, Sơ Vân cũng ngạc nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó hai người liếc nhìn nhau một cái rồi đồng loạt la lên, “Mau đi tìm Hạo Hạo!”

Lúc này Sơ Vân làm gì còn nghĩ đến cảm giác khó chịu, nhanh chóng lao ra khỏi toilet chạy xuống cầu thang, vừa chạy đến đầu cầu thang thì cảnh vệ trên lầu hai đang trông coi Hạo Hạo đã bế cậu nhóc xuống lầu. Lúc này hai cảnh vệ khác từ dưới lầu cũng nhanh chóng chạy lên lầu đẩy cánh cửa gỗ ra, “Mời đi bên này!”

Hai người cùng với người cảnh vệ đang bế Hạo Hạo nhanh chóng che chở cho ba người xuống lầu sau đó nhét các cô vào một chiếc xe quân dụng dưới lầu.

Vài phút trước

Binh sĩ gác ở trạm gác đầu tiên dưới núi không hề phát hiện ra điểm bất thường của mấy chiếc xe việt dã từ ngã rẽ đối diện đi tới, bọn họ còn tưởng rằng mấy chiếc xe kia muốn lên núi vận chuyển quân bị nhưng không nghĩ tới chiếc xe khi ở cách trạm gác 20m lại không có dấu hiệu giảm tốc độ mà tốc độ còn nhanh lạ thường, dường như đang gầm rú xông về phía trạm gác.

Vài tên lính gác đứng bật dậy, tự động dịch về phía sau vài bước, hai binh sĩ trong trạm gác phát hiện có gì không ổn thậm chí đã giơ súng máy lên, ai ngờ cùng lúc đó đối phương đã mãnh liệt tấn công bọn họ.

Sau khi nhận được cảnh báo, binh sĩ ở lại bảo vệ doanh trại dưới sự chỉ đạo của doanh trưởng đã nhanh chóng tập hợp xe sau đó chạy đi tiếp viện ở chỗ phát ra tiếng súng.

Mà mấy người Sơ Vân lại được cảnh vệ nhanh chóng hộ tống lên xe, cùng với vài chiếc xe quân dụng trong doanh trại khẩn cấp chạy về phía sơn động chứa vũ khí phía sau núi. Trong vài phút đi đường ngắn ngủi, bộ đàm bên cạnh cảnh vệ đã phát ra ba lần thông báo, quân địch đã xông đến trạm gác thứ hai, người trên núi đã nghe thấy rõ ràng tiếng bắn nhau, nhưng ba cảnh vệ lại không chú ý đến tình hình chiến đấu dưới núi, bởi vì nhiệm vụ duy nhất ở đây của bọn họ chính là trong lúc nguy hiểm tiến lại gần sẽ không tiếc bất cứ giá nào hộ tống an toàn ba người quan trọng trên xe rời đi.

Cảnh vệ bế Hạo Hạo, một trước hai sau che chở ba người đi thẳng đến sơn động.

Binh lính được bố trí ở lại doanh trại phòng thủ đang chuẩn bị phong tỏa cửa động, các loại vũ khí hạng nặng đã được đặt bên rào chắn ngoài động chuẩn bị tư thế sẵn sàng quyết tử với quân địch.

Cảnh vệ dẫn theo mấy người Sơ Vân nhanh chóng đi qua bãi đất trống ngoài hang động, đưa thẻ thông hành ra cho binh sĩ canh gác xem rồi dẫn người chui vào trong hang động.

“Chị Sơ Vân, chị có khỏe không?” Tiểu Huyền theo sát cảnh vệ bế Hạo Hạo đi phía trước Sơ Vân, quay đầu lại trông thấy sắc mặt tái nhợt của Sơ Vân nên không khỏi bận tâm.

“Ừ, chị không sao, đi mau đi.” Sơ Vân miễn cưỡng gạt đầu với cô bé, cố gắng đè nén cảm giác khó chịu và nổi kinh hoàng dưới đáy lòng.

Âm thanh vừa rồi vẫn còn vang vọng bên tai. Tiếng súng, cái chết chỉ cách cô có vài bước. Không phải không sợ, vì cô còn dẫn theo Hạo Hạo. Trong tình huống này, cô hy vọng Lục Tiến có thể ở bên cô và Hạo Hạo, như vậy cô sẽ không sợ gì cả.

“Chịu khó một chút, sau khi ra ngoài sẽ đi tìm bác sĩ.” Tiểu Huyền thấy chân mày cô nhíu chặt nên tranh thủ dừng lại vịn lấy cô vừa bước đi thật nhanh vừa nói nhỏ.

Sơ Vân lấy lại bình tĩnh, mím môi gạt nhẹ đầu, thấy Hạo Hạo đang được cảnh vệ đang bế trên tay quay đầu lại nhìn cô, cô cười trấn an với Hạo Hạo sau đó đi thật nhanh, theo sát cảnh vệ vào sâu trong hang động.

Sau khi đi qua mấy ngã rẽ trong động, cảnh vệ dẫn theo mọi người đi vào một cánh cửa đá bí mật cực kì nhỏ hẹp, ba cảnh vệ cùng hợp lực đẩy cánh cửa đá nặng trĩu ra, sau đó giúp ba người một con đường nhỏ hẹp được khai phá bằng sức người.

Dưới ánh đèn, con đường có vẻ hết sức âm u ẩm ướt, cảnh vệ cao lớn chỉ có thể khom người đi qua, Sơ Vân vừa kìm nén cảm giác khó chịu vừa vịn tường đá đi thật nhanh, nhìn qua hang động tĩnh mịch, cô không khỏi lo cho Hạo Hạo, sợ là bé sẽ hoảng sợ vì cảnh tăm tối này, ai ngờ cô vừa nhìn qua thì Hạo Hạo cũng cảm nhận được mà quay đầu lại, đôi mắt vừa đen vừa sáng.

“Mẹ đừng sợ.” Bé chậm rãi giơ thứ sáng lóa trong tay mình ra cho Sơ Vân xem, tỏ vẻ mình đã có vũ khí bảo vệ cô, mà khuôn mặt nhỏ xinh bình thường không có cảm xúc gì lúc này lại đang tràn ngập hưng phấn.

“...” Sơ Vân không nói gì, vài giây sau cô thở dài rồi khẽ gật đầu với bé, sau đó vịn vào tường đi tiếp.

Không lâu sau, đi hết con đường hầm thật dài này, ba người được đưa vào một chiếc xe quân dụng đã chờ trước. Mấy phút sau, xe đi vào một con đường nhỏ dốc đứng, dần dần ẩn vào rừng rậm.

Trạm kiểm soát bên giới tỉnh Y

Một chiếc xe chữa bệnh lưu động xuất trình giấy xong được cho qua sau đó chậm rãi rời khỏi trạm kiểm soát, đi về phía chỗ đông dân tị nạn nhất biên giới, theo sát phía sau còn có hai ba chục chiếc xe chở lương thực nước uống và các loại lều trại thiết bị.

Từ khi quân chính phủ và quân độc lập khai chiến đến nay, hai bên đường sát biên giới dài đến cả trăm km đều xuất hiện rất đông dân chạy nạn, trước mắt đã có gần 10 ngàn người dân vùng biên giới Myanmar trôi giạt khắp nơi, trong đó ước chừng hơn ngàn người lưu lạc trong rừng rậm, còn có vài ngàn người đi vào các trường học gần biên giới, giáo hội dựng thôn sống tạm, còn vài ngàn người khác theo cách dân gian mà đi vào vùng trung tâm biên giới sinh sống, còn lại trên ngàn người đã trốn vào tỉnh Y của trung quốc để tìm kiếm khu tị nạn.

Tuy hiện giờ chính quyền tỉnh Y đã bố trí 4 điểm tị nạn tại các tỉnh gần biên giới nhưng cùng một lúc thu nhận trên vạn người dân vùng Myanmar trôi giạt khắp nơi từ vùng biên giới mà nói hiển nhiên là không thể nào đủ.

Mà đây chỉ mới là bắt đầu.

Theo sự mở rộng của chiến sự sẽ ngày càng có nhiều dân chạy nạn vượt biên qua trung quốc, đồng thời gây áp lực lớn cho việc viện trợ nhân đạo đối với chính quyền địa phương tỉnh Y.

Lúc này dân chạy nạn đột nhiên xuất hiện đối với chính phủ trung quốc mà nói là một thử thách đau đầu.

Trên thực tế, bất kì quốc gia nào trên thế giới nổ ra chiến tranh đều hình thành vấn đề dân chạy nạn đổ về các nước láng giềng, các nước láng giềng cũng sẽ cung cấp các khoản viện trợ nhân đạo trong khả năng của mình. Bởi vậy rất nhiều tổ chức quốc tế cũng đã nhiều lần nhờ đến sự trợ giúp của các nước hòa bình và các tổ chức xã hội ở đây, đề nghị trung quốc gác lại các vấn đề chính trị, mau chóng viện trợ nhân đạo, đủ mọi loại áp lực từ dư luận xã hội đổ về khiến cho chính phủ trung quốc vô cùng đau đầu.

Đối với trung quốc mà nói thì vấn đề dân chạy nạn khó giải quyết ở chỗ nếu không dàn xếp ổn thỏa sẽ chịu áp lực dư luận quốc tế, mà nếu dàn xếp ổn thỏa thì cuộc chiến này sẽ càng kéo dài. Mà dân chạy nạn chỉ toàn phụ nữ, trẻ em và người già, toàn bộ đàn ông đã bị gọi ra tiền tuyến tham gia chiến đấu hết. Nếu trung quốc ra mặt giải quyết yên ổn vấn đề dân chạy nạn vậy thì quân nhân sẽ có thể yên tâm mà tiếp tục tham gia chiến đấu.

Huống chi “Thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư” (cửa thành cháy liên lụy đến cá trong ao, do điển tích cửa thành cháy người ta lấy nước trong ao cứu hỏa nên làm cá chết vì không có nước), tiếng súng nổi lên trong vùng núi phía bắc Myanmar khiến cho người đứng ở phụ cận vùng biên giới cũng có thể nghe thấy, ít nhiều gì cũng sẽ làm cho cư dân ở đây hoang mang, cuộc chiến ngay trước cửa nhà này khiến các trung quốc không hề muốn nhìn thấy.

Trước mắt trung quốc đã phái quân giải phóng phối hợp với bộ đội biên phòng địa phương cùng đảm nhiệm nhiệm vụ bảo vệ biên giới để tránh trường hợp cuộc xung đột vũ trang nghiêm trọng hơn ảnh hưởng đến sự an toàn cùng ổn định của vùng biên giới phía nam, đồng thời cũng để phòng ngừa trường hợp ngoài ý muốn, quân đội các nước khác mượn cơ hội này để nhảy vào Myanmar. *=)))))))*

Chiến sự không ngừng nghỉ, dân chạy nạn không dứt. Song song với việc giải quyết vấn đề dân chạy nạn, trung quốc bắt đầu hô hào hai bên giao chiến “Lập tức trở về bên bàn đàm phán”.

Trong khi đó, trung quốc cũng phái một tổ đàm phán đặc biệt tiến vào phía bắc Myanmar chuẩn bị bí mật vận động khắp nơi để tiến tới nhận thức chung về việc hòa đàm, dùng tốc độ nhanh nhất dẹp yên cuộc chiến

tranh cách sân sau nhà mình không xa.

Đoàn xe vận chuyển thiết bị nhanh chóng đi tới điểm tụ tập của dân tị nạn nhưng trong đó có một chiếc xe tải không dừng lại mà tiếp tục đi vào nội địa. Trong xe tải là tám thành viên của tổ đàm phán đặc biệt. Nhiệm vụ của bọn họ là tạo áp lực đến quân chính phủ và quân độc lập, yêu cầu hai bên ngừng bắn cũng như tiếp tục đàm phán chính trị.

Trong xe tải, Chu Cảnh Diệu yên lặng nhìn cảnh dân tị nạn thê lương ngoài cửa sổ xe, cảm thấy trong lòng bất an, thậm chí có hơi nôn nóng.

Mùa này đang là mùa mưa ở phía bắc Myanmar, ba ngày mưa lại đến hai ngày âm u, trong một gian phòng nhỏ nhỏ cho dân tị nạn có đến gần trăm đứa trẻ, không có giường, không có gối, càng không có màn, không ai biết nếu như chiến tranh không chấm dứt thì những đứa trẻ này sẽ vượt qua mùa mưa khắc nghiệt ở Myanmar thế nào đây.

Xe xóc nảy vượt qua một hố bùn, mà dọc bên đường lúc nào cũng có thể nhìn thấy những người phụ nữ cùng những đứa trẻ xanh xao vàng vọt vẻ mặt thiếu sức sống, bàn tay đặt trên thành ghế của Chu Cảnh Diệu không tự chủ được mà nắm thành quyền.

Sơ Vân, đến tốt cùng bây giờ Sơ Vân đang ở đâu? Cô có bị trận chiến này ảnh hưởng không? Một cô gái mảnh mai xinh đẹp như vậy làm sao có thể sinh tồn trong cái thế giới lửa đạn tàn khốc này chứ?

Những ngày qua, anh đã cố gắng hết sức mới nhận được cái gậy đầu của ba mình để ghi tên vào danh sách được phái đến nơi này. Anh chỉ hy vọng trong lúc đàm phán có thể tìm được cơ hội thăm dò tin tức về Sơ Vân, anh muốn biết cuộc sống của cô ở đây như thế nào. Thậm chí nếu có cơ hội, anh muốn mang cô ra khỏi cái thế giới vốn không phải một cô gái như cô nên sống này.

Phía sau núi, đến tới Sơ Vân mới được mấy cảnh vệ đưa tới một quân doanh.

Đường đi xóc nảy khiến Hạo Hạo vô cùng mệt mỏi, tựa vào lòng Sơ Vân không ngừng lim dim mắt, biết được đây là căn phòng gần đây Lục Tiến thường ở, Sơ Vân cẩn thận đặt con trai lên một chiếc giường đơn sơ.

Cậu bé nhanh chóng ngủ thật say. Tiểu Huyền cũng cực kì mệt nhọc nên đã tới căn phòng kế bên nghỉ ngơi, Sơ Vân cũng đã rất mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt nằm cuộn mình trên chiếc ghế salon duy nhất trong phòng muốn chờ Lục Tiến về.

Cô mệt chết đi được, rất buồn ngủ, toàn thân đều không còn sức sống. Nhưng đã rất lâu rồi cô không được nhìn thấy hắn, có muộn hơn nữa cô cũng muốn chờ hắn về.

Không lâu sau, Lục Tiến phong trần như gió lốc bước vào.

“Sơ Vân” hắn quỳ một chân bên cạnh chiếc ghế salon đã cũ, khẽ gọi Sơ Vân đang tựa đầu vào tay ghế. Nhưng sau khi nghe thấy giọng hắn, Sơ Vân lại buông lỏng hàng chân mày đang nhú chặt, ngủ thật say.

Lục Tiến vươn tay vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt không còn chút máu của cô, đôi mắt sâu không đáy hiện lên vẻ đau lòng mãnh liệt.

Một lúc sau, hắn thu tay về, cẩn thận bế cô lên chiếc giường con trai đang ngủ, sau đó kéo tấm chăn mỏng đắp lên cho hai người.

Lục Tiến đầy mùi máu tanh chậm rãi đứng lên, cứ đứng bên giường rũ mắt xuống ngắm nhìn một lớn một nhỏ trên giường như vậy. Đây là hai người quan trọng nhất trong sinh mạng hắn, nhưng hắn lại không thể bảo vệ tốt cho họ, khiến cho họ phải nhận lấy sự kinh hãi này.

62. Chương 60

Chương 60

“Xin lỗi, đã dọa đến hai người rồi.”

Sau khi Sơ Vân tỉnh lại từ giấc ngủ say thì câu đầu tiên nghe thấy chính là lời nỉ non xin lỗi của Lục Tiến. Cô nháy mắt vài cái, tầm mắt mơ hồ rốt cuộc cũng trở nên rõ ràng. Đối diện với tầm mắt là vài lỗ nhỏ trên nóc căn phòng đơn sơ, ánh nắng sớm xuyên qua từng lỗ nhỏ rọi vào. Bên cạnh cô, thân thể nhỏ bé của Hạo đang ngoan ngoãn rúc vào chăn, đang ngủ rất say.

Lục Tiến cả đêm chỉ nằm trên salon nghỉ ngơi một lúc thấy cô tỉnh ngủ nên đứng dậy đi về phía trước, quỳ một chân bên cạnh giường nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô, khẽ nói lời xin lỗi. Tối qua khi trở về, khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu của cô khiến cho trái tim từ trước đến giờ vẫn cứng rắn của hắn bỗng co rút lại.

Lần này doanh trại bị tập kích đột ngột, tuy quân địch chỉ xông vào lưng chừng núi đã bị tiêu diệt toàn bộ nhưng chuyến đi khá khó nhọc này đã khiến cho cô và con trai chịu khổ không ít.

Sơ Vân quay đầu lại nhìn Lục Tiến. Hắn đã rửa mặt, mặc dù trên người vẫn còn mùi khói súng nhàn nhạt nhưng đã không còn mùi máu tươi nữa. Thật là tốt, toàn thân hắn đều lạnh lạnh, không có một chút thương tích nào cả.

Sau khi Sơ Vân tỉ mỉ nhìn hắn một vòng rồi xác định hắn không bị thương, khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện nụ cười vui mừng, sau đó cô vươn tay ra, sờ lên khuôn mặt có vẻ lạnh lùng của Lục Tiến.

“Em và Hạo Hạo đều rất tốt, anh đừng lo lắng.” Sơ Vân dịu dàng trả lời.

Không có trách móc, không có giận dữ, không có vẻ uất ức.

Đôi mắt to ướt át chỉ tràn ngập vẻ vui sướng vì được nhìn thấy hắn.

Lục Tiến không nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu vùi mình vào trong hơi thở mềm mại của cô, hít một hơi thật sâu hương thơm chỉ thuộc về mình cô. Hắn dùng sức hít lấy, chớp mũi lướt qua vài sợi tóc, lướt qua vành tai của cô, lướt qua gương mặt cô, cuối cùng nhẹ nhàng chạm vào chóp mũi xinh xắn của cô, sau đó khẽ hôn lên đôi môi hồng nhuận của cô một cách đầy yêu thương, liếm láp qua lại, đầy lưu luyến.

Sơ Vân khẽ thở gấp, không kìm được ôm lấy cổ hắn, ngửi hương vị đàn ông dễ chịu trên người hắn, khẽ chạm vào cơ thể cực nóng bỏng của hắn, nghe thấy tiếng thở nặng nề của hắn bên tai mình, nhận lấy sự xâm nhập quần quýt của hắn đối với đôi môi mình.

Nụ hôn càng lúc càng sâu, đầu lưỡi càng lúc càng quấy chặt lấy nhau, nụ hôn dày đặc lại uyển chuyển làm cho trống ngực Sơ Vân đập liên hồi, toàn thân đều nhũn ra, đôi mắt mềm mại đáng yêu nhắm chặt lại, hàng mi dài khẽ run run trông vô cùng yếu đuối khiến cho người ta không thể nhìn được mà muốn đè lên cô hung hăng mà dày vò!

Lục Tiến đang áp lên người cô dùng cánh tay mạnh mẽ kéo cô vào từ từ tận hưởng cánh môi ngọt ngào thơm ngát của cô. Trán của hắn chống lên cô, mũi không ngừng thở hỗn hỗn, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào cô, sau đó hắn xiết chặt bàn tay đang nắm mép giường, dường như muốn dùng hết sức kìm chế dục vọng của mình.

“Bảo bối à, anh thật sự muốn nuốt chửng em vào trong bụng.” Lục Tiến thở hỗn hỗn khẽ nói, đôi mắt mị hoặc tràn ngập dục vọng. Gần một tháng không đụng vào cô, nếu trên giường không có cậu nhóc đang ngủ say sưa kia thì hắn đã sớm đặt cô dưới thân thể muốn làm gì thì làm.

Gò má trắng như tuyết của Sơ Vân ửng hồng, bộ ngực mềm mại không ngừng phập phồng, một lúc sau cô mới từ từ mở đôi mắt to ướt át ra, nhìn Lục Tiến một cách e lệ.

“Lục Tiến” cô khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, muốn mở miệng nói cho hắn biết tin tức vẫn chưa phải rất chắc chắn kia nhưng cũng có khả năng rất cao.

“Cốc cốc...” đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, cắt ngang lời cô muốn nói.

Lục Tiến dùng mu bàn tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt cô như đang trấn an cô có gì muốn nói thì lát nữa hãy nói tiếp, sau đó đứng dậy đi về phía cửa ra vào, mở cửa ra nghe binh lính ngoài cửa báo cáo khẩn cấp.

Báo cáo của binh lính khiến cho hàng chân mày của hắn nhíu lại, “Ngừng chiến? Hòa đàm?” Hắn nheo mắt xác nhận tin tức, sau đó nghiêng ngả một lúc rồi nhếch khóe miệng lên.

Binh lính nhanh chóng rời đi, Lục Tiến trở về giường, hai tay chống lên vai Sơ Vân đã đứng dậy ngồi bên mép giường, khẽ nói, “Bây giờ anh phải ra tiền tuyến, lát nữa anh sẽ cho người đưa hai mẹ con về khách sạn.”

Sơ Vân không dám quấy rầy việc của hắn, chỉ có thể khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, ngoan ngoãn gật đầu.

Hay là tạm thời đừng nói cho anh ấy biết nhỉ? Tránh cho anh ấy làm việc mà không yên lòng.

Lục Tiến nhanh chóng sắp xếp người đưa mấy người Sơ Vân tới một ngôi biệt thự nhỏ gần khách sạn, còn mình thì ra chiến trường thương lượng với Euler về mệnh lệnh của cấp trên.

Mấy lần hoà đàm đều không có thành công, không ai biết lần này có phải là chiêu trò gì của đối phương nữa hay không. Vì để phòng ngừa trường hợp bất ngờ, vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào thì hơn.

Tổ đàm phán của trung quốc bí mật gặp gỡ đã khiến cho quân chính phủ ngừng một bước tấn công quân độc lập.

Trên thực tế, tuy quyết tâm hợp nhất quân độc lập của chính phủ rất lớn, không ngừng điều binh khiển tướng khắp nơi thậm chí còn vận dụng cả lực lượng hải quân và lục quân nhưng cuộc chiến vẫn không có tiến triển.

Quân độc lập có năng lực tác chiến mạnh mẽ, quen thuộc địa hình vùng núi nên vẫn giữ vững được các khu vực trọng yếu, chỉ có một ít trận địa mấu chốt bị tranh đoạt nhiều lần mới đoạt được.

Số binh lính thương vong không ngừng tăng lên, cộng với việc vài tên quan trọng phái chủ chiến bị giết, tiếng hô hào của phái chủ chiến đã yếu dần, nội bộ quân chính phủ bắt đầu phân chia rõ rệt.

Cuộc chiến giằng co ngoài tiền tuyến dưới áp lực của phía trung gian đã tạm thời đình chỉ, bộ đội hai bên đều tự nâng cao phòng thủ ngay giới tuyến trận địa nhưng đã không còn nổ súng bắn nhau nữa.

Điều này khiến cho các quốc gia xung quanh đều thở phào một hơi.

Tuy trận chiến này chỉ là cuộc nội chiến của Myanmar nhưng nếu cứ đánh tiếp thì sẽ khiến cả Đông Nam Á trở nên bất ổn, kể cả các nước láng giềng như trung quốc và Ấn Độ hay đại đa số các quốc gia đều không muốn chứng kiến. Vì vậy, hai ngày sau khi ngừng chiến, dưới sự can thiệp của các thế lực bên ngoài, hai bên giao chiến đã bỏ vũ khí xuống, ngồi trở vào bàn đàm phán hữu hảo, bắt đầu một cuộc đàm phán ngừng chiến mới.

Các nước trung lập đang âm thầm thúc đẩy lần hòa đàm này, cuộc đàm phán về ranh giới của hai bên được tiến hành tại một khách sạn lớn, bộ ngoại giao các nước trung lập cùng quan viên trong bộ quốc phòng chứng kiến đại biểu hai bên đàm phán chứ cũng không can dự vào.

Trong cuộc đàm phán vừa dài vừa buồn chán, Chu Cảnh Diệu đã bí mật nghe ngóng tin tức mà anh gấp gáp muốn biết. Nhưng ngoài dự liệu của anh, những quan viên cao cấp trong quân độc lập mà anh có thể tiếp cận được đều không biết về tình hình của Sơ Vân.

Anh chỉ biết người đàn ông tên Lục Tiến kia có quyền lực cực kì cao trong quân đội, nhưng mấy năm nay hắn chỉ trường kì ở trên núi lớn huấn luyện quân lính hoặc tham gia chiến tranh, trực tiếp báo cáo với lãnh đạo tối cao nhất việc quân tình sự vụ, quan viên bình thường một năm cũng khó mà thấy mặt hắn được một lần. Đương nhiên, đối với con người mang danh sát thần kia, không phải ai cũng có thể đảm đương việc liên hệ với hắn.

Chỉ có một lần, sau khi xuống bàn đàm phán, một quan chức cao cấp nào đó khi trao đổi điều kiện đàm phán với Chu Cảnh Diệu trong lúc vô tình có để lộ ra một manh mối. Theo như lời hắn ta nói, một thời gian trước, khách sạn đứng tên Lục Tiến đã tiếp đón một người phụ nữ cùng một đứa trẻ.

“Nghe nói rất xinh đẹp, nhưng không ai dám nghe ngóng cả.” Tên quan viên kia cười khở nói với Chu Cảnh Diệu.

“Ai mà dám đi nghe ngóng chứ? Được bảo vệ y như rằng trong miệng hổ vậy, nghe nói...” tên quan kia nhìn anh, ghé sát vào tai Chu Cảnh Diệu nói nhỏ.

“Nghe nói cô con gái cưng của tổng tư lệnh Lâm đắc tội với người phụ nữ kia, thiếu chút nữa đã bị....” hắn ta duỗi hai ngón tay đặt trên thái dương của mình, làm động tác bắn súng.

Nghe vậy, khóe mắt Chu Cảnh Diệu run lên, trái tim cũng trở nên nặng nề.

Sau đó tên quan kia cười tủm tỉm ân cần hỏi thăm Chu Cảnh Diệu vài câu rồi bỏ đi, Chu Cảnh Diệu lại như không còn sức ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa rộng lớn.

Người kia bảo bọc Sơ Vân rất kĩ càng, hắn là cũng có yêu thích cô một chút nhỉ?

Cũng đúng thôi, một cô gái tốt đẹp như vậy, ai là đàn ông cũng sẽ muốn chiếm lấy, tất nhiên cũng sẽ giấu đi thật kĩ không để cho kẻ nào ngấp nghé.

Chu Cảnh Diệu thở dài một hơi, vươn tay dùng sức vuốt mặt mình. Khuôn mặt từ trước đến giờ vẫn luôn điển trai của anh hiện lên một vẻ tăm tối khó hiểu. Lần đầu tiên trong đời, anh ném phải cảm giác chua xót đổ kỵ, dường như khiến anh không thể thở nổi.

Anh nhớ tới hình ảnh mấy năm trước lần đầu tiên nhìn thấy Sơ Vân, nhớ tới cô gái nhỏ xinh xắn gầy yếu sau khi biết anh là cảnh sát đã rơi nước mắt, ánh mắt lạnh đậm cô gái nhìn anh lúc chiếc xe rời khỏi biệt thự, nụ cười dịu dàng của cô sau mấy năm gặp lại, còn có mái tóc dài bay trong gió vào cái đêm mà cô bị mang đi.

Cô chính là cô gái mà lần đầu tiên anh hao hết tâm tư để chiếm lấy, hương vị ngọt ngào của cô lần đầu gặp gỡ qua nhiều năm như vậy vẫn quanh quẩn bên chóp mũi anh, tấm hình của cô cũng được anh trân trọng giấu trong phòng ngủ.

Nhưng mà bây giờ, cô gái anh yêu mến lại đang bị giam cầm trong tay người đàn ông khác. Mà người đàn ông kia đã từng khiến cho anh ném thử mùi vị thất bại lần đầu tiên trong đời.

Thật sự là, không cam lòng mà!

Vì các nước âm thầm gây áp lực, quân chính phủ không nhắc lại điều kiện yêu cầu đối phương buông vũ khí nữa, quân chính phủ muốn kí vào hiệp nghị ngừng bắn trước, còn quân độc lập lại muốn có được lời hứa hẹn trước rồi mới kí vào hiệp nghị ngừng bắn.

Sau mấy ngày tranh cãi đàm phán, hai bên tới tiến anh lùi xác nhận biên giới, cuộc hòa đàm bắt đầu bước vào phương hướng kinh tế chính trị trong tương lai, sau khi tin tức được truyền đi, dường như bốn phương đều vui mừng, rất nhiều dân chạy nạn bắt đầu trở về nhà, chờ mong một ngày hòa bình chính thức lập lại.

Sau khi vào ở trong biệt thự nhỏ, Sơ Vân xác nhận mình đã mang thai, nhưng Lục Tiến lại bận rộn nhiều ngày liền nên không hề quay về biệt thự.

Khi cuộc hòa đàm đã có tiến triển rõ rệt, quân đội hai bên bắt đầu tự động rút lui, nhưng trận chiến này đã khiến quá nhiều chiến sĩ thương vong, nên lo toang việc an táng, tiền đền bù tổn thất cho chiến sĩ tàn tật và tất cả những việc lớn nhỏ trong quân đội đều rất bận rộn, Lục Tiến chỉ có thể bớt thời gian gọi vài cuộc điện thoại về cho Sơ Vân, trấn an cô hãy đợi hắn vài ngày nữa, chờ hắn giải quyết công việc xong hết sẽ về nhà với cô và Hạo Hạo.

Vì vậy trước mắt Sơ Vân vẫn giữ bí mật ngọt ngào này trong lòng, chỉ chờ Lục Tiến về sẽ nói cho hắn nghe tin này, sau khi biết cuộc hòa đàm giữa hai bên đã có tiến triển, Sơ Vân càng thấy nhẹ nhõm hơn, cộng thêm tâm tình thoải mái nên cả người Sơ Vân cũng khỏe khoắn hơn nhiều, còn Tiểu Huyền lại thấy khó

hiếu, chỉ cảm thấy bây giờ chị Sơ Vân từ khóe mắt đến gương mặt đều toát ra một vẻ xinh đẹp khó có thể hình dung, đúng là càng thêm xinh đẹp hơn trước kia.

Tất cả mọi người đều mong chờ, chờ chiến tranh chấm dứt, chờ mong hòa bình đến. Mà ngày này, đã gần ngay trước mắt.

Nhà họ Lâm

“Xấu chết mất” Lâm Bội Bội đứng trước tấm gương to soi trái soi phải, trông thấy nào cũng đều cảm thấy mình trong gương không vừa mắt.

Chân mày trước kia bị Nham Đường cạo mất đã mọc lại, nhưng cái đầu bóng lưỡng bị cạo trọc rơi vào đường cùng chỉ vừa mới mọc được một ít tóc xấu xí, bây giờ chỉ có thể dùng một cái khăn thật đẹp trùm trên đầu che lại, đã không còn mái tóc đen nhánh nên cô nàng có ăn mặc đẹp đến đâu cũng cảm thấy không hợp, nếu lần này không phải mấy đứa bạn tốt cố gắng mời thì nhất định cô ta phải đợi tóc dài ra mới dám ra ngoài.

Trong gương là cô gái trẻ xinh đẹp, dáng người thướt tha, nhưng không biết sao Lâm Bội Bội nhìn vào lại thấy chán nản. Dù có xinh đẹp thế nào cũng không sánh bằng một nửa của cô gái kia, cho nên A Tiến mới có thể nhẫn tâm trừng phạt cô ta như vậy.

Trước kia dù cô ta có gây áp lực thế nào thì A Tiến cũng không tức giận, nhưng hiện giờ hấn lại làm như vậy. Từ ngày đó đến giờ, thậm chí ngay cả mặt A Tiến cô ta cũng không được gặp. Hấn thật sự là quá nhẫn tâm.

Nhớ tới đêm hôm đó A Tiến ôm cô gái kia một cách dịu dàng tình tứ, đôi mắt to của Lâm Bội Bội lại cay cay, thiếu chút nữa đã rơi nước mắt. Cô ta chưa từng nhìn thấy vẻ mặt như vậy của A Tiến, giống như vì cô gái kia, hấn tình nguyện đi hái sao trên trời, đi làm tất cả những việc có thể làm.

Hình như cô đã thật sự không còn cơ hội nữa rồi.

Lâm Bội Bội nhìn cô gái với vẻ mặt bi thương trước gương, quật cường hít mũi cố nén nước mắt. Không nghĩ đến sẽ không đau lòng nữa, hôm nay cô muốn thoải mái với bạn bè một lúc, không nghĩ tới cái gì nữa.

Tiếng chuông điện thoại sau lưng vang lên, Lâm Bội Bội hít một hơi thật sâu, xoay người nhận điện thoại, sau khi xác nhận địa điểm tụ họp với bạn xong, cô bỏ điện thoại vào trong túi, rút một tờ khăn giấy lau giọt nước nơi khóe mắt rồi đóng cửa lại đi về phía thư phòng trên lầu ba.

Bị cấm túc lâu vậy rồi không biết ba có cho cô ra ngoài không nữa?

Lên bậc thang, Lâm Bội Bội đi thẳng về phía thư phòng của ba, tới cửa cô chiếu theo bình thường chuẩn bị đẩy cửa đi thẳng vào. Nhưng cô vừa cầm tay cửa đẩy ra một khe hở đã nghe thấy một cái tên từ miệng ba mình...

“Điều kiện là Lục Tiến không...”

Nghe thấy tên Lục Tiến, Lâm Bội Bội theo phản xạ lập tức dừng tay lại. Sau đó cô hiểu kì đẩy cửa ra lớn hơn một chút để nghe rõ hơn. Nhưng mà càng nghe tiếp thì sắc mặt cô càng khó coi, đến cuối cùng trở nên trắng bệch.

63. Chương 61

Chương 61

Lâm Bội Bội lặng lẽ trở về lầu hai, cũng quên mất việc mình sắp đi tụ họp với bạn bè, nửa ngày sau cô vẫn còn tâm trạng hoang mang đi lòng vòng trong phòng rồi lại ngồi xuống mép giường, sau đó vô thức gặm cắn móng tay.

Đến khi điện thoại di động trong túi xách vang lên nhiều lần cô mới phục hồi lại tinh thần, bỏ ngón trỏ bị găm cắn này giờ xuống đi tìm điện thoại. Sau khi đặt điện thoại xuống, cô lấy lại bình tĩnh, lên lầu ba lần nữa.

Trong thư phòng, tổng tư lệnh Lâm đang ngồi trước bàn sách nhíu mày suy nghĩ, sắc mặt vô cùng căng thẳng, tất nhiên là đang suy nghĩ một chuyện cực kì lớn, nghe thấy Lâm Bội Bội muốn ra ngoài ông ta chỉ ừ một tiếng rồi lệnh cho cảnh vệ lái xe đưa cô đi.

Lúc Lâm Bội Bội ra khỏi thư phòng, chỉ nghe thấy tiếng thở dài vô cùng thấp của tổng tư lệnh Lâm.

Cảnh vệ đưa Lâm Bội Bội đến điểm tụ họp rồi cũng không rời đi mà rất chuyên nghiệp đỗ xe trước cửa biệt thự, đợi cô tiểu thư này triệu hồi bất cứ lúc nào, Lâm Bội Bội liếc mắt nhìn qua xe của nhà mình, rủ mắt xuống đi vào bữa tiệc trong ngôi biệt thự.

Trong bể bơi lộ thiên sau vườn hoa, những chàng trai trẻ tuổi cùng với các cô gái không thèm để ý đến làn mưa bụi trên bầu trời thỉnh thoảng lại rơi xuống, chỉ nhiệt tình hưởng thụ âm nhạc và rượu ngon, trong vài góc khuất, tốp năm tốp ba nam nữ đang tụ lại một chỗ, nâng thứ bột màu trắng trên mặt bàn lên rồi cúi đầu chặn một bên mũi hít thật sâu bột phần vào. Bịt mũi kiềm chế vẻ mê muội kích thích lại, bọn họ ngửa đầu ra sau, vẻ mặt như đang thăng thiên.

Thấy Lâm Bội Bội đến, nam nữ trong hồ hồ hào cô mau chóng thay quần áo xuống nước, Lâm Bội Bội miễn cưỡng cười cười nói vài câu với bọn họ rồi đi vào nhà.

“Bội Bội, mau thay quần áo đi.” Cô bạn tốt đi vào trong phòng khách, nhìn thấy vẻ mặt nôn nóng của Lâm Bội Bội.

“Mình ngồi đây một lát thôi.” Lâm Bội Bội lắc đầu, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

“Aizz, mình quên mất cậu không thích bọn họ hít cái thứ kia!” Cô gái kia dùng tay vỗ lên đầu mình, sau đó mập mờ trừng mắt với Lâm Bội Bội.

“A Tiến của cậu bảo cậu đừng đụng vào thứ đó mà.” Cô gái cười hì hì nói vài câu rồi bị người khác kéo ra ngoài, Lâm Bội Bội ngơ ngác nhìn bầu trời bao la âm u ngoài kia, không biết tại sao nước mắt lại rơi xuống.

Thật đáng ghét, lại nhắc tới anh ấy rồi.

A Tiến, cô rất thích A Tiến. A Tiến chỉ là một thiếu niên nhưng đã lạnh lùng tàn khốc cực kì, lạnh lùng đến chết nhưng lại nhíu mày nói cô không nên đụng vào thuốc phiện.

Mấy phút sau, Lâm Bội Bội khịt khịt mũi đứng lên. Cô dùng tay gạt nước mắt trên mặt đến gần cửa sổ, thấy người bên ngoài đang rất high nên căn bản không hề chú ý tới người trong này, cô nhanh chóng cầm túi xách lên, theo hành lang biệt thự chạy vọt đến cửa sau.

Người giúp việc khó hiểu móc chìa khóa ra mở cửa sau rồi đóng cửa lại, sau đó kinh ngạc nhìn theo cô tiểu thư nhà họ Lâm trùm khăn trên đầu mang theo túi xách chạy vội ra. Trong mưa, Lâm Bội Bội càng chạy càng nhanh. Cô bất chấp những hạt mưa lướt nhẹ trên người có lấy đi vẻ xinh xắn tinh tế của mình không. Giờ phút này, cô không muốn nghĩ đến cái gì khác nữa. Trong đầu cô chỉ còn lại một suy nghĩ, A Tiến không thể có mệnh hệ gì được.

“Bọn họ đưa ra điều kiện này?” Chu Cảnh Diệu kinh ngạc nhìn tin tức được đưa tới, vẻ mặt không thể tin được.

“Đúng, hai tiếng trước quân chính phủ đã thông qua chúng ta truyền đạt yêu cầu này đến cho tổng tư lệnh Lâm, trước mắt thì tin tức này chỉ có vài lãnh đạo trong quân chính phủ, chú, tổng tư lệnh Lâm và cháu biết thôi.”

Một công chức họ Trần ngồi ở bàn đối diện mang vẻ mặt bình tĩnh nhìn Chu Cảnh Diệu, gật đầu xác định lời nói của đối phương là thật.

Chu Cảnh Diệu nhìn chăm chăm vào ông ta một lúc lâu mới chuyển tầm mắt đi, thở dài một hơi.

“Bên đó có thái độ gì?” Anh dùng giọng trầm thấp hỏi.

“Bên đó chưa có thái độ gì cả, lần đàm phán này dưới áp lực của chúng ta quân chính phủ cũng đã nhượng bộ không ít, bây giờ bên ấy yêu cầu bắt giữ tên tội phạm chính trị Lục Tiến đến Yangon, một là có thể ngăn cản thế quân của quân độc lập, hai là lấy lại công bằng ấy quan viên trong phái chủ chiến, cá nhân chú nhận thấy điều kiện này cũng không có gì quá đáng.” Công chức họ Trần nhìn Chu Cảnh Diệu cười, cường điệu thêm:

“Chỉ là bắt giữ, cũng không phải muốn lấy mạng hắn ta, mà nhiệm vụ lần này của chúng ta là làm cho cuộc hòa đàm thành công.”

Nghe vậy, Chu Cảnh Diệu im lặng không nói gì.

Nhiều năm qua, rất nhiều quan viên cấp cao trong quân chính phủ đã bị ám sát, bất kể có phải người đàn ông kia ra tay không thì cũng đều bị tính lên đầu của hắn. Mà trong quân đội hắn lại vô số lần đánh tan quân chính phủ, thậm chí trên chiến trường quân đội chính phủ vừa nghe thấy tên của hắn đã muốn đào binh!

Lục Tiến đã sớm trở thành cái đinh trong mắt lãnh đạo cấp cao của quân chính phủ, nói là tổng giam nhưng chỉ sợ bắt giữ không lâu sẽ chết bất đắc kỳ tử.

“Cảnh Diệu, cháu cho rằng bên kia sẽ có thái độ gì?” Công chức họ Trần thấy Chu Cảnh Diệu không nói gì, đột nhiên lên tiếng hỏi.

Chu Cảnh Diệu kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn người cấp dưới trực tiếp của ba anh mà anh vẫn luôn gọi là chú.

“Nếu như bên ấy lên tiếng, nói không chừng có thể làm dịu lại, cháu có cho là thế không?” Công chức họ Trần mang vẻ mặt khó lường, nhìn Chu Cảnh Diệu chậm rãi lên tiếng.

“Chú Trần, cháu...” Chu Cảnh Diệu há to miệng nhưng lại không nói được lời nào.

“Cảnh Diệu, mục đích chuyến đi này của cháu chú Trần hiểu rất rõ, bây giờ cũng vậy.” Công chức họ Trần nở nụ cười, lấy ra một tấm hình từ trong túi áo của mình sau đó chậm rãi đặt tấm ảnh trước mặt Chu Cảnh Diệu.

“Chú Trần đã giúp cháu tìm được người rồi, bắt giữ Lục Tiến đến Yangon cháu không cần nhúng tay vào, nhưng cháu có thể mang người mà cháu muốn đi.” Ông ta cười tủm tỉm nhìn Chu Cảnh Diệu, ghé sát vào tai anh khẽ nhắc nhở, “Thật ra thì không nhất định tổng tư lệnh Lâm sẽ đồng ý điều kiện này, quyền uy của Lục Tiến trong quân đội rất cao, nhận lời tùy tiện có thể khiến cho binh biến, ra tay có lợi hay có hại cũng khiến ông ta rất đau đầu.”

“Chú đoán ông ta sẽ nhân cơ hội này mà ra tay, tổng tư lệnh Lâm chính là một con cáo già.” Công chức họ Trần nheo mắt lại, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

Chu Cảnh Diệu cũng không nghe thấy câu nói tiếp theo của ông ấy nữa, chỉ vươn tay cầm tấm ảnh trên mặt bàn lên. Tấm ảnh rất mờ, nhìn là biết được chụp trộm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp hoàn hảo của cô gái trong ảnh. Ảnh chụp của Sơ Vân, chỗ trống bên cạnh ảnh chụp viết địa chỉ căn biệt thự hiện giờ Sơ Vân đang ở.

Mắt Chu Cảnh Diệu tối lại, cẩn thận nhìn không sót điểm nào người con gái càng thêm xinh đẹp hơn so với trước kia.

Công chức họ Trần dẫn dò Chu Cảnh Diệu trước khi không có kết quả thì dừng để lộ tin tức sau đó vỗ vai anh nhắc nhở anh sau khi về nước thì nhớ cất nhắc mình vài câu trước mặt ba anh rồi mang theo về mặt sung sướng rời khỏi phòng.

Từ đầu đến cuối, Chu Cảnh Diệu chỉ yên lặng nhìn tấm ảnh trong tay. Bên các nước trung lập có tỏ thái độ gì về chuyện này không cho đến khi người kia đi khỏi, cánh cửa đóng lại anh cũng không mở miệng hỏi một chữ.

“Tôi muốn gặp Lục Tiến!”

Bên ngoài biệt thự, Lâm Bội Bội dùng sức đập vào cánh cửa sắt, hai gã cảnh vệ trong biệt thự cười làm lành không ngừng giải thích với tiểu thư Lâm đoàn trưởng không có ở đây nhưng cho dù cô nàng có nổi bão thế nào cũng không mở cửa.

Nói giỡn à, ai cũng biết cô tiểu thư Lâm này vì Lục Tiến cái gì mà không làm được, bây giờ mang theo dáng vẻ khóc la om sòm đến đòi xông vào, ai mà dám để cho cô nàng vào?

Lâm Bội Bội đứng ngoài cửa sắt gấp gấp đến nỗi giậm chân, ngay cả khăn trùm đầu lệch ra để lộ da đầu cũng không chú ý đến.

Cô nàng chạy cả con đường mới bắt được xe, xe dừng lại bên ngoài khu vực này cô lại tiếp tục chạy đến đây, cô không hề biết cơn mưa đã xối lên khiến mặt cô trắng nhợt, lớp trang điểm màu khói cũng biến thành gấu mèo. Nhưng cho dù biết thì cô cũng chẳng quan tâm đến chuyện này nữa.

“Lục Tiến! Lục Tiến!!!!” Cô không để ý đến lời giải thích của cảnh vệ, chỉ dùng sức đánh vào cánh cửa sắt kêu thật to.

“Làm sao thế?” Đột nhiên từ xa truyền đến tiếng hỏi uyển chuyển.

Trong phút chốc Lâm Bội Bội dừng tay lại, ngơ ngác nhìn về phía cô gái có thể miễn cưỡng gọi là thướt tha đang đi về phía cửa ra vào. Giọng nói ngọt ngào, chiếc ô màu xanh, làn váy trắng. Cô không nhìn thấy khuôn mặt dưới chiếc ô nhưng đôi tay bạch ngọc đang cầm chiếc ô đã khiến cô nhận ra đó là ai.

Lâm Bội Bội từ từ thu cánh tay trên cửa sắt lại, ánh mắt phức tạp nhìn cô gái đang đến bên cạnh cửa. Cô vô cùng chán ghét cô gái này, cô ấy khiến cô cảm thấy mình trở nên thô kệch.

“Tôi, tôi muốn gặp Lục Tiến, tôi có chuyện quan trọng muốn gặp anh ấy.” Nửa ngày sau cô mới cắn môi mở miệng nói, giọng nói vốn đang rất lớn không biết vì sao lại nhỏ đi.

“Lục Tiến thật sự không có ở nhà, cô có thể đợi vài ngày nữa anh ấy về rồi hãy đến tìm anh ấy.” Sơ Vân nhìn qua cô gái đứng ngoài cửa, nhẹ nhàng trả lời.

Ngay cả giọng nói cũng dễ nghe như vậy! Lâm Bội Bội cắn chặt môi, hận không thể dùng tay bịt tai mình lại hay là nắm một nắm cát nhét vào cái miệng của cô ta để cô ta không lên tiếng được nữa.

“Không còn kịp rồi.” Cô dùng sức nắm chặt tay lại, ngẩng đầu lên nhìn cô gái bên trong cánh cửa khiến cho cô có cảm giác tự ti, sau đó dùng giọng nói trầm thấp lên tiếng.

“Cô hãy nói bọn họ tránh đi, tôi có lời muốn nói với cô, rất quan trọng.”

Sơ Vân sững sốt trong chớp mắt, cô không biết cô gái ngoài kia là ai nhưng cô có cảm giác cô gái này không giống như đến đây gây sự.

Dưới mệnh lệnh của cô, hai cảnh vệ tránh đi vào sau vườn hoa, sau đó cô vươn tay mở chốt cổng chính ra. Nhưng Lâm Bội Bội không chịu nhận lời mời của cô mà vào nhà, thậm chí không muốn Sơ Vân đưa dù ỉnh. Cô nàng cứ đứng ngoài biệt thự như vậy, vừa lau nước mưa trên mặt vừa hạ thấp giọng nói nội dung cuộc điện thoại mình nghe thấy cho Sơ Vân nghe.

Chỉ mấy câu rồi rạc đã khiến Sơ Vân xanh mặt, nửa ngày sau cũng không có phản ứng gì.

“Các người, đi nhanh đi!” sau khi truyền đạt hết nội dung cuộc điện thoại, Lâm Bội Bội nhìn cô gái chỉ cách mình một cánh tay, vẻ mặt ảm đạm.

Cô ấy thật sự quá đẹp, đẹp đến mức khiến cho người ta không còn sức mà đồ kị. Rủ mắt xuống che giấu đôi mắt đỏ hoe, Lâm Bội Bội không nói một lời xoay người bỏ đi.

“Cảm ơn cô!” Sơ Vân dùng tay ngăn chặn trống ngực đập liên hồi, bước lên một bước đưa cây dù trong tay cho cô nàng.

Lâm Bội Bội đẩy thẳng cây dù về phía trước, tiến lên hai bước rồi dừng lại, vai hơi run run sau đó xoay người nhìn Sơ Vân, “Tôi ghét cô.”

Dưới làn mưa lâm râm, mắt Lâm Bội Bội đỏ hoe mở miệng nói. Mưa đã thấm ướt khăn trùm đầu của cô nàng, cản cả mắt của cô, gương mặt xinh đẹp của cô.

Sơ Vân ngơ ngác, chậm rãi buông chiếc ô trong tay xuống.

“Tôi yêu A Tiến, yêu rất nhiều năm rồi.”

“Nhưng vì một người như cô mà ngay cả yêu mến anh ấy tôi cũng không thể.”

Lâm Bội Bội cố gắng nháy đôi mắt to, quật cường không muốn yếu thế trước mặt tình địch, nhưng hàng mi cong vút của cô nàng đã từ từ rỉ ra một hàng nước mắt.

Nước mắt rơi xuống từ hàng mi dài, trượt xuống mặt cô nàng tạo thành một vệt đen trông rất buồn cười. Cô nàng nghẹn ngào, dùng sức trừng mắt nhìn người mà cô ghét nhất.

“Cho nên tốt nhất là các người mau chạy đi, bằng không sau này tôi sẽ lại gài bom dưới gầm xe của hai người đấy! Tôi sẽ cho người bắt cóc cô! Tôi sẽ làm ra thật nhiều chuyện đáng sợ ma ngay cả mình cũng không thể tưởng tượng được đấy!”

Dưới ánh đèn đường yếu ớt, Lâm Bội Bội đứng trong mưa, hốc mắt đỏ bừng nhìn Sơ Vân lớn tiếng ra oai, nước mắt giàn giụa.

Sơ Vân đứng ở cửa ra vào, dịu dàng nhìn cô gái khóc rống rất đáng thương, ánh mắt rưng rưng tràn ngập cảm kích.

“Được, tôi biết rồi.”

Lâm Bội Bội không còn muốn nhìn thấy cô nữa, chỉ dùng tay lau nước mắt rồi xoay người bỏ đi. Vừa quay đầu lại, cô nàng đã nhìn thấy Lục Tiến.

Lục Tiến không biết trở về từ lúc nào đang ẩn mình dưới bóng một cây đại thụ cách đó không xa. Thấy cô nàng quay đầu lại, Lục Tiến đi về phía cửa lớn.

Lâm Bội Bội ngơ ngác nhìn Lục Tiến càng lúc càng gần mình, nhìn người mình đã yêu mến nhiều năm nay. Cô nàng cố gắng trừng mắt thật to, muốn khắc sâu dáng người cao ngất, gương mặt tuấn mỹ của hắn vào trong đáy mắt.

“Cảm ơn” Lúc đi lướt qua, Lục Tiến nhàn nhạt lên tiếng.

“Em chẳng cần lời cảm ơn của anh! Em ghét anh!” Lâm Bội Bội nhìn hai người qua cánh cửa biệt thự, ngực chua xót khó chịu, chảy nước mắt hô to một câu rồi xoay người chạy đi trong màn mưa.

Trong màn mưa không ngớt, Lâm Bội Bội cố hết sức chạy trốn khỏi con đường yên tĩnh không bóng người.

Cô vừa cố sức chạy, vừa cố sức khóc.

Cố sức nói thầm trong đáy lòng...A Tiến, tạm biệt.

64. Chương 62

Chương 62

Bóng lưng bi thương của Lâm Bội Bội dần dần biến mất trong màn mưa bụi mịt mờ. Sơ Vân nhìn về hướng cô nàng biến mất, cảm thấy mắt cũng cay cay, chiếc ô trong tay đã sớm rơi xuống đất. Lục Tiến xoay người nhặt chiếc ô lên, che khuất làn mưa nhỏ rơi trên người cô.

“Lục Tiến, vừa rồi cô ấy nói...” Sơ Vân lấy lại tinh thần, vội vã vươn tay ra nắm chặt đôi tay đang cầm dù của Lục Tiến, muốn nói cho hắn biết tin tức vừa nghe được.

“Anh biết rồi, đừng lo lắng.” Lục Tiến vươn tay kéo cô vào trong lòng nhẹ nhàng vỗ về bờ vai run rẩy của cô.

Cú điện thoại kia, cũng là nguyên nhân hấn đột nhiên về nhà gấp. Hấn chưa bao giờ sắp xếp người của mình bên cạnh tổng tư lệnh Lâm, nhưng hai tiếng trước Nham Đường đã khẩn cấp thông báo với hấn về một cuộc điện thoại bất lợi cho hấn, nội dung cụ thể thì không rõ. Cùng với lời chuyển cáo vừa rồi của Lâm Bội Bội, đại khái hấn cũng đã đoán ra được chuyện gì.

Sơ Vân vòng tay ôm chặt lấy eo Lục Tiến, nâng gương mặt đang tựa vào lồng ngực hấn lên, vội vàng nói: “Lục Tiến, chúng ta đi thôi!”

“Chúng ta dẫn Hạo Hạo rời khỏi nơi này thôi, trở về trung quốc được không? Chúng ta có thể an toàn mà sống có được không?” Sơ Vân không hề nháy đôi mắt to rưng rưng nhìn Lục Tiến, đáy mắt đều là vẻ khẩn cầu.

Lục Tiến cúi đầu xuống, con ngươi đen lẳng lẳng nhìn đôi mắt khao khát của cô.

“Nhưng mà ngoại trừ chiến tranh với giết người thì anh không biết gì cả.” Lục Tiến mỉm cười trả lời.

Đôi mắt to của Sơ Vân lập tức sáng rỡ lên!

“Không sao cả, em có thể đi làm! Em sẽ dùng...ừm” Cô vội vàng lên tiếng nhưng đột nhiên lại bị Lục Tiến cúi đầu hôn.

Chiếc ô màu xanh cùng làn mưa mịn mù đã mờ lung che mờ hình ảnh hai người đang dán vào nhau.

Mười đầu ngón tay thon dài của Lục Tiến ôm lấy phần cổ trắng nõn của cô, hơi trượt lên trên, chui vào những sợi tóc mềm mại dính vào gò má cô, nhẹ nhàng bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thâm tình vô cùng hôn lên môi cô.

Cô đúng thật là bảo bối ngọc của hấn. Sự tình nào có đơn giản như cô nghĩ chứ. Thân phận của hấn đã sớm bị các quốc gia liệt vào đối tượng cần chú ý cao độ, làm sao có thể nói đi là đi được? Huống chi, không đánh mà lui cho tới bây giờ không phải là cách làm của Lục Tiến hấn.

“Anh sẽ đưa em và Hạo Hạo đi trước.” Lục Tiến từ từ rời khỏi đôi môi ngọt ngào của cô, làn môi mỏng dán vào khóe môi cô khẽ nói.

“Sau lần bị tập kích ở doanh trại anh cũng đã có ý nghĩ này.”

“Yên tâm đi bảo bối, anh đã sắp xếp xong xuôi cả rồi.”

Nguồn lực tài chính lớn, bãi biển tư nhân, trời xanh mây trắng. Có chim phi diều, có cá heo, lúc nhàn chán có thể bơi giữa đội quân cá nhỏ màu sắc rực rỡ, lúc mệt mỏi có thể nằm trên du thuyền ngắm bầu trời đầy sao, đến tối còn có thể nghe thấy tiếng sóng ào ào mà chìm vào giấc ngủ. Cô có thể ngồi trên bãi cỏ xanh tươi mà kể chuyện cổ tích cho Hạo Hạo nghe, trong sách trời bằng đất tuyết, ngoài sách mặt trời rực rỡ chiếu vào. Hạo Hạo có thể nằm trên chiếc võng thật to trong rừng nhìn cái đuôi màu xanh của chú chim nhỏ xinh đẹp.

Không có chiến tranh, không có bóng tối, không có máu tanh.

Hấn sẽ khiến cho cô và Hạo Hạo có được một cuộc sống tốt nhất cùng sự bảo bọc tốt nhất.

“Không, anh đi cùng chúng em đi, đi đến đâu cũng được.” Sơ Vân nhìn Lục Tiến rồi vội vàng lắc đầu, đôi mắt đẹp rưng rưng.

Cô không muốn rời khỏi hấn, lại càng không muốn rời khỏi hấn ngay lúc này, hấn không muốn đưa cô trở lại trung quốc cũng không sao, bọn họ có thể đi đến nơi khác, đến lúc đó cô liên lạc với cô nhỏ là được rồi.

“Ngoan nào, hai người ở đây anh không thể nào an tâm xử lý công việc được.” Lục Tiến dùng một tay kéo cô vào trong lòng, cầm chống lên đỉnh đầu cô, lẳng lẳng nhìn màn mưa ngoài chiếc ô nói thật trầm thấp. Đường nhiên hấn cũng không muốn xa mẹ con các cô nhưng còn điều lo lắng hấn sẽ không thể không sợ cái chết giống như trước kia nữa.

“Lục Tiến, trong này, anh sờ thử nơi này đi.” Sơ Vân ngẩng đầu lên, kéo bàn tay Lục Tiến qua đặt lên vùng bụng bằng phẳng của mình, một hàng lệ nóng chậm rãi chảy xuống gương mặt tinh tế của cô.

“Chúng ta lại có con rồi.” Sơ Vân ngửa đầu nhìn gương mặt điển trai mị hoặc của Lục Tiến, đôi mắt đẹp rưng rưng, mỉm cười nói cho hắn biết bí mật nhỏ của cô.

Lục Tiến như không xác định mình vừa nghe thấy gì nhìn cô chằm chằm. Sơ Vân mỉm cười nhìn nhau với hắn, nhìn qua linh hồn của nhau.

Lục Tiến sững sốt trong nụ cười xinh đẹp của cô, đột nhiên ngực dâng lên từng đợt khí nóng. Hắn gấp gáp tìm lời lẽ thích hợp để nói cho cô biết cảm giác lúc này của hắn nhưng hắn không tìm thấy. Cô đứng ở phía sau dâng lên cho hắn một thứ lễ vật thật trân quý.

“Cho nên anh theo bọn em đi đi được không? Em và con cần anh.” Sơ Vân vươn tay chạm vào khuôn mặt tuần tú của hắn, dịu dàng nói nhỏ.

Lục Tiến nhìn cô thật sâu. Trong túi của hắn, điện thoại không ngừng phát ra âm thanh ong ong yếu ớt, nhắc nhở hắn nhanh chóng xử lý nguy cơ lần này.

Mà bảo bối của hắn lại đang ngẩng gương mặt mi mục như vẽ lên si ngốc nhìn hắn, vẻ mặt tràn ngập tín nhiệm, hoàn toàn ỷ lại khiến cho lòng hắn rút lại.

“Anh muốn đi không phải là chuyện dễ dàng như vậy đâu bảo bối.” Hắn nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên hôn khẽ để trấn an, dùng gương mặt điển trai của mình lau đi nước mắt trên mặt cô, sau đó hắn thở dài nói cho cô biết.

“Em đi theo anh trừ khi trên đời này không còn Lục Tiến và Thẩm Sơ Vân.”

“Anh không muốn, anh biết em cũng sẽ không nguyện ý.”

“Cho nên em và Hạo Hạo hãy đi trước để cho anh yên tâm xử lý mọi việc được không? Anh cam đoan trước khi đứa con thứ hai của chúng ta sinh ra anh sẽ chạy tới bên cạnh em.”

Điện thoại trong túi không ngừng thúc giục, Lục Tiến chỉ có thể kéo thân thể mềm mại vào trong lòng mình lần nữa, dùng sức thật mạnh như muốn để cô hòa tan vào với mình, sau đó khi cô ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên thì hôn xuống thật mạnh rồi ngoắc cảnh vệ tới đưa cô vào nhà.

Chiếc xe của Lục Tiến nhanh chóng hòa vào màn mưa tầm tã tối.

Trong cánh cửa lớn, Sơ Vân run rẩy dùng bàn tay nhỏ bé sờ lên gương mặt ướt nhem đứng ngơ ngác nhìn theo hướng chiếc xe rời đi, một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Trong phòng họp tại tổng bộ liên hiệp quân độc lập và chính quyền vũ trang Kai.

“Chúng ta không thể đồng ý được, làm như vậy sẽ khiến lòng quân hoang mang.” Trước bàn hội nghị thật dài chỉ ngồi rải rác có hai người, Lâm Chí Hiền mang vẻ mặt bình tĩnh lên tiếng, nhưng những ngón tay đang gõ không hề nhẹ lên mặt bàn của ông ta lại cho thấy nội tâm ông ta không hề bình tĩnh như sắc mặt của mình.

Trên chiếc bàn hội nghị dài chỉ bật một chiếc đèn lớn, ngoại trừ chỗ đang ngồi thì những góc còn lại đều tối om. Bên kia chiếc bàn, tổng tư lệnh Dương nghe xong lời của ông ta lại trở nên trầm mặc. Lâm Chí Hiền cũng không lên tiếng nữa, cả phòng họp chỉ nghe thấy vài tiếng thở nhẹ.

Một lát sau, tổng tư lệnh Dương mặc một bộ quân trang đột nhiên đứng dậy, chậm rãi bước về phía cửa sổ, chắp tay đằng sau nhìn ra bầu trời tối đen ngoài cửa sổ. Sau một lúc im lặng, căn phòng hội nghị trống trải đột nhiên vang lên tiếng nói già nua của tổng tư lệnh Dương.

“Hơn một trăm năm trước, mảnh đất này thuộc về nhà Thanh, về sau do Ấn Độ và Myanmar là thuộc địa của anh, hai lần lập lại cột mốc biên giới ba năm Tuyên Thống (niên hiệu của vua Phổ Nghi) và ba mươi sáu năm Trung Hoa dân quốc là sự sỉ nhục vĩnh viễn của chúng ta.”

“Sáu mươi năm, bởi vì điều ước xác định biên giới với Myanmar mà người trung quốc ở nơi này bị phân chia thành hai quốc gia. Từ đó về sau, quân phiệt hỗn chiến, nội chiến kéo dài, ngày kháng chiến, chúng ta cùng nhân dân trung quốc đã cùng nhau đánh bại quân Nhật Bản xâm lược, đã hy sinh không ít những người con ưu tú.”

Ông ta không quay đầu lại, chỉ trầm mặc nhìn chăm chú bóng đêm vô tận ngoài cửa sổ, suy nghĩ bay đến những dãy núi miền man xa xa.

Lâm Chí Hiền ngẩng đầu lên nhìn lại chỉ thấy mái tóc hoa râm của ông ta.

“Rất nhiều người đã lãng quên chúng ta thật ra cũng là người trung hoa, hơn một trăm năm qua, chúng ta đã dùng phương thức của mình để sinh tồn ở nơi núi sâu này, cố gắng thoát khỏi cảnh nghèo đói, chiến tranh cùng thuốc phiện, nếu như số mệnh có may mắn thì hôm nay chúng ta đã có thể nắm giữ chính vận mệnh của mình trong tay.”

“Có thể có chính quyền độc lập, có thể có quân đội độc lập của chính mình. Trong tương lai, chính quyền của chúng ta sẽ thi hành phát luật và những biện pháp chính trị để có thể sánh cùng đại lục trung quốc, sử dụng ngôn ngữ phổ thông cùng văn tự chữ hán, quan trọng nhất là phải lưu thông nhân dân tệ, liên thông với tín hiệu viễn thông của trung quốc, mang đầu số điện thoại cùng Vân Nam...”

“Đây chính là thứ mà chúng ta luôn cố gắng phấn đấu – thành lập chính quyền người hoa, tự trị cao độ.”

“Chúng ta đã đánh vài thập niên mới tranh thủ được cơ hội này, quyết không thể buông tha dễ dàng như vậy.”

Tổng tư lệnh Dương thu hồi tầm mắt bên ngoài cửa sổ lại, xoay người nhìn Lâm Chí Hiền, dùng vẻ mặt tỉnh táo nói.

“Chúng ta cũng có thể tiếp tục đánh, vì giữ vững biên cương, chính phủ trung quốc sẽ tiếp tục tạo áp lực với bên kia.” Lâm Chí Hiền cau mày đối mặt với ông ta, chậm rãi lên tiếng.

“Không thể đánh tiếp nữa.” tổng tư lệnh Dương chậm rãi lắc đầu.

“Để tranh thủ sự ủng hộ của các quốc gia trung lập, chúng ta đã ngăn cấm thuốc phiện và trồng hoa màu thay thế, kết quả thế nào? Các loại cam bán không được giá, các loại hương tiêu đều không thể sống được, cây vải thì cần cỗi, cây ngô vừa định thu hoạch thì bị chuột gặm sạch, rất vất vả mới thu hoạch được một lượng sản lớn nhưng vì không có nhà máy gia công mà đều hỏng hết...”

Nhắc đến những năm tháng gian khổ, những nếp nhăn trên mặt tổng tư lệnh Dương đột nhiên sâu thêm một chút.

“Phải tìm được cách sinh tồn mới đối với người dân chỉ biết đến cây thuốc phiện mà nói thật sự không hề dễ dàng! Người dân của chúng ta rốt cuộc đã không còn chịu đựng được chiến tranh nữa rồi! Chiến tranh, sẽ chỉ làm cho người dân ngày càng khốn cùng!”

“Khốn cùng cũng không đáng sợ, thiếu y thiếu thuốc cũng không đáng sợ! Đáng sợ nhất chính là bởi vì khốn cùng mà không có được tri thức, không học được khoa học kỹ thuật!”

“Trong 1000 đứa bé thì có đến 80% không được ăn học. Cứ như thế mãi chúng ta sẽ ngày càng rút lại phía sau.”

“Chúng ta cần viện trợ quốc tế, nhưng nếu lần hòa đàm này vì sự cự tuyệt của chúng ta mà không thành công, các thế lực quốc tế ủng hộ chúng ta cảm thấy thất vọng, thậm chí có khả năng sẽ từ bỏ sự ủng hộ âm thầm với chúng ta!”

“Tôi đã đánh trận cả đời rồi, tôi không sợ chiến tranh, nhưng nếu như chỉ hy sinh một người mà có thể đổi lấy sự an cư lạc nghiệp cho nhân dân cùng hoàn thành được nghiệp lớn thì có gì mà không thể?”

Tổng tư lệnh Dương duỗi hai bàn tay đang chấp sau lưng ra, rũ mắt xuống quan sát vết chai nghiêm trọng cùng chỉ tay chằng chịt trong lòng bàn tay mình, sau đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình tĩnh nhìn vào ánh mắt do dự của Lâm Chí Hiền.

Lâm Chí Hiền cũng nhìn ông ta, nuốt một ngụm nước bọt, đôi môi hơi khô sấp lên tiếng: “Nhưng đã nhiều năm nay A Tiến đã giúp chúng ta chiếm được một nửa địa bàn, vì để hòa đàm thành công mà hi sinh cậu ta, như thế sẽ...”

“Thế thì ông cứ đổ hết lên đầu tôi là được.” tổng tư lệnh Dương đột nhiên cắt ngang lời ông ta.

“Cái chết, những lời chỉ trích cứ để tôi gánh chịu toàn bộ.” Ông ta lạnh lùng lên tiếng.

“Chí Hiền, thật ra thì ông luôn kiêng kị Lục Tiến, cần gì phải che giấu.” tổng tư lệnh Dương nhìn vẻ do dự của Lâm Chí Hiền, đột nhiên mở miệng nói ra lời mà trong lòng ai cũng biết rõ nhưng không đề cập đến.

Khóe mắt Lâm Chí Hiền giật giật, ánh mắt này giờ vẫn ôn hòa vô hại bỗng chốc trở nên sắc bén!

“Ông đã nuôi con cọp này hùng mạnh quá mức rồi, ông mà không ra tay thì một ngày nào đó quân độc lập sẽ chỉ biết đến Lục không nhìn thấy Lâm nữa.” tổng tư lệnh Dương neho mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Chí Hiền, ánh mắt sắc bén của hai người cùng lúc chạm nhau giữa không trung!

Một lúc sau, Lâm Chí Hiền thu hồi ánh mắt lại, thu luôn bàn tay đặt trên mặt bàn, chậm rãi khoát lên thành ghế rộng lớn. Vẻ mặt cũng không tiếp tục tỏ ra ôn hòa nữa.

“Ông có tâm cơ dễ biến hóa, xử sự khéo léo đưa đẩy, mặt hiền tâm vũng, biết xem xét thời thế, là một chính trị gia trời sinh.” Khuôn mặt già nua của tổng tư lệnh Dương hiện lên vẻ hài lòng.

Nếu cuộc hòa đàm thành công, trong tương lai đặc khu thuộc quân chính phủ đặt bên cạnh nước lớn, mấy thế lực vũ trang trong vùng sẽ hồi sinh. Lúc ấy mới là thời điểm khảo nghiệm chân chính với người lãnh đạo mới. Quân nhân bọn họ cho tới bây giờ chỉ dùng súng nói chuyện, chiến tranh có lẽ còn được chứ đùa với chính trị thì vĩnh viễn không phải là đối thủ của kẻ khác.

“Tôi già rồi, lần này cuộc hòa đàm mà thành công thì tôi sẽ rút khỏi hai quân, sau này đặc khu sẽ do ông lãnh đạo.” tổng tư lệnh Dương nói ra lời nói như đá phá trời của mình.

Gò má Lâm Chí Hiền run run, có vẻ không thể tin được nhìn ông già đứng trước cửa sổ!

Hai quân liên kết, trong tương lai ai là người lãnh đạo chân chính của đặc khu vẫn chưa xác định trước, chủ đề mẫn cảm này không ai dám nhắc tới nhưng không có nghĩa là từ đáy lòng không nghĩ đến! Luận về tuổi tác, luận về lí lịch, luận về kinh nghiệm cũng không tới lượt ông ta, nhưng hôm nay lão Dương lại mở miệng trước!

Trước cửa sổ, ông già tuổi tác đã cao nhưng thân hình vẫn cao ngất chấp tay đứng yên lặng, không nói thêm nữa. Trên đỉnh đầu ông ta, gió nhẹ nhàng thổi bay mái tóc xám trắng của ông ta.

“Lục Tiến sẽ không buông tay chịu trời, một khi cậu ta phản kích chỉ sợ quân độc lập sẽ có một trận binh biến.” Có được lời nói của ông ta, Lâm Chí Hiền không hề vòng vo nữa, nói thẳng vào trọng điểm.

“Quân chính phủ chỉ cần lấy lại công bằng, mà cái gọi là lấy lại công bằng này có thể là một Lục Tiến sống, cũng có thể là thi thể của cậu ta.” Tổng tư lệnh Dương lắc đầu với ông ta, đáy mắt hiện lên một vẻ thương xót.

“Ý ông nói là...” Ánh mắt Lâm Chí Hiền lóe sáng, có vẻ không chắc chắn nhìn về phía ông ta.

Tổng tư lệnh Dương neho mắt nhìn về góc tối trong phòng. Một dáng người đàn ông trắng kiện từ lúc bắt đầu đã như một linh hồn ẩn đằng kia.

“Euler, nhiệm vụ này chỉ có cậu ra tay tôi mới yên tâm.” Tổng tư lệnh Dương hạ thấp giọng ra lệnh, “Trong vòng 3 ngày hoàn thành nhiệm vụ rồi hãy đổ hết lên người liên minh Ke-Bang.”

Nghe vậy đáy mắt Lâm Chí Hiền hiện lên một tia sáng!

Liên minh Ke-Bang, một chính quyền vũ trang ở Myanmar được các nước phương tây ủng hộ, vì không muốn quân độc lập hòa đàm thành công nên đã từng ám sát quan viên của quân chính phủ gây nên chiến tranh, lúc này tổng tư lệnh Dương đổ chuyện của Lục Tiến lên đầu bọn họ là có thể đưa ra câu trả lời cho quân chính phủ, cũng có thể khiến cho cấp dưới của Lục Tiến có một mục tiêu để trả thù. Sau này nếu như bức màn bị vén ra thì cũng là do tổng tư lệnh Dương ra lệnh, do người của ông ta ra tay!

Chỉ là...

“Euler, nghe nói quan hệ cá nhân của cậu và Lục Tiến rất tốt...” Lâm Chí Hiền thấy tâm trạng không còn nặng nề dựa lưng vào ghế, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, ôn hòa cười hỏi.

Euler ẩn trong góc tối bước lên vài bước, đi vào phạm vi có ánh sáng đèn, hành lễ với hai người.

“Hợp tác điều quân, tất nhiên sẽ có tiếp xúc.” Thả tay xuống, Euler nhàn nhạt trả lời, dưới vầng sáng, khuôn mặt của anh ta càng thêm tà mị.

“Vậy nhiệm vụ này?” Mắt Lâm Chí Hiền sáng như ưng, nhìn chăm chăm vào mặt Euler.

“Ba ngày” Euler mang vẻ mặt thâm trầm, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn.

“Khi nhiệm vụ thành công, sau này quân quyền của Lục Tiến sẽ do cậu tiếp nhận!” Tổng tư lệnh Dương đứng bên cửa sổ nhàn nhạt nói với Euler.

Nghe vậy, khóe mắt tà khí của Euler đứng dưới ánh sáng đèn đột nhiên lóe sáng! Nhưng rất nhanh, anh ta đã thu hồi lại vẻ vui mừng, không nói một lời đưa tay chào hai người.

Trước bàn dài, Lâm Chí Hiền nở nụ cười, phía trước cửa sổ, đáy mắt tổng tư lệnh Dương hiện lên vẻ hài lòng.

Quả nhiên, chỉ cần là đàn ông sẽ phải chịu hấp dẫn.

Quyền lực, thứ này ai mà không thích chứ?

65. Chương 63

Chương 63

Có được lời khẳng định của Euler, cả người Lâm Chí Hiền cũng thấy nhẹ nhõm hơn. Sau khi thảo luận cách xử lý những việc tiếp theo xong, ông ta và tư lệnh Dương đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Euler vẫn ẩn trong góc tối thấy hai người rời đi mới chậm rãi bước ra phía vách tường, với tay tắt đèn đi. Căn phòng thoáng chốc đã tối sầm xuống. Trong bóng tối, phòng họp yên tĩnh đến đáng sợ. Một lúc sau, đèn đường ngoài cửa sổ rọi vào những tia sáng yếu ớt mới khiến cho căn phòng miễn cưỡng có một chút hình dáng. Nhưng Euler không đi ngay mà từng bước một đi trở lại căn phòng tăm tối.

“A Tiến, cậu cũng nghe thấy rồi chứ?”

Euler đứng cạnh bàn dài, ngẩng đầu lên nhìn lỗ thông gió hình vuông trên trần nhà. Trong phòng họp trống trải, lỗ thông gió tối như mực, như cái miệng của con quái vật có thể nuốt chửng người ta. Căn phòng ngập tràn không khí tĩnh mịch làm cho người ta sợ hãi, nhưng Euler đã có thể nghe thấy hơi thở không hề thu liễm của Lục Tiến.

“Nghe thấy rồi” lỗ thông gió đen ngòm chợt phát ra tiếng thở dài nhàn nhạt. Tiếng than này giống như tiếng vọng từ âm phủ, quỷ mị u ám.

“Cậu tính làm thế nào?” Euler nhìn không chớp mắt vào lỗ thông gió, lúc này trên mặt anh ta đã không còn vẻ lười biếng ngày thường, ngược lại lạnh lùng đến đáng sợ.

Lục Tiến im lặng không nói, như đang trầm tư.

“Tôi và Nham Đường đã chuẩn bị khai chiến xong rồi.” thấy Lục Tiến không nói gì, Euler đứng trước bàn họp dùng giọng trầm thấp nói.

“Chỉ cần một câu của cậu, chúng ta sẽ chuẩn bị liều mạng đánh một trận sống còn.”

“Euler, anh làm vậy có tính là đã cãi lại quân lệnh không?” Trên trần truyền đến tiếng nói miên cưỡng của Lục Tiến.

Euler gật đầu.

“Tính, nhưng mà thế thì sao? Chẳng lẽ tôi lại phải thật sự ra tay với anh em của mình à?” Anh ta nhướn mày, giọng điệu chột trở nên đứng đắn hiểm thấy.

“Hai người chúng ta hợp tác, không đến ba ngày hai quân sẽ thay người lãnh đạo, hai vị tư lệnh kia cũng có thể về nhà mà dưỡng già được rồi, còn điều kiện bên kia thì cứ coi là cái rắm đi! Cứ đánh thêm năm bảy trận nữa bọn họ sẽ phải đàm phán lại, đến lúc đó, đại ca chính thức của đặc khu này chính là chúng ta!”

Trong bóng tối, đôi đồng tử tà khí của Euler đen chói lọi, giống như một con chim ưng đang chờ đợi con mồi giữa không trung.

“Tổng tư lệnh Dương đã nói chúng ta không thể chiến tranh nữa.” Lục Tiến trên trần nhà thở dài thật thấp.

Nghe vậy, Euler cũng yên lặng, Lục Tiến cũng không nói thêm gì nữa. Hai người nói qua nói lại rồi đột nhiên im lặng không nói nữa. Một lúc sau, Euler mới nhàn nhạt lên tiếng, “Đánh thêm vài năm nữa rồi lại hồi phục sau.”

Trên lỗ thông gió truyền đến tiếng xột xoạt rất nhỏ của Lục Tiến. Trước khi rời đi, Lục Tiến từ xa vút lại một câu, “Chờ tôi thông báo.”

Cũng trong phòng khách rộng lớn tăm tối, Sơ Vân ôm đầu gối cuộn mình ngồi trên ghế sofa rộng thùng thình bên cửa sổ nhìn ra góc tối mờ mịt bên ngoài mà ngẩn người. Ngọn đèn đường ngoài cửa sổ chiếu sáng một góc, chỉ thấy màn mưa bụi phiêu linh, bao phủ cả trời đất giống như một cái lưới bụi vô tình.

“Em muốn đi theo anh trừ khi trên đời này không còn Lục Tiến và Thẩm Sơ Vân.”

“Anh không muốn, anh biết em cũng sẽ không nguyện ý.”

Lời nói của Lục Tiến cô cũng đã suy nghĩ cẩn thận.

Biến mất, biến mất vĩnh cửu.

Trên đời này sẽ không còn người tên Thẩm Sơ Vân.

Cô có thể dẫn theo Hạo Hạo, núp dưới cánh chim của hắc hủng thụ cuộc sống bình an. Mà hắc thì phải một mình đối mặt với nguy cơ trí mạng.

Có thể, hắc sẽ nhanh chóng chạy tới bên cạnh cô. Cũng có thể, con của cô sẽ không còn được gặp mặt ba của mình nữa. Không, nhất định không thể như vậy.

Sơ Vân ngồi trên ghế sofa, tay nắm thật chặt tay vịn, hốc mắt trống rỗng mờ mịt trong phút chốc đã ngập nước mắt trong suốt.

Cảm giác không biết tương lai khiến lòng người mềm yếu và khiếp sợ. Hai thế giới khác nhau lại phải quyết định trong nháy mắt.

Một lúc sau, tay cô run rẩy cầm chiếc điện thoại trên bàn trà lên.

Trong thành thị xa xôi, điện thoại trong phòng khách của nhà họ Thẩm vang lên, sau khi Thẩm Cát An nghe thấy giọng nói quen thuộc của Sơ Vân thì vô cùng mừng rỡ cầm điện thoại gọi ba mẹ thật to, “Điện thoại của chị!”

Thân thể mẹ Thẩm cứng ngắc hơi nghiêng về phía trước, ba Thẩm nhìn bà rồi lại nhìn con, trong nhất thời không biết có nên đứng dậy nghe không.

“Cúp đi!” Mẹ Thẩm nâng cằm lên bảo con.

“Mẹ đã nói rồi, con không có chị gái, cúp điện thoại đi.” Bà lạnh lùng nói.

Ba Thẩm nháy mắt với con một cái, ra hiệu cho con hãy cúp máy trước rồi nói sau.

Thẩm Cát An mờ mịt nhìn ba mẹ, ngây người.

Đầu bên kia điện thoại, Sơ Vân nắm chặt microphone, chảy nước mắt tham lam nghe giọng nói của người nhà trong điện thoại.

Lời của mẹ cô đã nghe thấy rõ ràng. Đúng là mẹ của cô, một người mẹ vĩnh viễn không chịu yếu thế, một người mẹ dù có rơi nước mắt cũng tuyệt đối không tha thứ cho người đã phản bội bà.

“Cát An, hãy, hãy nói với ba mẹ...giữ gìn sức khỏe...” Cô cố gắng giữ vững giọng nói của mình, nói tiếp, “Hãy giúp chị nói với họ một câu, thật sự xin lỗi.”

Đêm dài bắt đầu vào sâu

Xa xa bên kia, bầu trời toàn một màu đen không thấy điểm cuối, phía xa đó sẽ là một thế giới thế nào đây?Sơ Vân đặt điện thoại xuống, rơi nước mắt nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, như đang ngây dại.

Lục Tiến chạy về biệt thự, vừa mở cửa ra đã thấy Sơ Vân đang lẳng lặng chờ hắn về.

“Sao còn chưa đi ngủ? Hạo Hạo đâu?” Lục Tiến đến gần ghé sofa, ngồi xổm xuống dịu dàng hỏi cô.

“Hạo Hạo ngủ rồi, em đang đợi anh.” Sơ Vân chậm chậm đứng dậy, quỳ một chân trên ghế sofa nhìn thẳng vào hắn.

“Lục Tiến, em nghĩ kĩ rồi, em sẽ không đi.” Cô bình tĩnh nói.

Lục Tiến ngược mắt lên nhìn vào đôi mắt tĩnh lặng của cô.

“Nếu phải đi trừ khi chúng ta cùng đi.” Sơ Vân nhìn hắn, dịu dàng nói nhỏ.

Giọng nói của cô nhu hòa uyển chuyển, nhưng Lục Tiến nghe ra được cô đã hạ quyết tâm.

“Sơ Vân...” Khuôn mặt Lục Tiến căng cứng, nhất thời không biết phải khuyên cô thế nào, bởi vì vẻ mặt cô nhìn hắn thuần khiết trong sáng đến vậy.

Kinh ngạc, cuồng dại, không oán, không hối hận nhìn hắn chằm chằm, hắn có thể cảm thụ được tình cảm lẫn lộn của cô.

“Lục Tiến, em chưa từng cầu xin anh điều gì.” Sơ Vân cố chấp nhìn hắn, đôi mắt đen láy lóe sáng khiến người ta hoa mắt.

“Mười lăm tuổi gặp được anh là vận mạng của em, em đã từng không hiểu được tình cảm của mình, cho nên em rời khỏi anh.”

“Những năm ấy, em cũng thở, cũng nói chuyện nhưng em không có cảm giác mình còn sống.”

“Em cũng đã từng hận anh, hận anh không chịu giải thích khiến lòng em không thấy được, em không thể nghĩ ra vì sao anh có thể trở thành chúa tể tình cảm của em, người yêu thương em cho em nhiều tình yêu như vậy nhưng em vẫn cảm giác chỗ này của mình trống rỗng.”

Sơ Vân nhẹ nhàng kéo tay Lục Tiến qua, dán lên ngực trái của mình. Hốc mắt cô đỏ bừng, nước mắt chậm rãi chảy xuống, nhưng cô kiên cường nở nụ cười.

“Đến khi anh lại xuất hiện trước mắt em thì em mới biết được thật nhiều năm trước kia, em không biết là lúc nào, em đã thích anh mất rồi.”

“Lúc ấy em mới hiểu, trên đời này chỉ có một người mới có thể lấp đầy chỗ này, khiến nó an ổn.”

“Em không muốn phải chịu cảnh sống không có trái tim nữa, Lục Tiến à.”

“Cả đời này, em chỉ cầu xin anh một lần này, vì em, vì Hạo Hạo, vì đứa con chưa sinh ra của chúng ta, đừng đánh nữa.”

“Bây giờ chúng ta hãy rời đi!”

Trong phòng khách trống trải, giọng nói dịu dàng kiên quyết làm chấn động đáy lòng Lục Tiến. Hắn ngơ ngẩn nhìn thẳng vào cô gái của hắn. Dưới lòng bàn tay là khuôn ngực mềm mại cùng tiếng tim đập của cô, thổ lộ nên những cố gắng của cô, sự giãy dụa của cô, tấm lòng của cô.

“Sơ Vân, em có biết sau khi rời khỏi đây...” Hắn lưỡng lự lên tiếng.

“Em biết, Lục Tiến và Thẩm Sơ Vân sẽ biến mất.”

“Có lẽ cả đời này vĩnh viễn cũng không thể liên lạc với người thân bạn bè, vĩnh viễn cũng không thể quay lại trung quốc, còn cả nơi này nữa.”

Sơ Vân nhắm chặt mắt lại, nước mắt lăn dài thành hàng. Cô yên lặng một giây, dường như đang thầm khẩn cầu thêm dũng khí. Sau đó cô mở mắt ra, lẳng lặng nhìn Lục Tiến.

“Em nguyện ý.”

Cô cam nguyện từ bỏ tất cả mọi lo lắng để cùng hắn rời đi, cùng mạo hiểm, cùng lưu lạc. Năm đó 15 tuổi chấp nhận khế ước với hắn, cô nguyện ý dùng cả đời này tuân thủ lời hứa.

Lục Tiến nhìn đôi mắt trấn định của cô, trong bóng đêm thật sâu, bọn họ cứ nhìn vào nhau như vậy. Giữa hai người đã không thể dùng lời để nói, hết thấy tình cảm đều đã được biểu đạt trong ánh mắt.

Giờ phút này, trời đất tối đen ngoài cửa sổ như một chiếc lưới vô hình, hình ảnh trong đáy mắt nhau là niềm an ủi duy nhất của họ lúc này.

Lục Tiến kéo thật mạnh Sơ Vân vào trong lòng mình. Cô để mặc cho hắn ôm, cùng với hắn nhìn ra màn mưa bụi vô tận ngoài cửa sổ.

Trong chốn hồng trần mệnh mỏng, bọn họ đã cùng nhau cô lập mình.

Ôm nhau một lúc, giọng nói trầm ấm nhàn nhạt của Lục Tiến vang lên, “Các người nói đúng, mảnh đất này không thể chịu đựng chiến tranh thêm nữa.”

Con người đen của Lục Tiến lạnh lạnh nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói lộ ra một chút buồn man mác.

“Anh sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, vì mảnh đất này, anh đã chiến đấu rất nhiều năm.”

“Anh cho rằng, cuối cùng có một ngày khiến cho nó được tự do, nhưng anh không ngờ sự tự do của nó lại có một cái giá lớn là anh phải ra đi.”

Ngoài cửa sổ chỉ thấy một tấm màn đen, nhưng hắn biết phong cảnh còn ở phía xa. Chỉ là dù cho phong cảnh có đẹp, trời đất có to lớn nhưng hình như đã không còn chỗ cho hắn.

“Không, Lục Tiến.” Sơ Vân ôm cổ hắn, dùng gò má hồng hào của chính mình vuốt ve vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt tuần mỹ của hắn, mỉm cười, ghé vào tai hắn ung dung nói nhỏ, “Ra đi chỉ là để bắt đầu, sau này mỗi ngày đều sẽ là bắt đầu mới của chúng ta.”

Sơ Vân vĩnh viễn không biết câu nói ung dung này của cô lại là một lời ma chú mãnh liệt đối với Lục Tiến. Những lời này mạnh mẽ đâm sâu vào trái tim của hắn, cứ như vậy mà nhẹ nhàng thuần phục một chút không cam lòng cuối cùng của hắn, một chút chấp nhất cuối cùng của hắn.

Chu Cảnh Diệu lẳng lặng đứng trước cửa sổ thủy tinh, thông qua kính viễn vọng trên tay, anh có thể trông thấy rõ ràng cánh cửa chính của ngôi biệt thự nhỏ ở phía xa.

Theo nguồn tin truyền đến thì hôm nay chính là ngày hành động. Tuy không biết những người kia sẽ ra tay ở đâu nhưng Lâm Chí Hiền đã thông báo hôm nay Lục Tiến đến khách sạn gần biên cảnh đàm phán. Nếu không có gì ngoài ý muốn, bọn họ sẽ xuống tay ở nửa đường.

Đột nhiên Chu Cảnh Diệu có cảm giác buồn bực vô cớ. Cho tới tận bây giờ anh vẫn chưa từng chính thức đối mặt với Lục Tiến, nhưng cảm giác uy hiếp người đàn ông này gây ra cho anh lại vượt xa bất kỳ kẻ nào. Anh không thể không thừa nhận người đàn ông tên Lục Tiến này rất đáng sợ. Nhưng người đáng sợ như vậy lại sắp trở thành vật hi sinh của một cuộc giao dịch chính trị.

Trong làn mưa bụi, căn biệt thự im lặng, xa xa nhìn lại tĩnh lặng như một bức tranh thủy mặc, giống như cô gái kia khi ở trước mặt anh, tạo cho người ra cảm giác dịu dàng tươi đẹp.

Sơ Vân đang ở bên trong. Cô ấy có biết cô ấy sắp được trở về không? Sau này cô ấy có đau khổ vì Lục Tiến không?

Thả kính viễn vọng trong tay ra, Chu Cảnh Diệu nặng nề dùng tay vuốt mặt như để xóa đi cảm giác bất an trong lòng. Lập trường của anh khiến cho anh chỉ có thể nhìn cảnh ám sát sắp diễn ra. Nhưng anh có thể giúp cho Sơ Vân rời xa quốc gia loạn lạc này. Sau khi về nước, nếu cô đồng ý cho anh một cơ hội, nhất định anh sẽ đối xử tốt với hai mẹ con cô.

Âm thầm thề với lòng mình xong, Chu Cảnh Diệu giơ kính viễn vọng lên nhìn về ngôi biệt thự lần nữa. Ngoài cửa lớn của ngôi biệt thự đã đỗ sẵn một chiếc xe màu đen, hai gã cảnh vệ đang kiểm tra thân xe. Chỉ chốc lát sau, cửa lớn mở ra, một dáng người tuấn tú xuất hiện ngoài cửa lớn.

Là Lục Tiến!

Bàn tay cầm kính viễn vọng của Chu Cảnh Diệu phút chốc xiết chặt lại, trống ngực bỗng nhiên đập nhanh hơn!

Hình như Lục Tiến đang nghe cảnh vệ báo cáo, chỉ lát sau, hắn phất tay bảo cảnh vệ lui đi, không để cho bọn họ mà lái xe mà đi sang đầu bên kia tự mình ngồi vào buồng lái.

Chu Cảnh Diệu nhìn không chớp mắt, chỉ cảm giác thấy lòng bàn tay của mình đã trở nên trơn ướt. Nhưng chỉ một giây sau, hai mắt của anh đột nhiên tròng lộn hết cỡ!

“Sơ Vân!” Chu Cảnh Diệu ngẩn ngơ vài giây rồi đột nhiên ném thứ trong tay xuống phóng ra ngoài cửa chạy xuống cầu thang!

Sơ Vân cùng đứa bé kia cũng lên xe! Làm sao có thể chứ!?

Anh chỉ dùng mười giây đã lao xuống cầu thang ngồi vào trong chiếc xe việt dã của mình, nhưng đến khi anh nhấc chân ga lao tới con đường đến ngôi biệt thự thì chiếc Hummer màu đen đã biến mất trên đường lớn.

“Dừng xe! Dừng xe lại!” Chu Cảnh Diệu bắt chập những chiếc xe hơi trên đường, liều mạng nhấn còi, chỉ hy vọng chiếc xe ở đằng xa sau khi nghe thấy sẽ giảm tốc độ lại. Nhưng hình như chiếc Hummer không nghe thấy tiếng còi phía sau, ngược lại còn tăng tốc rẽ vào rất nhiều con đường.

Chu Cảnh Diệu vừa tức vừa vội, một tay nắm vô lăng một tay móc điện thoại ra.

“Nhanh lên! Cho tôi số điện thoại của Lục Tiến!” Anh rống to trong điện thoại.

Người ở đầu bên kia điện thoại ngạc nhiên hỏi là chuyện gì, nhưng lại bị tiếng rống của anh dọa thêm lần nữa.

“Con mẹ nó chú đừng hỏi nhiều nữa! Trở về muốn lên chức thì mau cho tôi số!”

Nhưng sau khi gọi điện Chu Cảnh Diệu lại tức giận nện điện thoại vào trong xe!

Căn bản Lục Tiến không chịu nhận điện.

Chiếc Hummer xuôi theo con đường núi chạy cấp tốc về hướng đại lộ X. Chu Cảnh Diệu cắn răng thả phanh nhấn ga đuổi theo chiếc xe phía trước!

Tăng chân ga, chiếc xe của anh lập tức cấp tốc xuyên qua con đường hẹp! Tài xế của những chiếc xe bị anh vượt qua hoảng sợ liều mạng nhấn còi chửi ầm lên đằng sau xe. Nhưng Chu Cảnh Diệu bất chấp tất cả, anh chỉ chăm chú nhìn chiếc Hummer càng lúc càng gần phía trước.

Mưa lá tả đập vào cửa kính xe, chiếc xe phía trước càng lúc càng rõ ràng trong tầm mắt. Trong chiếc Hummer, Lục Tiến khẽ liếc qua kính chiếu hậu, khuôn mặt điển trai mị hoặc có vẻ lạnh lùng. Sau đó hắn cầm bộ đàm trên xe ung dung nói vài câu.

Chiếc xe đang ở đằng trước! Sơ Vân đang ở đằng trước!

Chu Cảnh Diệu dồn dập nhấn còi kêu xe dừng lại nhưng chiếc Hummer căn bản không thèm để ý tới lời báo động phía sau. Chu Cảnh Diệu cho rằng đối phương không chú ý đến xe của anh, lúc đang định đạp chân ga vượt lên thì cửa sổ xe bên buồng lái vươn ra chỉ một ngón giữa!

“Khốn khiếp!” Chu Cảnh Diệu cắn răng, nếu không có mẹ con Sơ Vân trên xe, anh hận không thể nổ súng bắn chết Lục Tiến ngay lập tức!

Lúc anh đang nghiêng răng nghiêng lợi thì hai cỗ xe quân dụng vô cùng hung hãn từ con đường nhỏ phía trước bỗng xông ra đường lớn! Chu Cảnh Diệu chấn động! Dưới chân theo phản xạ đạp phanh lại!

Vì mưa nên đường rất trơn, thiếu chút nữa xe đã bị hất văng ra khỏi đường. Chu Cảnh Diệu vội đánh tay lái, một tiếng ma sát chói tai vang lên, cả người anh theo quán tính đổ về phía trước, chiếc xe việt dã thẳng kết lại!

Hai chiếc xe quân dụng nhanh chóng vượt qua xe của Chu Cảnh Diệu, đuổi theo xe của Lục Tiến, khi chứng kiến trong chiếc xe quân dụng là mấy tên cầm vũ khí hạng nặng trong tay ngụy trang thành binh lính, mắt Chu Cảnh Diệu co giãn dồn dập, nhấn chân ga thật mạnh đuổi theo!

Lúc này con đường núi chỉ có thể chứa hai chiếc xe đi song song nhau, sau góc rẽ 90 độ phía trước chính là cây cầu nối qua hai bờ sông, ở đây có núi non vây quanh, núi cao vực sâu, nước sông chảy xiết, nếu thật sự muốn ra tay thì nơi này chính là địa điểm tập kích tốt nhất!

Chiếc Hummer màu đen cấp tốc chuyển hướng rồi biến mất khỏi tầm mắt Chu Cảnh Diệu, mà hai cỗ xe quân dụng vận chạy song song nhau với tốc độ cực nhanh! Chu Cảnh Diệu kinh sợ đến đỏ mắt nhưng anh vẫn không có cách nào vượt qua hai chiếc xe phía trước.

Thời cơ đến tức thì, đến khi Chu Cảnh Diệu vượt qua được hai chiếc xe quân dụng thì xe của Lục Tiến đã chạy thẳng vào cây cầu!

Chiếc cầu này là nơi hẹp dài hiểm trở nhất, mặt cầu cách mặt sông khoảng bốn đến năm mươi mét, dưới cầu là vùng nước sâu, nước sông cuộn cuộn, chảy gấp đến độ trông như một con ngựa hoang đang lao nhanh, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một dòng nước xiết.

“Đoàng đoàng đoàng...!” Binh sĩ trên chiếc xe quân dụng đã bắt đầu tập trung bắn về phía chiếc xe.

“Dừng tay! Dừng tay!” Chu Cảnh Diệu khản giọng rống to!

Chu Cảnh Diệu móc súng lục ra nhanh chóng bắn về phía chiếc xe quân dụng, nhưng viên đạn bắn vào kính xe rồi lại dội ngược vào vách đá.

Gã bịt mặt cao lớn trên chiếc xe quân dụng quay đầu lại nhìn chiếc xe việt dã đằng sau, giơ tay phải lên ra hiệu tấn công!

Bánh xe của chiếc Hummer bị súng máy bắn bể đột nhiên chệch sang một bên, cả thân xe va chạm vào thành cầu hơn mười mét rồi theo hình chữ S va chạm vào thành cầu bên kia

“Sơ Vân! Sơ Vân!” Chu Cảnh Diệu cách mấy chục mét đau đớn rống to.

Lúc này một gã bịt mặt thân hình cao gầy ngồi trong chiếc xe quân dụng phía sau đặt hỏa tiễn lên vai!

Chu Cảnh Diệu kinh hãi ngừng thở!

“Pằng” một tiếng, miệng pháo tối om nhả ra một chùm sáng đẹp mắt chết chóc!

Trong ánh mắt hoảng sợ của Chu Cảnh Diệu, đóa hoa chết chóc này đang gào thét tiến về chiếc hummer trên cầu.

“Oành!” một tiếng vang thật lớn, cả thân xe màu đen trên cây cầu bay lên!

“Pằng!” Hỏa tiễn lại bắn ra lần nữa.

“Oành” đá vụn văng ra, bụi đất ngập trời, rào chắn của cây cầu bị lửa đạn phá hủy thành từng mảnh nhỏ trong nháy mắt rồi sụp xuống!

Lại một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên! Chiếc Hummer màu đen trên cầu nổ mạnh rồi theo quán tính văng ra khỏi thành cầu đã bị phá hủy.

“Sơ Vân!!!!!!” Chu Cảnh Diệu khản giọng rống to một tiếng nữa! Âm điệu của anh đã thay đổi, hoàn toàn trở thành tiếng gào rú tuyệt vọng.

Một đoàn lửa rực rỡ rơi xuống mặt nước, máu toàn thân Chu Cảnh Diệu dường như đông cứng lại, trái tim dường như cũng rơi xuống vực sâu!

Chiếc Hummer hừng hực lửa rơi xuống nước rồi bị quay cuồng nuốt chửng trong nháy mắt.

Hai chiếc xe quân dụng tăng tốc chạy đến thành cầu bị phá hủy ngừng lại vài giây, xác nhận người trong xe đã không còn khả năng sót sót rồi mới nhanh chóng đi tới đoạn cầu bên kia.

Chu Cảnh Diệu theo sát đến chỗ bên kia, một lúc sau anh mới lao đảo đi xuống.

Dưới bầu trời đầy mưa phùn, anh chậm rãi đi đến gần lỗ hổng trên cây cầu thất hồn lạc phách nhìn xuống dòng nước đang rống giận phía dưới cầu. Mưa đập vào khiến khuôn mặt điển trai của anh tái nhợt, trong khoảng thời gian ngắn, chính anh cũng không biết đến tột cùng đây là mưa hay là nước mắt.

Không bao lâu sau, cả vùng Tam Giác Vàng đều biết tin tức Lục Tiến cùng vợ và con trai bị tập kích ở trên cầu đã bỏ mạng.

Sát thần hào quang chói lại vùng Tam Giác Vàng cứ biến mất như vậy dưới dòng nước sông Sall chảy xiết.

Vốn là một ngôi sao sáng chói lại đột nhiên rơi xuống một cái thần bí, vinh quang vụt tắt. Mấy mùa xuân thu qua đi, vùng Tam Giác Vàng không còn nhắc lại truyền kì của Lục Tiến nữa.

66. Chương 64

Chương 64

Thủ phủ đặc khu Tam Giác Vàng

“Tin tức đến lúc nào?” Trong văn phòng chính phủ, Lâm Chí Hiền vừa lo sợ vừa nghi hoặc nhìn Euler.

Đối diện bàn làm việc, Euler ngồi nghênh ngang trên ghế nhướn mày đưa tấm hình trong tay tới. Lâm Chí Hiền nhíu mày nhận lấy tấm hình rồi lại phát hiện đây chỉ là một tấm hình chụp bóng lưng mơ hồ.

“Có vẻ giống nhưng mà bóng lưng thì rất nhiều người giống nhau, hẳn là không phải rồi, vả lại người đã chết thì làm sao đột nhiên xuất hiện được!” Lâm Chí Hiền nhìn tấm hình thở dài một hơi.

Bóng lưng người đàn ông áo đen trong tấm hình cao ngất, có vẻ khá giống. Nhưng hơn một năm trước cảnh sát họ Chu đã tận mắt chứng kiến Lục Tiến chết trên cầu, vẻ mặt tuyệt vọng đến cực điểm trên khuôn mặt anh ta khiến cho ai nhìn vào cũng sẽ tin tưởng cái chết của Lục Tiến không thể là giả.

“Hơn một năm nay thỉnh thoảng cũng nghe đồn Lục Tiến chưa chết, có người nói đã trông thấy cậu ta ở Phuket, lại có người nói trông thấy cậu ta ở Sabah, nhưng lần nào cũng đưa tới những tấm hình chụp bóng lưng mơ hồ! Đây rõ ràng là đang cố ý nói dối chúng ta.” Sắc mặt Lâm Chí Hiền tuy không thay đổi nhưng bàn tay đang cầm tấm hình của ông ta nắm lại, đầu ngón tay trở nên trắng bệch, có thể nhận ra tâm trạng của ông ta đang rất tức giận.

“Đúng, tôi cũng nghĩ vậy.” Đôi mắt tà khí của Euler nhíu lại, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lẽo.

“Nhưng mà...” Anh ta nói thật chậm.

“Rất nhiều người trong quân đội tin tưởng vững chắc cậu ta vẫn chưa chết, mọi người đều đang mong chờ ngày Lục Tiến quay về.” Giọng điệu của Euler nghe có vẻ khó chịu nhưng đáy mắt lại có vẻ đang vui.

“Chuyện này thì không có gì đáng nói, một thời gian nữa bọn họ sẽ tin tưởng sự thật thôi.” Lâm Chí Hiền lạnh lùng nói.

Lúc Lục Tiến chết đi đã khơi dậy một cuộc bạo động trong toàn quân độc lập, sau khi tra ra kẻ ra tay chính là thế lực đối nghịch với quân độc lập ở vùng Tam Giác vàng liên minh Kebang, phần đông cấp dưới của Lục Tiến trong quân độc lập đã trút toàn bộ thù mới hận cũ lên người thế lực vũ trang này, tuy liên minh Kebang đã mấy lần thanh minh không phải bọn họ ra tay nhưng quân độc lập vẫn liều lĩnh tấn công về phía Kebang.

Ngay lúc Euler mang người đi tiêu diệt Kebang báo thù cho Lục Tiến thì bên này Lâm Chí Hiền cũng kí hiệp ước ngừng chiến với quân chính phủ, biến căn cứ địa danh chính ngôn thuận trở thành khu độc lập, cũng nhậm chức chủ tịch đặc khu. Tư lệnh Dương nói được làm được, lùi về phía sau nhưng vẫn đảm nhiệm chức vụ “Tham mưu trưởng”.

Sau khi hòa đàm thành công, tổ đàm phán đặc biệt rời khỏi Myanmar, ngày ra đi, Chu Cảnh Diệu một mình lái xe đến đoạn cầu chiếc xe rơi xuống thả một bó hoa tươi trắng thuần xuống, đứng im một lúc lâu mới rời đi. Mà hơn mười vạn dân chạy nạn gần biên giới sau khi biết không còn chiến tranh nữa đã hoan hô thật to, ngay cả cư dân gần biên giới trung quốc cũng nghe thấy. Vô số những cụ già quần áo rách rưới cùng phụ nữ và trẻ em ngây thơ đều lệ rơi đầy mặt quỳ lạy mặt trời mọc phía đông, cầu nguyện hòa bình lâu dài.

Chỉ là sau khi được độc lập phải phát triển đặc khu thế nào lại là một vấn đề nan giải. Phải giải quyết vấn đề lương thực, phải kiến thiết kinh tế, phải cân đối chính trị, rồi còn phải xử lý việc tranh giành quyền sở hữu đất đai với những thế lực bên cạnh.

“Cân đối” được những vết rạn trong đặc khu, giữ cho nơi đây yên ổn và phát triển đúng là rất gian nan. Lâm Chí Hiền mỗi ngày phải xử lý vô số văn kiện đã loay hoay đến sức đầu mẻ trán cả năm nay, thức dậy sớm hơn cả gà mà đi ngủ lại muộn hơn cả chó, thỉnh thoảng còn bất chợt nhận được báo cáo của cấp dưới khiến cho giấc ngủ không yên ổn, thật sự là rất khó chịu.

Ông ta tin tưởng vững chắc Lục Tiến đã chết, nhưng mỗi lần nhận được tin liên quan đến Lục Tiến đều làm cho ông ta phải để tâm.

Lục Tiến, cái tên này đã trở thành ác mộng của ông ta.

“Euler, cậu chỉ cần quản lý quân đội cho tốt là được rồi, những chuyện khác không cần phải lo đến.” Lâm Chí Hiền rất vất vả mới dẹp được bất an trong lòng ném tấm hình vào trong sọt rác nhỏ cạnh bàn, sau đó nhìn Euler lạnh lùng nói.

Hôm nay Euler tiếp nhận đội quân của Lục Tiến đã là dưới một người mà trên vạn người. Vì vậy, tuy tổng tư lệnh Dương đã rút khỏi hai quân nhưng vẫn có thể nhúng tay vào việc của đặc khu. Mà ông ta ngoại trừ mang cái danh chủ tịch nhưng hình như cũng không có quyền độc tài tất cả, ngược lại ngoại trừ bị các thế lực bên ngoài ngờ vực vô căn cứ rồi xa lánh thậm chí là đối địch thì tất cả đều rơi vào tay lão kia.

Lâm Chí Hiền không thể không thừa nhận lão gia họ Dương đúng là cay!

Euler nghiêm mặt đứng dậy hành lễ. Nhưng trước khi anh ta ra khỏi văn phòng lại đột nhiên quay đầu lại, “Tổng tư lệnh, ngài nói xem Lục Tiến có khả năng chết thật không? Với thân thủ của cậu ta, lúc ấy sao lại không hề có bất kì hành động phản kích gì?” Sắc mặt Euler nặng nề mở miệng nói.

Lâm Chí Hiền đang chống tay day day hai huyệt thái dương đột nhiên dừng động tác.

“Nhưng nếu cậu ta không chết thì sao lại không xuất hiện?” Euler lại lắc đầu, sau đó than thở ra khỏi văn phòng, còn rất cẩn thận mà đóng cửa lại. Cánh cửa chậm rãi khép lại, xuyên qua khe cửa, vẻ mặt ôn hòa của Lâm Chí Hiền đột nhiên hiện lên vẻ sợ hãi khiến Euler mỉm cười. Ừm, xem ra tổng tư lệnh Lâm lại một đêm không ngủ rồi.

Ra khỏi tòa nhà, Euler sải chân bước vào chiếc xe đã mở cửa chờ trước, sau đó lười biếng ngồi phịch ở ghế sau. Chiếc xe chậm rãi vòng qua bồn hoa trước tòa nhà, khi lái xe cùng cảnh vệ xin chỉ thị đích đến của Euler, khuôn mặt anh tuấn của Euler đang nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng cứng đờ, sau đó nghiêng rằng nghiêng lợi ra lệnh, “Đến căn cứ!”

Binh sĩ nhận được lệnh nhanh chóng lái xe vào con đường nhựa, Euler giương mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ xe, những cơ sở vật chất khí thế ngất trời đang được kiến thiết, từng tòa nhà cao tầng lần lượt mọc lên, nơi này sẽ nhanh chóng trở nên phồn vinh.

Trong vùng núi, cuộc sống của người dân từ khi trồng cây cao su đã có thêm hy vọng, tuy giống cây này phải trồng ít nhất 6 năm mới có thể thu hoạch nhưng nhìn màu xanh trải dài trên núi cũng biết loại cây này phát triển không tồi, trong tương lai sẽ rất khả quan. Mọi người sẽ nhanh chóng thoát khỏi vận mệnh bị thảm khi chỉ biết trồng cây thuốc phiện.

Euler miễn cưỡng gác chân lên ghế trước, tựa lưng vào ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt khó lường. Tổng tư lệnh Dương nói đúng, Lâm Chí Hiền thật sự là một chính trị gia thiên tài.

Sự “Cảnh giác” của quân độc lập với quân chính phủ vẫn vô cùng nghiêm ngặt, nhưng quan hệ với quân chính phủ, Lâm Chí Hiền lại xử lý rất “ngoại mục”, vừa duy trì hình tượng “thân thiện” với quân chính phủ vừa nhã nhặn từ chối “ý tốt” phái quân cảnh đến cùng quản lý đặc khu của chính phủ. Đồng thời, ông ta cũng duy trì quan hệ “láng giềng hòa thuận” với các thế lực vũ trang xung quanh, thể hiện năng lực thắng bằng “xiếc đi dây” phi phàm của ông ta.

Quan trọng nhất là ông ta đủ cáo già. Vì để giữ quan hệ tốt đẹp với các quan chức cấp cao của tỉnh Y trung quốc, mỗi ngày ông ta đều cười làm lành, không để ý đến thái độ ngạo mạn chế nhạo của những kẻ kia, cuối cùng chẳng những học hỏi được kỹ thuật nông nghiệp của chính phủ địa phương mà đối phương còn phái một tổ chuyên gia nhập cảnh giám sát việc áp dụng kỹ thuật này kia, trên cơ bản đã giải quyết được vấn đề lương thực của đặc khu, tìm được một con đường chính xác.

Hôm nay vấn đề lương thực trên cơ bản đã được giải quyết không chỉ là trụ cột cho sự phát triển kinh tế vững vàng trong tương lai mà cũng đã thay đổi hình thức kinh tế thuộc phiện truyền thống lâu năm của nơi này, cung cấp một sự đảm bảo mạnh mẽ.

Những việc này nếu đổi lại là tổng tư lệnh Dương hoặc là anh ta đều không có khả năng làm được. Có lẽ đây chính là nguyên nhân A Tiên không cho anh ta động đến Lâm Chí Hiền. Nhưng A Tiên hất tay lên trời bỏ đi quả thật là muốn lấy mạng anh ta mà! Euler vừa nghĩ đến việc này thì đã không nhịn được mà nhắm mắt cắn răng.

Hòa bình đã đến không có nghĩa là tương lai không có chiến tranh, phải duy trì khí thế của quân đội để dọa dẫm những thế lực xung quanh, bởi vậy việc huấn luyện binh lính trong căn cứ không thể vì ngừng chiến mà buông lỏng. Nhưng mà những việc này vốn là việc của Lục Tiến, bây giờ toàn bộ đổ cả lên đầu anh ta!

Ngày ba bữa ăn lương khô, ở trong một căn phòng rách nát tối tăm nơi đóng quân, ngày nào cũng phải tự mình dẫn binh lính đến chỗ huấn luyện!

Vào sâu trong núi huấn luyện đi đường dài rồi tập tay không leo núi, qua những khu vực có mìn, lặn xuống nước không có bình dưỡng khí, nín thở thời gian dài đánh nhau dưới nước, binh lính hai bên dùng đạn thật bắn nhau, tập đổ bộ thật nhanh xuống đất liền, từng binh sĩ tay không bơi qua sông.

Mỗi ngày huấn luyện xong anh ta không phải toàn thân đầy bùn thì cũng đầm mồ hôi, mệt hơn cả chó. Những ngày huấn luyện vừa qua thật là đáng sợ.

Cuộc sống bao nhiêu năm qua của Lục Tiến là như vậy sao?

Đáng sợ nhất chính là đã hơn một năm nay anh ta không trở về hang ổ của mình được mấy lần cả! Mà mỗi lần anh ta đứng dậy từ thân thể vừa mềm vừa yếu đuối của Tiểu Huyền chuẩn bị về doanh trại thì anh ta đều hận đến nỗi không thể giết chết mình ngay! Nếu cứ tiếp tục như vậy thì con của anh đến khi nào mới được sinh ra đây?

Xe đã quẹo vào con đường núi, nghĩ đến nội dung huấn luyện ngày mai, Euler không nhịn được nhếch khóe miệng lên, nặng nề thở hắt ra, Euler đưa chân đá đá thành ghế vị trí lái xe phía trước bảo cảnh vệ thả tấm ngăn phía sau xuống. Sau đó, anh ta lấy điện thoại ra, nhấn một dãy số đã nhớ rất rõ từ lâu.

Điện thoại truyền đến tiếng chuông rất êm tai, một lát sau đã nghe thấy một giọng nói vô cùng lười biếng.

“Euler đấy à, anh thế nào rồi?”

Bầu trời quang đãng mênh mông bát ngát

Biển xanh, cát trắng, ánh nắng rực rỡ, khí hậu hợp lòng người, thật sự là khung cảnh nhiệt đới tuyệt diệu nhất trên đời.

Phía sau bãi biển tự nhiên xanh ngắt, con đường nối thẳng đến căn biệt thự màu trắng, hai bên là rừng cọ, có cây dừa, cây xoài to lớn, gió biển nhẹ nhàng khoan khoái thổi vào, lá cây trong rừng nghiêng trái lượn

phải, bóng cây in xuống cũng lung lay theo.

Xa xa, nước từ vách đá thẳng tắp đổ xuống, rót vào một hồ nước xanh ngắt, tóe lên những bọt nước lung linh. Mấy dòng suối nhỏ uốn lượn chảy xuống từ trên núi, chia làm vài nhánh nhỏ rót vào bể bơi nước ngọt cực lớn trong biệt thự.

Ngôi biệt thự ẩn sau cánh rừng chỉ lộ ra một góc màu trắng làm đẹp cho cánh rừng xanh mượt, được ánh sáng chiếu vào rạn rỡ loang loáng, trông đẹp như một tòa lâu đài trong truyện cổ tích.

Trên bãi cát, thỉnh thoảng vài chú chim điều lại sà xuống đi vài bước rồi lại bay thẳng lên bầu trời bao la rộng lớn.

Dưới tán cây, trên chiếc ghế nằm rộng thênh thang, người đàn ông chỉ mặc một chiếc quần dài màu trắng đang tựa vào ghế nghe điện thoại. Mặc dù hắn chỉ nằm tựa trên ghế nhưng cơ thể vô cùng cường tráng lại như đang sôi sục, dường như lúc nào cũng có thể nhảy dựng lên, rút súng ứng chiến. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải bỏ cái tên nhóc đang ngồi trên cơ thể rắn chắc của hắn ra trước.

Nhóc con mồm mồm được mấy tháng tuổi đang không ngừng nhúc nhích trên cái ghế rất co dãn dưới móng, miệng còn không ngừng phát ra tiếng y y a a, bất mãn vì ba ba chỉ lo gọi điện thoại không làm cho cái ghế của bé nhúc nha nhúc nhích như vừa rồi. Khi cái miệng nhỏ nhắn của cậu nhóc phun ra một ngụm nước dãi nhỏ trên người mình, Lục Tiến quay đầu về phía bên kia “Xuyt” một tiếng.

Dưới ánh mặt trời mênh mông, một cậu bé trai xinh xắn bàn chân trần ngồi trên đệm rất chăm chú vẽ tranh. Cái bàn thấp bên cạnh cậu bày biện đủ mọi màu sắc cùng một ly nước trái cây lạnh buốt đang tan ra.

Thấy ba cầu cứu mình, cậu nhả hàng chân mày đẹp lại, buông bút vẽ trong tay ra đứng dậy đi đến bên cạnh ba, vươn tay xách cái móc treo phía sau chiếc áo của chú nhóc lên, cứ như vậy mà xách lên rồi đặt xuống chiếc đệm bên kia ở bé bò trên cát.

Cục bột nhỏ không biết tại sao lại bị anh trai dời đi khỏi trận địa nên nhìn cái ghế mềm trên người ba ba chu miệng lên, nhưng đã nhanh chóng bị ly nước trái cây của anh trai hấp dẫn, ngoan ngoãn bò về phía ly nước trái cây ngọt ngào.

Lục Tiến liếc nhìn Hạo Hạo, được rồi, Sơ Vân không có ở đây, Hạo Hạo thô lỗ với em trai hắn cũng sẽ mất nhắm mắt mở cho qua. Ai bảo Hạo Hạo và hắn đều cho rằng Sơ Vân sẽ sinh cho bọn họ một công chúa nhỏ chứ?

Cậu còn ngọt ngào kêu bé trong bụng Sơ Vân là em gái nhiều tháng liền, kết quả lại...

“Này, này? A Tiến cậu có đang nghe tôi nói chuyện không đó?” Euler ở đầu bên kia điện thoại cố hắng triệu hồi ba hồn bảy vía của Lục Tiên về.

“Ừ, thật là đáng thương, nhưng mà tôi không tính quay về đâu, anh nói tiếp đi.” Lục Tiên vô cùng qua loa trả lời Euler vài câu, sau đó tiếp tục nhìn cục thịt nhỏ đang ngồi trên đệm cố gắng ngẩng đầu lên nghĩ xem phải làm thế nào để với được ống hút, thấy cậu nhỏ bị anh trai bắt nạt khiến khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn thành một nắm, gương mặt tuấn mỹ của hắn không tìm được hiện lên một nụ cười thật tươi.

“Được rồi A Tiến, cho dù tạm thời cậu không muốn quay về nhưng cậu cũng hãy để Nham Đường trở về giúp tôi đi chứ!! Con mẹ nó, tôi sắp mệt chết đi được rồi!” Euler ở đầu bên kia điện thoại đang vô cùng bất mãn gào lên.

“Nham Đường chỉ chịu theo tôi thôi, tôi có cách nào chứ? À, gần đây cậu ta giúp tôi đi buôn hàng, hình như đang thân thiết với một tiếp viên hàng không lớn hơn cậu ta vài tuổi, chắc là đã phá tấm thân trong trắng rồi, hắn là không có thời gian quay về giúp anh đâu.” Lục Tiên lười biếng nói với Euler.

“...” Euler ở đầu bên kia điện thoại nhăn nhin nửa ngày cũng chưa nói lời nào.

“Anh cứ chống đỡ tạm đi, quen rồi sẽ tốt hơn thôi, ôi không nói nữa, bảo bối của tôi đến rồi.” Lục Tiên vừa thấy Sơ Vân xuất hiện trên con đường nhỏ rợp bóng đã thông báo vài câu trong điện thoại rồi vút máy cái bộp.

Đầu bên kia điện thoại, Euler không nói gì nghe âm thanh tút tút trong điện thoại, vẻ mặt bi phẫn.

Trên con đường nhỏ, một cô gái kiều mỵ da trắng như tuyết mỉm cười đi về phía bãi cát, trên người cô chỉ mặc một chiếc váy trắng có đai lưng dài tới gần đầu gối, chân không mang dép, mà đôi chân nhỏ trần trụi đi trên những viên đá nóng, gió biển không ngừng thổi tung mái tóc đen dài đến eo của cô, trông vừa thanh thuần lại vừa gợi cảm, khiến người ta cảm thấy như một thiên sứ ma mỵ không cần thận trọng bước chân rơi xuống nhân gian.

Lục Tiến cười quảng điện thoại trong tay đi, sau đó đi về phía Sơ Vân, vươn cánh tay ra chào đón.

67. Chương 65

Chương 65

“Đang cười gì thế?” Sơ Vân đặt tay mình vào lòng bàn tay hần, sau đó bị hần kéo xuống bãi cát.

“Không có gì, đang nhìn Hạo Hạo chơi với em trai thế nào thôi.” Bên môi Lục Tiến nở nụ cười khê.

Sơ Vân quay đầu lại nhìn hai tiểu bảo bối trên bãi cát, khoe môi lập tức hiện lên một nụ cười vui vẻ. Hạo Hạo đang kiên nhẫn đợi nước trái cây cho cục thịt nhỏ, thỉnh thoảng còn cẩn thận dùng khăn mặt lau nước nhiều ra khoe miệng cho em trai. Cục thịt nhỏ liếm hương vị trái cây ngọt ngào, vui vẻ hoa tay múa chân.

Sơ Vân nhìn người mình yêu cùng hai con bên cạnh, đôi mắt đẹp trên gương mặt tinh tế cong cong, vô cùng ngọt ngào. Về mặt cô thỏa mãn không nói nên lời, Lục Tiến thấy thế thì đáy lòng cũng mềm nhũn ra.

“Hạo Hạo vẽ gì thế?” Sơ Vân quỳ một chân trên đệm xoay người hôn một cái thật kêu lên khuôn mặt non nớt của Hạo Hạo rồi lại ôm lấy cục thịt nhỏ yêu thương khê hôn lên mái tóc đen mềm mại của bé, sau đó nhìn vào bức tranh của Hạo Hạo hỏi thăm.

Hạo Hạo hé miệng cười với mẹ một cái, vươn tay kéo bức tranh lại gần một chút. Bức tranh của cậu vẽ là một bãi biển. Bầu trời bao la xanh thẳm, từng đám mây trắng, đàn chim biển bay lượn, còn có vùng biển xanh mênh mông. Trên bãi cát, một đôi nam nữ nắm tay nhau lãng lạng đứng trên bờ biển nhìn về phương xa, phía sau bọn họ còn có hai bóng dáng nhỏ nhắn đang nắm tay nhau.

“Bức tranh rất đẹp.” Sơ Vân không nhịn được kinh ngạc khen ngợi, vừa nhìn bức tranh lại vừa quay sang nhìn Hạo Hạo. Đứa bé này thật sự quá thông minh, bất kể là học cái gì đều tiếp thu rất nhanh, điều này khiến ấy thấy cô giáo Lục Tiến mời về dạy riêng cho cậu nhóc vừa kinh ngạc lại vừa khó xử. Kinh ngạc vì học sinh của mình là một thần tài nhi đồng hiếm thấy, dạy một biết mười, khó xử ở chỗ ngày nào cũng phải đối phó với những vấn đề phức tạp của cậu nhóc.

Nhưng mà cũng tốt, bây giờ Hạo Hạo không còn mê mẩn vũ khí như trước nữa mà hứng thú yêu thích rất nhiều thứ, đàn dương cầm hội họa điêu khắc, cái gì cũng học được. Điều này khiến cho Sơ Vân rất vui vẻ, bởi vì ngày nào cô cũng có thể đánh đàn dương cầm với Hạo Hạo, mà lúc ấy chính là thời điểm mẹ con hai người nói chuyện thân mật nhất.

Sơ Vân kinh ngạc khen ngợi màu sắc Hạo Hạo dùng rất hài hòa, sau đó hào hứng bưng bưng thảo luận với Hạo Hạo phải làm thế nào để điều chỉnh độ hài hòa, bên kia Lục Tiến chuẩn bị đứng dậy nhìn kiệt tác của con trai thì điện thoại trên bàn gỗ lại vang lên. Hần dừng động tác đứng dậy, rướn người lấy điện thoại trên bàn.

Trong nháy mắt Sơ Vân đang ôm cục thịt nhỏ quay đầu lại nhìn Lục Tiến. Lục Tiến mỉm cười với cô, chỉ ừ một tiếng với đầu bên kia điện thoại rồi cúp máy.

“Không có gì chứ?” Sơ Vân đặt con xuống, giẫm trên mặt cát đến bên cạnh hần nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì đâu, chỉ là ngày mai anh phải đến kho hàng một chuyến.” Lục Tiến vươn tay kéo cô dựa vào mình.

“Sao thế? Bên công ty có chuyện gì sao?” Đôi mắt to của Sơ Vân tràn ngập lo lắng.

Cô cũng không hiểu lắm về việc làm ăn của Lục Tiến, chỉ biết là hần thành lập một công ty xuất nhập cảng, thuê một vài chiếc máy bay vận tải tại một sân bay nhỏ, mua một nhà xưởng bị bỏ hoang tại ngoại ô thành phố sau đó cải tạo thành kho hàng thịt gà đông lạnh rồi vận chuyển thịt gà đông lạnh cho vài nước chung

quanh, có khi cũng nhận một vài đơn hàng thí dụ như vận chuyển hàng cho khách người châu Phi đến châu Á.

Vào những lúc cao điểm, Lục Tiến thường xuyên về nhà vào tối khuya, có khi còn đi hai ba ngày, mỗi lần trở về đều mệt mỏi đến độ hai mắt vằn tơ máu khiến cho cô rất đau lòng nhưng không biết làm thế nào mới giúp đỡ được hẳn. Bất một người đàn ông cho tới bây giờ chỉ biết đến chơi sủng và chiến tranh bắt đầu sự nghiệp thật sự là làm khó cho hẳn.

Thật ra cô không cần hoàn cảnh sống quá tốt như vậy. Bãi biển tư nhân, du thuyền xa hoa, biệt thự lộng lẫy, những thứ này đều không thể bù được một ngày ở bên cạnh hẳn. Cô cũng có thể đi làm, cố gắng hết mình vì cái nhà này và cả bọn nhỏ. Nhưng sau mỗi lần cô nói về việc này thì Lục Tiến đều cười ha ha nhéo mặt cô đến đỏ bừng, sau đó thở dài ôm lấy cô hôn rồi lại hôn, còn cắn lỗ tai cô gọi cô là bảo bối ngọt.

“Thật sự không có việc gì mà.” Lục Tiến cười kéo cô qua.

“Đôi vận chuyển gặp phải kẹt xe trên đường nên không thể kịp vận thời đưa hàng đến sân bay, bên khách hàng không bằng lòng cho nên ngày mai anh phải đến đó xử lý.” Hẳn mỉm cười, nắm tay Sơ Vân nhẹ nhàng vuốt ve giải thích với cô. Sơ Vân nghe vậy thở dài một hơi, nhưng vẫn không nhịn được mà vươn tay xoa lên mặt hẳn.

“Vất vả cho anh rồi.” Cô dịu dàng nói. Lục Tiến nhìn cô khẽ cười xòa, tay kia không tự chủ được chiếm lấy vòng eo cùng bờ mông mị hoặc của cô.

“Nếu cảm thấy anh vất vả thì tối nay khao anh cho thật tốt đi, được không?” Hẳn nhìn vào đáy mắt ướt át không thể nào che giấu hết của cô, cười tà với cô, gọi cảm đầu độc cô.

Sơ Vân bị ánh mắt trần trụi của hẳn nhìn chằm chằm khiến hai má đỏ bừng, khi bàn tay của hẳn vuốt ve ra ám hiệu với cô, cô đỏ mặt cắn môi nhẹ nhàng gật đầu.

“Ba ba” Hạo Hạo đang ngồi trên đệm chơi với em trai ngẩng đầu lên gọi Lục Tiến thật to.

“Hửm?” Lục Tiến nhướn mày nhìn con.

“Ngày mai ba đến kho hàng ạ? Con đi với ba được không?” Hạo Hạo nháy đôi mắt đen láy nhìn hẳn.

Lục Tiến còn chưa lên tiếng thì bé đã nói tiếp, “Tối này con sẽ dỗ em trai ngủ để ba có thể nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai làm việc cho tốt.” Bé nhìn ba, khuôn mặt nhỏ xinh xắn tỏ vẻ rất chân thành.

Lục Tiến ngẫm nghĩ một chút rồi nuốt trở lại lời muốn nói. Sau khi liếc qua Sơ Vân đang tựa vào lòng mình, hẳn nhướn mày nhìn con, “Cứ dao kéo vậy đi.”

Màn đêm dần dần buông xuống, ánh trời chiều ở lâu không muốn xuống cuối cùng cũng trở thành ánh hoàng hôn đậm màu. Dưới bầu trời thanh tịnh, ánh trăng treo khế cong cong uyển chuyển. Ánh trăng chiếu vào hành lang, hành lang vừa sâu vừa dài. Trong ngôi biệt thự màu trắng, bọn nhỏ đã ngủ thật say từ lâu. Trong phòng ngủ chính u ám, chỉ nghe thấy từng tiếng kêu yêu kiều.

“Ưm...á...đừng mà...đừng như vậy...” tiếng kêu yêu kiều làm cho lòng người rung động không ngừng phát ra từ cánh môi xinh đẹp.

Trên chiếc giường ngủ rộng lớn, hai cánh tay trắng như tuyết bám chặt lấy tay vịn đầu giường, hai chân mở rộng ra quỳ trên giường, cả người vì tư thế này mà tạo thành một đường cong vô cùng xinh đẹp, mái tóc dài xỏa tung trên da thịt non mịn, hai màu trắng đen hòa vào nhau khiến cho dục vọng của người đàn ông phía sau càng thêm rừng rực.

“Lục Tiến...anh...chậm một chút...” Cô khó chịu không ngừng cầu khẩn.

Sau lưng, cơ thể cường tráng dán chặt vào tấm lưng trắng nõn của cô hung hãn tiến công cô, bàn tay nóng hổi đang xoa nắn hai bầu ngực mềm mại của cô không ngừng dùng hai ngón tay thô ráp chà xát đỉnh nú hồng yếu ớt của cô, ép cô ngửa đầu phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều, sau đó thút thít khóc khi hẳn thẳng tiến vào.

“Thích không? Có thích không hả? Bảo bối?” Hấn rút ra, dùng cậu em của mình ma xát vào nơi mẫn cảm của cô, sau đó hung hăng thẳng tiến vào trong tiếng hô kinh ngạc của cô, tiến thật sâu vào thiên đường làm cho hấn tiêu hồn tới cực điểm.

“Á...hic hic...” cô khóc lóc cầu xin tha thứ trong sự mãnh liệt của hấn.

“Ngoan nào, mở chân ra chút nữa.” Hấn không để ý đến lời cầu xin tha thứ của cô, chỉ thẳng tiến mãnh liệt, chà đạp một cách thô bạo.

Trong cơn dục vọng mãnh liệt, hấn đẩy mái tóc đen trên tấm lưng trắng nõn trước mắt ra, cuồng loạn cúi người cắn phần da thịt thơm mềm sau cổ cô, lần lượt in những dấu đỏ lên, cẩn thận gặm cắn vành tai cô, tham lam hưởng thụ từng đợt run rẩy của cô.

“Đừng mà...Lục Tiến...em muốn...muốn nhìn thấy anh...” Toàn thân cô vì bị hấn gặm cắn mà run rẩy, sự xâm nhập quá mức căng trương khiến cô không nhận được giây dựa muốn lùi bước.

“Đừng nhúc nhích mà bảo bối...” Trán hấn nổi gân xanh, khó khăn chịu đựng cau chặt hàng chân mày, nhanh chóng duỗi tay đè chặt vòng eo nhỏ mềm mại của cô rồi cắn răng dừng động tác mãnh liệt lại rút mình ra!

Thật là muốn chết mà! Cô chỉ nhẹ nhàng uốn éo một chút mà thiếu chút nữa đã lấy mạng của hấn.

Ngực của Lục Tiến không ngừng phập phồng dồn dập thở hổn hển, cơ thể trắng kiện đầm đìa mồ hôi. Sau khi lấy lại bình tĩnh, hấn duỗi một canh tay sát ra ôm lấy thân thể xinh đẹp đang nằm sắp trước mặt lên xóc qua. Cơ thể trắng nõn của cô gái tuyệt sắc bên dưới dường như có thể trông thấy mạch máu màu xanh nhạt, trắng nõn như loại gấm thượng hạng.

Lục Tiến hít một hơi thật dài, duỗi bàn tay to lớn cẩn thận mở rộng đôi chân không tỳ vết của cô ra, sau đó hạ người xuống, từ từ vùi mình vào trong cơ thể cô lần nữa.

Mắt hấn đỏ ngầu, nhìn mình chui vào cô từng chút một, cắn răng chịu đựng thân thể chật khít của cô tạo cho hấn cảm giác rạo rực mà đâm sâu vào, nghe thấy tiếng nước nở của cô càng làm cho toàn thân hấn nhũn ra. Thân thể nhỏ xinh run rẩy trong sự tấn công nặng nề, hưởng ứng sinh lực dã tính mà hung mãnh của hấn.

“A...” Sơ Vân khóc rống vươn cánh tay ra ôm lấy cổ hấn, cặp đùi bé xíu run rẩy quấn quanh bờ hông cường tráng của hấn.

“Đi theo anh này, bảo bối, đừng nghĩ đến cái gì cả, chỉ đi theo anh là được.” Lục Tiến yêu chiều phả hơi thở nỉ non bên tai cô, sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô, dần dần tăng tốc động tác.

Thân thể bên dưới làm dịu lại nhiệt độ cơ thể, mỗi lần tiến vào đều có cảm giác dục tiên dục tử, thoải mái vô cùng, hấn thấy cho dù chết trên người cô cũng cam tâm tình nguyện.

Hấn thích cô không không chế được vì hấn, thích cô khó chịu cầu khẩn, thích ánh mắt say mê của cô khi nhìn hấn, thích biểu lộ kiều diễm khi cô lên đỉnh.

Hấn bắt đầu không ngừng dùng vòm ngực của mình vuốt ve bộ ngực yêu kiều của cô, làm cô cơ thể trắng trẻo của cô hồng nhuận, mồ hôi hấn đầm đìa ôm lấy cô, làm cho toàn thân cô bị bao phủ bởi mùi của mình.

Không lâu sau, một dòng điện đánh sâu vào khiến cho thân thể mềm mại bên dưới hít thở thật mạnh co tấm lưng lại, theo bản năng duỗi thẳng người, kẹp hai chân lại. Vì vậy, khi bị tăng tăng da thịt non mịn của cô hút lấy rồi xoắn chặt, hấn vội vã không kịp chuẩn bị, phát ra tiếng gầm rú dữ dội không cam lòng. Sau một lúc tiêu hồn choáng váng, hấn nhắm mắt lại, mạnh mẽ bắn ra trong tiếng khóc không thể không chế được của cô...

Ngoài cửa sổ, ánh trăng dịu dịu, ung dung chiếu rọi lên bãi cát yên tĩnh. Mà trong phòng ngủ ngập lửa nóng, cảnh tượng kiều diễm chỉ mới bắt đầu...

Lúc sáng sớm

Chân trời nổi lên tia sáng nhàn nhạt, sương mù trong rừng chuyển thành từng giọt sương trong suốt, không khí trong rừng cây xanh tươi vô cùng thanh mát.

Trên chiếc giường lớn mềm mại, Sơ Vân bị giằng co cả đêm mới vừa chìm sâu vào giấc mộng ngọt lịm, hàng lông mi thật dài hạ xuống tạo thành bóng râm xanh nhạt đáng thương.

Lục Tiến sảng khoái tinh thần bước ra từ nhà tắm yêu thương nín thân thể nhỏ xinh đang co rúc trong góc giường nhỏ, vươn tay kéo tấm chăn bông phủ lên bờ vai mượt mà của cô, sau đó yên lặng rời khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách, Hạo Hạo đã thức dậy từ sớm mặc một chiếc áo thun cùng quần jean, đang ngồi trên ghế salon đợi hân. Lục Tiến khẽ mỉm cười, bước lên dắt tay bé ra khỏi biệt thự.

Vùng ngoại thành Cape Town

Trên bãi cỏ cực lớn bên ngoài kho hàng đông lạnh, mười người đàn ông gốc hoa mặc đồng phục cung kính đứng im như đang đợi ai đến.

Không lâu sau, nường theo tiếng vang cực lớn, bầu trời xuất hiện một chiếc máy bay trực thăng tư nhân màu bạc. Máy bay hạ xuống, cánh quạt quay làm không khí xung quanh xoáy lên khiến thảm cỏ không ngừng nhấp nhô, nhưng mấy người đàn ông đứng trên thảm cỏ không hề nháy mắt, chỉ có một thiếu niên cao gầy đứng đầu không đợi khí lưu hoàn toàn dừng lại đã đi về phía chiếc máy bay.

Cửa khoang máy bay mở ra, người đàn ông điển trai mị hoặc mặc quần áo màu đen xuất hiện trước cửa, khí thế toàn thân cường hãn khiến những người đàn ông đang đứng chờ trên bãi cỏ không tự chủ được phải nín thở. Chỉ có hai người sau khi nhìn thấy sự xuất hiện của hân thì kích động nên không nhịn được bước về phía trước vài bước.

Người đàn ông xoay người lại, một tay bế lấy một cậu bé xinh xắn bước ra xuống máy bay.

“Hàng đâu?” Người đàn ông vừa đi về phía kho hàng vừa nghiêng đầu hỏi thiếu niên theo sau hân.

“Đã đưa về kho hàng rồi, hôm qua trên đường cao tốc xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn, chúng em bị kẹt phía sau.” Nham Đường tỉnh táo trả lời.

Lục Tiến gật đầu, nhàn nhạt nói, “Ừ, thông báo với người đưa hàng, đám hàng kia chuyển hướng giao cho khách hàng này trước, nếu không đủ thì vài ngày sau giao tiếp, bên phía Euler giao đợt sau, tôi sẽ nói với anh ta.”

“Vâng!” Nham Đường gật đầu.

Hai người kia nhanh chóng đi dọc theo bãi cỏ, những người còn lại đã chia làm hai hàng thẳng tắp.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Đột nhiên Lục Tiến dừng lại, neho mắt nhìn hai người đàn ông sắc mặt kích động đứng trong hàng.

“Bọn họ không tin anh gặp chuyện không may, chết sống đòi đến đây gặp anh.” Nham Đường bắt đắc dĩ cúi đầu xuống, chờ đợi ca trách cứ.

Hai người đàn ông da ngăm đen cổ găng đè nén vẻ kích động trên mặt, đứng nghiêm thực hiện nghi thức chào theo kiểu quân đội với Lục Tiến.

Lục Tiến quét mắt qua nhìn bọn họ, khóe miệng hơi nhếch lên, “Đã tìm tới rồi thì giữ lại đi, vừa khéo chỗ của tôi cũng thiếu người.” Hân nói bằng giọng điệu bình thản nhưng đáy mắt sâu thẳm lại hiện lên một vẻ ôn hòa. Không đợi hai người kia mừng rỡ xong, hân đã dắt tay con trai đi vào kho hàng.

Mấy tên cấp dưới theo sau lưng, hốc mắt hai người đàn ông mới gia nhập đỏ bừng, giờ nắm tay lên chạm vào nhau sau đó đi vào kho hàng. Vừa đi một người vừa lẩm bẩm trong miệng, “Tôi biết mà! Làm sao có thể...”

Sau khi đi qua từng kho ướp lạnh san sát nhau, Lục Tiến bế con trai vào kho hàng dưới tầng hầm. Khi đến tầng hầm, đôi mắt xinh xắn của Hạo Hạo lập tức sáng bừng lên.

Trong không gian rộng lớn, từng chiếc thùng gỗ xếp chồng lên nhau một cách chỉnh tề, mỗi cái thùng đều được lót rơm rạ hoặc bọt biển.

“Ba à, cái kia, con muốn cái kia!” Hạo Hạo rướn người ra, ngón tay nhỏ chỉ vào con quái thú màu đen đặt trong góc dùng để làm mẫu.

“Cái kia lớn quá bảo bối à.” Lục Tiến xoay người nhìn xuống con trai, vuốt mái tóc mềm mại của bé cười nói. Khẩu súng bắn tia hạng nặng 128099, cậu nhóc kia có nằm ngửa ra cũng không dài bằng lại còn muốn bắn à?

Hạo Hạo không để ý tới hắn, nhanh chóng chạy về phía con quái thú, vô cùng yêu thích sờ lên nó.

Sau khi xuất hàng đi hết, Lục Tiến lấy điện thoại ra gọi cho Euler, “Euler à, đám hàng kia đến muộn khoảng hai ngày.”

“À há, muộn hai ngày cũng không sao, nhưng mà A Tiến này, có phải sẽ được giảm giá 5 triệu đô không?” Đầu bên kia điện thoại, Euler vừa trở về doanh trại đang cố sống cố chết nằm bẹp trên giường rằm rì.

“Công ty vừa mới thành lập, tôi còn phải nuôi hai đứa con trai nữa, Euler à.” Lục Tiến nhếch khóe miệng lên.

“Tiền của cậu cũng sắp chất đầy tầng hầm nhà cậu rồi còn gì?” Euler hừ một tiếng, tránh né hai chữ “con trai”, miễn cưỡng nói.

“Tôi vẫn rất ngạc nhiên, cậu đi đâu mà kiếm được cái giấy phép vận chuyển vũ khí hợp pháp thế?” Euler vừa quăng giày ra khỏi chân vừa hỏi hắn.

“Có người giúp tôi liên hệ, vì thế tôi chỉ phải trả vài chục ngàn đô la Mỹ ột số quan viên thôi.” Lục Tiến khẽ cười trả lời, dùng ánh mắt ý bảo Nham Đường bắt đầu chuẩn bị thùng đựng hàng.

“Đương nhiên, mục đích trên giấy phép không phải là vận chuyển hàng quốc cấm, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút thì cũng không có vấn đề gì.”

“...” Euler không nói gì.

Một lúc sau, anh ta mới hỏi, “A Tiến này, cậu thật sự không có ý định trở về à?”

Lục Tiến mỉm cười nhìn con trai đang nghiên cứu xem phải làm sao để tháo hết súng ra bỏ vào thùng mang về nhà, đáy mắt hiện lên một vẻ dịu dàng. Một lúc sau, hắn mới trả lời Euler đang lo lắng chờ đợi câu trả lời của hắn, “Yên tâm đi Euler, nếu có một ngày bên kia có người muốn phá vỡ sự hòa bình hiện nay mà khơi mào chiến tranh, tôi sẽ đưa vũ khí miễn phí rồi lập tức xuất hiện trước mặt anh.”

“Ba à, từ nay về sau con có thể đợi mẹ ngủ rồi xuống tầng hầm chơi cái này không?” Trở về máy nay, Hạo Hạo hưng phấn nhìn cái thùng gỗ vừa chiếm được phía sau, bịt lỗ tai hỏi Lục Tiến.

“Ừ, tốt nhất là đừng để ẹ biết.” Lục Tiến tựa người vào ghế ngồi, vuốt đầu con cười khẽ.

“Dạ biết rồi! Con sẽ cùng mẹ vẽ tranh đánh đàn dương cầm, lúc mẹ không nhìn thấy con mới đi chơi.” Hạo Hạo gật đầu thật mạnh.

“Rất tốt” Lục Tiến tán thưởng vuốt vuốt cái đầu nhỏ của bé.

Hạo Hạo nhận được sự cho phép nên ngoan ngoãn ngồi vào chỗ, Lục Tiến thì cười mệt mỏi chống hai tay ra sau đầu, nhắm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, vạn dặm trời không, thanh tịnh không mây.

Ừm, bây giờ Sơ Vân đang làm gì nhỉ?

Đang đánh đàn? Hay là đang tắm bộ trên bãi cát?

Hoặc là nằm trên cái vồng thật to ngoài cửa đọc sách?

Hay là cô ấy đang ôm tiểu bảo bối ngồi trên bãi cỏ chờ hắn về?

Thật là muốn chạy nhanh về bên cạnh cô ấy...

Dưới bầu trời rộng lớn vô ngần, chiếc máy bay màu bạc rầm rầm bay qua, chở theo hai cha con đang nóng lòng muốn về nhà, bay thẳng về hòn đảo nhỏ ấm áp...

HOÀN CHÍNH VĂN

68. Chương 65

Chương 65

“Đang cười gì thế?” Sơ Vân đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn, sau đó bị hắn kéo xuống bãi cát.

“Không có gì, đang nhìn Hạo Hạo chơi với em trai thế nào thôi.” Bên môi Lục Tiến nở nụ cười khê.

Sơ Vân quay đầu lại nhìn hai tiểu bảo bối trên bãi cát, khoe môi lập tức hiện lên một nụ cười vui vẻ. Hạo Hạo đang kiên nhẫn đợi nước trái cây cho cục thịt nhỏ, thỉnh thoảng còn cẩn thận dùng khăn mặt lau nước nhiều ra khoe miệng cho em trai. Cục thịt nhỏ liếm hương vị trái cây ngọt ngào, vui vẻ hoa tay múa chân.

Sơ Vân nhìn người mình yêu cùng hai con bên cạnh, đôi mắt đẹp trên gương mặt tinh tế cong cong, vô cùng ngọt ngào. Về mặt cô thỏa mãn không nói nên lời, Lục Tiến thấy thế thì đáy lòng cũng mềm nhũn ra.

“Hạo Hạo vẽ gì thế?” Sơ Vân quỳ một chân trên đệm xoay người hôn một cái thật kêu lên khuôn mặt non nớt của Hạo Hạo rồi lại ôm lấy cục thịt nhỏ yêu thương khê hôn lên mái tóc đen mềm mại của bé, sau đó nhìn vào bức tranh của Hạo Hạo hỏi thăm.

Hạo Hạo hé miệng cười với mẹ một cái, vươn tay kéo bức tranh lại gần một chút. Bức tranh của cậu vẽ là một bãi biển. Bầu trời bao la xanh thẳm, từng đám mây trắng, đàn chim biển bay lượn, còn có vùng biển xanh mênh mông. Trên bãi cát, một đôi nam nữ nắm tay nhau lãng đãng đứng trên bờ biển nhìn về phương xa, phía sau bọn họ còn có hai bóng dáng nhỏ nhắn đang nắm tay nhau.

“Bức tranh rất đẹp.” Sơ Vân không nhịn được kinh ngạc khen ngợi, vừa nhìn bức tranh lại vừa quay sang nhìn Hạo Hạo. Đứa bé này thật sự quá thông minh, bất kể là học cái gì đều tiếp thu rất nhanh, điều này khiến ấy thấy cô giáo Lục Tiến mời về dạy riêng cho cậu nhóc vừa kinh ngạc lại vừa khó xử. Kinh ngạc vì học sinh của mình là một thần tài nhi đồng hiếm thấy, dạy một biết mười, khó xử ở chỗ ngày nào cũng phải đối phó với những vấn đề phức tạp của cậu nhóc.

Nhưng mà cũng tốt, bây giờ Hạo Hạo không còn mê mẩn vũ khí như trước nữa mà hứng thú yêu thích rất nhiều thứ, đàn dương cầm hội họa điêu khắc, cái gì cũng học được. Điều này khiến cho Sơ Vân rất vui vẻ, bởi vì ngày nào cô cũng có thể đánh đàn dương cầm với Hạo Hạo, mà lúc ấy chính là thời điểm mẹ con hai người nói chuyện thân mật nhất.

Sơ Vân kinh ngạc khen ngợi màu sắc Hạo Hạo dùng rất hài hòa, sau đó hào hứng bưng bưng thảo luận với Hạo Hạo phải làm thế nào để điều chỉnh độ hài hòa, bên kia Lục Tiến chuẩn bị đứng dậy nhìn kiệt tác của con trai thì điện thoại trên bàn gõ lại vang lên. Hắn dừng động tác đứng dậy, rướn người lấy điện thoại trên bàn.

Trong nháy mắt Sơ Vân đang ôm cục thịt nhỏ quay đầu lại nhìn Lục Tiến. Lục Tiến mỉm cười với cô, chỉ ừ một tiếng với đầu bên kia điện thoại rồi cúp máy.

“Không có gì chứ?” Sơ Vân đặt con xuống, giẫm trên mặt cát đến bên cạnh hắn nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì đâu, chỉ là ngày mai anh phải đến kho hàng một chuyến.” Lục Tiến vươn tay kéo cô dựa vào mình.

“Sao thế? Bên công ty có chuyện gì sao?” Đôi mắt to của Sơ Vân tràn ngập lo lắng.

Cô cũng không hiểu lắm về việc làm ăn của Lục Tiến, chỉ biết là hắn thành lập một công ty xuất nhập cảng, thuê một vài chiếc máy bay vận tải tại một sân bay nhỏ, mua một nhà xưởng bị bỏ hoang tại ngoại ô thành phố sau đó cải tạo thành kho hàng thịt gà đông lạnh rồi vận chuyển thịt gà đông lạnh cho vài nước chung

quanh, có khi cũng nhận một vài đơn hàng thí dụ như vận chuyển hàng cho khách người châu Phi đến châu Á.

Vào những lúc cao điểm, Lục Tiến thường xuyên về nhà vào tối khuya, có khi còn đi hai ba ngày, mỗi lần trở về đều mệt mỏi đến độ hai mắt vằn tơ máu khiến cho cô rất đau lòng nhưng không biết làm thế nào mới giúp đỡ được hẳn. Bất một người đàn ông cho tới bây giờ chỉ biết đến chơi sủng và chiến tranh bắt đầu sự nghiệp thật sự là làm khó cho hẳn.

Thật ra cô không cần hoàn cảnh sống quá tốt như vậy. Bãi biển tư nhân, du thuyền xa hoa, biệt thự lộng lẫy, những thứ này đều không thể bù được một ngày ở bên cạnh hẳn. Cô cũng có thể đi làm, cố gắng hết mình vì cái nhà này và cả bọn nhỏ. Nhưng sau mỗi lần cô nói về việc này thì Lục Tiến đều cười ha ha nhéo mặt cô đến đỏ bừng, sau đó thở dài ôm lấy cô hôn rồi lại hôn, còn cắn lỗ tai cô gọi cô là bảo bối ngọt.

“Thật sự không có việc gì mà.” Lục Tiến cười kéo cô qua.

“Đôi vận chuyển gặp phải kẹt xe trên đường nên không thể kịp vận thời đưa hàng đến sân bay, bên khách hàng không bằng lòng cho nên ngày mai anh phải đến đó xử lý.” Hẳn mỉm cười, nắm tay Sơ Vân nhẹ nhàng vuốt ve giải thích với cô. Sơ Vân nghe vậy thở dài một hơi, nhưng vẫn không nhịn được mà vươn tay xoa lên mặt hẳn.

“Vất vả cho anh rồi.” Cô dịu dàng nói. Lục Tiến nhìn cô khẽ cười xòa, tay kia không tự chủ được chiếm lấy vòng eo cùng bờ mông mị hoặc của cô.

“Nếu cảm thấy anh vất vả thì tối nay khao anh cho thật tốt đi, được không?” Hẳn nhìn vào đáy mắt ướt át không thể nào che giấu hết của cô, cười tà với cô, gọi cảm đầu độc cô.

Sơ Vân bị ánh mắt trần trụi của hẳn nhìn chằm chằm khiến hai má đỏ bừng, khi bàn tay của hẳn vuốt ve ra ám hiệu với cô, cô đỏ mặt cắn môi nhẹ nhàng gật đầu.

“Ba ba” Hạo Hạo đang ngồi trên đệm chơi với em trai ngẩng đầu lên gọi Lục Tiến thật to.

“Hửm?” Lục Tiến nhướn mày nhìn con.

“Ngày mai ba đến kho hàng ạ? Con đi với ba được không?” Hạo Hạo nháy đôi mắt đen láy nhìn hẳn.

Lục Tiến còn chưa lên tiếng thì bé đã nói tiếp, “Tối này con sẽ dỗ em trai ngủ để ba có thể nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai làm việc cho tốt.” Bé nhìn ba, khuôn mặt nhỏ xinh xắn tỏ vẻ rất chân thành.

Lục Tiến ngẫm nghĩ một chút rồi nuốt trở lại lời muốn nói. Sau khi liếc qua Sơ Vân đang tựa vào lòng mình, hẳn nhướn mày nhìn con, “Cứ dao kéo vậy đi.”

Màn đêm dần dần buông xuống, ánh trời chiều ở lâu không muốn xuống cuối cùng cũng trở thành ánh hoàng hôn đậm màu. Dưới bầu trời thanh tịnh, ánh trăng treo khế cong cong uyển chuyển. Ánh trăng chiếu vào hành lang, hành lang vừa sâu vừa dài. Trong ngôi biệt thự màu trắng, bọn nhỏ đã ngủ thật say từ lâu. Trong phòng ngủ chính u ám, chỉ nghe thấy từng tiếng kêu yêu kiều.

“Ưm...á...đừng mà...đừng như vậy...” tiếng kêu yêu kiều làm cho lòng người rung động không ngừng phát ra từ cánh môi xinh đẹp.

Trên chiếc giường ngủ rộng lớn, hai cánh tay trắng như tuyết bám chặt lấy tay vịn đầu giường, hai chân mở rộng ra quỳ trên giường, cả người vì tư thế này mà tạo thành một đường cong vô cùng xinh đẹp, mái tóc dài xỏa tung trên da thịt non mịn, hai màu trắng đen hòa vào nhau khiến cho dục vọng của người đàn ông phía sau càng thêm rừng rực.

“Lục Tiến...anh...chậm một chút...” Cô khó chịu không ngừng cầu khẩn.

Sau lưng, cơ thể cường tráng dán chặt vào tấm lưng trắng nõn của cô hung hãn tiến công cô, bàn tay nóng hổi đang xoa nắn hai bầu ngực mềm mại của cô không ngừng dùng hai ngón tay thô ráp chà xát đỉnh nú hồng yếu ớt của cô, ép cô ngửa đầu phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều, sau đó thút thít khóc khi hẳn thẳng tiến vào.

“Thích không? Có thích không hả? Bảo bối?” Hấn rút ra, dùng cậu em của mình ma xát vào nơi mẫn cảm của cô, sau đó hung hăng thẳng tiến vào trong tiếng hô kinh ngạc của cô, tiến thật sâu vào thiên đường làm cho hấn tiêu hồn tới cực điểm.

“Á...hic hic...” cô khóc lóc cầu xin tha thứ trong sự mãnh liệt của hấn.

“Ngoan nào, mở chân ra chút nữa.” Hấn không để ý đến lời cầu xin tha thứ của cô, chỉ thẳng tiến mãnh liệt, chà đạp một cách thô bạo.

Trong cơn dục vọng mãnh liệt, hấn đẩy mái tóc đen trên tấm lưng trắng nõn trước mắt ra, cuồng loạn cúi người cắn phần da thịt thơm mềm sau cổ cô, lần lượt in những dấu đỏ lên, cẩn thận gặm cắn vành tai cô, tham lam hưởng thụ từng đợt run rẩy của cô.

“Đừng mà...Lục Tiến...em muốn...muốn nhìn thấy anh...” Toàn thân cô vì bị hấn gặm cắn mà run rẩy, sự xâm nhập quá mức căng trương khiến cô không nhận được giây dựa muốn lùi bước.

“Đừng nhúc nhích mà bảo bối...” Trán hấn nổi gân xanh, khó khăn chịu đựng cau chặt hàng chân mày, nhanh chóng duỗi tay đè chặt vòng eo nhỏ mềm mại của cô rồi cắn răng dừng động tác mãnh liệt lại rút mình ra!

Thật là muốn chết mà! Cô chỉ nhẹ nhàng uốn éo một chút mà thiếu chút nữa đã lấy mạng của hấn.

Ngực của Lục Tiến không ngừng phập phồng dồn dập thở hổn hển, cơ thể trắng kiện đầm đìa mồ hôi. Sau khi lấy lại bình tĩnh, hấn duỗi một canh tay sát ra ôm lấy thân thể xinh đẹp đang nằm sắp trước mặt lên xóc qua. Cơ thể trắng nõn của cô gái tuyệt sắc bên dưới dường như có thể trông thấy mạch máu màu xanh nhạt, trắng nõn như loại gấm thượng hạng.

Lục Tiến hít một hơi thật dài, duỗi bàn tay to lớn cẩn thận mở rộng đôi chân không tỳ vết của cô ra, sau đó hạ người xuống, từ từ vùi mình vào trong cơ thể cô lần nữa.

Mắt hấn đỏ ngầu, nhìn mình chui vào cô từng chút một, cắn răng chịu đựng thân thể chật khít của cô tạo cho hấn cảm giác rạo rực mà đâm sâu vào, nghe thấy tiếng nước nở của cô càng làm cho toàn thân hấn nhũn ra. Thân thể nhỏ xinh run rẩy trong sự tấn công nặng nề, hưởng ứng sinh lực đã tính mà hung mãnh của hấn.

“A...” Sơ Vân khóc ròng vươn cánh tay ra ôm lấy cổ hấn, cặp đùi bé xíu run rẩy quẩn quanh bờ hông cường tráng của hấn.

“Đi theo anh này, bảo bối, đừng nghĩ đến cái gì cả, chỉ đi theo anh là được.” Lục Tiến yêu chiều phả hơi thở nỉ non bên tai cô, sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô, dần dần tăng tốc động tác.

Thân thể bên dưới làm dịu lại nhiệt độ cơ thể, mỗi lần tiến vào đều có cảm giác dục tiên dục tử, thoải mái vô cùng, hấn thấy cho dù chết trên người cô cũng cam tâm tình nguyện.

Hấn thích cô không không chế được vì hấn, thích cô khó chịu cầu khẩn, thích ánh mắt say mê của cô khi nhìn hấn, thích biểu lộ kiều diễm khi cô lên đỉnh.

Hấn bắt đầu không ngừng dùng vòm ngực của mình vuốt ve bộ ngực yêu kiều của cô, làm cô cơ thể trắng trẻo của cô hồng nhuận, mồ hôi hấn đầm đìa ôm lấy cô, làm cho toàn thân cô bị bao phủ bởi mùi của mình.

Không lâu sau, một dòng điện đánh sâu vào khiến cho thân thể mềm mại bên dưới hít thở thật mạnh co tấm lưng lại, theo bản năng duỗi thẳng người, kẹp hai chân lại. Vì vậy, khi bị tăng tăng da thịt non mịn của cô hút lấy rồi xoắn chặt, hấn vội vã không kịp chuẩn bị, phát ra tiếng gầm rú dữ dội không cam lòng. Sau một lúc tiêu hồn choáng váng, hấn nhắm mắt lại, mạnh mẽ bắn ra trong tiếng khóc không thể không chế được của cô...

Ngoài cửa sổ, ánh trăng dịu dịu, ung dung chiếu rọi lên bãi cát yên tĩnh. Mà trong phòng ngủ ngập lửa nóng, cảnh tượng kiều diễm chỉ mới bắt đầu...

Lúc sáng sớm

Chân trời nổi lên tia sáng nhàn nhạt, sương mù trong rừng chuyển thành từng giọt sương trong suốt, không khí trong rừng cây xanh tươi vô cùng thanh mát.

Trên chiếc giường lớn mềm mại, Sơ Vân bị giằng co cả đêm mới vừa chìm sâu vào giấc mộng ngọt lịm, hàng lông mi thật dài hạ xuống tạo thành bóng râm xanh nhạt đáng thương.

Lục Tiến sảng khoái tinh thần bước ra từ nhà tắm yêu thương nín thân thể nhỏ xinh đang co rúc trong góc giường nhỏ, vươn tay kéo tấm chăn bông phủ lên bờ vai mượt mà của cô, sau đó yên lặng rời khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách, Hạo Hạo đã thức dậy từ sớm mặc một chiếc áo thun cùng quần jean, đang ngồi trên ghế salon đợi hân. Lục Tiến khẽ mỉm cười, bước lên dắt tay bé ra khỏi biệt thự.

Vùng ngoại thành Cape Town

Trên bãi cỏ cực lớn bên ngoài kho hàng đông lạnh, mười người đàn ông gốc hoa mặc đồng phục cung kính đứng im như đang đợi ai đến.

Không lâu sau, nường theo tiếng vang cực lớn, bầu trời xuất hiện một chiếc máy bay trực thăng tư nhân màu bạc. Máy bay hạ xuống, cánh quạt quay làm không khí xung quanh xoáy lên khiến thảm cỏ không ngừng nhấp nhô, nhưng mấy người đàn ông đứng trên thảm cỏ không hề nháy mắt, chỉ có một thiếu niên cao gầy đứng đầu không đợi khí lưu hoàn toàn dừng lại đã đi về phía chiếc máy bay.

Cửa khoang máy bay mở ra, người đàn ông điển trai mị hoặc mặc quần áo màu đen xuất hiện trước cửa, khí thế toàn thân cường hãn khiến những người đàn ông đang đứng chờ trên bãi cỏ không tự chủ được phải nín thở. Chỉ có hai người sau khi nhìn thấy sự xuất hiện của hân thì kích động nên không nhịn được bước về phía trước vài bước.

Người đàn ông xoay người lại, một tay bế lấy một cậu bé xinh xắn bước ra xuống máy bay.

“Hàng đâu?” Người đàn ông vừa đi về phía kho hàng vừa nghiêng đầu hỏi thiếu niên theo sau hân.

“Đã đưa về kho hàng rồi, hôm qua trên đường cao tốc xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn, chúng em bị kẹt phía sau.” Nham Đường tỉnh táo trả lời.

Lục Tiến gật đầu, nhàn nhạt nói, “Ừ, thông báo với người đưa hàng, đám hàng kia chuyển hướng giao cho khách hàng này trước, nếu không đủ thì vài ngày sau giao tiếp, bên phía Euler giao đợt sau, tôi sẽ nói với anh ta.”

“Vâng!” Nham Đường gật đầu.

Hai người kia nhanh chóng đi dọc theo bãi cỏ, những người còn lại đã chia làm hai hàng thẳng tắp.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Đột nhiên Lục Tiến dừng lại, neho mắt nhìn hai người đàn ông sắc mặt kích động đứng trong hàng.

“Bọn họ không tin anh gặp chuyện không may, chết sống đòi đến đây gặp anh.” Nham Đường bắt đắc dĩ cúi đầu xuống, chờ đợi ca trách cứ.

Hai người đàn ông da ngăm đen cổ găng đè nén vẻ kích động trên mặt, đứng nghiêm thực hiện nghi thức chào theo kiểu quân đội với Lục Tiến.

Lục Tiến quét mắt qua nhìn bọn họ, khóe miệng hơi nhếch lên, “Đã tìm tới rồi thì giữ lại đi, vừa khéo chỗ của tôi cũng thiếu người.” Hân nói bằng giọng điệu bình thản nhưng đáy mắt sâu thẳm lại hiện lên một vẻ ôn hòa. Không đợi hai người kia mừng rỡ xong, hân đã dắt tay con trai đi vào kho hàng.

Mấy tên cấp dưới theo sau lưng, hốc mắt hai người đàn ông mới gia nhập đỏ bừng, giờ nắm tay lên chạm vào nhau sau đó đi vào kho hàng. Vừa đi một người vừa lẩm bẩm trong miệng, “Tôi biết mà! Làm sao có thể...”

Sau khi đi qua từng kho ướp lạnh san sát nhau, Lục Tiến bế con trai vào kho hàng dưới tầng hầm. Khi đến tầng hầm, đôi mắt xinh xắn của Hạo Hạo lập tức sáng bừng lên.

Trong không gian rộng lớn, từng chiếc thùng gỗ xếp chồng lên nhau một cách chỉnh tề, mỗi cái thùng đều được lót rơm rạ hoặc bọt biển.

“Ba à, cái kia, con muốn cái kia!” Hạo Hạo rướn người ra, ngón tay nhỏ chỉ vào con quái thú màu đen đặt trong góc dùng để làm mẫu.

“Cái kia lớn quá bảo bối à.” Lục Tiến xoay người nhìn xuống con trai, vuốt mái tóc mềm mại của bé cười nói. Khẩu súng bắn tia hạng nặng 128099, cậu nhóc kia có nằm ngửa ra cũng không dài bằng lại còn muốn bắn à?

Hạo Hạo không để ý tới hắn, nhanh chóng chạy về phía con quái thú, vô cùng yêu thích sờ lên nó.

Sau khi xuất hàng đi hết, Lục Tiến lấy điện thoại ra gọi cho Euler, “Euler à, đám hàng kia đến muộn khoảng hai ngày.”

“À há, muộn hai ngày cũng không sao, nhưng mà A Tiến này, có phải sẽ được giảm giá 5 triệu đô không?” Đầu bên kia điện thoại, Euler vừa trở về doanh trại đang cố sống cố chết nằm bẹp trên giường rằm rì.

“Công ty vừa mới thành lập, tôi còn phải nuôi hai đứa con trai nữa, Euler à.” Lục Tiến nhếch khóe miệng lên.

“Tiền của cậu cũng sắp chất đầy tầng hầm nhà cậu rồi còn gì?” Euler hừ một tiếng, tránh né hai chữ “con trai”, miễn cưỡng nói.

“Tôi vẫn rất ngạc nhiên, cậu đi đâu mà kiếm được cái giấy phép vận chuyển vũ khí hợp pháp thế?” Euler vừa quăng giày ra khỏi chân vừa hỏi hắn.

“Có người giúp tôi liên hệ, vì thế tôi chỉ phải trả vài chục ngàn đô la Mỹ ột số quan viên thôi.” Lục Tiến khẽ cười trả lời, dùng ánh mắt ý bảo Nham Đường bắt đầu chuẩn bị thùng đựng hàng.

“Đương nhiên, mục đích trên giấy phép không phải là vận chuyển hàng quốc cấm, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút thì cũng không có vấn đề gì.”

“...” Euler không nói gì.

Một lúc sau, anh ta mới hỏi, “A Tiến này, cậu thật sự không có ý định trở về à?”

Lục Tiến mỉm cười nhìn con trai đang nghiên cứu xem phải làm sao để tháo hết súng ra bỏ vào thùng mang về nhà, đáy mắt hiện lên một vẻ dịu dàng. Một lúc sau, hắn mới trả lời Euler đang lo lắng chờ đợi câu trả lời của hắn, “Yên tâm đi Euler, nếu có một ngày bên kia có người muốn phá vỡ sự hòa bình hiện nay mà khơi mào chiến tranh, tôi sẽ đưa vũ khí miễn phí rồi lập tức xuất hiện trước mặt anh.”

“Ba à, từ nay về sau con có thể đợi mẹ ngủ rồi xuống tầng hầm chơi cái này không?” Trở về máy nay, Hạo Hạo hưng phấn nhìn cái thùng gỗ vừa chiếm được phía sau, bịt lỗ tai hỏi Lục Tiến.

“Ừ, tốt nhất là đừng để ẹ biết.” Lục Tiến tựa người vào ghế ngồi, vuốt đầu con cười khê.

“Dạ biết rồi! Con sẽ cùng mẹ vẽ tranh đánh đàn dương cầm, lúc mẹ không nhìn thấy con mới đi chơi.” Hạo Hạo gật đầu thật mạnh.

“Rất tốt” Lục Tiến tán thưởng vuốt vuốt cái đầu nhỏ của bé.

Hạo Hạo nhận được sự cho phép nên ngoan ngoãn ngồi vào chỗ, Lục Tiến thì cười mệt mỏi chống hai tay ra sau đầu, nhắm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, vạn dặm trời không, thanh tịnh không mây.

Ừm, bây giờ Sơ Vân đang làm gì nhỉ?

Đang đánh đàn? Hay là đang tắm bộ trên bãi cát?

Hoặc là nằm trên cái vồng thật to ngoài cửa đọc sách?

Hay là cô ấy đang ôm tiểu bảo bối ngồi trên bãi cỏ chờ hắn về?

Thật là muốn chạy nhanh về bên cạnh cô ấy...

Dưới bầu trời rộng lớn vô ngần, chiếc máy bay màu bạc rầm rầm bay qua, chở theo hai cha con đang nóng lòng muốn về nhà, bay thẳng về hòn đảo nhỏ ấm áp...

HOÀN CHÍNH VĂN

69. Chương 66

Chương 66 – Ngoại truyện 2

Những ngọn núi non trùng điệp có độ cao hơn ngàn mét so với mực nước biển, trải dài một màu xanh miên man, dãy này chồng lên dãy kia, kéo dài vô tận đến chân trời, biến mất vào mây mù.

Rừng núi xanh tươi, rậm rạp, doanh trại lưng chừng núi trông như một đám nấm màu nâu, thấp thoáng ngay giữa dãy núi. Trong doanh trại, từng ngôi nhà màu vàng trúc rải rác hai bên con đường đá, phong cảnh mượn ánh sáng mặt trời biến hóa khôn cùng.

Phía sau một ngôi nhà trúc nằm trong rừng, bãi đất trống được trải đá có một vài cây trúc thật dài. Trên cây sào trúc còn treo vài món quần áo nam đã phơi khô. Ánh nắng ấm áp lười biếng chiếu vào bãi đất trống, thỉnh thoảng một làn gió nhẹ quét vào khiến vài chiếc áo T-shirt phơi trên cây lắc lư, cây cối gần bãi đất trống bị dây leo quấn lấy, mọc ra rất nhiều loài hoa nhỏ đủ màu sắc, trong đó màu đỏ là nhiều nhất, từng chùm từng chùm nhiệt liệt như lửa.

Vẻ đẹp cuồng dã, tràn đầy sức sống như vậy mà sao dưới những chùm hoa dại rừng đỏ như vậy lại có một bóng dáng nhỏ xíu đang ngồi bên dưới len lén lau nước mắt. Cô gái nhỏ không dám khóc thành tiếng, chỉ dám ngồi chồm hổm dưới tàng cây ôm đầu gối lên khóc nức nở, thỉnh thoảng dùng mu bàn tay nhỏ nhắn lau nước mắt trên mặt.

“Hu hu hu chị Sơ Vân ơi” Tiểu Huyền phát ra tiếng khóc nghẹn ngào.

Sau ngày hôm đó, chị Sơ Vân đã bị cái anh khủng bố biết giết người kia mang đi. Em vốn tưởng rằng chị Sơ Vân sẽ ở cùng với em, nhưng bây giờ trong doanh trại lại chỉ còn lại một mình em. Tuy chú Euler nói ở đây sẽ không ai dám bắt nạt em nhưng em vẫn thấy lo sợ không yên, bởi vì ánh mắt những người kia nhìn em thật là kì quái. Cho nên bình thường ngoại trừ giặt quần áo hoặc lau dọn phòng cho chú ấy thì em không hề dám rời khỏi ngôi nhà trúc.

Vốn chỉ tới đây để lấy quần áo đã phơi khô nhưng không biết vì sao em nhìn thấy những bông hoa dại xinh đẹp đột nhiên lại nhớ tới chị Sơ Vân. Em nhớ hương vị trên người chị ấy, giọng nói dịu dàng thánh thót của chị ấy, còn có bàn tay mềm mại chị ấy vuốt ve trán mình khi tránh mưa trong hang động.

Nghĩ đến rồi lại không nhịn được mà rơi nước mắt. Không biết bây giờ chị ấy sao rồi? Cái anh đáng sợ kia có bắt nạt chị ấy không đây? Cô bé càng nghĩ càng buồn bã, đôi mắt to cũng rưng rưng.

Đột nhiên, một con chim nhỏ bay qua rồi đậu trên sào quần áo, móng vuốt nhọn hoắt quét qua quần áo, ngẩng đầu đứng thẳng trên sào quần áo, Tiểu Huyền chớp đôi mắt nhỏ nhìn con chim, mà nó cũng không tránh né, ngược lại còn ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trên cây sào trúc, trông rất đáng yêu.

Dù gì cũng chỉ là một cô bé, Tiểu Huyền lập tức gọi nhỏ một tiếng, khuôn mặt trắng nõn cũng ngừng khóc cười thật tươi. Nhưng một giây sau cô bé đã mở rộng cái miệng nhỏ nhắn. Sau khi con chim nhỏ ngao nghể đứng trên cây trúc, đột nhiên hạ lưng trắng xuống, phần đuôi chống lên.

“Phốc phốc phốc” dưới chân con chim nhỏ lập tức hiện lên một đồng gì đó màu xanh.

“Aizz!” Tiểu Huyền ngồi chồm hổm dưới tàng cây nhảy dựng lên, hồn hển phóng tới cây sào trúc. Con chim nhỏ liếc cô bé một cái rồi vỗ đôi cánh xinh đẹp “bành bạch” bay vào trong rừng.

Xong rồi! Quần áo vốn có thể lấy vào ngay bây giờ lại phải giặt lại lần nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương lại vài vệt nước mắt của Tiểu Huyền đã trở thành cái bánh bao, sau khi nhìn về phía cánh rừng giậm chân nửa ngày, cô bé bĩu môi kéo chiếc áo bẩn xuống, chạy chậm chậm đến bên kia giặt lại lần nữa, làm gì còn buồn phiền?

Sau khi nhón chân phơi quần áo ướt lên cây trúc, cô bé cố hết sức gom hết quần áo đã phơi khô sau đó chậm rãi xếp từng cái vào giỏ. Chỉ một lát sau, cô bé đã ôm giỏ quần áo chỉnh tề rời khỏi bãi đất trống.

Vì bãi đất trống này một bên là khe núi cho nên muốn về nhà chính phải đi qua một loạt các ngôi nhà trúc, Tiểu Huyền ôm cái giỏ trong tay, nghiêng gương mặt nhỏ nhắn nhìn đường chậm chậm đi về phía nhà trúc.

Cửa ra vào ngoài ngôi nhà trúc có hai binh sĩ đứng gác, mặc đồng phục màu xanh, đầu đội nón bộ đội, xa xa trông thấy cô bé đến gần, hai người liếc nhìn nhau một cái, một làn gió thổi qua, mặt hai gã lính bị khói thuốc súng tóe lượn đến khô ráp hiện lên một vẻ trần trụi, sai đó hai đôi mắt sáng rỡ đánh giá cô gái nhỏ.

Bình thường những người phụ nữ cấp trên chơi chán đều thưởng cho cảnh vệ bên cạnh mình trước tiên, sau đó mới tới phiên bọn họ. Đã gần một tháng nay vậy mà đại ca vẫn chưa chán, không biết con bé trắng trẻo non mịn làm cho người ta chảy nước miếng này đến khi nào mới trở thành phần thưởng ban xuống đây? Nhưng mà cô bé còn quá nhỏ, toàn thân cũng chẳng có mấy gam thịt, đến phiên bọn họ sợ cũng chẳng còn thừa lại bao nhiêu.

Tiểu Huyền bị nhìn như vậy khiến hai chân run lên, sợ hãi không thôi ôm chặt chiếc giỏ vào ngực, như vậy mới có cảm giác an toàn. Lúc đi qua cửa, cô bé còn cảm thấy sau lưng có hai ánh mắt nóng bỏng đang nhìn theo, em nuốt nước bọt, không nhịn được ôm lấy quần áo chạy chậm chậm. Sau khi ánh mắt của tên lính biến mất sau ngã rẽ, em mới dừng lại dưới một cây gỗ lớn trước ngôi nhà trúc, sau đó buông chiếc giỏ ra thở hổn hển.

“Phù!!!” Thật sự là rất đáng sợ.

“A” Đột nhiên căn nhà trúc phía sau em truyền ra một âm thanh nứt nẻ yếu ớt, nghe như một con vật nhỏ sắp chết. Toàn thân Tiểu Huyền dựng tóc gáy trong phút chốc, lập tức xoay người người về phía sau.

Ngôi nhà trúc này hình như là địa điểm họp tạm thời của một vài tướng lĩnh cấp cao trong doanh trại thì phải, cái người đàn ông gầy teo lùn trước muốn em hình như cũng ở đây! Nhưng vì sao trong phòng của ông ta lại truyền đến âm thanh này? Hơn nữa hình như còn là âm thanh của một cô gái!

Trong nhà lại truyền đến tiếng ngậm rất nhỏ, Tiểu Huyền trừng lớn mắt nhìn về phía phòng ngủ nơi phát ra âm thanh đó. Sau đó, em lại nhìn sang hai bên một chút. Cảnh vệ tuần tra vừa mới đi qua đây. Em nuốt một ngụm nước bọt, ôm chặt giỏ quần áo từ từ đi về phía ngôi nhà trúc.

Giẫm lên bậc thang bằng trúc kéo kẹt, em lần mò đi lên lầu hai. Nơi này không khác mấy nơi ở của chú Euler, em nhanh chóng tìm được phòng ngủ trên lầu hai.

Cửa phòng không khóa, vì màn cửa sổ sát đất không kéo ra nên nhìn vào qua khe cửa thì bên trong tối thui, tối đến mức không thể nhìn thấy gì, hơn nữa lại còn tỏa ra mùi vị làm cho người ta khó chịu.

“Ưm” người bên trong nghe thấy bên ngoài có tiếng động nên phát ra tiếng than yếu ớt.

Tim Tiểu Huyền đập nhanh, cảm thấy có hơi bất an, nhưng tiếng động từ bên trong rõ ràng là tiếng rên của một cô gái.

“kéo kẹt” một tiếng, em cắn răng đẩy cánh cửa gỗ ra. Căn phòng đen thui, u ám, ẩm ướt, vô cùng tăm tối, cả căn phòng lan tràn ra một mùi vị khó chịu không nói nên lời. Tiểu Huyền sợ hãi vươn tay lần mò công tắc đèn trên vách tường.

“Bụp” một tiếng, ngọn đèn trong phòng sáng lên, sau đó hai mắt Tiểu Huyền trừng thật to trong phút chốc.

Trên chiếc giường rộng thênh thang trong phòng, một cô bé cũng cỡ tuổi em hai tay bị nhốt trong một chiếc công màu bạc trên đầu giường! Thân thể cô bé còn sót lại vài miếng vải, một chân trần trụi, chân còn lại còn vướng cái quần bị cởi đến đầu gối, bên cạnh cô bé là quần áo bị xé nát thành từng mảnh vụn, thân thể gầy teo không nhúc nhích, chỉ có thể nghiêng đầu phát ra vài tiếng ngậm yếu ớt, từ cửa ra vào nhìn lại chỉ trông thấy cái cằm nhỏ của cô bé, mà trên cơ thể trẻ con đều chẳng chịt những vết thương vô cùng đáng sợ, điều khiến cho người nhìn phải giật mình là giữa đôi chân gầy gò đang mở lớn của cô bé...là vết máu nhảy

nhựa, giống như bị người ta khoét lớn ra, đang chảy máu không ngừng. Da thịt bên dưới là từng mảng tím xanh, vết máu loang lổ giữa đôi chân trắng nõn, dơ bẩn vô cùng, thô thảm vô cùng!

Trong không khí lan ra một mùi máu tươi cùng mùi khai của nước tiểu, đặc quánh!

“Oe!” Khi Tiểu Huyền đã nhìn rõ dáng vẻ của cô bé kia thì không nhận được cú người nôn thật nhiều, quần áo trên tay cũng rơi đầy đất.

“Ai ở trên đó hả?” Không đợi Tiểu Huyền đứng lên, dưới lầu đã truyền đến tiếng quát của cảnh vệ.

Sắc mặt em trắng bệch, toàn thân run rẩy, bất chấp quần áo rơi trên sàn nhà, xoay người chạy vội xuống cầu thang.

Hai gã cảnh vệ mới vừa đi tới cửa ngôi nhà trúc trúc thấy Tiểu Huyền chạy vọt xuống nên cũng dừng một lát, nhưng vì thân phận của em nên cũng không ngăn lại. Tiểu Huyền chạy thẳng ra khỏi căn nhà, vọt đến bên cạnh cây đại thụ cách đó không xa, sau đó chống một tay lên thân cây, một tay ôm lấy ngực “oe” một tiếng rồi nôn hết ra. Đến khi em không còn gì để nôn nữa, rốt cuộc em mới thở hổn hển đứng thẳng người lên. Sau đó, em nhìn thấy cô bé bị hai gã lính kia khiêng xuống.

Hai cây sào trúc trở thành cái cang đơn giản, chiếc ga giường dơ bẩn bao trùm thân thể gầy gò. Dưới chiếc giường đơn lộ ra mái tóc đen, rủ xuống bên cạnh cánh tay gầy yếu, tím xanh từng mảng.

“Chắc cũng sắp tắt thở rồi.” Một tên lính đứng trước nói nhỏ.

“Vậy ném đi hay là đem thiêu?” Tên lính đi phía sau nhú mồm hỏi nhỏ.

“Ném đi, thiêu phiền toái lắm.” Tên lính kia tức giận trả lời.

“Aizz” một tên lính khác không nói thêm gì nữa, chỉ vùi đầu lo đi.

Tiểu Huyền vịn thân cây, ngơ ngác nhìn hai người kia khiêng cô bé đi qua mình. Tên lính thở dài kia khi đi qua trước mặt em còn liếc nhìn em một cái. Ánh mắt kia có chút thương cảm, như là đang nói – thật đáng thương, người tiếp theo sẽ nhanh chóng là nhóc thôi.

Toàn thân Tiểu Huyền bắt đầu run rẩy kịch liệt. Đến khi hai gã kia biến mất sau con đường nhỏ, em vẫn còn chưa thể khống chế được cảm giác run rẩy của mình.

Mặt trời lớn như vậy nhưng thậm chí em lạnh đến nổi hàm răng đánh vào nhau không ngừng. Đến cuối cùng, em chỉ có thể vừa run rẩy vừa ôm hai tay vào nhau chạy thật nhanh về chỗ của mình. Đến khi trở lại phòng ngủ, em đóng “cạch” cửa lại, cuộn mình vào cái ổ trong góc, sau đó dùng thảm to quấn chặt người lại.

Cả buổi chiều em không ra khỏi phòng, trong căn phòng truyền đến tiếng khóc hoảng sợ, quanh quẩn trong căn phòng rộng lớn.

Đến tối, cảnh vệ gõ cửa nói vừa rồi Euler dự tiệc bị người ta không cẩn thận làm đổ súp lên người, bảo em mang quần áo sạch sẽ sang đây, lúc đó em mới bắt đầu mang đôi mắt sưng đỏ bỏ ra khỏi căn. Sau khi rửa sạch mặt trong nhà tắm, em từ từ lấy một chiếc áo T-shirt sạch sẽ từ trong tủ ra, sau đó ôm trong tay theo cảnh vệ chậm rãi đi tới bên kia.

70. Chương 67

Chương 67 – Ngoại truyện 3

Dọc theo con đường hai bên là những ngôi nhà trúc nhỏ đèn sáng lờ mờ, Tiểu Huyền đi tới một ngôi nhà lớn náo nhiệt. Xa xa nhìn lại, đầu người lác lác trên sàn nhà, tụ họp ở giữa, lúc thì yên tĩnh không tiếng động, lúc lại ồn ào xôn xao, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng la hét.

Khu nhà sàn bên ngoài này là nơi bọn lính thường tụ tập giải trí, làm đại ca nên Euler thỉnh thoảng cũng ghé qua đây uống rượu vui vẻ với cấp dưới. Tiểu Huyền từ từ đi đến dưới lầu, vốn định nhờ một tên lính đứng gác bên dưới mang lên, ai ngờ dưới lầu không một bóng người, tất cả đều đã kéo lên lầu hai hết cả. Cô gái nhỏ chỉ còn cách ngoan ngoãn ôm quần áo lên lầu hai.

Không gian lầu hai rộng gần 100 met vuông, chính giữa là một chiếc bàn trải một tấm thảm nhung màu xanh, hơi giống bàn bi da, bên cạnh bàn có đầy người tụ tập, bên cạnh rào chắn đặt một chiếc bàn thấp cùng một bộ ghế sofa cũ, ngoại trừ ở giữa có treo một cái đèn thì những góc còn lại đều sáng lờ mờ, ánh sáng yếu ớt lập lờ. Bên cạnh bàn chất đầy bình rượu rỗng cùng với mấy bao thuốc lá rẻ tiền, mấy cô gái khiêu vũ trên sân khấu vì không có người xem nên ngồi xuống ghế sofa đợi đàn ông vui vẻ xong đến chọn lựa.

Mấy tên lính đang chơi bài vén tay áo lên quất lớn đặt cược, trên chiếc bàn tròn rải đầy tiền, mùi mồ hôi, mùi thuốc, mùi rượu cộng thêm mùi nước hoa giá rẻ trên người các vũ nữ tản ra trong không khí làm cho Tiểu Huyền sợ hãi.

Đứng trước cửa nhìn qua khe cửa tìm nửa ngày em mới tìm thấy Euler đang thản nhiên ngồi chính giữa đánh bài. Mấy gã đàn ông nín thở chờ mở bài, sau khi vạch bài ra mọi người lại làm ầm lên, người thắng cười ha ha, kẻ thua ủ rũ, Euler cũng thua bài cười tủm tỉm vất một xấp tiền ra đặt cược tiếp.

Tiểu Huyền hồi hộp lo sợ lách qua hai gã đàn ông cao lớn chen vào, duỗi đôi tay nhỏ bé kéo lấy góc áo Euler.

“Chú Euler ơi, quần áo, quần áo đây.” Em gọi thật nhỏ, chú ý thấy trước ngực anh ta đã dính một mảng thức ăn.

Euler đang xem bài liếc nhìn sang cô nhóc một cái, miệng “ừm” một tiếng. Sau khi ngoắc người phía sau ngồi xem bài giúp mình, anh ta đứng dậy rời khỏi chiếu bạc. Tiểu Huyền vội vàng ôm quần áo đuổi theo.

Euler dẫn cô bé đi đến chỗ ghế sofa không có ai ngồi, cởi chiếc áo trên người ra ném trên thành ghế rồi với tay cầm chiếc áo T-shirt trên tay Tiểu Huyền định mặc vào.

“Lấy cái này lau đi đã.” Tiểu Huyền vội vàng đưa chiếc khăn mặt sạch sẽ đã thấm nước tới. Trên người bị dính súp nhất định sẽ không thoải mái, cho nên trước khi đi em đã mang theo một chiếc khăn ướt.

“Ừ” Euler liếc nhìn trên người mình, cơ bụng cường tráng cũng dính một ít. Anh ta buông chiếc áo trong tay ra ngồi xuống ghế sofa, gạt đầu nhẹ với Tiểu Huyền. Tiểu Huyền lập tức ngoan ngoãn đi tới giữa hai chân anh ta, ghé sát vào cẩn thận dùng chiếc khăn trên tay chà lau súp dính trên người anh ta.

Hai người cũng không để ý cảnh tượng này trong mắt người khác mập mờ cỡ nào. Người đàn ông rắn chắc cường tráng lười biếng ngồi trên ghế sofa, lộ ra lồng ngực rộng lớn trần trụi, mỗi một đường cong đều như được khắc ra. Mà giữa hai chân anh ta đang kẹp lấy một cô bé nhỏ xinh xắn, nhìn từ xa thì cô bé đang chui đầu vào cơ bụng anh ta, cái đầu nhỏ lúc lên lúc xuống như đang làm chuyện khiến cho người ta phải xị máu mũi.

“Xong rồi chú Euler.” Tiểu Huyền nâng gương mặt nhỏ nhảnh lên, nói khẽ.

Euler đang chuẩn bị mặc áo vào bỗng ngừng động tác.

“Sao mắt lại sưng lên thế?” Anh ta nhíu mày, nâng cái cằm nhỏ của cô bé lên trước ngọn đèn nheo mắt xem xét.

Thời gian này nô lệ nhỏ vừa ngoan vừa hiểu chuyện, bình thường cũng không khóc không quấy, còn đỡ lo hơn cả nuôi một con chó nhỏ khiến anh ta cực kì hài lòng, vậy mà sao hôm nay đôi mắt xinh đẹp lại sưng lên như quả hạch đào thế này? Kẻ nào dám bắt nạt cô bé?

“Có ai bắt nạt nhóc à?” Euler hỏi.

Nghe Euler hỏi vậy, thân thể nho nhỏ của Tiểu Huyền run lên, gương mặt nhỏ đang bị nâng lên có vẻ tái nhợt.

“Không có ạ.” Mũi em cay cay nhưng những ánh mắt chung quanh làm cho em không dám rơi nước mắt.

Hừ, không ai bắt nạt mà lại khóc thành như vậy, đúng là một đứa trẻ. Chắc là nhớ nhà đây mà.

“Cháu về trước bảo người làm cho tôi một ít đồ ăn, mẹ nó cả buổi tối chỉ tưới rượu vào bụng.” Euler cũng chẳng thích đồ trẻ con, buông gương mặt nhỏ nhắn của cô bé ra, vừa mặc áo vừa dặn dò.

“Vâng” Tiểu Huyền cúi mặt xuống nói nhỏ.

Thái độ của chú Euler làm cho em càng không dám nói đến chuyện chiều nay. Không biết vì sao em cảm thấy mũi cay quá, hốc mắt cũng nóng quá.

“Đi đi” Euler vỗ cái đầu nhỏ của cô bé.

Tiểu Huyền yên lặng nhặt quần áo và khăn mặt trên ghế sofa lên, vùi đầu ra khỏi căn phòng. Euler như cơn mây nhìn cô nhóc rời đi, ngoắc tay gọi một cảnh vệ tới. Cảnh vệ đi ra hỏi binh sĩ tuần tra chiều nay rồi nhanh chóng trở lại báo cáo chuyện xảy ra chiều nay cho Euler nghe. Thì ra là bị dọa sợ. Euler sờ cảm lắc đầu.

Cái tên bộ trưởng Ngô kia thích hành hạ bé gái đã không còn là bí mật trong quân đội, nghe nói căn nhà trong tổng bộ của ông ta cách vài ngày lại mang về vài cô bé, thời gian này lên núi bàn chuyện còn dẫn theo một cô bé vừa mua về, không ngờ mới có vài ngày mà đứa bé kia đã không còn thở nữa. Thật là kinh tởm cho những chuyện lão ta làm. Euler chán ghét nhứt nhứt. Nhưng mấy chuyện này cũng chẳng ai để ý, ngoại trừ chuyện công việc thì anh ta cũng không cần thiết phải để ý đến chuyện riêng tư của đồng nghiệp.

Đàn ông vùng Tam Giác Vàng có ngày hôm nay không có ngày mai, phụ nữ cùng trẻ em vùng Tam Giác Vàng thậm chí còn chẳng có ngày hôm nay. Phụ nữ và trẻ em ở nơi hòa bình còn là quần thể yếu thế, huống chi là nơi tràn ngập khói thuốc súng như Tam Giác Vàng?

Tiểu Huyền mang theo đôi mắt đỏ hồng đang trên đường trở về, thỉnh thoảng lại khịt khịt mũi, ầm ục khó hiểu. Chú Euler cũng đã đối xử với mình rất tốt rồi, không thể làm phiền chú ấy thêm nữa. Chú ấy nói chỉ cần mình ngoan ngoãn nghe lời thì sẽ không có ai dám bắt nạt. Sau này em cứ việc ngoan ngoãn là được rồi. Nghĩ vậy, cô gái nhỏ dần dần đi qua con đường hơn trăm mét trở về ngôi nhà trúc.

Trên đỉnh đầu là bầu trời đêm mênh mông, những chấm sao nhỏ lấp lờ, ngẩng đầu lên nhìn núi non bốn phía vừa giống như mây vừa giống như một biển đảo nhỏ, căn phòng phía trước tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Dưới một gốc cây đại thụ cành lá rậm rạp chỗ ngã rẽ, làn gió nóng rầu rĩ quét qua. Nhưng Tiểu Huyền không ngờ em vừa bước còn ngã rẽ thì đã trông thấy một con quỷ làm cho em hoảng sợ lúc chiều.

Bộ trưởng Ngô uống rất nhiều rượu trong bữa tiệc đã ngà ngà say đang đi về căn phòng của mình, vừa đi vừa ảo não sao hôm nay mình lại ra tay nặng như vậy nên đêm nay không chơi được gì. Sau đó lão ta nhìn thấy một bé gái đang đứng dưới một bụi cây cách đó vài mét.

Dưới ánh trăng, bé gái có làn da trắng nõn như ngọc, gương mặt tinh tế gần chết, đôi mắt rưng rưng lấp lánh, hàng mi dài như chiếc quạt, gương mặt nhỏ nhỏ, bờ vai nhỏ nhỏ, thân thể cũng nhỏ nhắn. Trông thấy đã biết vừa non vừa ngon. Thật đúng là... quá mê người!

Bộ trưởng Ngô với khuôn mặt đã bị chất cồn làm cho nóng cháy nặng nề nuốt một ngụm nước bọt, không hề nghĩ ngợi đi tới bắt lấy đầu vai của Tiểu Huyền!

“Ai đó?” Cô bé đột nhiên bị tập kích kinh hãi kêu lên một tiếng, đến khi thấy rõ người đang bắt lấy em là ai, em hoảng sợ thét lên.

“Chú Euler!!!!” Tiểu Huyền vô cùng kinh hãi cầm thứ trên tay ném vào đối phương sau đó thét chói tai lùi về sau rồi bỏ chạy! Nhưng gã đàn ông cao gầy chỉ tiến lên hai bước đã đuổi được cô bé, dùng một tay bắt lấy tóc của em!

“Á!!!” Da đầu đau nhói làm cho Tiểu Huyền hét lên, thân thể bị kéo ngược về sau.

“Nhóc con, để cho tao ôm một cái nào...” gã đàn ông trung niên khề vươn tay ra đã bắt được cô bé đang chạy trốn, sau đó ôm lấy em thật mạnh không thể nhịn nổi đưa miệng tới muốn hôn lên gương mặt nhỏ nhắn kia.

“Chú Euler cứu mạng!” Tiểu Huyền thét lớn dùng hai tay cào cấu lưng tung lên khuôn mặt xấu xí của gã. Trên người của người này tỏa ra mùi hôi thối nhàn nhạt làm cho em nghĩ đến mùi vị chán ghét chiều nay!

“Chát” một tiếng, mặt Tiểu Huyền bị giáng xuống một cái tát thật mạnh!

Thân thể nhỏ nhỏ lập tức mềm nhũn té xuống, khóe miệng rỉ ra một dòng máu tươi, tai ù ù, em phát ra tiếng khóc nức nở yếu ớt.

“Chú ơi cứu cháu!”

“Chú hả? Hà hà, tao cũng là chú của nhóc đây, tao tới thương nhóc được không?” Bộ trưởng Ngô vác em lên rồi đi về chỗ của mình, thân thể nhỏ nhắn trong tay lão mềm mại vô cùng, lão đã hưng phấn đến căng phồng của mũi rồi.

Nếu lần trước không bị chậm một bước thì cô nhóc này đã sớm là của lão rồi. Lần này lão đến doanh trại vừa nhìn thấy cô nhóc đã biết cô bé còn là trinh nữ. Căn bản là Euler chưa từng chạm vào cô bé!

Lão đã nói rồi mà, làm sao mà Euler lại thích cái thứ này chứ. Nghe ngóng thì mới biết chỉ là nuôi để giải sầu thôi. Vậy thì còn không dễ cướp hay sao? Hôm nào mang tới vài đứa ngoan ngoãn một chút là được rồi, dù sao thì từ trước đến giờ cậu ta cũng khá hào phóng chuyện phụ nữ.

Cô bé này lão đã chấm rồi!

Lão vác cô bé vào phòng ngủ trên lầu. Trong cơn choáng váng, Tiểu Huyền bị lão ném lên cái giường xấu xí hôi hám. Bộ trưởng Ngô vươn tay mò lên đầu giường lấy một chiếc còng, sau đó trói cổ tay em vào đầu giường.

Đau quá!

Bên má trái như bị thiêu cháy, vừa sưng vừa đau nhức, khóe miệng vẫn còn mùi máu tanh. Đôi mắt to của Tiểu Huyền đã trào nước mắt, phát ra tiếng gào thét yếu ớt.

Ai tới cứu em đây?

“Xoạt” bộ trưởng Ngô xé toang làn váy của em, dưới làn váy là đôi chân gầy yếu lộ ra. Hai mắt lão lập tức bị tình cảnh trước mắt làm đỏ bừng, chỗ bên dưới bụng bùng lên một ngọn lửa hừng hực. Lão chưa bao giờ nhìn thấy da thịt căng tràn trắng nõn như thế này! Quả thật là đẹp tuyệt vời! Con mẹ nó, thật đúng là mê người!

Đã không còn kịp nữa rồi, sướng một phát rồi nói sau!

Khuôn mặt gầy còm của lão hiện lên vẻ hưng phấn cực độ, sau khi xé váy của em, lão vừa kéo khóa quần của mình xuống vừa dùng tay chụp lấy chiếc quần lót bằng bông nhỏ nhỏ của em.

“Không!” Tiểu Huyền bị trói cổ tay toàn thân run lên, kinh hãi như sắp sửa bước vào tầng địa ngục kinh khủng nhất.

Đang lúc bộ trưởng Ngô với tay vào quần lót của em thì...một tiếng “răng rắc” vang lên, đột nhiên lão kinh sợ nhổm dậy!

“A a a!!!!” lão như một gã tâm thần ôm lấy cổ tay phải điên cuồng gào thét trên giường!

Euler phá cửa vào vô cùng tức giận dùng một phát bắt lấy tên bộ trưởng Ngô đang lồm lộn gào gú không ngừng, tay kia nắm thành quyền đánh thật mạnh vào bụng lão.

“Á!!!!” anh dùng hết sức đánh bay bộ trưởng Ngô vào góc phòng, rồi nặng nề nện xuống chiếc bàn gần giường, sau đó lại ngã phịch xuống mặt đất!

Máu tươi phun ra từ cổ tay lão bay một vòng từ giường đến chiếc bàn gỗ, cả người bị nện xuống bên cạnh bàn gỗ rồi như một miếng vải rách nằm phịch xuống đất, không thể cử động được.

Euler mang vẻ mặt tái nhợt, gân xanh nổi lên cuồn cuộn làm cho người ta sợ hãi, sau khi thu nắm tay lại, anh không nói một lời đi về phía chiếc giường. Tiểu Huyền tràn ngập nước mắt toàn thân run rẩy, hàm răng đánh vào nhau cắn cật không nói nên lời. Euler đi đến đầu giường rồi cúi người kéo đứt còng bạc, nhanh chóng cởi áo T-shirt trên người bao lấy cô bé mặt đầy nước mắt, sau đó anh duỗi cánh tay ra ôm lấy Tiểu Huyền đang kinh hãi cực độ. Cái ôm cẩn thận như đang ôm một đứa trẻ.

Đến khi anh đã ra khỏi phòng, binh sĩ bên ngoài mới nơm nớp lo sợ đi vào phòng. Bên cạnh bàn trà, gã đàn ông nằm co quắp không có động tĩnh gì, cổ tay chảy đầy máu nhuộm ướt cả người lão. Binh sĩ đến gần kiểm tra mới phát hiện ra mắt mũi miệng của lão đều trào máu, phỏng chừng nội tạng trong người đều đã bị đánh nát. Vừa sờ đến mạch phần cổ, đúng là đã không còn thở.

Tiểu Huyền được Euler ôm trong lòng vẫn không có cách nào kìm chế được cơn run rẩy của mình. Đến khi được bế trở về căn phòng quen thuộc, em cũng không thể nào mở miệng nói ra một chữ.

Sau khi nguôi cơn giận, Euler chỉ cảm thấy thân thể gầy yếu của cô bé trong lòng dường như không còn sức nặng, cực kì đáng thương. Anh nhăn đôi mày rậm lại muốn đặt cô bé lên chiếc đệm dưới đất mà cô bé vẫn thường ngủ nhưng bàn tay nhỏ bé của em lại ôm chặt lấy cánh tay của anh không chịu buông ra.

“Không sao rồi, tên kia chết rồi, sau này không còn ai dám bắt nạt cháu nữa đâu.” Euler quỳ một chân trên mặt đất, vỗ nhẹ tấm lưng nho nhỏ của cô bé.

Chắc là sợ lắm nhỉ?

May mà anh tới kịp. Vốn anh muốn đánh thêm vài ván nhưng đang đứng trước bàn thì mí mắt giật giật, sau đó bên tai lại nghe thấy tiếng kêu cứu. Khi anh cẩn thận lắng nghe thì lại cảm thấy mình đã nghe lầm, nhưng mà vì vậy nên anh cũng không còn hứng đánh bài nữa, sau khi chia số tiền thắng được cho cấp dưới, anh khoanh hai tay lại chuẩn bị đi về nhà ăn khuya. Kết quả đi đến chỗ rẽ anh lại nhìn thấy quần áo cùng khăn mặt của mình rơi trên mặt đất.

Lại còn có kẻ dám động vào người của anh à!

Trong nháy mắt khi nhìn thấy dáng vẻ kinh hãi của cô nhóc, trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ – anh muốn vịn cái đầu của tên súc sinh kia ra!

Mẹ nó, dùng một quyền giải quyết hẳn đúng là quá hời cho tên cặn bã đó!

Tiểu Huyền bám chặt lấy tay Euler không thả ra, tựa như người sắp chết đuối lại bắt được một khúc gỗ cứu mạng.

Không phải em đang nằm mơ đấy chứ? Chú Euler thật sự tới cứu em sao? Căn phòng quen thuộc, hương vị quen thuộc. Em có thể cảm nhận được lồng ngực dày rộng nóng hôi hổi cùng hơi thở quen thuộc của chú Euler, cũng cảm giác được bàn tay ấm áp của chú ấy đang vỗ nhẹ sau lưng mình, còn có lời an ủi gọn gàng của chú ấy nữa. Thật sự là chú ấy, lồng ngực an toàn này có thể bảo vệ cho em, em có thể tin cậy vào.

“Chú Euler”

Tiểu Huyền bị kinh sợ đến chấn động rồi cuộc cũng lên tiếng, “Cháu rất sợ, vừa rồi cháu rất sợ!”

Em duỗi cánh tay ra nhốt chặt lấy cổ Euler, sau đó nằm trong lồng ngực dày rộng của anh, thả lỏng mình mà đau đớn khóc òa lên.

Euler cực kì bất đắc dĩ. Cánh tay gầy mảnh đang quấn chặt lấy cổ anh, nửa ngày sau anh cũng không tài nào buông thân thể trong lòng mình xuống được. Lồng ngực trần trụi đã sớm bị nước mắt nước mũi của cô nhóc thấm ướt, ghét muốn chết.

“Chú Euler ơi chú Euler” Tiểu Huyền vừa khóc nức vừa không ngừng gọi tên anh, sau đó vừa khóc vừa ghé vào lỗ tai anh kể mình sợ thế nào, kể cho anh nghe trước kia mình cũng từng bị cha kẻ bắt nạt, em đã dùng bình hoa đập vỡ đầu cha kẻ rồi chạy ra khỏi nhà, kể cho anh nghe thật ra đã ở đây lâu như vậy nhưng vẫn còn thấy sợ, kể cho anh nghe những binh lính ngoài kia luôn nhìn em bằng ánh mắt kì quái, kể cho anh nghe cảnh tượng đáng sợ em nhìn thấy chiều nay.

Euler hít một hơi thật sâu, bàn tay vỗ về tấm lưng cô bé nắm chặt lại. Cô nhóc đáng yêu cười ngây thơ như vậy thì ra cũng đã từng trải qua những điều đáng sợ như thế.

“Được rồi, không sao đâu.” Một lúc sau, anh tự tay vỗ vỗ bả vai Tiểu Huyền.

“Cháu buông tay ra ngoan ngoan ngủ một giấc đi, tôi cam đoan từ nay về sau không ai dám bắt nạt cháu nữa đâu.” Anh vừa gỡ cánh tay Tiểu Huyền ra vừa đưa ra lời hứa bên tai cô bé.

“Ồ thật...thật sao ạ?” Tiểu Huyền nâng gương mặt đáng thương lên, vừa nấc vừa nhìn anh.

“Thật, cam đoan đấy.” Euler bắt đầu dĩ gạt đầu, cảm thấy hôm nay mình thật là tốt bụng, lời nói bị cô nhóc này hoài nghi cũng không tức giận.

Anh vừa kéo tay Tiểu Huyền xuống thì hai cánh tay kia lại nhanh chóng quấn chặt lấy cổ anh.

“Hu hu hu...” cô bé có thể nào cũng không ngăn được những giọt nước mắt ảm ức của mình, chui đầu vào cổ anh khóc òa lên.

Đêm nay, Tiểu Huyền khóc đến đen kịt trời. Sau đó Euler chỉ có thể để mặc cho cô bé giống như một con chuột túi trèo lên người mình khóc suốt suốt. Cuối cùng, Tiểu Huyền khóc đến cạn kiệt sức lực ghé vào trong lòng anh ngủ thật say anh mới gỡ cô bé từ trên người mình xuống, sau đó thô lỗ nhét vào trong chăn.

Sau khi đứng dậy ra ngoài phòng nói với cảnh vệ vài câu, anh vào nhà tắm lấy khăn lau nước mắt nước mũi trên người, ngâm nghỉ một lát, anh lại đi vào góc phòng dùng khăn lau qua gương mặt nhỏ nhắn vô cùng thảm hại của cô nhóc.

Nhìn gương mặt bẩn thỉu trở thành gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo như cũ, anh hài lòng gạt gạt đầu, sau đó quăng khăn mặt sang một bên, ngáp một cái rồi trở về giường mình ngủ.

Aizz, dễ trẻ con thật là mệt chết.

Nửa đêm, đột nhiên anh bị tiếng xột xoạt làm bừng tỉnh. Trong bóng tối, anh mở to hai mắt, sờ sờ nhà truyền đến tiếng động nhỏ, Euler nghiêng đầu xem xét, nâng hàng mi lên.

Một thân hình nhỏ nho đang buông tấm chăn mỏng trên người ra đứng dậy đi về phía giường của anh. Đến khi đi đến vị trí gần chiếc giường của Euler nhất, thân thể nhỏ kia mới lặng lẽ trải chăn đệm xuống đất, sau đó dựa vào chiếc giường rồi chui vào chăn. Chỉ lát sau, Euler đã nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô nhóc.

Hàng mi dài của Euler nửa ngày sau cũng không buông xuống được. Thôi, hôm nay cô nhóc đã bị hoảng sợ rồi, cho cô nhóc ở đó vậy.

Trên mặt đất, Tiểu Huyền ngửi thấy hương vị quen thuộc mới an tâm tiến vào giấc ngủ say. Trên giường, Euler ngáp một cái thật lớn, sau đó cũng nhắm mắt lại. Trong căn phòng ngủ yên tĩnh, một lúc sau chỉ còn nghe thấy hai tiếng thở đều đều.

71. Chương 68

Chương 68 – Ngoại truyện 4

Ngày hôm sau Euler rời khỏi doanh trại đi đến tổng bộ.

Tiểu Huyền mơ mơ màng màng tỉnh dậy thu dọn căn phòng rồi nhút nhát ra khỏi cửa, khó hiểu phát hiện ra tất cả cảnh vệ đều bị thay hết, cảnh vệ mới tới lúc đi ngang qua em mắt cũng không dám nhìn lung tung nữa. Đến lúc này, đừng nói là binh sĩ trong doanh trại, ngay cả người trên tổng bộ cũng biết không ai được đụng vào cô nhóc Euler đang nuôi.

Sau khi biết được hoàn cảnh của Tiểu Huyền, hình như Euler cũng kiên nhẫn với em hơn một chút, cũng mắt nhắm mắt mở cho qua đối với hành động mở rộng chăn đệm dưới đất của em. Bất kể thế nào thì cảm giác trong phòng có thêm nhiều người thật ra cũng không khó chịu lắm. Nửa đêm thức giấc, chiếc đèn nhỏ bên góc tường luôn lập lòe, lúc tâm trạng bực bội mà nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ khi ngủ kia cũng trở nên bình tĩnh hơn. Sau khi ra chiến trường chém giết người đầy mùi máu tanh đường như có thể bị rửa đi bởi hương vị ngọt ngào bên cạnh giường kia.

Dần dần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc sáng sủa hơn nhiều, luôn nở nụ cười ngọt ngào, mà nụ cười này có năng lực thần kì làm cho người ta không tự chủ được mà thấy sung sướng, giống như một con suối trong vắt chảy ra từ rừng núi, tiếng nước róc rách vui vẻ, tươi mát trong lành, nhìn thôi đã thấy thoải mái rồi.

Em là một cô bé vô cùng khờ dại hiếu kì, tư tưởng thuần khiết không thể tưởng tượng nổi như chưa bao giờ bị nhiễm những việc thế tục, trong tâm hồn non nớt của em, chuyện phức tạp cũng không còn phức tạp nữa, tranh đấu cũng không còn là tranh đấu nữa.

“Chú Euler là người tốt nhất trên đời.” Câu nói này của cô nhóc ngốc nghếch đến nỗi làm cho anh phải bật cười, giống như chiếc chuông gió ngoài mái hiên, khi có gió quét qua sẽ cất lên điệu nhạc trong trẻo, ngọt ngào êm tai.

Trong mắt em, Euler anh lại biến thành người tốt nhất trên đời này, nếu như những kẻ xem anh như ác quỷ Tu La kia mà nghe thấy câu này chỉ sợ sẽ cười như điên suốt ba ngày trời mất.

Đương nhiên anh không phải vị anh hùng mà tâm hồn non nớt của cô bé tưởng tượng ra, cô nhóc kia chỉ chưa thấy bộ mặt tà ác của anh mà thôi. Nhưng anh thích nghe thấy giọng nói ngây thơ của cô bé, thích ánh mắt sáng ngời của cô bé tỏ ra ngưỡng mộ sùng bái. Cho nên anh sủng ái cô bé, mua cho cô bé đủ mọi thứ đồ chơi, mua cho cô bé thật nhiều quần áo đẹp, cô bé muốn đọc sách anh sẽ bảo người mang tới cả bộ sách để cô bé tự học, lúc cô bé buồn anh sẽ cho người vào rừng bắt vài con chim nhỏ về nói chuyện với cô bé, cô bé nhớ người phụ nữ của Lục Tiến anh sẽ đưa cô bé đến biệt thự dưới núi.

Trong mắt người ngoài quả thật anh đã nâng niu cô bé trong lòng bàn tay, về phương diện này đích thực cô nhóc cũng khiến cho anh khá hài lòng. Thật ra anh chỉ hy vọng đôi mắt có thể khiến cho anh thả lỏng tâm tình kia sẽ vĩnh viễn thuần khiết tràn đầy linh khí như lúc ban đầu.

“Chú à, như vậy đã được chưa?” Phía sau hàng rào trên sườn núi là một bãi cỏ tràn ngập ánh nắng, giọng nói êm ái của Tiểu Huyền truyền đến.

“Chưa đủ lực” Euler lười biếng nhắm mắt trả lời. Mấy ngày hôm trước anh và Lục Tiến vừa thắng trận nên đã lấy cớ dưỡng thương để chạy về hang ổ của mình hưởng sự an nhàn vài ngày.

Mặt trời ngả về phía tây, không hề bị ánh mặt trời cay nghiệt chiếu vào khiến toàn thân nhũn ra, Euler giãn cơ thể cường tráng, hai tay gối sau gáy, nằm trên mặt cỏ mềm nhắm mắt hưởng thụ những ngón tay nhỏ massage ỉnh.

“Vậy được chưa ạ?” Tiểu Huyền quỳ bên cạnh tăng thêm lực trên ngón tay, không ngừng xoa bóp hai bên thái dương và vùng đầu.

“Ừm” Euler dần dần bị những ngón tay mềm mại xoa bóp gây buồn ngủ.

“Chú Euler à, chị Sơ Vân đã về nhà thật rồi ạ?” Tiểu Huyền vừa làm vừa hỏi, giọng nói thấp không nói nên lời, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không thể giấu hết vẻ thất vọng. Mí mắt Euler bỗng nhúc nhích, sau đó từ từ mở mắt ra.

“Ừ, cô nàng về nhà rồi, nhóc cũng muốn về à?” Anh nhìn cô nhóc từ trên xuống dưới.

Tiểu Huyền nhanh chóng lắc đầu.

“Cháu chỉ thấy nhớ chị Sơ Vân thôi.” Em trả lời nhỏ.

Em không muốn về lại nơi ở trước kia nữa, sau khi mẹ bị tai nạn máy bay bỏ lại em, trong căn nhà rộng lớn trống trải kia chỉ còn lại người cha kẻ bụng bự luôn nhìn em chăm chăm. Nơi đó đã sớm không còn là nhà của em nữa rồi.

“Không muốn trở về thì ngoan ngoãn ở lại đây đi.” Euler hất hất cằm ý bảo Tiểu Huyền tiếp tục dùng thêm sức.

“À” Tiểu Huyền nhanh chóng bắt đầu động tác trên tay.

“Nhưng mà...” nữa rồi nữa rồi, cô bé lại có chuyện rồi, Euler nhíu mày trợn mắt.

“Lại làm sao nữa?”

“Chú à, lần trước chú nói sẽ tặng cháu cho ai ạ?” Hốc mắt Tiểu Huyền đỏ bừng, cắn môi nói nhỏ.

“Hả? Nói lúc nào?” Euler tròn mắt, khó hiểu nhìn cô nhóc đang sắp khóc.

“Chính là cái anh Nham Đường đó.” Tiểu Huyền mếu máo nói.

“Nham Đường? À, nhóc nói cái tên ấy à.” Euler nghĩ nửa ngày mới nhớ ra thời gian trước mình đã từng nói đùa như vậy.

Hôm đó gặp mặt A Tiến, cậu ta đã dẫn theo thằng nhóc đen ở doanh trại theo, lúc ấy Tiểu Huyền cũng bưng hoa quả lên bàn cho bọn họ, Nham Đường vẫn mặt không cảm xúc đứng sau lưng Lục Tiến đột nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiểu Huyền, mình nhất thời có ý nói đùa để xem thái độ của tên sói con kia thế nào, vì vậy anh đã nói đùa sau này sẽ gả Tiểu Huyền cho cậu nhóc, kết quả tên nhóc thối kia chẳng thèm để ý gì đến anh, Tiểu Huyền cũng bưng mâm trái cây bỏ chạy vào phòng trốn, thì ra cô nhóc sợ hãi chuyện này.

“Hừ, chỉ là nói giỡn thôi.” Anh buồn cười vươn tay nhéo nhéo má cô nhóc, thời gian này nuôi khá tốt, mặt cô nhóc đã có thêm chút thịt rồi.

“Thật...thật sự chỉ là nói giỡn thôi sao?” Tiểu Huyền lấp bắp hỏi, đôi mắt to đã ngập nước mắt.

Chú Euler thật là, em đã vì chuyện này mà sợ hãi mấy ngày nay. Cậu bé Nham Đường cũng gần tuổi mình kia có ánh mắt thật là đáng sợ. Ánh mắt của cậu ấy, rồi khí chất, thậm chí là tư thế động tác đều giống như cái anh khùng bố họ Lục kia, thật là quá đáng sợ, em không thích làm vợ cậu ấy đâu.

Euler bị ánh mắt đáng thương kia chọc cười ha ha, đến khi nước mắt của cô nhóc bắt đầu chảy xuống anh mới dùng tay vỗ vỗ cái đầu nhỏ của cô bé.

“Đương nhiên là nói giỡn rồi, làm sao mà tôi tặng cháu cho người khác được.” Anh để lại nuôi thấy vui như vậy tại sao phải để cho thằng nhóc thối tha kia được hời chứ.

“Cảm ơn chú Euler.” Rốt cuộc Tiểu Huyền cũng trút được tảng đá lớn trong lòng, lặng lẽ dùng tay lau đi nước mắt trên mặt.

“Cháu có thể đi theo chú Euler mãi được không?” Nghĩ một lát, em vẫn không yên lòng hỏi.

“Ừ” Euler nhắm mắt lại ừ khê một tiếng.

“Chú sẽ vĩnh viễn bảo vệ cháu chứ?” Cô nhóc cố gắng có cho được đáp án chính xác.

“Ừ, cháu mà dong dài nữa là tôi quăng cháu ra ngoài đấy.” Euler lười biếng trả lời.

“Á” Tiểu Huyền dùng tay che miệng mình lại, một lúc sau em mới buông tay ra, đôi mắt tiệp cong cong nhìn Euler đang nhắm mắt ngủ trên bãi cỏ.

Tốt quá, chú ấy sẽ vĩnh viễn là thần hộ mệnh của em.

Trên bãi cỏ xanh mơn mơn nơi sườn núi có một chỗ mọc đầy những bông hoa dại xinh xắn đủ mọi màu sắc, làn gió ấm áp quét qua mặt, mùi thơm đặc biệt nơi sơn dã từ từ vây quanh hai người.

Mặt trời từ từ lặn sau dãy núi, chân trời chỉ còn lại một màu nắng chiều mang sắc hoa tường vi, sau đó nhạt dần, người đàn ông trên bãi cỏ ngủ thật vô tư, bên cạnh anh, cô gái nhỏ ôm hai đầu gối ngoan ngoãn nằm bên cạnh anh.

Bọn họ đều cho rằng sự hài hòa này sẽ vĩnh viễn tiếp diễn, nhưng thời gian lại là một gã pháp sư nghịch ngợm, rồi có một ngày gã sẽ khiến cho cô nhóc thay đổi.

Mặt trời lên rồi lại lặn, ngày tháng thoi đưa.

Trong lúc bất giác, cô nhóc đã dần dần lớn lên.

Trong phòng tắm, cô bé yêu kiều từ từ cởi từng chiếc quần áo đặt trên bồn rửa tay, trong chiếc gương lớn, thân thể trắng nõn của cô bé đã xuất hiện những đường cong nữ tính uyển chuyển đầy cảm xúc.

Nước chảy xuống “ào ào”, phòng tắm nhanh chóng bị hơi nước vây kín. Tiểu Huyền cẩn thận buộc mái tóc dài lên sau đó đi chân trần đến dưới vòi nước ấm, dòng nước ấm áp chảy xuống người, thoải mái đến nỗi khiến cho cô bé khẽ thở ra một hơi. Em chậm rãi chà xát thân thể mình, cẩn thận tránh đi hai bên ngực mềm mại đang trong thời kì phát triển. Thật là phiền, không biết từ khi nào mà cái nơi này bắt đầu lớn thành hai cái bục nho nhỏ mềm mềm, hơn nữa đụng vào một cái sẽ trướng đau khó chịu, càng xoa nó lại càng đau, còn thấy ran rát, điều này làm cho em rất bối rối, giống như chỉ trong một đêm thân thể này đã không còn là của mình nữa vậy. Em không có ai để hỏi, hơn nữa cũng thấy nói chuyện này với chú Euler cũng kì kì.

Cô bé dùng hàm răng trắng tinh cắn vào môi dưới, chậm rãi xoay người lau rửa đôi chân. Đột nhiên, em phát hiện giữa hai chân mình chảy xuống một dòng máu hòa với nước. Dòng máu chảy dọc theo đôi chân trắng nõn xuống đến sàn nhà, sau đó bị nước ấm hòa tan nhanh chóng chảy vào chỗ thoát nước.

“Á! Có máu!” cô nhóc ngẩn người vài giây rồi thất kinh kêu lên.

“Rầm” cánh cửa đang đóng chặt bị một người đẩy vào thật mạnh, Euler vừa mới vào phòng nghe thấy tiếng kêu có máu của Tiểu Huyền từ trong phòng tắm truyền ra đã không suy nghĩ gì dùng lực đập thật mạnh cánh cửa gỗ.

Thân thể xinh đẹp của thiếu nữ đứng dưới vòi hoa sen đột nhiên khẽ giật mình, đôi mắt to ngơ ngác vẫn đứng dưới vòi nước xanh mát nhìn Euler xông vào, nhất thời cũng quên mất phải che cơ thể mình lại, cứ ngơ ngẩn đứng đó, thân thể trần trụi, không mảnh vải che thân.

Bọt nước xối xuống đánh vào mái tóc em sau đó chảy xuống, cô bé đã bị nước xối ụp mị đầu óc, thân thể nhỏ xinh càng thêm phần gầy yếu, nước ấm không ngừng trượt từ thân thể non mịn của em rơi xuống sàn nhà, mà toàn thân em hoàn toàn trần trụi, lộ ra vẻ kiều diễm trời sinh của thiếu nữ.

Phòng tắm chỉ nghe thấy tiếng nước chảy, hơi nóng mờ mịt nhẹ nhàng tràn ngập căn phòng, như mộng như ảo. Mà sau khi Euler phá cửa rồi chứng kiến tình cảnh trước mắt xong thì gương mặt vẫn luôn điển trai tà mị lần đầu tiên xuất hiện vẻ ngơ ngẩn.

72. Chương 68

Chương 68 – Ngoại truyện 4

Ngày hôm sau Euler rời khỏi doanh trại đi đến tổng bộ.

Tiểu Huyền mơ mơ màng màng tỉnh dậy thu dọn căn phòng rồi nhút nhát ra khỏi cửa, khó hiểu phát hiện ra tất cả cảnh vệ đều bị thay hết, cảnh vệ mới tới lúc đi ngang qua em mắt cũng không dám nhìn lung tung nữa. Đến lúc này, đừng nói là binh sĩ trong doanh trại, ngay cả người trên tổng bộ cũng biết không ai được đụng vào cô nhóc Euler đang nuôi.

Sau khi biết được hoàn cảnh của Tiểu Huyền, hình như Euler cũng kiên nhẫn với em hơn một chút, cũng mắt nhắm mắt mở cho qua đối với hành động mở rộng chăn đệm dưới đất của em. Bất kể thế nào thì cảm giác trong phòng có thêm nhiều người thật ra cũng không khó chịu lắm. Nửa đêm thức giấc, chiếc đèn nhỏ bên góc tường luôn lập lòe, lúc tâm trạng bực bội mà nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ khi ngủ kia cũng trở nên bình tĩnh hơn. Sau khi ra chiến trường chém giết người đầy mùi máu tanh đường như có thể bị rửa đi bởi hương vị ngọt ngào bên cạnh giường kia.

Dần dần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc sáng sủa hơn nhiều, luôn nở nụ cười ngọt ngào, mà nụ cười này có năng lực thần kì làm cho người ta không tự chủ được mà thấy sung sướng, giống như một con suối trong vắt chảy ra từ rừng núi, tiếng nước róc rách vui vẻ, tươi mát trong lành, nhìn thôi đã thấy thoải mái rồi.

Em là một cô bé vô cùng khờ dại hiếu kì, tư tưởng thuần khiết không thể tưởng tượng nổi như chưa bao giờ bị nhiễm những việc thế tục, trong tâm hồn non nớt của em, chuyện phức tạp cũng không còn phức tạp nữa, tranh đấu cũng không còn là tranh đấu nữa.

“Chú Euler là người tốt nhất trên đời.” Câu nói này của cô nhóc ngốc nghếch đến nỗi làm cho anh phải bật cười, giống như chiếc chuông gió ngoài mái hiên, khi có gió quét qua sẽ cất lên điệu nhạc trong trẻo, ngọt ngào êm tai.

Trong mắt em, Euler anh lại biến thành người tốt nhất trên đời này, nếu như những kẻ xem anh như ác quỷ Tu La kia mà nghe thấy câu này chỉ sợ sẽ cười như điên suốt ba ngày trời mất.

Đương nhiên anh không phải vị anh hùng mà tâm hồn non nớt của cô bé tưởng tượng ra, cô nhóc kia chỉ chưa thấy bộ mặt tà ác của anh mà thôi. Nhưng anh thích nghe thấy giọng nói ngây thơ của cô bé, thích ánh mắt sáng ngời của cô bé tỏ ra ngưỡng mộ sùng bái. Cho nên anh sẵn lòng ái cô bé, mua cho cô bé đủ mọi thứ đồ chơi, mua cho cô bé thật nhiều quần áo đẹp, cô bé muốn đọc sách anh sẽ bảo người mang tới cả bộ sách để cô bé tự học, lúc cô bé buồn anh sẽ cho người vào rừng bắt vài con chim nhỏ về nói chuyện với cô bé, cô bé nhớ người phụ nữ của Lục Tiến anh sẽ đưa cô bé đến biệt thự dưới núi.

Trong mắt người ngoài quả thật anh đã nâng niu cô bé trong lòng bàn tay, về phương diện này đích thực cô nhóc cũng khiến cho anh khá hài lòng. Thật ra anh chỉ hy vọng đôi mắt có thể khiến cho anh thả lỏng tâm tình kia sẽ vĩnh viễn thuần khiết tràn đầy linh khí như lúc ban đầu.

“Chú à, như vậy đã được chưa?” Phía sau hàng rào trên sườn núi là một bãi cỏ tràn ngập ánh nắng, giọng nói êm ái của Tiểu Huyền truyền đến.

“Chưa đủ lực” Euler lười biếng nhắm mắt trả lời. Mấy ngày hôm trước anh và Lục Tiến vừa thắng trận nên đã lấy cớ dưỡng thương để chạy về hang ổ của mình hưởng sự an nhàn vài ngày.

Mặt trời ngả về phía tây, không hề bị ánh mặt trời cay nghiệt chiếu vào khiến toàn thân nhũn ra, Euler giãn cơ thể cường tráng, hai tay gối sau gáy, nằm trên mặt cỏ mềm nhắm mắt hưởng thụ những ngón tay nhỏ massage ỉn.

“Vậy được chưa ạ?” Tiểu Huyền quỳ bên cạnh tăng thêm lực trên ngón tay, không ngừng xoa bóp hai bên thái dương và vùng đầu.

“Ừm” Euler dần dần bị những ngón tay mềm mại xoa bóp gây buồn ngủ.

“Chú Euler à, chị Sơ Vân đã về nhà thật rồi ạ?” Tiểu Huyền vừa làm vừa hỏi, giọng nói thấp không nói nên lời, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không thể giấu hết vẻ thất vọng. Mí mắt Euler bỗng nhúc nhích, sau đó từ từ mở mắt ra.

“Ừ, cô nàng về nhà rồi, nhóc cũng muốn về à?” Anh nhìn cô nhóc từ trên xuống dưới.

Tiểu Huyền nhanh chóng lắc đầu.

“Cháu chỉ thấy nhớ chị Sơ Vân thôi.” Em trả lời nhỏ.

Em không muốn về lại nơi ở trước kia nữa, sau khi mẹ bị tai nạn máy bay bỏ lại em, trong căn nhà rộng lớn trống trải kia chỉ còn lại người cha kẻ bụng bự luôn nhìn em chăm chăm. Nơi đó đã sớm không còn là nhà của em nữa rồi.

“Không muốn trở về thì ngoan ngoãn ở lại đây đi.” Euler hất hất cằm ý bảo Tiểu Huyền tiếp tục dùng thêm sức.

“À” Tiểu Huyền nhanh chóng bắt đầu động tác trên tay.

“Nhưng mà...” nữa rồi nữa rồi, cô bé lại có chuyện rồi, Euler nhíu mày trợn mắt.

“Lại làm sao nữa?”

“Chú à, lần trước chú nói sẽ tặng cháu cho ai ạ?” Hốc mắt Tiểu Huyền đỏ bừng, cắn môi nói nhỏ.

“Hả? Nói lúc nào?” Euler trợn mắt, khó hiểu nhìn cô nhóc đang sắp khóc.

“Chính là cái anh Nham Đường đó.” Tiểu Huyền meo mào nói.

“Nham Đường? À, nhóc nói cái tên ấy à.” Euler nghĩ nửa ngày mới nhớ ra thời gian trước mình đã từng nói đùa như vậy.

Hôm đó gặp mặt A Tiến, cậu ta đã dẫn theo thằng nhóc đen ở doanh trại theo, lúc ấy Tiểu Huyền cũng bưng hoa quả lên bàn cho bọn họ, Nham Đường vẫn mặt không cảm xúc đứng sau lưng Lục Tiến đột nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiểu Huyền, mình nhất thời có ý nói đùa để xem thái độ của tên sói con kia thế nào, vì vậy anh đã nói đùa sau này sẽ gả Tiểu Huyền cho cậu nhóc, kết quả tên nhóc thối kia chả thèm để ý gì đến anh, Tiểu Huyền cũng bưng mâm trái cây bỏ chạy vào phòng trốn, thì ra cô nhóc sợ hãi chuyện này.

“Hừ, chỉ là nói giỡn thôi.” Anh buồn cười vươn tay捏捏 má cô nhóc, thời gian này nuôi khá tốt, mặt cô nhóc đã có thêm chút thịt rồi.

“Thật...thật sự chỉ là nói giỡn thôi sao?” Tiểu Huyền lấp bắp hỏi, đôi mắt to đã ngập nước mắt.

Chú Euler thật là, em đã vì chuyện này mà sợ hãi mấy ngày nay. Cậu bé Nham Đường cũng gần tuổi mình kia có ánh mắt thật là đáng sợ. Ánh mắt của cậu ấy, rồi khí chất, thậm chí là tư thế động tác đều giống như cái anh khổng bố họ Lục kia, thật là quá đáng sợ, em không thích làm vợ cậu ấy đâu.

Euler bị ánh mắt đáng thương kia chọc cười ha ha, đến khi nước mắt của cô nhóc bắt đầu chảy xuống anh mới dùng tay vỗ vỗ cái đầu nhỏ của cô bé.

“Đương nhiên là nói giỡn rồi, làm sao mà tôi tặng cháu cho người khác được.” Anh để lại nuôi thấy vui như vậy tại sao phải để cho thằng nhóc thối tha kia được hời chứ.

“Cảm ơn chú Euler.” Rốt cuộc Tiểu Huyền cũng trút được tảng đá lớn trong lòng, lặng lẽ dùng tay lau đi nước mắt trên mặt.

“Cháu có thể đi theo chú Euler mãi được không?” Nghĩ một lát, em vẫn không yên lòng hỏi.

“Ừ” Euler nhắm mắt lại ừ khẽ một tiếng.

“Chú sẽ vĩnh viễn bảo vệ cháu chứ?” Cô nhóc cố gắng có cho được đáp án chính xác.

“Ừ, cháu mà dong dài nữa là tôi quăng cháu ra ngoài đấy.” Euler lười biếng trả lời.

“Á” Tiểu Huyền dùng tay che miệng mình lại, một lúc sau em mới buông tay ra, đôi mắt tiệp cong cong nhìn Euler đang nhắm mắt ngủ trên bãi cỏ.

Tốt quá, chú ấy sẽ vĩnh viễn là thần hộ mệnh của em.

Trên bãi cỏ xanh mơn mớn nơi sườn núi có một chỗ mọc đầy những bông hoa đại xinh xắn đủ mọi màu sắc, làn gió ấm áp quét qua mặt, mùi thơm đặc biệt nơi sơn dã từ từ vây quanh hai người.

Mặt trời từ từ lặn sau dãy núi, chân trời chỉ còn lại một màu nắng chiều mang sắc hoa tường vi, sau đó nhạt dần, người đàn ông trên bãi cỏ ngủ thật vô tư, bên cạnh anh, cô gái nhỏ ôm hai đầu gối ngoan ngoan nằm bên cạnh anh.

Bọn họ đều cho rằng sự hài hòa này sẽ vĩnh viễn tiếp diễn, nhưng thời gian lại là một gã pháp sư nghịch ngợm, rồi có một ngày gã sẽ khiến cho cô nhóc thay đổi.

Mặt trời lên rồi lại lặn, ngày tháng thoi đưa.

Trong lúc bất giác, cô nhóc đã dần dần lớn lên.

Trong phòng tắm, cô bé yêu kiều từ từ cởi từng chiếc quần áo đặt trên bồn rửa tay, trong chiếc gương lớn, thân thể trắng nõn của cô bé đã xuất hiện những đường cong nữ tính uyển chuyển đầy cảm xúc.

Nước chảy xuống “ào ào”, phòng tắm nhanh chóng bị hơi nước vây kín. Tiểu Huyền cẩn thận buộc mái tóc dài lên sau đó đi chân trần đến dưới vòi nước ấm, dòng nước ấm áp chảy xuống người, thoải mái đến nỗi khiến cho cô bé khẽ thở ra một hơi. Em chậm rãi chà xát thân thể mình, cẩn thận tránh đi hai bên ngực mềm mại đang trong thời kì phát triển. Thật là phiền, không biết từ khi nào mà cái nơi này bắt đầu lớn thành hai cái bục nho nhỏ mềm mềm, hơn nữa đụng vào một cái sẽ tưởng đau khó chịu, càng xoa nó lại càng đau, còn thấy ran rát, điều này làm cho em rất bối rối, giống như chỉ trong một đêm thân thể này đã không còn là của mình nữa vậy. Em không có ai để hỏi, hơn nữa cũng thấy nói chuyện này với chú Euler cũng kì kì.

Cô bé dùng hàm răng trắng tinh cắn vào môi dưới, chậm rãi xoay người lau rửa đôi chân. Đột nhiên, em phát hiện giữa hai chân mình chảy xuống một dòng máu hòa với nước. Dòng máu chảy dọc theo đôi chân trắng nõn xuống đến sàn nhà, sau đó bị nước ấm hòa tan nhanh chóng chảy vào chỗ thoát nước.

“Á! Có máu!” cô nhóc ngẩn người vài giây rồi thất kinh kêu lên.

“Rầm” cánh cửa đang đóng chặt bị một người đẩy vào thật mạnh, Euler vừa mới vào phòng nghe thấy tiếng kêu có máu của Tiểu Huyền từ trong phòng tắm truyền ra đã không suy nghĩ gì dùng lực đập thật mạnh cánh cửa gỗ.

Thân thể xinh đẹp của thiếu nữ đứng dưới vòi hoa sen đột nhiên khẽ giật mình, đôi mắt to ngơ ngác vẫn đứng dưới vòi nước xanh mát nhìn Euler xông vào, nhất thời cũng quên mất phải che cơ thể mình lại, cứ ngơ ngẩn đứng đó, thân thể trần trụi, không mảnh vải che thân.

Bọt nước xối xuống đánh vào mái tóc em sau đó chảy xuống, cô bé đã bị nước xối ụp mị đầu óc, thân thể nhỏ xinh càng thêm phần gầy yếu, nước ấm không ngừng trượt từ thân thể non mịn của em rơi xuống sàn nhà, mà toàn thân em hoàn toàn trần trụi, lộ ra vẻ kiều diễm trời sinh của thiếu nữ.

Phòng tắm chỉ nghe thấy tiếng nước chảy, hơi nóng mờ mịt nhẹ nhàng tràn ngập căn phòng, như mộng như ảo. Mà sau khi Euler phá cửa rồi chứng kiến tình cảnh trước mắt xong thì gương mặt vẫn luôn điển trai tà mị lần đầu tiên xuất hiện vẻ ngơ ngẩn.

73. Chương 69

Chương 69 – Ngoại truyện 5

Thoảng cái hai người đứng trong nhà tắm trợn mắt nhìn nhau. Cô gái nhỏ hơi hé miệng nhìn Euler, nước xối xuống bờ vai mềm mại trông càng đáng thương hơn, thân thể trắng trẻo gầy gò như một quả mìn vừa mới bắt đầu bùng nổ, bên dưới xương quai xanh tinh tẻ là bộ ngực nhỏ yêu kiều, đỉnh nhọn tròn tròn như một viên bi trắng hồng đáng yêu, phía dưới lại là vòng eo mảnh mai không đủ một vòng ôm, xuống chút nữa, giữa đôi chân trơn bóng non mịn đang mở hé ra, một dòng máu đỏ tươi đang chảy ra, không ngừng uốn lượn dọc theo bắp đùi trắng nõn.

Tiểu Huyền theo bản năng có phản ứng trước nên hoảng sợ dùng tay che ngực mình lại, bất an lắp bắp nói: “Chú...chú...”

Em không nói thì thôi, giọng nói mềm mại đáng yêu kia vừa ra khỏi miệng thì Euler cảm thấy trong đầu mình như có vật gì đó đang nổ tung!

Một giây sau ——

“Rầm” cánh cửa gỗ bị anh đóng lại thật mạnh! Phòng tắm chỉ còn lại cô bé đang lo sợ bất an.

“Chú Euler ơi, cháu bị chảy máu.” Tiểu Huyền bị tiếng đập cửa thật lớn làm cho càng hoảng sợ hơn, không biết vì sao chú ấy lại có vẻ tức giận như vậy. Cô bé nhát gan đứng yên một chỗ, không biết phải nói với Euler đang ở ngoài cửa thế nào.

“Cháu cầm miếng lại ngay!” Euler vừa mới bình ổn được nhịp tim đập liên hồi của mình ảo não không thôi rống lên một câu, Tiểu Huyền sợ hãi rút vai lại, không dám lên tiếng nữa.

Euler nhìn chằm chằm vào cửa phòng tắm, đầu rối mù.

Tại sao lại như vậy?

Chảy máu? Dì cả đến rồi à? Cô nhóc mới mấy tuổi đầu thôi mà?

Một, hai, ba, hơn ba năm rồi, à, mười ba, sao lại nhanh vậy nhỉ, nháy mắt đã hơn ba năm rồi.

Chảy máu, chảy máu.

May mà ông đây vừa mới từ chiến trường về, nếu không thì thật là xui, may quá.

Bây giờ phải làm sao đây? Mấy món đồ phụ nữ phải mua thế nào đây?

Shit! Rốt cuộc là cần cái quái gì đây!

Phòng tắm vẫn còn tiếng nước chảy, bên trong cô bé kinh hoàng không thôi bắt đầu khóc nức nở.

“Cháu ở trong đó cho tôi đừng có mà nhúc nhích!” người đàn ông cao lớn đứng ngẩn ở cửa ra vào vài giây rồi nặng nề thở hổn hển, sau đó bất ngờ xoay người ra khỏi phòng. Sau đó cảnh vệ ngoài hành lang nhận được một mệnh lệnh làm cho bọn họ phải há hốc mồm.

Trời tối thế này còn bắt bọn họ đi tìm đồ dùng phụ nữ, còn không được đến chỗ mấy người phụ nữ kia ở tìm, việc này thật là khó xử cho bọn họ mà. May mà một trong những cảnh vệ có một chị gái làm ở phòng bếp, mấy phút đồng hồ sau, cảnh vệ đó mang một gói to màu đen chứa đồ dùng phụ nữ về ngôi nhà trúc, hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc.

Dưới sự kiên nhẫn giải thích của một người phụ nữ đen gầy, rốt cuộc Tiểu Huyền cũng hiểu việc mình bị chảy máu và những biến đổi kì quái trên cơ thể mình là do đâu, giữa hai chân có cảm giác kì lạ làm cho em vô cùng khó chịu, nhưng em không dám dong dài gì, bởi vì từ khi em bước ra khỏi nhà tắm cho tới khi tắt đèn đi ngủ, chân mày chú Euler đều nhăn chặt lại.

Đêm nay, Euler không bắt Tiểu Huyền đắm bóp cho anh hay hát ru như thường lệ nữa, chỉ bảo cô bé tranh thủ đi ngủ sớm.

Hai người giống như bình thường, sau khi tắt đèn mỗi người đều tự nằm vào chỗ của mình.

“Ngủ ngon, chú Euler.” Tiểu Huyền khẽ chúc Euler ngủ ngon như bình thường, chỉ là giọng nói không còn ngọt ngào như mọi ngày mà lại có hơi e lệ.

“Ừ” Euler cũng trả lời lại như ngày thường.

Nhưng trong bóng tối, hai người có một cảm giác giống nhau. Giữa bọn họ hình như đã có thứ gì đó ngăn cách, không giống như lúc trước nữa.

“A a” người phụ nữ quần áo không chỉnh tề hạ eo xuống, cặp mông tròn giơ lên cao, hai tay bắt lấy đầu giường, người đàn ông phía sau lỗ mãng xông vào, không ngừng thở hổn hển.

Người đàn ông cao lớn không chút thương tiếc, chỉ vừa mạnh mẽ va chạm với thân thể trắng nõn phía trước, vừa phóng dăng dùng tay khiêu khích bộ phận nhạy cảm của người phụ nữ. Dù bận rộn như anh ta vẫn ung dung vuốt ve cặp mông ngạo nghễ bên dưới, tuyệt đối không hề dè dặt dùng sức nắm lấy, hưởng thụ cảm xúc nhũn nhụi làm cho người ta mất hồn.

Người phụ nữ ngửa đầu rên rỉ, mái tóc đen nhánh buông xuống tấm lưng trắng nõn. Người đàn ông bắt đầu ồ ồ thở dốc, cúi người ép xuống, vươn tay sờ nắn bộ ngực tròn trịa đầy lòng bàn tay anh ta.

Hả? Sao cảm xúc lại thay đổi thế này? Thứ trong lòng bàn tay trơn mềm vô cùng, nhưng sao lại chỉ là hai luồng nhỏ nhỏ mềm mịn?

Đột nhiên người phụ nữ bên dưới dùng hay tay chống người quay đầu lại nhìn anh, đôi môi xinh xắn đỏ mọng mở ra, nhẹ nhàng yêu kiều gọi: “Chú Euler”

“Á!” Trong bóng tối, Euler đột nhiên bừng tỉnh trên giường, đầu đầy mồ hôi lạnh!

Sau mấy lần thở hổn hển anh mới cảm thấy có gì đó không ổn, dùng tay sờ soạng, dưới tấm đệm mỏng và quần lót đã dính một mảng nhầy nhụa.

Tao chứi con bà nó chứ!

Euler dùng một tay đặt lên thứ còn đang cương cứng của mình, khuôn mặt điển trai méo mó, lồng ngực trợn cũng phập phồng.

“Chú Euler ơi” Tiểu Huyền nằm dưới đất cũng giật mình tỉnh dậy dụi mắt gọi anh, giọng nói non ngọt pha chút buồn ngủ trong thoáng chốc đã đánh thức tinh thần anh.

“Cháu lo mà ngủ đi!” Euler lấy lại tinh thần nhú mày nhắc người đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

“Tìm cho tôi một cô gái, đến phòng kế bên.” Anh khẽ nói với người bên ngoài sau đó để mình trần đi về phía căn phòng bên cạnh, trước khi đóng cửa lại, anh quay đầu nhìn thoáng qua phía chiếc giường. Trong ánh sáng yếu ớt, anh có thể cảm giác được cô nhóc đang ngẩn ngơ nhìn anh.

“Rầm!” anh tự tay đóng cánh cửa gỗ lại, cũng ngăn cách cặp mắt to đơn thuần kia ngoài cánh cửa gỗ.

Cô nhóc trải đệm nằm dưới đất cô đơn ôm tấm thảm ngăn người.

Bên cạnh, từng tiếng thở yếu kêu xuyên qua ván gỗ truyền vào phòng ngủ chính, cuộc ân ái mãnh liệt cùng tiếng rên rỉ không ngừng bật ra. Trong phút chốc, Tiểu Huyền dùng tay bịt kín lỗ tai mình lại, cảm thấy khó chịu một cách khó hiểu.

Chú Euler chưa hề che giấu sinh hoạt cá nhân thói nát của mình, cũng rất thường xuyên mang mấy chị xinh đẹp từ bên ngoài về, nhưng từ sau lần một cô gái đang được khá sủng ái to tiếng quở trách mình vài câu thì chú ấy không đưa phụ nữ về ngôi nhà này nữa, cô gái kia cũng nhanh chóng bị đưa đến nơi đóng quân.

Nhưng vì sao hôm nay lại thế?

Cả đêm, căn phòng bên cạnh đều phát ra tiếng rên rỉ cuồng nhiệt trầm thấp, mà trong phòng ngủ chính rộng thênh thang, một thân hình nho nhỏ bịt lỗ tai khóc nức nở rồi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, cô gái mất hồn vì sinh hoạt quá độ được binh lính đưa ra khỏi căn nhà trúc, mà chuyện đầu tiên sau khi Euler quay về phòng chính là gọi Tiểu Huyền đang ngủ mơ màng dậy, bảo em thu dọn đồ đạc của mình rồi mang đến căn phòng nhỏ chuyên để chứa đồ dùng của em.

Bất kể em có sợ hãi khóc lóc đến đâu cũng không thay đổi được quyết định của chú ấy, nhìn từng món đồ của mình bị người ta chuyển ra khỏi phòng, em khóc như một đứa tâm thần. Em rất sợ hãi, cảm thấy mình như đang bị chú ấy vứt bỏ không một lý do.

Ngoại trừ bị chuyển ra khỏi phòng chính, cuộc sống của em cũng không thay đổi mấy so với trước kia, mỗi tháng vẫn có nhiều rương lễ vật đưa tới cho em, thậm chí chị cảnh vệ kia còn bị điều đến đây để chuyên hầu hạ một mình em, điều này khiến cho rất nhiều người phỏng đoán nguyên nhân em bị đuổi ra khỏi phòng chính nhưng không ai dám tỏ ra thương xót với em.

Nhưng chú Euler lại bắt đầu rất ít khi về doanh trại. Khách sạn anh xây chung với Lục Tiến đã xong, bận rộn chân không thể chậm đất, mà trong vài năm nay kinh tế bắt đầu phát triển nên khu trung tâm cũng đèn đuốc sáng trưng, cuộc sống về đêm muôn màu làm cho anh ít có thời gian về doanh trại qua đêm. Cho dù có về thì anh cũng dẫn theo một cô gái xinh đẹp, căn bản Tiểu Huyền không thể tìm được cơ hội ở cùng anh, chỉ có thể ngoan ngoãn trả lời vài câu hỏi của anh rồi ra khỏi phòng.

Chỉ trong vòng một đêm em đã bị anh ta bỏ quên, thậm chí còn không biết là vì sao. Em trở nên ít nói hơn, không còn hoạt bát vui vẻ như trước kia nữa. Em thường xuyên một mình chạy ra bãi cỏ phía sau núi ngồi ngẩn người, ngồi cả một buổi chiều. Có đôi khi em trong lúc ngủ em còn khóc rồi tỉnh lại, sau đó lại thiếp đi.

Thật sự là không ngủ được, thừa dịp chú Euler không về doanh trại nên phòng ngủ không có người, em lén chạy đến chiếc giường lớn của anh ta, ôm lấy gối đầu của anh ta cuộn mình trong chăn, ngửi thấy mùi hương quen thuộc kia sau đó dần dần ngủ say.

Mấy tháng sau

Mùa mưa kéo đến làm cho con đường lên núi càng thêm gập ghềnh, cộng thêm khách sạn đã bắt đầu chuẩn bị mở cửa làm ăn cho nên nếu không phải chuyện quan trọng thì anh đều ở lại khách sạn, một tháng cũng khó về doanh trại một lần.

Mưa dầm dề cả ngày làm cho người ta không còn tinh thần, khắp nơi trong những ngôi nhà trúc đều có mùi ẩm ướt. Có đôi khi mưa sẽ ngừng cả buổi chiều, đến khi người ta cho rằng sắc trời sắp sáng hơn thì mây đen lại bắt đầu kéo đến, sấm sét vang dội.

Đêm nay, Tiểu Huyền bị tiếng sấm cùng tia chớp ngoài cửa sổ dọa sợ nên lại lén chạy vào phòng ngủ chính. Giống như bình thường, em cẩn thận mở một góc chăn ra, một tiếng sấm vang lên, em dứt khoát chui tọt vào trong chăn.

Em không hề nghĩ tới chú Euler mà em cho rằng sẽ không về lại vì xưởng công binh trong doanh trại đã chế tạo thành công loại súng tự động nên đã cùng Lục Tiến đội mưa về doanh trại.

Tâm trạng hai người vô cùng tốt, sau khi bắn thử xong thì cùng mọi người đi uống rượu, đến khi Euler về ngôi nhà trúc cửi bỏ chiếc áo mưa quân dụng ra, anh đã ngà ngà say. Cho nên anh không mở đèn, thậm chí chẳng muốn vào nhà tắm tẩy sạch mùi rượu trên người, đi thẳng đến chiếc giường lớn sau đó ngã mình xuống chiếc giường mềm mại. Vậy nên, anh cũng không hề chú ý tới trong một góc giường rộng thênh thang đã có thêm một người.

Trong bóng tối, cô bé không hề dám động đậy. Đến khi bên tai đã truyền đến nhịp thở nhẹ nhàng của người đàn ông, dáng người nhỏ bé kia mới từ từ bò ra khỏi chăn. Nhưng em cũng không đi ngay mà quỳ ở một bên giường, nường theo tia chớp ngoài cửa sổ cẩn thận nhìn người đàn ông trên giường.

Chú ấy chẳng xứng để gọi là điển trai tí nào, gương mặt với đường cong tục tũn đã man, vừa cứng nhắc vừa hung dữ. Màu da của chú ấy rám nắng khỏe khoắn, sống mũi cao thẳng cùng đôi môi dày khiêu gợi. Vai rộng, ngực dày, eo cường tráng, chân dài, toàn thân đầy nam tính, nguyên thủy, vô cùng dã tính.

Chú à!

Em khề khàng gọi một tiếng, đôi mắt to từ từ iện lên nước mắt trong suốt.

Vì sao lại đột nhiên không để ý đến cháu nữa? Không phải đã nói sẽ bảo vệ cháu cả đời sao?

Sau khi âm thầm khóc, Tiểu Huyền dùng tay lau đi nước mắt trên mặt rồi chậm rãi đến gần sát chú giúp chú ấy đắp chăn rồi mới đi.

Chớp mũi người đàn ông ngửi thấy mùi hương ngọt ngào đang đến gần mình, mùi hương này rất quen thuộc, rất ngon miệng. Anh phát tay, dùng một phát bắt lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn lồi vào trong lòng mình.

Sau đó, anh bị cảm xúc mềm mại mê hoặc ngay lập tức, vì vậy theo bản năng anh càng dùng sức hơn, kéo người kia vào trong lòng mình rồi miễn cưỡng xoay người áp dưới thân thể mình, lẩm bầm vài tiếng rồi chôn đầu xuống chần lấy đôi môi hồng nõn đang hé ra kia.

Trong nháy mắt khi hai đôi môi chạm nhau Euler ngừng lại một chút, giống như đang kinh ngạc vì nó non mềm ngoài sức tưởng tượng, rồi sau đó anh đã triệt để rơi vào tay giặc. Anh như bị kinh ngạc bởi món thịt dã thú ngon ngoài ý muốn, lập tức không hề khách khí há miệng nuốt chửng, liếm mút nhiệt tình, thoải mái hưởng thụ.

Euler thuần thực, ngang ngược, càn rỡ cấn xé môi cô bé, nuốt chửng tất cả những kinh ngạc cùng kinh hoàng, tham lam mút hết chất lỏng ngọt ngào nơi đầu lưỡi nho nhỏ kia, bàn tay to lớn cũng bắt đầu vuốt ve thân thể gầy gò của thiếu nữ.

Tiểu Huyền còn chưa kịp phản ứng thì đã bị nặng nề cuốn vào. Tất cả đều xảy ra quá đột ngột, em hoàn toàn không kịp phản ứng gì, cũng không có được bất kì sự khoan nhượng nào, bị hôn đến nỗi đầu óc choáng váng.

Em muốn kêu lên nhưng em lại không mở miệng được, chú ấy trần trọc nghiền áp đầu lưỡi em lại còn thở dốc và than khề làm cho hai chân em nhũn ra, trên người chú ấy mang theo mùi rượu nồng nặc và cả hơi thở thô sấp tấn công khiến em sắp không thở nổi nữa.

Chú ơi, chú ơi...

Tiểu Huyền phát ra vài tiếng kêu bằng giọng mũi, cảm giác dung hợp trần trụi kia hoàn toàn nằm ngoài sự hiểu biết của em. Em khó thở, toàn thân run rẩy, bàn tay nhỏ bé cuộn thành nắm đấm nhút nhát e lệ đặt hai bên cánh tay sắt phách đạo, không biết nên đẩy ra hay nên kéo lại gần hơn, mà chú ấy lại đang dùng mọi kiểu chơi đùa đối với chiếc lưỡi non nớt của em một cách tà khí, đầu lưỡi to lớn ôm lấy đầu lưỡi non nớt mút cắn, sau khi mút vài cái lại liếm láp một cách yêu thương, giống như đã nghiện mất rồi, yêu thích không thể buông tay.

Đến khi em có thể tìm được một cơ hội phát ra tiếng hờn dỗi, Euler cũng nhận ra cô gái bên dưới có vẻ bất thường.

Quá nhỏ, quá gầy ——

“Bụp!” anh bất ngờ đứng dậy, mở công tắc đèn trên đầu giường lên. Ngọn đèn tường lập tức chiếu sáng mờ hõn độn trên giường.

Cô gái nhỏ phần điêu ngọc mài quần áo không chỉnh tề nằm trên giường của anh, đôi môi đáng yêu hồng hồng run rẩy, ánh mắt sáng ngời lại lộ ra vẻ mờ mịt không biết phải làm sao, như đang bị ai đó đánh cắp mất lí trí.

“Sao cháu lại ở đây!” Nhìn rõ là ai rồi nên Euler như đang lên tiếng rít gào.

“Em...chú ơi” Tiểu Huyền bị tiếng rống dọa sợ đến mức toàn thân run rẩy, không biết phải mở lời giải thích thế nào mới phải.

Em co người lại, ngay cả thở cũng không dám, đầu óc hỗn độn, ngoại trừ bối rối thì vẫn là bối rối. Bàn tay nhỏ bé run run sờ lên đôi môi đỏ mọng, vừa rồi em, cùng chú ấy, đã hôn môi sao?

“Con mẹ nó, hơn nửa đêm cháu chạy đến phòng tôi để làm cái gì? Hả? Tuổi còn nhỏ mà đã biết quyến rũ đàn ông rồi à?” Euler xách cô bé dậy, chửi ầm lên.

Cảm giác say dâng lên, Euler cảm thấy huyết thái dương co rút đau nhức, bộ phận bên dưới sôi sục không ngừng kêu gào phải giải phóng, nhưng cảm giác còn bết bát hơn cái này chính là cảm giác thẹn quá hóa giận sau khi nhìn rõ là Tiểu Huyền.

Mẹ nó, thiếu chút nữa anh đã đàn độn u mê làm ra cái chuyện xấu xa đối với cô nhóc mình đã nuôi như con!

“Cháu không có! Cháu chỉ...” Tiểu Huyền nũng nịu khóc lóc, gương mặt nhỏ nhắn bối rối không thôi.

“Con nhóc xấu xa này, lông còn chưa mọc đủ đã biết chạy đến phòng đàn ông rồi, tiếc là ông đây không có hứng thú với một đứa trẻ! Cút!” Một tay Euler đẩy cô bé ra, rồi nhanh chóng bắt lấy cánh tay em rồi kéo thẳng ra cửa.

“Cháu không còn nhỏ nữa! Cháu đã mười bốn rồi!” Không biết vì sao Tiểu Huyền phát hiện ra mình rất dễ ý đến chuyện chú ấy ghét bỏ mình còn nhỏ tuổi, vừa liều mạng ôm lấy cánh tay của anh ta vừa kêu to.

“Ông đây không rảnh chơi trò chơi với một đứa trẻ, tốt nhất là cháu nên tranh thủ mà cút đi cho tôi!” Men rượu khiến cho Euler ngang ngược kéo bung cánh tay nhỏ bé đang ôm lấy cánh tay mình ra, gợn gợn kéo em đến cửa phòng.

Rốt cuộc, anh mở cửa chính đẩy cô bé ra ngoài, tuy căn bản anh không hề dùng sức nhưng Tiểu Huyền vẫn bị đẩy ngã trên sàn nhà bằng gỗ.

Khuỷu tay cô bé bị đập xuống khiến em phải ôm chặt lấy cánh tay mình, sau khi khóc nức nở, em đau thương giương mắt nhìn Euler đang khoanh tay đứng trước cửa. Hai người nhìn nhau vài giây, Euler nhìn về đau khổ trong đáy mắt cô bé, đột nhiên giật mình sững sờ.

“Xin lỗi chú Euler, cháu chỉ vì quá sợ sấm đánh cho nên mới trốn vào giường chú, vì chỉ có mùi hương của chú mới khiến cho cháu không còn sợ sấm sợ bóng tối nữa.” Tiểu Huyền từ từ bò dậy, xoay người nói lời xin lỗi với Euler.

“Xin lỗi, sau này cháu sẽ không dám nữa.” ngẩng đầu lên, cả gương mặt nhỏ nhắn tinh tế của cô bé đều đầy nước mắt. Nhưng em cũng không lau đi, chỉ xoay lưng đi với Euler rồi không ngẩng đầu lên bước trên hành lang đi về phòng của mình.

Nhìn bóng lưng nhỏ bé giữa hành lang, Euler nhúu chặt mày lại, ngực thấy khó chịu, nói không nên lời đó là cảm giác gì. Hình như sự thô lỗ nhất thời lúc này của mình đã phá vỡ cái gì đó. Hơn nữa thứ này lại còn là thứ mà Tiểu Huyền trân trọng nhất.

74. Chương 70

Chương 70 – Ngoại truyện 6

Tạm thời Euler và Lục Tiến ở trong doanh trại một thời gian, vì việc nghiên cứu kĩ thuật trong xưởng công binh đã có bước tiến ban đầu nên cần thêm nguồn tài chính và nhân lực, nhưng trong tương lai có lẽ chỉ với vài cuộc giao dịch vũ khí thôi cũng đủ mang lại lợi ích tương đương với tiền lời của vài cái khách sạn năm sao rồi. Nâng cao năng lực vũ trang và cuộc sống của binh lính trong thời gian tới, điều đó phụ thuộc vào việc khách sạn ở khu trung tâm có làm ăn thịnh vượng hay không.

Euler cảm thấy không khí trong căn nhà có vẻ kì lạ. Từ đêm đó đến nay, Tiểu Huyền hoàn toàn giống như chưa từng xảy ra chuyện kia, vẫn lễ phép gọi anh lại chú Euler, vẫn nghe lời không ồn ào, thậm chí còn ngoan ngoãn hơn cả trước kia. Nhưng cô bé không còn chẳng có việc gì cũng đi đi lại lại trước mặt anh như trước nữa, cũng không cố ý tìm mấy chủ đề không đâu vào đâu để nói chuyện với anh nữa. Dù có gọi cô bé thì cô bé cũng không bước vào phòng ngủ của anh mà chỉ đứng trước cửa ngoan ngoãn nghe anh sai bảo, sau đó cẩn thận làm tốt mọi việc anh giao.

Rõ ràng cô nhóc đang cố ý giữ khoảng cách với anh, mà Euler không hiểu sao mình lại có vẻ rất khó chịu. Cảm giác này anh chưa từng trải qua trước kia, nhưng anh lại không thể nói đó là gì. Vì vậy anh đã cho người mua về một đồng quần áo xinh đẹp và mấy thứ trên trời dưới đất mà con gái thích rồi mang tới phòng Tiểu Huyền, sau đó ngồi trên ghế salon vừa không yên lòng nói chuyện với Lục Tiến, vừa liếc mắt nhìn về phía cầu thang. Quả nhiên, sau khi mấy thứ đó được đưa đến, cô nhóc đã nhanh chóng xuất hiện ở đầu cầu thang.

Khi ánh mắt Euler liếc nhìn thấy bóng dáng nhỏ xinh động lòng người của cô thiếu nữ đứng trên đầu cầu thang thì anh lại ngây người. Anh không tự chủ được chậm rãi quay đầu đi.

Cô bé đi xuống cầu thang vóc dáng vẫn còn nhỏ bé, khung xương thon gọn nhưng từng đường cong đã có vẻ hơi lộ ra. Mái tóc dài của em xoắn ngang vai, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế sáng long lanh, đôi mắt đen nhánh trong suốt lấp lánh. Da thịt lộ ra ngoài quần áo mịn màng không tỳ vết, mang theo một loại xúc cảm tinh mịn như phấn sứ, sáng loáng như trân châu.

Euler đột nhiên cảm thấy bàn tay đang đặt trên thành ghế hơi ngứa ngứa, ngón tay cái không kìm được nhẹ nhàng xoa nắn ngón trỏ. Vì men rượu nên anh không nhớ rõ chi tiết đêm đó, nhưng thật sự thì ngón tay của anh vẫn chưa quên da thịt trơn mềm đã từng chạm qua.

“Chú à, cháu đã nhận được đồ rồi, cháu rất thích, cảm ơn ạ!” Tiểu Huyền đứng ngoài cánh cửa cách Euler vài mét mỉm cười nói lời cảm ơn với anh.

Sau khi Euler giật mình sững sờ nghe thấy lời cô bé nói đột nhiên hoàn hồn lại, “Ừ, thích là tốt rồi.” anh có vẻ không được tự nhiên gật đầu.

Lục Tiến ngồi đối diện nhíu mày nhìn người anh em của mình, hình như đang kinh ngạc sao tự nhiên anh ta lại trở nên thiếu nào như vậy.

“Chú à, cháu có thể ra ngoài dạo chơi một lát không ạ?” Tiểu Huyền khẽ hỏi anh.

“Đi đi, đừng chạy lung tung.” Euler rất hài lòng vì vẻ nghe lời lúc này của cô bé, hào phóng gật đầu đồng ý. Nhưng ngay sau đó anh lại cười không nổi. Bởi vì anh đã trông thấy Nham Đường đứng dưới mái hiên chỗ Tiểu Huyền vừa chạy xuống.

Tiểu Huyền nhẹ nhàng đi ra ngoài cửa, mà khi cô bé cúi đầu chào hai người Lục Tiến thì Nham Đường mới xuất hiện mỉm cười với Tiểu Huyền, hai người nhanh chóng sóng vai đi ra khỏi căn nhà trúc.

Bóng lưng của thiếu niên cao gầy cùng thiếu nữ nhỏ bé yếu ớt, nhìn lướt qua đúng là vô cùng xứng đôi.

Đột nhiên Euler cảm thấy khoe mắt nhói đau. Lục Tiến vẫn luôn lạnh nhạt thờ ơ cũng không nhận được mà lắc đầu. Miếng thịt đến miệng còn bị người ta tha đi mà anh ta cũng không có phản ứng gì. Người anh em này đã sớm dại dột đến bất trị rồi.

Mấy năm nay Nham Đường đi theo Lục Tiến học hỏi nên tất nhiên doanh trại cũng là nơi đến thường xuyên, năm đó vì một câu nói đùa của Euler mà Tiểu Huyền sợ Nham Đường gần chết, nhưng về sau dần dần hai người cũng không còn lạnh nhạt như trước nữa, vì cùng lứa tuổi nên Nham Đường cũng khá quan tâm đến Tiểu Huyền, lần này tới doanh trại, cậu phát hiện ra cô nhóc trở nên rầu rĩ không vui, vì vậy thỉnh thoảng cậu lại bớt chút thời gian dẫn cô bé đi tứ phía giải sầu, muốn mang lại niềm vui cho cô bé.

Cậu dẫn Tiểu Huyền đi vào cánh rừng sâu phía sau núi, mà phong cảnh nơi rừng sâu rất xinh đẹp. Cỏ dại tự mọc tốt tươi, rậm rạp cao bằng đầu người, trong rừng có một loại cây rất kì quái, không có một chiếc lá xanh nào, trên ngọn cây lại mọc những chùm hoa đỏ như máu, vừa đẹp vừa rực rỡ.

Hoa dại mọc đầy khắp sườn núi. Xa xa nhìn lại những tán lá dạng xò ô đậu đầy những con bướm đang tung cánh, dưới gốc cây là một tầng hoa trắng như tuyết mọc tạo thành một tấm thảm nhung, nở rực rỡ, hào phóng lại không kém phần kiêu ngạo.

Có khi còn có thể trông thấy con rắn đất trên cành cây, giống như một nhánh cây thô to quấn quanh tán cây, không nhìn kĩ còn tưởng là rễ cây, bạn nhìn kĩ thì nó cũng sẽ nhìn bạn, gió phút này nó đang dùng đôi mắt đen sáng rực rỡ trừng mắt liếc đôi thiếu niên cùng thiếu nữ xông vào rừng.

Xa xa những dãy núi trùng điệp trải dài, trong lớp sương mù mờ mờ lại bùng lên một sức sống mãnh liệt, trong vùng núi mệnh mông này, tất cả động thực vật lớn nhỏ vì chịu rất ít sự tàn sát bữa bãi của con người cho nên sinh trưởng vô cùng dạt dào, tự do tự tại.

Những chuyện buồn gần đây của Tiểu Huyền cũng tan biến theo bầu không khí thanh mát trong rừng, tựa như màu xám tối trong thoáng chốc đã bừng sáng trở lại.

“Aizzz!!!!” Tiểu Huyền đứng trên một tảng đá lớn giang rộng cánh tay ra, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu không khí mát mẻ nơi đây.

“Cảm ơn anh Nham Đường” Sau đó em cười quay đầu lại nói lời cảm ơn với người đã cùng ra ngoài giải sầu với mình.

Nham Đường dứt hai tay vào túi quần đứng bên cạnh em nhún vai, tỏ vẻ chuyện này không đáng nhắc tới.

Hai người ngồi trên tảng đá nhìn ra phía xa xa, không nói câu nào nhưng cũng không hề cảm thấy ngượng ngùng gì.

“Trước kia em còn rất sợ anh nữa chứ, đúng là buồn cười thật.” một lúc sau, Tiểu Huyền thì cầm lên đầu gối nhìn Nham Đường mỉm cười rồi nói.

Em sợ Lục Tiến là vì trên đoạn đường tắm tối kia em đã tận mắt chứng kiến Lục Tiến từng bước từng bước giết hết bọn buôn người mà mí mắt cũng không nhúc nhích. Cảm giác kinh sợ lúc ấy đã khắc sâu vào tâm hồn cô bé, thâm căn cố đế, không có cách nào thay đổi.

Mà Nham Đường vì khí chất khá giống Lục Tiến cho nên khi bị ánh mắt lạnh băng của cậu nhìn vào đã làm em sợ muốn chết. Bây giờ nhớ lại thật đúng là ngốc thật, thật ra bọn họ đều là người tốt, tối thiểu thì đối với em là như thế. Chú Euler cũng là người tốt.

Nham Đường nghiêng đầu nhìn cô thiếu nữ với ánh mắt đã bắt đầu mờ mờ, thấy đôi mắt to tròn kia hơi nước mờ mờ như sắp đổ mưa, cậu khẽ rũ mi mắt xuống, vươn tay ra vuốt đầu cô bé, sau đó nhẹ nhàng kéo cô gái nhỏ tựa vào bờ vai không tính là quá rộng của mình.

“Nham à, em không hiểu vì sao tự dưng chú ấy lại như vậy nữa.” Tiểu Huyền ngẹn ngào tựa vào bờ vai của Nham Đường, khoe mắt lăn xuống một dòng lệ trong suốt.

“Bởi vì anh ta là một tên đại ngốc.” Nham Đường nhìn về dãy núi phía xa xa, chậm rãi lên tiếng, giọng nói đang ở trong thời kì vỡ giọng thô cát khó nghe nhưng Tiểu Huyền nghe xong lại không nhận được mà thoáng nở nụ cười xòa.

“Ừm, chú ấy là một tên đại ngốc.” cô bé nháy nháy đôi mắt đắm lệ mỉm cười gật đầu.

Nham Đường không nói thêm gì nữa, chỉ để mặc cô bé tựa vào vai mình, nghe cô bé kể từng li từng tí một về chú Euler. Gương mặt đen gầy của cậu thiếu niên nở một nụ cười nhàn nhạt, chỉ có tận sâu trong đáy mắt đen láy đang nhìn về những dãy núi ở phương xa mới ẩn hiện một vẻ ảm đạm nói không nên lời.

Bữa cơm tối hôm nay diễn ra ở chỗ Euler

Trong phòng bếp nhỏ nhỏ, nữ đầu bếp loay hoay bận rộn, hận không thể mọc thêm hai cánh tay để chứng tỏ bản lĩnh hầu hạ khẩu vị của hai vị đại nhân này. Thi thoảng Tiểu Huyền cũng vào nhà bếp giúp một tay sau đó bưng thức ăn đã làm xong ra ngoài nhà ăn.

Mùi gà hầm dầu ô dùng thun bùn để thổi lửa xông vào mũi, khắp mình con gà được tẩm ướp vài loại gia vị đặc biệt, mùi thơm mê người đánh úp lại. Mùi thơm của gạo, thịt lợn rừng kho tàu, cả bàn thức ăn ngon khiến cho người ta thêm nhỏ dãi.

Nhưng Euler lại có vẻ như không có khẩu vị lắm. Anh vẫn mang vẻ mặt không cảm xúc nhìn cô nhóc chạy ra chạy vào, cảm thấy sau khi ra ngoài về khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé thoải mái mang theo nụ cười nhẹ nhàng làm cho anh vô cùng chướng mắt, đương nhiên càng chướng mắt với cái tên nhóc thối tha đứng sau lưng Lục Tiến hơn.

“Canh đến đây.” Tiểu Huyền cẩn thận bưng một to canh vào nhà ăn, tô canh đặc sệt màu trắng dùng thịt rắn để nấu, ngửi thấy mùi thơm thôi cũng thấy thèm rồi.

“Cẩn thận bị phỏng!” Nham Đường bước lên vài bước nhận lấy tô canh từ trên tay Tiểu Huyền sau đó bưng tô canh đặt lên bàn.

“Cảm ơn!” Tiểu Huyền mỉm cười với cậu rồi lại rời khỏi nhà ăn.

Euler lập tức nheo mắt lại, hai con ngươi sâu không đáy.

“Nham Đường này, cậu trở nên quan tâm đến người khác từ khi nào thế?” Lục Tiến miễn cưỡng dùng đũa gắp một miếng thịt mỏng, khẽ cười ý bảo Nham Đường cũng ngồi xuống ăn cùng.

“Sau này em ấy sẽ là vợ em mà.” Nham Đường vừa ngồi xuống vừa cười hì hì trả lời, dáng vẻ có chút ngại ngùng.

“À, cũng phải, mấy cô nhóc thường thích được người khác quan tâm mà.” Lục Tiến nhướn mày, đáy mắt có vẻ hứng thú nhìn về phía Euler.

“Chỉ là nói đùa thôi mà, mấy đứa trẻ đừng coi là thật.” Euler nhìn Nham Đường lạnh lùng nói, ánh mắt sắc bén. Nham Đường cũng không nói gì nữa, chỉ ngẩng đầu lên cười với anh.

Lúc này Tiểu Huyền đã rửa sạch tay bước ra. Nhưng em không ngồi xuống bên cạnh Euler ăn cơm mà chỉ mỉm cười nói vừa rồi mình ăn nhiều quá, giờ không thấy đói, nếu có thể em muốn về phòng nghỉ ngơi trước.

Euler liếc nhìn qua cậu nhóc ngăm đen ngồi bên cạnh, gật đầu đồng ý cho Tiểu Huyền về phòng nghỉ ngơi thật nhanh.

Sau khi cô nhóc rời đi, anh nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của cậu nhóc kia, đột nhiên tâm trạng tốt hơn rất nhiều, cảm thấy thức ăn hôm nay đặc biệt ngon, rượu cũng thơm hơn. Nhưng tâm trạng tốt của anh tan biến trong nháy mắt khi anh đi qua phòng Tiểu Huyền. Phòng Tiểu Huyền chất đầy mấy cái thùng hôm nay được đưa tới, chưa cái nào được mở ra. Euler hồ hững nhìn mấy cái thùng chất đống trong góc, sau đó chậm rãi thông thả bước vào phòng ngủ màu sắc hài hòa của cô bé.

Căn phòng không lớn, thông với nhà vệ sinh và phòng chứa quần áo bên cạnh, nhưng mỗi góc đều được sắp xếp rất chỉnh tề. Bầu không khí như ẩn như hiện một mùi hương trong veo nhàn nhạt, giống mùi hương vẫn quanh quẩn nơi chóp mũi của anh hàng đêm như đức.

“Chú” Tiểu Huyền đang nằm trên giường trông thấy anh bỗng đứng hoảng sợ, chậm rãi đứng dậy có vẻ sợ hãi nhìn anh.

“Vì sao không mở ra xem?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé chợt hiện lên vẻ kinh hoàng làm cho Euler vô cùng khó chịu nhưng vẫn nhẫn nại hỏi cô bé.

“Còn...còn chưa kịp ạ.” Tiểu Huyền khẽ cắn môi dưới, trả lời qua loa.

“Lêu lổng cả buổi chiều bên ngoài với Nham Đường nên không có thời gian để ý đến mấy thứ tôi mua cho cháu à?” Euler thông thả bước đến bên giường Tiểu Huyền ngồi xuống, vắt một bên chân dài lên, nhưng giọng điệu của anh lại không nhân nhả giống tư thế của anh mà có vẻ như đang tức giận.

Tiểu Huyền cắn chặt cánh môi.

“Nếu như chú không thích cháu ra ngoài với anh Nham đường thì sau này cháu sẽ không đi nữa.” Một lúc sau, em ngẩng đầu lên nhìn Euler nhẹ nhàng nói.

Thái độ nghe lời của cô bé khiến cho cơn giận của Euler không tìm thấy chỗ giải tỏa, tựa như một quyền vung ra lại đánh vào một cục bông. Euler nheo mắt nhìn em, Tiểu Huyền chỉ ngoan ngoãn cúi đầu đứng ở mép giường, dáng vẻ như đang chịu đựng. Gần đây cô nhóc luôn dùng chiêu này với anh, không phản kháng, không cãi lại, vừa ngoan ngoãn vừa nghe lời. Anh thấy rất không vui nhưng lại không thể mắng chửi cô bé.

“Thôi!” Euler thu đôi chân dài lại, nhú mày đứng dậy.

Lúc đi tới cửa anh quay đầu lại, “Mở ra xem đi, còn thiếu cái gì thì cứ nói chú sẽ cho người đưa tới cho cháu.” Euler nén cơn giận, cố gắng dùng giọng điệu ôn hòa nói với Tiểu Huyền. Chỉ là một đứa trẻ thôi mà, không cần phải so đo với cô bé làm gì.

“Không cần đâu ạ, chú đã cho cháu quá nhiều rồi.” Tiểu Huyền hơi giật mình rồi nhanh chóng nhìn ra cửa mỉm cười trả lời.

Có lẽ vì lâu rồi chú ấy không dùng giọng điệu ôn hòa như vậy nên khóe mắt em đột nhiên thấy cay cay.

“Thứ cháu muốn chú không thể cho cháu được, còn những thứ khác thì như vậy là đủ rồi.” Tiểu Huyền lẳng lặng nhìn Euler, hàng lông mi đen nhánh lại cong dài rơi run run, đôi mắt to mang theo vẻ phức tạp, trong chớp mắt, nơi sâu nhất trong đáy mắt hiện lên đủ loại cảm xúc.

Bi thương, bất đắc dĩ, cuồng dại, cùng ngưỡng mộ. Cảm xúc hoàn toàn không nên có ở độ tuổi này.

Euler đứng lặng trước cửa cô bé bị cảm xúc nơi đáy mắt em gây chấn động. Anh ngơ ngác nhìn nước mắt trong suốt đang đọng lại trong đôi mắt cô bé, ngực như bị người ta đánh một quyền thật mạnh.

Tiểu Huyền cố nén dòng nước mắt sắp chảy xuống mỉm cười nói chúc ngủ ngon với Euler rồi nhẹ nhàng khép cánh cửa gỗ lại. Sau đó em tựa lưng vào cánh cửa gỗ từ từ ngồi xuống, hai tay ôm đầu gối khẽ khóc òa lên. Em không biết vì sao mình lại khóc, chỉ là trong lòng có một cảm giác gì đó đang trào dâng mãnh liệt, vừa chua xót lại vừa đắng ngắt, đó là cảm xúc gì thế?

Ngoài cửa, Euler trừng mắt nhìn cánh cửa sắp đụng vào chóp mũi mình, một lúc sau mới lấy lại tinh thần được.

“A Tiến này, tôi...” Euler ngơ ngác nhìn Lục Tiến bị mình lôi đi uống rượu, nửa ngày sau cũng không nói nên lời, lắc đầu uống cạn hết ly này đến ly khác.

Lục Tiến khẽ nhướn đôi mày kiếm lên, nhìn người anh em như đang bị hút mất nửa hồn phách. À, xem ra còn có thể cứu chữa được.

“Vẫn chưa nghĩ thông suốt có nên xuống miệng không hả?” Hần nhếch miệng cười hỏi.

Euler phun hết rượu ra, Lục Tiến đã sớm có chuẩn bị nên vọt ngay đến chiếc ghế sofa bên kia. Nhưng lần này Euler không nhảy dựng lên phản bác mà bực bội bất an cào cào tóc, “Tôi không biết có phải mình đã nhìn nhầm không nữa.” Anh nhú chặt đôi chân mày rậm lại, khuôn mặt điển trai tràn ngập vẻ buồn rầu.

Ánh mắt vừa rồi của Tiểu Huyền, cô nhóc còn nhỏ như vậy, làm sao lại có ánh mắt đó chứ? Anh không nhìn lầm đấy chứ? Là thế nào đây?

Lục Tiến cười xòa một tiếng, uống cạn ly rượu trên tay sau đó đặt ly lên bàn.

“Nhìn lầm thì thế nào, mà không nhìn lầm thì thế nào? Nếu muốn thì đi mà lấy là được chứ gì.” Hấn khẽ tựa người ra sau, hai tay đặt hai bên tay vịn ghế sofa, hờ hững nói.

Euler vẫn còn đang suy tư nghe vậy bỗng chốc mắt nhú lại.

“Quan trọng là anh đã suy nghĩ thông suốt chưa thôi, cô bé ấy anh đã nuôi nhiều năm như vậy nên sớm đã xem mình như người của anh rồi.” Lục Tiến nhìn Euler mỉm cười, Euler chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn.

“Cô nhóc chỉ mới mười bốn tuổi, tôi vẫn luôn xem cô bé như...” Euler có vẻ khó mở miệng.

“Anh vẫn xem cô bé là cái gì? Nếu thật sự không có cảm giác gì thì anh đã không kéo tôi đi uống rượu rồi.” Lục Tiến nhìn Euler phì cười.

Lời của hắn khiến Euler ngây người, nửa ngày sau cũng không nói ra lời. Một lúc sau, anh mới thu hồi lại ánh mắt giật mình kia.

“Anh ngại nhỏ thì chắc Nham Đường là xứng nhất rồi.” không đợi anh mở miệng, Lục Tiến đã nhướn mày châm thêm một liều thuốc cực mạnh.

Khóe mắt Euler giật giật dữ dội, lạnh lùng liếc qua Lục Tiến rồi anh nheo mắt rót rượu cho Lục Tiến một lần nữa, sau đó cụng ly với hắn, “Cảm ơn, người anh em.”

Trong căn phòng ngủ tràn ngập hương vị ngọt ngào, trên vách tường chỉ còn một ngọn đèn nhỏ tạo ra vàng sáng ấm áp. Tiểu Huyền mới tắm xong vừa dùng tay chải vuốt mái tóc còn ướt vừa đi chân trần về phía chiếc giường nhỏ dựa vào tường.

Đôi mắt có hơi sưng đỏ được chườm nước lạnh đã không nhận ra vết nước mắt nữa, ngón tay mảnh khảnh của cô bé nhẹ nhàng ấn xuống khóe mắt, sau vài giây giật mình, em chuẩn bị tết tóc thành bím rồi lên giường ngủ.

Khi em chuẩn bị chải tóc thì...

“Rầm!” Ngoài cửa truyền đến tiếng mở cửa mạnh, một người đàn ông toàn thân đầy mùi rượu đột nhiên dùng sức đập mạnh cánh cửa gỗ ra.

“Tiểu Huyền” Euler miễn cưỡng tựa người vào khung cửa, hơi ngà ngà say nấc một tiếng nhìn cô gái nhỏ toàn thân tươi mát đứng trong phòng.

“Chú” Tiểu Huyền kinh ngạc gọi một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ kinh hoàng. Nếu như không phải là hương vị quen thuộc kia thì em đã cho rằng người đàn ông đứng trước cửa không phải là chú Euler mà em biết. Vì dưới đôi đồng tử được ánh sáng yếu ớt chiếu rọi là một nụ cười cực kì tà khí.

75. Chương 71

Chương 71 – Ngoại truyện 7

Người đàn ông đang tựa vào khung cửa vừa cao lớn vừa cường tráng, chiếc áo màu đen chỉ cài cúc đến ngực, tay áo xắn đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay tinh tráng màu mật ong, chiếc quần jean đã phai màu một nửa bao lấy đôi chân dài rắn chắc, vạt áo nhét trong quần đã rơi ra ngoài một nửa phủ xuống phần hông, nhìn vào vừa phong trần mà không hề phản cảm, nhìn lại từ trên xuống dưới lại thấy từng lỗ chân lông đều tản ra một loại ma tính quỷ dị cùng hương vị đàn ông vừa hung hãn vừa gợi cảm.

“Chú Euler, có chuyện gì vậy ạ?” Cô gái bị dọa sợ căng thẳng tựa vào bàn, bàn tay nhỏ bé nắm lấy cây lược gỗ, tay kia vô thức bắt lấy vạt váy ngủ của mình.

Euler không trả lời cô bé, anh chỉ dùng ánh mắt tĩnh mịch nhìn thoảng qua cô thiếu nữ mặc chiếc váy ngủ ngang gối trong phòng, sau đó chậm rãi đứng thẳng người đi về phía cô bé.

Cánh cửa gỗ bị anh đập ra chậm rãi khép lại phía sau anh, sau đó bị khóa “cạch” một tiếng.

Theo từng bước chân của anh, căn phòng ngủ u ám của thiếu nữ đột nhiên xuất hiện không khí căng thẳng, ánh đèn tường yếu ớt không thể chiếu sáng thứ gì, ngược lại còn làm tăng thêm màu sắc mập mờ trong phòng.

Tiểu Huyền luống cuống chân tay nhìn Euler càng lúc càng đến gần mình, vẻ mặt cảnh giác nhưng tim lại đập liên hồi.

“Chú muốn nói với cháu một việc.” Euler đến gần cô bé, vươn hai cánh tay ra chống lên mặt bàn, vây thân thể mảnh mai của cô gái làm cho người ta thương yêu kia trong lòng mình, cúi đầu dán vào tai em dùng giọng khàn khàn lầm bầm.

Giọng nói của anh trầm thấp thuần túy không ai có thể so sánh được, treu chọc cô gái nhỏ khờ dại thuần khiết. Sau đó, anh ngẩng đầu lên, từ trên cao cúi xuống nhìn thật kĩ cô nhóc đã khiến cho đầu anh đau nhức nhiều ngày nay.

Cô nhóc yêu mến anh, lại còn là loại tình cảm giữa nam nữ. Phát hiện này làm cho đầu óc anh trống rỗng bao lâu nay, nhưng về sau anh phát hiện ra mình cũng không thấy ghét nó, không, chẳng những anh không ghét mà còn thấy rất vui mừng.

Anh không biết là vì sao, nhưng anh thật sự có cảm giác sáng khoái đến choáng váng, tâm trạng vô cùng tốt, vô cùng nhẹ nhõm, cảm giác giống như sắp bay lên bầu trời, thản nhiên chao lượn trên không trung.

Được A Tiến chỉ điểm anh mới phát hiện ra gần đây thật sự mình có vài suy nghĩ kì quái với Tiểu Huyền. Mà vừa rồi trong nháy mắt khi anh phá cửa nhìn thấy Tiểu Huyền, phản ứng của từng tế bào trong thân thể anh nói cho anh biết anh đối với Tiểu Huyền hẳn không chỉ đơn giản là có vài suy nghĩ kì quái.

Bởi vì, anh chỉ nhìn liếc qua thân thể mảnh khảnh trong căn phòng này thì toàn thân anh đã căng lên, nóng bức muốn chết. Trong nháy mắt đó, thậm chí anh quên mất cô bé chỉ là một cô gái nhỏ mười bốn tuổi.

Nhưng nếu cô bé đã yêu mến anh, mà anh cũng có cảm giác với cô bé thì còn phải kiêng kị gì nữa? Dù sao thì cô bé cũng đã trở thành nô lệ nhỏ của anh từ lâu rồi.

Thơm quá, ngọt quá!

Cô nhóc này lấy cái gì sát lên người thế này? Vì sao hương vị của cô bé lại dễ ngủ như vậy? Cơ hồ như khiến cho anh muốn liếm láp từng miếng từng miếng một.

Ánh mắt thâm thúy đảo qua khuôn mặt nhỏ thanh thuần của cô bé, tầm mắt quét đến cánh môi hồng nộn của cô bé, sau đó là phần cổ mảnh khảnh, còn có bộ ngực nhỏ xinh đang hé ra.

“Chú muốn nói chuyện gì thế ạ?” Tiểu Huyền bị nhốt chặt một cách đột ngột mở to đôi mắt đẹp ra, vô cùng bất an lên tiếng hỏi, bàn tay nhỏ bé đang cầm lược càng siết chặt hơn.

Chú Euler bị làm sao vậy? Vì sao đột nhiên lại chạy đến phòng em, lại còn nhìn em như vậy nữa?

Đây rõ ràng là đang to gan bừa bãi ngấp nghé, làm cho em cảm thấy rất không an toàn. Em muốn chạy trốn nhưng lại phát hiện ra đứng dưới ánh mắt này khiến toàn thân em đều đang run rẩy.

Trông ánh mắt chú ấy có vẻ thông thả nhưng thực chất đôi mắt thâm thúy đã nóng đến mức khiến người khác phải run sợ, vì khoảng cách quá gần nên em có thể ngửi thấy mùi rượu cùng mùi thuốc lá nhàn nhạt trong hơi thở của chú ấy, mà phiền nhất là em lại không cảm thấy khó ngửi chút nào, ngược lại còn thấy mê mết vô cùng.

Cảm giác này khiến cho em ngay cả liếc nhìn cánh tay rắn chắc lộ ra dưới ống tay áo sơ mi đã bị xắn lên cũng không dám, chỉ dám nhìn vào hàng cúc áo của chú ấy. Vì chỉ cần nhìn thấy cánh tay cùng cơ thể rắn

chắc kia thì em sẽ nhớ tới cái đêm của mấy tháng trước, đôi tay này đã ôm chặt lấy em thế nào, chú ấy đã tham lam cướp đoạt hơi thở của em thế nào. Lần đầu tiên em cảm thấy chú Euler rất đáng sợ.

“Tiểu Huyền nói thứ chú không thể cho được là cái gì thế?” Euler chậm rãi cúi đầu xuống, ánh mắt tĩnh mịch nhìn chăm chăm vào cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng đang hé mở của cô bé.

“Không có thứ gì chú không thể cho cháu cả, chỉ cần cháu lên tiếng.” Người đàn ông vô cùng tà ác dùng giọng nói gợi cảm của mình để dụ dỗ một cô bé, ngay cả anh cũng không phát hiện thật ra đôi mắt đen và sâu của mình đang chở đầy vẻ yêu chiều.

Nhưng Tiểu Huyền lại giật mình vì câu nói đột ngột mang theo vẻ tà ác lại gợi cảm của anh. Cô bé nâng hàng mi dài lên, giật mình nhìn người chú như đã thay đổi thành người khác.

“Muốn chú thế này? Hay là thế này?” Euler mỉm cười cúi đầu xuống, gò má khê chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn không gì sánh bằng của cô bé, sau khi mơn trớn vài cái, môi anh nhẹ nhàng ngậm lấy cánh môi đỏ hồng khiến anh phải nhìn chăm chăm một lúc lâu, mấp máy hé mở.

“Không ưm...” Tiểu Huyền vẫn chưa kịp suy nghĩ xem nên từ chối hay nên làm thế nào đã bị đầu lưỡi nóng bỏng đến cực điểm của người đàn ông chần mắt, dường như không thể thở được nữa.

Một bàn tay to lớn luồn vào mái tóc mềm mượt, thuận thế giữ lấy cái đầu nhỏ đang trốn chạy của em, dùng sức xiết chặt khiến cô gái nhỏ chỉ có thể hoàn toàn tiếp nhận sự xâm nhập phóng đảng ấy, không có đường sống khác.

Em bối rối giãy dụa chỉ khiến cho Euler đang nếm mỹ vị thêm lần nữa xem như một sự khiêu khích, làm cho máu nóng trong anh càng sôi trào. Một khi đã nếm được hương vị của cô bé, thân thể của anh còn có tác dụng hơn cả bộ não, nhớ tới kí ức lần trước ngay lập tức.

Chắc chắn chắc, cô gái nhỏ của anh đúng là ngọt muốn chết.

Dưới sự khiêu khích của anh, phản ứng của cô bé vô cùng ngây ngô, rất tốt, xem ra tên Nham Đường kia chưa chạm vào nỏ lệ nhỏ của anh.

Trời đất xoay chuyển, Tiểu Huyền bị nụ hôn đột ngột này làm cho đầu óc choáng váng.

“Cạch!” Chiếc lược trong tay em rơi xuống sàn nhà bằng gỗ, hai chân cũng mềm nhũn như sắp sửa trượt xuống chiếc bàn bên cạnh. Một bàn tay thoải mái kéo em lên, nhắc em lên trên mặt bàn sau đó thân thể cường tráng chen vào giữa hai chân em.

“Chú...đừng...” Dưới nụ hôn nồng nhiệt mạnh mẽ, em gian nan phát ra vài tiếng cự tuyệt khe khẽ.

“Ngoan, sau này hãy ngoan ngoãn ở lại bên cạnh chú.” Đầu lưỡi Euler bị xúc cảm non mịn kích thích khiến da đầu run lên, hơi thở trở nên dồn dập, bàn tay đặt phía sau lưng Tiểu Huyền không nhịn được từ hai bên đùi tiến vào vạt váy cô bé, chiếm hữu lấy bờ mông tinh tế của cô bé trong thoáng chốc. Sau đó anh bị xúc cảm trơn mềm vô cùng này kích thích, thứ dục vọng đang bùng lên giữa hai chân bùng nổ trong nháy mắt!

Chết tiệt, tiểu yêu tinh này! Anh chỉ sờ một chút thôi mà đã sắp không chịu nổi rồi!

Xúc cảm nơi bàn tay chạm vào bờ mông nhỏ kia tinh tế đến kinh người, lúc anh vuốt ve dọc lên trên tấm lưng, da thịt mịn màng như có lực hấp dẫn khiến cho ngón tay anh không tìm được bắt đầu vuốt ve một cách tham lam.

Thật sự là quá sung sướng.

Tiểu Huyền vặn vẹo trong lòng anh rồi dùng nắm tay nhỏ bé chống đỡ cánh tay đang quấn chặt lấy mình, nhưng lại bị đầu lưỡi cao siêu lão luyện của anh công kích đến gần như không thở được.

Đến khi từng ngón tay thô ráp nóng hổi chui vào trong váy ngủ bắt đầu tác quái, em mới giật mình kinh ngạc uốn lưng lên, sau khi một chút thanh tỉnh xẹt qua đầu rồi đến cảm giác không cam lòng mãnh liệt dâng lên, em oán giận xấu hổ phát ra tiếng “ưm ưm”.

Nhưng Euler với tròng mắt sắp trở thành màu đỏ nào đâu có để ý đến cái này, giờ phút này anh chỉ hận không thể nuốt cô nhóc này vào bụng chỉ với một ngụm.

Cô gái nhỏ đang khó thở nhanh chóng tìm được cơ hội ngậm lấy cái lưỡi đang tàn sát bừa bãi trong miệng mình, lúc Euler đang hưng phấn rằng rốt cuộc cô nhóc cũng đã biết phối hợp với anh thì hàm răng trắng trẻo của Tiểu Huyền dùng sức cắn xuống!

“Ái!!!!” Anh nhanh chóng thu hồi đầu lưỡi bị cắn rách lại, cánh môi đang dính trên cái miệng nhỏ của cô bé cũng hơi kéo dãn khoảng cách.

“Thả cháu ra!” Rốt cuộc cũng tìm được cơ hội để thở, Tiểu Huyền thở hổn hển dùng sức đẩy anh ta ra thật mạnh, sắc mặt tỏ ra lãnh đạm cùng khinh thường.

Vẻ mặt này khiến cho Euler nheo hai mắt lại trong phút chốc.

“Này nhóc, vẫn còn giận chú à?” Anh vừa dùng đầu lưỡi rướm máu khê liếm khoe môi vừa nhìn chăm chăm vào đôi môi đã bị anh hôn đến sưng đỏ của Tiểu Huyền, sau đó kìm nén dục vọng của mình hỏi cô bé bằng giọng nói trầm thấp.

Ừm, trước kia mình hơi thô lỗ một chút nên tất nhiên là cô nhóc sẽ cáu rồi. Tiếc là đáng vẻ của nhóc con này quá mức đáng yêu, ngay cả khi lãnh đạm cũng đều ngọt ngào động lòng người, khiến cho anh không nhịn được lại muốn hôn nữa.

“Xin lỗi bảo bối, trước kia chú ngốc quá.” Anh dùng chóp mũi vuốt ve qua lại, vui vẻ dỗ dành nô lệ nhỏ cao ngạo của mình.

“Không, chú Euler à, thứ kia...cháu đã không cần nữa rồi.” Tiểu Huyền ngửa mặt ra sau, tránh đi động tác thân mật của ông chú, cố gắng hít thật sâu, không cho mình sa vào lời nịnh nọt cùng hơi thở gợi cảm chết người của chú ấy.

Tuy không biết vì sao đột nhiên chú ấy lại trở nên dịu dàng như vậy, nhưng em đã ngốc nghếch một lần rồi, em không muốn phải đau lòng thêm lần nữa.

Tim Euler bắt đầu lạnh dần và loạn nhịp.

“Cháu rất thích chú, nhưng...” Tiểu Huyền không dám mở mắt ra, chỉ dùng tay chậm chậm đẩy bàn tay còn đặt phía sau lưng em ra.

“Đều đã là quá khứ rồi, cháu...” đột nhiên cái cằm nhỏ của em bị hai ngón tay thon dài nâng lên, lời còn chưa nói hết đã bị ép phải nuốt trở về.

“Tiểu Huyền, chú không thích nghe cháu nói những lời này, sau này hãy nhớ cho kĩ.” Euler nhìn thật sâu vào vùng cổ trắng nõn của em, liếm môi nói khẽ, lý tính cùng thú tính đang đánh nhau loạn xạ trong đầu.

Lúc thì muốn không cần suy nghĩ gì cứ lột trần cô nhóc này ra mà yêu thương trước đã, nhưng lúc lại muốn đợi đến khi cô bé hết giận rồi nói sau.

“Trước kia đều là lỗi của chú, cháu tha thứ cho chú được không?” Cuối cùng lý tính chiếm thế thượng phong, anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô nhóc, đặt lên môi mình gặm nhẹ.

Tâm tư của thiếu nữ chính là như thế, nhần nhần nhó nhó, xấu hổ e sợ. Nhưng sự giãy dụa nho nhỏ này đối với anh mà nói chẳng có ảnh hưởng gì, dù sao thì hiện giờ anh biết mình rất muốn cô bé, muốn đến phát điên. Đương nhiên anh có thể tốc chiến tốc thắng, nhưng mà cô bé còn quá nhỏ, hay là cứ dỗ dành trước rồi nói sau.

“Chú đừng gặp mặt cháu nữa!” Tiểu Huyền không chịu được cảm giác khó chịu khi bị anh gặm cắn, dùng hết sức rút tay ra.

“Bẩn quá!” Em hung hăng chà lau vết nước trên tay lên váy ngủ.

“Bẩn chỗ nào, thơm cực kì...”

“Là chú bẩn ấy! Chú đã hôn nhiều người như vậy! Thật là bẩn!” Rốt cuộc Tiểu Huyền cũng không nhịn được mà rống lên. Trong đôi mắt to xinh đẹp của em tràn ngập vẻ tức giận không thể tha thứ được.

Đột nhiên Euler ngẩn người, cả khuôn mặt điển trai của anh đều cứng đờ giống như vừa bị người ta yểm bùa chú.

Sau khi Tiểu Huyền rống ra những lời này thì cánh môi cũng đang run run, rớt cuống đôi mắt trong suốt cũng rưng rưng.

Mà khi Euler trông thấy hàng mi dài của cô bé đã ướt ươn ướt, đáy lòng anh không kìm được phát ra một tiếng than thở. Bây giờ thì anh đã biết cái gì gọi là tự gây nghiệt.

Trong căn phòng nhỏ kín bưng, hai bóng người một lớn một nhỏ đang giằng co trước chiếc bàn gỗ. Đai lưng trên chiếc áo ngủ của thiếu nữ đang bị giam cầm trên bàn đã rơi xuống cánh tay, lộ ra một mảng da thịt trắng mượt được chiếu đèn tường chiếu rọi. Giữa hai chân cô bé, người đàn ông cao lớn đang chống hai tay lên mặt bàn, ánh mắt sâu u ám nhìn chăm chăm vào thân thể của thiếu nữ đang bị anh nhốt chặt.

Bầu không khí mang một loại căng thẳng mãnh liệt, dường như có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Cổ họng Tiểu Huyền cũng căng ra sắp phát run, dường như có hơi hồi hận vì câu nói lúc nãy. Vì toàn thân chú Euler đang ngang nhiên áp sát em đều đang căng cứng nên em có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người chú ấy. Dù có ngăn cách bằng vài lớp vải nhưng em vẫn có thể cảm giác được cái gì đó đang định gây sự ở giữa hai chân mình, em không dám cúi đầu nhìn xem nó là cái gì nhưng cảm giác này đã nhanh chóng khiến cho em không còn can đảm chống đối thêm nữa.

Nhất định chú Euler sẽ vô cùng tức giận mà ném mình ra ngoài hành lang, nói không chừng trước đó còn đánh em một trận rồi mới ném đi.

“Bảo bối à, thì ra cháu đang giận chuyện này à.” Euler nhìn chăm chăm vào gương mặt căng thẳng của Tiểu Huyền, sau một lúc căn phòng nhỏ đột nhiên vang lên giọng nói hơi khàn khàn của anh.

“Tại chú không tốt, sau này chú sẽ chỉ ôm cháu hôn cháu thôi được không?” Euler duỗi ngón tay thon dài ra, dùng bụng ngón tay lau đi vệt nước mắt trên mặt cô bé, vẽ mặt vô cùng dịu dàng.

Tiểu Huyền kinh ngạc ngẩng đầu lên, chú Euler không tức giận sao?

Đáy mắt cô bé hiện lên vẻ không thể tin được, trong lòng cũng bối rối một cách khó hiểu. Nhưng sau khi cắn cắn môi dưới, em vẫn cúi mặt xuống từ chối.

“Cháu mới...mới không cần ấy.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Phải làm thế nào thì Tiểu Huyền mới đồng ý cho chú ôm đây?” Euler dịu dàng hỏi cô bé.

Cô bé nâng gương mặt nhỏ nhắn lên, nháy đôi mắt to nhìn về phía Euler, một lúc sau khi ngẩng nhìn gương mặt điển trai đang nghiêng lại gần của anh mới nói, “Chú Euler rất muốn ôm cháu sao?”

“Ừ, rất muốn.”

“...chú...có dám đánh cược không?”

“Đánh cược cái gì cơ?”

Sau khi nghe thấy chú Euler không hề do dự gật đầu đồng ý đánh cược, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của Tiểu Huyền hiện lên một nụ cười thật tươi trong nháy mắt. Trong đôi mắt to xinh đẹp của Tiểu Huyền cũng lộ ra một vẻ gian xảo cùng hài lòng như một con hồ ly nhỏ.

Mà khuôn mặt điển trai của người đàn ông đứng trước bàn rủ mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô bé cũng hiện lên một nụ cười, dường như không hề nghe thấy điều kiện đánh cược của cô bé. Anh chỉ nhìn nụ cười ngọt ngào đã lâu không được thấy này.

Đã từng...tâm tình trong sáng của cô gái nhỏ này đã tin cậy không hề che giấu trước mặt anh, là anh đã quá sơ ý, sơ ý rất lớn, hồ hững để vụt mất.

Nếu như có thể khiến cho nô lệ nhỏ của anh tha thứ cho anh, vậy thì anh tình nguyện chấp nhận.

Bởi vì, anh muốn nhìn thấy vẻ ngây thơ của cô bé lần nữa, còn có cả vẻ ngưỡng mộ cuồng dại tràn ngập trong đôi mắt đẹp kia nữa.

76. Chương 72

Chương 72 – Ngoại truyện 8

Cô thiếu nữ có được lời đánh cược hoặc có thể nói là lời hứa hẹn của chú Euler nên rốt cuộc cũng không còn vẻ lo lắng nữa.

Thời tiết vẫn như mọi ngày, cả ngày đều mưa phùn liên miên, căn nhà trúc vẫn như mọi ngày, luôn có một mùi vị ẩm ướt, nhưng em lại thấy bất kể là mưa gió hay sấm sét gì cũng không ảnh hưởng đến chuyện vui trong lòng em. Tâm tình của một cô thiếu nữ chỉ đơn giản như vậy, tâm trạng buồn chán nói đến là đến, nói đi là đi. Mà bây giờ, ngay cả khi em có bị nước mưa làm bắn tung tóe rác bẩn bên đường vào người cũng cảm thấy rất vui vẻ, tâm trạng vui sướng đã lan rộng khắp nơi, ngay cả mọi người bên ngoài cũng đều cảm nhận được.

Euler đã thường xuyên về doanh trại ở như bình thường, chỉ là không còn dẫn theo phụ nữ về nữa. Mà sự thỏa hiệp cùng thay đổi của anh khiến cho cô thiếu nữ đang ở độ tuổi trưởng thành nửa tin nửa ngờ, thỉnh thoảng lại mượn việc đánh cược để lấy cớ kiểm tra sinh hoạt cá nhân của chú Euler.

Tiểu Huyền không có cảm giác an toàn đến cực độ tựa như một con mèo hoang không hề có móng vuốt sắc bén, luôn muốn thăm dò giới hạn sự yêu chiều của chú Euler với em.

Khi em cảm thấy chú ấy biết điều, tuân thủ lời hứa hẹn thì em sẽ hóa thân thành một thiên sứ ngọt ngào, đầm lưng bóp vai hầu hạ Euler lâng lâng trên mây, mà khi em phát hiện ra có người đưa phụ nữ đến cho chú ấy thì Euler phải mất đến mấy ngày mới dỗ ngọt được cô bé.

Euler đã phiêu bạt bao nhiêu năm cảm thấy rất buồn cười, cô nhóc khờ dại thì thôi vậy, nhưng sao mình cũng ngây thơ khác thường theo vậy nhỉ? Làm những việc trước kia chưa từng làm, nói những câu trước kia chưa từng nói, hơn nữa lại còn có vẻ khá say mê.

Có đôi khi dỗ dành xong, anh tưởng tượng lại lúc ấy vật lộn ra sức nói những câu nói để cô nhóc kia nín khóc mỉm cười mà cảm thấy ớn rùng không thôi.

Cô bé quá đơn thuần, rất dễ xoa dịu, vì trên phương diện này cô bé không phải đối thủ của anh, chỉ cần dịu dàng một chút, cẩn thận một chút là có thể giải trừ sự đề phòng của cô bé một cách đơn giản, thậm chí, chỉ cần anh muốn, anh có thể có vô số cơ hội khiến cho cô bé phải mơ mơ màng màng quên đi cái trò đánh cược buồn cười kia, ngoan ngoãn nằm chết dí trên giường của anh, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Mỗi một lần như vậy, anh đều nhẫn nại kìm nén. Cố chịu hai năm không gần nữ sắc đối với người khác có lẽ mà nói không là gì, nhưng với anh mà nói thì thật đúng là một sự tra tấn không hề nhẹ. Euler anh chưa từng để mình chịu thiệt thòi về chuyện nữ sắc như vậy. Nhưng cho dù anh đã từng có một chút dao động cũng bị lời nói nhỏ nhẹ ngày hôm ấy của cô nhóc gạt bỏ.

Ngày ấy trời trong xanh, bọn họ đến bãi cỏ sau núi thư giãn, dưới hương vị ngọt ngào cùng hơi thở dịu mát của cô nhóc, anh nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc rồi ngủ mất.

Cũng may anh đã không thật sự ngủ say. Bởi vì cô thiếu nữ cho là anh đã ngủ nên đột nhiên nằm sấp xuống mặt cỏ bên cạnh anh, sau đó nhẹ nhàng ghé sát vào mặt anh, dùng cánh môi thơm mềm của mình ấn xuống môi anh một nụ hôn khẽ như chuồn chuồn lướt nước. Trong nháy mắt ấy, nhịp tim đập của Euler gần như đình trệ, anh phải dùng hết sức mới khống chế được hơi thở cùng phản ứng của mình. Sau đó, bên tai anh truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ.

Cô bé lẳng lặng chân thành tha thiết thổ lộ hết tâm tình nồng sâu trong lòng với anh. Đó là sự quyến luyến, ái mộ cùng ý lại của cô bé dành cho chú Euler. Cô bé muốn nói nhưng lại không muốn để anh nghe thấy. Vì vậy những lời thổ lộ này còn nhỏ hơn cả lời thì thầm, gần giống như dùng môi ngữ, một số từ gần như không phát ra tiếng.

Sau khi nói xong, cô bé dịu dàng, vui sướng dùng những ngón tay bé xíu của mình vuốt ve gương mặt lúc ngủ của anh rồi lại lẳng lặng nằm xuống bên cạnh anh, lẳng lặng dựa sát vào người anh mà thiếp đi.

Cô bé cho là anh đã ngủ, nhưng thật ra người ngủ chính là em. Cho nên anh không nói gì, chậm rãi mở mắt ra nghiêng đầu nhìn cô bé, đôi mắt sâu không thấy đáy hiện lên một vẻ thỏa mãn cùng dịu dàng khó nói nên lời.

Từ sau ngày đó, Euler càng thêm chú ý quan tâm nâng niu cô bé trong lòng bàn tay, cũng không xem việc đánh cược kia chỉ là chuyện vui đùa nữa. Anh đối với Tiểu Huyền càng thêm yêu thương gắn kết hơn, vì Tiểu Huyền đã nói cô bé chỉ có mình anh, thật ra vốn là một cô nhi trong chiến tranh nên anh cũng chỉ có mình cô bé.

Những lúc không kìm nén được, hơn nửa đêm anh đã từng xông thẳng vào phòng cô bé, không đếm xỉa đến việc làm cô bé thức giấc, lấy ra một cái quần lót thơm ngào ngạt trong tủ quần áo của cô bé rồi về phòng mình cùng tay tự giải quyết cậu em nhỏ. Mà hậu quả của việc làm đó chính là cô nhóc đã tỉnh táo mặt đỏ bừng ôm gối đầu liều mạng nện vào căn phòng của ông chú hư hỏng. Nhưng ai nấy cũng nhận ra, khi đó gương mặt xinh đẹp của cô thiếu nữ đỏ bừng, mỗi một chỗ trên gương mặt đều hiện lên vẻ xấu hổ cùng vui vẻ khó nói nên lời.

Cô nhóc vừa muốn gần gũi với anh lại vừa muốn ra vẻ người lớn rụt rè trước mặt anh, thật sự là đáng yêu chết đi được. Đối với tâm tính mâu thuẫn của thiếu nữ, anh chỉ miễn cưỡng vui vẻ đến tìm hiểu, để mặc cô bé ý lại, để mặc cô bé rụt rè.

Người ngoài không biết nói anh chơi chán mấy em ngực to eo nhỏ rồi nên đổi khẩu vị, chỉ sủng một mình cô nhóc mười mấy tuổi đã tự cho là thông minh đưa tới vài cô bé không lớn lắm nhưng vô cùng nở nang cho anh, kết quả thiếu chút nữa thì người kia đã đứng dậy lật cả cái bàn đá ngã lăn.

Mẹ nó, tất cả đều xem anh là tên biến thái rồi. Euler anh dù có biến thái thật thì cũng chỉ với một mình Tiểu Huyền thôi hiểu chưa?

Thời gian trôi qua từng ngày từng ngày. Ông chú phong lưu cũng đã chờ tới ngày cô nhóc lớn lên.

Cùng với việc mở rộng địa bàn, công việc trong quân đội cũng ngày càng nhiều, có đôi khi trận chiến nổ ra, anh và Lục Tiến phải gần hai tháng mới về doanh trại được một lần. Mà cô thiếu nữ đã phát triển trong nháy mắt. Euler vừa khổ sở vừa thấy ngọt ngào phát hiện ra cô nhóc giống như một nụ hoa được thần tiên thổi linh khí vào, nở rộ từng ngày một.

Cô bé ngày càng xinh đẹp, dáng người nẩy nở trước mắt tất cả mọi người, như một nụ hoa mới hé, từ từ mở ra tầng tầng cánh hoa, khoe ra phong thái xinh đẹp khiến mọi người phải kinh ngạc. Khuôn mặt nhỏ nhắn dần mất đi vẻ ngây thơ, ngày càng kiều diễm, đôi môi đỏ mọng cùng làn da trắng như tuyết không dính chút son phấn nào.

Thường ngày cô hay mặc chiếc áo t-shirt rộng thùng thình che đi những đường cong của mình, nhưng cô làm sao biết được ông chú hư hỏng kia chỉ cần liếc nhẹ qua cũng đoán được chính xác số đo nội y của mình, cho nên mỗi lần đưa quần áo tới cho cô đều luôn rất vừa người.

Mà cô gái ngày càng xinh đẹp kia chỉ khiến cho Euler cảm nhận sâu sắc từng đêm dài càng lúc càng khó vượt qua mỗi khi trở về doanh trại.

Con sói già đã bắt đầu đưa ngón tay ra đếm ngày kết thúc hai năm ước hẹn, con thỏ nhỏ cũng biết tầm mắt kia nhìn mình ngày càng nóng bỏng, mặt đỏ đến tận mang tai nhưng vẫn phải cố trấn định.

Nhưng cả hai người đều không ngờ tới sự hài hòa kì diệu này lại bị một động tác nhỏ của Nham Đường phá vỡ.

Cả nhà chị Sơ Vân về khiến cho Tiểu Huyền vô cùng hưng phấn, cậu nhóc xinh xắn lạnh lùng kia càng khiến cho cô yêu thích hơn. Nếu không ngại Lục Tiến thì cô thật sự muốn ngày nào cũng dính lấy chị Sơ Vân không về nhà mình.

Đáng tiếc, mặc dù đã qua nhiều năm như vậy nhưng cô vẫn vô cùng sợ hãi Lục Tiến, mắt thấy chị Sơ Vân bế cậu nhóc đã mệt rã rời vào phòng trẻ em, Lục Tiến mấy năm nay càng lúc càng trở nên yêu nghiệt lạnh lùng liếc nhìn cô một cái như cảnh cáo cô đã đến giờ không được dính lấy vợ hần nữa, Tiểu Huyền dù có

lưu luyến không rời cũng phải trở về nhà mình. Kết quả cô vừa đi tới đầu bậc thang thì gặp Nham Đường. Nham Đường đã cao thêm rất nhiều nay cũng đã trở thành một anh chàng điển trai cao lớn, mày kiếm sắc bén, khí thế càng lúc càng giống Lục Tiến năm đó.

Tiểu Huyền va thẳng vào ngực Nham Đường, choáng váng đầu óc lui về sau vài bước, nếu Nham Đường không nhanh tay giữ cô lại thì thiếu chút nữa cô đã đập lưng vào tấm ván gỗ sau lưng. Xoa xoa cái mũi đau nhức, Tiểu Huyền nước mắt lưng tròng nói vài câu với Nham Đường.

Hai năm qua Nham Đường nhận nhiệm vụ ngày càng nhiều, xuất quỷ nhập thần, đã gần một năm cô chưa gặp cậu ấy. Mà Nham Đường giờ cũng cứ khoanh hai tay đứng đó mỉm cười nói chuyện với cô. Chỉ là, khi cô kịp nhận ra có thể mình đã làm mất thời gian của Nham Đường nên tranh thủ nói lời tạm biệt với cậu chuẩn bị ra về thì...

“Chờ đã...” Đột nhiên Nham Đường bắt lấy cổ tay cô.

“Ồ?” Tiểu Huyền khó hiểu nhìn cậu.

“Xem ra em không thể thành vợ anh được rồi, vậy thì anh đây phải thu một chút lợi nhuận thôi.” Nham Đường mỉm cười với cô, gương mặt điển trai tỏ ra tiếc nuối. Sau đó, cô ghen hòng trợn mắt nhìn Nham Đường ghé sát vào mình, đôi môi mỏng cực kì nhanh chóng hôn lướt lên môi cô.

“Thật là mềm...” Nham Đường liếm môi tán thưởng, nhưng mà cậu vẫn chưa kịp nói xong thì sau lưng đã có một luồng sát khí cùng cơn giận đánh úp lại!

Cậu lập tức lách mình nhưng luồng sát khí kia lại nhanh như chớp, chỉ với vài chiêu cậu đã phải so chiêu với Euler! Nhưng rốt cuộc cũng vẫn không địch lại, mới vừa ngăn cản được cú đánh lên mặt cậu đã bị đánh một quyền thật mạnh!

Ông chú Euler nổi giận quả thật là vô cùng khủng bố, Nham Đường vừa cười khổ khi bị trúng vài cú, nếu không phải cậu né nhanh thì sợ chỉ trúng một cú đâm hoặc đá trong đó cậu đã phải nằm đến vài ngày!

“Đúng là tự tìm đường chết!”

Dắt lấy Tiểu Huyền còn đang giật mình sững sờ, mặt Euler lạnh như băng nhìn tên nhóc đang tựa vào ván cửa không ngừng thở hổn hển.

Đến khi Euler xông đến lần nữa, Nham Đường ra sức dùng mũi chân ngăn cản rồi vươn tay mượn lực nhảy ra chỗ cầu thang, sau đó cậu ôm lấy bụng vừa bị đá xoay người nhảy xuống từ lầu hai.

“Chú!” Euler vẫn muốn đuổi theo làm thịt cậu bị Tiểu Huyền vừa lấy lại tinh thần kéo lại.

Tiểu Huyền bùm lấy miệng, hốc mắt rưng rưng bị tình cảnh vừa rồi dọa sợ, không chút suy nghĩ kéo lấy cánh tay Euler lại. Mà ánh mắt chú Euler quay đầu lại nhìn cô cho cô biết một sự kiện, rằng mình đã tự rước lấy phiền toái lớn rồi.

“Nhìn cái dáng vẻ lẳng lơ của cháu kìa, chú không thương cháu nên cháu chạy đi tìm cái thằng nhóc thói tha kìa hả?”

Tiểu Huyền đầu óc mê muội bị khiêng trở về phòng cách vách rồi bị vứt lên giường, mới vừa phát ra tiếng rên khê đã bị người đàn ông kia chặn lại, Euler cảm tức vô cùng vì thứ mình cất kĩ bị người khác ngấp nghé dùng nụ hôn áp đảo khiến cho cô không còn đường lui phải ghé sát vào đầu giường.

“Ưm ưm ưm...” Tiểu Huyền xấu hổ đập hai chân lung tung, nhưng sự giãy dụa của em chỉ khiến cho quần áo trên người em thêm xộc xệch.

Euler mút cắn làn môi mềm của cô bé như đang trừng phạt, bàn tay nhanh chóng đẩy quần có của cô bé lên trên.

Cảm giác thông thoáng trước ngực làm cho Tiểu Huyền rục đầu vai lại, hai tay liều mạng ngăn cản Euler kéo áo t-shirt của mình xuống nhưng lại bị anh ta dùng tốc độ nhanh hơn kéo hai tay em lên cao, sau đó dùng chiếc áo của em quần lấy hai cổ tay em.

Theo tư thế bị trói hai lên cao của cô bé, nửa người trên của em chỉ còn lại chiếc áo ngực màu trắng bằng bông che bớt một vài đường cong nở nang của em. Bộ ngực ẩn dưới lớp áo ngực không còn bất cứ vật cản nào to tròn như đang không ngừng căng lên, cô bé thở hổn hển, đường cong phập phồng khiến cho Euler vốn đang tức giận phải giằn giụa máu mũi. Anh đã hoàn toàn quên mất cơn giận vừa rồi của mình, cảm giác mãnh liệt nhét đầy đại não của anh cũng giống như thứ đang nhét đầy đũng quần anh vậy.

“Chú Euler! Chú không thể...” Tiểu Huyền bị ép sát vào đầu giường không hề biết bây giờ Euler đã không nghe vào cái gì nữa, vẫn đang vùng vẫy giãy chết, kết quả cánh tay của ông chú đang ở sau lưng em nhẹ nhàng lần mò, ngay sau đó chiếc áo ngực lập tức bị tháo ra. Trong tiếng thét chói tai vừa xấu hổ vừa giận dữ của Tiểu Huyền, hai luồng tròn đầy kiều diễm lập tức bật ra.

“Chết tiệt!” Euler nhìn chăm chăm vào cảnh đẹp trước mắt, rất mất mặt nuốt nuốt nước miếng. Tuy vẫn luôn biết rõ số đo ba vòng của cô nhóc nhưng khi chính thức nhìn thấy mới biết quả thật không chỉ tròn đầy nồn nà như anh đã tưởng tượng.

Vòng eo vừa mịn vừa mềm, bờ vai trơn nhẵn bóng loáng, không cần phải nhìn hết cô bé, chỉ cần nhìn độ cong từ vòng eo hơi nghiêng sang kia anh cũng có thể đoán được những đường cong phía dưới uyển chuyển ngạo nghễ đến mức nào.

Ừm ừm, cô nhóc đã lớn thật rồi.

Tiểu Huyền vừa xấu hổ vừa giận dữ uốn éo eo, miệng không ngừng kêu oai oái, phê bình chú Euler phạm quy, tuyên bố mình sẽ tuyệt đối không tha thứ. Nhưng sự vụn vẹo của em lại càng là sự khiêu khích ngọt ngào dành cho anh ta.

“Nhóc con à, cháu không bảo vệ tốt thứ thuộc về chú, là cháu phạm quy trước mà.” Euler dùng chân của mình dễ dàng chặn tiểu yêu tinh sắp làm cho anh trào máu mũi lại, thản nhiên nói khê. Nhưng động tác cởi quần áo của anh lại vô cùng hung hãn, dường như có thể nghe thấy tiếng xé rách.

Tiểu Huyền bị hành động của anh dọa sợ tới mức không ngừng hét lên, cảm thấy mình như miếng thịt tươi bị đặt lên bàn tiệc lớn, lúc nào cũng có thể bị con sư tử già trước mặt nuốt chửng.

“Thật ra thì ngoại trừ la hét thì cháu còn có thể dùng cái miệng nhỏ này để làm chuyện khác đấy.” người đàn ông đã man lệt đồ mình thật nhanh, sau đó bắt lấy hai má Tiểu Huyền hôn xuống thật mạnh, thoáng cái đã lấp mất cái miệng nhỏ đang không ngừng phát ra tiếng ồn ào phiền toái, cởi hết quần áo tươi tắn của cô thiếu nữ không rành thế sự.

Tiếng nước nở nghen ngào của cô gái nhỏ không thể phát ra thành tiếng, em bị ông chú lẳng nhăng hôn đến đầu óc choáng váng, chỉ chốc lát đôi mắt đã giăng đầy sương mù, thần trí mơ màng tập trung vào khuỷu tay cứng rắn của anh ta, ngay cả mình bị anh ta cởi hết quần áo lúc nào cũng không biết.

“Ừm...chú à.” Sự cứng rắn cùng mềm mại hòa vào nhau, môi cùng lưỡi trơn nhuận quấn lấy nhau khiến cho cô gái bên dưới anh mềm mại đến độ sắp tan ra thành vũng nước, chỉ có thể rên khê vài tiếng.

“Ngoại trừ chú ra còn có ai từng thấy cháu thế này không?” Euler chống tay lên, hơi thở dồn dập nhìn chăm chăm vào thân thể tuyệt diệu của cô thiếu nữ bên dưới, máu nóng sôi trào. Ánh mắt thâm thúy của anh chợt dời xuống, nhìn thẳng vào nơi cấm địa của thiếu nữ.

“Không có” Môi Tiểu Huyền run run, đáng thương lắc đầu, không có cách nào ngăn được sự run rẩy kia. Em chưa từng thấy ánh mắt chú Euler to gan, tà khí, khát vọng nồng đậm như vậy. Ánh mắt này khiến cho máu của em trào thẳng lên não, căng trướng khiến toàn thân em đỏ bừng, ngay cả hai tai cũng nóng ran.

Nhưng đôi mắt to kinh hoàng của em cũng không tài nào thay đổi được tư thế mở rộng bất lực của em. Euler vô cùng hài lòng liếm liếm khoe miệng, sau đó cúi đầu tham lam dùng đôi môi nóng bỏng hôn lên bất kì chỗ nào anh muốn.

Thật sự là không thể tưởng tượng nổi thân thể này sờ vào trơn nhẵn như trẻ con nhưng bầu ngực lại to tròn như để cho anh nắm giữ, đỉnh nụ hoa hồng hào càng như đang chờ mong anh nhấm nháp, mà anh cũng không hề do dự liếm mút nó!

Ừm, vừa ngọt vừa say, còn ngon hơn cả trong tưởng tượng cậu anh.

Cô gái nhỏ bị đầu lưỡi chạy dọc toàn thân khiêu khích đến thần trí mơ hồ, phát ra tiếng ngậm khe như một con mèo nhỏ, trong vô thức, bàn tay nhỏ bé đã run rẩy níu chặt lấy ga giường. Nhưng đến khi đầu lưỡi chui vào vùng cấm địa giữa hai chân, trong phút chốc cô bé rướn người lên, phát ra tiếng kêu kinh hoàng, “Chú...chú!”

“Ngoan nào, chỉ một lát sẽ quen thôi.” Người đàn ông đầu đây mồ hôi dùng tay đè thân thể nhỏ nhắn đang vô cùng căng thẳng lại.

“Chú không muốn làm cho cháu đau, cháu hãy thả lỏng một chút nào.” Mùi thơm ngọt ngào nơi chóp mũi làm cho thứ dục vọng đan căng tràn của người đàn ông vô cùng đau nhức, gằm rú bạo động muốn xâm nhập vào nơi non mềm kia, vì giờ khắc này mà anh đã trần trọc không biết bao nhiêu đêm. Giờ phút này, thứ đang khát khô dục vọng dưới bụng tựa như một con dã thú đang gằm thét, lúc nào cũng có thể nhảy xổ ra khỏi cơ thể anh, hung hăng nuốt chửng thiếu nữ xinh đẹp trước mắt.

Nhưng anh thật sự không nắm chắc có thể khống chế được mình không, để cho cô bé được thưởng thụ cảm giác ân ái lần đầu tiên, anh chỉ có thể dùng hết toàn lực giúp cô bé thả lỏng, đợi đến lúc đó sẽ không quá đau đớn. Vì vậy người đàn ông đang bị lửa tình thiếu cháy đến sắp chết vẫn phải triển khai tuyệt học cả đời, cố gắng liếm mát cô nhóc xinh đẹp bên dưới tiến tới miền tiên cảnh cực lạc, làm cho cái đầu nhỏ hỗn độn của cô bé vỡ thành bã vụn, hoàn toàn bị lạc vào quanh cảnh mê ly cô bé chưa từng đặt chân tới.

Thấy cô bé trong lòng đã hoàn toàn mềm nhũn, ngón tay thon dài của người đàn ông ấn xuống ngọn nguồn của dòng suối ngọt ngào kia, vị ngọt thoáng chốc đã thấm đẫm ngón tay anh, ngón tay dài vẫn cố chấp từ từ thám hiểm vào bên trong, thăm dò xem cô bé đã hoàn toàn chuẩn bị tốt cho mình chưa. Nhưng anh chỉ mới tiến vào một chút thì da đầu đã run lên bần bật. Quả thật bên trong căng chặt như muốn lấy mạng người!

“Hơ...!” Euler gần như đã vượt qua biên giới vụn vỡ khuôn mặt điển trai, nhanh chóng co tay lại ngửa đầu thở một hơi, sau đó anh không thể kìm được cúi người dán vào vùng đất nhẵn nhụi kia, đói khát cắn lung tung lên hai lần môi đỏ mọng bên trong kia, nuốt hết mỗi một giọt mật ngọt anh vừa thu nhận được, ngọn lửa nhẩn nhẩn lâu dài rốt cuộc cũng bắt đầu bùng nổ rực cháy.

Cặp đùi trơn nhẵn bị anh dùng tay đẩy ra một cách thô lỗ, người đàn ông dùng tay cầm lấy thứ dục vọng tráng kiện của mình chà xát quanh nơi vừa chảy ra mật ngọt của thiếu nữ, sau khi dính một chút mật thì từ từ đẩy mạnh vào.

“Chú à, đau quá...” Cô gái vẫn còn chìm trong dư âm nhộn nhạo nhô tấm lưng thon lên, bàn tay nhỏ bé bắt lấy cổ tay tráng kiện của ông chú cũng siết chặt lại.

“Aizzz!” Từng giọt mồ hôi nóng hổi lăn xuống từ trán của người đàn ông.

“Cháu buông ra!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi gằm khe, cảm thấy mình sắp bị sự căng chặt của cô bé kẹp chết tươi.

“Chú à, cháu đau.” Cô gái nhỏ cũng chảy mồ hôi, hai mắt mông lung đắm lệ, tay vung vẩy đánh vào ông chú hư hỏng làm cho em đau đớn vô cùng.

“Chú cũng đau muốn chết đây.” Euler hít thở hổn hển, cúi đầu chống lên trán Tiểu Huyền, ngón tay thô ráp cầm lấy những ngón tay non nớt của cô bé, hôn lên cái miệng đang không ngừng kêu đau, sau đó cố chịu đựng cảm giác tê dại nơi xương sống dùng lực đẩy mình vào.

“Hic hic hic ...” Tiếng khóc đau đớn khó chịu của cô bé đều bị đầu lưỡi của anh chặn lại, nhưng anh cũng vô cùng khó chịu cau chặt hàng chân mày lại, hàm răng cũng nghiến ra thành tiếng.

Thật chặt! Thật nhỏ! Hình như anh vẫn chưa vào hết đã chạm vào điểm tận cùng của cô bé.

“Đừng, đừng nhúc nhích mà chú!” Cô bé bị anh xâm nhập lần nữa kinh hãi giãy dụa.

Căng trướng đau quá!

Đây là thế giới mà em chưa bao giờ bước vào, em có thể cảm nhận tình tường bộ phận kia của chú, giống như một con quái thú đáng sợ, rục rịch trong cơ thể em, còn có cả cơ ngực đang đè ép em, cơ bụng rắn chắc đang kề sát em, cảm giác từng giọt mồ hôi chảy xuống từ khuôn mặt tà ác mỉa mai của chú ấy chảy xuống

ngực nóng hổi, mồ hôi trên người em hòa với mồ hôi của chú ấy, từ từ chảy xuống nơi riêng tư đang kết hợp mật thiết của bọn họ, dính dính thật đáng sợ.

Gương mặt non nớt của cô bé đỏ bừng lên, toàn thân đều như đang bắt lửa, lần đầu tiên em cảm thấy bản thân mình nhạy cảm đến cực độ, tựa như chỉ một chút kích thích cũng có thể khiến cho thân thể em bùng nổ phản ứng.

“Bảo bối à, cháu thật sự là...” Euler đã trì hoãn một lúc lại hít một hơi để cho mình từ từ nhúc nhích trong cơ thể mềm mại bên dưới, trong nháy mắt lỗ chân lông toàn thân đều sưng sượng giãn ra.

Thật sự là quá bất ngờ! Lần đầu tiên anh được chạm vào một cơ thể nhạy cảm căng chặt như vậy!

“Chú á chú đừng cử động nữa.” Tiểu Huyền nức nở dùng tay đánh vào cánh tay của anh, cảm thấy chú ấy vừa động dậy đã khiến mình đau muốn chết.

“Hơ....! Thật là thoải mái!” Euler làm gì còn biết đến tiếng nức nở của cô bé nữa, một tay nhấc eo cô bé lên, một tay xoa nắn cặp mông tròn lẳn, chuẩn bị triển khai thủ đoạn trai gái anh đã tập tành nhiều năm, dành cho tiểu yêu tinh một đêm đầu hoan mỹ không gì có thể so sánh nổi, trọn đời khó quên.

Khi bàn tay thô ráp của anh vuốt ve xoa nắn, cô bé cảm thấy phát ra tiếng rên khe khẽ, cảm thấy cơ thể mình vừa thông thả vừa nặng nề co rúm lại nhưng cũng không quá khó chịu như vậy.

Dần dần máu toàn thân thiếu nữ đã động tình bắt đầu tăng tốc lưu động, khuôn mặt nhỏ trắng nõn dần đỏ ửng, thấy thế, người đàn ông vốn định chậm rãi bắt đầu lại bộc phát thú tính trong nháy mắt, nhưng khi anh bắt đầu chuẩn bị duy trì trong một tiếng đồng hồ thì đột nhiên lại chạm phải một điểm nhỏ lồi ra, một dòng nước ấm áp trong nháy mắt vây quanh anh, xúc cảm kia tuyệt vời đến cực hạn!

“A....!!” Euler hoàn toàn không có chuẩn bị chấn động toàn thân, trong phút chốc cứ như vậy mà bắn ra.

Một lúc sau, cô gái nhỏ không có bất kì phản ứng gì dùng tay nặng nề đẩy người đàn ông còn đang không ngừng thở trên người mình ra.

“Chú à, chú đứng dậy đi, cháu muốn đi tắm.” cuối cùng cũng kết thúc, trên người dính nhớp, toàn thân vừa đau vừa mỏi nên em rất muốn tắm nước nóng.

“Cháu ngậm miệng lại cho chú!” Euler từ từ bò ra khỏi người tiểu yêu tinh vừa định lấy mạng mình, khuôn mặt tuần tú tà khí lần đầu tiên lúc đỏ lúc trắng.

Vừa rồi chỉ mới bao lâu nhỉ? Vậy mà anh đã xong rồi sao? Chuyện này thật là quá mất mặt!

Euler then quá hóa giận thế phải lấy lại tự tôn đàn ông của mình, bắt đầu chuẩn bị lôi tiểu yêu tinh ra tìm tội nghiên cứu lại.

Cô gái nhỏ không cần thận làm cho ông chú mất mặt kêu oai oái nhưng không thể nào giãy ra được, chỉ có thể như một con chuột bạch bị ông chú lật qua lật lại làm các loại “thí nghiệm”. Đêm nay, ngọn đèn trong phòng ngủ trắng đêm không tắt, cảnh vệ cùng binh lính trên lầu dưới lầu đều phải khổ sở nghe tiếng khóc thét của thiếu nữ, sự tra tấn này có thể so sánh với hình phạt tàn khốc nhất trong quân đội.

Về sau, cô gái nhỏ bị nghiêm trị vô cùng thâm độc để cho ông chú hư hỏng của cô bé ăn no món canh hầm đã lâu, ông chú nhẹ nhàng vui vẻ sau một đêm no nê lại bắt đầu nịnh nọt cô nhóc của mình.

Đôi oan gia người đuổi ta chạy, người giận ta dỗ. Tình cảm cô gái nhỏ mong ước nhiều năm rốt cuộc cũng lắng lặng nằm gọn trong lòng bàn tay mềm mại của cô bé, tình cảm phiêu bạt cuối cùng cũng được quay về.

Con sư tử hung ác vẫn luôn trông chừng miếng thịt kiều diễm thơm lừng trong lòng bàn tay, không cho bất cứ kẻ nào tới gần.

Bên ngoài rỗng rần phân tranh, gió nổi mây bay, đẹp xấu thiện ác, đánh đánh giết giết không chút nào ảnh hưởng đến thế giới đơn thuần của cô gái trong ngôi nhà trúc. Bởi vì, thứ cô muốn cũng chỉ có một mình chú Euler, mà hiện giờ, cô đã chiếm được.

77. Chương 73

Chương 73 – Ngoại truyện 9

Sáng sớm, làn gió núi mang theo hơi thở thanh mát từ cánh cửa sổ rộng lớn mở một lần nữa quét vào căn phòng ngủ u ám, bên ngoài bức rèm cửa bay phất phơ dần hiện lên ánh nắng sớm, đôi mắt nhìn về nơi xa, thành thị hiện đại phồn hoa phía xa xa vẫn bị núi lớn ôm chặt nhưng khoảng cách quá xa nên chỉ có thể nhìn thấy bóng núi mờ lung. Thành phố sau một đêm ồn ào náo động lại trở nên vô cùng yên tĩnh vào sáng sớm, con đường nhựa rộng lớn dường như không có chiếc xe nào.

Trong căn phòng cao cấp ở tầng cao nhất của khách sạn, căn phòng ngủ yên tĩnh cách biệt chìm trong bầu không khí yên ắng.

“Mau dậy đi chú Euler.” Trên chiếc giường lớn mềm mại, giọng nói nỉ non đột nhiên truyền đến, một cánh tay xinh đẹp thò ra khỏi chăn đẩy nhẹ người đàn ông đang ngủ say không biết gì.

Người đàn ông không hề có cảm giác gì, đầu chôn dưới chiếc gối ngủ say sưa, một cánh tay còn đang quấn chặt lấy bộ ngực nở nang của thiếu nữ không buông ra. Thao luyện trong doanh trại gần nửa tháng, sau khi bàn giao công việc xong chạy về khách sạn thì đã là nửa đêm rồi kéo Tiểu Huyền đang mơ ngủ dậy vật lộn mấy lần, đến bây giờ Euler cũng chỉ mới ngủ được có vài tiếng.

“Chú ơi dậy đi mà, chúng ta phải lên đường rồi.” Tiểu Huyền cũng chưa ngủ đủ giấc nhưng vì quá hưng phấn nên tỉnh dậy thật sớm rồi bắt đầu làm nũng.

Dưới gối đầu phát ra vài tiếng ừ hàm hồ, người đàn ông mơ màng trở mình, cánh tay trắng kiện thuận tiện kéo cô nàng đang ghé vào lỗ tai làm ồn vào trong lòng, sau đó tiếp tục ngủ say.

Tiểu Huyền bĩu môi, đôi mắt to nháy nháy một lúc rồi quyết định châm một liều thuốc thật mạnh. Không còn cách nào khác, nếu không gọi chú ấy dậy sẽ không kịp chuyển bay, chú ấy đã nói sẽ dẫn cô đến gặp chị Sơ Vân rồi, ngày này cô cũng đã mong đợi rất lâu!

Dưới tấm chăn mỏng, thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp dán vào thân thể cường tráng của người đàn ông bắt đầu chậm rãi cọ sát, bàn tay nhỏ mềm mềm chạy dọc theo từ phần ngực xuống dưới xoa nắn từng cơ bụng cuộn cuộn, ngón tay thon dài vô cùng hào hứng sờ sờ nắn nắn.

Trong lúc ngủ mơ màng, khuôn mặt điển trai của người đàn ông bỗng nhúc nhích. Cô thiếu nữ cười xấu xa, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát vào vòm ngực rắn chắc của người đàn ông, cái lưỡi hồng hồng tinh tế liếm mát da thịt màu mật bóng lưỡng.

Hơi thở của Euler lập tức trở nên dồn dập.

Đầu lưỡi từ ngực đi dọc xuống, để lại một vệt nước mê người trên cơ bụng rắn chắc, sau đó đến với vùng đất dục vọng dưới quần lót. Trên chiếc giường lớn, người đàn ông thở hổn hển mở cặp mắt đỏ bừng ra, nhìn đường cong xinh đẹp đang đi xuống chỗ dưới bụng của mình dưới lớp chăn. Bàn tay nhỏ bé của tiểu yêu tinh nhẹ nhàng lôi kéo, cậu nhóc đã sớm căng phồng lập tức muốn bật ra khỏi quần lót, thiếu chút nữa đã đập vào khuôn mặt nhỏ đang kề vào quá gần của cô.

Cô bé mang theo ý đồ xấu xa cầm lấy con quái thú đang nhô lên cao cao, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên đỉnh một cái.

Cô bé hư hỏng này!

Euler ngẩng đầu lên hít một hơi thật dài. Quá nóng bỏng, sức chịu đựng của một người đàn ông cùng lắm cũng chỉ có thể.

“Còn muốn chơi nữa à? Hửm?” Ông chú bị lửa tình thiêu cháy nhanh chóng bắt đầu sở trường trả thù của mình.

“Cháu cứ chơi tiếp đi, chú thật sự rất thích!” Anh vừa bừa bãi luồn tay vào ván về chiếc bánh tròn tròn mềm mại vừa tàn khốc thẳng tiến, sau đó nở một nụ cười hung ác với khuôn mặt nhỏ nhắn đầm mồ hôi, “Tiểu yêu tinh này, cháu hại chú không thể ngủ được nữa rồi, nên đánh!”

“Chú á, cháu chỉ muốn gọi chú dậy thôi mà.” Cô gái nhỏ không kịp chạy trốn bị đặt trên giường hưng hăng yêu thương, chỉ chốc lát sau đã bị động tác thô lỗ của anh làm cho toàn thân run rẩy, chỉ có thể cầu xin tha thứ một cách đáng thương.

“Ừm ừm, chú rất thích cách đánh thức của cháu, cho nên chú đang cảm tạ cháu đây.” Bàn tay to lớn của Euler bắt lấy eo cô thẳng tiến một cách dã man, hưởng thụ thứ mà mình thích nhất, vì quá mức mất hồn nên thỉnh thoảng từ miệng anh lại phát ra những lời thô tục, cô gái bên dưới nghe thấy cũng phải đỏ mặt, dùng ngón tay liễu mạng véo cánh tay anh phản đối sự hạ lưu của anh.

Euler say mê thở dài, thiếu nữ tuyệt sắc bên dưới đã hoàn toàn trở thành tù binh của anh, thân thể mềm mại để mặc cho anh loay hoay, vẻ mặt bất lực một cách mê hoặc.

Anh cúi người lão luyện mút lấy môi cùng lưỡi của cô – thứ đã biết rất rõ nhưng vẫn yêu thích không thôi. Anh vô cùng thích cô tình nhân nhỏ do một tay mình dạy dỗ này, vì thiếu kinh nghiệm nên không hề kiêng kị gì, đơn thuần lại ngây ngô, hoàn toàn không biết mình có sức hấp dẫn khủng bố đến mức nào.

Cô hoàn toàn tín nhiệm anh, mặc cho anh dẫn dắt hưởng thụ các kiểu thể nghiệm, chỉ cần anh muốn thì cái gì cô cũng tình nguyện phối hợp. Loại dâm mị xuất phát từ bản năng này càng có lực sát thương hơn bất kì người phụ nữ gọi cảm nào, quả thật đã làm cho anh điên cuồng đến chết.

Anh biết mình đã hết thuốc chữa, cứ như vậy mà chìm đắm trong sự ham muốn của cô, trong sự khát vọng của cô, trong sự quý trọng không muốn rời xa của cô, thỏa mãn không nói nên lời. Euler mở miệng thở dài, tay lại tuyệt đối không hề dụ dỗ mà xoa nắn hai quả đào to tròn đang hiện lên trong đáy mắt anh, ** càng thêm thẳng tiến xâm nhập vào nơi chật khít của cô, khuôn mặt điển trai tràn ngập vẻ mê đắm.

“A chú...” Một tiếng rên không khống chế được bật ra, cô gái liên tục thở gấp, bàn tay nhỏ bé như sắp xé rách mảnh chăn mỏng.

“Muốn gì nào? Nói cho chú biết đi.” Tiết tấu của Euler bỗng dừng khựng lại, sau đó lại bị thân thể mẫn cảm của cô kích thích làm cho điên đảo thần hồn.

“Muốn...muốn chú.” Tiểu Huyền thở hổn hển nũng nịu đáp lại anh. Cô nhanh chóng chiếm được thứ cô muốn. Thân thể nhỏ nhắn bị cánh tay đầy sức mạnh của Euler kéo vào trong khuỷu tay, bị bao phủ bởi hơi thở đàn ông nồng nàn của anh, anh ở trong cô chạy nước rút thật nhanh khiến cô không có cách nào thở nổi.

“A” dường như cùng một lúc, hai người đang quấn lấy nhau dưới tấm chăn mỏng cùng phát ra tiếng rên rỉ tiêu hồn thực cốt, sau đó cùng nhau bay lên chốn thiên đường cuồng dã.

Thành phố Cape Town, cộng hòa Nam Phi

“Còn bao lâu nữa thì tới?” Tiểu Huyền vừa ghé vào cửa sổ nhìn phong cảnh xinh đẹp bên ngoài vừa không ngừng hỏi Euler. Đây là một trong những thành phố xinh đẹp nhất trên thế giới. Nơi này chính là chỗ chị Sơ Vân ở sao? Thật sự là quá đẹp.

“Chúng ta đến khách sạn trước, một lát nữa A Tiến sẽ đích thân tới khách sạn đón.” Euler miễn cưỡng trả lời cô, thỉnh thoảng bàn tay to lớn lại vuốt ve cặp mông đang nhô lên vài cái.

“Chú đừng có như vậy nữa.” Tiểu Huyền nũng nịu cảnh cáo anh.

“Lấy tay ra, không cho sờ mó nữa, nếu không cháu sẽ giận đấy.” Cô gái mặc chiếc váy có đai lưng cảnh cáo ông chú hạ lưu đang động tay động chân với mình.

“Chết tiệt, Tiểu Huyền à, mông của cháu lại lớn hơn rồi này.” Euler nheo mắt, khẽ tán thưởng cảm xúc trong tay mình.

“Chú Euler!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức bị câu nói hạ lưu của anh làm cho đỏ ửng.

“Cháu nói xem nó bị chú sờ cho to lên hay nó còn đang phát triển hả?” Euler liếm môi, nhú chặt mày vô cùng nghiêm túc đưa ra vấn đề này.

Trên con đường lớn từ sân bay đến khu trung tâm, một chiếc xe màu đen có rèm che đột nhiên lượn thành hình chữ S, hai chiếc xe phía sau còn tưởng rằng có gì xảy ra nên thiếu chút nữa đã đề phòng khẩn cấp.

Trên chiếc xe, lái xe liếc nhìn ra sau theo kính chiếu hậu, gian nan nuốt một ngụm nước miếng rồi biết điều nhấn nút hạ vách ngăn xuống. Đến khi xe chạy vào khách sạn thì vách ngăn mới được nâng lên lần nữa.

Anh chàng phục vụ da đen cao lớn mở cửa xe cung nghênh vị khách quý nhưng lại chỉ nhìn thấy người đàn ông trong xe ngay cả khóa quần còn chưa kéo lên, áo sơ mi cũng chưa cài hết nút, lộ ra một vòm ngực rắn chắc, vẻ lại lười biếng thỏa mãn, trông vừa phong lưu vừa hạ lưu đến mê người.

Đến khi anh đã chỉnh xong quần áo, đôi chân dài bước ra ngoài cửa xe thì người phục vụ mới nhìn rõ còn có một cô gái xinh đẹp kiều diễm đang nằm sắp trong xe. Nhưng mà anh ta cũng chỉ có thể nhìn liếc qua. Người đàn ông có khí chất tà mị hoang dã chỉ lạnh lùng nhìn anh ta một cái đã khiến một luồng khí lạnh bốc lên từ bàn chân, sau đó người đàn ông cúi người bế mỹ nhân quần áo tóc tai trên người đều xộc xệch xuống xe, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong ngực mình rồi đi thật nhanh vào khách sạn, thẳng lên phòng nghỉ ngơi.

Giữa trưa, Lục Tiến từ nước ngoài về chạy tới khách sạn, tự mình đưa Euler và Tiểu Huyền lên đảo, mà người Euler dẫn theo lại bị sắp xếp ở lại trong khách sạn, mấy người đàn ông bị đại ca vớt lại không có bất kì nhiệm vụ gì, chỉ quăng ột chồng đô la Mỹ, vì vậy mấy anh chàng mạnh như hổ mới từ doanh trại ra rồi cuộc cũng hiểu ra – bọn họ đang có một ngày nghỉ có thể chạy tứ phía tìm mấy cô em dâm loạn.

“Thật đẹp thật đẹp! Nơi này đúng là một thiên đường nhân gian!”

Trên hòn đảo nhỏ, Tiểu Huyền đi dạo cả một buổi chiều rồi vừa hiểu kì vừa kinh ngạc than lên, rồi cuộc cũng không còn sức nữa, vừa cảm thán vừa đau lưng mỗi chân ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa màu trắng trước mặt.

“Uống nước trái cây đi.” Sơ Vân bụng đã hơi nhô lên ngồi bên cạnh vừa cười vừa đưa ly nước cho cô.

Tiểu Huyền ngoan ngoãn ngồi dậy, nhận lấy ly nước rồi uống từng ngụm nước trái cây chua chua ngọt ngọt, sau đó cô liếm môi tìm người giúp việc lấy thêm một ly nữa. Tiểu Huyền uống nước trái cây xong dần lấy lại sức rồi nhanh chóng dính lấy Sơ Vân không muốn tách ra.

“Chị Sơ Vân à, em nhớ chị muốn chết.” Cô không dám đụng vào bụng chị ấy, cô chỉ có thể nhẹ nhàng gãi đầu lên đùi chị, vẻ mặt không muốn rời xa nhìn Sơ Vân đã lâu không gặp.

“Chị cũng rất nhớ em.” Sơ Vân mỉm cười vươn tay khê vuốt mái tóc bị gió biển thổi tung của cô.

“Ừm” Tiểu Huyền láu lỉnh như một con mèo nhỏ trước mặt Sơ Vân hiểu kì không thôi nhìn chăm chăm vào bụng chị.

“Chị à, bây giờ đã biết được là trai hay gái chưa?” Cô nháy đôi mắt to, hận không thể bước vào bụng chị Sơ Vân nhìn xem bên trong là một bé gái xinh xắn hay một cậu nhóc điển trai.

“Không biết nữa, chưa được ba tháng mà.” Gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ của Sơ Vân ửng đỏ, đôi mắt gợn sóng nhộn nhạo, toàn thân đều tỏa ra hương vị hạnh phúc cùng dịu dàng.

“Em muốn biết mặt nhóc con sẽ như thế nào quá.” Tiểu Huyền ngồi khoanh chân trên ghế sofa nhìn bụng Sơ Vân, vẻ mặt vô cùng vui sướng.

Không còn cách nào khác, hai cậu nhóc của chị Sơ Vân đều vô cùng xinh đẹp đáng yêu!

Tuy Hạo Hạo khá lãnh đạm nhưng vẻ mặt lạnh lùng của cậu chỉ làm cho các cô các dì càng yêu thích cậu hơn, mà ngược lại tiểu bảo bối kia càng xinh xắn nghe lời hơn làm cho cô vừa nhìn thấy thì lòng đã mềm nhũn, nhưng cả buổi chiều nay cậu nhóc đã chơi cùng cô rất lâu nên bây giờ vẫn còn ngủ, hại cô không có cái chơi.

“Em thích trẻ con như vậy thì sau này sinh vài đứa đi.” Sơ Vân cười trêu cô.

“Chị à” khuôn mặt trắng nõn của Tiểu Huyền lập tức ửng hồng. Chị Sơ Vân lại trêu cô rồi. Nhưng mà cô thật sự rất thích trẻ con.

Cục cứng, tiểu bảo bối đáng yêu!

Trên bãi cát, hai người đàn ông cao lớn lười biếng nằm trên tràng kỉ màu trắng, nhắm mắt nhìn ra vùng trời mênh mông, miệng không ngừng nói về chủ đề sinh sát.

“A Tiến này, cậu đào được huấn luyện viên kia từ khi nào vậy?” Euler nghiêng đầu sang nhìn Lục Tiến cười khê.

Hai năm qua anh đã phải thao luyện đến thắm, nếu hai tháng trước A Tiến không phái tới một người cho anh thì chắc bây giờ anh vẫn còn đang trải qua cuộc sống thao luyện bị thảm trong doanh trại, làm gì có thời gian rảnh mà tao nhả nằm trên bãi cát lộng gió biển này?

Oh, anh em đúng là anh em, sau này sẽ không mắng cậu ta trọng sắc khinh bạn nữa.

“Trước kia anh ta là chỉ huy của đội đặc chủng lực quân “Mũ đen”, trong một lần chiến đấu với địch ở Tora Bora Afghanistan từng bị thương, về sau xuất ngũ, tôi đã mời anh ta ba năm, anh ta rất đáng để học tập về kinh nghiệm thực chiến trên mặt đất.” Hai tay Lục Tiến đặt sau gáy, miễn cưỡng trả lời Euler.

“Ừ, khó trách” Euler gật đầu, dùng ngón tay đang kẹp thuốc lá của anh hờ hững vuốt vuốt đuôi chân mày.

“Vậy đợt hàng này của cậu từ đâu đến vậy? Mẹ nó, quá là trâu bò.” Euler vừa nhả khói thuốc vừa lắc đầu khê than.

Loại súng máy cải tiến M134 Galting giá cả đắt đỏ, loại này do sáu nhánh 9mm tạo thành nòng súng, mỗi phút có thể bắn ra 400-800 phát, mà ngay cả loại vũ khí tiên tiến nhất thế giới do quân Mỹ trang bị cũng không toàn diện bằng, mà A Tiến lại chuyển một đồng đến vùng Tam Giác Vàng ỉnh! Có đồng vũ khí này, sức chiến đấu của quân đội quả thật như hổ thêm cánh, các thể lực vũ trang quanh đặc khu không nắm rõ thực lực của bọn họ nên càng thêm không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Cái này cũng chẳng có gì to tát, người của tôi đã giúp bên đó làm nhiệm vụ mấy lần nên bên kia đồng ý cung cấp hàng dài hạn cho chúng ta, sau này trên tay tôi có cái gì thì trên tay anh cũng sẽ có cái đó.” Lục Tiến liếc nhìn Euler đang hưng phấn, khoe miệng hơi nhếch hơi thành một nụ cười nhạt.

Tuy hần đã rời khỏi Tam Giác Vàng nhưng không có nghĩa là hần không tiếp tục giúp đỡ cho họ. Trong thế giới đó, tốt đẹp luôn song song với tà ác, cái chết cùng sự sinh sôi không ngừng lặp lại, hoa thơm và độc được cùng sinh trưởng, lạnh lùng và ấm áp cùng tồn tại hài hòa với nhau. Đó là Tam Giác Vàng của Lục Tiến hần, hần muốn mảnh đất kia vĩnh viễn được hòa bình như vậy.

“Ừ, cái này là cậu nói đấy.” Điều thuốc trong tay Euler sắp cháy hết, anh dập thuốc rồi miễn cưỡng ngồi dậy.

“Yên tâm đi, có cậu sát cánh bên tôi, bên đó sẽ không loạn lên được đâu.” Anh hiếm khi đứng đắn gật đầu với Lục Tiến.

“Dù sao thì nếu cậu không quay về thì hàng năm tôi sẽ dành vài tháng nghỉ ngơi đến đây tìm cậu.”

“Nhưng mà này, bây giờ tôi chỉ nghĩ tới việc làm thế nào để cô gái của tôi sinh cho tôi vài đức nhóc đây.” Euler vắn vắn cái cổ trắng kiện, ánh mắt dịu dàng nhìn thoáng qua ngôi biệt thự.

“Ha ha, sức chiến đấu của chú Euler...” Tới lúc này, Lục Tiến không nhịn được nữa nhìn Euler cười ầm lên.

“Euler này, tôi lại vừa mới được làm cha, aizzz, không biết khi nào thì mới được làm chú của con anh đây nhỉ?” Hần nhắm mắt với Euler, gương mặt điển trai tỏ vẻ nuối tiếc một cách chân thành.

“...” Gương mặt điển trai của Euler trong nháy mắt biến thành màu đen.

Biệt thự

Trong nhà ăn có thể nhìn được toàn cảnh trời rộng biển xanh, vài người giúp việc đang ra ra vào vào chuẩn bị bữa tối thật thịnh soạn.

Tiểu Huyền vừa mới uống một bụng nước trái cây lúc trưa lúc nhìn thấy đĩa thịt bò trộn dấm chua trên bàn cơm thì khuôn mặt nhỏ nhắn nhứ chặt lại, rồi đến các món tôm ngọt, hàu sống, cơm viên phô mát cùng đủ loại món ngon được bưng lên, sắc mặt Tiểu Huyền ngày càng khó coi.

Sơ Vân ngồi kể bên kính ngạc nhìn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô hỏi, “Làm sao vậy?” Cô vươn tay sờ trán Tiểu Huyền.

“Có...có hơi buồn nôn, em ra ngoài nghỉ ngơi một chút đã.” Tiểu Huyền nhìn thức ăn trên bàn rồi không chịu nổi mà cảm thấy muốn nôn, nhanh chóng chạy ra xa khỏi tất cả các món ăn.

Sơ Vân vội vàng chạy theo cô ra ngoài.

“Tiểu Huyền, cái...cái kia của em đã bao lâu rồi không tới?” Sau khi Tiểu Huyền hít thật sâu không khí mát mẻ ngoài cửa sổ cố nén cảm giác khó chịu này xuống, Sơ Vân nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nháy đôi mắt to khỏe hỏi cô.

“...” Tiểu Huyền vuốt ngực nhú mào nghĩ ngơi một lát, sau đó ngạc nhiên giương mắt nhìn Sơ Vân. Trong đôi mắt to xinh đẹp của cô đều là niềm vui sướng tràn ngập.

Sơ Vân khẽ mỉm cười, vươn tay vuốt ve cái mũi thon gọn của cô.

“Em nha.”

Ngoài cửa sổ, hai người đàn ông đã trò chuyện xong đang thông thả đi về biệt thự, Hạo Hạo lấy cớ đi cùng ba nhưng trên thực tế là đến tầng ngầm bí mật để “chơi đồ chơi” cả buổi trưa cũng đang đi ra, chuẩn bị trở về biệt thự thưởng thức bữa tiệc thịnh soạn.

Lục Tiến bế con đi trước, Euler miễn cưỡng theo sau nhìn hai ba con khăng khít thân mật, phần nộ không thôi. Anh không hề biết trong căn biệt thự lúc này đã đầy ắp tiếng cười nói lại đang có một sự bất ngờ mà anh mong chờ đã lâu đang đợi anh.

Mặt trời ngả về đằng tây, chân trời nhuộm một màu đỏ rực của ánh chiều tà. Trên hòn đảo nhỏ thiên đường, hơi thở ấm áp, sáng ngời, thơm ngát của ánh mặt trời kéo dài mãi không tan.

Nơi này không có toan tính, không có mưu kế cũng không có người bị người khác lừa gạt, là nơi tình yêu cùng tình bạn tề tụ với nhau, khiến cho tâm hồn trong bạn trở nên trong sáng, tính mệnh của bạn cũng trở nên trọn vẹn, đầy mộng tưởng, không có lừa gạt mưu toan.

Trên con đường tình yêu, không có dối gạt.

Chúng ta không quan tâm đến những gian khổ trên con đường này, anh nắm tay em, em đi theo anh. Núi cao tới đâu em cũng cùng anh vượt qua. Rốt cuộc thì chúng ta cũng sẽ vượt qua hết thử thách tối, trèo lên đỉnh núi.

Trên bầu trời đêm, em nhìn thấy có thứ gì đó xinh đẹp hiện lên trên nền trời quang, vì vậy chúng ta tay nắm tay, ngắm nhìn bầu trời đầy sao.

HOÀN

78. Lời Cuối Sách

Lời cuối sách

Tết âm lịch, một ngày trước Tết, Thẩm Lan chạy về biệt thự nhà họ Thẩm.

“Chị dâu à, chị xem cái này đi.” Trong phòng khách, cô đưa phong thư trong tay ẹ Thẩm gầy gò.

“Thứ gì đây?” Mẹ Thẩm vẫn quần áo tươm tất như trước nhưng rõ ràng đã tiêu tụy đi rất nhiều nhận thứ trong tay cô, vẻ mặt ảm đạm, dường như không khí Tết cũng không thể khiến cho bà vui lên chút nào.

“Chị mở ra xem thì biết.” Thẩm Lan mỉm cười nhìn bà, khóe mắt rưng rưng.

Mẹ Thẩm nhìn cô, cười nhạt một tiếng rồi tiện tay rút thứ trong phong thư ra.

Thứ này cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một tấm hình thôi, nhưng tay mẹ Thắm lại lập tức run rẩy, trong phút chốc bà dùng tay che miệng mình lại, trừng mắt nhìn Thắm Lan.

“Em đi du lịch ở Hy Lạp, trông thấy có người rất giống Sơ Vân nhưng mà em vừa chạy tới thì lại bị người khác ngăn cản, người đàn ông kia liếc nhìn em từ xa, sau đó em không thấy người đâu nữa, em cho là mình đã nhìn lầm.” Thắm Lan vừa nghẹn ngào nói vừa dùng khăn tay lau nước mắt.

“Ngày hôm sau, toàn bộ tiền khách sạn của em đã có người thanh toán, người kia để lại thứ này cho em.” Thắm Lan nhẹ nhàng nắm lấy tay mẹ Thắm, rưng rưng nhìn bà.

“Chị dâu à, Sơ Vân còn sống, nó còn sống.” chẳng những còn sống mà con bé còn sống rất tốt, nhất định người kia đối xử với con bé rất tốt cho nên trong tấm hình Sơ Vân mới có vẻ hạnh phúc như vậy.

Mẹ Thắm nhìn tấm hình, che miệng gật đầu thật mạnh. Từng giọt nước mắt rơi trên tấm hình, bà cuống quýt lấy tay lau đi.

Trên tấm hình, một cô gái xinh đẹp bế một đứa bé ngồi trên ghế salon cười nhẹ nhàng, bên cạnh cô còn có hai cậu nhóc xinh xắn một ngồi một nằm sấp, đứa nhỏ hơn trông có vẻ rất ngoan ngoãn đáng yêu, đứa lớn hơn trông có vẻ không được kiên nhẫn lắm, hình như không thích chụp ảnh.

“Sơ Vân à” mẹ Thắm vừa khóc vừa cười, cầm tấm hình lật qua lật lại xem thế nào cũng không thấy đủ. Ngồi bên cạnh, Thắm Lan không ngừng dùng khăn tay lau nước mắt cho bà, mỉm cười khẽ an ủi chị dâu.

Tết năm nay, trong thoáng chốc hình như cũng trở nên vui vẻ hơn.

Vùng núi phía tây

Đây là ngôi trường học tốt nhất trên núi, cũng là trường học duy nhất trong vòng một trăm dặm.

Ngôi trường tiểu học được tu sửa cách đây hai năm hôm nay đã trở thành nơi mang lại hy vọng cho vô số người trong vùng núi này. Bởi vì ở đây những bậc cha mẹ vốn không đủ khả năng cho con mình đến trường chẳng những được miễn trừ học phí mà định kì còn được lĩnh sách vở cùng dụng cụ học tập ở trường, thậm chí chỉ cần bọn nhỏ có thể làm được một vài việc trong khả năng như quét dọn lớp học thì bọn trẻ còn được ăn cơm trưa miễn phí trong trường.

Tất cả những việc này cũng đã khiến cho những người dân thuần phác vùng núi biết ơn không thôi. Vì vậy, năm mới đến, bọn họ đã dùng cách của mình để biểu đạt lòng cảm kích với người mà họ vô cùng tôn trọng.

Trong khu vườn của một nhà nông rộng rãi phía sau trường học, bức tường bao cao cao không ngăn được những bông tuyết bay đầy trời, cũng không ngăn được lớp lớp người trong vùng tới tặng lễ vật.

Ông giáo già tóc hoa râm, đeo mắt kính nho nhả nhìn một đồng khoai lang khoai tây trứng gà trong sân, còn có hơn mười con gà kêu oang oác trong góc, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ. Không đợi ông lo lắng thêm, ngoài cửa đã truyền đến tiếng gõ cửa.

Trong nhà bếp, bà cụ tóc hoa râm quần một chiếc tạp dề hình hoa, tay chân lạnh lẽo thái mấy thứ trên thớt, nước trong nồi trên lò đã sôi, trên bàn cơm còn bày biện một chậu sủi cảo thật đầy.

Bên cạnh bàn ăn, năm sáu đứa trẻ mặc đồ mới vẻ mặt vui sướng nhìn động tác nhanh nhẹn của bà lão, xoa xoa tay chờ giúp bà làm vằn thắn cho năm mới.

“Bà ơi! Bà ơi!” Ngoài phòng, một cô bé khoảng mười hai tuổi cầm một phong thư chạy vào.

“Đây! Bà ở trong này!” Bà lão cũng không ngần ngại đầu lên, cầm một khối bột bắt đầu nhào, bọn nhỏ ngồi trước bàn lập tức tranh nhau làm phụ.

“Thư của bà ạ, ông đang bận nên bảo cháu mang vào cho bà.” Cô bé ngoại hình xinh xắn phát phát phong thư trước mặt bà.

“Nhất định là thư của bọn nhỏ gửi cho bà rồi, cháu mau đọc giúp bà nào.” Bà lão cười tủm tỉm ngần đầu lên nhìn cô bé.

“Dạ!” Cô bé nhanh chóng mở phong thư, lấy thứ bên trong ra.

“Chỉ có một tấm hình của một cậu bé thôi, còn có một trang giấy nữa.” cô bé kinh ngạc lật tới lật lui, không thấy bức thư nào.

Bà lão đứng cạnh cũng ngẩn người một chút.

“Để bà nhìn xem.” Bà buông khối bột trong tay ra, giọng nói có vẻ run run.

Trên tấm hình, cậu bé xinh xắn với ánh mắt đĩnh đạc, phía sau cậu là vùng biển rộng mênh mông.

“Hạo Hạo” bà lão ngậy ngẩn người, chỉ một giây sau nước mắt của bà đã rơi xuống.

Bọn trẻ trong phòng sợ tới mức kêu oai oái, có em chạy đi tìm khăn cho bà, có em chạy ra ngoài gọi ông vào cứu mạng, nhà bếp lập tức loạn cả lên.

“Không sao, không sao đâu, bà vui quá thôi, vui quá thôi!” Ông giáo bị gọi vào nhận lấy tấm hình trên tay cô bé, còn có cả một tấm chi phiếu với con số dài thòng, dùng tay gỡ mắt kính xuống lau lau khóe mắt, sau đó lau đi nước mắt trên mặt người bạn già rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai gầy gò của bà lão.

Cô nhóc đã lấy lại tinh thần nhìn ông và bà cùng nhau xem tấm hình của cậu bé lúc khóc lúc cười nên lặng lẽ dẫn bọn nhỏ trong phòng ra ngoài.

Đợi khi nào ông bà vui vẻ lại rồi làm tiếp vẩn thẩn vậy, bọn em cứ giúp ông thu dọn mấy thứ ngoài này trước đã. Dù sao thì mấy đứa trẻ mồ côi bọn em có thể gặp được ông và bà đã là chuyện hạnh phúc lắm rồi, sủi cảo ấy à, lúc nào ăn mà chả được.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-chay-dang-troi>